

Giới thiệu Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế

Thể loại: Hiện đại - Mạt thế - Trùng sinh

Editor: Mai Tuyết Vân

Số chương: 87 chương

Ánh tà dương đỏ như máu, chiếu rọi xác chết khắp nơi trên mặt đất, từng bầy zombie quần áo tả tơi, bọn chúng nghe được mùi vị của máu tanh, cho dù gương mặt bị nghiền nát, nhưng vẫn có thể mở mắt nhìn ra, bọn chúng hưng phấn và kích động. Mùi hôi thối truyền tới trong không khí càng ngày càng đậm, nồng nặc làm cho người khác buồn nôn, nhìn thấy càng ngày càng có nhiều zombie miệng phát ra những tiếng: “A...A...” chậm chạp tiến gần về phía mình, trán Bạch Nhược Oánh chảy đầy mồ hôi lạnh, cô thật sự rất sợ hãi, không riêng gì sợ hãi, còn có chân của cô, giờ phút này đau quá!

Nhìn lại cả đời, sự ngu dại của mình đều vì đã yêu lầm người, nếu có kiếp sau, nhất định cô sẽ không tiếp tục mắc lại sai lầm thêm nữa...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hồn tán

Editor: Mai Tuyết Vân

Ánh tà dương đỏ như máu, chiếu rọi xác chết khắp nơi trên mặt đất, từng bầy zombie quần áo tả tơi, bọn chúng nghe được mùi vị của máu tanh, cho dù gương mặt bị nghiền nát, nhưng vẫn có thể mở mắt nhìn ra, bọn chúng hưng phấn và kích động.

Mùi hôi thối trong không khí càng ngày càng nồng đậm làm cho người ta tởm lợm, nhìn thấy càng lúc càng có nhiều zombie, miệng phát ra những tiếng a. . a. . chậm chạp tiến gần lại chỗ mình, Bạch Nhược Oánh thật sự rất sợ hãi, thử nghĩ hiểm đó đang dùng tốc độ chậm chạp khác thường mà tiến đến gần cô, rõ ràng chỉ cần nhúc nhích là có thể chạy trốn, nhưng cô chỉ có thể trở mắt nhìn bọn chúng đến đây, mà không đủ sức lực, cảm giác như thế này, thật sự làm Bạch Nhược Oánh sắp sửa sụp đổ rồi.

Cô rất muốn chạy trốn, nhưng hai chân đã sớm bị người ta đập gãy, ngay cả đứng lên cũng không thể làm được, như vậy sao còn trốn, bỏ thế nào, những con zombie kia vây quanh cô, tạo thành vòng vây, cô không có chỗ để bỏ.

Gần, gần thêm một chút, rốt cuộc, bọn chúng cũng đi tới trước mặt của cô, bao nhiêu đau đớn hành hạ, rốt cuộc đã kết thúc rồi sao?

Bản thân cô muốn được giải thoát rồi ư? Nhưng tại sao lại đau thế này?

Có mấy ai cả đời có thể trải qua những chuyện thế này một lần đây, nhìn bản thân bị ăn sạch sẽ, thấy da thịt của mình bị cấu xé, ngón tay bị cắn đứt, nhưng mà cảm giác như thế lại không thể làm cô bất tỉnh, đột nhiên Bạch Nhược Oánh rất muốn cười, nhưng giờ phút này cô thật sự không cười nổi.

Nhìn càng ngày càng có nhiều zombie vây quanh mình, mùi tanh hôi càng lúc càng nồng đậm, lấp đầy xoang mũi của cô.

Đau, đau quá, trừ đau ra chỉ còn lại đau, nhìn về phía đám người sớm đã bỏ đi xa, nhớ lại chút cảm xúc trong mắt người ấy, hoảng hốt, tránh né, vứt bỏ, lạnh lẽo, những ánh mắt ấy thật xa lạ làm cho người khác hoảng sợ, nước mắt Bạch Nhược Oánh chảy ra.

Yêu nhau mấy năm, nhưng đến một câu nói sẽ bảo vệ tôi anh cũng không có, tôi chưa bao giờ là chướng ngại vật của anh, tôi sẽ không can thiệp vào sự tự do của anh, cũng không quản chuyện anh thích người khác, bởi vì tôi đã sớm biết mình không xứng với anh, nhưng mà. . . tôi cũng vậy chỉ toàn tâm toàn ý yêu anh, tại sao, tại sao anh lại phải đối xử với tôi như thế này?

Đã từng nói lời đường mật, thề non hẹn biển, còn những lời anh từng hứa, anh đều đã quên rồi sao? Nếu như không quên, vậy lúc đó làm sao tôi có thể bức ép anh nhất định phải hứa đây?

Mấy năm qua, tôi vì không muốn để mẹ con các người chịu đói, đã dùng thân thể của mình đi làm bạn với một gã đàn ông ghê tởm, làm người tôi đầy vết thương, khi tôi đói lấy một ít thức ăn đưa cho anh, anh đã nói như thế nào?

Anh nói anh nhất định sẽ yêu tôi suốt đời suốt kiếp, nếu không sẽ không được chết từ tế, vậy mà, kết quả giờ ra sao?

Khi anh thức tỉnh dị năng, tôi được xem là cái gì, lúc cô gái đáng yêu kia đứng cạnh anh, tôi bị coi là thứ gì?

Mẹ của anh mắng tôi không biết xấu hổ, không biết liêm sỉ, là một thứ hàng hạ tiện, ha ha, thế lúc mẹ anh ăn thức ăn của tôi trong miệng sao không biết xấu hổ, thời điểm đói lấy chỗ thức ăn kia, bà ta được xem là cái gì?

Khi anh dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn tôi, lúc ghét bỏ vì tôi bán thiếu, có phải anh đã quên hay không, thức ăn của anh, là do tôi dùng đêm đầu tiên, trao đổi với một tên đồ tể mập mạp bán thiếu mà lấy được, gà đồ tể dơ bẩn, dục vọng biến thái, đã hành hạ tôi không ra hình người, khi đó anh ăn miếng thịt khô trong miệng, nước mắt đọng đầy, nắm lấy tay tôi, nói với tôi rằng, “A Oánh, anh yêu em, cả đời anh cũng sẽ không phụ bạc em, sẽ không để người khác khi dễ em.” Kết quả thì thế nào? Anh nhìn tôi bán thân thể một lần lại một lần, thì anh đã sớm vô cảm, có đúng không?

Ha ha, bây giờ nghĩ lại, mình thật sự ngu ngốc mà!

Tôi vì anh, đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, tôi vì anh, làm bản sự thuần khiết của chính mình, tôi vì anh, một lần rồi lại một lần bán thân thể, kết quả có được là bị anh ghét bỏ.

Mẹ anh đánh gãy hai chân của tôi, người bạn gái mới của anh, người con gái đơn thuần đáng yêu kia, đẩy cơ thể tôi vào đồng zombie, nhưng anh cũng đứng ở đó, yên lặng nhìn không nói tiếng nào.

Những hồi ức nhiều năm qua cứ như vậy hiện ra toàn bộ trong đầu, Bạch Nhựt Oánh cảm thấy, thân thể của mình không hề đau.

Đúng vậy, loại đau xót ăn thịt uống máu này, sao có thể so được với nỗi đau trong lòng, bất tri bất giác, hình ảnh phía trước càng ngày càng cách cô rất xa, rốt cuộc Bạch Nhựt Oánh cũng cảm thấy thần trí của mình đã đi xa.

Trong đầu hiện ra, là bản thân cô khi ở cùng một chỗ với người đàn ông này, đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, sự thất vọng và tuyệt vọng hiện rõ trên khuôn mặt của ba mẹ, “Ba, mẹ, thật sự xin lỗi, con gái bất hiếu, nếu như còn có kiếp sau, con nhất định sẽ sửa chữa sai lầm của mình thật tốt, hiếu kính hai người, còn nữa, Lý Hiểu Nghiêu, kiếp sau, tôi nhất định sẽ không yêu anh nữa, nếu như có thể, tôi thật sự muốn giết chết anh.”

Dần dần, rốt cuộc bóng tối cũng cắn nuốt lấy cô

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trùng sinh

Editor: Mai Tuyết Vân

"A Oánh, A Oánh, có em phải em đối bụng hay không, chúng ta dự trữ thức ăn không nhiều lắm, còn nước uống cũng không có, chỗ này anh còn một ít tiền, tất nhiên lúc quá mức, rất có thể anh sẽ lấy ra, em nhìn xem ở đó có một tên đồ tể bán thịt, chỗ của hắn ta nhất định sẽ có rất nhiều thức ăn, chúng ta hãy đi cầu xin hắn, để hắn cho chúng ta một ít thức ăn, hoặc là chúng ta đi mua của hắn cũng được, nơi này của họ không ngờ lại rất an toàn, chưa từng xảy ra tai họa, hắn cũng có thể bán đồ cho chúng ta, sẵn dịp khi đến nhà hắn lấy ít nước, hắn cũng sẽ không phản đối, em cảm thấy thế nào, A Oánh?"

Ánh mặt trời chói mắt, chiếu lên hàng mi, cho dù có nhắm mắt lại, Bạch Nhựt Oánh vẫn cảm nhận y như cũ, trời đang sáng.

Tiếp theo là một sự quen thuộc, giọng nói đã khiến cô cảm hận vạn phần, vang lên bên tai. Bạch Nhựt Oánh từ từ mở mắt ra, ánh mặt trời rực rỡ, làm đầu cô choáng váng, vội nhắm mắt lại, rốt cuộc đã tốt hơn một chút, Bạch Nhựt Oánh mở mắt ra lần nữa.

Trời xanh thẳm, đất màu vàng, cây xanh tốt, hoa màu hồng, tất cả những thứ trước mắt ấy sao lại thân thuộc đáng yêu đến vậy, đã bao nhiêu năm rồi chưa được thấy qua, người được mùi hương của bùn đất, Bạch Nhựt Oánh cảm thấy đầu mũi của mình chưa xót, nhưng mà cảnh đẹp như vậy xảy ra vào lúc nào, mà lại khiến cô cảm thấy rất quen thuộc.

Cách đó không xa, có một thôn làng nhỏ, sau lưng có mấy chiếc ô tô bất mãn dính đầy bùn đất, vài người đi đường quần áo tả tơi, còn có tên đồ tể óc đầy bụng phê kia.

Những hình ảnh này?

Không đúng, không phải cô đã chết rồi sao? Làm sao có thể thấy được những thứ này? Nhìn người trước mặt dù mặt lấm bụi nhưng vẫn không mất đi vẻ điển trai đàn ông, là Lý Hiểu Nghiêu? Không phải anh ta đã đi rồi sao? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này, còn nữa bên cạnh hắn có một người phụ nữ lớn tuổi vẻ mặt chanh chua cay nghiệt, người đó không phải là kẻ đã đập nát hai chân của cô, mẹ của anh ta sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy, cảnh tượng như thế này, chẳng lẽ mình lại nằm mơ ư, nhưng tại sao cho dù là nằm mơ. . . Lý Hiểu Nghiêu, anh vẫn như cũ không chịu buông tha cho cô?

"A Oánh, A Oánh?" Tiếng kêu vội vã kéo thần trí của cô trở lại, nhìn về phía người đàn ông mình đã từng yêu, tìm cô sớm đã chết rồi, vốn tưởng rằng cho dù mơ thấy chính cô vẫn sẽ đau lòng, vậy mà cuối cùng cô lại đánh giá hắn quá cao, không ngờ bản thân cô giờ phút này chỉ còn dư lại hận ý, không phải vì yêu mà hận mà là sự hận thù muốn giết người.

Nơi đầu mũi truyền đến mùi của xăng dầu, mùi hương ư? Làm sao trong mơ lại có mùi vị được, chẳng lẽ? Bạch Nhựt Oánh lén lút cầu mạnh vào cánh tay của mình, đau quá, đau sao? Đó chính là cảm giác, vậy thì lời giải thích rõ ràng nhất là cô không phải đang nằm mơ, là sự thật, mọi thứ trước mắt cô đều là thật, cô đã sống lại!

"A Nghiêu?"

"Làm sao vậy, xem bộ dạng yếu ớt của cô ta kìa, nhìn thế nào cũng thấy không tốt, con thì lại u mê, đúng là đồ sao chổi, này thì tốt rồi, tại sao lại có động đất nhất định đều là do cô ta mang vận xui tới. . "

Giọng nói này, đúng rồi không thể sai được, chính giọng nói cay nghiệt này cô đã nghe thấy mấy năm qua, tự cô cũng sinh ra sự miễn dịch đối với giọng nói ấy, người này là mẹ của Lý Hiểu Nghiêu, ha ha, sống lại, thật sự cô đã sống lại rồi.

"A Oánh, em không sao chứ, có phải mệt mỏi lắm hay không?" Nhìn sự quan tâm trong mắt người đàn ông ở trước mặt, đột nhiên Bạch Nhược Oánh cảm thấy rất buồn nôn.

Quang cảnh như thế này, đúng rồi ngay chỗ này là thành phố cô sống cùng với Lý Hiểu Nghiêu, xảy ra động đất nhà của Lý Hiểu Nghiên bị địa chấn đánh sập, cái gì anh ta cũng không còn, không có cách nào khác, anh ta lái xe đưa cô và mẹ của mình muốn đi nương nhờ cha mẹ của cô.

Nghĩ đến cha mẹ, Bạch Nhược Oánh cảm thấy tim của cô đau quá, cha mẹ thương yêu cô như thế, nhưng cô lại lo việc không đáng, còn vì người đàn ông trước mặt này, bỏ qua người nhà của mình, còn đoạn tuyệt quan hệ với họ, ha ha, cô thật là bất hiểu.

Cô nhớ rất rõ khi đó mình đã nghĩ gì, cho rằng dù cắt đứt quan hệ với cha mẹ, nhưng cô vẫn là con gái ruột thịt duy nhất của bọn họ, cha mẹ nhất định sẽ giúp đỡ cô, vì vậy họ lái xe theo một đám người tị nạn, một đường bôn ba chạy về muốn nương nhờ chỗ cha mẹ cô, dọc đường phiếu bạc rút cuộc bọn họ lại chạy đến thôn làng này.

Cũng chính ở chỗ này, cô mất đi trình tiết của mình, mà người kia lại chính là tên đồ tể đáng kinh tởm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Gã đàn ông bất lực

Editor: Mai Tuyết Vân

Tiếp đó, Lý Hiểu Nghiêu sẽ nói: chúng ta dự trữ thức ăn không nhiều lắm, còn nước uống cũng không có, chỗ này anh còn một ít tiền, tất nhiên lúc quá mức, rất có thể anh sẽ lấy ra, em nhìn xem ở đó có một tên đồ tể bán thịt, chỗ của hắn ta nhất định sẽ có rất nhiều thức ăn, chúng ta hãy đi cầu xin hắn, để hắn cho chúng ta một ít thức ăn, hoặc là chúng ta đi mua của hắn cũng được, nơi này của họ không ngờ lại rất an toàn, chưa từng xảy ra tai họa, hắn cũng có thể bán đồ cho chúng ta, sẵn dịp khi đến nhà hắn lấy ít nước, hắn cũng sẽ khôngphảnđối. . .

Tiền ư? Đúng rồi, bây giờ tạm thời vẫn còn dùng được, chẳng qua chờ đến nửa tháng sau, tiền sẽ giống như một tờ giấy lộn.

Đời trước cô còn nhớ rất rõ, chính cô cũng đồng ý với cách nói của Lý Hiểu Nghiêu, nhưng Lý Hiểu Nghiêu cũng không để cho cô đi theo, mà một mình anh ta đi qua đó, đợi đến khi Lý Hiểu Nghiêu trở lại, ôm chặt lấy cô, lúc đó khuôn mặt của anh ta rất tức giận, khi ấy cô đã hỏi anh ta sao vậy, anh nói, tên đồ tể kia không lấy tiền mà muốn có cô, Lý Hiểu Nghiêu còn nói, dù có chết đói cũng sẽ không để cho người khác động đến dù chỉ là một sợi lông tơ của cô. Lúc bấy giờ cô cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, chẳng qua cô rất cảm động trước sự bảo bọc che chở của Lý Hiểu Nghiêu đối với mình, đã ôm anh ta rất chặt.

Buổi tối ngày hôm ấy, sau khi cô phát hiện ra Lý Hiểu Nghiêu vì đói bụng mà bệnh đau bao tử lại tái phát cùng lúc này, cô đã đi vào nhà tên đồ tể.

Hiện giờ cô còn nhớ rất rõ ánh mắt của tên đồ tể nhìn về phía mình, cảm giác hai cánh tay mập mập của hắn trên cơ thể cô, khi đó ngay cả hôn cô cũng chưa từng làm, vậy mà sự trong trắng của cô vì anh ta mà cứ như vậy hiến thân thể cho tên đồ tể to béo đó.

Cảm giác bị xuyên qua đau đớn, mùi hương tanh nồng, còn cả cái thứ ghê tởm của tên đồ tể, JxJ* mà đôi mắt thì như đang xem chuyện cười, cả đời cô đều không thể quên.

*JxJ: làm tình

"Cởi sạch quần áo ra, đúng là rất trắng, tôi chưa từng thấy đôi đại XX * nào trắng đến như vậy, so với bánh bao đã trắng còn mềm mại, haizz, tôi không nghĩ cô vẫn là một cô gái trong trắng đấy, thật sáng khoái, ông đây đời này chưa từng thoải mái như vậy, cảm giác phá thân thật là tuyệt vời, ha ha. . .

* đôi đại XX: ngực phụ nữ

Lúc ấy cô cầm những miếng thịt khô đi ra, hai chân của cô còn đứng không vững, giữa hai đùi máu tươi nhuộm đỏ váy, mà Lý Hiểu Nghiêu thấy thế cái gì cũng không nói chỉ ôm chặt lấy cô.

"A Oánh, tại sao em lại ngu ngốc như vậy, cảm ơn em, A Oánh, đời này anh sẽ đối xử với em thật tốt, sẽ không để cho bất kỳ ai khi dễ em nữa, nếu như

anh may mắn có làm ra những chuyện có lỗi với em, thì cứ để cho Lý Hiền Nghiêu anh thịt nát xương tan, vạn kiếp bất phục. . . "

Chuyện cũ rõ mồn một ngay trước mắt, vậy thì đời này chuyện như vậy có còn tiếp tục tái diễn hay không?

Có điều nếu tái diễn, cô cũng không ngu ngốc đi làm giống như đời trước.

Lúc này, mặt thế thật sự đang diễn ra, mặc dù chưa có sự xuất hiện của zombie, chỉ có động đất quy mô lớn ở quê nhà, bệnh dịch, thì đã có không ít người phải chết, đây mới là dấu hiệu, sau khi tất cả đều khôi phục sự bình yên, khi ấy mọi người đều cho rằng đây chỉ là thiên tai bình thường, cũng không quá để ý đến nhưng sau đó chừng nửa tháng, zombie bắt đầu xuất hiện, khi đó trần gian giống như mảnh đất địa ngục.

Mà người đàn ông trước mắt cô đây, tên của hắn gọi là Lý Hiền Nghiêu.

Lý Hiền Nghiêu là học trưởng của cô, trong một lần vô tình gặp gỡ bạn học, cô đã quen biết hắn ta.

Cha mẹ của cô là thương nhân, trong nhà rất giàu có, cô từ nhỏ đến lớn đều được ăn sung mặc sướng, cơm ngon áo đẹp, chưa từng chịu đựng cực khổ, cha mẹ vô cùng nuông chiều cô, cho nên cô thường xuyên bộc lộ tính tình tiểu thư, làm cho người khác không thích nổi.

Nhưng Lý Hiền Nghiêu lại không để ý, anh ta nói đây mới là tính cách thật của cô, rất đáng yêu khiến anh vô cùng thích thú, về sau anh ta thường xuyên hẹn gặp cô, anh ta tán tỉnh cô bằng sự lãng mạn, mà chính cô lại thích gã đàn ông anh tuấn này.

Hai người sống chung một năm đến tận giờ, vẫn tương kính như tân, động tác thân mật nhất cũng chỉ là nắm nhẹ tay, ngay cả hôn cũng chưa từng làm, lúc ấy Lý Hiền Nghiêu nói với cô rằng vì anh ta cực kỳ quý trọng cô, rất hi vọng đến một ngày khi bọn họ kết hôn, sẽ làm chuyện thân mật với Bạch Nhược Oánh, lúc ấy cô cũng không suy nghĩ nhiều, bản thân lại một mực cho rằng đây là vì anh tay quý trọng mình, là sự tôn trọng với cô, cho nên cô càng thêm khẳng khái đối xử tốt với tên đàn ông này.

Quý trọng ư? Ha ha, nhưng thật ra vào một ngày thời mạt thế, trong lúc vô tình cô đã phát hiện ra, thế nhưng Lý Hiền Nghiêu lại không làm được, ha ha, quý trọng cô cái gì chứ, chẳng qua hắn chỉ là một gã đàn ông bất lực mà thôi.

(Mai Tuyết Vân: Từ chỗ này trở về sau xin phép được gọi Lý Hiền Nghiêu là hắn, mà tác giả cứ thích nhấn nhá mấy chi tiết dã man và lặp đi lặp lại các cảnh khiến người dịch như mình cũng rất ba chảm. . .)

Còn nhớ rất rõ khi đó cô cũng không ghét bỏ hắn, ngược lại còn sợ hắn tự ti nên không nói gì chỉ tận lực hết lòng chăm sóc hắn, nhưng Bạch Nhược Oánh lại không ngờ được rằng, ngày ấy Lý Hiền Nghiêu thức tỉnh dị năng đồng thời hắn cũng khôi phục lại chức năng của đàn ông, cũng từ khi đó hắn bắt đầu cảm thấy chán ghét Bạch Nhược Oánh, ghét bỏ cô bản thủ không chịu được, và cùng lúc ấy cô bé kia xuất hiện.

Đời trước cô rất ngu ngốc cái gì cũng không biết, sau đó vì tình cảm của hai người đã ổn định cô nghĩ cũng đến lúc đưa gã đàn ông này trở về nhà mình, giới thiệu cho ba mẹ của cô.

Vậy mà khi cô đưa hắn về nhà, chuẩn bị nói với ba mẹ mình chuyện hai người muốn kết hôn, ba mẹ vốn luôn nuông chiều cô, cô muốn gì đều được nấy, vậy mà lần đầu tiên phản đối cô. Bọn họ nói Lý Hiền Nghiêu không phải người tốt, hắn không thích cô, thật ra là vì tiền của nhà mình, nghe đến đó quá thật cô không thể vui vẻ được, đã cãi nhau ầm ĩ với người nhà, khi đấy Lý Hiền Nghiêu một mực đứng bên cạnh an ủi Bạch Nhược Oánh, còn nói vì ba mẹ chỉ muốn tốt cho cô, nhưng cô tính khí quật cường, trong lúc này cái gì cũng không nghe thấy nhất quyết làm theo ý mình, lại có thể cắt đứt quan hệ với người nhà, bỏ nhà ra đi.

Cho đến khi xảy ra động đất, cha mẹ còn gọi điện cho cô, muốn cô đi cùng bọn họ, đến sinh sống ở một thành phố khác, cô cũng nhớ rất rõ mình đều không bỏ vào tai, trực tiếp cúp điện thoại, nghĩ rằng chỉ cần có Lý Hiền Nghiêu bên cạnh là được, nhưng có ai ngờ lần này Lý Hiền Nghiêu ở trong cơn động đất, không có thứ gì cả, cuối cùng chẳng còn cách nào khác bọn họ cùng nhau khởi hành, muốn đến nương nhờ cha mẹ cô.

Chưa bao giờ cô chịu khổ, dọc đường đi biết bao nhiêu lần cô suy nghĩ muốn bỏ cuộc, nhưng vì nghĩ đến tình yêu của mình với hắn ta, cô đã cắn răng tới cùng cho đến khi họ đến được thôn làng này.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Lại là tên đồ tể

Editor: Mai Tuyết Vân

"A Oánh, A Oánh?" Tiếng kêu vội vàng gọi thần trí của cô về, quay sang nhìn gã đàn ông cô đã từng yêu.

"A Nghiêu, sao vậy?" Cô xoay người lại không có sự lớn tiếng, rất bình tĩnh nhìn hắn, nhưng Bạch Nhược Oánh biết rõ hận ý trong lòng cô chỉ có một mình cô biết.

"A Oánh, em làm sao vậy, em bị ốm rồi sao?" Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy Bạch Nhực Oánh vẫn đang ngẩn ngơ, quan tâm sờ trán của Bạch Nhực Oánh.

Khi Bạch Nhực Oánh đang muốn né tránh sự đụng chạm của hân thì . . , "Cái gì, ngã bệnh sao, thật đúng là đồ sao chổi, cô đã là gánh nặng rất lớn rồi, còn bị ốm nữa, tôi nói cho cô biết cô nên khỏe mạnh cho tôi, nếu ngã bệnh thì tự mình đi chết đi, đừng truyền nhiễm bệnh cho tôi, nếu không tôi sẽ là người đầu tiên ném cô đi." Đột nhiên giọng nói cay nghiệt truyền tới từ sau lưng, đây chính là giọng nói của bà Lý.

Ha ha, còn nhớ rõ đời trước, cô cũng nghe thấy những lời nói này đã không chịu được mà bật khóc, cô luôn luôn là một thiên kim đại tiểu thư chưa từng chịu quá nhiều ủy khuất như vậy, khi đó cô còn nhớ, vì thế mà Lý Hiền Nghiêu lại cãi nhau một trận âm ỉ với mẹ của hân, chẳng qua bắt đầu từ bao giờ khi chính cô đang nghe những lời nói cay nghiệt này, đến mặt cũng không thêm đôi sắc cơ chứ?

Nghe tới người phụ nữ đã nói câu kia, muốn ném cô đi, rồi nhớ lại hai chân của mình đời trước, trong mắt của Bạch Nhực Oánh lóe lên một tia sáng lạnh.

Bạch Nhực Oánh biết người đàn bà này luôn không thích mình, bởi vì trước đây rất lâu, bà ta đã giới thiệu cho con trai mình một cô bạn gái rất tốt, nhưng Lý Hiền Nghiêu không muốn, chỉ mong hòa hợp tất cả với mình, vì chuyện này mà Lý Hiền Nghiêu lại cãi nhau âm ỉ một trận với mẹ hân, khi đó cô đã cảm động rất lâu, sau này mẹ hân vẫn không thích cô, cộng thêm việc thỉnh thoảng cô lại có tính tình tiểu thư, cho nên mẹ của hân lại càng chường mắt cô hơn.

Nhớ tới người kia, sự lạnh lẽo trong mắt Bạch Nhực Oánh càng sâu thêm, nhưng chỉ trong nháy mắt cho nên Lý Hiền Nghiêu cũng không chú ý đến.

"Mẹ, cái gì gọi là khỏe mạnh chứ, bản thân bị ốm có thể không chế được ư, A Oánh cũng không muốn, cô ấy là thiên kim đại tiểu thư, đi theo chịu khổ bị liên lụy theo hai mẹ con chúng ta đã quá vất vả rồi, mẹ, mẹ ít nói bớt đi." Nghe giọng nói của mẹ mình, hân quay đầu lại, mắt húng nói.

"Cái thằng con bất hiếu, cả ngày chỉ giúp đỡ con đàn bà này, con nhìn cô ta xem, vai không thể khiêng, tay không thể xách, còn thân thể thì yếu ớt, nào có tốt được như A Tuyết. . ."

"Đủ rồi, mẹ, mẹ nói ở đây như vậy, làm con thật sự tức điên rồi." Nghe thấy mẹ mình huyền thuyên nói A Tuyết tốt thế này, cô ta tốt thế kia, khiến Lý Hiền Nghiêu tức giận.

Nhìn Lý Hiền Nghiêu như vậy, Bạch Nhực Oánh không biết tâm tình của mình là dạng nào đây, nên cười hay nên khóc. Cuối cùng chỉ có thể nói, rất buồn nôn, cô bé A Tuyết kia, hân sẽ không vứt bỏ mà ném cô bé đi, lại còn kim ốc tàng kiều*, bản thân hân là kẻ bất lực còn muốn kim ốc tàng kiều, thật sự quá ghê tởm.

*kim ốc tàng kiều: lâu son giấu người đẹp

"A Oánh, em không cần phải tức giận, đừng trách mẹ của anh, mẹ cũng là người nói năng chua ngoa nhưng lòng thì như đậu hũ*."

*lòng thì như đậu hũ: ý nói lương thiện.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhực Oánh mỉm cười, "Không có chuyện gì, A Nghiêu, anh cũng không cần phải lo lắng, em đều hiểu rõ, nên em sẽ không để ý đâu." Đúng vậy, lòng như đậu hũ, là lòng như đậu hũ đã mốc meo, đều đen tối, "Đúng rồi, A Nghiêu, mới vừa rồi anh đã nói gì?"

"Đúng vậy, đều do mẹ hết, suýt chút nữa đã quên mất rồi, A Oánh, anh muốn đi mua chút thịt khô ở chỗ của tên đồ tể. . . Thức ăn, trong xe của chúng ta không có thức ăn, còn nữa nhân tiện lấy chút nước đến, em ở đây đợi anh. .anh đi một lát sẽ trở lại ngay." Rốt cuộc cũng nhớ lại mục đích của mình, Lý Hiền Nghiêu cầm lấy mấy cái chai rồi chuẩn bị xuống xe.

"Được, vậy anh tự mình cẩn thận một chút." Nghe lời nói của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhực Oánh gật đầu một cái, làm trái lương tâm dằn dò cẩn thận, sau đó Lý Hiền Nghiêu xuống xe.

Nhìn bóng lưng của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhực Oánh cảm giác có chút nghi ngờ, theo lý mà nói tên đồ tể vốn không thể nào thấy được bên trong xe của mình, như vậy tại sao hân lại có thể nói với Lý Hiền Nghiêu rằng muốn dùng mình ra để trao đổi đây?

Nghe tới đây, Bạch Nhực Oánh cũng muốn xuống xe, cô muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khi cô đang mở cửa xe.

"Cô đã ngu ngốc còn không thành thật, lại còn muốn đi làm gì?" Giọng nói điệu ngoa của bà Lý vang lên lần nữa, Bạch Nhực Oánh rất muốn lấy một cái bịt tai, bịt chặt tai mình lại, hoặc là một miếng vải rách chặn miệng người đàn bà kia, đã không ăn cơm một ngày bà ta còn có sức lực lớn như vậy, còn bật ra được giọng nói vang dội như thế, xem ra thật sự không hề đói bụng rồi.

"À, bác gái, con muốn đi vệ sinh, bụng của con không được thoải mái." Quay đầu lại, thay bằng khuôn mặt tươi cười, Bạch Nhực Oánh nhìn về phía bà ta.

"Nhanh lên một chút, thật là, đúng là đồ thân lừa lười biếng nhiều phân, nhanh đi, rồi mau chóng trở về, không thì sau một hồi con tôi không thấy cô, còn nói bà già như tôi đây không đúng." Trợn mắt nhìn Bạch Nhực Oánh một cái, bà ta quyết miệng nói.

"Vâng, được ạ." Gật đầu một cái, tạm thời cô không muốn so đo với hạng người như bà ta.

Bạch Nhục Oánh xuống xe, đi tới phía sau của căn nhà, cô lén lút đi vòng qua, ti tới căn nhà của tên đồ tể, cửa sổ không khóa, rất tốt, Bạch Nhục Oánh lặng lẽ đi đến bên dưới cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nghe lén cuộc nói chuyện

Editor: Mai Tuyết Vân

"Được chứ, tôi có thể bán thịt khô cho anh, đi ra khỏi nhà có thể chăm sóc lẫn nhau thì không có vấn đề gì đâu, nước à, nơi này tôi cũng có, anh không cần phải khách sáo, muốn bao nhiêu đều được, nếu anh không có đủ bình chỗ tôi còn có đây."

Nghe lời nói của tên đồ tể, Bạch Nhục Oánh cau mày lại, tại sao lại không giống với những lời Lý Hiển Nghiêu đã nói ở đời trước?

"Thật sao?" Nghe tên đồ tể nói như vậy, Lý Hiển Nghiêu không có vẻ gì là hết sức vui mừng, thế nhưng ngược lại còn do dự, hần nhìn khuôn mặt dữ tợn của tên đồ tể, vì sao lại không giống với suy nghĩ của hần nhỉ?

Cuối cùng, hình như hần đột nhiên nghĩ ra việc gì đó: "Anh bán thịt, anh thấy đấy, chúng tôi đều là người chạy nạn, trong nhà xảy ra động đất, tôi và mẹ mình cùng với bạn gái của tôi đã lâu rồi không được ăn thứ gì, anh có thể cho tôi thêm một chút gì đó để dự trữ được không?"

"Không có vấn đề." Nghe được Lý Hiển Nghiêu nói thế nào, tên đồ tể sáng khoái gật đầu.

Nhìn tên đồ tể vẫn sáng khoái như cũ, thì bỗng nhiên Lý Hiển Nghiêu lại rất muốn nổi giận, nhưng hần nhin được.

"Anh không biết đâu, bạn gái của tôi rất ngang tàng bạo ngược, nếu như để cô ta biết tôi xài hết tiền, cô ta sẽ không vui, rất có thể còn đánh cả mẹ tôi và tôi nữa." Nhìn thấy tên đồ tể thoải mái gật đầu, Lý Hiển Nghiêu cau mày lại.

"Cái gì? Đánh cậu, còn đánh cả mẹ cậu ư, còn không dám trái ý cô ta, người anh em, người phụ nữ này nhất định phải dạy dỗ lại cho thật tốt, không thể tùy tiện dễ như vậy được." Nghe Lý Hiển Nghiêu nói như vậy, không ngờ rằng khuôn mặt vốn chân thành của tên đồ tể lại thay đổi ngay lập tức.

Thấy gã đồ tể thay đổi sắc mặt, ánh mắt Lý Hiển Nghiêu chợt lóe sáng, hần đã đi đúng đường rồi, "Tôi cũng biết như vậy, nhưng ai bảo cô ta còn có một người cha có quyền có thế, tôi cũng không dám đắc tội với cô ta."

Quả nhiên, nghe được lời nói của Lý Hiển Nghiêu, "Hừ, loại đàn bà như vậy tốt nhất là nên dạy dỗ một chút. Người anh em, chỗ thịt khô này tôi không lấy tiền, cậu cứ cầm về, sau này giáo huấn bạn gái của cậu lại cho tốt, đừng để cô ta không biết kẻ trên người dưới, làm cho cô ta biết đàn ông mới là lẽ trời."

"Này, ông anh, sao tôi lại không biết xấu hổ như vậy được."

"Không có gì, người anh em, cầm lấy đi."

"Cám ơn ông anh, tôi nói thật với anh, thật sự thì tôi tuyệt đối không thích cô gái kia, nhưng cô ta lại luôn quấn lấy tôi. . . tôi không thềm để ý đến cô ta, nhưng gia thế của cô ta, tôi lại không đắc tội không nổi, haizz, ông anh này, anh nói thử xem nếu việc cô ta đối xử với tôi như vậy còn chưa tính, thế nhưng cô ta lại còn ngược đãi đánh đập mẹ tôi, ông anh à, tôi thật bất hiếu mà! Xương sườn của mẹ tôi cũng bị cô ta đánh gãy." Nói tới chỗ này, vậy mà đôi mắt của Lý Hiển Nghiêu lại trở nên ươn ướt.

Thấy Lý Hiển Nghiêu khổ sở như thế, trong lòng tên đồ tể rất tức giận, đồng thời càng thông cảm thêm. "Cái gì hả, thật đáng giận, hạng đàn bà như vậy không cần cũng được, như vậy đi, người anh em, tôi giúp cậu dạy dỗ cô ta, cậu nói đi muốn tôi đánh cho cô ta một trận như thế nào." Từ nhỏ tên đồ tể được một tay mẹ mình nuôi lớn, cả đời mẹ hần ngậm đắng nuốt cay, cuối cùng cũng nuôi hần lớn lên, nhưng chính bà lại vì kiệt sức mà mắc bệnh, khi hần đã có đủ năng lực để chăm sóc mẹ mình, thì bà ấy lại qua đời, chuyện này làm hần dần vật khổ sở cả đời, hôm nay nghe thấy có người ngược đãi mẹ thì hần nổi giận.

Nhìn vẻ mặt tức giận của tên đồ tể, khóe miệng của Lý Hiển Nghiêu nở một nụ cười che giấu, "Việc này cũng không cần, ông anh, có một việc, ông anh không chê tôi mất mặt, cô ta là một người đàn bà dâm dăng, haizz!"

Nhìn thấy Lý Hiển Nghiêu lúng túng muốn nói lại thôi, gã đồ tể lo lắng hỏi, "Chú em, cậu cứ từ từ nói, sao nào?"

"Cô ta luôn muốn quyến rũ tôi làm chuyện đó với cô ta, nhưng cô ta đối xử với tôi như vậy, sao có thể có cảm giác đó được, cô ta thấy quyến rũ tôi không được, lại đi quyến rũ cậu bé nhà bên cạnh, cậu bé mới vừa tròn mười sáu tuổi, tâm trí không yên, thiếu chút nữa đã khiến cô ta làm được việc, chẳng qua cũng may, mỗi lần đều bị tôi phá hiện kịp thời rồi ngăn chặn lại, nếu không phải vậy. . ."

"Cái gì? Chuyện JxJ ư!" Tên đồ tể nổi trận lôi đình, nhớ tới lúc vợ của mình bỏ đi cùng với người khác, thì hấn tức giận xách dao lên muốn xông ra ngoài ngay.

"Ông anh, ông anh! Anh đừng kích động!" Nhìn thấy dáng vẻ của tên đồ tể, Lý Hiển Nghiêu nhanh chóng ngăn hấn lại.

Mà lúc này, Bạch Nhược Oánh núp ở dưới giường nghe lén gần đến mức toàn thân phát run, tại sao, tại sao Lý Hiển Nghiêu lại đối xử với mình như vậy, tại sao hấn lại bịa chuyện muốn vu oan cho cô, thật sự thì cô đã làm ra việc gì có lỗi với hấn chứ?

"Ông anh, nếu như anh thật sự muốn giúp tôi thì cứ làm như vậy. . ."

Nghe Lý Hiển Nghiêu lời nói, Bạch Nhược Oánh hoảng hoảng hốt hốt trở lại trên xe.

"Cô rơi xuống cầu tiêu trong toilet à, sao lại lâu như vậy, cô thật sự phiền muốn chết."

Giọng nói đanh đá của người phụ nữ kia vang lên lần nữa, cũng không lọt vào được lỗ tai của Bạch Nhược Oánh, cô ngồi ngây ngốc ở đó, bà ta nhìn thấy cô không thêm mấy may chú ý đến mình, cũng lười nói chuyện, nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ một giấc.

Không lâu sau, Lý Hiển Nghiêu trở lại, cũng giống với đời trước: "A Oánh, hấn ta nói không lấy tiền, lại còn nói muốn em ngủ một đêm với hấn, thật là khôn nạn, A Oánh, em yên tâm, anh sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương em đâu, cho dù anh có chết đói, cũng sẽ không để ai làm tổn thương em."

Nghe lời nói của Lý Hiển Nghiêu, Bạch Nhược Oánh hận không thể giết chết người trước mắt, bị hấn ôm cũng làm cho cô cảm thấy buồn nôn, nhưng mà, cái gì cô cũng không làm được, cô vốn là một cô gái yếu đuối hoàn toàn không thể là đối thủ của gã đàn ông này

Ban đêm, bốn phía yên tĩnh, bởi vì tiền trong tay ba người tiền không nhiều, cho nên không vào tá túc trong thôn.

"A Oánh, A Oánh?" Cảm thấy có người kêu mình, Bạch Nhược Oánh không trả lời, cô làm bộ như đã ngủ rất say, Lý Hiển Nghiêu nhìn thấy mình kêu hoài lâu mà cô vẫn không trả lời, cho rằng Bạch Nhược Oánh ngủ say, hấn bèn quay đầu lại, lay gọi mẹ của mình.

"Mẹ, mẹ." Sau đó, Bạch Nhược Oánh lại nghe thấy Lý Hiển Nghiêu đang gọi mẹ hấn.

"Sao vậy con trai?" Người phụ nữ mơ màng mở mắt ra, không hiểu nhìn con trai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hai mẹ con tính kế

Editor: Mai Tuyết Vân

"Mẹ ơi, mẹ nhỏ tiếng một chút, theo con xuống xe, con có việc muốn nói với mẹ." Nhìn mẹ của mình, rồi Lý Hiển Nghiêu đưa ngón trỏ lên chỉ ra bên ngoài.

Hai người ra ngoài xe, bọn họ cũng không đi quá xa, đang lúc hai người xuống xe, Bạch Nhược Oánh mở cửa xe ra.

Ban đêm gió lớn, tối hôm nay lại không có trăng sáng, xem ra thời tiết nhiều mây, nông thôn ban đêm tối đen như mực, ngay cả đèn đường cũng không có, bốn phía yên tĩnh, cho nên hai người hoàn toàn không phát hiện ra Bạch Nhược Oánh đi theo sau lưng bọn họ.

"Con trai, sao vậy?" Nghi hoặc nhìn con trai của mình, bà Lý không biết con trai của mình muốn làm gì.

"Mẹ, con biết rõ mẹ vẫn không thích Bạch Nhược Oánh, nói thật con cũng vậy không hề thích cô ta, điều ngoa tùy hứng, cuối cùng còn có tính khí tiểu thư. "

"Con trai, vậy con?" Nghe lời của con nói, bà Lý càng thêm nghi ngờ, nếu con trai bà ta cũng không thích cô ta, vậy tại sao con trai mình còn phải nói tốt giúp cô ta?

"Mẹ, mẹ hãy nghe con nói, vừa mới bắt đầu đuổi theo Bạch Nhược Oánh, là bởi vì hoàn cảnh nhà cô ta, ba cô ta có thể trợ giúp cho sự nghiệp của con, mẹ cũng biết tình hình công ty nhà chúng ta hiện giờ, nhưng con không nghĩ rằng, người nhà Bạch Nhược Oánh lại có thể phản đối mối quan hệ của bọn con, đã như vậy nhưng Bạch Nhược Oánh vẫn trở mặt nói người trong nhà, chẳng qua cho dù có như vậy, con cũng sẽ không chia tay với cô ta, đến cuối cùng cô ta vẫn luôn là con gái của ông ta, cho dù có gây ra chuyện nghiêm trọng đến đâu, cuối cùng thì ba của Bạch Nhược Oánh cũng sẽ có một ngày chấp nhận, nhưng thật không ngờ, lại có thể xảy ra động đất, cũng may lúc ấy, chúng ta đang lái xe đến nơi khác nên mới tránh được trận động đất này, nhưng mà bây giờ ngoại trừ chiếc xe này ra chúng ta cũng không có cái gì cả, tiền con để trong túi cũng không nói rõ với Bạch Nhược Oánh, chỉ nói

với cô rằng còn lại một ít khi cần thiết mới lấy ra, mà kể từ khi Bạch Nhựt Oánh cắt đứt quan hệ với gia đình, vốn cũng không xin tiền người trong nhà nữa, thế của cô ta đã sớm bị khóa lại, cho nên trong tay Bạch Nhựt Oánh cũng không có tiền, nếu cứ tiếp tục như vậy thì số tiền cất trong túi của con sớm muộn gì cũng bị xài hết, công ty của chúng ta còn thiếu rất nhiều nợ bên ngoài, bây giờ con cũng sẽ không quay trở về nữa, cho nên chúng ta chỉ có thể nương nhờ vào Bạch gia bọn họ mà thôi.” Lý Hiền Nghiêu vừa nói, vừa cau mày.

Nghe lời nói của con mình, bà Lý cũng cau mày, "Này con trai, chúng ta đã không phải là con rể tới nhà rồi, còn nữa, con xem Bạch Nhựt Oánh này ăn sung mặc sướng vừa nhìn đã biết là cô chủ quen được hầu hạ, con còn nói người nhà cô ta cũng không đồng ý, vậy nếu như đã thế này với tình hình của chúng ta hiện giờ, bọn họ sẽ càng không đồng ý, con trai, con nói nên làm sao bây giờ?"

Nghe được lời của mẹ mình nói như vậy, Lý Hiền Nghiêu mỉm cười, "Mẹ, người yên tâm, con đã có biện pháp, mẹ cũng đã nhìn thấy trái tim của Bạch Nhựt Oánh đối với con rồi, cô ta vì yêu con mà có thể buông bỏ tất cả, như vậy bây giờ chỉ cần con khiến cô ta càng thêm yêu mình, yêu con đến mức cho dù mất mạng cũng vẫn yêu con, như vậy không phải đều tốt sao.."

"Ban đầu, muốn làm cho một người con gái quyết một lòng với mình, cách chủ yếu đó là làm cho cô ta trở thành người phụ nữ của mình, nhưng con trai à, tình hình của con, haizz thân thể của con, sao được đây, uống những thứ thuốc kia có tác dụng hay không?" Nói tới chỗ này, đột nhiên đưa mắt nhìn lên cơ thể của con trai, bà Lý lo lắng một hồi.

Nghe được câu hỏi của mẹ mình như vậy, trong lòng Lý Hiền Nghiêu khổ sở, giống như bị lửa nóng đốt qua, "Không dùng được, uống nhiều thuốc hơn nữa cũng vô dụng." Nói tới chỗ này, đột nhiên Lý Hiền Nghiêu ngồi xổm xuống, hung hăng dẫm xuống mặt đất.

"Con trai, không cần tự giãy vò, rồi cũng sẽ tốt thôi, con trai của mẹ, chờ khi chúng ta đến được bên kia, mẹ sẽ đưa con đi tìm bác sĩ, tìm bác sĩ tốt nhất." Nhìn thấy con trai mình như vậy, bà Lý đau lòng đỡ hấn lên. "Con trai à, tình huống bây giờ đã như thế, làm sao con khiến cô ta một lòng với con được?"

"Mẹ, đây chính là chuyện con muốn nói với mẹ." Nghe được câu hỏi của mẹ mình, Lý Hiền Nghiêu cuối cùng cũng nhớ ra mục đích của mình. "Con...con chuẩn bị."

Sau khi nghe lời nói run rẩy của Lý Hiền Nghiêu, trong lòng Bạch Nhựt Oánh hoàn toàn nguội lạnh, thật là ác độc, thật là tàn nhẫn, Lý Hiền Nghiêu, cô nhất định sẽ giết hấn ta, cô nhất định phải làm cho hấn sống không bằng chết.

Thì ra lúc ban ngày, Lý Hiền Nghiêu nói với tên đồ tể rằng với tính cách thích JxJ* của Bạch Nhựt Oánh, khi hấn ta trở về nói tình cảnh của gã đồ tể ra, thì buổi tối nhất định Bạch Nhựt Oánh sẽ tới tìm hấn cầu hoan*, nếu như cô tới thật thì sẽ chứng minh cô thật sự muốn JxJ, như vậy tên đồ tể sẽ hoàng thành nguyện vọng cho Bạch Nhựt Oánh, trừng trị cô một lần cho tốt. . .

*JxJ: làm tình

*cầu hoan: cần xin làm tình

"Cho đến lúc này, cô ta đã thành vui hoa dập liễu*, sau đó con đối xử tốt với cô ta, nhất định cô ta sẽ một mực khẳng khái mà đi theo con, đến khi tới Bạch gia, con sẽ nói chuyện này cho ba của Bạch Nhựt Oánh biết, xem ông ta còn phản đối bọn con nữa hay không, đến lúc đó khẳng định ông ta sẽ ước gì con cưới con gái của ông ta, chỉ cần cưới xong, về việc thân thể của con, mẹ cảm thấy Bạch Nhựt Oánh còn có thể không biết xấu hổ đi khắp nơi nói với người khác sao."

*vui hoa dập liễu: ý chỉ đã bị chà đạp.

Nghe cuộc bàn bạc giữa Lý Hiền Nghiêu và mẹ của hấn, nên làm thế nào để khiến cô vừa yêu vừa đau vì Lý Hiền Nghiêu, để đạt tới mục đích bây giờ của hấn, Bạch Nhựt Oánh thật sự rất muốn giết người này, nhưng mà bây giờ không được, thứ nhất cô chỉ là một cô gái yếu đuối, thứ hai bây giờ còn là xã hội pháp chế, chẳng Lý Hiền Nghiêu, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho hấn ta.

Khi Lý Hiền Nghiêu và mẹ hấn cùng nhau trở về xe, Bạch Nhựt Oánh còn đang ngủ, hai người nhìn nhau cười một tiếng, không lâu sau, "A Nghiêu, A Nghiêu, con làm sao vậy?"

Giọng nói ồn ào của bà Lý đánh thức Bạch Nhựt Oánh, Bạch Nhựt Oánh xoa xoa đôi mắt to tròn của mình, cũng che giấu đi hận ý nơi đáy mắt, "Chuyện gì, sao vậy, A Nghiêu, anh làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Nhìn Lý Hiền Nghiêu ôm bụng, đáng vẻ đau đớn, Bạch Nhựt Oánh còn chưa tỉnh hẳn lập tức lo lắng hỏi.

"Trong xe không có thức ăn, A Nghiêu lại có bệnh đau dạ dày, ôi, nhất định là bệnh dạ dày của A Nghiêu tái phát."

Tiếng khóc lóc của bà Lý làm cho Bạch Nhựt Oánh rất đau đầu, nhìn kỹ thuật diễn xuất của hai mẹ con này vụng về như thế, vậy mà đòi trước cô lại ngu ngốc như heo tin là thật.

"A Nghiêu, vậy làm sao bây giờ, A Nghiêu, anh đừng làm em sợ, A Nghiêu?" Bạch Nhựt Oánh chỉ khẳng khái gọi tên của Lý Hiền Nghiêu, cô không giống kiếp trước đau lòng vì bạn rai sau cùng quyết định đi hiến thân cho tên đồ tể đồi trụy ăn.

Nhìn Bạch Nhựt Oánh không giống với tưởng tượng của hấn, xả thân cứu mình, Lý Hiền Nghiêu cau mày lại, hấn nháy mắt ra hiệu cho mẹ mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Gặp lại gã đồ tể

Editor: Mai Tuyết Vân

Nhìn thấy ánh mắt của con trai, bà Lý càng khóc lớn tiếng thêm, "Hu hu, A Nghiêu, con sao thế này ở đây không có thuốc, huhu, A Oánh, cô mau cứu A Nghiêu đi, cô hãy đến van xin tên đồ tể đó để hắn cho chúng ta chút đồ ăn có được hay không, cô nhìn A Nghiêu đi dù cô vô cùng không thích mẹ nó nhưng hãy xem bộ dạng này của nó đi, hu hu A Nghiêu à. . ."

Nghe lời bà Lý nói, Bạch Nhưộc Oánh cười nhạo trong lòng, kỹ thuật diễn xuất thật vụng về đúng là loại diễn viên kém cỏi nhất.

"Hu hu, A Nghiêu, hu hu, em phải đối như thế nào đây? A Nghiêu ơ?" Phối hợp với kịch bản của hai mẹ con, Bạch Nhưộc Oánh khóc lóc hỏi Lý Hiền Nghiêu, "A Nghiêu, anh chờ em, em đi hỏi mua ít thức ăn của gã đồ tể đó, đúng rồi trên người anh còn chút tiền, đưa tiền cho em nhé, em sẽ đi mua." Nói xong, Bạch Nhưộc Oánh không đợi hai mẹ con họ phản đối, đã âm thầm đưa tay vào trong túi của Lý Hiền Nghiêu, cầm số tiền duy nhất của ba người lấy ra ngoài.

Bà Lý nhìn thấy số tiền suy nhất trong nhà bị mang ra, thật sự muốn lấy lại thì Lý Hiền Nghiêu đã âm thầm bắt được cánh tay của bà, lắc đầu với bà, bà Lý không cam lòng dừng động tác lại.

Bạch Nhưộc Oánh làm bộ không có nhìn thấy một màn trước mắt, cô mở cửa xe, "A Nghiêu, anh chờ em." Nói xong, Bạch Nhưộc Oánh đi tới nhà tên đồ tể.

Nhìn Bạch Nhưộc Oánh càng chạy càng xa, bà Lý mất hứng nhìn con trai, "Tại sao con lại kéo mẹ, chúng ta còn ít tiền như vậy con đều đưa cho cô ta, nếu có chuyện gì phải làm thế nào?"

"Mẹ cứ yên tâm, tiền không chạy được, con và gã đồ tể đã nói chuyện rõ ràng từ lâu, mẹ cứ chờ đồ ăn đi." Lý Hiền Nghiêu khôi phục lại bộ dạng bình thường, thì ra giả bộ bệnh cũng mệt chết đi được.

"Mẹ, ở bên đó có thể sẽ mất rất nhiều thời gian, trước tiên mẹ cứ ngủ đi một chút khi nào cô ta trở lại con sẽ gọi mẹ.."

Nghe được lời con trai nói như vậy, bà Lý nghĩ, Bạch Nhưộc Oánh cũng sẽ không cầm tiền chạy mất, nên cũng không tiếp tục tranh cãi nữa. "Được rồi, con trai à, còn A Tuyết, con định sẽ làm như thế nào?"

"Mẹ yên tâm đi, A Tuyết bên kia con đã trấn an được rồi, bây giờ cô ấy còn đang đi học, hướng chi cô ấy cũng không biết chuyện của chúng ta ở đây, đợi đến khi con giải quyết xong chuyện của cha Bạch Nhưộc Oánh, lấy được tiền chữa hết bệnh, con sẽ kết hôn cùng với A Tuyết, mẹ cứ thoải mái đi."

Nghe thấy hắn nói như vậy, bà Lý gật đầu một cái, nhìn về ánh đèn sáng lên phía xa, mỉm cười đen tối rồi nhắm hai mắt lại, chuẩn bị ngủ một lát người phụ nữ này tuổi đã cao thức một chút tinh thần đã chịu không nổi.

Nhìn về ánh đèn sáng lên đằng xa, đó là nhà của tên đồ tể, Lý Hiền Nghiêu suy nghĩ một chút vóc người của Bạch Nhưộc Oánh duyên dáng hoàn hảo thật sự rất lãng phí, chẳng qua nghĩ đến hiện tại cho dù phải có cũng chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, thôi, về sau chờ khi hắn đã có tiền, hắn sẽ có người phụ nữ điều kiện tốt hơn nữa, không phải còn có A Tuyết ư, nghĩ tới đây, Lý Hiền Nghiêu mỉm cười, hắn mở cửa xe, đi tới chỗ ban ngày hắn giấu đồ, sau đó giấu thức ăn tên đồ tể cứ khẳng khẳng đưa cho mình đi.

Trên đường đến nhà tên đồ tể trong đầu Bạch Nhưộc Oánh suy nghĩ rất nhiều vấn đề, một mình cô phải làm sao đây, chạy trốn sao? Không được, đầu tiên nơi này không có làng xóm, sau đó lại không có nhà trợn, cứ đi vào như vậy ư? Không được, bọn họ đã thương lượng xong rồi, làm thế nào đây? Khi cô nghĩ tới vấn đề này, Bạch Nhưộc Oánh không nhìn thấy dưới chân, sợ ý một chút đã té ngã trên đất, may mắn thay cô mặc chiếc áo khoác dài tay, chỉ có đầu gối bị trầy xước, rồi đột nhiên một suy nghĩ thoáng qua trong đầu Bạch Nhưộc Oánh.

Hôm nay nghe lén cuộc nói chuyện giữa Lý Hiền Nghiêu và tên đồ tể, có thể nhìn ra được, tên đồ tể vốn không phải là người xấu, tất cả đều vì tin lời nói bịa đặt của Lý Hiền Nghiêu là sự thật, hắn ta lại là người tính tình thẳng thắn sáng khoái, đã như vậy cô không thể làm gì khác hơn là đánh cược một lần, nghĩ tới đây Bạch Nhưộc Oánh kéo rách phần quần áo hơn nửa rồi nhắm mắt lại hung hắt tát chính mình một cái thật mạnh, làm cho cánh tay của mình có thêm mấy vết thương, sau đó dùng áo khoác che lại rồi cô đi tới trước cửa nhà của tên đồ tể, gõ cửa.

Kể từ sau khi gặp Lý Hiền Nghiêu tên đồ tể đều ở trong nhà không đi ra ngoài, nghe được lời Lý Hiền Nghiêu lời, hắn cảm thấy cô gái kia thật là lãng lơ không phải người tốt, thế nhưng đến cùng có phải sự thật hay không đây? Lý Hiền Nghiêu nói nếu như nửa đêm cô ta đến nói muốn đổi lấy thức ăn thì cô ta đúng thật là lãng lơ như thế, bởi vì ban ngày chính hắn đã đưa thức ăn cho Lý Hiền Nghiêu rồi, hắn cũng không biết Lý Hiền Nghiêu đã không nói cho Bạch Nhưộc Oánh biết, mà giấu mấy thứ đó đi.

Đợi cả đêm, lúc gã đồ tể nghĩ rằng mình bị tên đàn ông kia lừa thì rốt cuộc tiếng gõ cửa lại vang lên.

Nghe được tiếng động này, hắn không biết tâm tình mình giờ phút này nên như thế nào, hắn chưa từng làm ra chuyện như vậy, nhưng mà nghĩ đến những lời người đàn ông kia nói, lại nghĩ đến việc mẹ hắn qua đời và vợ hắn bỏ trốn cùng với gã đàn ông khác, rốt cuộc hắn cần mỗi làm ra đáng về rất hung

hăng bước tới mở cửa phòng ra.

Tên đồ tể vừa mở cửa ra đã nhìn thấy Bạch Nhược Oánh ở trước cửa trong nháy mắt đã chạy nhanh vào trong nhà, thất phản ứng của cô như vậy, càng khiến hắn chứng thực lời nói của người đàn ông kia, cô ta không phải là một cô gái tốt, khi hắn đóng cửa rồi quay đầu lại, vậy mà lúc này hắn lại ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cầu cứu tên đồ tể

Editor: Mai Tuyết Vân

Khi tên đồ tể quay đầu lại, không thấy người đàn bà dâm dăng đâu mà chỉ nhìn thấy một cô gái với vết thương chồng chất quỳ gối trước mặt mình.

"Anh ơi, van xin anh, hãy cứu tôi với, hu hu. . . ."

Nhìn cô gái này như vậy, tên đồ tể ngây ngẩn cả người, đây là tình huống gì, việc này so với tưởng tượng của hắn hoàn toàn khác nhau, trong suy nghĩ của hắn cô gái này vừa vào đến nhà sẽ vội vã dùng thân xác đổi lấy thức ăn, nhưng bây giờ thì sao?

Thật ra thì nơi này là một thôn quê chất phác, hoàn cảnh tên đồ tể lớn lên cũng thật thà như vậy, nội tâm luôn rất đơn thuần, đừng nhìn dáng vẻ hắn cao lớn vạm vỡ, khuôn mặt dữ tợn, nhưng lại là một người lương thiện cũng bởi vì quá thật thà, vợ của hắn ta mới coi thường hắn, cô ta vào thành phố đi làm rồi bỏ trốn với một người đàn ông khác.

"Cô. . . cô."

Nghe thấy giọng nói lúng túng của tên đồ tể, Bạch Nhược Oánh hít thở thật sâu, vậy là lần đánh cuộc này cô đã thắng, thấy tên đồ tể thật sự không phải là một người xấu, nghĩ tới đây đột nhiên Bạch Nhược Oánh phát hiện ra, khi mình đối mặt với tên đồ tể đã không còn oán hận của đời trước.

(Mai Tuyết Vân: Càng đọc càng thấy ba chấm hết sức, _.. vì yêu mà mù quáng nên chết một lần để tỉnh ngộ)

"Anh ơi, hu hu, tôi tên là Bạch Nhược Oánh, là bạn gái Lý Hiến Nghiêu, hu hu, Lý Hiến Nghiêu chính người đàn ông ban sáng đến đây mua thức ăn, tôi van xin anh, xin anh hãy cứu tôi với." Lúc Bạch Nhược Oánh ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn đã khiến hắn sợ hết hồn, mặt của cô gái này sao lại sưng to như vậy.

"Cô bé, trước tiên cô cứ đứng dậy đã, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tên đồ tể muốn đỡ cô gái trước mặt dậy, nhưng hắn cảm thấy không biết nên đặt tay mình ở đâu mới phải.

"Xin anh, trước hết hãy đồng ý với tôi đã, nếu không có chết tôi cũng không đứng dậy."

Nhìn sự kiên quyết trong đôi mắt của cô gái, tên đồ tể giống như bị xúc động mạnh gật đầu với cô.

"Cám ơn anh." Nói xong, Bạch Nhược Oánh đứng lên, cô đi tới một chiếc rồi ngồi xuống, "Hu hu, ban ngày khi bạn trai tôi tới tìm anh, nhất định không chỉ nói một điều tôi ngược đãi mẹ hắn, còn quyến rũ cậu bé hàng xóm để làm tình? Hu hu. . ."

Hắn ngạc nhiên khi thấy cô gái biết được những lời chàng trai hỏi sáng nói, tên đồ tể để lộ vẻ mặt không thể tin được.

"Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?" Nhìn cô gái cứ khóc lóc liên tục, cuối cùng tên đồ tể cũng không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Tôi không phải vậy đâu anh à, thật sự, tôi thật sự không phải, hu hu, tôi không phải người như thế mà, tôi không có ngược đãi mẹ của hắn, hu hu, nơi tôi sống xảy ra động đất tôi phải đến nương nhờ vào cha mẹ, trên đường đi gặp được mẹ con Lý Hiến Nghiêu, bọn họ còn tốt bụng chở tôi đi, tôi đã cho rằng mình mình gặp được người tốt, hu hu, nhưng. . nhưng. . ai ngờ được, hắn ta lại mang tôi, mang tôi. . hu hu. . ." Nói đến chỗ này Bạch Nhược Oánh khóc lớn.

"Nào, nào, cô đừng khóc, đừng khóc nữa nhé!" Nhìn thấy Bạch Nhược Oánh khóc lớn, tay chân gả đồ tể nhất thời luống cuống, chuyện này hắn thật sự chưa từng nghĩ đến: "Cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì."

"Anh ơi, hu hu, mẹ con bọn họ nói cũng muốn đi nương nhờ họ hàng, nó rằng tôi là một cô gái lại không phương tiện đi lại rất nguy hiểm, đã nói muốn đưa tôi cùng đi, tôi. . hu hu. . lúc đó nghĩ rằng bọn họ là người tốt, tôi đã đồng ý nhưng mà bọn họ lại lấy mắt chứng minh nhân dân của tôi, còn. . còn. . còn không chừa tôi, không để tôi rời đi, đến nơi này còn muốn làm nhục tôi, vì muốn để tôi dùng thân thể đổi lấy tiền bạc và lương thực cho họ, cùng vì thế buổi sáng hôm nay sau khi Lý Hiến Nghiêu gặp anh xong không hề mang thứ gì về, hắn nói là anh yêu cần tôi ngủ với anh một đêm, anh mới cho chúng tôi đồ ăn, nếu không. . hu hu, tôi van xin anh, hãy giúp tôi một chút, tôi biết rằng anh là người tốt, mặc dù dáng vẻ của anh rất dữ tợn, nhưng nhìn đôi mắt của anh, tôi biết ngay anh là một người tốt, anh à, van xin anh, hu hu, đừng làm tổn thương tôi mà hu hu. . Anh nhìn xem này. . hu hu. . ." Nói

xong Bạch Nhược Oánh vén ống tay áo khoác lên, tên đồ tể cứ nhìn thấy hết vết thương trên người Bạch Nhược Oánh.

Nhìn bộ dạng Bạch Nhược Oánh khóc đến mức xé nát tim phổi ở trước mặt, trong lòng tên đồ tể không biết nên tin ai, nhưng nhìn cô gái này không giống như đang nói dối nhìn xem toàn thân cô đều bị thương.

"Anh ơi, tôi . . . thật sự không có mà, tôi không bạc đãi mẹ hấn, hu hu, tôi chỉ là một cô gái yếu đuối còn hấn ta, hấn ta lại là một người đàn ông, làm sao tôi có thể ngược đãi mẹ hấn trước mắt hấn được chứ, anh cẩn thận nghĩ lại xem sao, hu hu, sao tôi có được khả năng đó chứ."

Nghe lời nói của Bạch Nhược Oánh, gã đồ tể suy nghĩ một chút, cô gái này nói cũng không sai, , một cô gái yếu đuối, làm sao đánh lại một người đàn ông chứ, huống chi nhìn người thanh niên kia cũng rất khỏe mạnh

"Vậy tại sao cô không cầu xin sự giúp đỡ của người khác?" Tên đồ tể mềm lòng rồi, nhưng hấn còn có một nghi vấn, tại sao cô gái này không cầu xin sự giúp đỡ của người khác.

"Tôi đã cầu xin, đã hỏi rồi, nhưng mà bọn họ vừa nhìn thấy tôi, hấn không thể đối xử với tôi như vậy, không ai để tâm đến lời tôi nói, bọn họ cho Lý Hiền Nghiêu thức ăn và tiền bạc, sau đó sẽ . . . với tôi . . ." Nói tới chỗ này, Bạch Nhược Oánh cảm thấy mình không thể nói nổi nữa.

Nhìn Bạch Nhược Oánh đáng thương, tên đồ tể chất phác đã tin tưởng lời cô nói, nhìn cánh tay của Bạch Nhược Oánh vẫn còn chảy máu, "Cô muốn làm gì bây giờ, có muốn báo cảnh sát hay không, nhưng ở nơi này chỉ có nhà của trưởng thôn là có điện thoại, chuyện này, tôi cũng muốn cho trưởng thôn." Nói xong, tên đồ tể muốn mang theo Bạch Nhược Oánh đi tìm trưởng thôn.

"Anh ơi, không đâu anh, không cần báo cảnh sát, không cần mà." Nghe thấy tên đồ tể muốn báo cảnh sát, Bạch Nhược Oánh vội ngăn cản hấn lại.

Đồ tể không hiểu nhìn về phía Bạch Nhược Oánh, "Sao thế?"

"Thực sự thì tôi không dám giấu anh, tôi...tôi không dám báo cảnh sát, trong tay hấn ta có hình chụp của tôi, nếu như tôi báo cảnh sát, hấn sẽ mang hình ảnh của tôi ra công bố cho mọi người thấy, tôi xin anh đừng báo cảnh sát, nếu không đời này của tôi coi như xong, còn trưởng thôn ở đây vốn cũng không quản được hấn, hấn có xe mà, đến lúc đó hấn vừa chạy trốn, không ai bắt được hấn còn nữa chứng minh thư của tôi vẫn còn trong tay hấn ta. Nên anh, hu hu. . ."

"Sao?" Nghe được Bạch Nhược Oánh nói như vậy, tên đồ tể ngừng lại thật, đúng rồi, điều quan trọng nhất đối với một người phụ nữ đó chính là danh tiết, nếu như hình của cô gái này bị người khác nhìn thấy, cô sẽ sống thế nào đây: "Cô bé, vậy cô nói phải làm sao đây, không bằng để tôi đi chém chết hấn!"

"Cám ơn anh, anh thật sự là một người tốt, nhưng tôi không thể để cho anh vì chuyện của tôi mà phạm pháp được, nếu anh thật sự muốn giúp tôi, xin anh hãy giấu kín chuyện này hộ tôi, chờ chúng tôi vào thành phố tôi tìm được cơ hội sẽ gọi được cho người nhà, đến lúc đó người nhà của tôi sẽ đến giúp tôi thôi."

"Cô giấu bọn họ thế nào đây?" Tên đồ tể một lần nữa không hiểu nhìn về phía Bạch Nhược Oánh.

"Chỗ này của anh có máu heo chứ, còn nữa anh có thể cho tôi một ít thức ăn không, sau đó chỉ cần anh ở yên trong nhà, đừng một mình đi tìm bọn họ, như vậy là được rồi. "

"Chỉ đơn giản như vậy ư?"

"Vâng, cảm ơn anh, anh đúng là người tốt, thật ra chỗ này tôi còn một ít tiền, tiền tích trữ của bọn họ đều ở đây, tôi đưa cả cho anh" Nói xong Bạch Nhược Oánh lấy tiền của Lý Hiền Nghiêu trong túi áo ra.

"Cô bé, không cần đâu, số tiền này cô cứ giữ lại mà dùng, chỗ này tôi vẫn còn một chút, cô cũng cầm lấy, cô gái việc này tôi không thể giúp cô được tôi cũng thấy rất xấu hổ, chẳng qua cô muốn làm sao thì tôi sẽ làm vậy, tên cận bã kia, nếu không phải trong tay hấn có những thứ đó, tôi không thể không bầm vằm hấn ra."

Nhìn tên đồ tể đang cắn răng nghiêng lợi, càng khiến cho khuôn mặt dữ tợn của tên đồ tể thêm phần dọa người, "Anh à, tôi biết rồi, anh là người tốt, cảm ơn anh nhiều."

"Cô bé đừng khách sáo, để tôi đi lấy máu heo cho cô." Nói xong, hấn đi thẳng vào trong bếp.

Bạch Nhược Oánh để tiền của tên đồ tể cho mình vào bên trong túi áo, rồi cầm lấy máu heo hấn đưa cho sau đó thoa lên đùi mình.

"Cám ơn anh, tôi phải đi rồi, nếu sau này có cơ hội tôi nhất định sẽ cảm tạ anh."

"Không cần khách khí vậy, cô bé mau đi đi, nếu như thật sự không được, cô cứ quay lại đây tìm tôi, tôi sẽ thay cô chém hấn ra."

Nhìn vẻ mặt tức giận của gã đồ tể, rốt cuộc Bạch Nhược Oánh cũng đã quên đi sự đau đớn của kiếp trước, "Cám ơn anh." Cuối cùng, mang theo hai bịch lap xưởng, Bạch Nhược Oánh khập khễnh đi ra khỏi nhà của tên đồ tể.

Bạch Nhược Oánh xiêu vẹo đi về phía xe của Lý Hiền Nghiêu, khi cô đến gần chiếc xe, rốt cuộc Lý Hiền Nghiêu đã thấy rõ bộ dạng nhếch nhác của Bạch Nhược Oánh, hấn nhanh chóng chạy xuống xe, ôm lấy Bạch Nhược Oánh thật chặt, "A Oánh, sao em lại ngu ngốc như vậy, đều tại anh không tốt,

nếu như không phải tại ta, em cũng sẽ không trở nên như vậy, A Oánh, thật xin lỗi em, Lý Hiền Nghiêu này thề, đời này anh nhất định sẽ yêu thương em thật nhiều, chăm sóc thật tốt cho em, nếu như anh làm trái lời thề này, muốn đời không được siêu thoát, chết không từ tế. . .”

Nghe những lời thề non hẹn biển từ miệng của Lý Hiền Nghiêu, trong lòng Bạch Nhượng Oánh buồn nôn muốn chết, cô nhất định sẽ chờ đến ngày đó, nghĩ tới đây, Bạch Nhượng Oánh chịu đựng sự ghê tởm của chính mình, run rẩy ôm chặt lấy Lý Hiền Nghiêu, "A Nghiêu, chúng ta đi thôi, bây giờ chúng ta hãy rời khỏi nơi này đi, đi ngay bây giờ, hu hu, em không muốn ở chỗ này nữa đâu. . "

Nhìn Bạch Nhượng Oánh khóc thương tâm như thế, Lý Hiền Nghiêu biết chuyện kia đã thành, nhìn lại toàn thân Bạch Nhượng Oánh đều bị thương, còn có dòng máu đỏ tươi chảy xuôi xuống dưới chân, không nghĩ rằng tên đồ tể đó lại biến thái, chẳng qua như vậy thì hắn cũng không cần đến chỗ của tên đồ tể để xác nhận thật giả chuyện này nữa, về sau chỉ cần hắn đối xử tốt hơn với Bạch Nhượng Oánh một chút, như thế thì cô sẽ một lòng đi theo hắn, muốn cô làm gì cho hắn cô cũng sẽ làm, mặc dù tiếc cho một mỹ nhân như vậy, chỉ là chẳng sao cả, thế giới này nhiều người đẹp như thế huống chi hắn còn có A Tuyết, cô bé con đơn thuần đáng yêu càng làm cho người khác muốn cung chiêu.

"Được rồi, được rồi, chúng ta đi, bây giờ chúng ta rời đi ngay, mẹ, mẹ, mẹ lên phía trước ngồi đi, để A Oánh nằm chỗ này một lát, mẹ à." Lý Hiền Nghiêu đỡ Bạch Nhượng Oánh lên xe, bà Lý cũng phá lệ không phản đối việc Bạch Nhượng Oánh giành chỗ của mình, mà đến ngồi ở ghế phụ lái, Lý Hiền Nghiêu tiếp tục ngồi vào vị trí tài xế lái xe của mình.

"Chuyện là thế nào đây, haizz, haizz, thật đáng thương, A Oánh à, bác đã trách nhầm con rồi, đều là bác không tốt, về sau bác nhất định sẽ yêu thương con thật tốt, giống như con gái ruột của mình vậy, A Oánh, con là cô gái tốt, . .” Bạch Nhượng Oánh ở phía sau nhắm chặt hai mắt lại, sự chán ghét mới vừa thoáng qua trong đôi mắt bà Lý rồi biến mất nhanh chóng, cô không hề nhìn lầm, Hừ! Cô đã khóc cả một buổi tối, cơ thể rất đau đớn, cô phát hiện ra mình nên ngủ bù từ tế, chờ đến thành phố cô sẽ lập tức bye bye, nghĩ như vậy, Bạch Nhượng Oánh nhắm hai mắt lại, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trong mơ màng, Bạch Nhượng Oánh tỉnh lại, không biết Lý Hiền Nghiêu đã dừng xe từ khi nào, mà bà Lý đã ngủ thiếp đi, cô nhìn thấy mặt trời mọc lên từ phía đông, ở trước mặt cách đó không xa là thành thị, nhìn một lượt, Bạch Nhượng Oánh cầm chiếc điện thoại duy nhất của Lý Hiền Nghiêu lên rồi bước xuống xe.

"Alo, ba ơi, ba có khỏe không?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Rời khỏi hai mẹ con dê tiện

Editor: Mai Tuyết Vân

"Tiểu Oánh, là con sao, Tiểu Oánh, con làm sao vậy, có bị thương không, nghe nói chỗ con ở xảy ra động đất, chúng ta làm thế nào cũng không liên lạc được với con, ba và mẹ con đều rất lo lắng, con không sao chứ, có bị dọa sợ hay không. . . "

Nghe giọng nói vội vã của ba mình, những lời quan tâm từ miệng ba nói ra, nước mắt của Bạch Nhượng Oánh không nhịn được mà chảy xuống, ba cô vẫn luôn là người quan tâm cô nhất.

"Ba ơi, con không sao, mẹ đâu rồi ạ, bây giờ có khỏe không? "

"Mẹ con khỏe vô cùng, nhưng vì lo lắng cho con mà mấy ngày nay không chợp mắt được, đến giờ mới vừa nằm ngủ."

"Vâng, vậy là được rồi, ba ơi, ba hãy nghe lời con nói, bắt đầu từ hôm nay ba hãy lấy tất cả tiền trong ngân hàng ra, sau đó mượn một kho hàng mua thật nhiều thức ăn rồi bỏ vào, tốt nhất là phải đảm bảo thời hạn sử dụng còn dài, nhất định phải tích trữ nhiều một chút, còn những thứ đồ dùng hằng ngày khác nữa, áo khóa ngoài này, phải rồi, áo lông, chăn bông nữa, và nhiều thứ khác nữa, liên quan đến cuộc sống sinh hoạt bình thường, ba đều phải mua số lượng lớn, sau đó chuyển hết vào kho hàng, còn nữa kho hàng phải ở nơi vắng vẻ một chút, vùng lân cận không cần có quá nhiều người, hơn hết kho hàng đó phải thật bền chắc. . .” Cô còn chưa kịp nói xong lời của mình, thì ba của Bạch Nhượng Oánh đã cắt ngang lời nói của cô.

"Tiểu Oánh, con làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì rồi sao ?" Nghe con gái của mình nói nhiều thứ như vậy, ông Bạch lo lắng hỏi.

"Ba, ba phải tin con, ngày tận thế sắp đến rồi."

"Cái gì, ngày tận thế? Tiểu Oánh, có phải con thấy khó chịu ở chỗ nào hay không, làm sao con biết được chứ, cả tin tức cũng nói rằng trận động đất này chỉ là hoạt động kiến tạo của lớp vỏ trái đất mà thôi. "

"Ba, ba phải tin con, con có nguồn tin riêng, trong lúc vô tình con biết được, hiện tại có rất nhiều lãnh đạo cấp cao cũng đã yên lặng bắt đầu chuẩn bị lương thực rồi, ba, là sự thật." Thấy ba cô không tin, Bạch Nhượng Oánh lo lắng nói.

Nghe giọng nói lo lắng của con gái, ông Bạch vội vã nói, "Được được được, tất cả đều nghe theo con, chờ đến tám giờ, ba lập tức đi làm, nhưng mà Tiểu Oánh, còn con đang ở đâu, nếu như, nếu như con thật sự thích Lý Hiền Nghiêu, ba mẹ quyết định không ngăn cản nữa mà tác thành cho hai đứa."

Giọng điệu của ba cô vẫn cứng chiều như trước, nghe được lời thỏa hiệp của ban, nước mắt Bạch Nhựt Oánh lại chảy ra, "Ba, ba nói đúng, Lý Hiền Nghiêu cũng không phải yêu con thật lòng, hẳn cũng chỉ là vì tiền của nhà chúng ta, chẳng qua ba à, ba cứ yên tâm, con đã chia tay với hẳn, con sẽ sớm đến tìm ba mẹ, bắt mẹ phải nấu đồ ăn ngon cho con đó, còn nữa ba phải nhớ, chuyện tích trữ đồ, nhất định phải bí mật tiến hành, ngoại trừ bạn bè thân thiết và người nhà còn lại ba không cần nói với bất kỳ ai."

Nghe giọng nói của con gái nghiêm túc khác thường, ông Bạch cũng biến sắc, ông đang nghĩ tới bạn bè thân nhất của mình, chuyện này, ông cũng muốn bàn bạc phân tích với người đó một chút cho tốt.

"Được, Tiểu Oánh, con phải cẩn thận, có muốn ba cho người đi đón con hay không? Trên người con còn tiền ư?"

"Không cần ba, ở chỗ con vẫn còn tiền, ba không cần phải lo lắng, con đang trên đường về nhà, ba không cần đến đón con, chủ yếu bây giờ ba phải cố hết sức tích trữ đồ đạc, đúng rồi ba ơi, mười ngày nữa sẽ có mưa sao băng, nếu như con còn chưa về tới nhà, nhất định ba mẹ phải ở trong nhà, không nên đi ra ngoài, có người nào gõ cửa cũng không được mở, nếu có xảy ra chuyện người cần người trước hết phải trốn, đừng tưởng rằng đó là bệnh chớ đại không được tới gần, cũng không cần tới bệnh viện, lại càng không được để bị bắt, chờ con về nhà, được không?"

"Sao vậy, Tiểu Oánh, những chuyện này làm sao con biết được, Tiểu Oánh, có phải con có chuyện gạt chúng ta hay không?"

"Không có, ba à, con có nguồn tin riêng, chỉ là ba nhất định phải nghe con, được không hả ba?"

"Được rồi, con gái ngoan của ba, nhất định con phải trở về sớm một chút, có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho ba."

"Được ạ, gặp lại ba sau, thay con chào mẹ nhé, còn nữa, ba à, thật xin lỗi." Nói xong Bạch Nhựt Oánh vừa khóc vừa cúp điện thoại.

Nhìn điện thoại trong tay, ông Bạch kinh ngạc ngẩn người, mới vừa rồi Tiểu Oánh nói cái gì? Thật xin lỗi ư, Tiểu Oánh nói thật xin lỗi, từ trước đến nay Tiểu Oánh chưa bao giờ nói đến ba chữ này, có phải đã xảy ra chuyện gì không hay rồi chăng, lúc này lời Tiểu Oánh nói, không được, ông phải đi tìm lão Hinh, ông muốn cùng với vị cựu chiến hữu này thảo luận phân tích lời Tiểu Oánh nói một chút.

Nghĩ tới đây ông Bạch mặc quần áo chỉnh tề, không nói với vợ tiếng nào đã vội vã rời khỏi nhà.

Bạch Nhựt Oánh lau khô nước mắt, nhìn điện thoại trong tay, rốt cuộc cô lấy sim điện thoại bên trong ra, ném xuống khe nước bên cạnh, còn về chiếc điện thoại cô lại tắt máy bỏ vào túi mình, sau đó cô trở lại xe rồi nằm xuống, nghĩ tới việc tiếp theo cô nên làm gì, nghĩ về con đường của cô sau này, nghĩ tới tương lai mặt thế, cũng không biết bao lâu trôi qua, Lý Hiền Nghiêu cũng tỉnh lại

"A Oánh, sao em không ngủ thêm chút nữa?" Lý Hiền Nghiêu tỉnh lại việc đầu tiên chính là quay đầu lại nhìn Bạch Nhựt Oánh một chút, phát hiện Bạch Nhựt Oánh đã tỉnh, Lý Hiền Nghiêu gấp gấp hỏi.

Nhìn về mặt của Lý Hiền Nghiêu, đời trước cô bị vẻ mặt này làm cho động tâm đến si mê, bây giờ nhìn lại thật sự rất ghê tởm.

"A Nghiêu, em không ngủ được, chúng ta vào thành phố đi, em muốn tắm rửa một chút." Bạch Nhựt Oánh yếu đuối nói.

Nhìn bộ dạng yếu ớt của Bạch Nhựt Oánh, Lý Hiền Nghiêu nghĩ đến việc bản thân hẳn cũng đã không tắm rửa mấy ngày rồi, đúng là rất khó chịu liền gạt đầu một cái, "Được, A Oánh, em ngủ tiếp một lát, đến nơi anh sẽ gọi em." Nói xong, Lý Hiền Nghiêu lái xe vào trong thành phố.

Thật ra thì tại sao Lý Hiền Nghiêu không chạy xe nhanh, nguyên nhân rất đơn giản, phí hao tổn để chạy nhanh quá lớn, tạm thời Lý Hiền Nghiêu còn chưa muốn lấy tiền riêng của mình ra, hẳn cũng chỉ còn lại một ít tiền, bởi vì công ty của Lý Hiền Nghiêu thiếu nợ, tiền tiết kiệm gửi trong ngân hàng cũng không còn, mà hiện tại ngay cả nhà cửa cũng không có, cho dù ngân hàng có siết nợ rồi rao bán, thì bên trong cũng không còn thứ gì thuộc về hẳn nữa, thế nên chút tiền trong tay này, hẳn còn phải dùng để phòng thân rất có ích.

Rốt cuộc xe cũng dừng lại, đây là một nhà tắm công cộng nhỏ, nơi này không lớn lắm, chỉ có tắm là được, ba người xuống xe đi vào nhà tắm, bởi vì nhà tắm công cộng vắng vẻ, cho nên bộ dạng nhếch nhách của Bạch Nhựt Oánh cũng không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Mặc cho nước chảy xuống xối rửa toàn thân của mình, khi nước chảy lướt qua vết thương của cô, loại cảm giác nhói đau đó đối với Bạch Nhựt Oánh mà nói hoàn toàn không là gì, vì nếu so sánh với cảm giác đau đớn đục xương khoét thịt kia thì rõ ràng không thể hơn được.

Thay quần áo xong, hỏi nhân viên phục vụ cửa sau ở chỗ nào, Bạch Nhựt Oánh không đợi hai người kia mà một mình rời đi từ cửa sau.

Chờ sau khi Lý Hiền Nghiêu và bà Lý đi ra, đợi Bạch Nhựt Oánh một chút, nhưng chờ rất lâu cũng không thấy cô đi ra, bà Lý tức giận hỏi thăm nhân viên phục vụ, khi hai người biết được Bạch Nhựt Oánh đã rời đi thì biểu cảm trên khuôn mặt kia có thể nói năm màu rực rỡ*, khi bọn họ trở lại xe ở bên kia, khi hẳn tìm kiếm điện thoại di động của mình lại phát hiện ra không có gì cả, thì về mặt lại càng thêm phần hết sức đặc sắc.

*năm màu rực rỡ: ý nói chuyển đổi cảm xúc liên tục, hỗn loạn- nguyên tác là "ngũ thái tân phân"

"Chẳng lẽ Bạch Nhựt Oánh đã phát hiện ra điều gì?" Bà Lý đứng ở ngoài xe nhìn chung quanh chẳng thấy bóng dáng của Nhựt Oánh đâu, lại quay về phía con trai của mình.

"Không biết nữa, nếu như đã phát hiện ra cái gì, thì ngày hôm qua không phải cô ta đã đi rồi sao." Lý Hiền Nghiêu không tìm được điện thoại di động cũng xuống xe, hẳn nghĩ tới lời của mẹ mình, Lý Hiền Nghiêu lắc đầu một cái.

"Vậy con nói xem đây là việc gì, tại sao cô ta lại chạy đi? Chúng ta phải làm thế nào đây, A Nghiêu, con nghĩ có nên gọi điện cho hãng điện thoại để tra cứu lịch sử cuộc gọi hay không, như vậy chúng ta cũng có thể tìm người nhà của Bạch Nhượng Oánh."

"Mẹ, sim điện thoại kia là mua tạm thời, nên không dùng chứng minh thư để đăng ký, không thể tra cứu được, lại nói dù có tra ra được, ai biết được có phải Bạch Nhượng Oánh không chịu nổi đã kích rồi chạy đi tự sát hay không đây? Ngay rồi, mẹ ơi, chúng ta nên rời đi đến chỗ họ hàng của chúng ta, không cần lo cho Bạch Nhượng Oánh nữa, nếu như thật sự cô ta tự sát, ba của cô ta có muốn đòi người từ chỗ con, trước tiên con sẽ chuẩn bị câu chuyện riêng cho ông ta, còn chuyện tên đồ tể nếu như tra ra được chúng ta cũng đã thoát rồi, thôi mẹ à, mặc kệ cô ta, chúng ta tự rời đi."

Nghe lời của con trai, Lý mẫu nghĩ đến chuyện hai người cũng đang bắt đầu thiếu thốn, "Được rồi, đi thôi." Nói xong hai người lái xe rời đi theo đường khác.

Thật ra thì Bạch Nhượng Oánh cũng không có đi xa, nàng vẫn nhìn chăm chú vào mẹ con nhà họ Lý, nghe lời nói của bọn họ rồi nhìn về phía chiếc xe đã lái đi xa, trong mắt lóe lên một tia băng giá. Lý Hiển Nghiêu bây giờ còn là xã hội có pháp luật, cô không có cách nào xử lý hẳn được, chẳng qua đến lúc cuối thời đại này, sẽ là thời khác cô trả thù hẳn!

Kỳ thật cũng không ai biết, ở đời trước cô đã thức tỉnh dị năng, chỉ là khi đó dị năng của cô không cao còn không có tinh thạch để thăng cách, hơn nữa cô càng không muốn mình làm tổn thương đến lòng tự ái của Lý Hiển Nghiêu, cho nên từ lâu đã giấu dị năng của mình đi, mặc dù khi đến căn cứ, dị năng giả sẽ có thức ăn miễn phí, nhưng lúc đó cô sớm đã hoa tàn liễu bại từ lâu đã không quan tâm đến chuyện này, vì nghĩ cho lòng tự trọng của hẳn mà không tiết lộ sự thật cô là dị năng giả, hôm nay nhớ lại thật sự cô đã quá ngu ngốc rồi.

Ở bên kia, sau khi ông Bạch nhận được điện thoại của con gái đã đi tìm cựu chiến hữu của mình, đang cùng với ông ấy bàn bạc về lời nói của con gái ông, vị cựu chiến hữu lão Hình nghe thấy lời nói của ông Bạch liền rơi vào trầm tư, sau đó mở tin tức ra cuối cùng cũng khiến cho họ phát hiện ra một chút giấu giếm sau lời nói của chính phủ, còn chút thông tin trên những diễn đàn nước ngoài, hai người nhìn thấu được một chút bên trong, rồi cùng liếc mắt nhìn nhau gật đầu một cái, sau đó bắt tay vào chuẩn bị đồ dùng.

Khi ông Bạch gọi điện đến số máy ban sáng, thì điện thoại đã vang lên lời nhắc nhở, "Số máy quý khách vừa gọi, hiện không liên lạc được. . ."

Dù có gọi bao nhiêu cuộc thì kết quả vẫn như cũ, khiến ông Bạch lo lắng, một mặt ông luân phiên chuyển hết tiền tiết kiệm của mình ra ngoài, một mặt ông giả vờ mình muốn mở siêu thị, thuê một kho hàng để nhập nguồn hàng, cuối cùng khi ông thật sự muốn sắp xếp người đi tìm Bạch Nhượng Oánh thì cô lại gọi điện thoại cho ông.

"Ba, điện thoại của con mất rồi, đây là số điện thoại mới, bây giờ con sẽ lên chuyển xe đường dài, ba không cần phải lo lắng, đúng rồi, chuyện con nói với ba, như thế nào rồi ạ?"

"Ba đã nói với chú Hình của con, cuối cùng chúng ta đều đồng ý với ý kiến của con."

Nghe ba đồng ý với ý kiến của mình, Bạch Nhượng Oánh mỉm cười trái tim cũng ổn định lại được một nửa, "Ba ơi, mọi người phải chuẩn bị thật tốt, con sẽ mau chóng về nhà, đến lúc đó, cả nhà chúng ta có thể ở bên cạnh nhau rồi. Đúng rồi, mẹ đã dậy chưa ạ?"

"Đã tỉnh rồi, chẳng qua lúc trước ba không liên lạc được với con, cho nên ba không có nói cho mẹ con biết chuyện của con, sợ bà ấy không an lòng thêm, nhưng giờ không sao rồi, ba đi gọi bà ấy con chờ một chút nhé."

"Dạ."

"Alô, là Tiểu Oánh hả con? Con đang ở đâu vậy, con làm mẹ sợ quá. . ."

Nghe lời cầu nhậu của mẹ, giờ phút này Bạch Nhượng Oánh cảm thấy ấm áp khác thường, "Mẹ à, con không sao, con sẽ mau chóng trở về nhà, đây là số điện thoại của con, có chuyện gì ba mẹ có thể gọi cho con. . ."

Nước mắt lại chảy xuống, vội vàng giấu tiếng nghẹn ngào bên trong, Bạch Nhượng Oánh đã cúp điện thoại, hiện tại cô không có thời gian đến ngân hàng, cũng không có thời gian đi làm lại chứng minh thư đã bị mất trong trận động đất, cuối cùng, Bạch Nhượng Oánh chỉ mua một vé xe đường dài, ngồi ở bên xe chờ đợi chuyển xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Kiểm khách ở bến xe

Editor : Mai Tuyết Vân

Ngồi ở trạm xe công cộng, nghĩ đến việc không lâu nữa sẽ đến tận thế, trong lòng Bạch Nhượng Oánh có chút hỗn loạn, tưởng tượng là một chuyện, nhưng thật sự xảy ra thì lại là một chuyện khác, nếu như vậy lần này cô nên làm thế nào, chẳng lẽ còn bất lực hèn nhát giống như đời trước đến cuối cùng

vẫn bị ném vào miệng zombie ư?

Không, lần này thì không thể, đời này cô nhất định phải sống cho thật tốt, còn phải phụng dưỡng ba mẹ mình, không biết đời trước ba mẹ cô thế nào, chỉ là thôi vậy, đời trước cô bất hiếu thì đời này cô sẽ trả lại.

Nhớ tới những thứ này, Bạch Nhược Oánh lại nghĩ đến những điều khác nữa, tận thế thiếu nhất là thứ gì?

Không sai, chính là thức ăn, tận thế vừa bắt đầu thì có lẽ tất cả mọi người đều không cảm thấy gì, nhưng càng về sau thức ăn càng ngày càng ít, cung không đủ cầu sau đó lòng người đen tối lộ ra, lúc bấy giờ lòng người so với những thứ kia chỉ còn một mục tiêu, ăn thịt người, như vậy còn đáng sợ hơn quái vật rất nhiều lần, nghĩ tới lời ba mình nói, cũng may ba cô cũng đã chuẩn bị tốt, . . .

Hi vọng ba có thể chuẩn bị nhiều thứ hơn nữa, bởi vì trong tận thế đồ cần chuẩn bị thật sự quá nhiều.

Về những thứ đồ ấy, Bạch Nhược Oánh biết nhà mình trừ kho hàng ba cô đã mướn, cũng không có bất kỳ nơi nào dư ra để chứa đồ, mặc dù ở tận thế cũng có rất nhiều người có thể thức dị năng không gian, nhưng Bạch Nhược Oánh tự mình biết trong rất nhiều người kia cũng không bao gồm cô, nghĩ như vậy, Bạch Nhược Oánh thật sự rất hâm mộ những người có dị năng không gian, không cần mang đồ nặng nhọc chỉ cần không gian đủ lớn, vung tay lên trực tiếp đặt vào trong không gian rồi mang theo người, thật sự là vô cùng dễ dàng ấy vậy mà cô cũng chỉ có thể hâm mộ mà thôi.

Thật ra vào tận thế có rất nhiều người thức tỉnh dị năng, ngay cả Lý Hiến Nghiêu cũng giống như vậy, không nghĩ được di năng mà Lý Hiến Nghiêu thức tỉnh còn là dị năng thuộc hệ chữa khỏi, cho nên cuộc sống sau này của hắn rất tốt.

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh lại nhớ đến cái chết của mình, mối thù này cô nhất định sẽ báo.

Thứ gì qua đã qua, ở đời này, cô tuyệt đối sẽ không để cho bị kịch lặp lại, Bạch Nhược Oánh quyết định.

Lại nhắc đến việc ấy, Bạch Nhược Oánh nghĩ đến việc da thịt của zombie ở thời tận thế rất dày và cứng, cho nên cô quyết định sau khi về nhà nhất định phải mua vài thanh đao.

Bạch Nhược Oánh đang suy nghĩ vấn đề ấy, đột nhiên cảm thấy có một người ngồi bên cạnh mình, người nọ quần áo quê mùa còn ngửi được mùi vị của bùn đất, Bạch Nhược Oánh khẽ liếc mắt nhìn qua, trong lòng chàng trai ấy lúc này đang ôm một cái bọc thon dài, hình như đã dùng vài quần quanh vật đó xem chừng đã cố gắng gói kín lại, chàng trai ngồi nghiêm chỉnh chỉ có tư thế của anh ta nhìn thế nào cũng cảm thấy quen mắt, trời ơi, đây không phải là tạo hình hiệp khách cổ đại ôm bảo kiếm trong ngực sao?

Thấy được cảnh buồn cười vậy, Bạch Nhược Oánh cảm thấy giống như có mồ hôi đang chảy đầu trên trán, khóe miệng cô khẽ co giật xê dịch ra bên cạnh.

Đúng lúc ấy, giữa cô và chàng trai kia có một khoảng trống, thì một người phụ nữ ăn mặc hợp mốt đến cô nhìn thấy chỗ này còn trống sau đó trực tiếp ngồi xuống.

"Vị cô nương này, xin chào, tại hạ nhìn thấy ấn đường của cô mang dấu hiệu xấu. . ." Không đợi người thanh niên nói xong, cô gái đã hạ tay xuống "Bốp" một tiếng cho người một bạt tai, "Mẹ của mày mới có điềm xấu, đồ lưu manh." Nói xong cô ta nâng mông lên lắc lắc vài cái rồi bỏ đi.

Thấy như vậy, khóe miệng của Bạch Nhược Oánh co giật.

"Haizz, thói đời thật bạc bẽo mà!" Người ngồi bên cạnh nhìn thấy một màn như vậy lại giống như hành khách xem trò vui, lắc đầu một cái rồi đưa ra kết luận.

Bạch Nhược Oánh lại xê dịch qua bên cạnh.

"Cô nương, cô không cần sợ, ta sẽ không làm cô bị thương đâu." Nam nhân bên cạnh, thấy Bạch Nhược Oánh di chuyển sang bên cạnh, lập tức ngồi xuống, nghiêm túc nói.

Nghe lời người thanh niên nói, Bạch Nhược Oánh ngượng ngùng cô lúng túng bậm môi không tiếp tục di chuyển nữa.

"Xin chào cô nương, tại hạ là đệ tử của Ngũ Đài Sơn Thanh Phong quán, tên là Lệnh Hồ Xung, lần này chính là lần đầu tiên tại hạ xuống núi, nếu như có đắc tội, xin đừng để trong lòng."

Bạch Nhược Oánh nghe được lời nói này, nghĩ rằng có phải người đàn ông này rất hay đùa như vậy hay không. "Ồ, không sao, không có việc gì." Khóe miệng cứng ngắc miễn cưỡng, Bạch Nhược Oánh gật đầu một cái.

Sau khi người thanh niên giới thiệu bản thân thì ngồi yên tĩnh ở một bên không nói gì

Đang lúc Bạch Nhược Oánh cho rằng mình có thể yên lặng đợi đến khi chuyển xe tới, người thanh niên lại mở miệng nói chuyện.

"Vị cô nương này, ta nhìn thấy ấn đường của cô mang điềm xấu, có thể sẽ có tai nạn xảy ra."

Thấy người thanh niên mang bộ mặt tỉnh như ruồi nói xing, rồi lại nhìn anh ta đang bấm đầu ngón tay, cô nghĩ trong lòng rằng xem chừng anh ta nên từ xuống Ngũ Chi Sơn. Không để ý đến lời anh ta nói, Bạch Nhược Oánh chỉ mỉm cười, nhìn đồng hồ, còn 20' nữa sẽ xét vé.

"Vị cô nương này, cô và ta hai người quen biết nhau ở chỗ này, đã nói lên rằng chúng ta rất có duyên, nếu đã như vậy ta sẽ nói cho cô biết một bí mật, cô xem đây chính là vật quý giá nhất của bản môn do chính sư phụ ta truyền lại cho ta, ‘ Ý Thiên bảo kiếm ’, cô nương, cô xem đi."

Nói xong, người thanh niên mở gói đồ trong ngực mình ra, nhìn một vòng vài quần bị mở ra, Bạch Nhưộc Oánh ho khan hai tiếng, thật nhiều bụi mà. "Khụ khụ khụ."

"Cô nương, cô xem! ‘ Ý Thiên bảo kiếm ’"

Lời nói của anh ta đưa đến sự chú ý của một đám người vây xem, khi anh ta giơ thứ đang cầm trong tay lên, lập tức hứng chịu sự xem thường.

"Biến thái!"

"Bệnh thần kinh!"

Tiếp theo đó tất cả đám người ấy đều giải tán, Bạch Nhưộc Oánh nhìn thứ đồ trong tay nam nhân đó, vậy thật là đó một thanh kiếm, chẳng qua là một đao "Ý Thiên bảo kiếm" đồ chơi làm bằng nhựa .

"Cô nương, cô xem đi, sao hử, có phải rất tốt hay không, có phải ánh sáng bắn ra bốn phía hay không?"

"Ồ, vâng, ồ." Nhìn "Bảo kiếm" này có có đèn phát sáng màu máu đào, Bạch Nhưộc Oánh cảm thấy khoe miệng của mình giật giật gân xanh. Mới vừa rồi Bạch Nhưộc Oánh còn tưởng rằng người đàn ông này giả bộ, nhưng mà bây giờ, Bạch Nhưộc Oánh nhìn thấy anh ta thật sự có vấn đề về tinh thần.

Nghe được lời nói của Bạch Nhưộc Oánh, anh ta vui mừng quần vải lại, đây là người đầu tiên đồng ý với anh ta.

Lúc này, bên trong bến xe kia, "Vừa nhìn ngài đã hiểu được công việc này, đây chính là món đồ năm đó. . . . Lén lút nói cho ngài biết, đao này lại là hàng mới vừa được đào lên, nếu như đưa đến thị trường buôn đồ cổ thì trúng số rồi, nhưng hôm nay tôi và ngài có duyên gặp, nếu như ngài muốn mà nói thì . . ." Có một người đàn ông khác đang muốn bán đồ cho một người đàn ông kia, vật nọ cũng được vài bực lại.

Người thanh niên gói kỹ thanh kiếm của mình lại vẫn ngồi bên cạnh Bạch Nhưộc Oánh, nhìn cô ấy, phải, trẻ nhỏ dễ dạy mà, đây là ý nghĩ của anh ta trong lúc này.

"Quý khách đi đến XX, mời đến cửa kiểm phiếu XX để xét vé."

Trong lúc ấy thì giọng nói truyền đến từ đài phát thanh giống hệt như vị cứu tinh, nghe được tiếng nói, Bạch Nhưộc Oánh ư một tiếng rồi lấy vé xe ra, không tiếp tục để ý đến anh ta nữa, mà vội vàng chạy về cửa kiểm phiếu.

Anh ta nhìn thấy Bạch Nhưộc Oánh đứng dậy rồi đi rồi, cũng nhanh chóng đứng dậy đi theo phía sau Bạch Nhưộc Oánh, " Cô nương, cô nương, cô chờ ta một chút đã, ta cảm thấy chúng ta rất có duyên, ta thu nhận cô làm đồ đệ."

Cũng trong lúc đó, "Quý khách, ngài đừng đi mà, nếu không chịu giá này, thì ngài muốn giá như thế nào?"

"Lý Tiểu Cường, chính là anh, đứng lại đừng cử động!"

"Vương Xuân!"

Cũng vừa lúc đó, ở hai bên bến xe có tới hai nhóm người chạy đến, một nhóm là cảnh sát, một nhóm là bác sĩ mặc áo Blouse trắng.

Nghe thấy tiếng quát tháo, hai người đều chạy, nhất thời làm cho bên trong bến xe cũng rối loạn cả lên, hành khách va chạm đụng nhau, mà hai người đàn ông cầm hai bọc vải cũng đụng vào nhau, gói đồ trên tay rớt xuống.

Người thanh niên vẫn đi theo Bạch Nhưộc Oánh nhìn thấy bảo kiếm của mình rơi trên mặt đất, nhanh chóng nhặt lên, nhìn một đám người khoác áo Blouse trắng chạy về phía mình, anh ta cũng nhanh chóng đuổi theo Bạch Nhưộc Oánh, "Bắt đầu từ bây giờ, ta mang pháp bảo của bản môn là Ý Thiên Kiếm phó thác cho con, con chính là đại chưởng môn đời thứ hai mươi tám của Thanh Phong, người của Bạch liên giáo truy sát giết ta rồi, con nhất định phải báo thù cho ta!" Nói xong không nói gì thêm nữa, anh ta nhét vật đang cầm vào tay Bạch Nhưộc Oánh.

"Lý Tiểu Cường, rốt cuộc cũng bắt được anh rồi!" Đang lúc ấy thì, người khoác áo trắng cũng bắt được Lý Tiểu Cường tự xưng là Lệnh Hồ Xung.

"Thật xin lỗi, tiểu thư, người này là bệnh nhân của bệnh viện tâm thần XX, anh ta say mê vô hiệp, mấy ngày trước lén lút trốn thoát từ bệnh viện tâm thần của chúng tôi, đã gây rắc rối cho cô thật sự rất xin lỗi. Lý Tiểu Cường mau trở về cùng với chúng ta."

"Không, đồ nhi, con phải cứu ta, bọn người Bạch Liên giáo đều không phải là người tốt, bọn họ nhất định sẽ cắt đứt gân tay, gân chân của ta, bọn họ sẽ phế bỏ nội lực của ta ." Lý Tiểu Cường giằng giằng kêu lên với Bạch Nhưộc Oánh.

Nhìn một đám người náo nhiệt vây xung quanh xem, bác sĩ khoác áo trắng thấy đứng ở cửa mãi cũng không ý hay, “Rồi, rồi, Lệnh Hồ Xung, anh không cần kêu nữa, cô cô Tiểu Long Nữ mà anh thích còn đang đợi còn anh, chúng tôi đến dẫn anh đi tìm cô ấy."

"Cô cô? Lời người nói là thật? Được, đi tìm cô cô sao, ha ha." Nghe một người khoác áo ngoài nói như vậy, Lý Tiểu Cường không phản kháng nữa, anh

ta sáng khoái đi theo đám người áo trắng ra khỏi cửa.

Mà đổi thành vừa rồi, "Người này tên đào trộm mộ, cầm tang vật của anh, đi theo chúng tôi một chuyến"

Cứ như vậy, một màn, à không, là hai màn kịch nhộn nhịp cuối cùng cũng kết thúc, nghe người soát vé thúc giục, Bạch Nhược Oánh đi nhanh về phía cửa kiểm phiếu, đồng thời cô cũng quên mất trong tay mình đang nắm thật chặt "Ý Thiên bảo kiếm" .

Lên xe, Bạch Nhược Oánh tìm tới chỗ ngồi của mình, xe khởi động, mà bên cạnh cô không có ai, lúc này, rốt cuộc cô mới chú ý tới đồ trên tay của mình, đây không phải là "Ý Thiên bảo kiếm" của "Lệnh Hồ Xung"sao?

Nghĩ đến chuyện mới vừa xảy ra, Bạch Nhược Oánh cảm thấy đầu toát đầy mồ hôi, cô lắc đầu một cái, đang muốn vứt bỏ thứ đồ trong tay đi, đột nhiên, Bạch Nhược Oánh cảm thấy vật trong tay có trọng lượng không đúng, nghĩ như vậy Bạch Nhược Oánh mới mở miếng vải rách bọc vật trong tay ra, một tảng, một tảng, lại một tảng, đây là?

Rốt cuộc, vật trong tay Bạch Nhược Oánh cũng hiện ra ở trước mắt của cô.

Đây là một thanh thật kiếm, tính chất kim loại, mờ vỏ kiếm ra, một luồng khí lạnh lao đến chính diện, không, đây không phải là kiếm, mà là một cây đao, giống tương tự kiếm mà thôi, nhưng là đao không phải kiếm, cái này Bạch Nhược Oánh ở trên máy tính đã từng xem qua, đây là một thanh đao thời Đường.

Thanh đao đỏ bừng, tỏa ra từng đợt khí lạnh, còn thoang thoang ngửi được mùi máu tươi, thanh đao này đã hoàn toàn hấp dẫn được sự chú ý của Bạch Nhược Oánh, này, đây mới thật sự là một thanh đao thời Đường? Nhưng mà rõ ràng đây là thanh "Ý Thiên bảo kiếm" của Lý Tiểu Cường mà, làm thế nào biến thành đao nhà Đường được , lúc này, Bạch Nhược Oánh mới nhớ lại lúc cảnh sát xuất hiện tại bến xe, bọn họ giống như đang bắt tên đào trộm mộ, sau đó hiện trường hỗn loạn tung bừa, Lý Tiểu Cường và một người đàn ông đụng vào nhau, phải là khi đó, đồ của hai người đã bị đổi.

Lúc này, đang ở một nơi khác, người đàn ông bị bắt tổng vào ngục vì tội danh đào trộm mộ cổ,tuy nhiên bọn họ đã lục soát tang vật cả trong lẫn ngoài rất nhiều lần, vẫn chỉ thấy một thanh kiếm đồ chơi làm từ nhựa, mà khi hắn thấy cũng nghi ngờ nghĩ rằng thanh đao của mình đã đi đâu rồi? Trong đầu hắn chợt nhớ lại tình huống lúc ấy đụng phải một người, phải rồi khi đó đã bị tráo đổi, haizz, thôi vậy, nếu hắn bị lục soát tìm được đầy đủ tang vật hơn, ít đi một thanh đao kia, hắn còn có thể được xử đi ít năm, nghĩ như vậy, ngược lại hắn còn cảm ơn kẻ đã đụng vào mình là Lý Tiểu Cường.

Mà Lý Tiểu Cường đâu rồi, đương nhiên là trở lại với bệnh viện tâm thần của mình, tiêm thuốc uống được, ruốt cuộc cũng trấn tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lần đầu tiên ngược đãi gã đàn ông cận bã

Nhìn cây đao thời Đường trong tay, Bạch Nhược Oánh nghĩ thầm, thanh đao này làm sao người đàn ông kia có thể lọt qua được lớp kiểm tra để mang vào đây?

Thanh Đường đao giống như phát ra thứ ánh sáng đỏ nhạt, không hiểu vì sao cô có một loại cảm giác không tránh được giống như bị cuốn hút, làm Bạch Nhược Oánh sưng sờ vờn tay ra cần thận vuốt ve thanh Đường đao này.

Cô cầm thanh đao lên, nhẹ nhàng cắt thử quai xách làm bằng kim loại đang cầm trên tay, rắc một tiếng miếng quai xách kim loại đã bị cắt thủng một lỗ! Nhìn cái lỗ thủng to ấy, Bạch Nhược Oánh rụt cổ một cái, thấy chung quanh không có ai nhìn chăm chú vào mình, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn cây đao sắc bén như vậy, đáy lòng của Bạch Nhược Oánh chuyển động, phần quai túi xách làm bằng kim loại cứng như thép mà cây đao này lại dễ dàng cắt được cả một lỗ thủng to, vậy nếu dùng để chém giết zombie, đó không phải là làm chơi mà ăn thật sao?

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh cảm giác mình thật sự rất thích cây đao này, nhớ đến việc xe đã chạy ra xa như vậy, cô cũng không cần thiết phải đưa thanh đao trả về nữa, nghĩ như vậy, cô tra thanh đao vào vỏ rồi dùng vải bao bọc lại đặt bên cạnh mình.

Ngồi ở trên xe Bạch Nhược Oánh cảm giác gần đây cô thật sự rất mệt mỏi, cho nên không lâu sau cô đã chìm vào trong giấc ngủ say.

Mà tên đàn ông cận bã kia? Phải nói là một nhà tên đàn ông cận bã Lý Hiến Nghiêu kia.

Khi cô rời đi, hắn ta sợ cô nghĩ không thông mà chạy đi tự sát, cho nên hắn cũng hoảng sợ mà bỏ chạy, nhớ lại tất cả mọi việc đều là một tay hắn bày mưu tính kế, Lý Hiến Nghiêu sợ tội đưa mẹ của mình bỏ chạy.

Hai người lái xe chạy về nơi có nhà của bà con, lần này không có Bạch Nhược Oánh, Lý Hiến Nghiêu và bà Lý cảm thấy mấy ngày nay ngủ trong xe thật sự rất mệt, nghĩ như vậy hai người họ quyết định tìm một nhà trọ để ở, so sánh giá tiền cuối cùng hắn cũng quyết định chọn một nhà trọ nhỏ, hơn nữa còn hào phóng thuê hai phòng, tổng cộng hắn tốn hết 80 tệ*.

*tệ: Nguyên tác sử dụng “đồng bạc” và cũng không giải thích gì thêm nên Văn xin phép được chuyển về đơn vị tiền tệ của TQ hiện tại là “tệ”.

Ban đêm, hai người mua cho mình mấy tô mỳ ăn liền, sau khi bà Lý ăn no thì nằm trên chiếc giường nhỏ của mình, bắt đầu đánh một giấc say.

Còn Lý Hiền Nghiêu nhìn về phía quầy rượu, nhớ ra mình đã lâu không được uống thứ này, suy nghĩ tủy tiện bên thắt lưng mình một chút, Lý Hiền Nghiêu mua một chai rượu trắng, lại mua thêm một túi đậu phộng, trực tiếp xách về phòng mình, đến cả cửa cũng không thèm khóa kỹ, lập tức mở chai rượu trắng và gói đậu phộng, uống cho đến khi trời đất quay cuồng, Lý Hiền Nghiêu nằm bất tỉnh nhân sự ở trên giường.

Nhưng vào lúc này, Lý Hiền Nghiêu đang ngủ say không biết rằng, cửa phòng của hắn đã bị mở ra.

Ánh đèn bàn mờ trong phòng không hề tắt, xem ra là một tên đàn ông say khướt, cân nặng tối thiểu phải hơn 180kg đi vào phòng.

Trong ánh đèn mập mờ của gian phòng, người đàn ông xiêu vẹo bước đến, một thân thịt béo mập đến màu sắc trên quần áo cũng nhìn không ra, mùa hè nóng bức mồ hôi đầm dề, cách đó không xa còn có thể ngửi được mùi hôi nách. Lúc này hắn đã say khướt, đôi mắt đỏ trợn to vì uống rượu, gất gao nhìn chăm chú người trên giường, sao thế này, hôm nay thứ để tiện này lại có thể không đợi hắn ta mà cứ như vậy một mình ngủ thiếp đi ư?

Người đàn ông này là một con quỷ rượu, đồng thời hắn cũng rất giống Lý Hiền Nghiêu, bình thường có việc gì không tốt hắn đều uống một chút rượu, chính là gã đàn ông này.

Hắn ta kéo lê thân thể nặng hơn 180 kg của mình tức giận đến bên giường, người đàn ông này hiện ở phòng 202 bởi vì nhà trọ này rất rẻ, ban ngày thì hắn đánh nhau hay làm chút việc vặt còn ban đêm lại uống rượu, khi trong túi có vài ba đồng lẻ, hắn lại mang đi làm đánh bạc, nhưng vì đang viêm màng túi thì mọi chuyện hắn làm đều trở lại như cũ.

Nhưng mà ngày hôm nay, hắn mới vừa được phát tiền lương, vì thế tìm đến người yêu cũ báo cô ta đến trước nhà trọ chờ hắn, hắn sẽ lập tức đến ngay, bởi vì đã quen thuộc nên người kia đến nhà trọ cũng có thể đi thẳng vào phòng của hắn, cho nên hắn không có gì phải lo lắng.

Nhưng hắn không nghĩ rằng, khi hắn trở về phòng, người yêu cũ lại không hề đợi hắn, một thân một mình ngủ thiếp đi, điều này làm cho hắn rất tức giận.

Vì hắn uống quá nhiều rượu, mắt đã mờ nên hắn ra sức nheo mắt lại, muốn nhìn rõ người nằm trên giường, như vẫn cứ mờ ảo như trước ngược lại hắn lại nhìn thấy rất rõ chai rượu và bọc đậu phộng trên đầu giường.

“Mẹ kiếp, được lắm, còn uống. . . uống xong rồi, cô. . . cô. . .cái đồ. . .đê tiện, nhất định cô tự mình hưởng thụ trước, mẹ nó, còn dám ghi nợ cho ông đây à, được lắm, cô. . . nhìn đây, hôm nay ông đây sẽ xử lý cô như thế nào, ông đây phải làm cô khóc, khóc lóc cầu xin ở phía dưới ông đây, cầu xin được tha thứ, nếu không. . . Ông đây không phải là đàn ông. .”

Nói xong, hắn ta rút thắt lưng quần ra, trói tay Lý Hiền Nghiêu cột vào đầu giường, ba vòng hai nút thắt sau đó xé bỏ quần áo của Lý Hiền Nghiêu, nhào lên người gã ta.

Lý Hiền Nghiêu đang ngủ say thì cảm thấy có một mùi tanh hôi xộc vào mũi, nhưng còn trong rượu lại làm ảnh hưởng đến thần trí của hắn, Lý Hiền Nghiêu chỉ xê dịch vị trí.

Phòng của Lý Hiền Nghiêu là 302, hôm nay người đàn ông béo mập uống quá nhiều rượu, đã đi hơn một tầng phòng của mình mà không biết, hơn nữa, Lý Hiền Nghiêu cũng không đóng cửa kỹ, cho nên hắn mới vào phòng dễ dàng như vậy.

Thân thể của hắn dưới ánh đèn đập vào mắt của gã đàn ông mập mạp, đây là làn da nhăn nheo của người yêu cũ hắn đây sao?

Không thể không nói, vóc người Lý Hiền Nghiêu rất tốt, mặc dù không phải loại cơ bắp, nhưng cũng không có phần nào là mập, cũng không sợ gầy ốm, làn da trắng hồng, cả người sạch sẽ trơn bóng.

Tên mập cảm thấy nước miếng của mình chả đầy trên người Lý Hiền Nghiêu, chẳng lẽ hắn thật sự đã uống quá nhiều rượu, nên sinh ra ảo giác sau đó hắn mặc kệ tiếp tục tách hai chân của Lý Hiền Nghiêu ra. . .

“Á!” Một tiếng hét thảm thiết, rốt cuộc Lý Hiền Nghiêu cũng đã tỉnh lại, khi hắn tỉnh lại đã nhìn thấy một người đàn ông, cả người tên này hôi thối một tên mập gớm ghiếc, đang đè trên người của hắn, mà vị trí nhạy cảm của hắn. . . đang rất đau rất.

“Con đàn bà đê tiện, hôm nay sao cô lại chặt như vậy, làm ông đây suông chết, thoải mái lắm!”

Lý Hiền Nghiêu nghe được lời hắn nói, cho dù ngửi thôi thì mùi hôi thôi cũng đã tràn ngập khoang mũi, rốt cuộc trong đầu Lý Hiền Nghiêu đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Mày là ai, cút ngay!” Lý Hiền Nghiêu muốn cử động, nhưng với cân nặng hơn 180kg như thế này, hắn cũng không thể dùng sức được, chỉ biết rằng nỗi đau đớn trong hắn càng sâu sắc thêm.

“Rầm!” Phát hiện người bên dưới muốn rời đi, hắn ta giáng xuống một cái tát, “Con đàn bà hèn hạ, muốn chạy à, không có cửa đâu, đợi ông đây thoải mái đã!” Sau đó, hắn ta mở rộng cái miệng tanh hôi cắn trực tiếp lên miệng Lý Hiền Nghiêu, mùi hôi thôi kia suýt chút nữa đã làm Lý Hiền Nghiêu chết nghẹt.

Lý Hiền Nghiêu muốn đá văng gã đàn ông trên người mình, nhưng chân của hắn đã bị kéo đến góc độ ngay cả hắn cũng không thể tưởng tượng nổi, còn

có tay của Lý Hiền Nghiêu cũng không biết đã bị trôi lại từ bao giờ, cái thứ đó vẫn tiếp tục ra vào phía dưới người hắn, giờ phút này mặt của Lý Hiền Nghiêu trắng bệch, phờ phạc.

Hắn lắc đầu, muốn tránh thoát khỏi cái miệng hôi tanh của tên mập, tên mập phát hiện ra ý đồ của Lý Hiền Nghiêu, lại tát một cái đánh cho Lý Hiền Nghiêu hoa mắt.

“Mẹ nó, cô không muốn à, không muốn cho ông đây hôn à, được rồi, vậy thì để cô hôn ông vậy.” Tên mập tức giận, rút thứ đó của mình ra khỏi hạ theer của Lý Hiền Nghiêu, sau đó ấn vào mặt của Lý Hiền Nghiêu, Lý Hiền Nghiêu cảm thấy trong miệng của mình có những thứ không thuộc về hắn, một luồng khí hôi thối nồng nặc trực tiếp khiến Lý Hiền Nghiêu ngất đi vì ngạt thở.

Tên kia đợi một lúc lâu cũng không phát hiện ra Lý Hiền Nghiêu có phản ứng gì, thì cúi đầu nhìn về phía hắn ta phát hiện ra hắn đã hôn mê, tên mập quát to một tiếng, bắt chấp tất cả leo lên người Lý Hiền Nghiêu tiếp tục chuyện mới làm vừa rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trời rớt cuộc cũng sáng Lý Hiền Nghiêu từ từ tỉnh lại, say rượu như đầu khiến Lý Hiền Nghiêu cau mày một hồi, đột nhiên, hắn nghe thấy trong phòng mình thậm chí có cả tiếng ngáy, hắn bèn nhìn về phía bên cạnh.

Một thân hình mập mạp của gã đàn ông đang nằm bên cạnh hắn, trên người tên mập không mặc thứ gì, cái gì cũng không có, ngay cả nơi đó cũng không có gì, người đàn ông này đã bao lâu không tắm? Lý Hiền Nghiêu cảm thấy gian phòng này của mình tràn ngập mùi hôi thối, sau đó hắn lại thấy một mảnh hỗn độn trên giường của mình, đột nhiên, một loại đau đớn đâm xuyên qua tim hắn từ dưới thân truyền lên, khiến Lý Hiền Nghiêu nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra.

Tay của hắn không biết đã được nói lỏng ra từ khi nào, nhưng vẫn có thể nhìn ra vết trói như cũ, trên người hắn còn những thứ nhơ nhớp dính dính, chỉ cần hắn cử động thì phần thân dưới lại có cảm giác đau đớn chảy dọc khắp người, khuôn mặt của Lý Hiền Nghiêu tái nhợt một hồi, nhìn người đàn ông bên người mình, Lý Hiền Nghiêu thật sự muốn lấy dao ra chém người này, nhưng hắn suy nghĩ lại một chút, hắn không dám, cũng không dám có lá gan đó.

Không được, chuyện này tuyệt đối không thể để cho người khác biết!

Nghĩ tới đây, Lý Hiền Nghiêu chịu đựng đau đớn, nhanh chân xuống đất, vội vã tắm rửa sạch sẽ, đi tới sát vách, gọi mẹ mình dậy mau chóng rời giường rồi vội vàng làm thủ tục trả phòng.

“Con trai, con làm sao vậy?” Nhìn dáng vẻ con trai có phần nôn nóng, lại thấy tướng đi kỳ lạ của hắn, hơn nữa khuôn mặt cũng tái nhợt, bà Lý lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, mẹ, có thể do người nóng mà con bị bệnh trĩ rồi, sự việc không có gì lớn, chúng ta mau đến nhà của cậu đi.” Nói xong Lý Hiền Nghiêu mang theo mẹ mình ngồi lên xe, khi mông của Lý Hiền Nghiêu chạm vào ghế ngồi tài xế, một cảm giác đau xót xuyên tim truyền thẳng đến đại não, “U!”

“Con trai, có cần đi đến hiệu thuốc mua một ít thuốc đi, cái thuốc XX, nghe nói hiệu quả cũng không tệ.” Nhìn bộ dạng của Lý Hiền Nghiêu, bà Lý lo lắng nói.

“Lát nữa rồi hãy nói!” Nói xong, Lý Hiền Nghiêu cắn răng, nhịn đau, lái xe nhanh chóng rời khỏi đây.

Mà lúc này, nhân viên quét dọn phòng vừa mới đi vào phòng số 302 đã hét lên một tiếng “Á!” Làm người trên giường tỉnh lại.

Tên mập mơ màng ngồi dậy, “Kêu cái gì mà kêu, có để co người ta ngủ hay không!” Gã ta bắt đầu kêu lên.

Đột nhiên hắn nhìn thấy mình không mặc gì trên người, rồi lại nhìn chiếc giường bữa bãi, còn có căn phòng này lắp đặt các trang thiết bị cũng khác hoàn toàn so với phòng của hắn, khuôn mặt trắng bệch, ký ức tối hôm qua trong nháy mắt trở lại trong đầu của hắn, sau đó hắn lại nghĩ đến thứ gì đó yêu thích, đột nhiên cảm thấy thân thể của mình có chút khác thường, hắn kéo khăn trải giường ra, đắp kín bộ phận quan trọng của mình, “Kêu la cái gì, chưa từng thấy đàn ông khỏa thân à, cút ra ngoài, đợi ông đây mặc quần áo tử tế rồi hãy đi vào!”

Nhân viên phục vụ đi ra cửa đi, đột nhiên cô gái nhớ đến tư thế quái dị của vị tiên sinh mới trả phòng buổi sáng, suy nghĩ một chút với tình huống cô mới thấy trong phòng, nhân viên phục vụ bĩu môi, “Trò chơi gì đây, còn cố khoe khoang, hơn nữa đàn ông như vậy vừa nhìn đã hợp ý, thật là không có nhân phẩm mà, may mắn thay vì mình thấy anh ta đẹp trai nên đã chụp hình, chuẩn bị YY luôn rồi, nhưng không ngờ là tên đàn ông cặn bã, mình sẽ mang chuyện này tung lên mạng, dùng điều này bù đắp lại nỗi tâm bị thương của mình, đúng rồi, còn tên đàn ông béo đó nữa, tôi sẽ để các người ở cùng nhau!” Nói xong, nhân viên phục vụ lấy điện thoại ra. .

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bảo đao nhuộm máu

Editor: Mai Tuyết Vân

Nói về truyện chính, chúng ta sẽ đưa ống kính trở về trên người Bạch Nhực Oánh, lúc này Bạch Nhực Oánh đang ngủ say trên chuyến xe đường dài.

Khi ấy, “Đã đến trạm, đã đến trạm, mời xuống xe. . . , vui lòng kiểm tra lại tư trang của mình, tránh việc để rơi trên xe. . . .”

Bạch Nhực Oánh đang mơ màng ngủ, hình như nghe được tiếng nói của cô tiếp viên, Bạch Nhực Oánh mở mắt ra, không biết từ khi nào trời đã tối rồi, xe cũng đã ngừng lại, hành khách bên cạnh cũng đều lục đục xuống xe, Bạch Nhực Oánh cũng giống như vậy, cầm theo thanh đao kia đi theo dòng người xuống xe, ra khỏi bến đứng ở trước cửa bến xe, cô nhìn xung quanh cảm thấy quang cảnh rất xa lạ, Bạch Nhực Oánh cảm thấy cay đắng trong lòng.

"Ở trọ không, nghỉ trọ không, cô gái, cô có muốn ở trọ không, một đêm 60 tệ, có thể lên mạng, còn được tắm rửa, lại là phòng đơn." Lúc này một người phụ nữ già nua cầm một tấm bảng nhỏ đi về phía Bạch Nhực Oánh.

Nghe xung quanh mình có rất nhiều giọng nói hỏi thuê xe và ở trọ, lại nhìn người phụ nữ trước mặt mình một chút, suy nghĩ đến tiền còn trong túi, Bạch Nhực Oánh gật đầu một cái.

"Được rồi, cô gái, đi theo tôi nào, nhà trọ của chúng tôi, tuy không nhiều tiện nghi, nhưng cũng rất sạch sẽ." Nghe bà cụ nói suốt cả đường đi, cuối cùng thì Bạch Nhực Oánh cũng đã đến được nhà trọ trong lời bà cụ nói.

Đây chỉ là một gian hàng rất nhỏ, nhưng lầu hai mới chính là chỗ trọ của nơi này, bên trong có rất nhiều những tấm vách ngăn cách, nghĩ tới việc mình từ nhỏ đã ăn ngon mặc đẹp nhưng đời trước lại trôi giạt khắp nơi, Bạch Nhực Oánh cảm thấy cuộc sống của mình đúng là một trò đùa lớn, không có chút ghét bỏ nào, nhà trọ này so với hoàn cảnh đời trước của cô đã tốt hơn không biết mấy trăm lần rồi, Bạch Nhực Oánh nghĩ như vậy rồi đi vào.

Ban đầu khi bà cụ nhìn thấy Bạch Nhực Oánh dừng lại, cho là cô muốn rời đi.

Chuyện như vậy, bà cũng đã trải qua không biết bao nhiêu lần, mỗi lần vừa có khách trọ nhìn thấy quang cảnh nhà nghỉ của bà, sẽ lập tức chán ghét mà rời đi, bà vốn nghĩ rằng cô gái trẻ này cũng sẽ như vậy, nhưng mà cô gái ấy không hề ghét bỏ hay rời đi, cũng không nói những thứ khác chỉ với điều này thôi đã làm bà có hảo cảm với Bạch Nhực Oánh rồi.

"Cô gái, chỗ của chúng tôi cũng phải đăng ký phòng, tôi có thể xem thử chứng minh thư của cô chứ?" Đi tới trước chiếc bàn, cụ bà nhìn về phía Bạch Nhực Oánh.

Nghe được câu hỏi của bà cụ, rốt cuộc Bạch Nhực Oánh cũng nhớ ra, đúng là vậy, chứng minh thư của cô đã không còn sau trận động đất, trước đây cô chỉ ở trên xe của hai người kia, cũng quên mất chuyện này, mua vé xe đường dài cũng vì không có chứng minh thư, không đi được xe lửa chỉ có thể đi máy chuyên xe liên, bây giờ phải ở trọ, không có chứng minh thư thì làm sao đây?

Nhìn Bạch Nhực Oánh do dự, cụ bà cẩn thận nhìn cô gái trước mặt mình một chút, trên mặt của cô ấy dù đã lành lại nhưng vẫn còn vết thương, trên cổ tay còn thoáng để lộ ra vết thương, chỉ thoáng qua nhưng vẫn có thể nhìn ra, cô gái này không phải vì nóng nảy mà bỏ nhà ra đi, cô gái yếu đuối đứng trước mặt bà đây chỉ có thể là bị gia đình hành hạ mà thôi.

Không thể không nói, cụ bà là người chân thành.

"Bà ơi, con thật xin lỗi, chứng minh thư của con mất rồi. " Bạch Nhực Oánh nhìn bà cụ rồi nói lời xin lỗi.

Đã nhìn ra hoàn cảnh của Bạch Nhực Oánh, trong lòng bà nhận định cô gái này không nói thật, chỉ là thôi, “Thôi, không có việc gì cả, trước tiên tôi sẽ làm thủ tục cho cô, nếu như có người kiểm tra, tôi sẽ nói cô là cháu gái tôi là được rồi, đây là của cô, chìa khóa căn phòng số 108, hôm nay cô cứ ở phòng này đi, trời cũng đã dần tối, cô mau đi nghỉ ngơi một chút, nếu có chuyện gì cứ gọi tôi, bởi vì đó là chuyến xe cuối rồi, nên trạm xe cũng không có ai đâu, tôi cũng không thể đến bến xe được, nhưng nơi này có bán chút đồ ăn, nếu cô có đói bụng thì trực tiếp đến mua là được, rất rẻ so với siêu thị thì tiện lợi hơn rất nhiều.”

"Bà à, con cảm ơn bà." Nói xong Bạch Nhực Oánh cầm lấy chìa khóa, cùng với cây Đường đao vô ý lấy được hồi sáng, lại mua thêm ly mì ăn liền, Bạch Nhực Oánh chạy về phía căn phòng bà cụ sắp xếp cho mình.

Nhìn theo bóng dáng mỏng manh của cô gái kia, thật sự giống như chỉ cần một cơn gió sẽ thổi ngã được cô vậy, bà than thở lắc đầu một cái.

Bởi vì nơi tắm rửa công cộng phải khóa chặt cửa, Bạch Nhực Oánh vội vã tắm rửa sạch sẽ, rồi trở về gian phòng của mình, căn phòng rất nhỏ, chẳng qua rất gọn gàng, còn có một chiếc máy tính, nhìn thấy máy vi tính, Bạch Nhực Oánh liền ngồi xuống trước màn hình vi tính.

Bạch Nhực Oánh nghĩ nên lên mạng xem một chút có chuyện gì xảy ra không, thì đột nhiên tin tức đầu tin xem một cái Internet, xem một chút có chuyện gì xảy ra, đột nhiên Bạch Nhực Oánh thấy được một tin tức không đáng chú ý, nhưng tin tức này lại làm dấy lên sự thận trọng của cô: Hiện giờ, một số nơi trên cả nước có một loại cây làm con người bị thương, đây là loại cây gai chưa từng thấy trước đây, những sợi gai này rất kỳ quái có màu đỏ, vài người đã thử chặt đứt cây gai thì bên trong chứa chất lỏng màu đỏ, mà người bị cây gai làm bị thương cũng có hiện tượng lên cơn sốt, tạm thời bệnh nhân không rõ. . .

Tin tức không lớn, cho nên cũng không gây nên sự chú ý gì lớn, chẳng qua theo hai người tự xưng là chuyên gia phân tích do khí hậu bị ô nhiễm, môi trường có vấn đề nên mới chuyện thực vật vì muốn sinh tồn mà biến thành giống cây dị dạng, bởi vì trên thân gai đâm vào con người có thể làm bị thương người khác, do một loại vi khuẩn đã theo miệng vết thương mà lây bệnh cho người, cho nên mới xuất hiện trường hợp gây sốt, điều này hoàn toàn là hiện

tượng tự nhiên bình thường, cho nên mọi người không cần phải vì chuyện nhỏ nhặt này mà lo lắng.

Nhìn thấy cái này, trong lòng Bạch Nhược Oánh chấn động, chẳng lẽ?

Kiếp trước tận thế xảy ra khi đang giữa mùa hè, không biết tại sao lại có rất nhiều người bị sốt, còn lúc diễn ra việc người cắn người là vào một buổi tối nọ, khi mưa sao băng không hiểu sao bay ngang qua bầu trời, sau khi có mưa sao băng việc người cắn người càng trở nên nghiêm trọng, bệnh viện chật cứng cả người, vậy mà không biết bao lâu sau những người bị cắn kia cũng đều xảy ra biến dị.

Nhưng lúc đó tất cả mọi người cho rằng có thể chỉ là bệnh cảm cúm thông thường đang phát tán, cho nên sốt lên là đưa đến bệnh viện, trong lúc nhất thời bệnh viện chật kín.

Sau khi biết tới vi khuẩn (virus) biến dị, xuất hiện quái vật zombie, mọi người mới bắt ngờ nhận ra đó không phải bệnh cảm.

Đến cuối thời tận thế, các nhà khoa học mới đi tìm nguồn gốc của virus, đúng là không thể nào nghĩ đến được, tất cả mọi người đều cho rằng do sao băng rơi xuống, vì khi thiên thạch va chạm với trái đất đã hình thành phóng xạ, nhưng lại chưa từng có ai nghĩ rằng vấn đề là ở cây sồi gai.

Không phải là cô đang suy nghĩ nhiều chứ? Cũng có thể là do thiên thạch mà? Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh mỉm cười, cô thật sự đã lo chuyện không đâu rồi.

Ăn xong ly mỳ ăn liền, Bạch Nhược Oánh thu dọn tất cả mọi thứ, cô lấy mảnh vải bọc thanh Đường đao ra, mở lớp vải bọc thanh đao ra ngoài.

Bạch Nhược Oánh cầm thanh Đường đao, cẩn thận nhìn rồi tỉ mỉ vuốt ve nó, đột nhiên, Bạch Nhược Oánh cảm thấy tay mình lơ lửng, lưỡi đao bắt một đường trên ngón tay của cô, máu tươi nhất thời chảy xuống, Bạch Nhược Oánh nhìn bàn tay của mình, kinh ngạc một chút, đang lúc cô định để thanh đao xuống để băng bó vết thương, thì cô lại phát hiện ra máu chảy xuống từ ngón tay của cô, không theo lưỡi đao chảy xuống đất cũng không nhìn thấy, bị thanh đao hấp thụ rồi sao?

Đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong đầu của Bạch Nhược Oánh.

Đời trước cô đã tình cờ nghe được một chuyện. Thời tận thế có rất nhiều người thức tỉnh dị năng không gian, nhưng đó chỉ là một không gian chết, chẳng qua không chút không khí để duy trì sự sống trong đó, nhưng lại có một cô gái, không gian của cô ấy đến từ món đồ cổ gia truyền, mà không gian kia có thể bỏ vật phẩm còn sống vào.

Về phần tại sao cô lại biết được bí mật này thì nguyên nhân khi đó là, lúc đó có khả năng người nằm trên giường là cô gái đó, cuối cùng vật cổ gia truyền cũng bị đoạt đi mà cô gái đó cũng hương phai ngọc nát.

Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Nhược Oánh cảm thán, đời trước của cô đau khổ như thế đến cuối cùng cũng chết thảm. Đời này cô sẽ không giống như vậy, ít nhất còn có một thứ để nương theo.

Bạch Nhược Oánh quyết định không cầm máu từ vết thương nữa mà còn nặn máu ra, cô sợ vết thương quá nhỏ nên mới tàn nhẫn với bản thân lấy lưỡi đao cắt vết thương rộng hơn một chút, máu tươi tiếp tục chảy xuống rơi xuống trên thanh Đường đao.

Quả nhiên, thanh Đường đao hút toàn bộ máu của Bạch Nhược Oánh vào trong thân mình.

Bạch Nhược Oánh tò mò nhìn sự việc trước mắt, chẳng lẽ, là sự thật?

Cô lại bôi máu lên thanh đao lần nữa, máu vẫn không còn đang lúc này trên thân cây Đường đao hiện lên mấy chữ, “Tặng bảo đao cho người có duyên, mở bảo đao bằng máu xử nữ.”

Khi mấy chữ vừa xuất hiện thân đao càng lúc càng đỏ rực, Bạch Nhược Oánh kinh ngạc nhìn hình ảnh này, trong lúc cô đang sững sờ thì Bạch Nhược Oánh cảm thấy đầu mình chóng váng sau đó lập tức mất đi ý thức.

Mà lúc này, con trai của bà cụ nhớ đến Bạch Nhược Oánh, hôm nay khi mẹ của hắn mang về một cô gái hắn đã chú ý đến cô ấy, mặc dù cô gái có chút lão đạo vì mệt mỏi, nhưng vẫn không thể che giấu được khuôn mặt xinh đẹp của cô, còn có quần áo rách rưới bên dưới, đáng người đầy đặn.

Đêm đã khuya, nghĩ tới Bạch Nhược Oánh, gã đàn ông cảm thấy cả người nóng lên, nghĩ tới điệu bộ mềm yếu kia, nếu như ở phía dưới hắn thì thế nào? Nghĩ đến đây hắn đã khoái chí.

Xung quanh không có người, hôm nay vốn nhà nghỉ của hắn không có ai thuê phòng, nghĩ đến việc cũng chỉ có một mình Bạch Nhược Oánh. Hắn ta lặng lẽ xuống giường, mở cửa phòng, lấy chìa khóa dự bị, mở cửa phòng Bạch Nhược Oánh.

"Người đẹp bé nhỏ, anh đến làm bạn với em."

Mở cửa phòng ra, phát hiện đèn phòng Bạch Nhược Oánh không hề sáng, mà lúc này Bạch Nhược Oánh cứ như vậy nằm ở trên giường, bộ quần áo rách rưới đã được thay ra chỉ còn sót lại một lần váy áo mỏng manh ôm lấy dáng người đầy đặn của cô.

Thấy Bạch Nhược Oánh thế này, hắn cảm thấy nơi đó của mình đã nhức nhối, lặng lẽ tiến về phía cô, hắn đưa tay lên rồi đột nhiên lại sợ hết hồn, bởi vì lúc này, hắn nhìn thấy một thứ hình như là thanh kiếm đang nhẹ nhàng hiện ra, xoay lại chia về phía hắn, lúc này cho dù hắn có lòng xấu xa cũng không có can đảm làm, thấy một cảnh quỷ dị trước mặt, thiếu chút nữa hắn đã sợ đến mức tè ra quần, “Quý, có quý!” Hắn ta hét to một tiếng, vừa chạy vừa bỏ ra

khỏi cửa phòng Bạch Nhục Oánh.

Buổi tối bà cụ đi vệ sinh ở toilet phía ngoài, đột nhiên bà cụ nhìn thấy con trai của mình đáng vẻ không đang hoảng vội vã chạy ra ngoài từ một phía, vừa định gọi hấn lại nhưng hấn đã chạy mất bóng.

Cụ bà nghi ngờ quay đầu lại, nhìn thấy cửa phòng của Bạch Nhục Oánh đã mở ra, trong phòng đèn vẫn sáng, hồng bát, không phải là con trai của bà đã làm chuyện gì với cô gái kia rồi chứ? Nghĩ tới cụ bà nhanh chóng đến gần gian phòng kia, nhìn thấy cảnh trong phòng, cụ bà trong lòng run sợ, bà lập tức lấy điện thoại ra, kêu xe cứu thương, mà đúng lúc này, cũng không có ai nhìn thấy, thanh Đường đao mới vừa còn được Bạch Nhục Oánh giữ trong tay, cứ như vậy biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Không gian trong bảo đao

Xe cứu thương tới, Bạch Nhục Oánh được đưa vào bệnh viện, lúc này Bạch Nhục Oánh đã rơi vào trong một vùng tăm tối, cái gì cũng không biết.

Bà cụ ở quán trọ đưa cô vào bệnh viện, sau khi bác sĩ kiểm tra nói rằng không có gì đáng ngại, chẳng qua dinh dưỡng không đầy đủ dẫn đến việc hạ huyết áp, cuối cùng bà cụ nộp tiền viện phí rồi để bác sĩ chăm sóc Bạch Nhục Oánh, thấy thể bà cụ mới an tâm được một chút sau đó rời đi.

Mà lúc này Bạch Nhục Oánh đang đắm mình giữa khung cảnh đẹp đẽ, nhắm mắt lại rồi tiếp nhận truyền thừa của bảo đao Thượng cổ.

Thanh Đường đao này thật sự là một thanh bảo đao, được tạo thành từ sắt đen thời Thượng cổ, đã trải qua vô số lần chinh chiến nơi xa trường, thân đao đã nhuộm máu của vô số sinh linh, thậm chí dần dần còn có linh thức.

Năm đó khi rèn bảo đao, khối sắt này là do Đoán Tạo sư* lúc bấy giờ vô tình có được, ông vốn tưởng rằng đây chỉ là một khối sắt đen bình thường, cho nên ông đã rèn thành một thanh Đường đao, khi Đường đao được đúc thành trong lò, lúc này ông ấy mới phát hiện ra đó không phải là một khối sắt đen bình thường mà là sắt đen thời Thượng cổ. Dĩ nhiên Đoán Tạo sư rất vui mừng, không chần chờ ông ta đã dùng máu tế bảo đao, nhưng khi ông đang tế đao thì sấm chớp cuộn cuộn, trong lúc nhất thời mây gió biến đổi, bạch đao đỏ lên, khoảnh khắc ấy ông biết chuyện không thành, lại đột nhiên nhớ đến lời di huấn của tổ tiên, vội vàng lục lại bản chép tay của cha ông, nhìn vào bút tích của Tổ sư gia ghi lại, ông nghĩ người biết mình đã gây ra họa.

*Đoán Tạo sư: người phụ trách chế tạo binh khí

Cây đao này đúng là một thanh bảo đao, nhưng di huấn tổ tiên đã dạy sắt đen này không thể dùng máu tế đao, nếu như làm trái lời phải nung chảy binh khí lại như ban đầu, thế nhưng ông đã dùng máu của mình để tế đao từ đó thanh bảo đao này đã biến thành Ma đao, mặc dù Đoán Tạo sư cũng không biết tại sao thanh đao ấy lại được xưng là Ma đao, nhưng khi nhìn thấy nó trong tay chỉ có thể nói là một bảo đao thần khí lợi hại làm ông không thể bỏ được.

Thì ra ở thời Thượng cổ, đời trước thanh đao là một bảo kiếm được đặt tên là Huyền Quang, và chủ nhân của nó là một người con gái.

Nàng ấy vốn là người tu tiên, vô dục vô cầu, nhưng ngờ đâu một ngày kia nàng lại gặp phải một nam nhân, nam tử này mang đến cho nàng vô số những cảm xúc không giống nhau, đến một ngày lòng của nàng cũng rung động.

Ở cùng với nam tử kia, nàng cảm thấy mình chưa từng biết thế nào là vui vẻ, nàng dần dần có cảm xúc, hiểu thế nào là tươi cười, hiểu được thế nào là tình yêu. Vậy mà đúng lúc này chuyện của nàng bị sư phụ phát hiện, sư phụ của nàng muốn nàng rời xa nam nhân kia nhưng nàng lại không muốn. Vì thế mà nàng bị sư phụ đánh trọng thương còn bị nhốt lại, nam tử nhận được tin tức đã một mình xông đến Thiên Môn, cầu xin sư phụ của nàng thả nàng ra, tác thành cho hai người. Ngờ đâu sư phụ của nàng lại bày ra Thiên La Địa Võng bắt được nam tử đó.

Lúc này nàng mới biết thân phận thật sự của hấn lại là Ma Vương.

Sư phụ của nàng đã nói với hấn, chỉ cần hấn lấy Ma Vương đan ra rồi hồn bay phách tán, ông ta sẽ chữa khỏi cho nàng và thả nàng ra.

Hấn biến mất trước mắt của nàng, còn sư phụ của nàng thì mỉm cười bởi vì đến cùng ông ta chỉ muốn lấy nội đan của Ma Vương.

Thấy cảnh tượng trước mắt, nàng như phát điên gọi Huyền Quang phá vỡ nhà tù, đại chiến với người trong môn phái mấy ngày mấy đêm, một lần đó bảo kiếm Huyền Quang vốn thánh khiết lại dính vô số máu tươi.

Rốt cuộc nàng liều chết đánh bại sư phụ của mình, đoạt lấy nội đan của người mình yêu, nhưng lúc này nàng đã bị trọng thương nghiêm trọng không có cách nào cứu chữa, trước khi chết nàng dung hòa nội đan của nam tử và bảo kiếm Huyền Quang, sau đó nàng ngã xuống.

Sư phụ của nàng trong trận chiến lúc này chưa chết hấn mà bị trọng thương, cho nên khi ấy ông ta đã nhìn thấy nàng dung hòa nội đan của Ma Vương và bảo kiếm Huyền Quang thành một thể. Lúc nàng ngã xuống ông ta bèn nhặt lấy bảo kiếm Huyền Quang ném vào lò luyện đan, ông ta nghĩ rằng sẽ luyện được Ma Vương đan. Nhưng khi đó thương tích quá nặng Ma Vương đan không luyện ra được mà bảo kiếm Huyền Quang cũng bị nung chảy, trong lúc

sư phụ của nàng đường thường, bảo kiếm Huyền Quang hóa thành sắt đen lại bị phản đồ trong môn phái trộm mất, từ đó tung tích không rõ.

Biết hơn nhiều năm đã qua, khối sắt lại đến được tay Đoán Tạo sư cho binh lính, ông mang sắt đen luyện thành một thanh bảo kiếm. Vì bảo kiếm luyện xong mang theo sự tàn độc, cho nên ông đã đưa nó đến dâng cho một vị Đại tướng quân nổi tiếng, Đại tướng quân có được bảo kiếm này trên chiến trường càng ra sức chém giết, máu chảy thành sông. Trong quá trình công thành Vạn Cốt, bảo kiếm lại một lần nữa uống cạn vô số máu tươi, thân đao cũng ngày càng đỏ rực.

Cuối cùng thắng trận, Đại tướng thu quân hồi triều, ông mang bảo kiếm đặt ở đại sảnh, vậy mà không biết vì sao trong nhà vị Đại tướng quân ấy luôn không được yên bình, cuối cùng ông không thể không mang bảo kiếm trả lại cho Đoán Tạo sư kia, từ đó nhà cửa mới được bình an.

Đoán Tạo Sư thu hồi bảo kiếm, biết rằng bảo kiếm đã uống máu quá nhiều, chính là điềm không may, cho nên đã nấu chảy nó ra rồi niệm phong cất đi, đợi đến khi sắc đỏ của máu biến mất lại lấy ra rèn, cũng truyền lại cho hậu nhân không thể dùng máu tế kiếm.

Thời gian lưu chuyển, sông núi biến đổi, thì ra chiếc hộp niệm phong đã sớm hóa hành tro bụi, còn khối sắt đen không còn niệm phong lại rơi vào tay vị Đoán Tạo sư đương thời, lúc này màu sắc của sắt đen đã biến đổi. Đoán Tạo sư không nhìn ra điều gì khác thường mới lấy sắt đen ấy đi rèn thành Đường đao, khi ông lấy máu tế đao, mây gió thay đổi bạch đao đỏ lên, cuối cùng vị Đoán Tạo sư mới nhớ ra lời nhắn nhủ của tổ tiên nhưng tất cả đã muộn.

Nhìn bảo đao do chính tay mình tỉ mỉ chế luyện, Đoán Tạo sư không đành lòng nhìn nó bị nấu chảy, cuối cùng ông phong bế thân đao lại rồi đưa cho một vị quan Văn cất giữ. Sau đó thanh đao này lại trở thành vật bồi táng của một vị quan viên khác, chôn sâu dưới đất nhiều năm vẫn bình an vô sự, cho đến khi một tên trộm mộ mang bảo đao ra ngoài, lớp phong bế cây đao đã sớm mục nát, còn thanh đao thì bị hấn bán đi, nhưng nó lại cảm ứng được Bạch Nhược Oánh.

Tuy nói Bạch Nhược Oánh chỉ là người bình thường, nhưng cô là người trùng sinh, còn có ký ức thời mạt thế bị những người kia phản bội hại chết, không biết bắt đầu từ khi nào sự oán hận đã dần tích tụ trong linh hồn của cô, cũng bởi vì điều này mà cô có chút cảm giác khác thường khiến cho linh thức của bảo đao cảm thấy hưng phấn, cho nên khi nó hấp thụ máu của Bạch Nhược Oánh đã mở ra hình thức nhận chủ.

Bảo đao hút máu của Bạch Nhược Oánh, hai người bọn họ hợp lại làm một, sau khi nó ẩn giấu trong cơ thể của Bạch Nhược Oánh thì trở thành một phần của cô.

Bạch Nhược Oánh nằm trên giường bệnh một mình từ từ tỉnh lại, rồi nhìn xung quanh, cô cảm thấy bản thân mình đang ở trong tiên cảnh, núi cao xa xăm, cách đó không xa có nước chảy, bãi cỏ mềm mại, lầu trúc tao nhã, hoa không biết tên, rừng cây bát ngát, bầu trời xanh biếc, giữa không trung còn có mặt trời, thấy những thứ này, cô thật sự ngỡ ngàng.

Cô tò mò quan sát xung quanh thì đột nhiên cô cảm thấy có một tia sáng màu đỏ bắn ra từ trong cơ thể mình. Trong tay cô bất chợt xuất hiện một thanh Đường đao, lúc này thân Đường đao đã đỏ như máu, nhưng cô lại đặc biệt yêu thích Đường đao như vậy. Bạch Nhược Oánh vượt thân đao, nghĩ đến việc mình vừa nhận ký ức truyền thừa của Đường đao. Cô biết thanh đao này được đặt tên là Huyền Quang, mà bây giờ chỗ cô đang đứng chính là không gian bên trong Đường đao.

Không gian ư?

Điều này khiến Bạch Nhược Oánh chấn động tận đáy lòng, đây là món đồ hấp dẫn người khác đến mức nào. Nếu như kiếp trước cô có không gian, bên trong lại có đầy đủ vật dụng mà nói, như vậy cô cũng sẽ không vì thức ăn mà phải đi làm những chuyện khiến người khác buồn nôn kia. Cô cũng sẽ không dễ dàng mà cứ như thế chết đi, nghĩ tới đây trong lòng Bạch Nhược Oánh lại nhớ đến gã đàn ông đáng chết kia, Lý Hiến Nghiêu!

Truyền thừa của Huyền Quang nói cho Bạch Nhược Oánh biết, không gian này là do chủ nhân đầu tiên của Huyền Quang tạo ra. Khi đó vì nàng ấy không thích túi càn khôn cho nên nàng đã gia chú thêm công năng của túi càn khôn lên kiếm Huyền Quang, từ đó hình thành nên không gian này.

Trong không gian thời gian là lưu động, nhưng cũng giống với thời gian bên ngoài, phương thức đi vào không gian được chia làm hai loại, thân thể tiến vào, thần thức cũng có thể tiến vào, hiện tại thần thức của Bạch Nhược Oánh đang tiến vào không gian.

Linh khí trong không gian tỏa hơi nóng, là một nơi để tu luyện dưỡng sinh rất tốt.

Cô suy nghĩ một chút này giờ đi xung quanh trong không gian đã lâu, kết quả là ngoài trừ rừng núi sông nước ra thì một vật sống cũng không có, ngược lại trong không gian lại có những thảm thực vật và hoa cỏ kỳ dị tạo thành khu vườn xanh mướt rất xinh đẹp.

Không biết không gian này có thể dùng cho người ở được không, nếu có thể thì cuối thời như vậy cô để cho người nhà của mình ở trong không gian chẳng phải càng an toàn sao?

Vậy mà Bạch Nhược Oánh lại nghe được thông tin do không gian truyền đến cho cô, không gian này ngoại trừ chủ nhân của mình ra thì không thể chứa những người khác nhưng động vật thì có thể.

Khi nhận được thông tin trong đầu, cô chợt lóe lên một tia thất vọng nhưng rất nhanh cô đã khôi phục như cũ, với vì trong lúc vô tình lấy được bảo đao đã là trời cao ban ơn rồi, tại sao cô còn để lòng tham muốn nhiều hơn được.

Nhìn không gian lớn như vậy, Bạch Nhược Oánh cho rằng mình nên đi để công ty hạt giống mua một chút hạt giống của rau củ và trái cây, sau đó sẽ nuôi một ít gà, cá, vịt, tương tự như thế, nếu như những thứ đồ sau này lớn lên, cũng coi như cuối thời không sợ thiếu cái ăn.

Bởi vì được linh khí trong không gian tiếp thêm sức mạnh cho thần thức của Bạch Nhược Oánh cho nên cô sẽ tỉnh lại rất nhanh, lúc này đã là buổi tối ngày thứ hai.

Khi cô tỉnh táo trở lại nhìn y tá bên cạnh mình, “Xin chào, cho hỏi tại sao tôi lại ở chỗ này?” Nhìn thấy mình ở một nơi xa lạ, Bạch Nhược Oánh nhớ lại chuyện tối ngày hôm trước, trong lúc cô vô tình mở phong ấn Đường đao, sau đó cô liền mất đi ý thức ngơ đầu vừa mở mắt ra đã đến bệnh viện.

“Cô đã tỉnh rồi, cô bị ngã đi là một cụ bà đã đưa cô đến đây, cô cảm thấy như thế nào có thấy không thoải mái không?” Nhìn thấy Bạch Nhược Oánh tỉnh lại, y tá đi tới bên giường.

“Tôi không sao, cảm ơn.”

Nhìn Bạch Nhược Oánh thật sự không sao, y tá mới rời khỏi phòng.

Nhắm mắt lại, trong đầu Bạch Nhược Oánh đột nhiên hiện ra cảnh tượng tối hôm qua, mở mắt ra lần nữa Bạch Nhược Oánh mới bắt đầu đi mà lắc đầu, thôi vậy coi như hần ta muốn giờ trở đời bại nhưng bà cụ mẹ của hần lại là người tốt, cứ như thế vậy về sau đường ai nấy đi hai bên không quen biết nhau.

Ban đêm không có ai, Bạch Nhược Oánh gọi bảo đao ra, nhìn thấy thân bảo đao màu đỏ nhạt, Bạch Nhược Oánh yêu thích vuốt ve nó, “Tôi không thích hai chữ Huyền Quang, từ hôm nay lấy tên cho người gọi là... là Âm Huyết đi.”

Giống như nghe hiểu lời Bạch Nhược Oánh nói, bảo đao Âm Huyết hưng phấn lắc lư thân đao, cô mỉm cười thu hồi lại bảo đao vào trong thân thể.

“Người yên tâm, sau này sẽ cho người ăn.” Âm Huyết không kén ăn, chỉ cần là máu thì nó sẽ rất thích, bởi vì là Ma Đao nên càng tà ác nó càng vui vẻ, nghĩ tới sau này có nhiều zombie như vậy máu của chúng đủ để Âm Huyết uống no.

Sau đó cô ngủ cả đêm đến ngày thứ hai, bác sĩ đến kiểm tra phòng. Sau khi Bạch Nhược Oánh tỉnh lại cảm thấy thân thể không có gì, lúc thầy thuốc trực ban kiểm tra đồng ý ký giấy cho cô xuất viện, cô làm thủ tục xong xuôi rất nhanh rồi rời khỏi bệnh viện.

Đi tới bến xe một lần nữa, trong tay Bạch Nhược Oánh không có túi quần áo, mà Đường đao lại ở trong cơ thể của cô, hòa làm một với linh hồn của cô. Cô mua vé xe ngồi trên xe khách về nhà. Bởi vì là xe đường dài nên sẽ lái cả một ngày, Bạch Nhược Oánh nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi, vậy mà ý thức của cô lại tiến vào không gian.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Suối thánh chữa thương

Nhìn bao quát không gian, đáy lòng thật sự rất kích động, cô ngồi trong không gian, hấp thụ linh khí cảm thấy toàn thân thoải mái, cứ như vậy mãi cho đến khi xe đến trạm Bạch Nhược Oánh vẫn chưa tỉnh lại.

“Đã đến trạm, xin các hành khách xuống xe.” Bạch Nhược Oánh đang nhắm mắt nghỉ ngơi lại nghe thấy giọng nói ấy, nhìn thấy xe cũng đã dừng lại cô cũng theo những hành khách bên cạnh xuống xe.

“Tiểu Oánh, Tiểu Oánh.” Đột nhiên cô nghe thấy giọng nói quen thuộc đang gọi tên mình, Bạch Nhược Oánh ngẩng đầu lên nhìn, có một đôi vợ chồng trung niên đứng bên cạnh một chiếc xe riêng, mà tiếng nói cô nghe được lại là của mẹ cô đang gọi.

Bạch Nhược Oánh nhìn thấy mẹ mình, nước mắt từ khóe mi chọt trào ra, “Mẹ ơi.” Cô chạy đến nhào vào lòng mẹ, nỗi đau ẩn sâu trong lòng và sự vui mừng khi cô còn có thể gặp lại người thân đã kích động cô, khi nhìn thấy người nhà của mình mọi cảm xúc hoàn toàn bộc phát.

“Con gái ngoan, đừng khóc nữa, mẹ ở đây, từ nay về sau một nhà ba người chúng ta sẽ không tách rời nữa.” Nhìn con gái của mình khóc đến mức xé ruột cào gan, bà Bạch đau lòng ôm lấy con mình, còn ông Bạch thì ở một bên không nói gì nhưng đôi mắt của ông cũng đã đỏ lên.

Quay đầu lại, Bạch Nhược Oánh ôm lấy ba cô, có thể nhìn thấy ba mẹ mình thật sự rất tốt, con gái bất hiếu, về sau cô nhất định sẽ chăm sóc cho hai người bọn họ thật tốt, cho dù là mặt thể cô cũng sẽ bảo vệ ba mẹ mình chu toàn, không thể để họ tiếp tục chịu bất kỳ tổn thương nào.

Về đến nhà, đầu tiên Bạch Nhược Oánh nhận lỗi với ba mẹ mình, cũng có nhắc đến việc tự cô cũng hiểu Lý Hiến Nghiêu theo đuổi mình chỉ vì tiền. Chỉ vì cô cắt đứt liên hệ với người nhà mà bản thân của hần mới bại lộ, hai người đã chia tay nhau, chẳng qua Bạch Nhược Oánh cố gắng giấu đi thương tích trên người, sợ cha mẹ mình nhìn thấy rồi lo lắng.

Ông bà Bạch thấy con gái mình gầy đi rất nhiều cũng không tiếp tục hỏi nữa. Xót xa chuẩn bị thức ăn cho Bạch Nhược Oánh, muốn bồi bổ cho cô một chút.

“Ba, chuyện kia, ba đã nói với mẹ chưa?”

Sau khi ăn cơm tối xong, Bạch Nhực Oánh đi tới thư phòng của ba mình.

Ông Bạch nhìn thấy con gái nhìn như đã trưởng thành hơn nhiều rồi gật đầu một cái, “Ba đã nói qua với mẹ con, còn có cả chú Hình của con, nhà ta họ hàng không nhiều lắm cũng đều nói hết rồi, nhưng mà ngoại trừ chú Hình của con ra bọn họ đều không tin ba, haizz” Ông Bạch thở dài nói.

”Ba à, ba không cần phải tự làm khó mình, chuyện này bất luận là ai cũng sẽ không dễ dàng tin ngay được, chúng ta cứ làm chuyện chúng ta nên làm thôi, những thứ khác sau này hẵng nói.” Nhìn dáng vẻ mất mát của của ba mình, cô an ủi xoa nhẹ bả vai ông.

Ông Bạch ngẩng đầu nhìn con gái, đúng là Tiểu Oánh đã lớn rồi, nếu là lúc trước chắc chắn Tiểu Oánh sẽ không có tâm tư mà chú ý đến vẻ mặt của ông, cũng càng không an ủi ông như vậy. Ông Bạch cho rằng vì chuyện tình cảm với Lý Hiền Nghiêu mà cô đã trưởng thành, ông không biết rằng con gái mình đời trước đã đau khổ bao nhiêu.

Bạch Nhực Oánh cũng không nói những chuyện Lý Hiền Nghiêu đã làm nói cho ba mình biết, vì mối thù này cô muốn tự mình báo. Buổi tối, cô trò chuyện với mẹ, nói rất nhiều điều, việc này làm bà Bạch vui vẻ không ngớt. Đêm đã khuya, Bạch Nhực Oánh về tới gian phòng của mình, khóa chặt cửa, cô tiến vào không gian.

Nhìn không gian của mình, Bạch Nhực Oánh cảm thán, thấy nước chảy trong không gian là một con suối. Bạch Nhực Oánh nghĩ thầm, nước ở đây có thể uống không? Suy nghĩ một chút, cô trở về phòng mình cầm theo một ly nước. Đột nhiên, cô nhớ tới lúc mình còn nhỏ, từng xem qua tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, lại nhìn suối nước trước mặt, không biết có khả năng tẩy tủy không nữa.

Sau đó, cô lại nhìn cái ly trong tay mình, đây là thứ cô ra khỏi không gian lấy vào, nếu như sau này đều như vậy, cô phải ra vào không gian thì mới lấy được đồ, thật sự rất phiền phức. Nghĩ tới việc chiếc ly có thể ra khỏi không gian hay không, thì đột nhiên chiếc ly trong tay cô biến mất. Cô ra khỏi không gian, chiếc ly đã đặt ở vị trí cũ, cô lại nghĩ muốn chiếc ly vào trong không gian, thì cái ly lại không thấy đâu cả. Bạch Nhực Oánh trở vào không gian lần nữa, đã thấy chiếc ly nằm trong không gian, kết quả như thế làm Bạch Nhực Oánh thoải mái trong lòng. Như vậy sau này không phải gặp phiền phức, mỗi lần muốn mang thứ gì đó ra vào không gian chỉ cần sử dụng ý thức là được.

Nước suối trong vắt dưới đáy hồ, Bạch Nhực Oánh múc lấy một ly nước, “Ừng ực!” Sau khi uống vào, mùi vị ngọt ngào truyền đến. Rồi sao nữa đây? Phản ứng gì cũng không có, ngoại trừ việc Bạch Nhực Oánh cảm thấy tinh thần của cô đã tốt hơn rất nhiều, cũng không thay đổi gì khác nữa, cũng không có cảnh sẽ tổng thứ tạp chất trong cơ thể ra ngoài. Nghĩ tới đây, Bạch Nhực Oánh mở mắt, mỉm cười rồi lắc đầu một cái, cô thật sự đã suy nghĩ quá nhiều. Suối nước tẩy tủy ư, bản thân cô cũng thật tham lam.

Nhưng vào đúng lúc này, Bạch Nhực Oánh nhìn cánh tay của mình, đã không thấy vết thương đâu nữa, chẳng lẽ suối nước này có thể trị thương? Bạch Nhực Oánh gọi Âm Huyết ra, hạ xuống cát một đường trên cánh tay của cô, Âm Huyết uống máu của chủ nhân hưng phấn đến mức đảo quanh trên không trung. Dĩ nhiên Âm Huyết sẽ không chủ động làm tổn thương Bạch Nhực Oánh vì bọn họ là một thể, cùng chung sinh mệnh.

Nhìn Âm Huyết hưng phấn, Bạch Nhực Oánh lắc đầu một cái, cũng may cô và Âm Huyết cùng chung sinh mệnh. Nếu không máu của cô không phải sẽ bị nó uống cạn sao, Bạch Nhực Oánh không để ý đến Âm Huyết nữa mà đến suối nước, lấy một ít rửa qua vết thương của mình. Lúc này cô nhìn miệng vết thương trên cánh tay mình khép miệng lại với tốc độ chóng mặt.

Có suối nước này, Bạch Nhực Oánh thật sự rất vui vẻ, nếu như có bị thương, thì đây chính là món đồ bảo mệnh mà. Nhìn suối nước chảy mãi không ngừng, khuôn mặt Bạch Nhực Oánh tươi cười, nhanh chóng đưa mắt tìm Âm Huyết.

Khi mặt thể tới, không chỉ có con người nhiễm bệnh mà còn có đất đai, nguồn nước, và cả thực vật. Ở mặt thể thiếu nước đây là sự thật không thể phủ nhận, trước mắt nhìn thấy nguồn nước vô tận, làm sao cô có thể mất hứng được. Mà nước này còn có công hiệu chữa lành vết thương, nghĩ tới đây cô nhớ đến cô gái chủ nhân của không gian trong niềng ngọc đã chết ở mặt thể đời trước. Càng nghĩ cô lại càng không thể tiết lộ không gian bí mật này được.

Chẳng qua suối nước có tác dụng dưỡng sinh, như thế thì để cho người nhà của cô uống nó vậy. Bạch Nhực Oánh nghĩ là làm nhưng đột nhiên Âm Huyết lại ngăn cản cô, cô nghi ngờ nhìn về phía Âm Huyết. Lúc này cô mới hiểu được, suối nước này có tên gọi là suối Minh Nguyệt, nước suối có công hiệu hết sức mạnh mẽ, người có gân cốt bình thường không thể dùng được. Nếu như mù mờ uống nước suối thì sẽ nổ banh xác, khi Bạch Nhực Oánh uống nước mà không có chuyện gì bởi vì bây giờ cô và Âm Huyết đã đồng sinh đồng mệnh, hơn nữa đó cũng là kết quả của việc bảo vệ của linh khí tràn ngập trong không gian.

Biết được những điều này, Bạch Nhực Oánh sợ hết hồn, cũng còn may là Âm Huyết đã nói cho cô biết. Thế nhưng nước suối này có công hiệu mạnh mẽ đến vậy, chẳng lẽ ngoại trừ cô ra người khác đều không thể uống được sao? Đột nhiên Bạch Nhực Oánh nghĩ tới việc pha loãng, nếu như vậy công hiệu của nước suối sẽ nhỏ đi gấp trăm lần, gấp ngàn lần, thậm chí là gấp vạn lần. Dù chỉ như thế nhưng đối với người bình thường đã rất hữu dụng rồi, cứ như vậy Bạch Nhực Oánh cô đều thêm một ít nước suối vào toàn bộ nước trong nhà. Lần này thì Âm Huyết không ngăn cản cô.

Đêm đã khuya nhưng vì cô mới vừa uống nước suối, cho nên cô cũng không cảm thấy mệt mỏi. Ngược lại sức lực tràn trề, cô nhìn đồng hồ rồi mở cửa sổ ra, ngắm ánh trăng phía ngoài, Bạch Nhực Oánh mặc quần áo tử tế rồi cầm chìa khóa đi xuống lầu. Nhớ lại địa chỉ nhà kho mà ba đã nói cho mình, cô lái xe đi tới chỗ nhà kho kia.

Thì ra là kho hàng là một xưởng sản xuất bị bỏ hoang ở gần đây, quan sát xong địa hình xung quanh, đang lúc cô muốn rời đi. Đột nhiên, Bạch Nhực Oánh phát hiện ra ở đằng kia có người nói chuyện, cô rất tò mò đêm này gió lớn đây lại là xưởng sản xuất bị bỏ đi, tại sao lại có người đến đây. Cho nên cô có chút hiếu kỳ mở rộng thần thức, muốn xem thử mấy người này muốn làm cái gì.

Sau khi mở rộng thần thức, Bạch Nhực Oánh nghe rất rõ ràng thì ra hai người này đang bàn bạc, chuẩn bị một màn lừa giỡn lấy sắc gạt người. Nghe

đến đó, cô vốn không muốn nghe nữa, cô vốn không phải là dạng Thánh mẫu gì. Cho nên chắc chắn sẽ không tốt bụng đi cứu ai cả, cô cảm thấy nhàm chán đang muốn rời đi thì có một chiếc xe hơi lái tới. Trong xe có hai người ngồi, một nam và một nữ.

Người đàn ông anh tuấn còn người phụ nữ thì xinh đẹp, khi xe ngừng hẳn Bạch Nhựt Oánh định thần nhìn lại. Chiếc xe rất sang trọng, rồi cẩn thận quan sát người đàn ông trên xe một chút? Người này có thể xem là có chút quen biết, nếu như cô nhớ không nhầm thì không phải ở thời mạt thế hần ta là đội trưởng của trung đoàn dị năng hay sao?

Hồn nữa người đàn ông này cũng là một trong những người khách qua giường của cô *. Nghĩ tới đây, Bạch Nhựt Oánh oán hận, hần ta có tâm lý cực kỳ biến thái. Ngày ấy, mẹ của Lý Hiến Nghiêu kêu dúi ả i, Lý Hiến Nghiêu sẽ để cô đi lấy thức ăn về cho mẹ hần. Đang lúc cô đi trên đường, thì người đàn ông này đột nhiên lại xuất hiện, ở trên đường cái trước con mắt của mọi người lại cường bức cô. Mà đồng đội của hần lại đứng thành một vòng trong, vừa nhìn vừa cười, cuối cùng sau khi hần rời đi, đồng đội của hần cũng rời đi.

những người khách qua giường của cô *: ý nói những người đã từng ngủ với nữ chính, cô ấy tự so sánh mình như kỹ nữ, coi những kẻ cưỡng ép mình là những tên khách hèn hạ.

Khi lê tấm thân chồng chất vết thương trở về nhà, cô mới biết thì ra tất cả đều là chủ ý của Lý Hiến Nghiêu. Hần làm như vậy là muốn để được đoàn đội của gã đàn ông kia che chở

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Nhựt Oánh quyết định không đi, gã đàn ông trước mặt dù làm cô khó chịu. Nhưng ghê tởm nhất vẫn là Lý Hiến Nghiêu, Bạch Nhựt Oánh siết chặt hai tay thành nắm đấm, cô không hề phát hiện ra móng tay của mình đã cắm vào lòng bàn tay, máu từ từ chảy ra. Thì ra hai người này và người phụ nữ trong xe là cùng một phe, bọn họ đã theo dõi người đàn ông này từ lâu, cho nên chuẩn bị bày ra cho hần một màn kiếm ít tiền.

Hần là một thiếu gia nhà giàu vô cùng hẹp hòi, vì hần thường khoe khoang chuyện nhà mình. Mua cho bạn gái nên cạnh hần cái này, cái nọ, nhưng mỗi lần trở về nhà hần sẽ lập tức đòi lại những thứ đã mua ở ngoài kia. Cho nên những người phụ nữ từng đi theo hần vô cùng căm hận gã đàn ông này, mà người phụ nữ lúc này cũng giống như vậy.

Cô gái này cũng không phải người lạ, cô từng là bạn gái cũ của hần. Năm đó, khi cô còn là nữ sinh đã ở cùng với hần ta, nhưng sau khi hần chơi đùa cô chán, lại một cú đá bay cô đi. Cái gì cũng không để lại cho cô, trong lòng cô vô cùng oán hận, vì trả thù hần mà cô đã thay đổi khuôn mặt còn nâng ngực. Khi cô xuất hiện trước mặt hần một lần nữa thì hần đã không thể nhận ra được cô gái trước mặt hần nữa rồi.

Lúc ấy hần cũng mới vừa đá một cô gái khác, đang khi nhàm chán hần vừa vào quầy rượu đã gặp được cô gái xinh đẹp 36F* này.Ánh mắt của gã ta lập tức bị hai khối tròn trắng mềm kia hút lấy, sau đó một lát hai người khoác tay nhau rời đi. Cô gái nói biết một xưởng sản xuất cũ, chỗ cũng rất được muốn cùng với hần ‘đại chiến’ ngoài trời. Hần vừa nghe xong đã khoái chí, không nói hai lời đã lái xe chạy thẳng đến vị trí cô gái nói.

36F*: cỡ ngực của phụ nữ

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Dị trạng xuất hiện

Editor: Mai Tuyết Vân

Người đàn ông xui xẻo không hề biết đã bị theo dõi từ lâu.

Vất vả lắm mới tới được nơi cần đến, gã đàn ông không đợi được nữa đẩy người phụ nữ xuống, cảm giác mình đè phải bộ ngực nhô cao, người đàn ông cảm thấy máu mũi sắp chảy ra rồi.

Lúc người đàn ông đang hứng thú dâng cao, “Xuống xe, xuống xe....”

Chẳng biết tại sao cửa xe lại bị mở ra, người đàn ông chưa kịp hoàn hồn thì đã bị kéo xuống xe.

Vừa nhìn thấy hai người đàn ông trước mắt không giống người tốt, người đàn ông nọ cau mày, “Các anh là ai vậy?”

“Mẹ kiếp, kêu mày xuống xe thì mày xuống đi, nói nhiều lời vô ích vậy làm gì!” Hai người đàn ông kia không để ý đến lời nói của người đàn ông nọ, mỗi người một tay kéo một phát lôi cả hai người xuống xe.

“Các người làm tôi đau, chúng ta đã nói rồi đấy, giờ hần ta ở nơi này, các người muốn làm gì thì làm, nhà tôi có rất nhiều tiền, coi như các người bắt hần thì tôi cũng không quan tâm, này, anh buông tôi ra.” Lúc này người phụ nữ bị nắm cánh tay kéo xuống xe, cô muốn tránh khỏi bàn tay của người đàn ông đó, nên đã nói cùng với đồng bọn của mình.

Khi nghe lời nói của người phụ nữ, Bạch Nhựt Oánh biết rằng, thì ra hai người đàn ông này là do người phụ nữ đó mướn tới. Có điều với tình cảnh

trước mặt này thì tình hình của người phụ nữ cũng không ổn rồi.

“Người anh em, anh xem hẳn là người phụ nữ này gọi điện kêu chúng ta tới, thật không ngờ cũng rất đúng giờ.”

Nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, gã đàn ông đã hiểu ra: “Các người cùng một bọn ư?”

“Chết tiệt, nói ít thôi, đứng cho ngay ngắn!”

“Bọn mày là ai? Mẹ kiếp, chúng mày có biết tao là ai không?”

“Á, các anh làm gì vậy, buông tôi ra, ai cứu tôi với.” Lúc này cô gái cảm thấy không yên lòng vội vã kêu cứu.

“Mẹ nó, tao nói cho bọn mày biết, tao là con trai của XX, khôn hồn thì thả tao ra.”

Thật ra ban đầu hai tên trộm này được người ta thuê cũng chỉ vì muốn cướp lấy chiếc xe, không hề có việc bắt giữ này. Nhưng đến khi nhìn thấy cô gái ở trước mặt thì bọn chúng lại thay đổi ý định.

Ngay sau đó, tên đàn ông luôn miệng mắng chửi, cô gái thì không ngừng khóc lóc, tiếng động lúc to lúc nhỏ. Nhưng tất cả đều không phải chuyện của Bạch Nhược Oánh, đúng lúc cô đang định rời đi, thì đột nhiên cô cảm thấy Âm Huyết lắc lư một cái, điều này làm cho Bạch Nhược Oánh dừng lại.

Thêm một lát nữa, lại nghe thấy tiếng chửi rủa và tiếng quần áo bị xé rách, tiếng động phát ra từ quả đấm đánh vào da thịt. Lập tức có tiếng rên rỉ xen lẫn những tiếng bốp bốp, còn có cả tiếng hét thê thảm.

Giữa đêm khuya, cô nhìn bọn người đang bắt đầu vật lộn đánh đấm nhau, Bạch Nhược Oánh lặng lẽ đi về phía đó.

“Mẹ kiếp, cô chưa ăn cơm à, ở bên đó khóc lóc mè nheo cái gì, làm người phụ nữ ngoan ngoãn thì không muốn, lại cứ cố tình muốn ông đây mạnh tay. Mày xem cô ta ngon chưa này, mẹ kiếp, bộ ngực cũng to như vậy, cả đời ông đây chưa từng sờ bộ ngực nào lớn như thế. Bóp rất đã, còn đã hơn cả bóp bánh bao lớn, bánh bao lớn chỉ bóp một cái đã lủng một lỗ, nhưng nhìn này, dù bóp ra sao thì nó vẫn còn nguyên dạng. Mẹ kiếp, không nhịn được, ông đây không nhịn được nữa! “

Nhìn thấy cảnh trước mặt, cô đã xem như không thấy từ lâu, ở mặt thể chuyện này xảy ra còn ít ư, chính cô cũng đã vừa trải qua biết bao nhiêu lần đấy thôi.

Khi đó cái được gọi là đạo đức và nhân cách đã sớm biến mất rồi, khi cuộc sống gặp khó khăn thì những thứ ấy có được là gì chứ.

“Xem bản thân của mày kia, nói cho mày biết, đàn ông có lúc còn đầy đủ mùi vị hơn cả phụ nữ, nhìn tên kia đi, da thịt mềm mịn, cái mông lại vừa trắng vừa mềm. Mày thì hiểu cái gì, cắt đi cho tao, cái bánh bao của cô ta không biết đã bị bao nhiêu kẻ chơi nát cả rồi, còn tên đàn ông này, vừa nhìn cái mông đã biết là một chim non tươi ngon rồi, mày cứ chơi à đàn bà của mày đi!”

Gã đó vừa nói xong sau đó lại hét to một tiếng, “Khốn khiếp, mày dám cắn tao à, chết tiệt! Xem ông đây đánh chết mày này!” Tiếp đó lại truyền đến tiếng đánh nhau.

Thì ra bản tính hai tên trộm vốn tham lam, đã bước vào giai đoạn sa ngã nhất, động tác cũng dùng hết sức lực. Nhưng không biết tại sao, cô gái đang bị đè ép kia lại tức giận đứng dậy can cho tên đàn ông phía trên thân mình một cái.

Bạch Nhược Oánh mới đầu còn tưởng cô ta mạnh mẽ phản kháng, nhưng khi cô nhìn kỹ lại không đúng. Đôi mắt của cô gái có chút xanh xao, còn động tác lại có phần chậm chạp, sắc mặt xuất hiện màu xám trắng. Nhìn bộ dạng như vậy, Bạch Nhược Oánh kinh ngạc, đây rõ ràng là biểu hiện tiền kỳ hóa zombie, điều này làm sao có thể chứ, không phải còn mấy ngày nữa ư, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây thế này.

Là do sau khi cô sống lại tạo hiệu ứng cánh bướm ư, hay là ở kiếp trước thật ra cũng đã xuất hiện dấu hiệu từ đầu chỉ là cô không chú ý đến thôi sao?

Lúc Bạch Nhược Oánh đang suy nghĩ, thì cô gái kia đã cắn bị thương mọi người, gã đàn ông nọ ôm lấy vết thương rồi tát cô gái một cái khiến cô ta ngã xuống đất. Lúc này, người còn lại thấy thế vội vàng ném tên đàn ông dưới thân mình xuống, kéo quần lên rồi chạy về phía đồng bọn của hắn.

Hắn ta lấy một con dao trong túi ra, tàn nhẫn đâm về phía cô gái sau đó họ quay đầu lại, nhìn người đàn ông trần truồng nằm trên đất.

Người đàn ông ấy nhìn về mặt của bọn chúng, biết rằng mình đã nhìn thấy cảnh bọn họ giết người, chính hắn cũng sẽ bị diệt khẩu. Hắn sợ hãi rồi khản cổ, dù có trả bao nhiêu tiền cũng đều đưa, nước mũi hòa với nước mắt hắn khó, hắn muốn chạy nhưng cái mông của hắn lại rất đau, không chạy nổi hai bước thì mặt của hắn đã trắng bệch.

Ngay lúc hai tên trộm không để ý đến, thì người phụ nữ nằm bất động ban nãy bỗng nhiên lao đảo đứng lên. Cô ta đi về phía ba người bọn họ, hành động rất cứng nhắc, giữa đêm khuya lại vừa mang vẻ âm u vừa đáng sợ khác thường.

Người đàn ông ngã trên đất nhìn hai tên trộm đang đi về phía mình, thì đột nhiên hắn lại nhìn thấy cô gái cả người bết máu ấy cũng đứng lên rồi đi tới phía này.

“Á, phía sau, phía sau, quý, có quý.”

Nghe lời nói của hắn ta, hai người nhìn về phía sau, “Á!”

Chúng hét lên một tiếng thê thảm rồi cô ta nhào tới, khi hai tên trộm cảm thấy có gì đó không đúng thì cô gái đã cắn rơi một miếng thịt của một người trong số chúng.

Mùi máu tanh truyền đến lỗ mũi của Bạch Nhược Oánh.

Không lâu sau, với mảnh thịt vụn còn vương nơi khoe miệng cô gái bắt đầu bữa tiệc ăn thịt người đầu tiên, gã còn lại bị dọa sợ đến mức ngã xuống đất.

Người đàn ông bên cạnh đã nhanh chóng đứng lên, thấy không có ai chú ý đến mình thì vội vàng chạy đi. Nhìn thấy hắn sắp rời đi, Bạch Nhược Oánh nhớ lại sĩ nhục của kiếp trước, cô bước ra, “Anh muốn đi đâu?”

“Cô...cô là ai?” Đang lúc muốn chạy trốn thì đột nhiên hắn phát hiện ra một cô gái ở trước mặt mình, giờ phút này hắn còn nhớ ra mình đang cỡi trường cho nên vội vàng che hạ thân lại. “Tôi à, chính là người muốn lấy mạng của anh.” Nói xong, Bạch Nhược Oánh gọi ra Âm Huyết ra, vung một đao xuống cổ của hắn. Chờ đến khi hắn có phản ứng thì cổ của hắn đã xuất hiện một vết rách.

Mùi máu tanh nồng nặc hấp dẫn cô gái đang ăn thịt người, cô ta run rẩy đi về phía nguồn suối ngon lành đó...

Tên trộm còn lại thấy thế, bị dọa sợ đến mức thiếu chút nữa là phát điên, hắn cảm thấy thần trí của mình mơ màng, rồi dần dần hắn cũng gia nhập đội ngũ của cô gái kia.

Trốn trong không gian nhìn cảnh hưởng thụ thức ăn ngon bên ngoài, giờ “thức ăn” đã nhìn không ra hình người nữa, xem ra dù chưa hoàn toàn hóa thành zombie nhưng cũng đã xuất hiện hai người có kiểu kiếm thức ăn đặc trưng. Kiếp trước cô căm hận, oán khí đã tràn ngập trong cô, khi Bạch Nhược Oánh đi ra thì đã thấy hai con quái vật ấy đang tiến về phía mình. Bạch Nhược Oánh bỏ ngang một nhát, dĩ nhiên không hề tổn chút sức lực nào vẫn chém đứt cái đầu của bọn chúng. Cô biết đây là vì Âm Huyết và cô đã hợp thể, cộng thêm công hiệu của nước suối làm cơ thể cô thay đổi. Bạch Nhược Oánh lạnh lùng đi qua những cái xác, mặc kệ có phải là do cô sống lại tạo hiệu ứng cánh bướm hay không, khiến phát sinh chuyện tình vốn phải xảy ra vào mấy ngày sau, hoặc đời trước đã xảy ra chuyện như vậy. Nhưng nếu đã xuất hiện nguồn gốc của sự lây nhiễm vậy thì có nghĩa là xã hội đã bắt đầu không còn an toàn nữa. Không được, cô phải lập tức trở về thông báo cho ba mẹ, bây giờ nghĩ lại mặt thể và mưa sao băng không hề liên quan vậy thì là cái gì?

Đột nhiên, cô ngửi thấy một mùi hương khó chịu, Bạch Nhược Oánh nhìn về phía bên kia, lại thấy một đám cây sợi gai thân đỏ như máu giống như đang ngọạ nguy. Khiến Bạch Nhược Oánh cảm thấy ghê tởm, ở đó chính là nơi mà cô gái bị đè xuống đất, bỗng nhiên cảm nhận được sự vui vẻ của Âm Huyết. Bạch Nhược Oánh vừa buông tay thì Âm Huyết đã bay về phía cây sợi gai, trong nháy mắt đám cây sợi gai đã bị Âm Huyết hút sạch không còn một chút màu đỏ.

Nhìn Âm Huyết trong tay mình vui vẻ khác thường, cô chợt có cảm giác như đang nuôi một đứa con trai, nghĩ tới đây đột nhiên ánh mắt của cô tối sầm lại lắc đầu một cái, cắt Âm Huyết đi rồi trở lại xe.

Bất luận là thế nào ở kiếp này nhất định cô sẽ không để bị kịch đời trước lặp lại một lần nữa!

Khi về đến nhà, vì mới giết người nên Bạch Nhược Oánh lại đi tắm rửa một lần nữa, sau đó ngồi đối diện với máy vi tính.

Cô tìm kiếm tin tức lại một lần nữa vẫn không thấy có tin gì mới, nhìn tin tức trên mạng một chút cô cẩn thận suy nghĩ. Sau đó, cô chuyển tin tức này lên những diễn đàn, trang web nổi tiếng, đồng thời cũng nói rằng tận thể có thể đã sắp đến, và nguyên nhân tạo nên tận thể có thể là những cây sợi gai kia, hi vọng mọi người cảnh giác đề phòng ở tận thể.

Khi phát tin tức xong, cô trở lại giường mình rồi đắp chăn, từ lúc cô sống lại đến nay lần đầu tiên được ngủ trên chiếc giường ấm áp thoải mái như thế, rồi dần dần Bạch Nhược Oánh chìm vào giấc mộng đẹp.

Khi tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng, cô đã lập tức tỉnh dậy, sau khi rửa mặt xong nhìn thấy ba mẹ mình còn chưa rời giường. Bạch Nhược Oánh lại muốn làm đồ ăn sáng cho người thân của cô, cô còn chưa từng làm bữa ăn sáng cho người nhà bao giờ.

Cháo ở trong nồi đã nấu xong, Bạch Nhược Oánh cũng không đánh thức ba mẹ mình dậy, muốn để cho họ ngủ thêm một chút nữa. Cô trở về phòng mình, không lâu sau đó đã nghe được giọng nói truyền đến từ dưới lầu, cô biết là ba mẹ đã rời giường, lúc này cô cũng đi xuống lầu.

“Ba mẹ, chào buổi sáng, mau lại đây ăn cháo con nấu đi, sắp nguội cả rồi.”

Nhìn con gái của mình vào phòng bếp còn muốn bung thức ăn ra ngoài, hai ông bà đều kinh ngạc tròn hai mắt. Nhớ đến con gái mình trước đây, mười đầu ngón tay còn chưa từng chạm vào nước, sao bây giờ lại có thể nấu ăn, vậy thì cuộc sống của con gái mình và tên con trai kia đã trôi qua như thế nào đây.

“Bảo bối!” Nhìn con gái mình đã từng mạng nặng nề đau, bà Bạch bước tới ôm lấy cô thật chặt, đau lòng gọi cô.

Nhìn thấy mẹ mình đau lòng, Bạch Nhược Oánh vội vàng an ủi mẹ, cuối cùng một nhà ba người ăn bữa cơm này thật vui vẻ.

“Ba, con muốn đi ra ngoài một chút.”

“Há? Sao vậy, Tiểu Oánh?” Bà Bạch nghe con gái nói muốn đi ra ngoài, khó hiểu nhìn về phía cô.

“Không có việc gì đâu con chỉ muốn mua chút đồ, đúng rồi ba à, con đã tìm cho hai người mấy bộ phim điện ảnh và phim truyền hình. Lúc ở nhà không có chuyện gì nhất định phải xem hết, dù không thích cũng phải xem nhé ạ.”

Nói xong, Bạch Nhược Oánh lấy máy vi tính ra cho ba mẹ mình, mẹ Bạch và ba Bạch hai người vừa nhìn thấy 《 Sinh tử XX》《 Tận thế XX》《 Zombie XX》.

Phim kinh dị ư? Thấy tên của những bộ phim này, hai người liền cau mày lại, thật sự thì họ không hề thích thể loại phim này.

“Ba mẹ, con biết ba mẹ không thích phim như vậy nhưng mà hôm nay nhất định hai người phải xem”

Nhìn con gái cứ kiên trì hai người liền nghĩ đến việc gần đây con gái đã phải chịu khổ, không muốn phản đối ý kiến của cô nên cũng đành đồng ý.

Thấy ba mẹ đồng ý với yêu cầu của mình, Bạch Nhược Oánh an tâm gật đầu một cái, như vậy thì cho dù không có ích gì nhưng ít nhất cũng là phương pháp chuẩn bị đơn giản nhất: “Được rồi, ba mẹ con ra ngoài trước đây.”

“Lái xe trên đường cẩn thận.”

“Dạ, mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Báo tin cho người nhà

Bạch Nhược Oánh lái xe, mang theo vài tấm thẻ tín dụng của mẹ mình rồi lên đường.

Mặc dù cô có không gian, nhưng chuyện lúc mặt thế lại không có cách nào đoán trước được. Cô không muốn không gian của mình bị phát hiện lại dẫn đến phiền phức, cho nên cần chuẩn bị một chút đồ dùng trên mặt đất.

Cô thấy chiếc xe của mình quá nhỏ nếu như mua hàng hóa thì cần một chiếc xe chở hàng, chỉ là mua xe rất lãng phí, còn mấy ngày nữa là mặt thế rồi. Mua xe còn không bằng đi thuê xe, tiền dư còn lại có thể mua đồ đạc, nghĩ như vậy, Bạch Nhược Oánh đi tới chỗ cho thuê xe chở hàng.

Bạch Nhược Oánh vừa vào cửa, đã vừa ý một chiếc xe chở hàng cỡ trung hiệu Suong Thức, còn có cả một bộ lốp xe dự phòng đầy đủ.

“Tiểu thư khỏe chứ ạ, hoan nghênh cô đã đến đây!” Trên mặt nữ nhân viên phục vụ mang nụ cười ngọt ngào, nhìn về phía cô rồi mở miệng nói.

“Tôi muốn thuê chiếc xe kia, nơi này do ai phụ trách?” Bạch Nhược Oánh chỉ vào chiếc xe hàng, rồi hỏi.

“Xin chờ một chút, tôi sẽ đi gọi quản lý.” Nữ nhân viên phục vụ vừa nghe cô nói muốn thuê chiếc xe chở hàng loại tăng cường gia cố mới ra thì vội vàng chạy đi.

Chỉ chốc lát sau, một người thanh niên trẻ tuổi bước vào, khách sáo nói với Bạch Nhược Oánh: “Xin chào tiểu thư, tôi là người quản lý cửa hàng này, cô muốn thuê chiếc xe này sao. Cô xem này, mặc dù chiếc xe chở hàng thuộc loại trung, nhưng đây là sản phẩm mới nhất của chúng tôi. Sườn xe được gia cố thêm, bánh xe lại vô cùng bền bỉ, bên trong cũng rất thoải mái, sử dụng năng lượng mặt trời. Điện năng chuyển đổi qua lại chạy được máy điều hòa không khí, tủ lạnh, ghế nệm da cũng rất mềm, lại có siêu thắng xe, có nó thì tài xế tuyệt đối không lãng phí đến sự cố dụng xe, cô xem chúng ta có thể đi vào trong thương lượng được hay không?”

“Không cần, trực tiếp đưa giá đi, đã từng cho thuê chiếc xe chưa?” Vốn dĩ Bạch Nhược Oánh chỉ muốn thuê một chiếc xe hàng bình thường, nhưng khi nghe qua chiếc xe này có nhiều chức năng như vậy thì suy nghĩ một chút rồi lập tức mở miệng nói.

“Bởi vì là xe mới, cho tới bây giờ cũng chưa từng cho thuê, cho nên giá tiền sẽ cao một chút. Chẳng qua đồng thời chúng tôi cũng tặng kèm cho quý khách hai bộ siêu lốp xe chất lượng, có cán phải đinh cũng không nổ lốp!” Nghe thấy Bạch Nhược Oánh thẳng thắn, quản lý mở miệng nói.

“Tuyệt đối sẽ xứng giá tiền của chúng tôi, chiếc xe này là sản phẩm kinh doanh thử nghiệm, mới vừa được đưa lên trưng bày có một không hai. Hơn nữa còn tiết kiệm xăng dầu, hoàn toàn không hề có hành vi lừa gạt khách hàng, đây là đơn báo giá, nếu như có sự chênh lệch quá lớn, tiểu thư có thể dựa vào nó để khởi kiện chúng tôi.”

“Được rồi, không có vấn đề gì, vậy bây giờ có thể giao dịch được không?” Bạch Nhược Oánh không có thời gian nghe anh ta luyên thuyên. Cô vốn có thể mua được chiếc xe này, nhưng lại nghĩ đến việc mấy ngày nữa là tận thế, khi đó ai còn quan tâm đến chiếc xe nữa chứ. Nghĩ như vậy, cô mở miệng hỏi.

“Được, không thành vấn đề.” Người quản lý cửa hàng nghe lời nói của cô thì hơi sững sờ rồi vui vẻ đồng ý. Chiếc xe chở hàng này được trưng bày đã

lâu, mặc dù chức năng rất tốt, nhưng lại quá đắt. Người có tiền thì lại không cần xe chờ hàng, những dòng xe khác cũng có chức năng đó, ai lại chọn một chiếc xe chờ hàng thô kệch như vậy. Cần xe chờ hàng, có ai lại bỏ ra 100 vạn tệ để mua xe hàng chứ, mặc dù rất an toàn, nhưng ai cũng giống nhau, không gặp chuyện không may thì sẽ không có ý phòng bị. Cho nên giữ chiếc xe này trong tay, người quản lý và nhân viên cùng xác định không thể bán được nó, người lái xe mua xe để hưởng thụ mà, vì thế sau khi hoàn thành chiếc xe này cũng không cho tái sản xuất. Nhưng vì bán không được, người quản lý đã quyết định đưa ra hình thức cho thuê, xem có thể thu lại một chút vốn hay không. Song khi mọi người đến thuê xe thì cũng vì giá tiền mà rút lui, vốn tưởng rằng chiếc xe này chỉ có thể trưng bày như vậy. Ai ngờ được hôm nay lại có một vị tiểu thư xinh đẹp đến đây, đến giá cũng không hỏi đã muốn trực tiếp thuê chiếc xe này. Hơn nữa không hề quan tâm, cuối cùng người quản lý còn tặng kèm theo bộ lốp xe siêu bền, dù sao các loại xe khác cũng không dùng được, khuyến mãi thì vẫn có lợi nhuận.

Bạch Nhượng Oánh không biết suy nghĩ trong lòng của người quản lý, cô trả tiền rồi quản lý đưa bộ lốp xe, tự nhiên cô rất vui mừng. Sau khi mua xong xe chờ hàng, cô lại nghĩ tới xăng.

Ở mặt thể xe thì nhiều mà xăng thì càng ngày càng khó kiếm, cô nghĩ như vậy nên động tác cũng rất mau lẹ. Bạch Nhượng Oánh lái xe về phía trạm xăng dầu, trong thành phố này có rất nhiều trạm xăng, vùng ngoại ô lân cận cũng không thiếu. Vậy thì cứ trực tiếp đến trạm xăng dầu, cô quyết định từ nay về sau mỗi khi đến mỗi trạm cô đều mua mười thùng xăng và dầu bỏ vào thùng sau xe. Sau đó lại tìm nơi vắng vẻ đưa chúng vào không gian, không chỉ có như vậy, những thùng xăng dầu này còn có thể theo suy nghĩ của cô mà tự do di chuyển. Đi một chốc rồi dừng lại, cứ như thế vòng qua vòng lại, chạy qua hết các trạm xăng dầu, đến lúc hai giờ chiều thì cô cũng đã thu gom được không ít dầu.

Bạch Nhượng Oánh thấy có hơi đói bụng, nên cô lái xe đến một khu phố ẩm thực, là địa điểm ăn vặt nổi tiếng. Nhân lúc không có ai nổi tiếng, cô len lén đưa mấy món ăn nóng hổi vào trong không gian.

Ăn xong món ngon, Bạch Nhượng Oánh lại đi đến chợ bán trái cây và đồ ăn chay, nào là rau củ, hoa quả, đều mua đầy cả một xe. Còn mua lần lượt rất nhiều thịt heo, thịt gà và thịt bò, cùng với các loại gia vị khác rồi đặt trong xe, đến nơi không có người lại bỏ vào trong không gian.

Sau đó thì đến các xưởng chế biến thực phẩm, mua một lượng lớn mì ăn liền, thịt bò hộp, thịt muối rất dễ dàng lưu trữ hơn, thức ăn cũng khó bị hỏng hơn.

Tính năng của xe này đúng là không tệ, cửa mở thuận tay, đầy đủ các trang thiết bị, cứ như vậy đến khi tận thế bắt đầu thì người nhà của cô cũng sẽ không khổ cực nữa.

Bạch Nhượng Oánh lái xe, đi đến nơi bán vật dụng hằng ngày, dầu gội, bột giặt, khăn lông, kem đánh răng, bàn chải đánh răng, chậu rửa, giấy vệ sinh, có cả quần lót, còn chăn ga gối đệm cũng đều mua hết. Tiếp đó cô lại đi một chuyến đến cửa hàng hạt giống, không chỉ mua các bao hạt giống lương thực mà còn mua cả hạt giống cỏ nuôi gia súc, các cây thuốc, những giống rau củ quả và các loại gia vị. Tất cả đều bỏ vào trong xe chờ hàng, nhìn chiếc xe chất đầy đồ, cô vung tay lên một cái bỏ toàn bộ vào trong không gian.

Suy nghĩ đến những thứ có trong không gian của mình, hình như còn thiếu sinh vật còn sống, vốn định đến khu vực nông trại vùng bên để mua gà, vịt, dê, bò. Nhưng khi nhìn lại đồng hồ thì đã sắp tối nên thôi, cũng cần sắp xếp trong không gian một chút. Xem thử những thứ ấy nên đặt ở vị trí nào, hơn nữa trong không gian không có hàng rào phòng hộ, cô cũng không muốn dám gia súc chạy tán loạn khắp nơi làm bẩn hết không gian.

Cứ như vậy, cho đến khi Bạch Nhượng Oánh sử dụng hết tấm thẻ tiền dụng cuối cùng của mẹ mình, lúc này cô mới trở về nhà.

Về đến nhà, cô nhìn thấy ba mẹ mình vẫn đang xem phim, còn giống như rất thích nó vậy. Thấy thế cô mỉm cười rồi lắc đầu, rửa tay sau đó bắt đầu chuẩn bị bữa tối cho người nhà. Lúc nấu cơm, cô còn lên pha thêm một chút nước trong không gian, nước có linh khí như vậy có thể giúp ba mẹ của cô thay đổi cơ thể.

Lúc đang ăn cơm, Bạch Nhượng Oánh mở ti vi thì gặp một tin tức thu hút sự chú ý của mọi người. Phát hiện thì thế ở nhà xưởng bị bỏ hoang, rất giống như bị dã thú tấn công, toàn thân bị xé nát cắn đứt, một người trong số đó còn là con trai của một doanh nghiệp. Dĩ nhiên hai người còn lại thì bị chặt đầu, không được nhắc đến, cuối cùng vận động mọi người cẩn thận dã thú. Người phụ trách còn rất tức giận, nhất định phải tìm ra con dã thú ấy trả lại cho nhân dân sự bình yên.

Thấy cái này, Bạch Nhượng Oánh hừ mũi coi thường.

“Con gái, tại sao con lại để ba mẹ xem những thứ này?” Xem xong tin tức, ông Bạch ăn đồ ăn con gái mình làm rồi nhìn cô, đúng là con gái ngày càng hiểu chuyện. Nhưng không biết vì sao con gái lại để ông xem bộ phim này, nghĩ tới việc cô muốn ông chuẩn bị đồ dùng, đột nhiên ông có một dự cảm xấu trong lòng.

“Ba ơi, lúc còn trẻ ba đã từng đi lính à?”

Không trả lời câu hỏi của ba mình, cô chỉ nhìn thẳng vào ông mà thôi.

“Đúng vậy, sao thế con?” Ông nghi hoặc nhìn con gái của mình, sao Tiểu Oánh lại hỏi điều này chứ?

“Ba, nếu như được, ba có thể lấy súng không à?”

“Cái gì? Tiểu Oánh, con cần súng để làm gì?” Nghe con gái nhắc đến súng, bà Bạch vội vàng buông chén đũa xuống, hỏi. “Con gái, con nói cho ba mẹ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao con lại muốn ba con chuẩn bị đồ dùng, còn bắt chúng ta xem phim kia nữa. Hình như rất bí mật, bảo bối, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không, làm con bị kích động, phải chăng là người tên Lý Hiến Nghiêu?”

“Mẹ, không phải vậy, không có liên quan gì đến hẳn ta. Ba, mẹ! Bây giờ, con sẽ kể một số chuyện cho hai người nghe.” Nói tới chuyện này, Bạch Nhược Oánh nghiêm nghị.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của con gái mình, ông bà Bạch thoáng nhìn nhau, động tác tay cũng dừng lại.

“Tất cả những gì con sắp nói, mọi người phải nhớ kỹ nhé. Ba mẹ xem tin tức chắc cũng biết, mấy ngày gần đây có nhiều người ngã bệnh rồi phát sốt sau đó vào bệnh viện. Lúc này thì không có chuyện gì, nhưng vào buổi tối ngày mốt, sẽ có mưa sao băng rơi xuống. Bắt đầu xảy ra sự kiện người cắn người, mới đầu mọi người còn chưa hiểu được tình hình, cho rằng đây là triệu chứng cơ thể cảm thấy khó chịu, hoặc là bệnh dại,... Cũng không để trong lòng, nhưng bọn họ đều không biết tai họa thật sự sắp đến, thế giới sẽ trở thành địa ngục trần gian.”

“Tai họa? Địa ngục trần gian?” Nghe lời nói của con gái, cả hai ông bà đều không hiểu nhìn con gái mình, tại sao cô lại biết nhiều việc như vậy?

“Không sai đúng là tai họa, con để ba mẹ xem phim, vậy thì ba mẹ cảm thấy như thế nào? “

Bạch Nhược Oánh nói xong nhìn về phía ba mẹ mình, nhìn ánh mắt không thể tin của họ, “Đúng vậy ạ, sẽ giống như trong phim vậy. Những người bị sốt kia đột nhiên nổi điên rồi bọn họ sẽ cắn người bên cạnh mình. Tiếp theo đó cái này sẽ giống như dịch bệnh lây lan khắp nơi, những người này, à không, bọn họ đã không còn là người nữa. Da của bọn chúng bắt đầu trở nên nhợt nhạt, dần dần cho đến khi biến thành màu đen xám, rồi từ từ thối rữa. Thể những cũng không biểu hiện gì khác, bọn chúng cứ chết đi như vậy đây, vẫn sẽ đi lại trên đường như cũ. Bọn chúng không nhìn thấy, nhưng lại ngửi thấy được mùi, nghe được tiếng động, hơn nữa bệnh của chúng có thể lây. Nếu như không cẩn thận để bị thương, sẽ giống như bọn chúng, dần dần cũng chỉ còn một mục đích duy nhất, ăn, mà thức ăn của của bọn chúng chính là thịt người.”

Bạch Nhược Oánh nói xong những thứ này, đột nhiên cô nhớ đến chuyện tối ngày hôm qua, không đúng, không phải là sau khi có mưa sao băng, bởi vì ngay bây giờ đã xảy ra sự kiện người cắn người.

Ông bà Bạch nghe xong thì trợn mắt há to miệng, đột nhiên hai người nghĩ đến những hình ảnh trên phim, sau đó nhìn thức ăn trên bàn. Đột nhiên ông bà có cảm giác buồn nôn, họ đều nhìn về phía cô.

“Tiểu Oánh, làm sao con lại biết được những chuyện này?” Nhìn về phía con gái mình, ông Bạch không biết có nên tin tưởng hay không. Thế nhưng thật sự có chút không thể tưởng tượng nổi, nói là không tin nhưng khi nhìn về mặt của con gái, lại nhớ tới kết quả thảo luận của ông và người bạn chiến hữu lâu năm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Sắp xảy ra

Editor: Mai Tuyết Vân.

Từ những việc đã thấy, thế giới nhất định sẽ xảy ra chuyện, nhưng nếu nói sẽ xảy ra tình huống giống như lời con gái nói, vậy thì không phải thế giới này sẽ kết thúc sao?

Nhìn ánh mắt của ba mình, Bạch Nhược Oánh biết chuyện mình nói không phải bất kỳ ai cũng có thể tiếp nhận được. Cô từng nghĩ nếu không phải chính mình đã từng trải qua những chuyện như vậy, e rằng cô cũng sẽ không tin, nhưng đây lại là sự thật, bọn họ không thể không tin cô.

“Ba, mẹ, có lẽ hai người cảm thấy lời con nói làm ba mẹ rất khó tin, nhưng mà chỉ cần chờ tới buổi tối ngày mốt sẽ có mưa sao băng bay qua, ba mẹ sẽ tin con. Ba à, con biết chú Hình là bạn bè tốt nhất của ba, ba mau thông báo sớm cho chú Hình chuẩn bị đi. Hơn nữa, ba còn nhớ tin tức vừa rồi không? Ba ơi, con muốn dùng khả năng hiện tại của cha biết được toàn bộ nội dung tin tức, con chắc là ba sẽ làm được. Chỉ là ba nhất định phải nhớ, nếu như có chuyện người cắn người xảy ra, tuyệt đối ba không được bước xuống khỏi xe, cũng không nên dừng lại, còn nữa mày mai trước 5 giờ chiều ba nhất định phải về nhà.”

Ông cau mày nhìn con gái, vẻ mặt cô vô cùng nghiêm túc, ông Bạch giống như bị thuyết phục gật đầu với cô.

“Mẹ, bắt đầu từ ngày mai, mẹ mang tất cả bột mì, gạo và toàn bộ thực phẩm nấu chín thành thức ăn. Mấy ngày tới mẹ cũng không cần ra khỏi nhà, ba, tiền tiết kiệm của ba còn gửi ở ngân hàng không?”

Ông Bạch nghe vậy, khó hiểu nhìn về phía cô sau đó gật đầu.

“Trước tiên ba hãy đi tìm hiểu sự thật đằng sau tin tức, ba sẽ cảm thấy lời con là thật, ba phải lấy hết tất cả tiền ra, để mua một ít vũ khí. Dao lớn, búa phòng thân, còn có cả súng nữa, súng thì nhất định phải có ống giảm thanh, có càng nhiều càng tốt. Tận thế sắp đến, lúc đó thế giới cũng vô cùng hỗn loạn, dần dần đất và nước bị ô nhiễm, lương thực và nước ngọt bị thiếu hụt, quái vật tràn lan, lòng người thay đổi. Khi đó tiền đã không còn bất kỳ giá trị gì, thứ có ích nhất chỉ có nhu yếu phẩm, sức mạnh và vũ khí.”

Nói tới chỗ này, Bạch Nhược Oánh ngừng một chút, cô đang nghĩ đến việc, trên thực tế lợi hại nhất vẫn là Thú dữ biến dị ra đời, và Thực vật biến dị sinh

sôi nảy nở với quy mô lớn. Kiếp trước sau khi tận thế một năm mới xuất hiện, mặc dù sau cuối thời một tháng zombie biến dị đã xuất hiện rồi nhưng số lượng cũng không nhiều lắm. Nhưng kiếp này, cô không biết có chịu sự ảnh hưởng của hiệu ứng hồ điệp hay không, cô đã không còn dám chắc thời gian những thứ đó xuất hiện là khi nào.

Nghĩ tới đây, Bạch Nhục Oánh nói tiếp: “Ồ tận thế, da thịt của zombie rất cứng và dày, vũ khí giống như vậy không giết chết được bọn chúng. Nếu muốn giết chúng thì nhất định phải nhắm vào đầu, còn đánh vào những chỗ khác bọn chúng sẽ không chết. Về phần những thứ này ba không cần phải nói với chú Hinh, tự ba quyết định là được, được rồi bây giờ mọi người mau ăn cơm đi, đợi đến ngày mai tất cả cùng hành động.”

Nhìn thức ăn đầy bàn, ông bà Bạch thật sự nuốt không trôi, còn Bạch Nhục Oánh thì ăn rất nhiều, phải chịu đói khát ở tận thế đã khiến cô sợ hãi nên không thể lãng phí thức ăn.

Nhìn con gái ăn nhiều như vậy, trong mắt của hai ông bà thoáng qua một tia đau lòng.

Sau khi ăn cơm xong, ba mẹ cô lại đi xem những bộ phim kia, trong lúc xem, ba cô còn gọi điện cho chú Hinh, để ông ấy cũng xem những bộ phim này, còn nói có chuyện ngày mai cần gặp chú Hinh. Riêng Bạch Nhục Oánh thì trở lại phòng mình, xoay người vào trong không gian.

Vào không gian, nhìn đồ đạc ngổn ngang trên mặt đất, Bạch Nhục Oánh cả thấy gân xanh trên đầu cô đang giật giật. Nhìn Trúc lâu cách đó không xa, bên trong lại rất đơn giản, ngoại trừ một chiếc giường, và một cái ghế thì thứ gì nên có điều không có. Nghĩ một chút thì đúng là người tu tiên thì không cần thức ăn, Bạch Nhục Oánh thở dài vì cuộc sống tẻ nhạt của chủ nhân không gian trước đây. Bạch Nhục Oánh nghĩ, nếu như có thể mang những thứ đồ này phân loại là được rồi. Nghĩ như vậy cô bắt đầu sắp xếp đồ đạc, dùng thần thức đưa những thứ đó bỏ vào tầng hầm của Trúc lâu. Nhìn một chút thì đã sạch sẽ hơn nhiều, sau đó cô lại nhìn những túi hạt giống, Bạch Nhục Oánh vung tay lên, tìm một mảnh đất trống lớn, đồ toàn bộ xuống, cũng không còn cách nào khác cô thật sự không biết trồng trọt, như vậy chỉ có thể để chúng tự mình sinh trưởng thôi.

Làm xong tất cả mọi việc Bạch Nhục Oánh tắm rửa sạch sẽ, nằm ở trên giường, nghĩ tới việc ngày mai cô cần phải mua thứ gì, rồi dần dần cô cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, Bạch Nhục Oánh tỉnh lại, đột nhiên nhớ đến thức ăn vật trong không gian, bỏ vào lâu như vậy cô cũng quên mất sẽ không bị hư chứ. Thần thức của cô dịch chuyển lấy thức ăn vật ra ngoài, không chỉ nguyên vẹn còn giống như với tình trạng lúc vừa mới bỏ vào trong không gian. Lúc này, Bạch Nhục Oánh biết hóa ra không gian của cô có thể giữ tươi, sau đó cô mau chóng đi gọi điện thoại, lại mua một chút thức ăn vật ngon. Để cho người ta làm xong rồi đưa tới sau, còn cô lại bắt đầu một ngày thu mua đồ dùng mới.

Lái xe chờ hàng, Bạch Nhục Oánh vừa thu mua đồ dùng, vừa thừa lúc không có ai chú ý đến đưa những thứ đó vào không gian. Biết không gian của mình có thể nuôi được động vật, cô lại đi xung quanh mua rất nhiều gà, vịt, ngỗng con, còn có heo, bò, dê con nữa.

Cô mệt mỏi, trán chảy đầy mồ hôi, Bạch Nhục Oánh lấy một ly nước ra, cô uống nước trong không gian. Sau khi uống hết nước, nhất thời cô cảm thấy tinh thần rất dễ chịu, cơ thể cũng linh hoạt nhanh nhẹn hơn, cảm hứng rào vừa mua xong, vậy một bãi cỏ lại. Xem tình hình này, thì cô phải nuôi chung cả gia súc và gia cầm trong không gian rồi, nhưng khi nghĩ đến vấn đề đó, cô dừng lại một chút. Ngay sau đó tự hỏi, những loài động vật ấy đều biết bài tiết, vậy phân và nước thải của chúng thì phải làm sao?

Thôi cứ mặc kệ đã, mua thì cũng đã mua rồi, trước hết cứ đưa vào rồi nói sau, nếu như bọn chúng làm dơ không gian, như vậy sau này cô chỉ có thể đại khai sát giới biến chúng thành thịt ăn mà thôi. Nhưng lại nghĩ đến việc động vật mình mua đều là thú con, haizz, thôi vậy cứ mặc cho số phận đi. Thế này thì cô chỉ có thể thả chúng vào, rồi ăn thịt đông đã mua trước vậy. Bạch Nhục Oánh vừa nghĩ vừa làm, một bãi cỏ nhanh chóng được vây rào lại.

Cô vung tay lên, động vật nhỏ trong xe đều đi vào không gian.

Cho đến buổi chiều, khi Bạch Nhục Oánh trở về nhà, nhìn thấy mẹ bận rộn trong phòng bếp thì cô mỉm cười. Mẹ cô vẫn luôn tin tưởng cô, Bạch Nhục Oánh trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, quyết định sẽ xuống dưới giúp mẹ mình một tay. Nhớ đến hạt giống cô trồng trong không gian của mình, không biết đã có thay đổi gì chưa? Bạch Nhục Oánh tiến vào không gian.

Vừa vào không gian, Bạch Nhục Oánh đã sợ đến mức ngây người, đây là tình huống gì?

Hạt giống mà cô tùy tiện rải xuống thế mà toàn bộ lại mọc lên đủ các loại lương thực, rau dưa, còn có cả cây ăn quả. Nhìn những trái dưa, đào, lê xanh tươi, tất cả đều tươi ngon bắt mắt làm cho người khác thèm thuồng.

Nhìn thấy tất cả, Bạch Nhục Oánh sững sờ, cô cảm thấy vào giờ phút này, bản thân cô không có cách nào diễn tả được cảm xúc. Đúng rồi, phải bình tĩnh, bình tĩnh, cô tự nói với mình phải thật bình tĩnh, nhưng cho dù là ai nhìn thấy tình huống thế này, sao người đó có thể bình tĩnh được chứ?

Bạch Nhục Oánh không thể bình tĩnh nổi, nhìn những cây trái rau dưa xanh tốt thế kia, nếu như có không gian này ở cuối thời, thì sẽ còn ai chỉ vì một bữa cơm no bụng mà đánh nhau đến đầu rơi máu chảy.

Trong lúc Bạch Nhục Oánh cắn răng nghiêng lợi suy nghĩ, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng động, hình như là từ dòng nước phía bên kia, Bạch Nhục Oánh lần theo tiếng động, tò mò đi tới đến.

Thì ra trong nước có rất nhiều cá tôm đang bơi, còn rất béo mập nhìn vô cùng thích mắt. Thấy là vậy nhưng Bạch Nhục Oánh lại cau mày, không đúng, cô vốn không hề mua thủy sản hay hải sản mà...À nhớ rồi, lúc đầu cô tính mua một ít tôm cá thả vào nước, như vậy khi tận thế sẽ không lo không có cá tươi để ăn, nhưng sau khi cô uốn nước lại phát hiện đây là nước ngọt. Cô sợ tôm cá không sống được, không còn cách nào nên cô đành thôi.

Nhìn trong nước này vui sướng du lịch sinh vật nhỏ của, Bạch Nhục Oánh chỉ là nhớ, giống như có một lần kia, tự mình nghĩ ăn hải sản rồi, liền mua

một chút, tiện tay ném vào không gian, chuẩn bị về nhà làm ăn, nhưng sau lại gặp bỏ hăng sự kiện kia mình thì cho quên, lần đó mình giống như liền mua mấy con cá nhỏ, Tiểu Hà, tiểu con cua đi, cái này là thế nào cả tình huống?

Cô nhìn nhìn lũ tôm cá đang thỏa thích bơi lội trong nước một lần nữa, rốt cuộc Bạch Nhược Oánh cũng đã bình tĩnh, cô tự nói với bản thân, không được mất bình tĩnh nữa.

Bản thân không gian này vốn đã là ngoài sức tưởng tượng, lại có cái này nữa cô cũng không phải kinh ngạc đến thế. Chẳng qua nước này có thể nuôi sống tôm cá, không tệ, cô nhìn mặt nước trong suốt, vậy nước sẽ không bị nhiễm bẩn chứ? Bạch Nhược Oánh lấy một cái ly ra múc nước, ngửi thử một chút, dường như mùi vị không có gì khác thường. Cô uống một ngụm, ừm, mùi vị vẫn ngọt ngào như cũ, vậy là dòng suối này có tác dụng làm sạch tự nhiên. Nhưng khi cô nhìn lũ cá trong nước, Bạch Nhược Oánh vẫn cảm thấy lúc uống nước có chút không thoải mái. Cô nhìn sang khoảng đất trống bên cạnh rồi gọi Âm Huyết ra, đào đất một lát thì đã có một cái hố to xuất hiện, Bạch Nhược Oánh gật đầu khi nhìn cái hố. Sau đó đi chuyển thân thức một chút, suối nước chứa đầy tôm cá đã chuyển vào trong hố lớn, cứ như thế trở thành một hồ nước.

Nhìn dòng suối vẫn chảy mãi không dứt như cũ, nếu vậy thì về sau có thể nuôi tôm cá trong hồ, nước suối thì dùng để uống... Thì cô cũng không cảm thấy khó chịu nữa.

Cô nhìn những con gà, vịt, ngỗng, heo, bò, dê con, không những không chạy tán loạn, cũng không hề phá hoại môi trường. Còn không có mùi hôi đáng ghét, xem ra không chỉ có dòng suối mà cả không gian này cũng có chức năng tự thanh lọc tự nhiên, có cả chức năng phân loại nữa. Không tệ, như vậy thì không sợ môi trường trong không gian bị phá hoại rồi. Nhìn bướm bướm bay trên trời một chút, đây cũng là do cô tình cờ mang vào sao, lại nhìn khu vườn được trồng ở phía xa, nếu có thêm nhiều ong bướm một chút thì có thể thụ phấn cho hoa.

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh mở cửa sổ ra, nhìn thấy trong vườn hoa vừa đúng lúc có mấy con, cô vung tay lên, trong không gian lại có thêm vài con bướm bướm và ong mật.....

Sắp xếp xong tất cả, Bạch Nhược Oánh đi tới phòng bếp giúp mẹ cô một tay, không lâu nữa ba cô cũng về tới. Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông Bạch, cô và mẹ cũng không hỏi là có chuyện gì, ông nhìn con gái của mình, rồi lại nghĩ đến tin tức mới lấy được hôm nay, và việc mình đến ngân hàng rút tiền để mua súng đạn, ông Bạch cảm thấy có chút sợ hãi.

“Tiểu Oánh, chuyện đã làm xong, vì ba bỏ thêm gấp đôi số tiền nên ngày mai những thứ đó sẽ đến, ngày mai ba và chú Hình của con sẽ đi lấy, đến lúc đó con lái xe hàng đi theo ba một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Lại ngược đãi tên cận bã nhiễm bệnh

Editor: Mai Tuyết Vân

Câu chuyện lại trở về với Lý Hiện Nghiêu, từ ngày đó trở về sau khi Lý Hiện Nghiêu chạy trốn đã cảm thấy móng của mình rất đau. Lái xe trên đường không dám nghỉ ngơi, mệt chết đi được nhưng vẫn rất đau. Mà hắn thì không dám dừng lại, hắn muốn mau chóng rời khỏi chỗ đó.

Kể từ sau khi xảy ra chuyện kia, Lý Hiện Nghiêu vẫn luôn sốt ruột trong lòng, đến khi tìm được nhà cậu của hắn. Lúc họ gõ cửa thì phát hiện ra cả nhà cậu hắn đã sớm dọn đi từ mấy tháng trước, không hề thông báo với bọn họ rằng mình chuyển nhà. Hai người bọn họ lo lắng, hiện tại tiền bạc của họ không còn nhiều, trên người lại mang nợ nần, phải làm sao bây giờ?

Bà Lý nhìn về phía con trai của mình, giờ phút này trong lòng bà lại nổi lên sự hận thù đối với Bạch Nhược Oánh. Nếu như cô không chạy đi thì bọn họ cũng sẽ không phải lang thang khắp nơi. Bà thăm nguyên rủa trong lòng, Bạch Nhược Oánh mau đi tự sát nhanh đi, phải chết không bằng sống mới được.

Còn Lý Hiện Nghiêu vừa lê thân thể khó chịu vừa thăm nắn cô, sớm biết thế đã sớm làm cô phải lấy tiền từ chỗ ba mình đưa cho hắn rồi. Còn đêm hôm đó nữa, cái ngày Bạch Nhược Oánh ngủ với tên đồ tể, hắn không nên chỉ cần đồ ăn mà phải lấy cả tiền để xài nữa.

Cuối cùng không còn cách nào, hai người chỉ có tìm một căn phòng nhỏ vắng vẻ rồi thuê mà thôi.

Nhìn không gian nhỏ bé, Lý Hiện Nghiêu cảm thấy trong lòng không còn cảm xúc, tại sao bây giờ hắn lại trở thành thế này? Càng nghĩ càng tức giận, đột nhiên một tiếng động phát ra từ bụng hắn, thì Lý Hiện Nghiêu mới nhớ ra, hắn còn chưa ăn cơm. Nghĩ đến việc ăn cơm tối, tinh thần của hắn lập tức thả lỏng ra, thế nhưng vừa buông xuống thì hắn lại cảm thấy ngứa ngứa trong bụng càng ngày càng đau. Đi tới nhà vệ sinh, Lý Hiện Nghiêu cởi quần ra, nhìn thấy vết máu trên quần, mặt của hắn trắng bệch một hồi. Đầu là tại a đàn bà Bạch Nhược Oánh, nếu như không phải là vì cô, tại sao hắn lại phải chịu tội thế này, nhưng cơ thể của hắn làm sao thế này?

Đột nhiên nhớ tới tên một loại bên trong đầu, Lý Hiện Nghiêu phát run trong lòng.

Chắc là không có chuyện gì chứ? Sẽ không có việc gì đâu. Lý Hiện Nghiêu vẫn tự an ủi mình như vậy, không hề biết rằng hắn đã bị đưa lên mạng, một

gã đàn ông bán sặc, làm tình một đêm, số điện thoại là XXXXXXXX.....Số điện thoại này, là sau này hắn ta mua ta mua hai sim điện thoại, số điện thoại đó được lưu lại ở nhà nghỉ.

Lý Hiền Nghiêu vẫn tự an ủi chính mình rằng không có việc gì đâu, buổi tối sau khi ăn cơm xong, đột nhiên hắn cảm thấy nơi đó của mình rất ngứa. Nhưng lại không dám đụng vào, Lý Hiền Nghiêu lo lắng suy nghĩ, hắn muốn dùng máy vi tính xem tin tức, hắn nhớ đến gã đàn ông ghê tởm đó, nghĩ đến việc ngày hôm đó hắn vốn không hề sử dụng những biện pháp an toàn, nghĩ tất cả như vậy, Lý Hiền Nghiêu dần dần tiến vào giấc ngủ.

Trời đã sáng, bà Lý đứng dậy chuẩn bị nấu cơm, bà đánh thức con traicuar mình, xoa vết muỗi đốt trên cổ, bà Lý mắng: “Bạch Nhược Oánh chết tiệt, đúng là đồ hại người, đều tại cô ta mà chúng ta mới thành ra nông nổi như vậy, thật sự là đồ sao chổi, hy vọng cô ta sớm chết quách đi.”

Buổi sáng mới tỉnh lại, Lý Hiền Nghiêu đã nghe thấy tiếng mẹ mình mắng chửi tùy tiện, cảm giác đầu hắn rất nặng. Hắn sờ trán của mình giống như bị sốt, đột nhiên Lý Hiền Nghiêu giật mình, nhớ đến thông tin trên một website.

Làm thế nào đây? Làm thế nào đây? Thật là ngứa, rất ngứa, còn rất đau, phải làm thế nào đây?

Cuối cùng, Lý Hiền Nghiêu cũng thật sự không chịu nổi nữa, hắn cầm chìa khóa lên, nhin đau đi về phía cửa.

“A Nghiêu, con đang làm cái gì vậy, ngồi xuống ăn cơm rồi đi?”

“Mẹ, con không ăn đâu, bệnh trĩ của con còn chưa lành, con định đi mua ít thuốc.” Nói xong, Lý Hiền Nghiêu lái xe đi, vừa lái xe đến một nơi vắng vẻ. Thì đột nhiên, trên cột điện lại có một tờ quảng cáo thu hút sự chú ý của Lý Hiền Nghiêu, “Trong người không thoải mái, hãy gọi số XXXXXXXX.”

Theo gợi ý trên điện thoại, Lý Hiền Nghiêu đi tới trước cửa một phòng khám tư nhân rất nhỏ.

Vừa vào cửa, một mùi ẩm mốc trong không khí truyền vào mũi, Lý Hiền Nghiêu nhăn mặt lại, nhìn vào vài người trong phòng khám, hắn lén lút lấy phiếu xếp hàng chờ.

“Anh Diêm, cho tôi chút thuốc đi!” Lúc này, bên trong phòng khám của bệnh viện, lại truyền ra một giọng nói cũng không tệ lắm.

“Tiểu Lượng à, sao lại như vậy? Haizz, tôi đã nói biết bao nhiêu lần, tại sao lại xuống đây như vậy, cậu rất nguy hiểm.” Một giọng nói khác truyền đến từ phía sau.

“Không có việc gì, anh Diêm, hôm nào mời anh ăn cơm.”

Nghe được giọng nói ấy, Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi bước ra khỏi phòng, hắn ta nhìn Lý Hiền Nghiêu một cái. Rồi lại nhìn đáng đi của Lý Hiền Nghiêu một chút, lấy ra một tờ danh thiếp: “Đây là điện thoại của tôi, có cần gì thì gọi cho tôi.”

Nhìn chữ trên tờ giấy, vị trí ngoại giao: XX, số điện thoại: XXXXXXXXXXXX, đọc mấy chữ ấy, suýt chút nữa là hắn đã vút đi, nhưng lại nghe y tác thúc giục nên hắn nhanh chóng đi vào phòng.

Trong phòng khám có một bác sĩ trung niên, khi ông vừa nhìn thấy người đàn ông anh tuần trước mặt, và sự ngượng ngùng trên mặt của hắn, ông mỉm cười: “Không cần phải lo lắng, không cần phải nặng lòng, ở đây chúng tôi giữ bí mật rất tốt.”

Nói xong ông mang khẩu trang và đeo găng tay vào.

“Cậu thấy khó chịu chỗ nào? Phía trước hay đằng sau?”

Nghe lời nói dứt khoát như thế, Lý Hiền Nghiêu cau mày lại: “Phía sau.” Cuối cùng, hắn không thể không nói ra nỗi khổ riêng của mình.

“Như vậy thì trước hết cậu thè lưỡi ra đi, để tôi xem một chút, được rồi, giờ cậu cởi quần ra rồi nằm lên giường đi!”

Nghe thấy lời bác sĩ nói, hắn mở to hai mắt, cái gì? Hắn có nghe nhầm không? Bất hắn cởi quần rồi nằm xuống ư, không phải sẽ xét nghiệm thử máu gì sao?

“Không cần lo lắng, cậu nên làm nhanh một chút, phía sau còn có người đang chờ!” Nhìn Lý Hiền Nghiêu không nhúc nhích, bác sĩ thúc giục hắn nằm xuống.

Hắn nghe theo lời hỏi thúc của bác sĩ, run rẩy bước đến giường khám bệnh, sau đó lại run rẩy cởi quần ra. Thời tiết vốn đang mùa hè, cộng thêm việc nơi đó của Lý Hiền Nghiêu vừa đau vừa ngứa, cho nên giờ phút này, trên trán của hắn đã ra đầy mồ hôi rồi!

“Nâng mông lên, hạ thắt lưng xuống!”

Theo chỉ dẫn của bác sĩ, hắn thực hiện xong tư thế thì gọi bác sĩ. Nghe tiếng gọi của hắn, bác sĩ mới đi tới, lúc này ông phát hiện, mông của Lý Hiền Nghiêu ngoài việc sưng đỏ còn có vết máu, có hiện tượng hoại tử chưa xác định.

“Làm đã bao lâu rồi?”

“Hả?” Hắn không hiểu lời của bác sĩ nói, Lý Hiền Nghiêu khó chịu hỏi lại.

“Tôi nói cậu và bạn trai cậu đã làm tình bao lâu, tại sao không chịu dọn dẹp sạch sẽ một chút. Người trẻ tuổi các cậu cũng không biết là nghĩ cái gì, cả biện pháp an toàn cũng không dùng. Xong chuyện cũng không biết vệ sinh, bôi thuốc, cậu không cần động đây, kiên nhẫn một chút, tôi mở bên trong ra xem thử.”

Vừa nói xong, hắn đã cảm thấy lạnh lẽo.

“Haizz, cậu đi với y tá lấy máu chỗ đó, rồi ra ngoài chờ kết quả xét nghiệm, mang đến cho tôi xem.” Nói xong, lắc đầu rồi thở dài, còi bỏ găng tay của mình: “Người tiếp theo.”

Lý Hiền Nghiêu làm theo lời bác sĩ nói, hắn lo lắng gần chết, sau khi run rẩy mặc quần xong, bước xuống giường, cầm theo giấy xét nghiệm đi lấy máu: “Minh thật sự sẽ không bị bệnh kia chứ?”

Ôm tâm trạng đau khổ, Lý Hiền Nghiêu đi theo y tá đi lấy máu, sau đó ngồi chờ kết quả, nhìn kim giây trên đồng hồ nhích từng chút từng chút một. Lý Hiền Nghiêu cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, cuối cùng cũng có kết quả, hắn nhìn những con số phía trên nhưng lại không hiểu, một lần nữa hắn lại đi tới căn phòng khám bệnh.

“Bác sĩ, đây là giấy xét nghiệm của tôi.”

Hiện tại, bác sĩ vừa mới kiểm tra xong cho một bệnh nhân, ông cầm lấy tờ giấy xét nghiệm: “Được rồi, ở xung quanh hậu môn của cậu có vài thứ, hẳn là lúc cậu và bạn trai cậu làm tình trên người cậu ta có bệnh, khi hai người tiếp xúc nhưng lại không sử dụng các biện pháp an toàn cho nên đã lây bệnh cho cậu. Mới vừa rồi tôi nhìn thấy trong miệng của cậu cũng có, không còn cách nào khác, điều trị trước đã, đi tiêm thuốc đi.” Nói xong ông ta kê một toa thuốc, đưa cho Lý Hiền Nghiêu, sau đó làm mấy việc linh tinh.

“Về sau cẩn thận một chút, những việc ngu ngốc như vậy thì đừng làm, may mắn là xét nghiệm HIV không phải dương tính, nếu không cả đời này cậu chỉ có thể đứng ngắm.”

“HIV?” Lý Hiền Nghiêu nghe không hiểu.

“Chính là căn bệnh nguy hiểm đó, được rồi, mau đi tìm y tá chích thuốc đi, cái này cậu cần phải chích thuốc và trị liệu mỗi ngày, nếu không sẽ càng càng nặng.” Nói xong ông kêu y tá đưa hắn ra ngoài. Nghe được mình không bị nhiễm HIV, tảng đá lớn trong lòng hắn đã rơi xuống hơn một nửa, nhưng hắn lại nghĩ đến kẻ đã lây bệnh cho hắn, có cả trong miệng của hắn ư? Nhớ tới đây, hắn nghĩ đến thứ trong miệng mình ngày hôm đó, hắn nôn khan một hồi.

Bà y tá cầm thuốc trong tay, tên thuốc này bà đã rất quen thuộc, rồi lại nhìn người thanh niên trước mặt. Đúng là có vẻ ngoài, không ngờ đến lại là người như vậy: “Được rồi, đầu tiên cậu cứ đi theo tôi trị liệu đã, trị liệu xong rồi hãy chích thuốc...” Một ngày trị liệu cuối cùng cũng kết thúc, Lý Hiền Nghiêu lê thân thể mệt mỏi trở lại phòng.

“A Nghiêu, sao bây giờ con mới trở lại, cơ thể con sao thế này?” Nghe được những lời nói này, Lý Hiền Nghiêu phiền não trong lòng: “Không sao ạ, chỉ là bị nhiễm cảm, mỗi ngày đều phải chích thuốc, vài ngày nữa sẽ tốt hơn thôi, đúng rồi mẹ, chúng ta còn bao nhiêu tiền?”

Bà Lý suy nghĩ một chút: “Bởi vì đóng tiền phòng một năm cũng tiện nghi không ít, tương đối có lợi, nên mẹ đã nộp trước một năm. Trừ tiền thuê phòng, còn tiền xăng, các loại dầu muối củi gạo, chúng ta còn lại không nhiều lắm. Đúng rồi con trai, con bị bệnh có nặng lắm không? Tiền của chúng ta còn đủ để con tiêm thuốc mỗi ngày không?”

Lý Hiền Nghiêu thật sự cảm thấy muốn chết, giờ phút này hắn không có ý nghĩ gì khác, toàn bộ những khổ sở của hắn vẫn đổ toàn bộ lên người Bạch Nhục Oánh.

Đúng vào lúc này, điện thoại của Lý Hiền Nghiêu vang lên: “Alo, em vẫn khỏe chứ?” Lúc này, Lý Hiền Nghiêu còn đang nghĩ, làm sao có người biết được số điện thoại mới này của hắn chứ?

“Bảo bối, khuôn mặt của em rất đẹp, nóng bỏng đến đường nào, so với tên béo kia thì tôi còn tốt hơn nhiều.”

Nghe được giọng nói đáng kinh tởm trong điện thoại, Lý Hiền Nghiêu hét to: “Đồ thần kinh!” Sau đó cúp điện thoại.

Tiếp theo Lý Hiền Nghiêu lại nghĩ tới chuyện tiền bạc, không có tiền thì phải làm sao đây? Kinh doanh buôn bán ư? Không có tiền vốn, lại nói hắn đang thiếu nợ người ta bên ngoài, nếu như bọn họ báo cảnh sát tìm đến tận nhà, thì sao đây?

Điện thoại của Lý Hiền Nghiêu lại vang lên lần nữa, sau khi hắn tức giận mắng người xong, đột nhiên hắn lại nhớ tới tờ danh thiếp trong túi quần kia. Nhìn những con chữ trên danh thiếp, chợt có một suy nghĩ thoáng qua trong đầu của hắn. Có một công việc không cần tiền vốn mà có thể kiếm tiền, chỉ cần hắn nằm ở nơi đó.

Nhưng phía trước hắn không dùng được, về chuyện này đúng là không thể, còn phía sau thì sao? Nhớ đến chuyện đáng kinh tởm kia, nhưng lại nghĩ đến túi tiền của mình, thôi vậy đều là đàn ông, cứ coi như bị chó cắn đi. Trước tiên, hắn phải kiếm nhiều tiền hơn để chữa bệnh, rút cuộc Lý Hiền Nghiêu cũng lấy điện thoại đi động ra.....

Lúc này Bạch Nhục Oánh cũng không biết, bởi vì cô sống lại làm thay đổi mọi thứ, giờ phút này Lý Hiền Nghiêu lại đang nằm dưới một người đàn ông, ra sức kiếm tiền. Cho dù Bạch Nhục Oánh biết, thì cô chỉ cười to một tiếng, sau đó nói với tên đàn ông cận kề này: “Đây chính là báo ứng của anh!”.....

Chương 19: Mưa sao băng lại xuất hiện

Editor: Mai Tuyết Văn

Sau khi ông Bạch trả lại xe chở hàng, ông nhìn con gái mình: “Tiểu Oánh, hoàn cảnh của bác Hình chắc con cũng biết, hiện giờ trong nhà lão Hình cũng chỉ còn một mình ông ấy. Cho nên ngày mai ba muốn để cho ông ấy tới đây, ở cùng với chúng ta.” Cô nhìn ba mình, ông đã quyết định như vậy cô cũng sẽ tôn trọng, huống chi bác Hình cũng là cựu chiến hữu của ông, vừa là bạn bè tốt nhất của ba cô. Còn nhớ năm đó, bác Hình còn cứu mạng ba cô nữa, nghĩ đến việc lấy được vũ khí cũng không thể không liên quan đến bác Hình.

Bạch Nhượng Oánh mỉm cười gật đầu một cái, dĩ nhiên bà Bạch cũng tán thành. Cô tạm thời quyết định trước tiên không nói ra chuyện mình có không gian mà đợi đến khi tận thế xuất hiện dĩ năng. Khi đó dù cô có bộc lộ thì cũng đã nói rằng mình thức tỉnh dĩ năng, như vậy tương đối an toàn, việc tiếp nhận sẽ dễ dàng hơn.

Về phần bác Hình, mặc dù cô cũng không biết thân phận thật sự của bác ấy, nhưng Bạch Nhượng Oánh vẫn có cảm giác người này cũng không đơn giản. Ông vẫn sống một thân một mình ở căn nhà trên thành phố, không có người thân, chỉ có ba cô là người bạn tốt. Không biết thu nhập cho cuộc sống của ông là gì, chỉ biết ông ấy không hề thiếu tiền tiêu xài, thỉnh thoảng còn đến nhà cô làm khách, đối xử với cô cũng rất ân cần. Cuộc sống của ông ta dù nhìn thế nào cũng rất bình thường, chẳng qua cô vẫn không cảm thấy người này cũng không bình thường. Chỉ là nhưng mà thôi, chắc chắn ba cô biết điều gì đó, bọn họ lại không muốn nói, cô cũng không cần thiết phải đi hỏi, tin tưởng ba là đủ rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, ba ra ngoài mở cửa xe hàng, Bạch Nhượng Oánh thì rảnh rỗi nên liền cùng mẹ làm thức ăn. Sau đó lại cắt đồ ăn kia tích trữ trong tủ lạnh, cô thừa lúc mẹ mình không để ý rồi len lút bỏ một chút vào không gian. Không bao lâu sau có tiếng điện thoại vang lên, Bạch Nhượng Oánh vừa tự hỏi chẳng lẽ đồ ăn vật cô đặt mua đã đến rồi sao.

“Mẹ à, con xuống gara đây.” Nói xong, Bạch Nhượng Oánh đi tới nhà để xe.

“Mang đồ ăn vật để ở chỗ này là được rồi.” Nhìn thức ăn vật nóng hổi trước mặt, cô trả tiền rồi vung tay lên bỏ vào trong không gian sau đó trở vào nhà. “Tiểu Oánh, con sao vậy?” Nhìn con gái vui vẻ khi trở lại, bà Bạch tò mò hỏi. “Không có việc gì, mẹ, mẹ làm bánh thực sự rất ngon.” Nói xong, Bạch Nhượng Oánh cầm một miếng bánh lên rồi ăn, “Mùi hương còn lưu lại trong miệng này.” “Cái con bé này.” Nhìn bộ dạng nghịch ngợm của con gái, bà Bạch cũng chịu lén đầu một cái, mặc dù nói rằng không biết cô đã trải qua chuyện gì. Nhưng kể từ sau khi trở về, lại không giống như trước, chẳng qua nhìn con gái như vậy, lại khiến cho bà và chồng mình yên tâm và cũng được an ủi.

Lúc xế chiều, hai người nghe được tiếng xe hơi, Bạch Nhượng Oánh biết là ba cô đã trở lại, họ chạy ra nghênh đón. “Ba, bác Hình.” “Tiểu Oánh đây à, rất lâu rồi bác không nhìn thấy con, thật là càng ngày càng xinh đẹp.” “Cảm ơn bác Hình, ha ha.” Thật ra thì cô được cải tạo bởi nước trong không gian, nên da càng ngày càng tốt, cũng càng ngày càng trắng mịn. Bởi vì những biến hóa này rất tử tôn, cho nên khi cô sống với ba mẹ thì họ không hề nhận ra, chẳng qua lại không thoát khỏi đôi mắt của bác Hình. “Ba ơi, đồ đạc đâu?” Hai người họ mỉm cười, cô nhìn về phía ba mình. “Ồ nhà để xe, đồ cũng không nhiều lắm, nhưng cũng đủ rồi.” Nhớ tới lúc mình tự đi lấy hàng thật đúng là tự mình dọa mình, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bây giờ suy nghĩ một chút thì ông thật sự đã già rồi, càng già càng sợ phiền phức mà.

“Ba, khi nào trời tới chúng ta sẽ đưa vào nhà, người nhà bác Hình bên kia vẫn tốt chứ ạ?” “Bác không vương bận gì cả, sau này có thể ở lại nhà của mọi người được rồi.” Nhìn Bạch Nhượng Oánh, đôi mắt của bác Hình chợt lóe sáng: “Đừng rồi Tiểu Oánh, ba con có nói chuyện với bác, làm sao con biết được?” “Bác Hình, có một số thứ là bí mật, chỉ cần tin tưởng con là được, bác cứ chờ xem đi ạ.” Cô không trả lời câu hỏi của bác Hình, Bạch Nhượng Oánh mỉm cười, để lại không gian cho ba và bác Hình rồi tiếp tục cùng mẹ chuẩn bị thức ăn. Mấy này nay, nước trong không gian dường như đã có tác dụng, nhìn đáng vẻ và tinh thần của họ đã tốt lên rất nhiều, những điều này ngay cả bọn họ cũng không hề phát hiện ra.

“Ăn cơm thôi.” Nghe tiếng gọi ăn cơm, mấy người họ ngồi xuống trước bàn ăn. “Mấy ngày nay, có rất nhiều người vô duyên vô cớ phát sốt, được đưa vào bệnh viện.” Ông Bạch vừa ăn cơm vừa nói, đồng thời còn nhìn con gái mình một chút. Nghe lời của ông nói, Bạch Nhượng Oánh không hề dừng động tác ăn cơm, nghĩ tới ngày mai tai nạn sẽ tới trước khi, càng thêm lớn miệng đang ăn cơm, về sau như vậy người một nhà yên lặng ở chung một chỗ ăn cơm ngày sẽ càng ngày càng ít. Bạch mẹ nhìn một chút bạch ba, lại nhìn một chút nữ nhi mình, tiếp tục cầm tay chồng.

Bác Hình nhìn ba người bọn họ trên bàn ăn, dường như nhớ đến một điều gì đó, sự chán nản hiện lên trong mắt. Sau đó, giống như đã nghĩ thông suốt, cũng chuyển tâm ăn cơm. Thật ra thì giờ phút này ba người cũng hi vọng những chuyện kia là giả, là do Bạch Nhượng Oánh tưởng tượng ra mà thôi. Nhưng bọn họ đã biết, trong lòng sớm đã tin lời nói của Bạch Nhượng Oánh, sợ rằng tận thế thật sự đã sắp đến.

Ăn xong cơm tối, người một nhà ngồi ở phòng khách, xem tin tức, trên bản tin vẫn chưa nhắc đến chuyện mưa sao băng. Những bản tin gần đây đều là bệnh cảm cúm tương đối nghiêm trọng, người phát sốt tương đối nhiều. Hi vọng mọi người chú ý giữ thoáng mát, rửa tay nhiều, chú ý vệ sinh cá nhân, đề phòng bị cảm một chút. Bạch Nhượng Oánh lấy máy vi tính ra, cô xem lại những bản tin mình đã đăng, xem người ta hồi đáp lại thế nào. Lại phát hiện rất nhiều diễn đàn đã xóa bản tin của cô, cô đăng rất nhiều bài, kết quả chỉ còn lại có một, hơn nữa Bạch Nhượng Oánh phát hiện rằng, điều cô nhấn lại, vốn không có nhiều người tin tưởng.

“Ngu ngốc, cho rằng đây là tiểu thuyết mật thể sao?”; “Đồng ý với người cmt trên, cuối thời đến ư? Tại sao lại không nói có zombie.”; “Mẹ nó, đe dọa à, 20XX đã sớm qua rồi.”; “Trời sập xuống cũng chưa đến lượt cậu đâu, người anh em, đừng nghĩ mình giỏi hơn ông trời.”; “Được đi học không vậy, có từng học qua sinh vật không? Các nhà khoa học có học vấn còn cao hơn bạn. Sinh vật biến dị ư, ở không rảnh rồi đi tung tin bậy bạ mau né ra chỗ khác đi.”

Vậy mà còn nữa, “Có thật không, người anh em, chúng ta phải cẩn thận một chút.”; “Tôi cũng phải đi dự trữ lương thực đây. (tôi vốn chính là trạch nam, ha ha!);” “Ồ chỗ chúng tôi có người bị cắn, không biết có giống trong tiểu thuyết viết hóa thành zombie không? Có chút mong đợi.”; “Người cmt mắc bệnh thần kinh!”; “Tiểu thuyết đã thấy nhiều, nhưng tôi cũng muốn làm anh hùng!”; “Chuyện cười, ông đây chỉ nhìn thấy có cây cỏ, cũng màu đỏ và có gai nhọn, ông đây đã cố tình sờ qua rồi còn cho nó đâm bị thương, không dán băng keo cá nhân này, hiện tại còn chưa biến thành người chết đâu.”; “Chủ topic, NN, ông đây cũng đang phát sốt, mẹ nhà người mới thành zombie!”; “Tán thành với chủ topic, tôi đã đến bệnh viện, có thể là zombie, nói trước rất sốc đó. Chẳng qua tôi không hiểu sao trong bệnh viện người phát sốt lại nhiều vậy.”; “Tôi ủng hộ chủ topic nói, tôi có dự cảm, có chuyện gì đó không đúng.”; “Chủ topic mạnh mẽ, thằng em đây sớm đã cảm thấy nơi này có chuyện.”; “Chủ topic đã nói là có mật thể, nếu đúng là vậy thì thà tin còn hơn nghĩ không có! Thằng em đây sẽ lẫn lộn cùng chủ topic.”; “Chủ topic muốn xuyên không đến điên rồi à? Điên. Khùng!”

Bạch Nhược Oánh nhìn lời nhắn lại của mọi người, không lộ vẻ gì rồi đóng máy vì tính lại, điều cô có thể làm thì đã làm rồi, vậy tất cả đều mặc cho số phận thôi. Nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa, trông bọn họ thân nhiên như vậy, nhưng nếu như không phải cô chú ý tới tay của bọn họ, thật sự đúng là không nhìn ra bọn họ lại sốt ruột vậy. Đồng hồ báo thức đếm ngược thời gian, 10. 9. 8. 7..... 3..... Một ngôi sao, hai ngôi sao, chân trời đã thật sự xuất hiện mưa sao băng. “Bản tin tức đặc biệt, hôm nay lại xuất hiện mưa sao băng, đây điều không hề được dự báo trước. Mưa sao băng lần này, cho dù thành phố sáng đèn vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng, hiện tượng lần này bây giờ sẽ được phóng viên ghi hình trực tiếp...”

“Trời ạ, thật sự có mưa sao băng, một ngôi, hai ngôi, trời ơi, càng ngày càng nhiều. Đây là mưa sao băng trăm năm khó gặp, nhìn đi, thật sự rất đẹp giống như là mưa kim cương vậy.....” Trong tin tức đang phát sóng có xuất hiện cảnh mưa sao băng, nhìn lên hình ảnh bầu trời xinh đẹp, Bạch Nhược Oánh cười lạnh trong lòng. Còn ba người còn lại, nắm chặt tay, lo lắng nhìn chăm chú vào hình ảnh trên ti vi. Bạch Nhược Oánh đi tới trước cửa sổ, mở rèm cửa sổ ra, nhìn ngoài cửa sổ là bầu trời. Từng ngôi sao băng lướt qua, dần dần tạo thành khung cảnh của những giọt mưa, trước mắt của cô có rất nhiều người không ngủ đều ra khỏi nhà, còn có rất nhiều người đang ngủ cũng bị tiếng ồn ào đánh thức, đi ra khỏi nhà, nhìn ngắm quang cảnh bên ngoài.

Sau khi mưa sao băng kết thúc, vẫn không chưa có dấu hiệu dừng lại, đột nhiên bầu trời sáng chói! Những ngôi sao băng lướt qua bầu trời, khung cảnh cứ dần dần biến mất như vậy. “Mưa sao băng kéo dài XX đã kết thúc... Thật sự xem rất đẹp mắt, trở lại với.....” Mưa sao băng cuối cùng cũng kết thúc, Bạch Nhược Oánh ba người ngồi trên ghế salon, hiện giờ họ đang ngồi ở đó, tất cả hi vọng đều đã tan vỡ. Thời gian trôi qua từng chút một, ai cũng không nghĩ đến việc trở về phòng ngủ, cứ như vậy nhìn đồng hồ báo thức. Khi cây kim chỉ đến số mười hai, lúc này ngoài đường trừ mấy người vội vã lướt đi thì đã chẳng còn người khác rồi.

“Á! Mày làm gì đấy!” Đang lúc ấy thì, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng gào thét, nghe được giọng nói đó, Bạch Nhược Oánh nhìn lại, rốt cuộc đã tới sao! “Sao vậy?” Nghe thấy tiếng động, bà Bạch lo lắng nhìn về phía con gái, mà hai người còn lại cũng nhìn về phía cửa sổ. Chỉ thấy một người đàn ông ôm một cô gái, nhìn từ xa, giống như đang hôn cô gái này vậy. Nhưng giọng của cô gái rất sợ hãi, vẫn giãy giụa, cũng không có dáng vẻ đang hưởng thụ. “Thế nào rồi? Sao lại có người trước mặt mọi người mà làm chuyện như vậy, trời ạ, con gái à mau báo cảnh sát.” Nhìn thấy chuyện ngoài cửa sổ, bà Bạch mẹ muốn gọi điện thoại, vậy mà Bạch Nhược Oánh lại kéo mẹ mình: “Mẹ, không cần, mẹ xem kia.”

Bà Bạch nghi ngờ nhìn về phía con gái mình, bag không hiểu con gái muốn để bà xem thứ gì, bà nhìn ra ngoài cửa sổ. Thì đã thấy một cảnh này, đó cũng là một người đàn ông, anh ta đến trước xem tình hình, chắc cho rằng người kia đang bắt nạt cô gái ấy nên anh ta nhanh chóng can thiệp. “Mày làm gì đấy? Buông cô bé ra!” Vậy mà lúc này Bạch Nhược Oánh lại thấy, cô gái kia đã bị cắn bẻ cổ họng.

Người kia nghe thấy tiếng gào, một tay đã buông cô gái kia ra, nhưng hắn lại không chạy trốn, hắn run rẩy đi tới chỗ anh ta, còn anh ta lại không biết đang xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy cô gái kia té xuống đất, lấy điện thoại di động ra chuẩn bị báo cảnh sát, đúng vào lúc này, hắn đã đi đến trước mắt anh ta, anh ta đánh về phía hắn, “Á!” Lại một tiếng hét thảm thiết, thì ra là, hắn ta lại cắn anh chàng này, còn cô gái kia cũng không còn thở nữa, một người đàn ông cắn một người đàn ông khác. Có người thấy thế, báo cảnh sát, một xe cảnh sát và một chiếc xe cứu thương đã tới rất nhanh, cứ như vậy, hai người và một cổ thi thể bị mang đi. Khi cảnh sát tên cán người, Bạch Nhược Oánh nhìn thấy, một người cảnh sát cũng bị cắn bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: NO20 Rốt cuộc tai họa cũng đến

Editor: Mai Tuyết Vân

Nhìn thấy tình hình này, cô không hề nói gì, mà những người già trong nhà lại thất kinh bạt vía, ngồi xuống ghế salon. “Tiểu Oánh, mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Bà Bạch không dám tin nhìn con gái của mình. “Đúng vậy mẹ, mọi người không hề nhìn nhầm, người đàn ông ngoài kia đã cắn người khác.” Bà Bạch nhìn cô, không hiểu vì sao sau khi con gái của bà nhìn thấy những chuyện ấy, lại có thể bình tĩnh như không như vậy. Bà nhìn sang chồng mình, ông Bạch cũng đang nhìn cô. “Một trận động đất, thay đổi rất nhiều chuyện, cũng thay đổi rất nhiều thứ, bao gồm cả nhân sinh quan, giá trị quan.” Nhìn về mặt của ba mẹ, Bạch Nhược Oánh chỉ có thể lấy lý do này giải thích cho biểu hiện thờ ơ của mình.

Nhìn dáng vẻ của con gái, ông bà Bạch đều suy nghĩ, lúc con gái mình gặp động đất nhất định đã phải trải qua chuyện gì đó nên mới trở nên như vậy, nhưng ông bà mặc kệ cô thay đổi ra sao, Bạch Nhược Oánh vẫn là cô con gái ông bà yêu thương nhất. Sau đó, chuyện kia vừa mới xảy ra chưa lâu,

trên đường phố lại vang lên tiếng động giống khi nãy, cô vẫn đang đứng cạnh cửa sổ, chưa hề rời đi. Nhìn tình hình ngoài đường lại giống chuyện kia, ánh mắt của cô chợt động, Bạch Nhựt Oánh cảm thấy Âm Huyết đang rung động. "Về sau sẽ cho người ăn." Bạch Nhựt Oánh vỗ về sự kích động của Âm Huyết, rồi nhìn sang ba mẹ và bác Hình, hai người nhìn ánh mắt của cô liền hiểu, cô đang muốn bọn họ bước về phía cửa sổ, quan sát cảnh tượng bên ngoài. Bọn họ đi tới bên cửa sổ lần nữa, quả nhiên, lại có một người ngã xuống trong vũng máu, bên cạnh cái xác có một người phụ nữ đang đứng. Sau khi cô ta giết người xong, không hề có bỏ chạy, còn ngồi xồm xướng, dùng tay xé nát bụng của hắn ta.

Thấy cảnh tượng ấy, ông Bạch xanh cả mặt, sắc mặt của bác Hình cũng tái nhợt, mà bà Bạch đứng sau lưng hai người đã nôn ọe. Trên phim diễn là một chuyện, nhưng tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác, mọi người chỉ là người bình thường, thấy chuyện như vậy, ông bà Bạch cùng lấy điện thoại ra gọi cho người thân của họ. Còn bác Hình vẫn không nhúc nhích, giống như ông đang suy nghĩ gì đó, Bạch Nhựt Oánh đang nhìn tình cảnh bên ngoài, cô nghe thấy giọng nói của ba mẹ mình, vẫn không có phản ứng. Tốt nghiệp đại học đã hai năm rồi, hồi tưởng lại những ngày trước đây, ấy thế mà ngay cả một người bạn tri kỷ cô cũng không có. Xem ra nhân phẩm của cô lúc trước đúng là không tốt, nghĩ đến đây cô lại nhớ ra một người, người ấy vốn là một trạch nam, cũng là bạn học tiểu học với cô. Đã nhiều năm không liên lạc, kiếp trước vào lúc tận thế anh ấy đã xuất hiện, giúp đỡ cô một lần, sau đó lại bị zombie cắn chết, cô liền cầm điện thoại lên.

Sau mấy tiếng chuông vang lên, bên kia đầu dây điện thoại vang lên giọng nói còn ngái ngủ: "Alô? Ai vậy." "Cậu nhớ khóa chặt cửa, không nên đi ra ngoài, bất luận là ai gõ cửa cũng không được mở cửa, chú ý quan sát tình hình bên ngoài cho tốt, bảo trọng." Nói vài lời điên khùng, cô cúp điện thoại, đầu dây bên kia nghe xong không thể hiểu được thì lập tức muốn chửi người. Đột nhiên bên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng thét, anh đi về phía cửa sổ....

Cuối cùng ba mẹ cô cũng nói chuyện điện thoại xong, Bạch Nhựt Oánh mở ti vi lên, trên TV tất cả bình thường, bác Hình gọi điện thoại báo cảnh sát, lại báo máy bận. Không khí trong nhà vô cùng lo lắng, Bạch Nhựt Oánh chỉ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, đời này, cô nhất định phải bảo vệ ba mẹ. Đang lúc này, bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên bên tai! "RẦM" Một tiếng, tiếng nổ vô cùng lớn, Bạch Nhựt Oánh có cảm giác cửa sổ thủy tinh hơi chấn động, ngay sau đó mặt đất cũng lắc lư. Bốn người họ hốt hoảng nắm lấy tay nhau, bây giờ không ra được bên ngoài, đang có động đất xảy ra, Bạch Nhựt Oánh lấy điện thoại di động ra, đã mất tín hiệu. May mắn chỉ một lát sau, động đất đã dừng lại, tất cả đều khôi phục nguyên trạng, nhưng tín hiệu điện thoại vẫn không khôi phục được như trước.

Sau khi trái đất xảy ra những chuyện như vậy, người ta mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, cảm thấy thật sự đang có chuyện gì đó xảy ra. Bọn họ bắt đầu điên cuồng tìm mua lương thực, chẳng qua có chút muộn màng, dĩ nhiên còn có vài người đến tận bây giờ cũng không hề ý thức được tai họa đã tới, cho rằng đây chỉ là hiện tượng tự nhiên, ngoài việc bản thân bình an vô sự ra cũng không để ý quá nhiều thứ. Lúc này, tiếng TV lại vang lên lần nữa:

Người dẫn chương trình chỉ nói đơn giản vì một lý do nào đó, chương trình truyền hình mới bị tạm dừng, còn có nơi nào đó xảy ra động đất, sóng thần v.v... Hơn nữa còn mời chuyên gia chứng minh, đây là thảm họa tự nhiên, sau đó dùng lời nói mang tính máy móc trấn an nhân dân. Nói mọi người không cần sợ, sau đó người dẫn chương trình lại chuyển sang bản tin về chính phủ, cái gì mà dưới sự lãnh đạo của JF và ZF, mọi người nhất định có thể vượt qua khó khăn lần này, hy vọng mọi người đừng lo lắng. Sau đó là bản tin về các bệnh viện đã kín chỗ vì những bệnh nhân sốt cao không ngừng, hôm nay lại không ngờ được có thảm họa còn là người gây họa, tóm lại bên trong bệnh viện người chen lấn đông như nước chảy. Hy vọng mọi người hãy đến cơ sở khám bệnh tại địa phương, để giảm áp lực quá mức của bệnh viện trung ương. Còn có hiện tượng người cắn người, người mới được phát hiện đã được tiến hành cách ly, vì đó là bệnh chó dại, sẽ rất dễ bị lây...

Lúc này, bọn họ lại đi về phía cửa sổ, người nằm dưới đất lúc này đã lúc lắc bò dậy, bây giờ bụng của hắn ta đã bị xé nát. "Anh ta không chết ư?" Bà Bạch mở to hai mắt, che miệng, "Không, phía ngoài đúng là ruột của anh ta, nhưng anh ta đã trở thành xác sống!" Sau đó, hai người kia lao đảo đi vòng quanh. "Nhìn kia, cảnh sát đến rồi!" Bà Bạch nhìn thấy xe cảnh sát đã tới, thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Nhựt Oánh nghe thấy một tiếng hét thảm thiết truyền đến, cô định thần nhìn lại, thì ra là cảnh sát ngồi sau tay lái đã cắn đứt tai của người ngồi cạnh mình. Đồng nghiệp ngồi sau định ngăn cản, cũng bị cắn cắn luôn, người ngồi ghế phụ hét lớn, đập viên cảnh sát lái xe ra ngoài. Sau đó lái xe rời đi, lúc này chỉ có cô nhìn thấy, viên cảnh sát vừa mới ngã xuống, đang vặn vẹo đứng dậy, làn da trên mặt vốn nhẵn bóng đã bắt đầu thối rữa nhanh chóng.

Cùng lúc đó, những chuyện tương tự như thế đều xảy ra khắp các ngõ ngách trên thế giới, người quen biết đột nhiên nổi cơn điên tấn công mình. Người xa lạ xung quanh can loạn, không hề có sự chuẩn bị tâm lý từ trước, mọi người đều không phòng bị. Không bị cào trúng thì cũng là do cần nên bị thương, khi mới bắt đầu, mọi người không hề nghĩ đến việc vi khuẩn (virus) sẽ lây bệnh, chỉ bằng bỏ, sát trùng và bôi thuốc bình thường, chỉ có Bạch Nhựt Oánh biết, đa phần trong bọn họ đều không cứu được, hơn nữa tận thế thật sự đã đến rồi. Rốt cuộc Zombie cũng xuất hiện!

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, cũng không còn ai nói chuyện, mới vừa xem xong một màn kịch lớn trên TV, lại đột nhiên phủ nhận mọi thứ. Bạch Nhựt Oánh đi vào phòng bếp, rót nước cho ba mẹ cô, dĩ nhiên trong nước có Linh Tuyền pha loãng. Ba người cầm ly nước, một hơi uống sạch nước vào bụng. Cô biết, cần phải cho bọn họ thời gian để suy nghĩ, Bạch Nhựt Oánh rời khỏi phòng khách, nhớ đến việc trong nhà xe còn có súng đạn, chẳng qua cô đặt chúng trong xe hàng, không sao cả, tạm thời cứ để chúng ở đấy. May mắn là trong không gian của cô cũng còn có vài thanh đao, tránh người nhà của mình, cô lấy vài thanh đao có chất lượng tốt ra, và Đường đao của chính mình, Bạch Nhựt Oánh trở lại phòng khách một lần nữa.

"Ba, mẹ, bác Hình, con biết những chuyện trước mắt đã khiến mọi người chịu đã kích rất lớn, nhưng đây chính là sự thật, những thứ này dành cho mọi người, dùng để phòng thân." Nói xong Bạch Nhựt Oánh đưa đao cho ba người. Ba người không hiểu nhìn Bạch Nhựt Oánh. "Tiểu Oánh, trong nhà của chúng ta có rất nhiều thức ăn, chúng ta có thể đợi chính phủ tới cứu chúng ta." Cầm đao trong tay, bà Bạch đã dần dần tỉnh táo lại, cô cau mày nói. "Mẹ, mẹ sai rồi, hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu, xảy ra chuyện như vậy ở bất cứ nơi nào trên thế giới, cho nên thế giới này không còn an toàn nữa rồi. Thức ăn sớm muộn gì cũng có một ngày bị ăn hết, đến lúc đó, chúng ta chỉ có thể rời đi, tình hình của chính phủ, bây giờ chúng ta cũng không biết, cho nên người có thể chúng ta chỉ có chính bản thân mình mà thôi."

Mặc dù trong không gian của cô có rất nhiều đồ, nhưng mà cô lại không thể nói rõ ra được. Đợi một chút nữa là được, lúc này tận thế chỉ mới bắt đầu nỗ lực của zombie không mạnh, chỉ cần không sợ hãi, là có thể tiêu diệt bọn chúng. Nếu như lúc này không rèn luyện một chút, chỉ sợ về sau zombie tiến hóa, mọi người cũng chỉ có thể chờ chết. Tuy cô không nghĩ đến việc đặt ba mẹ mình vào hoàn cảnh như vậy, nhưng vì tương lai của bọn họ, cô nhất

định phải để cho họ biết tầm quan trọng của chuyện này: "Hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu, zombie cũng không linh hoạt, trên ti vi cũng có chiếu, chỉ cần không bị bọn chúng cào trúng hay cắn bị thương, chỉ cần chém đứt đầu của bọn chúng là được rồi.". "Chém, chặt đầu, giết, giết người?" Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của mẹ, Bạch Nhược Oánh đau lòng ôm bà Bạch, "Đúng rồi, mẹ, nhưng mà bây giờ bọn chúng đã không phải là người, bọn chúng chỉ là quái vật ăn thịt người, vì sinh mạng của chính mình, chúng ta không thể hạ thủ lưu tình."

Nhìn ánh mắt của Bạch Nhược Oánh, bà Bạch hít một hơi thật sâu, nghĩ đến chuyện mới vừa xảy ra bên ngoài, bà Bạch gật đầu, nhưng bàn tay nắm thanh đao vẫn còn run rẩy. Ông Bạch và bác Hình rõ ràng là tốt hơn nhiều, dù sao bọn họ cũng là người trên chiến trường. Đúng vào lúc này, cửa nhà đột nhiên bị gõ, "Có ai không, có ai không, cứu mạng, cứu mạng." Tiếng đập cửa vô cùng lớn, cũng hết sức dồn dập! Nghe tiếng cầu cứu, ông Bạch đứng dậy, đi về phía cửa, qua lỗ nhỏ nhìn ra ngoài, "Là giáo sư Lý." Nói xong ông Bạch định mở cửa. Lúc này lại bị Bạch Nhược Oánh ngăn lại! "Ba, đợi một chút." Bạch Nhược Oánh nhìn qua lỗ nhỏ, có một người đàn ông ngoài cửa, đúng là hàng xóm của cô, giáo sư Lý. Giờ phút này toàn thân nhuốm máu, ông ta đang sợ hãi gõ cửa nhà cô, vừa nhìn ra sau lưng giống như đang sợ hãi điều gì đó, sắc mặt hoảng sợ. Chỉ thấy sau lưng giáo sư Lý có một thân thể run rẩy đi đến, khuôn mặt còn chưa thối rửa hoàn toàn, đó chính là vợ của giáo sư Lý.

"Á! Cứu mạng, cứu mạng, trong nhà có ai không, cứu tôi!" Giáo sư Lý thấy vợ mình đã đuổi tới đây thì sợ hãi hét lớn, ngay lúc này cô mở cửa ra, giáo sư Lý trong lúc tuyệt vọng, nhìn thấy cánh cửa mình gõ đã mở ra thì lập tức chạy vào nhà. Còn đóng mạnh cửa lại, cuối cùng đã an toàn, giáo sư Lý dựa vào cửa nhà cô, vô lực trượt xuống ngồi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: NO21 Trước tiên để mọi người luyện tập một chút

Editor: Mai Tuyết Vân

Ông không biết có chuyện gì xảy ra, hôm nay ông làm thêm giờ, khi về đến nhà thì vợ con ông đã đi ngủ rồi, nhìn bộ dạng say ngủ của họ, ông không nỡ đánh thức hai người dậy, rồi một mình đi vào thư phòng. Lúc nửa đêm, đột nhiên ông nghe tiếng hét của con trai, ông vội vàng xuống giường chạy vào phòng, khoảnh khắc ông bước vào căn phòng kia, ông sợ đến ngây người, ông ta đang nhìn thấy gì đây? Vợ ông đang ăn thịt con trai của chính mình.

Ông còn đang muốn chạy đến, nhưng lúc đó con trai ông đã không còn thở nữa, vợ ông ngẩng đầu lên nhìn, đây chính là vợ của ông sao? Khuôn mặt vốn trắng mịn đã biến thành xám xanh, cả con người đều không nhìn thấy, bên trong chỉ toàn màu trắng, giáo sư Lý bị dọa đến ngây người, suýt nữa té ngã trên đất. Ông ta thừa dịp vợ mình đang lao đảo xuống giường, bèn đẩy bà ta ra, rồi kéo thân thể con trai theo, ôm lấy đứa trẻ chạy khỏi căn phòng. Đến lúc ông đưa được con trai ra ngoài, thì phát hiện đứa trẻ đã chết rồi, giáo sư Lý khóc lớn đặt con trai xuống rồi đi vào bếp tìm một con dao. Khi ấy người phụ nữ kia đã rời khỏi phòng, ông ta tức giận đâm một nhát về phía bà ta, thế nhưng bà ta lại chẳng hề hấn gì, còn đánh trả về phía ông. Giáo sư Lý thấy vậy, bèn đập bà ta một cái rồi chạy ra ngoài, chạy đến nhà Bạch Nhược Oánh.

Ông ta thở hổn hển, ngồi trên mặt đất, ngoài kia có tiếng cào cào cửa truyền đến, giữa ban đêm yên tĩnh hết sức rợn người. Bạch Nhược Oánh nhìn giáo sư Lý, không biết ông có bị zombie gây thương tích gì không, cô phải luôn chú ý đến, biết đâu ông ta sẽ biến thành quái vật. Rốt cuộc ông ta cũng ngẩng đầu lên, nhìn người nhà họ Bạch, trong tay mỗi người đều có vũ khí. Mặc dù kinh ngạc, nhưng lúc này ông cũng không có ý định đi hỏi lý do, ông ta đi về phía ông Bạch, "Ông Bạch, ông có thể cho tôi mượn đao của ông dùng một chút được không?"

Nhìn vẻ nhếch nhác của người đàn ông, ông Bạch đưa thanh đao trong tay mình cho ông ấy, giáo sư Lý nói lời cảm ơn, rồi đi về phía một lần nữa, ông hít một hơi sâu: "Lúc trước tôi có nhìn thấy người ta nói ở diễn đàn, lúc đó người ta đã cảnh báo tận thế sắp đến. Tôi còn mắng người ta, nhưng thật không ngờ, vợ tôi lại biến thành quái vật, còn ăn thịt con trai của chúng tôi, ha ha..."

Cười xong, ông ta nhìn về phía con quái vật đang đi, rồi mở cửa phòng, đứng sau lưng vợ mình, zombie cảm giác được có người, bèn xoay người lại. Trong nháy mắt, ông ta vung đao về phía cổ vợ mình, cái đầu rớt xuống, nhìn thấy cảnh này, ông ta quỳ rạp xuống, xoay đao tự đâm vào cổ mình. Bà Bạch nhìn thấy như vậy, che miệng ngã vào lòng chồng mình, ông Bạch ôm chặt vợ, giờ phút này ông Hình cũng nắm chặt đao trong tay.

Bạch Nhược Oánh biết, sự việc ngay trước mắt này là sự cảnh tỉnh cho một nhà bốn người họ. Đóng cửa chống trộm, dọn dẹp vết máu trong phòng, còn có thể nghe loáng thoáng được mùi máu tanh. Trời không biết đã sáng lúc nào, đêm qua cả bốn người không có ai ngủ, bọn họ tập trung một chỗ, tinh thần vô cùng căng thẳng, dĩ nhiên trừ Bạch Nhược Oánh.

Sống ở cuối thời mấy năm cũng không uống phí, thể trạng của ba người trung niên cũng rất khá, nhớ ngày trước lần đầu tiên cô nhìn thấy, còn bị dọa đến mức hét lớn, khóc lóc nức nở. Thật ra thì kể từ đêm hôm đó, nhìn thấy hai người mất mạng trong tay zombie, trong lòng Bạch Nhược Oánh cũng có chút run sợ, nhưng Âm Huyết trong tay cô lại có năng lực đáng sợ, giết zombie trong nháy mắt, rốt cuộc cô cũng không sợ nữa. Nhìn một nhà ba người bọn họ, cô bước vào bếp. Nghe thấy tiếng động, mọi người lập tức đi tới, thì ra là ti vi đang phát lại tin tức, tất cả đã xảy ra rất lâu rồi.

Lấy thức ăn hâm nóng rồi lấy ra, chia đều cho ba người lớn, họ nhai thức ăn trong miệng, có cảm giác như đang nhai sập nền. "Ba, mẹ, bác Hình, chúng ta không thể cứ ngồi chờ trong nhà, mọi người cũng thấy zombie ngoài kia càng ngày càng nhiều, chúng ta phải nghĩ cách để ra ngoài, giết chết bọn chúng, còn phải thu thập nhiều đồ hơn nữa."

Nghe con gái nói muốn ra ngoài giết zombie, bà Bạch khó hiểu nhìn cô: "Tại sao vậy con, chúng ta có rất nhiều lương thực, đủ dùng trong rất lâu, huống chi chúng ta còn có kho hàng, nơi đó còn rất nhiều đồ mà." Cô trả lời: "Mẹ, bây giờ đã là tận thế rồi, đồ chúng ta ăn chỉ là chuyện trước mắt, còn chuyện

chúng ta có đồ tích trữ, không được nói với bất kỳ ai cả."

"Tiểu Oánh? Anh à?" Bà Bạch không hiểu, hết nhìn con gái rồi lại nhìn chồng mình.

"Mẹ, mẹ có biết tận thế đáng sợ nhất là cái gì không? Không phải những quái vật kia, mà là lòng người, tai họa là đại nạn toàn thế giới. Hoa quả phải có người trồng mới có, thực phẩm phải có người chế biến mới thành thức ăn, vậy thì những thứ ấy đều là tài nguyên không thể tái sử dụng. Bây giờ còn chưa quan trọng nhưng sau này, thức ăn ngày càng khan hiếm, người đói lại không được ăn no, đến lúc ấy, nếu họ biết chúng ta có tích trữ rất nhiều đồ ăn, mẹ nói xem hậu quả sẽ như thế nào?"

Mẹ còn nhớ trong phim, lúc người ta đói đến cùng cực, còn mang cả anh em của mình ra ăn thịt mà? Mà khi đó đã là tận thế đâu, mẹ à, về phần lý do chúng ta phải ra ngoài giết zombie, thu gom đồ đạc. Một là nếu thức ăn của chúng ta chỉ đủ ăn trong một ngày, không có gì lạ cả, nhưng trong khu vực này nhất định còn có người may mắn sống sót. Việc chúng ta không ra ngoài tìm thức ăn, mà mỗi ngày lại có cơm ăn, nếu bị người khác nhìn thấy, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào. Nếu như có một ngày, thức ăn của họ cạn kiệt, có tới cướp của chúng ta hay không? Hai là mẹ nhìn zombie kia mà xem, hành động của chúng vẫn còn rất chậm chạp, chúng ta chỉ cần không để bọn chúng cào trúng, mà còn có thể giết chết bọn chúng, cũng có thể nói là cơ hội luyện tập của chúng ta."

Nghe lời nói của Bạch Nhược Oánh, nhìn vẻ trấn định của cô, giống như cô không hề để ý đến tai họa vừa ập đến vậy, nhìn cô như thế, ông Bạch khó hiểu: "Tiểu Oánh, sao con có thể bình tĩnh như vậy, còn biết nhiều chuyện như thế?"

Nhìn ba mình, Bạch Nhược Oánh than thở, phải nói như thế nào đây? "Ba, mẹ, bác, con đã chết một lần, mọi người nghĩ con còn sợ cái gì nữa? Thật ra sự việc này con đã thấy nhiều, khi đó con và Lý Hiền Nghiêu ở cùng nhau. Lúc động đất diễn ra, con đã nhìn thấy quái vật như vậy, sau đó chạy trốn được, nên con mới thoát được một kiếp. Rồi theo Lý Hiền Nghiêu lên đường chạy nạn, con đã chết một lần rồi, bây giờ con là một Bạch Nhược Oánh mới, cô gái kiên cường bất đồng trong quá khứ đã chết rồi. Hôm nay con mới thực sự là con, ba, mẹ, hai người yên tâm, nhất định con sẽ bảo vệ hai người thật tốt, không để hai người chịu bất kỳ tổn thương nào."

Cứ như vậy nói giản lược mọi việc, Bạch Nhược Oánh cảm thấy không cần thiết phải nói rõ hoàn toàn, như vậy sẽ khiến họ không phải suy nghĩ nhiều.

Nhìn vẻ bi thương trên khuôn mặt con gái, lại nghe lời cô kể, ông bà Bạch vừa đau lòng vừa vui mừng, nhưng lại hối hận vì khiến cô nhớ đến chuyện đau lòng, "Tiểu Oánh, thật sự xin lỗi, từ nay ba mẹ sẽ không hỏi nữa, con là con gái ngoan của chúng ta. Sau này không chỉ riêng Tiểu Oánh phải bảo vệ ba mẹ, ba mẹ cũng muốn bảo vệ tiểu Oánh, cho nên, ba mẹ nghe lời con, sẽ lấy việc giết zombie để luyện tập." Nghe lời ba mình nói, rồi lại nhìn ánh mắt của ông, cô cảm thấy mình ở cùng hai mẹ con tiện nhân kia một thời gian, đến diễn xuất cũng có thể đoạt giải Oscar rồi.

Lý Hiền Nghiêu, hai người ngàn vạn đừng chết, chờ cô gặp được bọn họ, cô sẽ để những kẻ đó chết thật tốt.

Kéo màn cửa sổ ra, lúc này trên đường cái vắng ngắt, ngoài mấy bóng dáng lác lác ra thì cô không nhìn thấy bất kỳ người đi đường nào. Ba người nhà họ Bạch lấy vũ khí, mặc quần áo tay dài, lắng nghe động tĩnh bên ngoài rồi mở cửa bước ra. Trong hành lang vang lên tiếng cửa mở, tiếng động này làm quấy nhiễu đến hai zombie, bọn chúng men theo tiếng động tìm đến.

Đối đầu trực diện với zombie, "Ngàn vạn lần không thể để nó cào trúng!" Bạch Nhược Oánh nặng nề nhắc nhở người nhà, cô đưa Âm Huyết lên, bỏ một đao về phía zombie. Bạch Nhược Oánh không trực tiếp chém đứt đầu zombie, mà chém đứt hai tay của nó, như vậy nó sẽ không thể cào ai được.

Zombie bị chặt đứt đôi tay, không biết vì đau đớn hay là vì cái gì khác, khiến nó tức giận gào thét. Bà Bạch nhìn thấy vậy sợ hãi tột cùng, ông Bạch và ông Hình nắm chắc thanh đao trong tay. Bọn họ biết cô đang để bọn họ luyện tập việc chặt đầu zombie. Hai người cau mày lại, nhắm vào zombie ở trước mặt mình, hung hăng bỏ vào cổ nó, đao của ông Bạch vừa xuyên qua cổ zombie thì ông Hình đã luột chặt đầu nó xuống. Dòng máu đen tanh hôi phun ra ngoài, làm cho người ta vô cùng kinh tởm.

"Gào!" Đao kia còn đang vùi giữa cổ thì zombie tức giận gầm lớn, đánh trả về phía ông Bạch. "Anh ơi!" Đúng lúc ấy, bà Bạch nhìn thấy chồng mình gặp nguy hiểm, bà cũng giơ cao thanh đao, chém về phía zombie. Sức của ông Bạch không tệ, vậy mà đầu zombie còn chưa bị chặt đứt hoàn toàn, huống chi là bà Bạch, đao của bà xuyên qua xương tủy của nó, sau đó bà cũng không rút ra được. "Chết đi!" Khi ấy, Bạch Nhược Oánh chém một đao chặt đầu zombie xuống, bởi vì cô vừa mới nghe nó gọi thêm zombie, lại có zombie đi tới, cô lập tức dẫn mọi người trở vào nhà.

Ba người thở hổn hển, ông Bạch nhìn về phía bạn tốt, mới vừa rồi zombie da dày thịt cứng, chất lượng của loại đao này cũng không tệ mới có thể chặt chém bọn chúng. Nhưng ông chỉ chém được hai phần ba, thế mà ông Hình lại có thể chém đứt luôn đầu zombie rồi? Còn có con gái của ông nữa, ông Bạch cũng cảm thấy sức mạnh của cô rất lớn: "Lão Hình, ông rất khỏe!"

Nghe thấy bạn tốt hỏi mình, ông Hình mới phục hồi tinh thần, nhớ lại lúc nãy tình cảnh đúng là kinh người: "Cái gì?" Không có nghe rõ lời ông Bạch nói, ông Hình nhìn về phía ông Bạch.

"Tôi nói ông rất khỏe!"

"Rất khỏe?" Nghe xong, ông Hình nhìn bàn tay của mình, đúng vậy, sức khỏe của ông sao lại đột nhiên mạnh lên như thế? Nghĩ như thế, ông dùng một tay nâng chiếc ghế salon bên cạnh lên. Nhìn hành động của ông Hình, Bạch Nhược Oánh biết, ông Hình đã thức tỉnh dị năng, hơn nữa còn là loại sức mạnh.

"Thật, thật sự rất khỏe, con gái, còn con. Ba thấy sức lực của con cũng rất lớn, mới vừa rồi nhìn một đao con chém zombie, giống như không tốn chút lực nào." Nhìn ba mình, Bạch Nhược Oánh gật đầu một cái, "Đúng vậy, con cũng cảm thấy mình rất khỏe nhưng con cũng không biết tại sao?"

Không có nói rõ sự thật hiện tại, Bạch Nhược Oánh giả bộ như hết sức tò mò, mới vừa qua một cửa ải, cô cũng không muốn giải thích nữa, tại sao cô

lại biết nhiều như vậy. "Con lên mạng xem có tin tức gì mới không." Sau đó cô đến trước máy vi tính, tìm kiếm một lúc, thật sự là vừa nghĩ đã đến, cũng có người đã thức tỉnh như vậy.

"Nhìn bạn học của mình biến thành quái vật, cậu ta muốn ăn tôi... Tôi nóng ruột, không biết thế nào lại tạo ra được một quả cầu lửa, ném về phía bạn học, tôi... Tôi cảm thấy mình như biến thành siêu nhân....."

Lúc này tiếng động của ti vi lại vang lên.

"Các vị, mong mọi người đều ổn, bởi vì có một loại virus không xác định danh tính đã xâm nhập vào thành phố của chúng ta. Hiện tại thành phố rất hỗn loạn, chẳng qua mong mọi người đừng lo lắng, đừng nên đi ra ngoài, chính phủ sẽ nhanh chóng phái người đến xử lý chuyện này. Nếu trong nhà có người phát sốt, nhất định phải cách ly, nếu người đó nổi điên như mắc bệnh dại, phải cách xa không nên đề bị cắn. Còn nữa, nếu có người phát hiện ra mình bất bình thường, thì xin không cần phải hoảng sợ, đợi người của chính phủ đến cứu trợ thì xin phép....."

Tin tức kết thúc, ông Hình nhìn về phía Bạch Nhược Oánh, ông bà Bạch cũng nhìn về phía cô. Thì ra không biết từ khi nào, mọi người trong nhà này đều bắt tri bắt giác nghe theo lời Bạch Nhược Oánh chỉ đạo.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: NO22 Dị năng của mẹ

Editor: Mai Tuyết Văn

Nhìn về mặt của họ, đứng là lần đầu tiên nghe thấy, Bạch Nhược Oánh nghiêm mặt nói: "Ba mẹ, bác Hình, con cảm thấy chuyện này và virus đang lây lan có liên quan đến nhau. Giống như khi xảy ra căn bệnh truyền nhiễm, nhớ năm đó bệnh XX và bệnh HXXX thì sao? Cũng giống như vậy, khi bệnh lây lan, có những người sức miễn dịch thấp sẽ bị lây bệnh, có những người lại có sức miễn dịch cao nên không bị lây bệnh. Lại có người nhiễm virus nhưng không hề bị bệnh, ngược lại nó trở thành virus biến dị, làm họ khỏe mạnh hơn. Dĩ nhiên lời con nói chỉ là giả thuyết, nhưng con cảm thấy con và bác Hình trở thành như vậy là do đã nhiễm phải virus, tuy không bị biến thành zombie, mà virus ở trong cơ thể chúng ta sinh ra đột biến, thay đổi cấu trúc tế bào, khiến chúng ta xuất hiện dị năng."

"Dị năng?" Nghe được lời nói của Bạch Nhược Oánh, ông Bạch khó hiểu nhìn về phía con gái mình.

"Đúng vậy, là dị năng, ba thấy tin tức cũng có nhắc đến rồi đó, chỉ nói khác thường. Mặc dù có chút không cụ thể, nhưng đúng với tình hình của chúng ta bây giờ. Con tin rằng ngoài con và bác Hình, còn có một vài người cũng sẽ bị như thế. Nhưng tạm thời chúng ta không nên tiết lộ chuyện này ra ngoài."

"Tiểu Oánh nói không sai." Nghe cô nói, ông Bạch và ông Hình cùng gật đầu. Mà bà Bạch thì không hiểu nhìn mọi người. "Mẹ, mẹ nghĩ xem, nếu như có một tổ chức hay cơ quan nào đó phát hiện ra có người khác hẳn với người thường, bọn họ sẽ làm gì? Bỏ mặc không quan tâm, hay là đưa đi nghiên cứu? Hơn nữa chuyện này có liên quan đến tai họa lần này."

Nghe lời con gái nói, bà Bạch khiếp sợ che miệng. "Cho nên, đợi đến khi chuyện này trở nên phổ biến, hoặc là hoàn toàn công bố rộng rãi, chúng ta không được nói bất cứ điều gì."

Bởi vì đồ trong nhà còn đủ ăn, Bạch Nhược Oánh dẫn ba mẹ và ông Hình, mỗi ngày ăn cơm xong sẽ đi giết zombie. Lúc vừa mới bắt đầu, mọi người vẫn còn xúc động vì sợ hãi, nhưng càng về lâu, tâm trí cũng kiên định, ngay cả bà Bạch một mình cũng có thể giết chết một con zombie rồi.

Ở nơi này mấy ngày, ngoài cửa sổ ngoài trừ một ít zombie, cũng không có tiếng động gì. Rốt cuộc mọi người cũng biết đến đã đến tận thế, chẳng qua dù zombie còn chậm, nhưng mọi người vẫn không dám ra khỏi nhà. Người nhà họ Bạch vẫn theo kế hoạch luyện tập trước cửa nhà mình.

TV hoàn toàn không có âm thanh, Bạch Nhược Oánh lấy ra MP3 của mình, cô nhớ trong máy có chức năng radio. Còn có chức năng tiết kiệm điện, tìm kiếm một lúc cũng không phát hiện ra điều gì, chỉ là sau này có thể có ích, nên cô đặt đồ vào không gian.

Khi người nhà họ Bạch ra cửa giết zombie, Bạch Nhược Oánh cảm thấy trong tiểu khu của mình còn rất nhiều người may mắn sống sót, bọn họ cũng đang nhìn nhà cô.

Mỗi khi người nhà cô giết zombie, Bạch Nhược Oánh có thể cảm nhận được bọn họ động lòng trắc ẩn, muốn cứu người. Nghĩ tới đây cô lắc đầu một cái, không ai có nghĩa vụ phải đi cứu người cả, huống chi hiện tại, zombie còn ở giai đoạn cấp thấp, lực sát thương còn ít. Lúc này, nếu mọi người không ra ngoài rèn luyện một chút, về sau khi zombie xuất hiện biến dị thì sẽ ra sao?

Nghĩ tới đây, trong mắt Bạch Nhược Oánh bỗng nhuốm một màu đỏ u ám.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy ngày, cô và ông Hình đều zombie không hề tổn sức, ông bà Bạch cũng có tiến bộ rất lớn. Cư dân xung quanh không biết có phải bị ảnh hưởng hay không mà cũng có người thử ra ngoài giết zombie rồi. Khi mọi người hợp lực giết chết con zombie đầu tiên, tất cả đều vui mừng, họ cảm thấy quái vật này cũng không đáng sợ lắm. Nghĩ như thế, càng có nhiều người ra khỏi nhà, giết zombie, việc đầu tiên họ làm là tìm đến chỗ

có lợi, nếu ai cũng ở trong nhà, sợ là đã không còn thức ăn.

Xa xa trong siêu thị truyền tới tiếng ồn ào, hiện tại đã bắt đầu xảy ra tranh chấp.

Bạch Nhược Oánh chưa đi, cô nhìn người nhà của mình, nở nụ cười, cho mọi người luyện tập trước cửa cho tốt.

Tối xuống, một làn gió nhẹ thổi qua, cho Âm Huyết ăn no, Bạch Nhược Oánh và mọi người về nhà, tắm nước nóng, tẩy hết mệt mỏi trên người.

Mẹ cô vào phòng bếp nấu cơm, ông Bạch và ông Hình ở phòng khác thảo luận gì đó, cô lại lấy MP3 của mình ra, chỉnh tần số.

Mấy ngày gần đây, Bạch Nhược Oánh cảm thấy Âm Huyết rất vui vẻ, uống máu không hề kén ăn. Nếu không Bạch Nhược Oánh không cách nào tưởng tượng, bộ dạng Âm Huyết uống dòng máu tanh hôi đó.

Điều chỉnh hệ thống băng tần, cô không ngờ lại nghe được tiếng nói. Tính toán một chút, thì từ ngày có mưa sao băng đến nay đã một tuần lễ, nhớ đòi trước vào cuối tuần sẽ xảy ra chuyện cắt nước cúp điện. Bây giờ nghĩ đến cũng sắp xảy ra rồi, có lẽ nên rời khỏi đây thôi.

Nghe được tiếng động của radio, mọi người ngưng nói chuyện, theo tin tức phát ra từ radio, đã bước đầu tìm hiểu được hiện tượng virus lây truyền cho con người. Nguồn gốc của nó vẫn là một ẩn số, nhưng virus sẽ làm ảnh hưởng đến hệ thần kinh trung khu. Rất nhiều người nhiễm phải virus, cấu trúc tế bào bị thay đổi. Từ đó ngoại hình cũng sẽ thay đổi theo, hệ thống thần kinh biến đổi, người nhiễm bệnh sẽ không còn tri giác, chỉ còn lại cảm giác kích thích, thèm ăn, hơn nữa hệ thần kinh rất mẫn cảm khi đối diện với máu thịt của người sống.

Trong radio còn nói, hiện tại là thời gian đầu tiên sau tai họa, rất nhiều vùng quan trọng bị mất khống chế, cho dù đoạt lại được cũng cần rất nhiều nhân lực và vật lực. Bây giờ điều kiện không tốt, chỉ còn lại chút tài nguyên thì sống rất khó khăn. Cho nên các thành phố xung quanh sẽ bị cắt điện cúp nước. Mong mọi người đừng hoảng sợ, sắp đến sẽ có quân đội đến dọn dẹp thành phố, giải cứu nạn dân. ...

Nghe xong, tất cả mọi người rơi vào trầm tư, hết cúp nước còn bị cúp điện?

Một khi hết nước, cuộc sống của mọi người sẽ ra sao, còn bị cúp điện, bây giờ đang là mùa hè, nếu như cúp điện thật, đồ ăn dự trữ không phải sẽ hỏng hết sao?

Trong lúc cô đang suy nghĩ, thì đột nhiên một tiếng hét lớn phát ra trong phòng bếp.

"Mẹ, xảy ra chuyện gì, mẹ!" Nghe được tiếng của mẹ, Bạch Nhược Oánh nhanh chóng chạy vào bếp. Ông Bạch, và ông Hình cũng theo sát phía sau.

"Mẹ, mẹ làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Đến gần phòng bếp, Bạch Nhược Oánh nhìn về mặt kính ngác của mẹ, cô sợ hết hồn, nhìn kỹ khắp người bà Bạch thấy không có gì đáng ngại, lúc này cô mới yên lòng lại.

"Vợ ời?"

"Chị dâu?"

"Tiểu Oánh." Nhìn thấy con gái của mình đi vào, bà Bạch có chút sột ruột nhìn cô.

"Mẹ, sao vậy?"

"Mẹ cũng không biết, mới vừa rồi mẹ đang nấu ăn, nhưng không biết làm sao, thức ăn đột nhiên biến mất?"

"Không thấy đâu ư?" Nghe lời của mẹ, Bạch Nhược Oánh suy nghĩ một chút, "Trong lúc làm mẹ đã nghĩ những gì?"

"Làm thế nào lại biến mất được? Em chắc không?" Ông Bạch nghe vợ nói cũng không thể giải thích được nhìn bà.

"Mẹ không suy nghĩ gì cả, chẳng qua là đang muốn mang những thức ăn đi cất thì lập tức chúng biến mất ngay." Bạch Nhược Oánh biết mẹ cô đã thức tỉnh dị năng, hơn nữa còn là dị năng không gian.

"Mẹ. Mẹ thử tập trung suy nghĩ, nghĩ xem thử thức ăn đã đi đâu. Tập trung tư tưởng." Bà Bạch dù không hiểu cũng làm theo lời cô nói. "Hả? Mẹ nhìn thấy rồi, thức ăn đang ở trong một không gian, có vẻ như rộng khoảng 70 mét vuông."

Nghe lời của mẹ, Bạch Nhược Oánh rất kinh ngạc, thậm chí không gian của mẹ cô rộng đến 70 mét vuông, con số này rất lớn. Kịp trước, rất nhiều người có không gian chỉ rộng mấy mét vuông, cái lớn nhất cũng là 200 mét vuông.

"Mẹ xem thử có thể lấy thức ăn ra được không, cố gắng thử một chút." Bà lại nghe theo lời con gái, cứ như vậy thức ăn xuất hiện trước mắt mọi người.

"Con nghĩ mẹ đã thức tỉnh dị năng không gian, nếu thật như vậy, mẹ sẽ luôn mang theo một không gian bên mình, còn có thể chứa rất nhiều đồ." Bạch Nhược Oánh nói xong, mẹ cô rất vui vẻ, bà nhìn về phía chồng mình, nhưng lại phát hiện ra ông Bạch đang chau mày, bà gọi: "Chồng à?"

"Haizz, hiện nay mọi người đều có dị năng, chỉ còn mình anh!" Nhìn sắc mặt của ba mình vốn cô muốn nói cô cũng không có dị năng, nhưng khi nhìn thấy sự buồn bã của ba. Bạch Nhược Oánh lại quyết định không nói gì, việc người nhà cô thức tỉnh dị năng không gian và sức mạnh chắc ít nhiều gì cũng có liên quan đến nước suối của cô. Đã như vậy, ngày ba cô thức tỉnh dị năng cũng sắp tới rồi: "Ba à, ba đừng buồn mà, có lẽ ba cũng sẽ có dị năng

nhANH THÔI.”

Nghe con gái an ủi, ông Bạch mỉm cười, nhưng nụ cười của ông vẫn có chút miễn cưỡng. Lúc ăn cơm tối, ông Bạch ăn cơm không nhiều, điều này khiến bà Bạch rất lo lắng. Chẳng qua ông Bạch nói mình không sao, nên mọi người cũng không muốn nói quá nhiều, sợ làm ông đau lòng. Sau khi ăn xong, ông Bạch muốn rửa chén, mọi người cũng không ngăn cản.

Ông Bạch đi vào bếp, nghĩ đến tình cảnh của mình, không phải ông đang ghen tỵ với dị năng mà người nhà mình có được. Chẳng qua ông không muốn mình vô dụng, năng lực gì cũng không có làm liên lụy đến mọi người.

"Anh ơi?" Nghe được giọng nói của vợ con ông Bạch quay đầu lại: "Em giúp anh."

"Ba, còn có con nữa."

Nhìn vợ và con gái, còn có cựu chiến hữu đứng ở cửa không nói gì. Ông Bạch mỉm cười, vào những tháng ngày như thế này, người một nhà có thể bình an ở cạnh nhau, chẳng phải đã đủ lắm rồi sao.

"Hả, sao lại không có nước?" Bà Bạch cầm bát đĩa chuẩn bị rửa, nhưng khi bà đưa tay mở vòi nước thì lại phát hiện nước không chảy ra. "Không thể nào, anh vừa mới rửa tay mà." Nói xong ông Bạch mở vòi nước, thế mà nước lại chảy ra, bà Bạch không tin vào mắt mình lại mở vòi nước lần nữa, nhưng vẫn không có nước.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy, tiểu Oánh, con tới đây thử một chút."

Nghe lời của mẹ, Bạch Nhượng Oánh đi tới bồn rửa chén, mở vòi nước, nhưng không có nước: "Ba à, chẳng lẽ ba cũng có dị năng, là dị năng hệ thủy ư?" Ông Bạch nghe vậy, chỉ tay vào bát đĩa trong bồn, lập tức một cột nước bắn ra ngoài.

"Chồng ơi, anh cũng có dị năng, thật tốt quá, cả nhà chúng ta đều có dị năng, chẳng qua sao lại hết nước được?" Vấn đề bà Bạch thắc mắc, làm mọi người nhớ lại tin tức phát trên radio, vậy chẳng mấy chốc sẽ cúp điện. Nếu đã như vậy, không thể cứ ngây ngốc ngồi trong nhà được, "Anh nghĩ chúng ta nên cân nhắc đến việc rời khỏi nhà rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: NO23 Lý Hiến Nghiêu và Bạch Tuyết

Editor: Mai Tuyết Văn

Lại nói ngày thế giới cuối cùng cũng tận thế, Lý Hiến Nghiêu đang ngồi trên người một lão già, dùng sức ngấm lấy nam căn của ông ta, đưa đẩy cái mông, gương mặt trầm mê trong dục vọng. Mấy ngày nay, Lý Hiến Nghiêu vẫn luôn dựa vào cách này để kiếm tiền, chữa bệnh, nuôi gia đình. Mẹ của hắn cũng không biết, mỗi ngày đều thấy con trai mình đi sớm về trễ, cho là hắn ta quyết chí làm ăn. Trong lòng bà ta vô cùng tự hào, ở nhà khoe khoang, mà không biết hàng xóm của họ thường xuyên lên mạng, đã sớm nhìn thấy Lý Hiến Nghiêu trên các mặt báo. Lúc mẹ hắn khoe khoang, trong lòng bọn họ khinh thường cười nhạo đến mức nào.

Mặc dù hiện tại hắn vẫn ở chỗ cũ làm những chuyện như vậy, nhưng bệnh tình của hắn được điều trị bằng thuốc nên đã khá hơn rất nhiều. Ít nhất, cũng không biểu hiện ra ngoài làm người khác nhận ra. Chẳng qua hắn rất thận trọng, người tìm đến hắn đều đàn ông, hắn chỉ biết hưởng thụ, không hề biết virus kia đang lây lan.

Khi Lý Hiến Nghiêu từ trên người lão già đi xuống, cả người đều đầm đìa mồ hôi. Nhìn hắn nhấc chân lên, thấy tiểu JxJ của mình rời khỏi Lý Hiến Nghiêu, lão già kia cười thô bỉ. Ông ta thường cho hắn không ít tiền, lại bỏ nào đến Lý Hiến Nghiêu, trực tiếp hôn lên miệng hắn. Cảm nhận đầu lưỡi của ông ta đảo quanh trong miệng mình, Lý Hiến Nghiêu buồn nôn. Nhưng không có cách nào cả, hắn phải dựa vào việc này để kiếm miếng cơm đầy. Sau đó ông ta buông hắn ra, lật người: "Bảo bối, giúp anh thêm lần nữa, số tiền này đều là của em."

Nghe lão già đó tự xưng là anh, Lý Hiến Nghiêu rất phẫn nộ, nhưng khi hắn nhìn thấy tiền đặt trên bụng lão ta, lại thấy lão đang dùng sức chờ hoạt động. Lý Hiến Nghiêu chịu đựng sự ghê tởm, cúi đầu xuống. "Àm!" "Lão già chết tiệt này!" Sau tiếng đập cửa, là câu mắng người. "Á." Lý Hiến Nghiêu kích động, cắn nam căn của lão. "Bóp." Lão ta tát cho Lý Hiến Nghiêu một cái.

"Đê tiện, cắn tao bị thương rồi." Tiếp theo đó, một người phụ nữ lớn tuổi, mang theo mấy người đàn ông lực lưỡng đến, xông vào phòng. Bà ta giữ lấy Lý Hiến Nghiêu tát mấy cái lên mặt của hắn. "Thằng đê tiện, chỉ biết bán mông, còn ông, lão già chết tiệt này, ông cứ chờ đó cho tôi. Người đầu, không phải thứ đê tiện này thích bán mông sao, các người lên đi, chơi nát thằng đê tiện này cho tôi, bắt hắn phải cầu xin." Sau đó, bà ta nắm lấy lỗ tai của ông ta kéo đi. Trong phòng vang lên tiếng thờ hồng học và tiếng kêu thảm thiết.

"Mẹ kiếp, thật là một đứa rề rề, không biết đã bị bao nhiêu gã đàn ông làm qua!" Nhìn thấy bộ dạng của mấy tên kia, Lý Hiến Nghiêu vốn không muốn trốn, hắn biết mình không phải đối thủ của bọn họ. Nếu trốn chỉ có thể làm bản thân bị thương thêm, hắn không ngốc, chẳng phải chỉ như vậy thôi sao, sợ cái gì? Không phải hắn lấy thứ này ra kiếm sống à?

Rốt cuộc, mấy tên kia cũng rời đi, hần cảm lấy tiền trong phong, run rẩy đứng dậy. Chân của hần đã không còn cảm giác, nơi đó còn chảy máu, vừa động đã đau muốn chết. Chẳng qua cũng còn may, bọn họ không mang tiền đi, Lý Hiền Nghiêu bước vào phòng tắm. Lý Hiền Nghiêu tắm rửa cơ thể của mình, trong lòng thầm mắng lão già kia, không phải thứ tốt đẹp, còn không quản được bà già đó, già đến mức sắp chết luôn rồi...

Đúng rồi, hôm nay hần phải đi tìm Bạch Tuyết, tối hôm qua hần nhận được điện thoại của cô ta. Nói cô ta rất nhớ hần, nghĩ đến đây, tâm trạng không tốt của Lý Hiền Nghiêu mới khá hơn một chút. Mặc dù nói, nghề nghiệp bây giờ của hần, trước mắt không tiện nói ra. Nhưng sâu trong lòng hần vẫn thích phụ nữ, nghĩ đến bộ dạng đáng yêu của Bạch Tuyết, cơ thể đầy đặn của cô ta, chỉ đơn giản như vậy đã là sự kết hợp mà quý của ông trời rồi. Trong lòng hần ngứa ngáy, nhưng nửa thân dưới của hần vẫn không có phản ứng. Nghĩ tới lời bác sĩ trung y nói, chỉ cần kiên trì uống thuốc, sẽ có chuyển biến tốt đẹp. Bản thân hần sắp khỏi bệnh, Lý Hiền Nghiêu cảm thấy vui mừng gấp bội.

Xử lý xong tất cả, Lý Hiền Nghiêu uống thuốc giảm đau, rồi tự mình lái xe đến trường học của Bạch Tuyết. Vào giờ này đáng lẽ cô nên đi học, nhưng hôm nay Bạch Tuyết không có lớp, cho nên cô chỉ ngủ một mình trong phòng. Lý Hiền Nghiêu từng tới phòng của Bạch Tuyết, cho nên chỉ cần gọi một cuộc điện thoại sau đó đi lên. Khi hần vào phòng, đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Thân thể trắng nõn, mảnh mai nằm ngửa trên giường, Lý Hiền Nghiêu ngơ ngác nhìn Bạch Tuyết, muốn đưa tay chạm vào, tuy nhiên hần có cảm giác không chân thật.

Đường cong nhấp nhô, mượt mà mê người, khuôn mặt xinh đẹp, vòng một đầy đặn, làn da trắng muốt, eo nhỏ thon gọn. Không có chút mỡ thừa nào, bờ mông căng tròn, làm người khác suy nghĩ đến những điều xấu xa. Hai chân thon dài, bàn chân mềm mại, ngay cả ngón chân cũng trắng mịn đáng yêu, một cơ thể trắng như tuyết, chỉ có mái tóc mang màu đen tuyền... Lý Hiền Nghiêu nuốt nước miếng một cái, hần cảm thấy rất nóng, nhưng “chiến hữu tốt” của hần vẫn không có gì thay đổi, điều này làm cho hần rất khó chịu.

Nhìn Lý Hiền Nghiêu ngơ ngác bất động Bạch Tuyết rất gấp gáp, hôm nay cô tìm Lý Hiền Nghiêu là có nguyên nhân. Lý do chính là tối hôm qua cô vừa mới ném thử trái cấm. Thật ra khi cô biết Lý Hiền Nghiêu, thì đã thật lòng thích hần, Lý Hiền Nghiêu cho cô đi học, lo lắng cho cuộc sống của cô. Trong lòng Bạch Tuyết, Lý Hiền Nghiêu chính là một nửa của cô, nhưng cô cũng chỉ là một cô gái bình thường. Lý Hiền Nghiêu chỉ hôn và vuốt ve cô, chưa từng làm những chuyện khác. Ngay từ đầu, cô còn cảm thấy Lý Hiền Nghiêu quý trọng mình, như lâu dần cô được một anh chàng đẹp trai trong trường thổ lộ.

Lúc trước, cô không thích anh chàng kia, bởi vì trong lòng cô đã có Lý Hiền Nghiêu. Nhưng anh ta thật sự rất lãng mạn, cô có chút không chịu nổi, trong lòng cô đối với chuyện cấm kỵ luôn cảm thấy tò mò. Cho nên tối hôm qua cô không nhận được đồng ý với yêu cầu của anh ta, rốt cuộc cũng ném thử trái cấm. Nhưng khi anh ta tiến vào cơ thể cô, trong nháy mắt Bạch Tuyết đã do dự. Nhưng kích thích mạnh mẽ đã khiến cô không còn suy nghĩ được gì, trầm luân với anh ta trong bể dục vọng không thể tự thoát ra được.

Không biết từ lúc nào, anh ta mới rời khỏi thân thể cô, khi cô tỉnh lại anh ta đã rời đi. Lúc này Bạch Tuyết mới tỉnh táo, cô phát hiện ra hai người vốn không hề thực hiện các biện pháp an toàn, cô sợ ngộ nhờ mình có thai, vậy phải làm sao bây giờ? Đột nhiên, nàng nghĩ nếu lúc này sớm làm một lần với Lý Hiền Nghiêu, cho dù tương lai có mang thai, hần ta cũng sẽ không biết. Cho nên cô đã hẹn Lý Hiền Nghiêu, còn đặc biệt xin nghỉ bệnh, muốn quyến rũ hần ta. Đối mặt với Bạch Tuyết, Lý Hiền Nghiêu cảm thấy trong lòng như có lửa, nhìn vẻ mặt và tư thái mê người của cô, hần mỉm cười rồi bỏ lên giường, đè trên người Bạch Tuyết.

"Tiểu yêu tinh, em thật không ngoan ngoan mà." Nói xong hôn lên môi Bạch Tuyết, còn bàn tay thì lần tới ngực. Động tác của hần khiến người vừa mới jxj như Bạch Tuyết không chịu được, cô muốn nhiều hơn nữa. Lý Hiền Nghiêu nhìn Bạch Tuyết đã động tình, hần đưa tay xuống dưới bụng cô. Cảm thấy hai chân mình bị mở ra, Bạch Tuyết run rẩy, vô cùng kích động, càng thêm mong chờ. Tiếng động cần nuốt dưới thân vang lên, Bạch Tuyết không tự chủ được dùng hai chân trắng muốt kẹp chặt lấy đầu của Lý Hiền Nghiêu.

Trong lúc này thì: "Tiểu Tuyết, không xong rồi, hình của cậu!" Đột nhiên một giọng nói truyền đến, sau đó cửa phòng ngủ bị mở ra, một cô gái đứng ở cửa, nhìn thấy cảnh trước mắt, cô gái khiếp sợ đến mức không thốt nên lời. Nhìn người đứng trước cửa, Bạch Tuyết vội vàng dùng chân đập lên cơ thể mình, đỏ mặt đỏ cổ muốn chết. Mà Lý Hiền Nghiêu cũng lúng túng nhìn về phía cửa, là một cô gái ưa nhìn. "À, đúng rồi, không cần để ý, tôi... không có ý... hai người cứ tiếp tục..." Nói xong cô gái liền đỏ mặt, muốn ra ngoài ngay.

"Chờ một chút." Lý Hiền Nghiêu gọi cô gái: "Không cần đâu buổi trưa tôi mua cơm giúp Tuyết Nhi, cũng mua cho cô một phần." Nói xong, Lý Hiền Nghiêu rời khỏi phòng, hần không thể đợi được nữa, nếu không bí mật của hần sẽ bị Bạch Tuyết phát hiện. Chẳng qua tại sao nơi đó của cô lại sung đồ như vậy? Hần đi rồi, Bạch Tuyết tức giận nhìn bạn cùng phòng, nếu không tại cô ấy, cô ta đã sớm xong việc rồi: "Chuyện gì đã xảy ra?" Vừa mặc áo Bạch Tuyết vừa hỏi.

"À, đúng rồi, Bạch Tuyết, ảnh chụp của cậu bị tung lên diễn đàn trường học rồi." "Cậu nói cái gì?" Nghe cô gái kia nói, Bạch Tuyết kinh sợ, nắm lấy bả vai của cô lắc lắc: "Cậu nói thế là có ý gì?". "Đây, cho cậu, tự mình xem đi." Nói xong cô gái đưa điện thoại của mình cho Bạch Tuyết.

Nhìn thấy hình ảnh trên màn hình di động, Bạch Tuyết ngồi bệt xuống đất. Trong đó không chỉ có ảnh chụp của cô, còn có hình cô và anh chàng kia ngủ cùng nhau, ngay cả vết máu nơi kết hợp cũng có. Tự dè còn được đặt là "Quả trình phá xử nữ". Tại sao, tại sao lại như thế, không phải anh ta nói yêu cô sao. Chẳng lẽ anh ta vì điều này, mới muốn ở cùng cô, đến cuối cùng lại thừa dịp cô ngủ thiếp đi mà chụp ảnh chỗ tư mật của cô. Không, không được, không thể để cho Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy, nếu như bị hần biết, cô cũng không xong, không được, không được, nhưng cô phải làm như thế nào đây?

Đang lúc này, "Bạch Tuyết, Bạch Tuyết." Tiếng gọi gấp gáp truyền đến tai cô, Bạch Tuyết sợ đến ngây người, vội vã như thế, chẳng lẽ hần đã biết rồi sao? Không, không được, không thể. "Bạch Tuyết, đi mau, bên ngoài đã xảy ra chuyện." Nói xong, Lý Hiền Nghiêu một bên kéo Bạch Tuyết dậy, lôi cô ra ngoài. Cô gái phía sau nghe thấy lời nói của Lý Hiền Nghiêu thì nhìn ra cửa sổ. Chỉ thấy một bạn học đang cầm một bạn học khác, cô gái bị dọa sợ cũng chạy theo Lý Hiền Nghiêu.

Bạch Tuyết ngơ ngác, mới vừa cô còn tưởng chuyện của mình bị phát hiện ra rồi. Thì ra không phải, cô yên lòng, nhưng khi nhìn thấy người ăn thịt người,

cô cũng bị dọa sợ đến mức hết lên. Lý Hiền Nghiêu nắm lấy bàn tay của Bạch Tuyết, dẫn cô lên xe, cô gái trẻ cũng chạy theo phía sau. Hắn đưa cả cô gái ấy theo cùng rồi lái xe đi, chạy về phía nhà của hắn. Trở về nhà, mở TV lên nghe tin tức nhưng không có gì, cả điện thoại cũng không có tín hiệu, Lý Hiền Nghiêu không dám ra khỏi cửa, cũng không nghe được tin tức gì, mỗi ngày bốn người đều núp trong nhà, ăn số thức ăn còn lại cầm cự qua ngày.

Lúc đầu, Bạch Tuyết vẫn còn sợ chuyện của mình bị Lý Hiền Nghiêu biết, như khi cô phát hiện TV, laptop, điện thoại di động đều không thể dùng được. Cô cảm thấy thật may mắn, như vậy cô có thể tránh được một kiếp, cô còn có chút cảm kích với thứ quái vật ăn thịt người ngoài kia.

Thế nhưng mấy ngày nay cô cảm thấy cơ thể mình không thoải mái, nhất là phía dưới rất nhột, ngứa đến mức khó chịu. Rốt cuộc Bạch Tuyết cũng không nhìn được, cô thừa lúc không có ai, cầm lấy chiếc gương nhỏ, nhìn xem một chút, khi cô nhìn thấy thì bỗng ngây dại, đây là thứ gì? Cô nghĩ đến chàng trai cận kề kia, cô cho rằng mình bị bệnh là do bị anh ta lây cho.

Không được, không thể bị phát hiện, không thể để Lý Hiền Nghiêu biết, bây giờ, bên ngoài loạn như vậy. Nếu như bị Lý Hiền Nghiêu biết, hắn nhất định sẽ bỏ cô lại, vậy không phải cô sẽ trở thành thức ăn trong miệng quái vật ư. Nghĩ như vậy, cô nhìn người bạn bên cạnh mình, hy vọng cô gái đó đang hoảng một chút, nếu không đừng trách cô lòng dạ độc ác.

Không lâu sau thức ăn đều bị họ ăn hết, tất cả đều đói không chịu được. Tính tình chanh chua của bà Lý bộc phát với Bạch Tuyết và cô gái kia. Lúc này Lý Hiền Nghiêu thức tỉnh dị năng, đồng thời Bạch Tuyết cũng cảm thấy dị năng của mình. Nhận ra sự khác thường của bản thân, Lý Hiền Nghiêu và Bạch Tuyết quyết định đi ra ngoài tìm thức ăn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: NO24 Rời nhà

Editor: Mai Tuyết Vân.

(Tên chương do người dịch đặt).

"Chúng ta nên rời nhà thôi, nhưng nếu muốn đi chúng ta cũng phải mang theo kho hàng. Bây giờ mẹ đã có không gian, đồ đạc chúng ta không cần phải cất trong kho nữa. Nơi đó cũng không an toàn, không biết đến khi nào sẽ bị người ta trộm mất mang hết đi." Nghe cô nói, ông Bạch gật đầu: "Con gái nói rất đúng, nhưng chúng ta đi bằng cách gì?"

"Xe chờ hàng của chúng ta là kiểu xe đã được gia cố thêm, dù gặp zombie cũng không sợ. Nhưng sau khi mang hết đồ theo, chúng ta cũng cần suy nghĩ bước tiếp theo sẽ như thế nào." Ban đêm, sau khi cất nước mọi người cũng trở về phòng, vài giờ sau điện cũng mất, cô khóa chặt cửa rồi tiến vào không gian.

Trong không gian lúc này cũng là ban đêm, nhưng bầu trời trong không gian có trăng sao chiếu sáng. Những động vật nhỏ như gà, vịt mới đó mà đã lớn cả rồi, bọn chúng đều nằm ngủ trên mặt đất. Lúc này, ngoài trừ tiếng nước chảy, còn có tiếng kêu của côn trùng, thật kỳ lạ, từ lúc nào có cả côn trùng vậy? Thôi, chỉ là cảm giác như thế, không gian nhiều sức sống hơn so với trước kia, không giống như trước chỉ có linh khí.

Đi tới nhà trúc, bên trong đã được cô sắp xếp, rất ấm áp, có cảm giác của một gia đình. Nằm trên trước giường cỡ lớn mua lúc trước, cô dần ngủ thiếp đi. Khi cô ngủ, lại không biết Âm Huyết từ trong cơ thể cô bay ra ngoài, nó bay trong không gian của cô, hấp thụ linh khí từ không gian.

Trời đã sáng, vì zombie quanh đây đã bị người trong khu phố tiêu diệt rất nhiều, cho nên mới sáng người ra ngoài cũng không ít. Họ không phải đi thu thập vật liệu, mà là muốn ra ngoài hỏi thăm về tin tức đội cứu viện JF, dĩ nhiên bốn người nhà họ Bạch cũng chuẩn bị ra ngoài.

Một nhà bốn người chuẩn bị đầy đủ, dùng số nước còn lại tắm rửa một lần, còn đeo túi du lịch lên. Mặc dù có không gian, nhưng vẫn muốn nguy trang một chút.

Trong túi mang theo chút thức ăn và nước uống, còn những thứ như quần áo đã bị bà Bạch thu hết vào không gian. Lúc ra khỏi cửa, bà quay đầu lại, nhìn nơi mình đã sống rất lâu, trong lúc nhất thời nước mắt đã tuôn rơi. Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, bốn người cầm lấy đao của mình, cùng đi đến gara.

"Ba, mẹ, bác Hinh, thật ra khi mẹ phát hiện mình có dị năng không gian, con cũng vậy. Nhưng khi đó ba không vui, nên con không nói ra, hy vọng mọi người đừng trách con."

Đi tới gara, mọi người đều ngồi lên xe chờ hàng, phòng trong thân xe có chút tương tự với máy bay. Chỗ ngồi tài xế rất rộng rãi, giữa ghế phụ bên cạnh còn có lối đi, đằng sau có hai chỗ ngồi. Tiếp giáp với buồng xe, có một cánh cửa, như vậy không cần mở cửa xe vẫn có thể đi vào buồng xe. Cửa sổ đã được Bạch Nhượng Oánh dán lại, cho nên tình hình bên trong xe như thế nào người ngoài không thể nhìn thấy rõ.

Nghe cô nói vậy, mọi người rất kinh ngạc, sau đó vui mừng, tính như thế thì cô có đến hai loại dị năng. Hơn nữa còn có dị năng không gian, vậy không phải đồng nghĩa với việc họ có thể mang theo nhiều đồ hơn nữa sao. "Con bé ngọc này." Ông Bạch xoa đầu cô triều mến.

Mở cửa khoang xe ra, nhìn thấy mấy rương súng đạn bên trong, cô nói: "Ba mẹ, bác Hinh, mấy rương đồ này bây giờ chúng ta không thể dùng. Chủ yếu

chỉ nên ra tay giết zombie, mọi người cùng rèn luyện, những thứ cần dùng súng cũng chưa xuất hiện, nên chúng ta cần tiết kiệm, chuẩn bị cho tình huống bất ngờ xảy ra.”

Mọi người đều đồng ý, bởi vì cô cũng có không gian, cho nên những thứ đó đều do cô và bà Bạch chia ra cất giữ, mà ba cô và bác Hình đều không có ý kiến.

Trên đường đến kho hàng, cô nhìn ra ngoài cửa, có người nhìn thấy bạn bè bên cạnh bị biến thành quái vật thì sợ đến hết lên. Có người đẩy zombie ra rồi chạy đến nơi an toàn, có kẻ dứt khoát cầm lấy thứ gì đó bên cạnh đập zombie xuống đất, rất đặc chí. cầm lên đồ bên người trực tiếp đem quái vật đánh ngã xuống đất, sau đặc chí.

Đây còn là zombie sơ cấp, cũng vì mới bị biến hành zombie nên không có năng lực đặc biệt gì, hành động lại chậm chạp. Thật ra cũng không khó đối phó, nếu như mọi người không sợ hãi mà đứng lên chống lại, đứng là không có vấn đề gì.

Một nhà Bạch Nhược Oánh đi thẳng một đường, liên tục cán nát rất nhiều zombie phía sau, bình yên vô sự đến kho chứa hàng. Dừng xe bên ngoài kho hàng, nơi này vốn vắng vẻ, xung quanh cũng chỉ có một xí nghiệp bỏ hoang, tận thế lại đang đến, nơi này vốn không có người, dĩ nhiên cũng không có nhiều zombie rồi.

Bốn người đang chuẩn bị xuống xe, đột nhiên có một cảm giác vô hình lóe lên trong đầu Bạch Nhược Oánh, cô cau mày lại, đột nhiên có dự cảm xấu. Xuống xe, Bạch Nhược Oánh nắm chặt Đường đao, mặt khăn trương, nhìn thấy dáng vẻ của cô, ba người còn lại cũng sốt ruột, bốn người thận trọng đi vào kho hàng, tất cả đều rất yên tĩnh. Nhìn Bạch Nhược Oánh như thế, ba người họ cũng có cảm nhận được nguy hiểm trước mắt.

Mở kho hàng, nhìn đồ đặc chất đầy bên trong, mọi người đều cảm thán một hồi, nếu là bình thường nhìn thấy chúng, cũng sẽ không có cảm giác gì đặc biệt. Nhưng bây giờ không giống lúc trước, nhiều đồ đặc như vậy chính là cách kéo dài mạng sống đó!

Bà Bạch vung tay một cái, đồ trong kho biến mất 1/3, cô cũng vung tay, kho hàng trở nên trống rỗng. Ông Bạch và bác Hình nhìn thấy vậy, dù đã biết trước nhưng khi chuyện thật sự xảy ra trước mắt mình. Chỉ cần vung tay lên thì đồ đặc cứ như thể biến mất như chưa từng tồn tại, không thể không để lại cho người ta cảm giác thần kỳ.

"Chúng ta mau rời nơi này." Cảm giác xấu càng ngày càng rõ ràng, Bạch Nhược Oánh thúc giục mọi người mau đi ra.

Lúc đi tới cửa, bỗng nhiên có một cái bóng đập vào mắt, cái bóng lao về phía bác Hình, cô thấy vậy, hoảng hốt đẩy ông ra. Sắc đỏ chợt lóe lên, một đường chém xuống, cái bóng là một con chuột, cơ thể lớn bằng một con mèo trưởng thành. Con mắt màu đỏ, móng vuốt sắc bén, hàm răng nhọn hoắt, trời ơi, đây là thú biến dị ư? Nhưng con chuột này làm người khác buồn nôn, đây không phải là thú biến dị, là zombie thú.

Ông Hình bị đẩy lao đảo một cái, ông còn không biết có chuyện gì đang xảy ra, khi ông phản ứng lại đã nhìn thấy một màn trước mắt

"Đây là cái gì?" Nhìn cái xác bị phân thành hai nửa trên mặt đất, ông Bạch nghi ngờ nói.

"Đây là xác chuột chết, chính là zombie chuột. Không tốt rồi, zombie chuột đều đi theo đàn, chúng ta mau lên xe.”

Nghe Bạch Nhược Oánh nói, mọi người vội vàng lên xe, đóng chặt cửa lại, cô nhấn chân ga, xe hàng nhanh chóng lao đi, từ cửa sổ nhìn về phía sau, một biển chuột đen mắt đỏ đang đuổi theo, nhìn hết sức quý dị: “Đây là thứ gì? Tiểu Oánh?” Cảm giác giống như cô biết được điều gì đó, ông Hình hỏi cô.

"Đó là chuột." Bạch Nhược Oánh trả lời, chân vẫn nhấn ga không hề buông lỏng. Tốc độ của zombie chuột rất mau, nếu không cẩn thận thì đến hải cẩu cũng không còn.

"Chuột? Chuột ở đây lớn thế ư?" Nghe cô nói là chuột, ông Bạch kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, xem ra là chuột đã biến dị. Chuột biến dị chia làm hai loại, một là zombie ăn thịt, hai là bị nhiễm virus zombie nên biến dị. Loại đầu tiên chính là zombie chuột, bọn chúng có virus zombie chỉ cần bị cắn trúng, kết quả giống như bị zombie cắn vậy. Còn có một loại chuột biến dị, khi chúng bị zombie hóa, không trở thành zombie chuột, mà biến dị thành thứ khác. Lực tấn công của chúng rất mạnh, nhưng khi bị chúng cắn cũng không bị lây nhiễm

Nhưng chuột biến dị này là chuyện về sau, tốc độ cũng rất nhanh. Đầu của chúng nếu so với mèo nhà còn lớn hơn. Chẳng qua chuột là động vật sống theo đàn, rất ít khi xuất hiện đơn độc, nên khi gặp phải chúng thường là toàn quân diệt vong.”

Đội cô nói xong, họ nhìn đàn chuột phía sau một chút, nhất thời không khỏi rét run.

Từ lúc tận thế, mọi người đã hiểu cô biết rất nhiều chuyện, nhưng khi bọn họ hỏi, cô luôn nói những lời mơ hồ. Dần dần mọi người cũng không hỏi nữa, bất tri bất giác sẽ dựa vào cô, có vấn đề gì cũng sẽ hỏi cô đầu tiên. Bạch Nhược Oánh cũng phát hiện ra nhưng cô không nói gì.

Đạp chân ga, Bạch Nhược Oánh chưa từng buông lỏng, cuối cùng không còn nhìn thấy đàn chuột phía sau. Mấy người trên xe mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tại sao tốc độ của zombie chuột nhanh như vậy mà tốc độ của zombie lại chậm như thế. Virus zombie còn có thể tiến hóa sao?" Khi đã an toàn, ông Bạch hỏi, giọng nói đột nhiên vang lên giữa nơi không gian nhỏ hẹp này. Nghe ba mình hỏi, cô nghĩ trong lòng, “Ba, đó là sự thật.”

Ông Hình nghe lời ấy cũng nhớ tới tình cảnh khi nãy, liền kinh hồn bạt vía. Nếu không phải có tiểu Oánh, chỉ sợ rằng. Ông vô cùng cảm kích nhìn về phía Bạch Nhược Oánh. Nhận được ánh mắt của ông, cô mỉm cười lắc đầu.

"Tiểu Oánh, khi con giết zombie chuột, tốc độ rất nhanh, người vừa động đã không thấy nữa rồi. Làm mẹ giết cả mình." Bà Bạch cũng nhớ đến chuyện vừa rồi.

Bạch Nhược Oánh thăm dò sức mạnh tinh thần của chính mình, không ngờ được dị năng tốc độ đòi trước lại quay về. Bởi cô dùng nước suối trong không gian kích thích nên dị năng tốc độ này lại càng thêm lợi hại.

"Tiểu Oánh, chẳng lẽ con lại thức tỉnh dị năng?" Ông Bạch nhìn con gái mình, cảm thấy rất thần kỳ, không nghĩ đến con gái ông trong mấy ngày gần ngủ đã thức tỉnh đến ba loại dị năng. Vậy sau này thì sao, có phải con gái ông cũng sẽ có đầy đủ các loại dị năng hay không

Bạch Nhược Oánh mỉm cười không trả lời, nhưng chỉ có trong lòng cô hiểu rõ, thật ra cô chỉ có một loại dị năng. Chính là dị năng tốc độ, có được không gian cũng là nhờ vào Huyết Âm, nên sức mạnh mới trở nên to lớn. Nghĩ đến Huyết Âm, cô lại mỉm cười, kể từ khi cô nói mình có dị năng không gian, Huyết Âm cũng ở bên trong cơ thể cô. Những người khác nhìn thấy, đều cho rằng cô đã thu Huyết Âm vào không gian, bà Bạch nghĩ như vậy nên cũng thu đao của mình vào không gian. Nhưng thật ra Huyết Âm luôn bên cạnh ẩn trong linh hồn Bạch Nhược Oánh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: NO25 Quân đội đến

Editor: Mai Tuyết Vân

(Tên chương do người dịch đặt)

"Tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?" Bạch Nhược Oánh vừa lái xe vừa hỏi người nhà, kiếp trước cô luôn đi theo bọn người Lý Hiến Nghiêu, kiếp này có người nhà, đương nhiên cô muốn nghe theo người nhà mình. "Bây giờ, thành phố đã bị cắt hết điện nước, bên ngoài còn có zombie lang thang, mở máy mp3 lên nghe một chút." Ông Bạch trầm tư nói.

"Các công dân, mọi người vẫn khỏe chứ, JF đã lên đường chuẩn bị ứng cứu mọi người, hôm nay quân đội sẽ bắt đầu dọn dẹp zombie, giải cứu người dân. Nhưng hiện giờ phần lớn dân cư đều phân tán khắp nơi, cho nên mời những người đã nghe được tin tức, mang theo đồ đạc của mình, nếu JF không tìm được mọi người, vậy lúc hai giờ chiều mai, hãy chia nhau đến quảng trường gần bờ biển, quảng trường Lục Thụ. Tập trung tại công viên quảng trường, mọi người cứ làm như thế, sẽ có người của JF ở đó chờ ở mọi người, zombie bên ngoài hoạt động tương đối chậm chạp nên mọi người không cần phải sợ. Chỉ cần mặc nhiều quần áo, tránh bị chúng là tổn thương, nhìn thấy zombie chỉ cần cách xa chúng, trong thời gian ngắn sẽ không bị phát hiện, mọi người có thể nhân lúc ấy thoát khỏi zombie." Lời nói trong radio còn chưa dứt, đã có tiếng súng từ xa truyền đến.

"Có tiếng súng, có phải người của JF hay không?" Bà Bạch nghe thấy tiếng súng, vội nhìn ra ngoài cửa sổ. Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, là quân đội tới, bọn họ vừa tiêu diệt zombie vừa kêu gọi người may mắn sống sót, bảo họ không cần lo lắng, quân đội sẽ bảo vệ bọn họ đến khu an toàn. Từ xa nhìn lại, có mấy chiếc xe tải quân dụng và mười mấy người lính đang dọn dẹp zombie.

Nhìn một số người may mắn sống sót đeo balo leo lên xe quân đội. Bạch Nhược Oánh bĩu môi, không phải cô cho rằng người của JF không tốt, nhưng có ánh sáng sẽ có bóng tối. Mặt trời cũng không thể chiếu đến từng ngóc ngách, có một số chuyện không cách nào tránh được. Chẳng qua, cô và người nhà không muốn cả đời trôi giạt khắp nơi, mọi người tập trung một chỗ, tuy khu an toàn vẫn chưa hoàn thiện nhưng vẫn tốt hơn một mình bên ngoài nhiều. Nhớ đến việc sau này zombie biến đi, Bạch Nhược Oánh quyết định vẫn nên nghe theo ý kiến người nhà.

Bạch Nhược Oánh không nhìn nữa, rút thần thức về, cũng may quân đội đã tiêu diệt zombie xung quanh, cho nên trong lúc nhất thời sẽ không có zombie tới đây. Khi nhìn thấy bóng xe quân đội, cả nhà đều nhất trí quyết định trước tiên cứ đi theo quân đội, sau đó, Bạch Nhược Oánh lái xe về phía đó.

"Xin chào, mọi người là cư dân thành phố X sao? Trong xe còn mấy người may mắn sống sót? Chúng tôi là bộ đội XX." Khi Bạch Nhược Oánh dừng xe cách chỗ đóng quân của họ gần mười mét, một người lính ngăn xe họ lại, nhìn về phía cô rồi hỏi, đứng cạnh anh ta có một sĩ quan. Sĩ quan kia nhìn xe hàng một lượt, rồi nhìn người bên trong xe, rất sạch sẽ. Anh ta cau mày lại.

Tuy bây giờ là tận thế, nhưng có rất nhiều người trốn trong nhà không dám ra khỏi cửa, nhưng nhìn mấy người trung niên trước mặt, không chỉ an toàn ngồi trong xe còn không hề hoảng sợ. Hơn nữa xe của họ vẫn rất sạch sẽ, điều này khiến sĩ quan kia rất nghi hoặc. Dù sao thì zombie vừa xuất hiện, người bình thường nhìn thấy đầu tiên là sợ hãi chạy trốn. Nhưng người trong xe này thì không giống vậy, lại nhìn chất liệu của xe hàng, rất đặc biệt, khá chắc chắn.

"Chúng tôi là người may mắn còn sống sót, bởi vì nghe thấy radio nên chúng tôi mới đến nơi này tập hợp." Nhìn thấy người của quân đội, ông Hình nghiêm mặt nói. Trước đây đụng phải zombie, bị máu của chúng bám lên xe rất khó rửa, nên ông Bạch đã dùng dị năng hệ thủy rửa sạch xe. Sĩ quan kia mơ hồ có thể cảm thấy trên người Hình có một loại khí chất từng trải nơi chiến trường. Sau đó anh ta cũng bình thường trở lại, nhìn thế nào thì vị này chắc là thủ trưởng đã từng được nhắc đến. "Thủ trưởng, chào ngài, tôi là sĩ quan bộ đội XX, nhiệm vụ của chúng tôi là dẫn người còn sống sót đến nơi an toàn, xin hỏi trong xe chỉ có bốn người còn sống phải không?"

"Chúng tôi tới đây chính là vì điều này, trong xe chỉ có bốn người chúng tôi." Nghe sĩ quan kia hỏi, ông Hình trả lời.

"Vây thì tốt, thủ trưởng, ngài và mọi người cần phải đăng ký." Nhìn sĩ quan kia lấy sổ tay ra, trang đầu tiên có một mục đặc biệt, là dị năng khác thường ư? Người nhà họ Bạch nhìn nhau, trực tiếp bỏ qua. Nhận lấy sổ ghi chép, thấy khoản năng lực đặc biệt trống rỗng, sĩ quan nói mấy câu khách sáo rồi giao lại cho binh lính bên cạnh, còn anh ta thì đi về phía một chiếc xe khác đang dừng.

"Tên tôi là Lý Hoan, đại khái là chiều nay chúng ta sẽ xuất phát, lúc này những nơi xung quanh đều rất nguy hiểm, mong mọi người đừng đi loạn. Mọi người có phương tiện giao thông, đến lúc đó không cần ngồi xe của chúng tôi, chỉ cần theo phía sau xe là được rồi." Nghe binh lính tên Lý Hoan kia nói, người nhà họ Bạch gật đầu.

Sau khi nói xong, anh ta nhìn Bạch Nhượng Oánh, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của cô thì giống như bị hút hồn. Anh ta đỏ mặt, vội vàng thu lại ánh mắt: "Cô... Cô lái xe đến bên kia nghỉ ngơi, tôi còn phải đi xem nhưng người khác nữa." Nói xong anh ta giống như chạy trốn mà rời khỏi hiện trường.

Nhìn theo bóng dáng người lính nhỏ, Bạch Nhượng Oánh âm thầm mỉm cười trong lòng.

Dừng xe ở nơi được chỉ định, Bạch Nhượng Oánh vội vàng trở lại buồng xe, cô âm thầm thả thần thức ra. Nhìn bốn phía không có ai chú ý đến nơi này, thì lấy một ít bánh quy, lạp xưởng, và nước uống bỏ vào túi đeo lưng, lại đặt một số chăn và các loại lương thực vào buồng xe. Nhìn Bạch Nhượng Oánh suy nghĩ chu đáo như thế, mọi người âm thầm gật đầu một cái. Đậu xe xong, người nhà họ Bạch ngoài trừ mẹ cô thì tất cả đều xuống xe, họ muốn nhìn tình hình xung quanh một chút, thuận tiện đi vệ sinh, còn cô thì dựa vào xe nhìn những người cách đó không xa.

Zombie xung quanh đã bị tiêu diệt, vì mùi máu tươi có khả năng hấp dẫn zombie đến nên những thi thể của zombie đều bị đốt trụi. Dần dà, nơi đó đã tập trung không ít người, ánh mắt của họ dò dẫm, có người xúc động đến rơi nước mắt, có người chật vật không thể chịu được, có người lại lớn tiếng mắng chửi.

"Đồng chí bộ đội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao vợ của tôi lại biến thành quái vật?"

"Các người làm ăn thế nào không biết, đóng thuế nuôi các người được lợi gì chứ? Tại sao không đến sớm một chút giúp tôi, nếu như vậy chồng của tôi cũng sẽ không..."

"Sao các người lại giết ba mẹ tôi, tại sao chứ, họ chỉ bị bệnh thôi mà."

Nhìn cảnh tượng âm ỉ náo nhiệt, Bạch Nhượng Oánh cau mày lại. Hiện trường náo nhiệt ồn ã, lúc này sĩ quan chỉ huy cao nhất xuất hiện, đứng trước mặt mọi người: "Xin mọi người yên lặng một chút, hãy nghe tôi nói, tâm tình của mọi người tôi đều hiểu. Nhưng mà hôm nay, xảy ra tai họa như vậy, mọi người cũng đã nhìn thấy, có một số việc chúng tôi cũng là bất đắc dĩ. Mọi người cũng đã phát hiện, những người đó, trước đây là người thân, bạn bè của chúng ta, nhưng hôm nay họ đã không còn là người. Lời tôi nói, có thể sẽ khiến mọi người khó chịu, nhưng nhìn tình trạng của họ đi, đã biến thành quái vật chỉ biết ăn thịt người, lãnh đạo của chúng tôi gọi họ là zombie. Dù vậy khi đối mặt với tình huống như thế này xin mọi người hãy yên tâm, chính phủ sẽ không bỏ rơi mọi người. Quốc gia phải chúng tôi đến, cũng đã chứng minh đất nước sẽ không bỏ rơi bất kỳ con dân nào của mình. Bây giờ tôi sẽ đưa mọi người đến nơi an toàn, còn ở đó JF đã dọn dẹp thỏa đáng, sẽ không có zombie. Nên mọi người có thể yên tâm mà sống, các quốc gia trên thế giới đang nghiên cứu kháng thể và thuốc đặc trị chống lại virus zombie, khi đó tất cả đều sẽ khôi phục lại như ban đầu."

Nghe sĩ quan kia nói, Bạch Nhượng Oánh bĩu môi khinh thường, chẳng qua lời anh ta nói trong lúc này vẫn có hiệu quả. Dù sao đã nhìn lâu như vậy, bọn họ cũng chỉ phát tiết cảm xúc bất mãn trong lòng ra ngoài một chút. Cũng sẽ không có hành động nào quá khích, tuy phần lớn còn kháng nghị nhưng giọng nói đã nhỏ đi rất nhiều.

"Được rồi, bây giờ mọi người có xe thì lên xe, chịu khó nghỉ ngơi một chút, đợi ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, sớm lên đường." Nhìn quân chúng không kích động như ban nãy nữa, sĩ quan kia nói. Mọi người giải tán, trở về chỗ của mình, tay ôm túi đồ, bên trong có đồ ăn và vật dụng có ít, quan sát về mặt của họ, sau khi sự phẫn nộ bị dè xuống, thứ còn lại chỉ có sự mê mẩn. Mấy chiếc xe quân dụng sắp hàng bốn phía, tạo thành một vòng bảo hộ, phía trước đoàn xe còn có binh sĩ cầm súng. Nhìn những người lính này, đám người bên trong cảm thấy an toàn không ít. Vào trong xe rồi ngồi xuống, Bạch Nhượng Oánh nhắm mắt lại, cô thả thần thức ra ngoài quan sát bốn phía, làm người khác tưởng cô đã ngủ.

"Các anh nói, thế giới này ra sao rồi hả?"

"Không biết, không phải là tận thế thôi ư."

"Ai biết được, haizz, trước đây tôi có thấy một tin tức giống như vậy, chuyện nhắc đến cũng có chút tương đồng, nhưng tôi lại mắng người ta."

"Anh cũng thấy đấy, tôi cũng vậy, lúc ấy còn mắng người kia là ngu ngốc nữa."

"Tôi cũng thế, mắng người ta nhàn rồi sinh việc."

"Thật trùng hợp, các anh đều thấy sao, tôi cũng vậy, tôi còn muốn dự trữ lương thực, những cái khác lại không để ý nhiều."

Nghe mấy người trẻ tuổi riu rít nói chuyện, cô nhớ lại chính mình đã đăng tin tức đó, đúng là thế giới này rất nhỏ. Cô không nghe tiếp nữa, nhưng vẫn quan sát tình hình xung quanh như cũ. Có lẽ do được quân đội bảo vệ, mà tinh thần mọi người dần bình tĩnh lại, trừ những người bị thương do mất đi người thân trong tận thế, thì những người khác đều yên tĩnh hơn. Ông Bạch và ông Hình cũng đã lên xe, mọi người ăn chút đồ, sắc trời cũng dần tối. Thấy binh sĩ chung quanh, mọi người cũng tự tìm chỗ rồi nghỉ ngơi.

Ông bà Bạch và ông Hình cũng đã vào buồng xe, cô không đi theo, mà kéo chiếc ghế phía sau ghế lái xe ra, tạo thành một cái giường rồi nằm lên. Trong nháy mắt, ý thức của cô đã đi vào không gian, nhìn trong không gian vườn trái sum xuê, rau dưa xanh mát, còn đám gà, vịt, heo bò, nếu như đây chính là

thế giới hiện thực thì tốt quá. Bạch Nhực Oánh nghĩ thầm, nhưng những ngày tháng ấy đã là quá khứ, ngấm ánh trăng sáng giữa bầu trời, đột nhiên cô cảm thấy rất cô độc. Tại sao không gian này chỉ có mình cô mới có thể đi vào? Nghĩ như vậy, Bạch Nhực Oánh ngồi xuống, nhắm mắt lại rồi từ từ hấp thụ linh khí trong không gian.

Thần thức của cô trở lại thực tại, nhìn về phía người nhà đang ngủ trong buồng xe, cô mỉm cười rồi ngủ thiếp đi.

Trời dần sáng lên, Bạch Nhực Oánh mở cửa bước xuống xe, kể từ khi có không gian, cô thường ở gần người bên trong, uống nước suối, tinh thần cũng ngày càng tốt lên. Nhìn ba mẹ, và ông Hình, tinh thần của họ cũng như vậy, giống như trẻ lại không ít tuổi, cô rất vui vẻ, bởi vì người nhà đều khỏe mạnh. Chỉ cần người nhà bình an, đối với cô cái gì cũng không quan trọng, về phần Lý Hiền Nghiêu, cô sẽ giết hắn, trả thù hắn. Chẳng qua bây giờ trả thù hắn thì có hơi sớm, đợi đến khi gặp lại hắn, khiến hắn mất đi thứ gì đó, không phải như vậy càng tốt hơn sao.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: No26

Editor: Mai Tuyết Vân

Lúc này, có một cô gái trẻ chú ý đến Bạch Nhực Oánh. Ánh nắng buổi sớm chiếu lên người cô, khiến cô gái đột nhiên có cảm giác, hiện tại không giống tận thế. Thiếu nữ trước mắt kia, giống như một đóa sen trắng muốt, thánh khiết và bình yên, một thiếu nữ như thế làm cô gái nhỏ rất ghen tỵ, cô đi về phía Bạch Nhực Oánh.

Cảm thấy có người đến gần, Bạch Nhực Oánh nhìn đối phương một chút, tuổi tác vẫn chưa đầy hai mươi, người mặc váy, còn mang giày cao gót. Nhưng bây giờ nhìn lại, vẫn có chút nhếch nhác, cô gái trẻ này khiến người khác cảm thấy rất kiêu ngạo. Đúng thế, trong tình hình bây giờ mà cô còn mặc váy, đi giày cao gót, chú ý về ngoài, loại phụ nữ như thế, trong lòng Bạch Nhực Oánh cũng không thích.

"Này, tôi là Vương San San, sao da của cô đẹp thế, dùng mỹ phẩm hiệu gì vậy? "

Mới sáng sớm đã cảm nhận được ánh mắt của cô gái trẻ nhìn Bạch Nhực Oánh, là ánh mắt ghen tỵ, nhìn không vừa mắt. Vừa nhìn đã biết trước khi tận thế, cô ta chính là một thiên kim đại tiểu thư, một cô gái được chiều chuộng đến kiêu ngạo. Hoàn cảnh này còn dùng giọng điệu chất vấn hỏi Bạch Nhực Oánh về vấn đề chăm sóc da. Người như thế, đầu óc có bệnh mà, nghĩ như thế cô xoay người muốn rời đi, cô không thích loại người như vậy.

Thấy Bạch Nhực Oánh không để ý đến mình, cô gái tức giận, chưa từng có ai đối xử với cô như vậy!

"Này, cô bị điếc à, bản tiểu thư nói chuyện với cô đấy, cô muốn đi đâu hả?"

Nghe cô gái kia nói thế, Bạch Nhực Oánh đột nhiên cảm thấy rất muốn cười, cô ta không bị thần kinh chứ? Nhìn Bạch Nhực Oánh vẫn không để ý tới mình như cũ, "Này, cô đứng lại, bản tiểu thư hỏi cô đấy?"

Cô gái tức giận gọi Bạch Nhực Oánh lại, ngày trước ai dám đối xử với cô như vậy chứ. Kê nào biết thân phận của cô, không phải cả ngày đều vây quay cô sao, tìm cách muốn nịnh nọt cô ta, nghĩ như thế cô càng thêm tức giận.

"Cô đứng lại đó cho tôi! Anh, anh cho người bắt cô ta lại!" Cô gái kêu lên, lúc này một người đàn ông đi tới, anh ta nhìn thấy Bạch Nhực Oánh, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc: "San San, sao thế?" Chẳng trai xoa đầu cô gái nhỏ, cung chiều hỏi.

"Anh nhìn cô ta đi, em nói chuyện với cô ta, nhưng cô ta lại làm như không thấy em, tức chết em rồi." Cô gái tức giận trả lời.

Bạch Nhực Oánh nghe cô gái nói, bắt đầu dĩ nhiên thở trong lòng, haizz

"Không nên làm loạn nữa, San San." Nghe em gái nói như thế, anh ta xin lỗi Bạch Nhực Oánh, "Vị tiểu thư này, thật xin lỗi, em gái của tôi không hiểu chuyện, xin cô đừng để bụng..." Anh ta còn chưa nói hết.

Bạch Nhực Oánh quay đầu lại nhìn chàng trai kia một cái, rồi xoay đi trong tích tắc. Hai anh em họ cùng ngăn người, đôi mắt rất đẹp. "Kính áp trong của em cũng không đẹp bằng ánh mắt của cô ta." Vương San càng thêm ghen tỵ trong lòng.

"Đúng là rất đẹp, làm người khác muốn sa vào." Chàng trai nghĩ thầm.

Không để ý đến sự kinh ngạc trong mắt hai người, Bạch Nhực Oánh rời đi lần nữa. Anh ta cảm thấy thật là đáng tiếc, còn chưa kịp làm quen với cô. Vương San San còn muốn nói tiếp, đột nhiên mọi người cảm thấy mặt đất rung lắc từng trận.

Bạch Nhực Oánh nhanh chóng chạy về phía xe nhà mình, lên xe đánh thức người nhà, cả đoàn người hỗn loạn, chẳng qua chỉ trong thoáng chốc rung lắc đã dừng lại.

Khi cảm thấy mặt đất không còn rung chuyển nữa, lúc này mọi người mới an tâm trở lại. Bọn họ đều nhìn ra ngoài xe, muốn biết đã xảy chuyện gì.

"Không ổn!" Đột nhiên Bạch Nhực Oánh thảm kêu một tiếng.

"Chúng ta đi mau!" Bạch Nhực Oánh nói với người nhà một tiếng, sau đó lái xe đi trước, chân đạp ga đi về phía thành phố bên cạnh, mở đường ra ngoài. Có một số người nhìn thấy xe của họ cũng đi theo, còn một vài người ngồi trong xe tải quân đội vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Các anh đang làm cái gì vậy? Muốn đi đâu hả!" Lúc này, một người lính phát hiện điều khác thường, anh ta vội vã hét lớn.

Bạch Nhực Oánh không nghe thấy binh sĩ kia nói gì, cô vẫn lái xe, ngay cả người nhà cô cũng không hiểu. Chỉ nhìn thấy Bạch Nhực Oánh nghiêm túc thì không hỏi nhiều, theo sau xe của cô chính là xe của hai anh em vừa mới gặp, và những chiếc xe của người khác.

Binh lính trấn an người dân đang náo loạn, sau đó tiếp nhận báo cáo, sĩ quan chỉ huy nhìn lại, phát hiện xe của lão thủ trưởng và một số người đã rời đi. Anh ta vội vã để người lại coi chừng trên xe, sau đó dẫn theo một tiểu đội đuổi theo Bạch Nhực Oánh.

Vừa lúc đó, đột nhiên cả vùng đất lại rung lắc dữ dội, lối đi trước xe đã xuất hiện một vết nứt. Sau đó càng ngày càng lan rộng, mặt đất lung lay mãnh liệt, khiến các khe nứt xuất hiện càng nhiều, toàn bộ mặt đất giống như bị nứt ra.

Nhìn tình cảnh như thế, người bên trong xe hét lớn, đều nhảy xuống, chen lấn chạy ra ngoài, sĩ quan quay đầu nhìn, nhất thời toát mồ hôi lạnh. Anh ta nhìn chiếc xe mình đang đuổi theo, cũng nhanh chóng lái xe mang binh lính chạy theo thật nhanh.

Khe nứt trên mặt đất xuất hiện càng nhiều, rất nhiều tòa nhà bị sụp, có người chạy không kịp, ngã xuống bị tòa nhà chôn vùi. Còn có rất nhiều người kêu cứu, bị rơi vào khe nứt, những chiếc xe quân dụng liều mạng đạp ga chạy thoát, nhưng vẫn có một số ít kẹt lại trong khe nứt.

Bạch Nhực Oánh lái xe phía trước, dù không quay đầu lại cũng có thể nhìn thấy tất cả chuyện phía sau. Trước đó cô đã thả phanh ra, cả một vùng đất chấn động phía sau, cô đột nhiên cảm thấy chút biến động trước mặt rất nguy hiểm, nên vội vàng lái xe rời đi.

Xe trước mặt đang chạy, phía sau xe cũng kịch liệt đuổi theo, chiếc xe của cô vốn là đang chạy hết tốc độ. Đột nhiên trong lòng chợt dao động, cô chợt dừng lại. Những người lái xe phía sau thấy cô đã dừng lại cũng không hề để ý đến, vẫn lái xe như cũ, xông lên phía trước, chỉ sợ tai họa phía sau đuổi tới.

Nhìn Bạch Nhực Oánh dừng xe, hai anh em bọn họ cũng dừng lại, Vương San San còn oán trách mấy tiếng.

Người không có xe phía sau cũng liều mạng chạy, bọn họ thấy xe dừng lại cũng không thêm đề ý. Phía sau nguy hiểm sắp đến, bọn họ vẫn phải chạy thôi, sau đó không lâu từ phía trước truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Mấy người Bạch Nhực Oánh nhìn lên trước, đúng là máu tanh một mảnh, thì ra Bạch Nhực Oánh vừa chạy vừa quan sát, nhìn thấy cách đó không xa có một bầy zombie đang chạy đến. Bọn chúng bị tiếng động và mùi vị của những người này hấp dẫn mà tới, cho nên mấy người chạy đầu tiên bất hạnh gặp zombie. Kêu lên vài tiếng thảm thiết, đến khi không còn tiếng động, người chạy lên phía trước cũng không còn ai sống sót. Có mấy người không tiếp cận zombie quá gần nhìn thấy cảnh này vội vàng sợ hãi trở lại, zombie cũng theo bọn họ mà đến.

"Anh, chúng ta làm sao bây giờ?" Vương San San nhìn cảnh phía trước run lên cầm cập.

Anh ta cau mày lại, sắc mặt trắng bệch, không trả lời câu hỏi của em gái.

"Trời ơi, cái gì vậy."

"Sao lại nhiều thế này."

"Phía sau vẫn còn sụp lún, trước mặt lại có zombie đáng sợ tiến đến, làm sao bây giờ?"

Mọi người huynh náo, khiến Bạch Nhực Oánh cau mày, nhìn bầy zombie trước mặt, cô cũng đang nghĩ cách, làm thế nào đây?

Nhìn zombie càng tiến gần, Bạch Nhực Oánh vẫn còn đang suy nghĩ nên làm thế nào, đúng lúc ấy thì: "Tất cả binh sĩ, đưa vũ khí trong tay nhắm về phía trước, chỉ có thể bắn trúng đầu, không thể bắn tay chân, nổ súng!" Nghe thấy giọng nói của sĩ quan chỉ huy, Bạch Nhực Oánh thả lỏng xuống, tại sao cô lại quên mất còn có quân đội phía sau chứ? Tiếp theo tiếng súng nổ vang lên.

"Á, đám quái vật này, chính chúng mày đã giết vợ tao, đám khốn nạn chúng mày, tao muốn giết sạch chúng bay."

Người đàn ông nhìn zombie trước mặt, cảm xúc chợt bộc phát, hắn ta nhớ đến người vợ mình yêu thương hết mực, bị đám quái vật trước mặt này ăn thịt. Trong mắt hắn đầy lửa giận, "Àm!" Hắn ta gậy ngăn cả người, người đàn ông bên cạnh cũng ngăn người, Bạch Nhực Oánh nghe thấy tiếng động nhìn sang. Thì ra hắn ta đã thức tỉnh dị năng hệ hỏa, vừa rồi hắn ta ném một quả cầu lửa về phía zombie, khiến một con bị đốt trụi.

Hắn ta giống như biết mình có năng lực, cũng không kinh hoàng bao lâu, sau đó đã phóng tiếp một quả cầu lửa vào zombie. Người bên cạnh hắn, hâm mộ có, sợ hãi có, đôi lại thành người khác chắc cũng không thể như anh ta, chắc chỉ run rẩy, sợ hãi hét lớn rồi chặt lấy nhau.

Đám zombie bị quân đội bắn hạ, tiêu diệt được hơn phân nửa. Nhìn số ít còn lại, phía sau chấn động vẫn không dừng.

"Tình hình bây giờ không ổn, zombie va vào xe của chúng ta sẽ không tạo thành trở ngại quá lớn, chúng ta xông về phía trước."

Tiếng súng dần dần nhỏ đi, có nhiều người không có súng đạn, nhìn tình hình phía trước, cũng có nhiều người nghỉ giống cô. Bọn họ đều lên xe khởi động máy, chuẩn bị lao đi, người không có xe thì lên xe của quân đội.

Ngoài xe máu tươi một mảnh, rốt cuộc mọi người cũng vượt qua được lũ zombie, chạy về phía thành phố. Mà lúc này động đất cũng đã ngừng lại, còn mấy con zombie chưa bị tiêu diệt, hoặc là tay chân của chúng cũng dễ bị rơi vào khe nứt.

Sĩ quan chỉ huy đứng từ xa, nhìn lại nơi vừa xảy ra tai họa, hân thở dài. Hôm nay bên cạnh hắn chỉ còn lại hơn mười người, phần lớn đều tử nạn trong động đất. Bên trong xe quân đội còn có chút thức ăn và vũ khí, sau đó hắn nhìn người dân nhếch nhác sau lưng, hóa ra hơn trăm con người giờ cũng chỉ còn mười mấy.

Nhìn thấy Bạch Nhược Oánh một mình xuống xe, chàng trai kia đi tới: "Xin chào, em gái của tôi không hiểu chuyện, mong cô đừng để bụng, tôi là Vương Vĩ Quang, con trai của thị trưởng thành phố S. Còn đây là em gái của tôi Vương San San, rất hân hạnh được biết cô, bây giờ chúng ta coi như là cùng chung hoạn nạn vượt qua khó khăn. Về sau đến được thành phố S, nếu có gì cần chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết sức." Sau khi nói xong, anh ta lập tức mang em gái rời đi.

"Tiểu Oánh, chuyện gì vậy?" Nhìn thấy có người đi về phía con gái của mình, nói gì đó, ông Bạch quan tâm hỏi.

"Không có việc gì, ba." Nghĩ tới lời người kia nói không giải thích được, cô cũng không thêm đề ý.

"Hiện tại, xin mọi người xem xét bản thân và người bên cạnh có bị thương hay không, hay có bị zombie cắn trúng, hoặc là bị cắn không. Mong mọi người giúp nhau kiểm tra một chút, lấy thể an toàn." Đúng lúc này, giọng nói của sĩ quan chỉ huy truyền đến. Nghe thấy thế, mọi người đều nhìn lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: No27

Editor: Mai Tuyết Vân

"Sau tai họa lần này tin rằng ai cũng hiểu, virus zombie có thể lây lan, zombie chỉ biết ăn thịt người, nếu bị chúng cắn phải hoặc bị thương, trong vòng hai giờ người đó sẽ trở thành zombie. Để đảm bảo an toàn cho mọi người, xin hãy nghiêm túc kiểm tra từng người, đừng giấu giếm."

Mọi người vốn còn đang muốn kiểm tra lẫn nhau, nhưng khi nghe sĩ quan kia nói xong đều không tự chủ được mà đứng cách xa người bên cạnh.

Bạch Nhược Oánh khinh thường trong lòng, nhìn dáng vẻ của sĩ quan kia cô biết anh ta đã sớm phát hiện ra tình hình hiện nay, tuy nhiên vẫn còn cố gắng giấu diếm mọi người.

"Anh không bị zombie làm bị thương đúng không?" Sĩ quan nhìn người đã phát ra câu hỏi.

Anh ta nghe sĩ quan hỏi thì cúi đầu, kiểm tra toàn thân một lần, xác định không có bất kỳ vết thương nào mới lắc đầu một cái.

"Chàng trai à, để tránh những chuyện không may nên chúng tôi sẽ cách ly anh trong hai giờ, cũng vì nghĩ cho an toàn của mọi người, hy vọng anh hiểu cho."

"Được thôi." Chàng trai gật đầu.

"Anh ta, anh ta bị thương." Trong lúc này, có một cô gái hét lên, chỉ vào chàng trai bên cạnh.

"Em... em... tôi... Không phải, là do tôi bị ngã, nên bị thương, không phải do zombie cắn trúng." Anh ta không dám tin nhìn cô gái, đây chính là người anh ta yêu thương âm thầm bảo vệ sao?

"Ai biết có phải anh bị zombie cắn trúng hay không, anh cũng đi cách ly đi, ngộ nhỡ biến thành zombie cũng đừng lây cho tôi."

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng tàn nhẫn của cô gái, chàng trai khiếp sợ trong lòng, anh nhìn những người xung quanh đang nhanh chóng lùi xa khỏi anh mấy mét. Chàng trai tức giận đi ra một bên, sau đó có mấy người bị thương, đều bị cô lập, trong đó còn có vài người lính.

Sĩ quan hạ lệnh cho binh sĩ canh giữ những người bị cách ly ở nơi cách đây mấy mét, nếu có hiện tượng kỳ lạ thì lập tức nổ súng.

Bạch Nhược Oánh không quan tâm chuyện của người khác.

Lúc này có hai người bị cách ly, chuẩn bị rời đi.

"Hai người muốn đi đâu?" Trong lúc họ đang rời đi thì có người phát hiện ra.

"Chúng tôi trở về lấy xe, tự mình rời đi. Không muốn ở chỗ này lãng phí thời gian với các người." Nói xong họ xoay người rời đi.

"Đứng lại, không được nhúc nhích, hai tiếng còn chưa hết, hai người cứ rời đi như vậy. Ai biết được có trở thành zombie hay không?" Đứng lúc ấy, một binh sĩ bị thương gọi hai người lại, bấy giờ mọi người đều nhìn về phía họ.

"Đúng vậy, hai giờ còn chưa qua, ai mà biết được hai người có trở thành zombie rồi quay đầu đối phó chúng tôi hay không?"

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Muốn đi cũng phải đợi hai tiếng sau hãy đi, chúng tôi không thể giữ lại nguy cơ tiềm ẩn. Này anh lính, nếu bọn họ không nghe lời, muốn rời khỏi đây, các anh cứ nổ súng bắn chết họ đi."

"Đúng vậy, rất có thể họ đã bị zombie cào trúng, sợ khi biến thành zombie sẽ bị giết, nên mới muốn rời đi trước."

Nghe lời nói của những kẻ không bị thương, một câu kia vừa dứt, người đàn ông vừa muốn rời đi cau mày lại.

"Được, chúng tôi sẽ chờ hết hai tiếng." Nhưng khi nhìn thấy hòng súng đen ngòm, và những khuôn mặt tức giận của đám người chung quanh. Cuối cùng anh ta cũng không còn cách nào khác, ngoài việc ngồi xuống chờ đợi.

Bạch Nhược Oánh không để ý đến chuyện xảy ra bên này, cô đang nhìn về phía cô gái khi nãy. Nếu cô nhớ không nhầm, thì cô ta chính là người đã tố giác người yêu của mình bị thương. Ha ha, phụ nữ thông minh sẽ đi tìm núi để dựa, cô ta biết năng lực của người yêu mình không mạnh, không bảo vệ được cô ta, chẳng phải cô ta sẽ chịu thiệt rồi ư.

Chẳng qua, hình như cô ta vẫn chưa phát hiện ra, người yêu của mình đã thức tỉnh dị năng rồi. Cô ăn cứ vào tinh thần lực do đối phương phát ra mà phán đoán, hình như anh ta là dị năng giả hệ sức mạnh.

Nhìn cô ta đang nói cười ngọt ngào với gã đàn ông cao lớn cường tráng đứng bên cạnh. Rồi lại nhìn chàng trai bị cô ta tố giác, vẻ mặt của anh ta khi bị cách ly rất phẫn nộ và khổ sở.

Rõ ràng cô ta biết gã đàn ông cường tráng bên cạnh mình bị thương, nhưng cô ta lại nói người yêu mình bị thương trước. Sau đó tự mình kiểm tra gã kia, có ý bỏ qua vết thương của gã, điều đó khiến tên kia nhìn cô ta mấy lần. Ha ha, có ý tứ, rất tốt, rất nhanh sẽ có kịch hay để xem rồi.

Thời gian trôi qua từng chút một, người của hai bên cũng cách nhau rất xa, nếu bên nào xảy ra biến dị, bên kia cũng không đến mức bị thương ngay lập tức.

Trời dần tối, Bạch Nhược Oánh vẫn nhìn đôi nam nữ đối diện kia. Lúc này, cô ta vẫn riu riu nói như cũ, còn vẻ mặt của tên kia thì càng ngày càng cứng ngắc.

"Được, đã đến giờ, thu súng." Sĩ quan ra lệnh một tiếng, ngay sau đó: "A!" Một tiếng hét thảm thiết vang lên, chỉ nhìn thấy trong bóng đêm mờ mịt, một người đàn ông ôm lấy một cô gái, cuồn cuộn bắn lên cổ cô ta. Nếu là trước kia, đây sẽ là một màn mập mờ đến cỡ nào, nhưng ngày hôm nay, nhìn tên kia cắn lên da thịt trên cổ cô gái, nhai nuốt xuống bụng mình, ặc, đúng là buồn nôn.

Mấy người bị thương đang cách ly lại không có chuyện gì, nhưng phía đối diện lại xảy ra việc như vậy. Binh sĩ tỏ ra rất lúng túng, anh ta móc súng bắn nát đầu gã đàn ông kia, rồi bắn cô gái bên cạnh, sau đó chạy sang một bên rồi ngồi bệt xuống.

"Hôm nay, khi nhìn thấy zombie, mẹ phát hiện tốc độ của chúng hình như rất nhanh." Bà Bạch nói. Nghe mẹ nói vậy, cô biết zombie đã tiến hóa.

"Tình huống hiện nay, chúng ta có phải đi cùng bọn họ nữa không?" Nghe bà Bạch hỏi, ông Bạch cũng chạy mày, ông cũng phát hiện ra điều này, vừa mới bắt đầu còn cho là ảo giác của chính mình, không nghĩ đến vợ ông cũng nhận ra.

"Chúng ta tự mình đi thôi, trực tiếp tới thành phố B, nơi đó là thủ đô của đất nước, anh nghĩ căn cứ ở nơi đó phải hoàn thiện đầu tiên." Ông Hình nói thế, cô gật đầu một cái. Đúng rồi, đời trước cô chưa từng đến thành phố B. Nhưng lúc ở các khu an toàn khác có nghe nói qua, thành phố B là nơi khôi phục nhanh nhất, vũ khí cũng hoàn thiện tốt nhất. Tuy thế, lúc đó cô lại nghĩ tự mình đi thành phố B nói ra dễ như vậy sao?

Trời vừa sáng, nhìn những người già yếu bên cạnh, sĩ quan cau mày lại, lúc này Bạch Nhược Oánh lại chạy về phía anh ta.

Nhìn người thiếu nữ trước mắt, Lãnh Nhược Vũ cả kinh trong lòng, trước đây anh ta không hề chú ý đến cô ấy. Nhưng hôm nay vừa nhìn lại phát hiện ra thiếu nữ trước mắt, mang dáng vẻ thanh tú, còn đôi mắt kia giống như có thể hút hồn người khác vậy.

"Xin chào, có chuyện gì."

"Chúng tôi quyết định tự mình đi, nên đến từ biệt anh." Nói xong cô không nói gì thêm nữa, đi về phía xe nhà mình. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của cô, trong lòng anh ta không biết nên trả lời thế nào, chỉ gật đầu một cái: "Lên đường thuận lợi, chúc các cô may mắn." Anh ta sẽ không ép buộc mọi người nhất định phải đi cùng mình, mỗi người đều có tự do, cho dù là ở cuối thời cũng vậy.

Con đường tiến về phía thành phố S đã bị sụp, Bạch Nhựt Oánh chỉ có thể lái xe vòng qua thành phố, đi một đường khác. Nhìn thành phố vốn phồn hoa rực rỡ, hôm nay lại một khoảng điêu tàn, đường phố vốn náo nhiệt, nay một người sống cũng không có, khắp nơi đều là xác người vương vãi. Bạch Nhựt Oánh cảm thán trong lòng, đúng lúc này, đột nhiên ngoài cửa sổ vang lên tiếng thét chói tai của một cô gái.

"Mọi người nhìn kia!" Sau đó bà Bạch trừng to hai mắt nhìn người đàn ông đang lái chiếc xe mô tô, nhanh chóng thoát ra từ giữa đám zombie. Phía sau xe của anh ta, còn có một cô gái tóc dài, nhìn dáng vẻ rất xinh đẹp. Anh ta lái xe không tốt lắm, cho nên từ xa nhìn lại, bọn họ tránh né hết sức khó khăn.

"Chúng ta đi cứu bọn họ thôi." Nhìn tình cảnh ấy, tình mẫu tử của bà Bạch trỗi dậy, cô đành phải dừng xe nơi khoảng đất sạch sẽ phía. Xe vừa mới dừng lại, chiếc mô tô phía sau cũng đuổi đến, anh ta thắng gấp, từ trên xe nhảy xuống, sau đó xoay người bế cô gái xuống xe. Sải bước đi về xe chờ hàng, nhìn người một nhà trước mắt, cô gái xinh đẹp kia còn níu chặt lấy cánh tay của anh ta, vừa nhìn đã biết cô ấy còn chưa kịp hồi phục tinh thần sau hoảng sợ vừa rồi.

"Tên tôi là Trình Vĩ, cảm ơn mọi người." Chàng trai tự giới thiệu tên mình, diện mạo của anh ta rất tuấn tú, cảm kích chào hỏi người nhà họ Bạch. Anh ta mang theo cô gái lên buồng xe phía sau, thiếu nữ tìm chỗ ngồi xuống, anh ta không nghĩ rằng bên trong buồng xe hàng còn có mấy cửa sổ. Cửa sổ này mở từ bên trong, phía ngoài cửa sổ bằng sắt, nếu bên trong không mở thì sẽ không nhận ra, anh ta mở cửa sổ ra, trong nháy mắt buồng xe sáng hơn rất nhiều.

Bà Bạch cầm lấy một ít thức ăn đưa cho hai người, cô gái kia rung rung cảm ơn.

Nhìn zombie vây xung quanh, cô đập ga lái xe thẳng ra ngoài.

"Sao hai người lại ở đây? Vì sao vẫn còn ở lại thành phố này?" Ông Bạch hỏi chàng trai.

"Chúng tôi vốn muốn đi tìm nơi đóng quân của quân đội, nhưng còn chưa kịp tới đó thì đã xảy ra động đất. Vất vả lắm động đất mới dừng, chúng tôi lại gặp phải zombie, đứng rồi, mọi người có nhìn thấy quân đội không?"

"Bọn họ ở bên kia, hai người muốn đến đó ư, lại ngược đường với chúng tôi." Nghe ông Bạch nói, chàng trai suy nghĩ một chút: "Vậy mọi người định đi đâu?"

"Chúng tôi chuẩn bị đến thành phố C, xem thử người thân có còn ở đó hay không?" Ông Bạch trả lời chàng trai.

"Được rồi, tôi không có vướng bận ai, nhưng Tiểu Vũ lại là người thành phố C. Mọi người có thể dẫn chúng tôi đi thành phố C không?" Nghe anh ta nói thế, cô gái liếc nhìn chàng trai một cái, rồi lại tiếp tục ăn thức ăn trên tay.

Bạch Nhựt Oánh vừa lái xe vừa nhìn phía ngoài cửa sổ, zombie khiến người khác kinh sợ lắc lư không mục đích ở khắp ngõ nhỏ phố lớn, xương trắng và máu tươi khắp nơi...

Cũng may, chỉ có một nửa thành phố xảy ra động đất, nhưng bởi vì ảnh hưởng của nó mà đường đi vẫn có rất nhiều trở ngại. Rốt cuộc cô cũng lái xe vượt qua được những khó khăn kia, sắp đến ngoại ô cuối cùng đường đi cũng thông thoáng, lúc này cách đó không xa có một trạm dừng chân đồ xăng thu hút sự chú ý của mọi người.

"Hiện tại xăng trong xe không nhiều lắm, với thức ăn cũng không còn dư. Ở đó có một khu ăn uống, đây cũng là ngoại ô, người cũng không có nhiều, tin rằng zombie cũng không nhiều lắm. Bây giờ, chúng ta đến đó trước, lấy nhiều thức ăn và xăng một chút." Bạch Nhựt Oánh nói xong lái xe qua, dĩ nhiên là trong không gian của cô và mẹ đã có đủ rồi, nhưng bây giờ trong xe có thêm hai người lạ, cái gì cũng nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Khi bọn họ đến nơi, thì phát hiện cửa lớn của khu ăn uống đã bị khóa từ bên trong, chẳng lẽ còn có người sống sót?

Bọn họ nhìn nhau, chàng trai tiến lên gõ cửa: "Bên trong có ai không?" Vừa mới bắt đầu gọi không có người đáp lại, nhưng không lâu sau, cô đã nghe có người bên trong siêu thị đáp lại: "Các người là người sao?" Là một giọng nữ.

"Đúng, chúng tôi mới lái xe từ trong thành phố đến." Trình Vĩ trả lời.

Không lâu sau, cửa siêu thị mở ra, lộ ra một cô gái nhỏ nhắn, khuôn mặt trắng bệch, một cô gái xinh đẹp động lòng người. Cô ăn mặc rất phong phanh, còn rất hấp dẫn, khi cô gái mở cửa nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn, nước mắt của cô liền chảy xuống: "Thật đáng sợ, cũng may, còn có người đến."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: No28

Editor: Mai Tuyết Vân

Trước tiên, mọi người tiến vào khu ăn uống, thì mới biết cô gái này tên là Phương Di.

Cô vốn là con gái của ông chủ siêu thị, khi mất thể vì ba cô phát sốt nhập viện, nên cô mới đến đây, tạm thời quản lý nơi này. Sau khi Phương Di đến đây, bởi vì không thích sống và làm việc ở đây, nên đã cho nhân viên nghỉ mấy ngày, còn chuẩn bị gọi bạn bè đến đây tụ họp.

Vậy mà, cô còn chưa đợi được bạn, đã nhận được điện thoại, nói có người cần người, ăn thịt người, sau đó cô lại xem TV, mới biết chuyện gì đang xảy ra, bởi vì sợ hãi nên cô mới trực tiếp khóa cửa lại.

Ở trong siêu thị lâu như vậy, cô lại không thấy một ai, may mắn là nơi đây có đủ thức ăn cho cô. Cứ như vậy, cô đợi từng ngày cuối cùng cũng có người đến.

Sau khi thương lượng với mọi người, kết quả cuối cùng, cô gái đồng ý chia thức ăn với họ, nhưng họ phải dẫn cô theo, cô không muốn sống một mình ở chỗ này.

Mọi người hỏi cô muốn đi đâu, có muốn đi tìm ba mình hay không. Nhưng Phương Di bủi bùi, tỏ ý không đi, ba cô có thể đã biến thành zombie rồi. Đầu tiên cô muốn đi theo xe, khi nào đến thành phố rồi lại nói.

Nghe cô gái nói thế, Bạch Nhượng Oánh tỏ ý không sao cả, người nhà họ Bạch cũng như vậy, chỉ cô gái bên cạnh Trình Vĩ, Tiểu Vũ, là không vui vẻ gì. Bởi vì cô cảm nhận được, ánh mắt không phù hợp của cô gái kia nhìn Trình Vĩ.

Sau đó Bạch Nhượng Oánh đổ xăng đầy xe, lại lấy thêm vài thùng xăng bỏ vào trong xe. Mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi ở đây một đêm cho khỏe, ngày thứ hai lại xuất phát.

Không phải cô không nhìn ra ánh mắt của Phương Di với Trình Vĩ, nhưng mà đây là thời đại máu tanh đen tối, phụ nữ chỉ là phái yếu, hay bị kỳ thị. Nếu không có đàn ông bảo vệ, phụ nữ sẽ chỉ là thức ăn trong miệng zombie, huống chi dáng vẻ của chàng trai này không tệ.

Chỉ là tất cả những chuyện này không có liên quan đến cô, đời trước cô như vậy đã đủ rồi, đời này cô cũng không muốn dựa vào đàn ông để sinh tồn.

Ngày thứ hai, mọi người đeo balo, mang tất cả thức ăn bỏ vào xe chở hàng, Trình Vĩ cũng tìm được vũ khí tiện tay ở đây. Trong lúc mọi người chuẩn bị ra cửa, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng động cơ xe truyền đến. Mọi người đều nhìn ra ngoài, chỉ thấy một người đàn ông nhếch nhác, lái một chiếc xe nhỏ cũ kỹ, tiến về phía này.

Nhìn dáng vẻ đầu bù tóc rối của anh ta, ngoại trừ mẹ con Bạch Nhượng Oánh thì hai cô gái còn lại đều cau mày.

"Rót cuộc đến khu ăn uống rồi, đổ một ít xăng, từ thuận thể lấy thêm chút đồ ăn." Nghe được giọng nói của anh ta, Bạch Nhượng Oánh nhìn kỹ lại, hóa ra là người quen. Đây không phải là người cô đã gọi điện thông báo đối phương nên cẩn thận sao. Bạn học Lưu Minh, người này đời trước còn từng cứu cô một mạng đấy.

"Ah, thì ra nơi này còn người à, chào mọi người, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy người sống. Mọi người không chứ, trong thành phố rất dọa người, nhiều zombie như thế. Quả nhiên là phiên bản hiện thực của phim mối nguy hiểm ngày X mà. Đúng rồi, tôi là Lưu Minh, mọi người cứ gọi là Tiểu Minh là được, à, cô gái xinh đẹp này có chút quen mắt này." Từ lúc mới bước xuống xe, anh ta liền cau mày theo thói quen, cuối cùng anh ta nhìn thấy Bạch Nhượng Oánh, cảm thấy Bạch Nhượng Oánh có chút quen mặt.

"À, tôi nhớ ra rồi, cậu là bạn học trường XX với tôi, Bạch Nhượng Oánh."

Nhìn người gọi mình hai tiếng bạn học, cô không còn gì để nói.

"Xin chào, Lưu Minh."

"Thật sự là cậu sao, Bạch Nhượng Oánh." Nghe tiếng cô gái trả lời, anh ta vui mừng chạy đến: "Tớ thật sự phải cảm ơn cậu, khi cậu gọi điện cho tớ, tớ còn đang ngủ, may mà có cậu, tớ mới không ra khỏi cửa. Ha ha, không hổ danh là bạn học cũ, ngồi cùng một bàn với tớ, tớ còn đang nghĩ ngày đó là ai đã gọi điện cho tớ, thì ra là cậu, cảm ơn, cảm ơn. Đúng rồi, mọi người muốn đi đâu vậy?"

"Thành phố C, cậu chuẩn bị đi đâu?"

"Tớ? Tớ cũng không biết, cậu cũng biết từ nhỏ tớ đã lớn lên cùng với bà nội, mấy năm trước bà nội cũng đã qua đời rồi. Cho nên tớ không còn vương bận, chẳng qua xe của cậu rất tốt, cậu có thể mang tớ theo không, tớ cũng có thể giết zombie đấy." Lưu Minh sợ cô không tin, còn cố tình xắn tay áo lên.

Im lặng nhìn hành động của Lưu Minh, trán Bạch Nhượng Oánh đổ đầy mồ hôi, "Được rồi, không cần phô bày, lên xe thôi."

Sau đó, trong sự không vui của hai cô gái, Lưu Minh leo lên xe.

"Woa, nơi đây đúng là lợi hại, thật giỏi mà, Bạch Nhượng Oánh cậu thật trâu bò, xe này làm thế nào vậy, đúng là lợi hại. Tớ cũng muốn có một cái, tốn không ít tiền đâu, nhìn xem chút này, còn có cả cửa sổ, xe chở hàng có cửa sổ, cậu nói xem, cậu nói tớ nghe xem, ha ha ha, quá trâu bò..." Nghe lời nói của Lưu Minh, hai cô gái bên kia dịch ra xa, không muốn chạm vào con hàng khác người này.

Bạch Nhượng Oánh nghe Lưu Minh nói, cười khở một cái rồi thay ca lái xe với ông Hinh, bên tay lái phụ là ông bà Bạch, sau đó cô thờ dài, haizz!

Xe chạy trên đường với tốc độ cao, nhìn về phía xe, ông Hình dừng xe lại.

Người bên trong phát hiện xe đã ngừng lại, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó mọi người đều kinh ngạc há miệng.

"Trời ạ, đây mới thật sự là giao thông tắc nghẽn mà." Lần này Luru Minh nói rất đúng, xem ra, từ đầu đã có người lái xe trên xa lộ, muốn rời khỏi thành phố này. Nhưng không nghĩ rằng người bên cạnh mình lại biến thành zombie, sau đó đâm xe liên hoàn, rồi tắc nghẽn ở đây.

Nhìn đồng xe bỏ không trước mặt, lại nhìn đám zombie không mắt đang lượn quanh phía xa: "Con đường này chúng ta không thể đi được nữa, xem ra chỉ có thể đi đường khác mà thôi." Giọng nói của Bạch Nhược Oánh thức tỉnh mọi người, lúc này, cũng không có ai phản đối.

Nghĩ tới việc đi đường khác sẽ phải đi qua một xóm nhỏ, như vậy sẽ gặp nguy hiểm như trước. Nhưng khi nhìn cảnh trước mặt, xe của họ vốn không thể qua được, nghĩ đến đây mọi người đều an tĩnh ngồi trong xe.

Đêm đen dần buông xuống, Bạch Nhược Oánh lái xe hàng đi càng nhanh, đây là một con đường nhỏ vắng vẻ, ngoài trừ ánh trăng thì không có một tia sáng nào. Cô đã uống nước suối trong không gian, lúc này cô vẫn còn rất tỉnh táo, mà ở buồng xe phía sau, mọi người đều đắp chăn bông mềm mại, ngủ rất thoải mái. Xung quanh ngoại trừ tiếng động cơ xe của họ thì hoàn toàn yên tĩnh, cả đoạn đường giống như trước đây, yên tĩnh không hề có chuyện gì xảy ra cả.

Cô vừa lái xe, vừa nhìn đồng hồ, hóa ra trong lúc cô không để ý thì trời đã ứng sáng rồi. Bạch Nhược Oánh thở dài một hơi, dừng xe lại, quyết định nhắm mắt dưỡng thần.

Giờ phút này, trong lòng Bạch Nhược Oánh có hàng vạn suy nghĩ, nhớ lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày qua. Lại nghĩ đến tình hình thế giới bây giờ, trận động đất ngày đó, hóa ra hiện tại có rất nhiều thứ không giống với những việc cô đã trải qua ở kiếp trước. Như vậy thì ngoại trừ việc cô biết nhiều điều bên ngoài hơn một chút, thì cũng đã không còn ưu thế của kẻ sống lại.

Nhớ ngày hôm đó, cô gái vì sự an toàn bản thân, mà bán đứng người yêu đã bảo vệ mình, Bạch Nhược Oánh mỉm cười khinh bỉ.

Con người vốn ích kỷ, chẳng qua khi ở xã hội văn minh, còn một ít phép tắc gò bó. Nhưng mặt thế không giống vậy, ngay khi mặt thế vừa bắt đầu đã có một số người lộ ra bản chất thật. Đây chỉ mới kết khởi đầu của mặt thế, bây giờ mặc dù zombie rất đáng sợ, nhưng sau này ở thời tận thế đã không còn bất cứ điều gì ràng buộc, vậy thì đáng sợ nhất không phải là zombie nữa rồi.

Bạch Nhược Oánh đang suy nghĩ thì đột nhiên mở mắt ra, cô nhìn đằng trước rồi hét lớn: "Mau dây thôi, có cái gì đó đang đến."

Nghe được giọng nói của cô, mọi người mơ màng mở mắt, họ còn chưa kịp tỉnh ngủ, ngáp một cái thật to, khoe miệng của Luru Minh còn có vệt nước miếng khả nghi.

"Chết tiệt, bọn chúng tới đây vì cái gì, tại sao lại nhiều như vậy?" Cô cau mày, nhỏ giọng mắng.

Mọi người nhìn bên ngoài, không có gì cả, bọn họ nghi hoặc nhìn về phía cô.

Cảm giác thứ ở phía xa cách mình càng lúc càng gần, cô chau mày lại, mặc dù xe hàng của cô rất kiên cố, nhưng sợ là chỉ chống đỡ được một lúc. Răng của những thứ kia rất lợi hại, xem như toàn xe gia cố sắt thép, còn bánh xe thì sao đây.

"Đóng kỹ cửa sổ!" Bạch Nhược Oánh vừa nói vừa nổ máy, chuẩn bị rời đi, vì cô dùng thần thức cảm ứng được, ở phía xa kia có một đám zombie chuột. Ở phía trước bọn chúng có mấy người đang chạy, vừa nhìn đã biết bọn chúng do đám người này dẫn đến.

Zombie thú ở tận thế đáng sợ nhất chính là cả một đàn, động tác của chúng nhanh nhẹn, hàm răng và móng vuốt sắc bén. Còn mạng virus zombie, nếu như người bị chúng bắt được, cứ như vậy từng mảng da thịt sẽ bị chúng hung hăng cắn xé. Đến cuối cùng, nếu như có may mắn sống sót trừ miệng của chúng, thì họ cũng sẽ trở thành zombie mà thôi.

Cô dùng thần thức dò xét, đàn zombie chuột đã rất gần chỗ cô, bọn chúng vẫn đuổi theo đám người phía trước, có một số kẻ đã bỏ mạng trong miệng chúng rồi. Dần dần, khi đám zombie chuột và mấy người kia đến nơi cô có thể thấy bằng mắt, thì cô đã khởi động xe chạy đi, lúc này mọi người mới thấy rõ đám lỗ nhỏ đen đen ấy.

Vừa muốn lái xe chạy đi, thì đột nhiên cô ngăn người, Bạch Nhược Oánh nhìn về phía người chạy đầu tiên kia. Bóng dáng cao lớn anh tuần mang theo vài phần nhếch nhác, cô cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

"Tiểu Oánh, Tiểu Oánh?" Nhìn thấy Bạch Nhược Oánh đang ngăn người, bà Bạch đẩy nhẹ cô một cái, rồi lại nhìn về phía mấy người đang liều mạng chạy đến chỗ mình, bà Bạch lại xoay sang nhìn cô.

Bạch Nhược Oánh bị mẹ đẩy mấy cái, rốt cuộc lấy lại tinh thần, phản ứng kịp thời. Nhìn thấy ý tứ trong đôi mắt của mẹ, cuối cùng đành bất đắc dĩ đạp chân ga, trong nháy mắt đã lái xe lao ra ngoài. Tất nhiên xe của cô lao về phía mấy người đang bị bầy zombie chuột truy đuổi kia. Xe hàng đã được đặc biệt gia cố thép chịu lực, cộng thêm tiếng động cơ khiến mấy người đang chạy trốn phát hiện ra, hơn nữa ở nơi này ban đêm rất yên tĩnh.

Nhìn thấy hành động của Bạch Nhược Oánh, người trong buồng xe đều hiểu cô muốn làm gì, Luru Minh suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống tay lái phụ.

"Nhược Oánh, thật ra thì tớ có dị năng, là hệ băng. Lát nữa cậu lái xe đến gần mấy người kia, tớ sẽ cố gắng hết sức dựng một bức tường băng phía sau bọn họ. Mặc dù không thể nói là chịu được bao lâu, nhưng tớ nghĩ cũng đủ để mấy người họ lên xe."

Chương 29: No 29

Editor: Mai Tuyết Văn

Nghe Luru Minh nói, cuối cùng Bạch Nhược Oánh cũng biết làm thế nào Luru Minh có thể sống sót tại tận thế rồi. Chẳng qua vì sao đời trước anh ta không có dự năng, có thể là có nhưng cô lại không biết. Kiếp trước chính anh vì cứu người mà chết, kiếp này anh vẫn không thay đổi cũng như thế. Đã qua hai kiếp người anh chỉ làm cùng một chuyện, không hề có sự do dự.

“Được rồi.” Bạch Nhược Oánh lái xe về phía họ, lúc này Luru Minh sử dụng toàn bộ tinh thần lực, dựng nên một bức tường băng sau lưng những người đang chạy trốn đằng xa. Mặc dù không dày lắm, nhưng cũng tranh thủ cho Bạch Nhược Oánh được một chút thời gian.

Khi bức tường băng vừa thành hình, trong nháy mắt Bạch Nhược Oánh đã lái xe đến trước mặt mấy người kia, cô nói: “Lên xe!” Zombie chuột bị bức tường băng ngăn cản, chúng rất tức giận đập thẳng vào bức tường băng.

Bọn họ chợt nhìn thấy xe của Bạch Nhược Oánh xuất hiện sừng sốt một chút nhưng vẫn phản ứng rất nhanh. Mở cửa xe vội vàng trèo lên, lúc này bức tường băng cũng vừa nứt ra, Bạch Nhược Oánh tăng tốc độ, lái xe cách xe nơi này, Luru Minh mệt mỏi nằm trên băng ghế.

“Hừ hừ, cảm ơn, cảm ơn mọi người đã cứu chúng tôi, học học, đây là cái gì vậy, học học, sao lại đáng sợ thế này?”

Lúc này không có ai nói chuyện, Bạch Nhược Oánh vẫn đang lái xe, người trong buồng xe vẫn đang hoảng sợ, trong xe còn có ba người đàn ông thờ hồng học. Cuối cùng cũng thoát khỏi zombie chuột, Bạch Nhược Oánh thở phào nhẹ nhõm, cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía gương chiếu hậu. Khi cô nhìn rõ khuôn mặt của bọn họ, cảm giác đau đớn chợt ập đến. Không phải cô đau lòng vì bọn họ, mà bởi vì họ khiến cô nhớ đến một chuyện.

Chẳng qua cô vẫn giữ thần sắc bình tĩnh, lái xe như bình thường, khi ông Bạch và cô đổi ca, Bạch Nhược Oánh trở lại buồng xe, nằm xuống nhắm mắt lại. Thần thức của Bạch Nhược Oánh tiến vào không gian, cô ngồi dưới đất, hai tay ôm lấy đầu gối, nước mắt chảy ra từ khóe mi rơi xuống mặt đất.

Trời không biết đã sáng từ lúc nào, Bạch Nhược Oánh cũng đã thức dậy. “Cảm ơn mọi người đã cứu chúng tôi...” Nhìn đằng xa, ông Bạch và ông Hình đang nói chuyện với anh ta, Bạch Nhược Oánh không đến gần.

“Tiểu Oánh, con làm sao vậy, có phải khó chịu ở chỗ nào không?” Nhìn thấy phản ứng và sắc mặt của con gái có chút khác thường, bà Bạch quan tâm hỏi.

“Không có gì, mẹ đừng lo lắng.” Thấy ánh mắt quan tâm của mẹ, Bạch Nhược Oánh không nói gì, cô không muốn khiến mẹ mình lo lắng.

Khi anh ta và ba cô nói chuyện xong, nhìn thấy cô thì gật đầu chào một cái rồi rời đi, sau khi anh ta đi rồi, Bạch Nhược Oánh mới đi về phía ông Bạch. “Chàng trai này không tệ.” Ông Bạch gật đầu nói, “Cái gì không tệ.” Nghe chồng mình nói gì đó không tệ, bà Bạch hỏi lại.

“Không có việc gì, anh nói chàng trai vừa rồi. Đúng rồi, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào đây?”

“Trước mắt chúng ta cứ đến thành phố C, để những người muốn rời đi lại, sau đó chúng ta trực tiếp đến thành phố B, ba thấy làm vậy được không?” Nhìn thấy vẻ mặt của ba mình, Bạch Nhược Oánh có chút nghi ngờ. “Ba muốn đi xem ông nội con thế nào.” Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng ba cô cũng lên tiếng.

“Ông nội?” Nghe ba mình nhắc đến ông nội, Bạch Nhược Oánh kinh ngạc hỏi, đến tận bây giờ cô còn không biết mình có ông nội. Bạch Nhược Oánh vẫn cho rằng ông bà nội cô đã sớm qua đời, “Chồng à!” Bà Bạch đến bên cạnh ông, nắm lấy bàn tay của ông Bạch.

Thì ra ông Bạch sinh ra trong một thế gia (gia đình nhiều đời làm quan), ông là con thứ hai trong nhà, phía trên ông còn có anh trai có thể giúp ông nội quản lý công ty. Phía dưới còn có em trai út được ông nội cưng chiều, còn ông lại là con giữa, không giỏi giang giống con trưởng, cũng không khiến người yêu mến như con út. Cho nên nội cô đối với ông Bạch luôn bình thường, đến khi ông Bạch không để ý đến nghiệp nhà binh của gia đình và gặp gỡ bà Bạch.

Xuất thân của mẹ cô rất bình thường, nhưng lại dịu dàng lương thiện, hai người vừa gặp đã yêu. Nhưng ông nội cô lại không đồng ý với cuộc hôn nhân này, nên ba mẹ cô bỏ trốn, còn cắt đứt liên lạc với người nhà. Nghe ba cô nói xong, Bạch Nhược Oánh so sánh trong lòng, đột nhiên rất muốn cười, bởi vì cô đã từng làm chuyện giống như vậy.

Hỏi địa chỉ nhà ông nội rõ ràng, Bạch Nhược Oánh không có ý gì khác, ông Hình cũng giống như vậy, về phần những người khác, muốn đi thì đi cùng nhau, không muốn thì mỗi người một ngã. Trên xe còn có hai cô gái, nhìn thấy dự năng của Luru Minh thì rất kinh ngạc, nhất là Phương Di, khi cô ta nhìn thấy Luru Minh sử dụng dự năng, hai mắt lập tức phát sáng. Sau đó lại nhìn thấy chàng trai vừa được cứu, trông đáng yêu của anh ta, đó mới là đàn ông chứ. Phương Di cảm thán trong lòng, anh ta đẹp trai hơn tất cả những người đàn ông mà cô từng gặp, còn khí chất kia nữa, vừa nhìn đã biết là người làm

nên chuyện lớn.

Nhưng cô ta còn chưa phát động thế tấn công, thì anh ta đã đi mất, không còn cách nào khác cô chỉ có thể nhìn về phía Lưu Minh. Nhưng từ khi bắt đầu lên xe, Lưu Minh vẫn để khuôn mặt mặt bám đầy bụi bẩn khiến cô ta thật sự nuốt không trôi. Còn so với người đàn ông tên Trình Vĩ bên cạnh, đúng là không có cách nào so sánh được, cân nhắc hết thảy, Phương Di vẫn chọn sẽ sống bên cạnh Trình Vĩ. Mặc dù bên cạnh hắn ta có một cô gái, nhưng mà bông hoa yếu mềm ấy vốn không phải đối thủ của cô ta. Thấy Trình Vĩ luôn lén lút nhìn vòng một của mình, cô ta cố ý kéo thấp cổ áo xuống để lộ một chút ngực, trong lòng cô ta thậm chí tính toán.

Nhớ đến địa chỉ nhà ông nội, Bạch Nhục Oánh mỉm cười trong lòng, bởi vì cũng chính nơi đó Lý Hiền Nghiêu đã thức tỉnh dị năng. Lý Hiền Nghiêu, chúng ta sẽ gặp lại nhau rất nhanh thôi, hy vọng hắn vẫn sẽ đến chỗ đó. Lái xe suốt dọc đường, ông Hình khá quen thuộc với con đường này, nên vẫn luôn do ông cầm lái. Còn những người đang ở trong buồng xe, Phương Di luôn thừa dịp Ngải Tiểu Vũ không chú ý mà dùng bộ ngực đầy đặn va chạm vào Trình Vĩ, tất cả những điều đó cô đều nhìn thấy.

Sắc trời dần tối, mặc dù là mùa hè nhưng khi mở cửa sổ buồng xe ra thì không hề nóng nực. Trước đó ở chỗ Phương Di lấy được rất nhiều thứ, cho nên bây giờ mọi người cũng không lo lắng về vấn đề thức ăn. Không lâu sau xe ngừng lại: “Buổi tối quá yên tĩnh, tiếng động cơ và ánh đèn xe sợ rằng sẽ kéo zombie đến. Nên mọi người nghỉ ngơi tại chỗ chút đi.”

Nghe ông Bạch nói, mọi người không có ý kiến, có người nói muốn đi vệ sinh, có người lại bảo muốn đi vận động thư giãn gân cốt một chút. Trời cũng không quá tối, nên mọi người đều lập tức tách nhau ra sinh hoạt. Gần đây mọi người luôn phải ăn những đồ ăn khô cứng, ông bà Bạch lấy ra một chiếc nồi đã cất từ trước, ông Hình canh chừng, còn ông Bạch thì thừa lúc mọi người không chú ý dùng dị năng rót nước vào trong nồi.

Không có đồ ăn ngon, nhưng có thì vẫn còn hơn không, nấu chút đồ nóng, đối với mọi người mà nói đều là chuyện tốt. Bạch Nhục Oánh dùng thần thức quan sát khu vực xung quanh không có nguy hiểm gì, cũng đồng ý với cách làm của ba mẹ.

Không biết có phải tác dụng của suối nước trong không gian hay không mà nhu cầu bài tiết chất thải trong cơ thể của nhà họ Bạch rất ít. Lưu Minh cảm thấy không thoải mái, anh ta ôm bụng vội vàng chạy xuống xe. Không lâu sau nước sôi lên, bà Bạch gọi mọi người đến ăn mì, họ đều trở lại.

Ban đêm yên tĩnh, tính an toàn của xe chở hàng rất cao, cho nên mọi người đều an tâm ngủ, lúc này Bạch Nhục Oánh lại nghe một tiếng động. Có một người nhẹ nhàng từ trong xe ra ngoài, sau đó có thêm một người nữa. Người luôn thấy rõ ràng là Bạch Nhục Oánh thì không cần kể đến, thế nhưng tiếng động kia lại làm Lưu Minh thức giấc.

“Haizz. Tôi muốn đi vệ sinh.” Nói xong, Lưu Minh mở mành đi ra ngoài. Con hàng gốc này, Bạch Nhục Oánh cảm thán trong lòng. Cô không để ý đến bọn họ nữa mà tiếp tục nghỉ ngơi, không lâu sau đó cô lại bắt được một cảm giác, Bạch Nhục Oánh mở thần thức lần theo cảm giác kia. Đột nhiên cô nhìn thấy một dáng người thô tục đang đứng trong bụi cỏ, nhìn lên cái gì đó ở phía trước, trông bộ dáng rất cẩn trọng.

Con hàng này không phải Lưu Minh sao? Nhìn dáng vẻ có lẽ đã đi vệ sinh xong, nhưng anh ta đang nhìn cái gì vậy, dáng vẻ còn bí ối đến thế. Mà từ phía xe, có tiếng động không rõ ràng truyền đến.

Hiện tại thần thức của Bạch Nhục Oánh chỉ có thể mở rộng đến 50m, xa hơn nữa thì không được. Cô nhìn sang chỉ thấy Phương Di toàn thân trần truồng nằm trên cỏ, cô ta nâng cao cặp mông trắng như tuyết. Phía sau cô ta, là Trình Vĩ, lúc này quần của hắn còn chưa kéo xuống hết vẫn mắc lại trên chân. Hắn ở đằng sau lưng Phương Di mạnh mẽ chạy nước rút, một tay Trình Vĩ hung hăng bắt lấy cặp mông trắng nõn của Phương Di, quả thật vóc người của cô ta so với Ngải Tiểu Vũ thì đầy đặn hơn nhiều.

Cô ta nhét quần lót của mình vào trong miệng, khuôn mặt say mê, Phương Di rên rỉ, độ dấn sát không chịu nổi rồi. Trình Vĩ dùng sức đánh mạnh lên mông cô ta: “Điểm ranh, cô đúng là lăng lợ mà, kẹp chặt một chút.”

“Ừ, á.” Phương Di cắn đồ trong miệng, chỉ có thể rên rỉ trả lời.

Nhìn thấy cảnh này trong lòng Bạch Nhục Oánh cười lạnh, chuyện này cô đã đoán ra được. Chính cô cũng đã từng trải qua, nên nhìn thấy cảnh ấy cô cũng không có biểu cảm gì. Nhưng khi nhìn thấy Lưu Minh, con hàng bại não ấy, bộ dạng muốn nhìn lại không dám nhìn, dáng vẻ vô đầu bứt tai. Bạch Nhục Oánh lắc đầu một cái, mặc kệ anh ta nghĩ nhiều làm gì, cô rút thần thức về đúng là lăng phí sức lực mà, rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Không lâu sau, Lưu Minh trở lại xe, anh ta nhìn Ngải Tiểu Vũ một cái, bạn gái chính thức của Trình Vĩ vẫn còn ngủ say: “Bạn trai còn đang bị hồ ly tinh quyến rũ, cô còn có thể nằm ngủ ngon lành.” Suy nghĩ trong lòng như vậy, Lưu Minh trở lại chỗ ngủ của mình.

Sau đó, Trình Vĩ và Phương Di cùng lên xe, trên mặt Phương Di còn ửng hồng, cô ta còn đá lông nheo với Trình Vĩ, sau đó trở lại chỗ của mình. Còn Trình Vĩ cũng vậy, nhìn Ngải Tiểu Vũ đang ngủ say, nằm xuống bên cạnh cô gái...

Trong lòng Trình Vĩ nhớ lại tự vị vừa rồi, nhớ đến vóc người đầy đặn của Phương Di rồi ôm lấy bạn gái của mình. Hai phong cách, hai phong vị, thật sự muốn làm người hưởng thụ thì nhân chi phúc mã, nghĩ như thế xong hắn đã ngủ mất.

Thật ra, chỗ bọn Bạch Nhục Oánh cách thành phố C không xa, ông Hình lại quen thuộc đường xá chọn con đường nhỏ vắng vẻ không có người mà đi. Lúc đi có gặp vài zombie đều bị xe hàng nghiền nát, Bạch Nhục Oánh than thở trong lòng, kiểu xe hàng này chắc chắn thật, rất nhanh mọi người đã đến được thành phố C.

Lời người dịch: Là phụ nữ phải độc lập và kiên cường, dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào, đừng hạ thấp giá trị bản thân như Phương Di. Tuy mỗi người một cách suy nghĩ cả hành xử nhưng chà đạp bản thân mình như cô gái này không đáng.

Chương 30: No 30

Editor: Mai Tuyết Vân

Thành phố C bị phá hủy không nghiêm trọng, hơn nữa ở cổng thành phố còn có hàng rào bảo vệ và quân đội canh phòng, xem ra thành phố C đã không còn giống như trước. Cô không vào thành phố, chỉ dừng lại trước cổng vào, để Trình Vi, Ngải Tiểu Vũ và cả Phương Di xuống xe, bọn họ cầm theo ba túi bao lô, mang theo một nửa số thức ăn trong siêu thị của Phương Di. Người nhà họ Bạch cũng không ngăn cản, còn những thứ khác xem như lộ phí. Bọn họ đều không xuống xe, bao gồm cả Lưu Minh, bởi vì họ có việc phải làm, cả nhà họ muốn đến nhà ông nội Bạch Nhục Oánh xem thế nào.

Xe đang chạy, nhưng Bạch Nhục Oánh cảm nhận được ba mình rất sốt ruột, cô biết ông Bạch lo lắng, nhưng tình hình thế nào cũng chỉ có thể đến đó mới rõ ràng được. Nhà họ Bạch là gia tộc giới thượng lưu, cho nên chỗ bọn họ ở là khu biệt thự độc lập, vậy mà hôm nay nơi này giống như mảnh đất chết. Một tiếng động cũng không có, vườn hoa vốn xinh đẹp nay lại một mảnh ngồn ngang tiêu điều. Trong sân chỉ có bốn con zombie, nhìn quần áo rách nát trên người, chắc là người giúp việc trong nhà...

Thấy tình hình trước mắt, ông Bạch nắm thật chặt tay vợ, ông không dám tưởng tượng ra, ba ông và các anh em mình hiện giờ ra sao. Nhìn ông như thế, Bạch Nhục Oánh lấy Đường đao ra, sải bước đi vào vườn hoa, một mình cô lao về phía bốn zombie. Bây giờ phản xạ của zombie cũng không còn chậm chạp nữa, nhưng zombie ở đây cho dù có phản ứng nhanh hơn nữa thì cũng không phải đối thủ của cô. Bốn con zombie phản kích, đều đánh về phía Bạch Nhục Oánh!

"Tiểu Oánh!" Bà Bạch che miệng nín thở, động tác của con gái làm bà giật mình, dù con gái bà có dị năng thì cũng chỉ là người bình thường, nếu bất cẩn một chút bị zombie cắn phải... Bạch Nhục Oánh chém một nhát, một con zombie ngã xuống, nhưng lúc này một con khác lại bổ nhào đến. Ông bà Bạch và Lưu Minh sợ hết hồn, đang chuẩn bị lên thì thân hình Bạch Nhục Oánh đã thoát một cái. Mọi người kinh ngạc, vì con zombie đã vồ hụt. Lúc này, họ mới nhớ ra con gái mình còn có dị năng tốc độ.

Bây giờ, Lưu Minh dùng ánh mắt sùng bái nhìn Bạch Nhục Oánh, lúc trước anh đã biết cô có dị năng sức mạnh, khi ấy anh còn cười cô. Vì anh tưởng tượng bộ dạng một cô gái nhỏ bé như Bạch Nhục Oánh có cơ bắp cuộn cuộn vác một cái búa lớn, còn cô thì lại không để ý đến con hàng ngốc này.

Thật ra Lưu Minh sớm đã nhìn thấy thanh Đường đao trên xe, anh cũng tỏ vẻ rất thích nó, nhưng Lưu Minh vẫn cho rằng nó là của ông Hinh. Bởi vì tác phong nghiêm túc của ông Hinh rất hợp với nó.

Vậy mà hôm nay, anh mới biết Đường đao là của cô, sau đó lại nhìn thấy bản lĩnh của Bạch Nhục Oánh. Lưu Minh thật sự đã ghen tị thêm muốn, tại sao dị năng của anh lại là hệ băng mà không phải như của Bạch Nhục Oánh vậy. Mạnh như thế mới đẹp trai, mới có tác phong của một hiệp khách, lúc này Lưu Minh đang mơ mộng, chính anh cầm bảo đao trong tay, múa đao tạo ra cuồng phong.

Hình ảnh trong đầu Lưu Minh lúc này, nếu bị Bạch Nhục Oánh thấy được, nhất định cô sẽ cảm thấy cảnh này rất quen. Đó không phải là kiếm khách bệnh thần kinh "Lệnh Hồ Xung" cô đã gặp ở bến xe sao. Bạch Nhục Oánh xoay người, Âm Huyết chém xuống, toàn bộ zombie đều ngã xuống đất. Nhìn cô mạnh mẽ ngang tàn, Lưu Minh cảm thấy nghiêng lệch một hồi, còn những người khác đều rất tự hào.

Tiêu diệt hết zombie trong vườn hoa, mọi người liền đi vào biệt thự, không nghĩ đến việc cổng biệt thự đã mở toang. Nhìn vệt máu đã khô ở cổng, mọi người đều chú tâm về phía trước, Bạch Nhục Oánh thả thần thức ra, phát hiện phía trên cầu thang có hai thi thể nằm trên mặt đất, mà trên thi thể còn có hai con zombie chuột. Xác người sớm đã bị gặm nhấm không ra hình dạng gì, hai con zombie chuột còn đang cắn xe ruột của xác chết, ăn uống ngon lành...

Trong biệt thự không có zombie, chỉ có xác chết, phía trên lầu thần thức của Bạch Nhục Oánh không dò xét được phạm vi xa như vậy, mọi người chỉ có thể lên đó tìm. Lúc này con zombie chuột nhìn thấy có người xuất hiện, đôi mắt màu đỏ chột phát sáng, lao về phía bọn họ, mọi người kinh sợ, nhưng Lưu Minh đã phóng một lưỡi dao băng ra, chém đứt con zombie chuột. Thấy động tác của Lưu Minh, lúc này mọi người mới cảm thấy con hàng ngốc này cũng có chút hữu dụng.

Con zombie chuột còn lại lớn hơn rất nhiều, nhìn thấy đồng bọn chết rồi, nghe nanh múa vuốt, nhanh chóng lao về phía Lưu Minh. Tốc độ của rất nhanh, làm cho người khác muốn tránh cũng không kịp, Lưu Minh giật mình sợ hãi.

"Kiên băng!"

Chỉ nghe Bạch Nhục Oánh hét một tiếng, Lưu Minh cũng dựng một bức tường băng trước mặt, nhưng con zombie kia người to sức lớn, trực tiếp tông nát tường băng. Lúc này, Bạch Nhục Oánh vội vàng vung Đường đao, chắn trước mặt Lưu Minh, zombie chuột nhìn thấy Đường đao, giống như cảm thấy được nguy hiểm, nó thay đổi phương hướng tránh thoát.

Bạch Nhục Oánh nhìn con zombie chuột, nó đã biến dị, cô biết mình không thể để nó chạy mất, nếu không nó sẽ gọi bầy đàn đến rất đông.

Nghĩ như thế cô liền lách người đuổi theo con chuột, Đường đao trong tay chém đến, tốc độ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, máu đen trào ra!

Zombie chuột bị phanh thây làm hai, đột nhiên cô nhớ đến chút chuyện, Bạch Nhược Oánh dùng dao bỏ đầu con chuột, thậm chí nhìn thấy một thủy tinh thể màu đỏ, cô lấy thủy tinh thể, ném vào không gian. Chốc nữa cô sẽ nói với người nhà về việc này, sau đó cùng với mọi người lên lầu.

Bọn họ không nhìn thấy động tác của Bạch Nhược Oánh, nhưng vẫn tò mò tại sao cô lại muốn bỏ đầu zombie chuột. Luru Minh cũng rất muốn hỏi, nhưng ông Bạch sốt ruột muốn biết tình hình của người thân nên họ cũng không dám hỏi nhiều.

Đứng trước cửa phòng, Bạch Nhược Oánh nhìn về phía ba mẹ mình, thấy sắc mặt ông bà Bạch tái nhợt, nhìn chăm chăm vào cửa phòng ngủ trước mặt. Bạch Nhược Oánh thờ dài một tiếng, cô dùng thần thức dò xét, nơi này không có ai cả, nghĩ thế cô đá văng cửa chính. Nhìn con gái đập mạnh cánh cửa, ông Bạch đã muốn nói gì đó, nhưng khi ông nhìn thấy trong phòng trống rỗng thì lại không nói gì.

Tìm khắp bên trong biệt thự, một người cũng không thấy, nhìn mọi thứ như thế giống như vốn dĩ không hề xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, như thế là sao? Bạch Nhược Oánh nhìn ba mình, ông Bạch thấy tình hình thế này, cười khổ một cái không nói gì, bà Bạch nắm lấy tay chồng, an ủi ông. Ông Hình thấy vậy, lui ra ngoài, trước khi đi ông còn lúi theo tên Luru Minh đang vô cùng nghi hoặc và Bạch Nhược Oánh ra khỏi phòng.

Xa xa cô nghe thấy: “Hôm có mưa sao băng, anh đã gọi điện cho ba, muốn thông báo cho ba biết tai họa sắp đến. Nhưng ba nghe thấy tiếng anh rồi cúp điện thoại, cuối cùng, ngay cả khi ba rời đi cũng không để anh biết...” Nghe thấy ba cô nói thế, Bạch Nhược Oánh vốn không có bất kỳ ấn tượng nào với người nhà họ Bạch lại sinh ra chán ghét.

Nhà họ Bạch còn có một ít đồ chưa mang đi, cô đi tới từng căn phòng, xem món gì có thể lấy thì ném vào không gian. Đột nhiên có một cảm giác vô hình giống như đang gọi cô vậy, Bạch Nhược Oánh lần theo cảm giác, chạy đến một căn phòng, đây chính là thư phòng. Có cảm giác dẫn dắt, đồng thời cô cũng cảm thấy Âm Huyết rất hưng phấn, kích động giống như lần đầu uống máu, Bạch Nhược Oánh đi đến kệ sách. Nhìn Âm Huyết không ngừng đung đưa, cô có cảm giác phía sau giá sách có thứ gì đó, là một kết sắt, nhưng cô lại không biết vị trí chính xác, hỏi ba cô sao? Ông nội cô ngay cả con trai ruột cũng không thích, sao có thể nói cho ông ấy nghe vị trí kết sắt chứ.

Bạch Nhược Oánh nhìn Âm Huyết trên tay mình một chút, chém một nhát, giá sách đổ nát lộ ra một cái kết sắt nhỏ trên tường. Cô dùng Âm Huyết cắt tủ, cửa sắt rút xuống lộ ra đồ bên trong, là một khuyên tai hồng ngọc, bề mặt khuyên tai hình như có khắc một đóa sen đỏ.

Không biết vì sao khi cô vuốt ve huyền tai ngọc, trong lòng lại nổi lên một cảm xúc mơ hồ. Mặc kệ nó, có thể khiến Âm Huyết hưng phấn khẳng định nó là đồ tốt. Bạch Nhược Oánh ném khuyên tai ngọc vào không gian. Lúc này Âm Huyết đã rất kích động, trở lại bên trong cơ thể của cô. Bất ngờ vì ý muốn của Âm Huyết, chẳng qua hình như bản thân Âm Huyết cũng tự mình có ý thức. Không có chuyện gì nữa, Bạch Nhược Oánh tiếp tục thu gom đồ đạc, ông Hình và Luru Minh cũng đang tìm kiếm. Con hàng Luru Minh bây giờ giống như đang đi sưu tầm bảo vật, hưng phấn đến mức không biết làm sao.

"Bác Hình, bác nói xem trong biệt thự này có bảo tàng không?"

"Bác Hình, nghe nói những người có tiền đều có bảo tàng kỳ dị."

"Bác Hình, bác nói người nhà này có giấu đồ gì quý không?"

"Bác Hình, không biết bọn họ có mật thất hay hầm ngầm gì không, nên trong nuôi các người đẹp toàn cầu?"

"Bác Hình, bác nói xem nếu có người đẹp, nếu vậy không phải sẽ trở thành người đẹp zombie sao?"

"Bác Hình, bác nghĩ chúng ta có thể phát hiện ra vàng bạc gì không?"

"Bác Hình, vàng bạc sau này có thể sử dụng nữa không?"

"Bác Hình, trước đây xem tivi, mấy công tử nhà giàu khoe của đều dùng tiền đốt thuốc, con cảm thấy bọn họ đúng là đại gia. Nhưng mà hôm nay, bác Hình, con cũng muốn dùng tiền lau mồ hôi, nhất định rất trâu bò, bác thấy thế nào? Nhưng con lại không muốn lên tivi đâu."

"Bác Hình....."

Nhìn con hàng bại não ở trước mặt mình nhảy lên nhảy xuống, nghe xong lời nói của anh ta, ông Hình cảm thấy gân xanh trên trán mình giật giật. Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của mọi người đều rất tốt, tụ họp lại ở phòng khác bàn bạc kế hoạch.

"Không biết mọi người có phát hiện ra không, khi chúng ta gặp phải zombie và zombie chuột, so với ban đầu gặp chúng đã thay đổi rất nhiều. Động tác cũng linh hoạt hơn, ngay cả sức lực cũng tốt hơn nhiều. Zombie không có tư duy, chúng chỉ là cái xác không hồn, thế nhưng lần này zombie chuột lại khác. Giống như chúng biết được thế nào là gặp nguy hiểm, chúng trở nên thông minh hơn." Bạch Nhược Oánh ngồi trên ghế sofa, mở miệng nói.

"Không tốt, trước giờ sức của zombie đều lớn hơn chúng ta một chút, dù gặp phải vẫn có thể đối phó. Nhưng mà bây giờ ba cảm giác mỗi con zombie đều hơn người thường đến bốn năm lần. May mắn là chúng ta đã có tính toán, có thể tránh né hoặc lợi dụng các ưu thế và tiêu diệt chúng, nhưng nếu như con nói, không phải chúng cũng sẽ tiến hóa biết tư duy chứ? Vậy chúng ta thì sao, chúng ta làm thế nào đây?"

Nghe ba mình nói, Bạch Nhược Oánh nhớ đến thủy tinh thể mình nhặt được: "Đúng rồi, hôm nay con giết zombie chuột, tìm được thứ này." Nói xong cô lấy viên thủy tinh đỏ kia ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: No 31

Editor: Mai Tuyết Vân

“Đây là cái gì?” Nhìn thủy tinh thể xinh đẹp, Lưu Minh nháy mắt, tò mò hỏi. “Tôi nghĩ cái này là hạch não do zombie chuột tiến hóa thành. Cũng vì có thứ này, mà bọn chúng mới lợi hại như vậy. Tôi còn cảm thấy hình như nó có chứa năng lượng.”

“Chứa năng lượng sao?” Ông Hình nghe Bạch Nhược Oánh nói thế, khẽ cử động, ông cầm lấy thủy tinh thể, chăm chú quan sát, dường như bên trong có một loại chất lỏng màu đỏ. Bạch Nhược Oánh gật đầu, cô cảm nhận được, trong vật này có chứa rất nhiều năng lượng. Nếu hấp thụ nó, có thể gia tăng năng lượng bản thân, nhưng mà thủy tinh thể này chỉ có thể dựa vào tinh thần để hấp thụ năng lượng chứa bên trong.

“Nếu có thể hấp thụ năng lượng bên trong, nó sẽ giúp chúng ta tiến hóa dị năng.” Nghe Bạch Nhược Oánh nói thế, ánh mắt mọi người nhìn thủy tinh thể đều hừng hực như có lửa. “Làm cách nào để hấp thụ đây? Mỗi con zò đều có ư, sao trước đây chúng ta chưa từng gặp phải?” Ông Hình nhìn về phía cô. Cô đưa mắt lướt qua thủy tinh thể, chính cô cũng không tìm ra được cách để mở nó, như thế thì mỗi người phải sử dụng năng lượng tinh thần để hấp thụ mà thôi.

“Không phải zò nào cũng có, chỉ có những zò biến dị mới có. Về việc hấp thụ thể nào, con muốn mọi người tập trung suy nghĩ, dùng tinh thần hấp thụ năng lượng ở bên trong.” “Năng lượng tinh thần?” Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau.

Sau khi cô nói xong, ông Hình lập tức đưa thủy tinh thể cho Bạch Nhược Oánh: “Nếu đã như thế, con mau hấp thụ nó đi, có thể gia tăng sức mạnh của con.” Bạch Nhược Oánh lắc đầu, dị năng của cô đến từ ah, mà ah đối với thứ này lại không có hứng thú. Huống chi cô còn có suối nước có thể giúp cô gia tăng sức mạnh, cho nên thủy tinh thể này đối với cô mà nói là vô dụng.

“Không cần ạ, con nghĩ mọi người đã thấy năng lực của con rồi. Cho nên thủy tinh thể này con tạm thời chưa cần. Sau này chúng ta đều ngồi trên cùng một chiếc thuyền, con cũng không muốn che giấu thứ gì. Ba là dị năng hệ thủy, mẹ là dị năng không gian, bác Hình là dị năng sức mạnh, còn Lưu Minh là dị năng hệ băng. Riêng con có dị năng không gian, sức mạnh và tốc độ.” Bạch Nhược Oánh nói xong, Lưu Minh trừng to hai mắt, miệng há hốc, thật là hâm mộ, ghen tỵ. Anh ta hận trời xanh, tại sao ông trời lại không có mắt chứ?

Không ai để ý đến suy nghĩ của con hàng này, cô nói tiếp: “Dị năng của con tạm thời không cần tiến cấp. Nhưng bác Hình lại khác, vì bác sở hữu dị năng sức mạnh, là người tấn công trực diện, cho nên nguy hiểm sẽ rất lớn. Không gian hiện tại của mẹ đã rất lớn, nên tạm thời không cần tăng lên. Ba và Lưu Minh đều có thể đánh tầm xa, ít nguy hiểm hơn nhiều. Cho nên con quyết định để bác Hình tăng cấp dị năng trước. Hơn nữa hiện tại đã có thủy tinh thể, sau này con muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chúng ta cứ từ từ thu góp.” Nghe Bạch Nhược Oánh nói thế, không có ai phản đối cả, ông Hình nhận lấy thủy tinh thể nói lời cảm ơn.

“Đúng rồi, bây giờ rất nhiều người chắc còn chưa biết cách dùng thủy tinh thể, nếu như sau này chúng ta thấy chúng có thể lấy thì cứ lấy. Chúng ta không phải thánh sống, vì thế chuyện này tạm thời đừng nói cho người khác, sau này thứ ấy còn nhiều chỗ cần dùng đến.” Cô không nói với họ, sau này thủy tinh thể chính là thứ hữu dụng nhất trên trái đất.

Nghe Bạch Nhược Oánh lời nói, cũng không có ai phản đối, bọn họ vốn là đối với thể giới khôi phục còn ôm lấy một chút hi vọng, nhưng trải qua nhiều ngày như vậy, hôm nay thể giới khôi phục thành bộ dáng lúc trước, đã là không thể nào, vậy mình muốn sống thật khỏe, cũng chỉ có thể mình chăm sóc mình.

Ban đêm, khi tất cả mọi người đều ngủ, ông Hình theo hướng dẫn của Bạch Nhược Oánh, hấp thụ năng lượng của tinh thể thành công. Còn cô thì lặng lẽ rời khỏi nhà, vì cô còn một số việc cần làm. Men theo dấu chân, Bạch Nhược Oánh đi đến một căn biệt thự khác, nơi này kiếp trước chính là chỗ Lý Hiến Nghiêu mơ hồ thức tỉnh dị năng. Kiếp này không phải là chỗ chôn cất của hắn sao?

Không dùng xe chở hàng, Bạch Nhược Oánh tùy tiện lái một chiếc xe ra ngoài, đi tới nơi trong trí nhớ. Thả thần thức ra ngoài, cô cảm thấy nơi đó có người, hơn nữa còn chính là một nhà Lý Hiến Nghiêu. Đang muốn tiến tới, thì cô đột nhiên phát hiện ra Lý Hiến Nghiêu thức tỉnh dị năng. Bạch Nhược Oánh mở rộng thần thức, cô nhận thấy chỗ hắn ta không nhiều người hơn nữa trong nhiều căn phòng, kho hàng đều chứa đầy lương thực. Cô thận trọng nhảy vào biệt thự, đi tới phòng của Lý Hiến Nghiêu.

Thân thể được nước không gian cải tạo, có thể nói cơ thể cô bây giờ nhẹ như chim yến, chỉ hơn chứ không kém. Bạch Nhược Oánh lặng lẽ bước vào phòng Lý Hiến Nghiêu rồi trốn vào không gian, cô không có hứng thú nhìn tên cặn bã ấy tắm. Đúng lúc ấy, cửa phòng Lý Hiến Nghiêu mở ra, một cô gái trắng trẻo ngượng ngùng im lặng đi vào. Trên người cô ta chỉ quấn chiếc ga trải giường nhỏ, mái tóc ướt nhẹp có thể là vừa tắm xong. Khuôn mặt ửng hồng, khi cô bước vào phòng liền cởi ga trải giường duy nhất trên người đi. Cơ thể đầy đặn, cuộc sống sau này càng khó khăn, nhìn thấy tất cả những cảnh này, cô nghĩ thầm. Lúc này cô gái đã đi về phía chiếc giường lớn, hơn nữa còn nằm hẳn lên giường. Không lâu sau, Lý Hiến Nghiêu mới tắm xong bước ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời ngây dại.

Cô ta chính là bạn học của Bạch Tuyết, khi hắn đến tìm Bạch Tuyết cũng tiện tay mang theo cô ta. Nhìn cô gái yếu đuối mong manh như thế, không nghĩ đến vóc người lại tốt như thế, kể từ sau khi thức tỉnh dị năng, Lý Hiến Nghiêu cảm thấy chức năng sinh lý cũng đã khôi phục. Hôm nay, nhìn cô gái trước mắt này, lần đầu tiên hắn cảm thấy phần thân của mình có phản ứng.

"Tiểu mỹ nhân, thật không ngờ em lại lẳng lơ như vậy. Được rồi, hôm nay anh sẽ cho em thử một chút khả năng mới hồi phục của anh." Lý Hiền Nghiêu tháo chiếc khăn tắm bên hông, tiến về phía cô gái trên giường, nhìn phân thân của đàn ông đưa co trước mặt, mặt cô ta ửng hồng. Kể từ khi Lý Hiền Nghiêu xuất hiện ở ký túc xá của Bạch Tuyết, cô ta đã thích chàng trai anh tuấn cao lớn này. Nhưng hẳn lại là bạn trai của Bạch Tuyết, cô ta không dám tranh giành.

Trước đây, cô ta tiếp cận Bạch Tuyết là muốn được nhìn thấy Lý Hiền Nghiêu, không nghĩ đến ngày ấy, khi Lý Hiền Nghiêu đến tìm Bạch Tuyết cũng chính là ngày cô ta vừa nhìn thấy tin tức trên diễn đàn, cô mới quyết định đi tìm Bạch Tuyết. Thật ra cô ta đã tính toán, kể chuyện này cho Lý Hiền Nghiêu nghe, bởi vì cô biết hẳn ta sẽ đến vào ngày hôm sau, nhưng không ngờ lại xảy ra một màn này.

Hot boy kia là bạn tốt của cô ta, việc trên diễn đàn cũng là cô ta sắp xếp, chính cô ta muốn để cho Lý Hiền Nghiêu biết được bộ mặt thật của Bạch Tuyết, sau đó bỏ rơi cô ta. Nhưng cô gái lại không ngờ, mình còn chưa kịp nói gì, thì Lý Hiền Nghiêu đã chạy ra ngoài, sau đó xảy ra sự kiện cần người. Rồi xảy ra họa lớn, may mắn cô không có nhiều chuyện, không nghĩ đến việc Bạch Tuyết cũng có dị năng. Điều này khiến cô ta sợ hãi, may mà cái gì cô ta cũng chưa nói, từ đó về sau vẫn đi theo Bạch Tuyết và Lý Hiền Nghiêu.

Nhìn bọn họ ân ái, cô ta rất ghen tị, cho nên hôm nay thừa dịp Bạch Tuyết không có nhà, cô ta biết Lý Hiền Nghiêu lại đang tắm nên mới lén lút tiến vào. Cô ta thấy Lý Hiền Nghiêu không mặc gì, thì vội vàng xấu hổ nhắm hai mắt lại, nên không nhìn thấy trên người Lý Hiền Nghiêu có một thứ khác lạ. Nhưng Bạch Nhược Oánh lại nhìn thấy, ở tận thế thứ này cô đã thấy nhiều, nó là một loại vật bệnh. Không biết vì sao Lý Hiền Nghiêu lại mắc phải, chẳng qua quá tình hoan lạc sẽ rất đặc sắc, cô cười lạnh.

Đi đến gần cô gái nằm trên giường, Lý Hiền Nghiêu cười nhạt vươn tay ra, một sợi dây xanh biếc từ trên tay hắn mọc ra, thân dây mọc đầy gai nhọn. Hắn ta vung tay lên, sợi dây mây quét lên người cô gái, làn da vốn trắng nõn đã xuất hiện một vết máu.

Vì cảm thấy đau đớn nên cô gái mở mắt ra, lần này thì cô ta cũng nhìn rõ thứ trên người Lý Hiền Nghiêu. Cô gái cảm thấy buồn nôn, cô sợ hãi, vùng vẫy muốn rời đi, cô ta kêu lên. Nhưng miệng cô ta đã bị Lý Hiền Nghiêu dùng dây mây nhét chặt. Máu trên người cô gái ngày càng nhiều, Lý Hiền Nghiêu vui vẻ cười to: "Tiểu mỹ nhân, anh biết em thích cái này. Hôm nay anh vừa khôi phục sinh lý, em gái xinh đẹp lại chủ động hiến thân, anh lập tức tới ngay." Thì ra hôm nay là ngày đầu tiên hắn khôi phục bản năng đàn ông, nói xong hắn ta tiến lại gần cô gái.

Dị năng hệ mộc! Nhìn một màn này Bạch Nhược Oánh kinh ngạc. "Thật là hăng hái, hy vọng tôi không quá rầy nhả hứng của hai người." Lúc này, Bạch Nhược Oánh đột nhiên bước ra từ góc phòng, nghe thấy giọng nói bất ngờ vang lên. Hắn ta và cô gái cùng quay đầu lại, khi hai người nhìn thấy Bạch Nhược Oánh đều trừng mắt, không dám tin.

Lý Hiền Nghiêu còn chưa kịp phản ứng thì cô gái bị che miệng nín khóc nhìn về phía Bạch Nhược Oánh kêu hai tiếng, nhưng lại bị Lý Hiền Nghiêu quát một roi, bất tỉnh. "Bạch Nhược Oánh?" Nhìn thấy cô, Lý Hiền Nghiêu không thèm để ý đến cô gái đã hôn mê, trực tiếp đứng dậy, kéo khăn tắm qua, quấn ngang hông mình. Hắn nhìn cô: "Sao em còn chưa chết, làm cách nào em tiến vào được đây?"

Lý Hiền Nghiêu cau mày, ngẩng ngẩng nhìn Bạch Nhược Oánh vừa xuất hiện, so sánh cô với lần trước hắn trông thấy thay đổi rất lớn. Không chỉ riêng vẻ đẹp thanh tú, mà trên người còn phát ra khí chất xuất trần, nhất là đôi mắt kia, thị phệ không trộn lẫn, làm người khác phải mê đắm.

Bây giờ nếu muốn được ánh mắt trong suốt, ngoại trừ trẻ con mới chào đời, hoặc mang kính áp tròng mới có được. Nhưng Bạch Nhược Oánh lại không giống vậy, nhìn một cái là biết đây là đôi mắt của cô, giống như một suối nước mềm mại, lôi cuốn người khác đi vào.

Lý Hiền Nghiêu bị hấp dẫn, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại, nhớ tới việc Bạch Nhược Oánh xuất hiện từ hư vô. Hắn ta cũng không ngạc nhiên, chưa nói đến tại sao cô lại thay đổi nhiều như vậy. Mà cách Bạch Nhược Oánh âm thầm xuất hiện tại phòng của hắn đã khiến Lý Hiền Nghiêu sau khi phát hiện ra đã rất kinh hãi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: No32

Editor: Mai Tuyết Vân

Nghĩ tới việc mình có dị năng, chẳng lẽ Bạch Nhược Oánh cũng thức tỉnh dị năng, Lý Hiền Nghiêu suy nghĩ.

"A Oánh, sao em lại đến đây, cũng không nói cho anh biết một tiếng, anh sẽ đi đón em, nói cho em biết, hiện tại bên ngoài rất hỗn loạn, thiên tai không dứt, còn xuất hiện một bầy quái vật ăn thịt người. Khi em đi rồi, anh tìm em rất lâu, nhưng không thấy, em có biết anh đau lòng đến chết không. Bây giờ, không ngờ em lại tìm đến, rất rõ ràng người em yêu chính là anh, A Oánh. Đã đến rồi thì ở lại đi, bên ngoài nguy hiểm lắm, em ở lại anh lại có dị năng, anh sẽ bảo vệ em." Lý Hiền Nghiêu suy nghĩ một chút rồi bất ngờ thay đổi thái độ.

Nhìn người đàn ông trước mặt chỉ quấn một chiếc khăn lông bên hông, ánh chuyển từ hung ác sang say đắm, rồi thành sắc bén. Cuối cùng lại bất ngờ trở thành ánh mắt thâm tình nhìn cô, Bạch Nhược Oánh buồn nôn.

"A Oánh, anh biết em vẫn còn yêu anh, cô gái này không phải như em nghĩ, cô ta không phải người tốt, anh làm như thế vì báo thù..." Lý Hiền Nghiêu

hàm ý nhìn người trên giường một chút, có phần xấu hổ nói.

Chịu đựng sự ghê tởm, Bạch Nhược Oánh mỉm cười ngọt ngào, Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Bạch Nhược Oánh, một suy nghĩ lại xuất hiện trong lòng. Bạch Nhược Oánh, cô để hắn chịu nhiều khổ sở như vậy, chờ cô rơi vào tay hắn. Hừ! Hắn sẽ khiến cô sáng mắt ra.

Nghĩ như thế, Lý Hiền Nghiêu đưa tay ra sau lưng, lén lút gọi một sợi dây mây, sau đó hét lên một tiếng, vang vọng khắp biệt thự.

Người trong biệt thự nghe thấy thì chạy đến phòng Lý Hiền Nghiêu, đẩy cửa vào chỉ nhìn thấy hắn kêu la thảm thiết nằm lăn lộn trên thảm. Khẩn tảo không biết đã biến đi đâu mất, bên cạnh còn có một thứ bị cắt rời đâm dĩa máu tươi. Lý Hiền Nghiêu vẫn đau đớn la hét, cô gái hôn mê bị dây mây trói chặt trên giường, ngoài ra không còn ai khác.

"Á!" Hắn thét lên một tiếng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mẹ hắn hét lên một tiếng rồi ngất đi. Bạn gái của Lý Hiền Nghiêu là Bạch Tuyết cũng đã trở về, cô vừa tức giận nhìn Lý Hiền Nghiêu, vừa an ủi bà Lý. Mẹ của Lý Hiền Nghiêu tỉnh lại, nhào về phía con trai bà, ôm lấy con trai đang lăn lộn, gào khóc gọi tên hắn.

"Đi à, con đi lấy băng gạc, di nhật JJ* của A Nghiêu lên đi, khi nào tìm được bác sĩ, sẽ có cách chữa."

*JJ: bộ phận sinh dục của đàn ông.

Vừa định đi cầm máu cho Lý Hiền Nghiêu, nhưng khi nhìn thấy những thứ trên người hắn, cô suýt nữa nôn ra. Rốt cuộc thì cô cũng biết những thứ trên người mình từ đâu mà có, cô ta tức giận liếc mắt nhìn Lý Hiền Nghiêu, xoay người đi lấy đá chườm.

Lại nói kể từ khi Lý Hiền Nghiêu mắc bệnh, hắn ta bắt đầu làm trâu làm ngựa, vừa kiếm tiền vừa chữa bệnh. Khi mới bắt đầu bệnh của hắn không nghiêm trọng lắm, nên nhiều người không nhận ra. Sau đó hắn lại cầm tiền mình kiếm được đi chữa bệnh, cũng sắp khỏi rồi. Nhưng lại không ngờ rằng bệnh của hắn còn chưa khỏi hẳn, thì tận thế tới, bệnh viện trở thành nơi ở của zombie. Phòng khám bệnh cũng đóng cửa, vì thế hắn không biết đến đâu để chữa trị, cũng không tìm được bác sĩ, cho nên bệnh càng nghiêm trọng.

Nhưng đúng lúc này, không biết từ chỗ nào có một con chó dữ lao ra. Nó không chê bản cắn cái đó của Lý Hiền Nghiêu rồi nuốt lấy, sau đó thừa dịp mọi người còn đang sững sờ chạy ra ngoài. Thấy như vậy, Bạch Tuyết sững sờ rồi hả hê, còn Lý Hiền Nghiêu thì ngất xỉu, mẹ hắn cũng bất tỉnh theo.

Khi cả đám người Lý Hiền Nghiêu bận rộn cấp cứu cho hắn trong phòng khách ở lầu một. Thì Bạch Nhược Oánh xuất hiện từ không trung, thì ra cô thừa dịp lúc hắn muốn hại cô, Bạch Nhược Oánh đã ra tay trước chiếm lợi thế. Lúc hắn còn chưa kịp chuẩn bị, Bạch Nhược Oánh đã chém cho JJ của hắn một đao, sau đó trốn vào không gian. Bạch Nhược Oánh nghĩ, nếu Lý Hiền Nghiêu cứ chết đi như thế thật quá dễ dàng cho hắn, cái cô muốn chính toàn bộ người nhà hắn đều chôn theo.

Bạch Nhược Oánh nhìn thấy tất cả, cô mỉm cười khinh bỉ, đúng là trời cao có mắt. Nghĩ như thế cô nhân lúc không có ai để ý rồi đi ra ngoài. Bạch Nhược Oánh cẩn thận lấy chiếc khăn lông dính máu của Lý Hiền Nghiêu ra, rồi loli MP3 nhấn nút phát nhạc.

Zombie đến càng lúc càng nhiều, không ít người bị cắn gia nhập vào bầy zombie, bọn chúng ở gần đây nghe thấy tiếng nhạc, còn ngửi thấy mùi máu người tươi ngon, trong nhất thời đều chạy đến chỗ Bạch Nhược Oánh.

Lúc này, động tác của zombie còn rất chậm, Bạch Nhược Oánh gom bầy zombie thành một đồng rồi dẫn chúng đi. Nhìn thấy nhiều zombie như vậy, cô ném chiếc khăn lông dính máu và MP3 đến trước cửa biệt thự nhà Lý Hiền Nghiêu, rồi xoay người tiến vào không gian.

Sau khi đuổi đến đây, đột nhiên zombie không còn ngửi thấy mùi vị máu người nữa, lập tức trở nên hỗn loạn. Bất ngờ, mùi máu thơm ngon và thịt người tươi sống lại truyền đến, bầy zombie kích thích khi ngửi thấy hương vị của máu, cửa chống trộm dày cũng không ngăn nổi bầy zombie. Lại có tiếng hét chói tai, hấp dẫn bọn chúng, zombie lần theo mùi hương lao về phía trước. Tiếng kêu la thảm thiết nhỏ dần, lúc này hàng loạt quả cầu lửa thiêu đốt bọn chúng, phát ra những tiếng xèo xèo. Có cầu lửa mở đường, hai bóng người nhếch nhác trốn thoát khỏi bầy zombie.

"Thật không ngờ, anh cũng có ngày hôm nay, cô còn dùng được dị năng, hai người sao không chết đi, ha ha rất thú vị, bà mẹ đánh đá của anh đâu?" Khi hai người đang chuẩn bị chạy trốn, thì Bạch Nhược Oánh lại xuất hiện đột ngột trước mặt bọn họ, cô lạnh lùng nhìn Lý Hiền Nghiêu.

"Bạch Nhược Oánh, là cô, Bạch Nhược Oánh, tôi và cô không thù không oán, sao cô lại như thế, tại sao?" Còn mẹ của hắn, nếu không phải tại cô, mẹ của hắn sẽ không bị Bạch Tuyết đẩy vào đám zombie. Hắn cũng sẽ không để mẹ mình biến thành zombie như thế, Lý Hiền Nghiêu nhìn đau đến tái mặt, ác độc nhìn cô. Bây giờ hắn hận không thể giết chết cô gái này.

Khi đó, nếu không do phải cô lén lút tập kích hắn, sao hắn có thể trúng kế dễ dàng như vậy. Còn bị phỉ bô, hắn đã quên mất là hắn muốn đánh lên cô trước. Lý Hiền Nghiêu đổ lỗi cho cô, một lòng một dạ nghĩ rằng tất cả đều tại Nhược Oánh. Hắn chưa từng làm tình, bây giờ có thể làm lại không có bộ phận để thực hiện, cả đời hắn đều không làm tình được.

Còn nữa, nếu không phải tại con chó đáng chết, hắn cũng có hy vọng cứu chữa được. Con chó chết tiệt, khi nhìn thấy con chó bị Bạch Tuyết đốt thành than, mới giải được mối hận trong lòng Lý Hiền Nghiêu.

Lý Hiền Nghiêu nhìn cô, hắn cũng muốn cô giống con chó đó, hận không thể rút gân lột da cô, hận đến mức không thể lập tức giết chết cô.

"Lý Hiền Nghiêu, anh cho rằng những chuyện anh làm tôi không biết sao. Anh giả vờ hay thật, để tôi đi nói chuyện với người bán thịt, đúng là tôi đã đi. Nhưng tôi muốn nói cho anh biết, ngày hôm đó, anh ta vốn không làm gì tôi cả, một màn này là tôi diễn trò cho các người xem."

Bạch Nhược Oánh nhìn Lý Hiền Nghiêu và Bạch Tuyết, kiếp trước kiếp này đều thù hận cô, nếu như kiếp trước không phải hắn lợi dụng Bạch Nhược Oánh, không phải mẹ hắn đánh gãy chân cô, còn bạn gái hắn lại đẩy cô vào bầy zombie. Cô sẽ không chết như thế, kiếp này sẽ không thông minh như vậy, có thể dùng kinh nghiệm đời trước tránh những chuyện tương tự.

Nghĩ đến đó, cô nổi giận, rồi bất ngờ cười: “Chẳng qua tôi không nghĩ rằng anh lại bị căn bệnh đó. Không phải là bán mông đi ư, thật là không ngờ đấy, Lý Hiền Nghiêu, anh cũng có ngày hôm nay. Nếu ông trời không muốn các người chết cho nhanh, thì tôi liền giúp các người, ha ha.” Bạch Nhược Oánh xoay người lại, rồi đột ngột biến mất trước mặt mọi người.

Kỳ quái khi nhìn thấy cô biến mất, sau lưng lại nghe thấy tiếng động, hai người xoay đầu lại, nhìn thấy zombie đang đến gần. Lý Hiền Nghiêu nhìn thấy hai người vừa biến thành zombie, cô ta vẫn không vẫn mặc gì, nội tạng đều lòi ra ngoài. Hơn nữa bên cạnh cô ta còn có mẹ hắn, bà kéo theo ruột, khuôn mặt thối rữa đi về phía hắn, nhìn thấy thế, trong phút yếu lòng Lý Hiền Nghiêu rơi nước mắt.

Lý Hiền Nghiêu nhìn người nhà mình biến thành zombie, hắn tàn nhẫn nhìn nơi cô vừa biến mất, vung tay lên, mấy sợi dây mây vung về phía zombie, thấy thế Bạch Tuyết cũng phát tay tạo ra mấy quả cầu lửa, zombie tới ngày càng đông, hai người không thể rời đi được, trong nháy mắt bầy zombie đã che kín hai người họ, cô nghe thấy từng tiếng hét thảm thiết.

“Bạch Tuyết, em làm gì vậy. Mẹ, con là con trai của mẹ, không được ăn con, tay của con!”

Bạch Nhược Oánh cười lạnh nhìn cảnh này, không ngờ Bạch Tuyết lại dùng Lý Hiền Nghiêu làm đệm, chạy ra khỏi vòng vây. Bạch Nhược Oánh khinh thường hừ một tiếng, Lý Hiền Nghiêu. Đây chính là tình yêu đích thực mà hắn nói, chính là bạn gái yêu dấu của hắn, thật buồn cười!

Nhìn thấy Lý Hiền Nghiêu bị mẹ mình ăn thịt, nhìn Bạch Tuyết nhếch nhác rời đi, nghĩ tới đây cô rời khỏi không gian. Trong nhà Lý Hiền Nghiêu có dự trữ lương thực, không nên phí phạm, mà Bạch Tuyết, sau này sẽ còn gặp lại. Dựa vào dị năng tốc độ, né tránh zombie, thu gom hết lương thực dự trữ của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhược Oánh lái xe về chỗ của mình.

Hôm nay, tâm tình Bạch Nhược Oánh rất tốt, trở lại biệt thự thấy mọi người vẫn ngủ say. Cô đi về phía phòng mình, nghĩ đến lúc ở trong không gian, không giống như thường ngày, mà có chỗ nào không giống, cô không để ý lắm. Vì khi đó tâm trí cô đều đặt lên người Lý Hiền Nghiêu. Bạch Nhược Oánh trở lại không gian, khi cô tiến vào, bên trong đang là ban đêm, ngoại trừ tiếng côn trùng ra thì tất cả đều yên tĩnh.

Vậy mà, đột nhiên, cô phát hiện có cái gì không đúng, bên cạnh cái ao cô đào, có xuất hiện một hồ nước, nhưng nước trong hồ không hề trong suốt. Bạch Nhược Oánh tiến lại gần, nhìn kỹ màu sắc nước hồ một chút, sao lại là màu đỏ?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: No33

Editor: Mai Tuyết Vân

Không biết trời đã sáng từ lúc nào, theo ánh mặt trời lan tỏa, Bạch Nhược Oánh hoàn toàn có thể thấy rõ màu sắc của hồ nước, màu đỏ như máu. Ngay cả nước trong hồ cũng sền sệt, rất giống với máu, đó là một hồ máu, trong hồ máu có một đóa sen đỏ đứng sừng sững.

Sáng sớm, mọi người vừa tỉnh ngủ, đột nhiên cảm thấy rét lạnh, kéo màn cửa sổ ra, nhìn quanh cảnh bên ngoài, thế nhưng lại có tuyết rơi, trắng xóa như lông ngỗng. Nhảm tính, bây giờ là đầu tháng bảy, sao có tuyết rơi được chứ? Bạch Nhược Oánh đã đoán trước, lấy mấy bộ quần áo bằng lông trong không gian ra, phân phát cho mọi người, sau khi họ mặc vào mới cảm thấy ấm áp một chút.

“Trời à, tuyết rơi tháng sáu, sao lại có tuyết rơi chứ? Có phải giống oan Đậu Nga không đấy?” Lưu Minh trừng mắt nhìn khung cảnh ngoài cửa, rốt cuộc cậu ta cũng tắm rửa, người cũng sạch sẽ hơn nhiều. Nhìn kỹ, không nghĩ rằng rất đáng yêu, mắt to tròn trịa, khuôn mặt bầu bĩnh thanh tú.

Nhìn Lưu Minh như vậy, cô không nhịn được cười, cuối cùng cô đã biết vì sao anh không thích ra ngoài nhà. Cũng biết vì sao bình thường Lưu Minh lại thích biến mình thành kẻ lười thôi.

Mọi người thấy Bạch Nhược Oánh cười, cũng nhìn về phía Lưu Minh, trong nháy mắt bà Bạch đã yêu thích sự dễ thương của Lưu Minh, còn ông Bạch và ông Hình cũng không nhịn được cười. Nhìn mọi người cười mình, Lưu Minh tức giận, nhưng khi anh tức giận, khuôn mặt bánh bao rất đáng yêu.

Độ ẩm trong nhà giảm mạnh, Bạch Nhược Oánh nhớ đến chức năng trong xe hàng, mọi người cùng di chuyển ra xe hàng. Bạch Nhược Oánh nhấn nút, tám sát trên nóc xe hàng mở ra, để lộ máy điều hòa không khí ở trên. Chức năng sạc điện bằng năng lượng mặt trời đã nạp đầy điện từ lâu, chẳng mấy chốc trong liền ấm lên. Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh này, bọn họ đều không biết xe hàng còn có chức năng này. Nhìn Bạch Nhược Oánh bằng ánh mắt bội phục!

Tuyết rơi giữa hè rất kỳ lạ, nhưng zombi còn đó, thời tiết biến hóa thì có gì lạ đâu. Chuyện ngày mai không ai đoán trước được, bây giờ chỉ muốn sống tốt, bình đến ắt có tương chận. Không biết sau này thời tiết sẽ ra sao, nhưng họ không thể sống ở đây, phải đến thành phố B mới được, nghĩ như thế, họ

đều chuẩn bị lên đường.

Lái xe trên đường, chỗ tốt duy nhất là không thấy zombie, không biết đã đi đâu, chẳng lẽ zombie cũng sợ lạnh, núp hết rồi? Bạch Nhược Oánh lái xe chạy nhanh, cô không dừng lại, bởi vì cô biết không lâu nữa, zombie có một giai đoạn tiến hành mới. Còn có nhiều động thực vật bắt đầu thay đổi dị biến. Luru Minh muốn đi vệ sinh, nên cô ngừng xe lại, khi Luru Minh bước xuống xe thì “Ầm!” một tiếng, có tiếng súng vang lên cách đây 50m, cô không nhìn được.

Mà lúc này, bà vai của Luru Minh trúng đạn, ngã trên đất, hôn mê, khiến Bạch Nhược Oánh rất tức giận. Ở tận thế, mạng người cũng nhỏ bé yếu ớt như thế, bản tính lạnh lùng và ích kỷ của con người là chuyện bình thường. Lúc này, zombie chưa chắc là kẻ địch lớn nhất của họ, mà kẻ địch nguy hiểm nhất chính là con người.

Đời trước, cô rất khác với bây giờ, khi đó không có nước uống và lương thực, có lẽ loài người sẽ tàn sát bạn bè vì thức ăn, cha mẹ sẽ bán con mình vì miếng ăn, đi đâu cũng thấy cảnh ấy. Nhưng mặc kệ thế nào, bây giờ Luru Minh là người thân của cô, làm anh bị thương, đồng nghĩa với việc làm cô bị thương.

Tiếng súng vừa dứt, người bên kia đã xuất hiện, quần áo đang mặc cho thấy bọn chúng là tội phạm. Người như vậy, đời trước cô đã gặp qua, khi ấy tận thế đến, rất nhiều người biến thành zombie. Trong tù cũng không ngoại lệ, cảnh sát và quản ngục đều biến thành zombie, có vài tên tội phạm nhân cơ hội trốn thoát. Đồng thời còn cầm theo súng của quản ngục, bọn chúng rất tàn nhẫn, giết người không chớp mắt, nên rất nhiều người sợ bọn chúng.

Mấy kẻ kia quần áo xốc xếch, lạnh đến run cầm cập, xem ra bọn chúng đã nhìn trúng xe hàng của cô. Lúc Luru Minh vừa ra khỏi cửa, trên người lại mặc áo lông, khiến bọn chúng càng nóng mắt. Nhìn mấy kẻ đó, cô vung tay lên, lấy súng đạn cho ba mình và ông Hình. “Ba, bác, bọn chúng có súng, chúng ta phải cẩn thận, đối phó zombie chúng ta có thể cận chiến, nhưng với người thì không giống.”

Dù sao thì ông Hình và ông Bạch đã từng đi lính, cầm súng trên tay như cá gặp nước, đã lâu rồi không bắn người, thật tốt. Cô cười lạnh, đi ra ngoài, đỡ Luru Minh lên. Chúng thấy có một thiếu nữ bước ra khỏi xe, đôi mắt như hồ điệp vô mồi. Nhìn ánh mắt bọn chúng, một tay Bạch Nhược Oánh đỡ Luru Minh lên xe. Sau khi bọn trốn tù bắn phát súng đầu tiên, vẫn tiếp tục tiến tới, không nổ súng nữa mà cầm súng chạy về phía này, chúng cho rằng đây chỉ là xe hàng bình thường.

Trốn khỏi nhà giam, bọn chúng giống như chim tự do, bắt cóc cưỡng bức, giết người cướp của, ngày hôm qua còn vui vẻ hưởng thụ mấy cô em, nhưng ai ngờ, hôm nay lại có tuyết rơi. Cô nhìn bọn chúng từ xa, phía sau mấy tên tội phạm còn có vài người phụ nữ, ồ, sao lại quen thế, không phải là Bạch Tuyết sao? Không ngờ sau khi cô ta rời đi đã gặp phải bọn lưu manh này, nhìn dáng đi của cô ta, hai chân run lên cầm cập, có thể thấy cả đêm không được dễ chịu nhỉ?

Bọn tội phạm đứng trước mặt, Bạch Nhược Oánh mặt không đổi sắc, “Ha ha, tôi đã nói chúng ta sẽ gặp lại, nhưng không ngờ lại gặp nhau thế này.” Còn không đợi bọn tội phạm mở miệng, cô đã nhìn thẳng vào Bạch Tuyết. Bạch Tuyết tức giận nghiêng rằng, nếu không phải tại Bạch Nhược Oánh thì sao hôm nay cô ta biến thành bộ dạng này. Nghĩ như thế, sự phẫn nộ dâng trào, quăng một quả cầu lửa về phía Bạch Nhược Oánh. Bây giờ một quả bóng nước đã tiêu diệt quả cầu lửa. Đám tù nhân còn chưa kịp phản ứng, tiếng súng đã vang lên, Bạch Nhược Oánh lắc người một cái đã không thấy đâu.

Giằng co với bọn chúng mấy phút, vì Bạch Nhược Oánh có xe hàng bảo vệ, công thêm việc ông Bạch và ông Hình dùng súng liên thủ. Cho nên ưu thế thuộc về họ, lúc này đôi phương đã có hai người nằm trong vũng máu, ngã xuống đất không dậy nổi! Đến khi người thứ ba ngã xuống, thì bọn chúng mới tuyệt vọng kêu to: “Chúng tôi đầu hàng, đầu hàng!” Không thêm đề ý chúng, tiếng súng lại vang lên, không lâu sau tất cả đều ngã xuống chỉ còn sót lại mấy người phụ nữ.

Nhìn mấy cô gái lạnh đến phát run, Bạch Nhược Oánh cảm vài chiếc áo bông ra, để ông Hình lái xe, còn bà Bạch thì chăm sóc Luru Minh, ông Bạch thu hồi súng đạn. Thấy Bạch Nhược Oánh như thế, mọi người liếc cô một cái rồi không nói gì, lái xe chạy đi. Thấy cô đến gần, mấy cô gái sợ hãi tụ lại một chỗ, cô ném quần áo cho bọn họ: “Nhân lúc không có zombie mau chạy đi, ở tận thế không ai có thể giúp các cô... Các cô chỉ có thể dựa vào bản thân mình, nhớ, phụ nữ không phải kẻ yếu.” Nói xong cô đi về phía Bạch Tuyết.

“Cô rất hận tôi?” Nhìn vẻ mặt tức giận của Bạch Tuyết, Bạch Nhược Oánh khinh thường hỏi, thấy cô đến gần, Bạch Tuyết phát tay đẩy mấy quả cầu lửa ra. Vậy mà cô chỉ lách nhẹ đã tránh được công kích của cầu lửa, Bạch Nhược Oánh gọi Âm Huyết, chỉ hai dao, Bạch Tuyết đã kêu thảm thiết ngã xuống đất. Gân chân bị cắt, Bạch Tuyết muốn động dậy nhưng không nhúc nhích được. Những cô gái kia đã bỏ chạy, không biết lời cô nói, bọn họ có nghe lọt tai không. Không biết từ lúc nào, tuyết đã dần ngừng rơi!

Trên đường, đám zombie kêu ừng ực trong cổ họng, mùi máu tanh ở đây bắt đầu hấp dẫn zombie, Bạch Tuyết muốn chạy nhưng cô trốn không thoát. Nhìn bộ dạng của Bạch Tuyết, Bạch Nhược Oánh nhớ lại mình kiếp trước, để cô ta ném thử cảm giác của cô kiếp trước. Nghĩ như thế, bỗng nhiên có một cái bóng lao nhanh đến, đánh về phía cô, Bạch Nhược Oánh tránh được, thế là cái bóng kia lại lao vào Bạch Tuyết. “Không được, cứu tôi, cứu tôi!”

Trốn vào không gian, nhìn zombie đang ăn thịt, zombie này có tốc độ rất nhanh, nhìn chúng ăn sạch sẽ Bạch Tuyết, Bạch Nhược Oánh mới lắc người bỏ dao về phía zombie. Đầu zombie rớt xuống, cô mở ra, vận khí thật tốt, là một thủy tinh thể màu cam, cảm ơn Âm Huyết, nghĩ vậy, cô ném nó vào không gian rồi rời đi...

Đuổi theo xe hàng, Bạch Nhược Oánh lên xe, nhìn Luru Minh trong buồng xe. “Tiểu Oánh, sao thế?” Nhìn con gái, ông Bạch hỏi, Luru Minh bị thương quá nặng, đạn lún quá sâu, xung quanh lại có quá nhiều mạch máu, ông không dám động tay, hoảng chi nơi này không có dụng cụ.

Nhìn ba mình rồi lại nhìn sắc mặt tái nhợt của Luru Minh một chút, “Ba mẹ đừng lo.” Nói xong cô rót nước trong không gian, pha loãng rồi chậm rãi đổ lên vết thương của Luru Minh. Vết thương kia vốn đang chảy máu thế mà đã cầm được. Thấy vậy, ông bà Bạch giật mình, nhưng nghĩ đến chuyện này

xảy ra trên người con gái mình, cũng không còn kỳ lạ nữa, hai người bình thường trở lại. Nhưng viên đạn còn ở bên trong vết thương của Luru Minh, chẳng qua có dị năng của của Bạch Nhược Oánh, lá gan của ông Bạch cũng to lên.

Cũng may trước đây khi cô thu thập đồ dùng, đã lấy một ít dụng cụ phẫu thuật đơn giản, ông Bạch cảm nhíp tìm được đầu đạn, "Xi..." Một dòng máu đỏ tươi phun ra ngoài, Bạch Nhược Oánh nhanh chóng đề vết thương của Luru Minh, dẫn nước suối ra, dần dần vết thương không còn chảy máu, còn dần dần khép lại dưới mắt mọi người.

Nhìn ba mới vừa khấn trương một đầu mồ hôi bộ dạng, lại nhìn một chút như vậy Luru Minh, Bạch Nhược Oánh thở dài, cuối thời như vậy ngoài ý muốn, còn không biết khi nào trả sẽ đứng với, nếu như mình không có ở đây, hoặc là, mình chạy tới trễ, này?

Nhìn bộ dạng sốt ruột của ba mình, rồi lại nhìn Luru Minh một chút, Bạch Nhược Oánh thở dài. Tận thế phát sinh chuyện ngoài ý muốn, còn không biết khi nào sẽ xảy ra, nếu cô không có ở đây, hoặc chạy đến trễ vậy...? Xem ra phải nhanh chóng đến thủ đô, sắp xếp an toàn cho người nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: No34

Editor: Mai Tuyết Vân

"Mẹ hâm nóng canh trong trong không gian cho Luru Minh uống, cậu ấy sẽ khỏe nhanh thôi." Nhìn con gái có thể trị lành vết thương, mọi người đều vui vẻ trong lòng. Vậy không phải là con gái họ đã có thêm dị năng trị liệu rồi sao, nghĩ như vậy, bọn họ lại càng vui mừng. Luru Minh chưa tỉnh lại, nên để anh ấy nằm trong buồng xe nghỉ ngơi, ba người đi đến buồng lái, Bạch Nhược Oánh ngồi xuống.

"Ba, mẹ, bác Hinh, con biết thật ra mọi người vẫn luôn tò mò vì sao con lại biết nhiều việc như vậy đúng không?" Nhìn mọi người đang nhìn cô, Bạch Nhược Oánh thờ sâu một hơi, "Nếu như con nói, con đã chết một lần, bây giờ con sống lại trở về, mọi người có cảm thấy kỳ quái hay không?" Bọn họ không nói gì, có chút khiếp sợ, nhìn sắc mặt cả nhà, Bạch Nhược Oánh từ tốn kể lại những chuyện đã gặp ở đời trước. Nghe con gái kể lại, ông bà Bạch khóc như mưa, giờ họ đã biết, chuyện nghe thì hoang đường, nhưng bọn họ lại tin tưởng cô. Ông bà Bạch xoa đầu con gái mình, đứa bé đáng thương, đời trước gặp bao nhiêu khổ nạn như vậy.

"Tên khốn Lý Hiến Nghiêu, ba nhất định phải đi giết hán!" Ông Bạch phẫn nộ nói. "Còn cả nhà hán, đều không tốt đẹp gì." Bà Bạch cũng tức giận. Ông Hinh không nói gì, nhưng khi nghe Bạch Nhược Oánh kể ra không chút kiêng kỵ ông. Nói những chuyện bí mật như thế, khiến ông rất xúc động, ngoài cảm động ra, ông cũng cảm tức cả nhà Lý Hiến Nghiêu, còn đau lòng vì những chuyện cô đã gặp. "Không cần đầu ba, Lý Hiến Nghiêu đã bị con giải quyết rồi, còn người nhà hán, ba nhớ cô gái tức giận ném cầu lửa vào con không? Cô ta chính là kẻ năm đó đã đẩy con gái vào bầy zombie, hôm nay tất cả đều bị con giải quyết hết."

Nói đến đây, giống như cô đã cắt được tảng đá nặng trong lòng, cô biết, giờ phút này cô mới chính là mình, sống vì người nhà. "Không sao, mọi người không cần lo lắng, bây giờ con nghĩ lịch sử đã thay đổi, con không thể biết được tương lai có thay đổi gì hay không. Đối với những chuyện sau này, có nhiều việc con không xác định được, điều duy nhất con biết chắc, đó là trong đầu zombie tiến hóa đều có một tinh thạch màu đỏ. Thủy tinh thể ấy là một dạng hạch năng lượng, chi phối toàn bộ hoạt động của zombie.

Thủy tinh thể phân cấp bậc, cấp càng cao zombie càng tiến hóa, màu của nó càng về sau càng đậm. Không biết sau này màu của thủy tinh thể sẽ đậm đến mức nào, con không biết được. Trước đây bác Hinh có hấp thụ một viên thủy tinh thể nhỏ, chỉ là cấp một, thủy tinh thể không có thuộc tính, nên bất kỳ dị năng giả nào cũng hấp thụ được. zombie cấp 1 là phổ biến nhất, trong mười zombie bình thường thì có mấy đứa là zombie bậc thấp. Tất nhiên càng lên cao, tỷ lệ zombie cấp cao cũng ít đi.

Đồng thời, ngoại trừ zombie tiến hóa, dị năng giả cũng nhờ hấp thụ thủy tinh thể mà bắt đầu tiến hóa. Chẳng qua mỗi lần lên cấp không thể so sánh với quá trình tiến hóa của zombie, vì chúng sẽ luôn mạnh hơn con người một chút. Giống như người bình thường và zombie bình thường, da thịt của chúng đã dày hơn chúng ta rồi. Về phần gia tăng dị năng, cần bao nhiêu thủy tinh thể mới thăng cấp, còn tùy vào năng lực của chúng ta. Giống như luyện công thời cổ đại, cũng có cao có thấp, cái này cần ngộ tính, không cách nào đoán trước được."

"Vậy có phải nếu dị năng giả cấp thấp trực tiếp hấp thụ thủy tinh thể cao cấp sẽ tăng cấp thành công đúng không?" Nghe lời con gái nói, bà Bạch tò mò hỏi, nếu như nói thế, không phải ai cũng có thể hấp thụ thủy tinh bậc cao rồi thăng cấp, tiết kiệm được không ít thời gian.

"Mẹ hỏi điều con đang muốn nói, đạo lý lòng tham không đáy, ham quá thì thâm, không bao giờ thay đổi. Ai không rõ sẽ đều muốn hấp thụ thủy tinh bậc cao, từng có người làm vậy, dĩ nhiên kết quả của bọn họ khi thất bại. Một là gia nhập đại quân zombie, hai là bạo phát mà chết." Nghe cô nói thế, bà Bạch che miệng.

"Để biết rõ giai đoạn dị năng của mình, cần dùng tinh thần để cảm ứng, tránh lòng tham không đáy. Hiện nay, đa số mọi người còn chưa biết sự quan trọng của thủy tinh thể, cho nên bây giờ chúng ta phải thu thập thủy tinh thể, sau đó tu luyện rồi nhanh chóng đến thành phố B.

Sau trận tuyết này, zombie sẽ bắt đầu tiến hóa, điều này tượng trưng cho việc chúng rất nguy hiểm. Con không yên lòng về cả nhà, nhất là mẹ, mặc dù mẹ có dị năng không gian, nhưng khi gặp phải zombie biến dị, mẹ sẽ càng gặp nguy hiểm. Hơn nữa trong zombie biến dị còn xuất hiện zombie dị năng.

Viên thủy tinh thể này là do con giết một zombie dị năng tốc độ, về sau không biết sẽ còn thứ gì nữa. Dù một đất nước có suy vong thế nào, nhưng con tin thủ đô vĩnh viễn là nơi an toàn nhất, cho nên chúng ta phải nhanh chóng đến thành phố B.”

Bạch Nhược Oánh lấy thủy tinh thể màu đỏ kia ra, “Điều này cũng ít thấy, phần lớn zombie tiến hóa hôm nay, đều có thủy tinh thể màu đỏ nhạt, mọi người chưa thể hấp thụ được. Nên tạm thời con giao hết cho mẹ bảo quản, chờ sau này mọi người ai có thể dùng, thì liền đưa cho người đó. Về sau còn nhiều nơi dùng đến thủy tinh thể này, đặc biệt là thành phố B, nên chúng ta nhất định phải thu thập càng nhiều càng tốt.”

“Ba, mẹ, bác Hình, chuyện tương lai con không thể nắm chắc nữa rồi. Cho nên có rất nhiều thứ, chúng ta phải cùng nhau tìm hiểu.” Nhìn ánh mắt kiên định của cô, mọi người gật đầu, “Mặc kệ tương lai ra sao, người nhà chúng ta bình an ở cạnh nhau là điều quan trọng nhất.”

Cơ thể Lưu Minh đã tốt hơn, chỉ là hai tật xấu vẫn không bỏ được, vừa đòi bà Bạch uống thêm canh, rồi lại ghen tỵ với năng lực của Bạch Nhược Oánh, hâm mộ đến nỗi chân chó trước mặt cô.

Nhìn Lưu Minh hò hét ầm ĩ, mọi người cũng thờ phào nhẹ nhõm, có con hàng bại não nháo loạn, đường đi cũng không nhầm chán nữa. Bọn họ cách thành phố B không xa, nếu như đi đường cao tốc chỉ cần một ngày, nhưng bây giờ không thể đi quốc lộ, chỉ đi được đường nhỏ.

Dọc đường vừa đi vừa nghỉ, tốc độ zombie thay đổi, nhìn bọn chúng không đi từ tốn nữa mà bắt đầu chạy, Bạch Nhược Oánh quan sát thấy khớp xương của zombie không cứng ngắt nữa. Mở cửa sổ ra, nhìn người bên ngoài. Có người nhìn thấy zombie, cho là họ vẫn giống ngày trước nên cũng không để ý, nhưng lúc này bọn chúng lại nhẹ nhàng nhanh sắc nhọn chạy về phía người ta.

Mùa đông vốn rất lạnh, cộng thêm quần áo nặng nề, còn zombie không sợ lạnh, bọn chúng vẫn mặc quần áo rách rưới trên người. Cho nên nhiều người đã nhanh chóng bị zombie đẩy ngã, nuốt vào bụng. Nhìn thấy cảnh này, ông Hình không dùng xe, còn bà Bạch thì trở vào khoang, bà không có cách nào nhìn được cảnh này. Có người nhìn thấy xe hàng của họ, muốn chạy đến cầu cứu, còn có người lại muốn cướp, vậy mà không ai thành công. Xe hàng đến một chỗ không người rồi dừng lại, các zombie thấy xe ngừng lại, người còn chưa xuống đã phản kích chạy đến chỗ họ.

Ngoại trừ bà Bạch ra, mọi người đều sử dụng dị năng, kể từ khi ông Hình hấp thụ thủy tinh thể, sức mạnh thay đổi lớn, ông bỏ một đao xuống đầu zombie, còn không hề thở gấp. Ông Bạch và Lưu Minh đều đánh tầm xa, hai người phối hợp lẫn nhau, ông Bạch ném nước lên người zombie, Lưu Minh phụ trách làm nước đóng băng. Hai người hợp tác, thời gian đóng băng cũng lâu, như thế, đông cứng một đám zombie lại, sau đó hai người dùng đao chém đầu zombie.

Muốn hỏi vì sao hai người lại dùng đao? Lưu Minh nói đùa vui như vậy, cũng luyện tập thể lực một chút, nếu không ngày nào đó anh cũng không chạy trốn nổi đám zombie này, không phải xấu hổ đến chết sao?

Nghe thế, ông Bạch lắc đầu, chuyện nghiêm túc qua miệng Lưu Minh đã trở thành thể này. Cứ như thế, bọn họ góp nhặt được không ít thủy tinh thể, mọi người thay phiên hấp thụ.

Còn Bạch Nhược Oánh, cô vốn muốn phân phát thủy tinh thể cho mọi người, vì hiện giờ ngoại trừ dị năng tốc độ, cô còn có các dị năng khác đến từ không gian và Âm Huyết.

Thủy tinh thể này vô dụng với cô, nhưng mọi người không biết dị năng của Bạch Nhược Oánh đến từ Âm Huyết, chuyện này cô không giải thích, cuối cùng, cô nghĩ, cứ lấy đi, sau này còn có chỗ dùng được. Bạch Nhược Oánh bỏ thủy tinh thể vào không gian, còn mọi người thì hấp thụ chúng, dư thì cất lại, để dành xài sau này, tất cả đều bỏ vào không gian của bà Bạch.

Bởi vì dị năng không gian là dị năng duy nhất không thể thăng cấp, cho nên không gian của bà Bạch không thể thăng cấp được. Nghe lời cô nói, mẹ cô không tỏ ra gì, không gian của bà đã rất lớn rồi.

Trong mặt thế, dị năng không gian rất hiếm, mọi người đều rất coi trọng nó. Bởi vì dù sao mang theo một người có thể đi bộ, cũng hơn là công hành lý đi.

Bởi vì dị năng giả không gian chết, những thứ bên trong sẽ biến mất theo, cho nên quốc gia và các đội ngũ khác cũng rất bảo vệ dị năng giả không gian, khi gặp được rất ưu ái họ.

Chẳng qua, Bạch Nhược Oánh không muốn mẹ để lộ dị năng, một là bọn họ có đủ đồ, bây giờ không cần người khác đối xử đặc biệt. Hai là đời nào có chuyện bán roi từ trời xuống, người ta cho mình điều tốt, không phải đợi sau này sai khiến họ ư?

Nghe Bạch Nhược Oánh nói, mọi người đều không phản đối, như vậy bà Bạch sẽ an toàn hơn, hơn nữa ngoài không gian rất lớn của bà Bạch, bọn họ còn có không gian của Bạch Nhược Oánh và xe hàng này, đã đủ rồi.

Lưu Minh nhìn về phía Bạch Nhược Oánh, anh hỏi cô đời trước của mình, khi đó anh là một đại anh hùng à? Nhìn hai mắt Lưu Minh phát sáng, cô lắc đầu, nói đời trước anh đã bị zombie giết từ lâu.

Lưu Minh tức giận, anh cảm thấy chính zombie đã ngăn không cho anh trở thành đại anh hùng. Cho nên về sau khi Lưu Minh giết zombie, giống như bọn chúng thiếu nợ anh mấy triệu tệ, ánh mắt của Lưu Minh đều đỏ lên, dĩ nhiên khi giết zombie càng thêm quyết liệt.

Cả hành trình mọi người cũng xem như thoải mái, không thiếu miếng ăn cái mặc, không việc gì lại giết zombie. Lúc này, trời tối tìm một chỗ tốt, Bạch Nhược Oánh dừng xe lại. Đúng lúc bọn họ chuẩn bị đi ngủ, thì từ phía xa có một chiếc xe, dừng lại kế bên nơi họ đỗ xe.

Không xuống xe, cũng không có ý rời đi, nên cả nhà chuẩn bị đi ngủ, dĩ nhiên lúc họ nghỉ, sẽ có người đi tuần, mà người trực gác đêm nay chính là Lưu

Minh. Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng ồn ào, cô mở mắt ra, họ đều bận rộn cực khổ cả ngày, Bạch Nhược Oánh trấn an mọi người rồi xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: No35

Editor: Mai Tuyết Văn

Bạch Nhược Oánh xuống xe đã nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt bánh bao của Luru Minh nhăn nhó, trước mặt anh là một người đàn ông anh tuấn, cười không đúng đắn, bên cạnh anh ta còn có ba người đàn ông cao lớn nữa, bộ dạng như đang nín cười.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn người trước mắt, một bên là xe Hummer quân dụng, Bạch Nhược Oánh cau mày.

Khi nhìn thấy một thiếu nữ mang khí chất thoát tục bước ra từ xe hàng, bọn họ rất kinh ngạc, cô nhìn thấy trong mắt bọn họ, ngoài trừ vẻ kinh ngạc cũng không có ý định gì khác. Bạch Nhược Oánh yên lòng, dù không biết bọn họ và Luru Minh xảy ra mâu thuẫn gì, nhưng thoát nhiệt họ không giống người xấu.

“Nhược Oánh, họ nói nhìn mặt tôi rất giống bánh bao nè, mặt tôi giống bánh bao chỗ nào, sao họ lại nói thế? Cậu xem xem, nhìn đây này, mỗi người bọn họ đều cao to. Tôi không cao được như họ, thì sao nào, tôi thấp hơn đây, nhưng người ta còn tiếp tục lớn, còn tiếp tục phát triển, cậu nói có phải không. Nhược Oánh, cậu nói xem, một người, hai người, ba người thì thế nào, bọn họ rất đáng ghét. Tôi không thích họ hạ trại ở đây, nhưng họ không chịu, tức chết tôi rồi, còn nói tôi giống bánh bao, tôi giống bánh bao chỗ nào hả?”

Nghe xong, Bạch Nhược Oánh cảm thấy đau đầu, nhìn Luru Minh mặc áo lông màu trắng, tròn vo vo, cộng thêm vẻ mặt trẻ con múp míp ấy, đây không phải là một cái bánh bao à?

Trước đây cô không để ý, giờ nhìn lại đúng là thật, không thể không nói, mắt nhìn người của đối phương rất độc đáo.

Nhìn bọn họ, rồi lại nhìn Luru Minh, Bạch Nhược Oánh suy nghĩ một chút, cô rất buồn ngủ, rồi gật đầu với họ, Bạch Nhược Oánh nhìn Luru Minh, “Đứng cạnh cho tốt, bánh bao.” Nói xong, cô trở lại xe, ba người trên xe đã ngủ say, Bạch Nhược Oánh mặc nguyên quần áo nằm xuống. Thấy Bạch Nhược Oánh như vậy, ấn tượng của họ với cô rất tốt.

Hôm nay, tiểu đội của bọn họ ra ngoài làm nhiệm vụ, khi trở về trời đã tối, vì thành phố B cấm xuất nhập vào ban đêm, nên mọi người mới tới đây hạ trại, không ngờ lại gặp một thiếu niên đáng yêu. Nhìn bộ dạng nhỏ nhắn đáng yêu kia tức giận, mọi người đều cảm thấy thú vị trong lòng, sau đó lại bắt đầu trêu chọc thiếu niên đáng yêu, thì Bạch Nhược Oánh xuất hiện.

Bởi vì tận thế tới, phần lớn phụ nữ vì sinh tồn đều trở nên lệ thuộc vào đàn ông, họ không biết tiến lùi đúng lúc, chỉ dựa vào sự bảo vệ của đàn ông. Đội ngũ của họ trước giờ đã gặp không ít những cô gái như vậy, vừa nhìn thấy đội trưởng đã thêm nhỏ dãi, hận không thể ngay lập tức cởi sạch quần áo. Thật sự khiến họ rất chán ghét, ngoại trừ một gái trong đội là phái nữ, Lâm Đạt, họ chưa từng coi trọng cô gái nào khác.

Lâm Đạt là cô gái bọn họ nửa đường cứu về được, mặc dù cô không có năng lực gì, nhưng cô không làm bộ làm tịch, vẫn luôn quản lý hậu cần cho đội ngũ, nên mọi người đối xử với Lâm Đạt rất tốt.

Vậy mà hôm nay, khi bọn họ nhìn thấy Bạch Nhược Oánh, đúng là ngẩn người, vì ở tận thế còn có một cô gái không nhiễm bụi trần như vậy, khiến họ rất ngạc nhiên. Thế nhưng cũng chỉ là ngạc nhiên, không có ý gì khác, thậm chí bọn họ đã nghĩ, nếu như cô cũng giống những người phụ nữ khác, bọn họ sẽ lập tức đi ngay. Vậy mà cô gái này không có ý đó, chỉ gật đầu với bọn họ, không nói gì rồi rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Bạch Nhược Oánh, bỗng nhiên Luru Minh có một cảm giác bị bạn bè chơi xấu, tức giận nhìn đám người trước mặt, Luru Minh liếc họ một cái rồi cũng trở về xe hàng.

Nhìn khuôn mặt hí hửng tròn vo và đôi mắt to đen láy của Luru Minh, đội trưởng của bọn họ, cũng chính là người vừa đùa giỡn thiếu niên Luru Minh đáng yêu, khóe miệng khẽ cong lên.

Bốn người đàn ông ngủ trong xe không sao hết, còn rất ấm áp, ngủ như thế cũng không phải lần đầu tiên, nhìn xe hàng của đối phương, không tệ, rộng rãi, nhưng kín gió, bất tiện, nghĩ như thế bọn họ chui vào trong xe. Bọn họ đều không biết chức năng của xe hàng, nếu như biết, khẳng định sẽ rút hết hàm.

Đêm dần khuya, trong xe hàng có Luru Minh đứng gác, trong xe Hummer cũng có một người đàn ông gác đêm. Đến khi đổi ca, Bạch Nhược Oánh gác còn Luru Minh đi ngủ, bên kia cũng đổi người.

Mặt trời dần mọc, cửa thủ đô cũng sẽ mở ra sớm thôi, đúng lúc ấy một sự khác lạ xộc vào trái tim Bạch Nhược Oánh. “Mọi người, chuẩn bị sẵn sàng, có biến.” Bạch Nhược Oánh vừa nói vừa gọi người trong buồng xe, nhìn dưới xe của mình, cảm giác kỳ quái này là cái gì không biết.

Trong buồng xe, ngoại trừ bà Bạch đều xuống cả, vì Bạch Nhực Oánh rất nghiêm túc, nên mọi người đều mang theo súng. Còn chiếc xe Hummer kia, người đứng gác thấy cả nhà Bạch Nhực Oánh hành động kỳ lạ, cũng gọi đồng đội của mình dậy.

Nhìn mấy người đối diện, dàn trận chờ mệnh lệnh, trong lòng họ thầm kinh ngạc, rồi lại nhìn Bạch Nhực Oánh cầm trường đao, lại càng giật mình, hiếu kỳ thêm. Vốn cho rằng cô gái là một tiểu thư xinh đẹp, bây giờ nhìn lại hóa ra bọn họ nhầm? Vậy mà, lúc này, bọn họ cũng cảm thấy có thứ gì đó không tốt ếp sát, bọn họ cũng lấy vũ khí xuống xe.

“Ngao!” Vật kia đến gần, cuối cùng gào một tiếng, mọi người nhìn thấy con vật trước mặt, là một con hổ, không phải là hổ biến dị, đầu con hổ lớn như con voi vậy. Thấy sinh vật trước mắt, khiếp sợ nói không nên lời.

Cả nhà Bạch Nhực Oánh đề phòng, đối diện với con hổ, thì không thể khinh thường nhìn con vật trước mặt. Thú biến dị cấp ba? Bạch Nhực Oánh cảm thấy Âm Huyết đang run, không phải nó sợ, mà là hưng phấn. Bạch Nhực Oánh có thể cảm nhận được, bên trong con hổ này có chứa một năng lượng khổng lồ. Bên cạnh cô cũng là dị năng giả cấp hai, bao gồm cả mấy người đối diện. Dĩ nhiên ngoại trừ đội trưởng bên kia, anh ta cũng cấp ba.

Nhưng dù là cùng cấp thì con người lại không phải đối thủ của thú hoặc zombie biến dị, chúng sẽ mạnh hơn một chút. Điều này khiến họ rất bức mình, thế nhưng sự thật giống như bây giờ, mọi người cũng không phải đối thủ của con hổ đó.

Cặp mắt của hổ biến dị màu đỏ, răng nanh bén nhọn, nhìn người trước mắt, nước miếng chảy xuống. Không biết đã ăn bao nhiêu zombie, nên con hổ này mới biến dị thành ra như vậy, mà nó không phải xông ra từ sở thú đó chứ?

Hổ biến dị khinh thường nhìn đám người, cảm thấy năng lực của đối phương không mạnh hơn mình. Nhìn bọn họ bày trận công kích, hổ biến dị hừ mũi, hơi lạnh phả trong gió tuyết thành một màu trắng bất mắt.

“Đội trưởng, làm sao bây giờ!” Mọi người nhìn hổ biến dị, cau mày nhìn về phía đội trưởng, bọn họ chưa từng gặp thú biến dị lớn như vậy.

Hổ biến dị đi vài bước về phía trước, nhìn động tác của nó, mọi người đều khẩn trương, thấy hổ biến dị muốn nhảy qua. Ông Hình nắm bắt thời cơ, dùng súng bắn vào mắt của nó, hổ biến dị hét lên một tiếng thảm thiết, nó điên cuồng. Không phải nếu họ không chọc nó thì nó sẽ thả họ đi, nên mọi người không ai trách ông Hình vì ra tay trước chiếm thế thượng phong. Ngược lại than thở, thủ pháp của ông Hình thật tốt, ông Hình đã bắn phát đầu tiên, mọi người cũng nâng súng, nhưng da thú biến dị cấp ba quá dày, đạn bình thường không xuyên qua được da thịt của nó.

Nhìn đạn không ăn thua, họ bỏ súng xuống, xung quanh đây còn có zombie, nếu như tiếng quá lớn sẽ kéo zombie đến, vậy càng nguy hiểm.

Họ để súng xuống, Bạch Nhực Oánh nắm chặt Âm Huyết, dùng tốc độ di chuyển tức thời, xuất hiện bên người hổ biến dị. Cô chém một đao xuống, hổ biến dị đau đớn gầm to, nó căm tức nhìn cô, muốn đánh về phía Bạch Nhực Oánh, nhưng cô đã thuận di* rời khỏi vị trí vừa nãy.

*thuận di: di chuyển tức thời.

Nhìn bóng dáng cô gái như quỷ mị, mấy người đàn ông đối diện sợ hãi than thầm, dù sao trong mặt thể, một cô gái không sợ zombie đã rất tốt rồi, còn có thể cầm đao đối phó zombie lại càng ít. Thịnh thoảng lại sở hữu một đến hai dị năng, có ai nguyện đương đầu với zombie chứ, nếu đánh xa được, mọi người đều đánh từ xa. Nhưng khi nhìn năng lực của cô gái trẻ kia, bọn họ đều thấy mình đã đánh giá thấp phụ nữ.

Cứ như thế, trên người hổ biến dị xuất hiện không ít vết thương, còn những người kia thấy cô như thế không nể được than thở. Cùng xông lên phía trước, sử dụng dị năng của mình, vậy mà đúng lúc này, Bạch Nhực Oánh lại hét to: “Bác Hình, mau tránh đi!”

Lúc nghe thấy lời cô nói, ông Hình không nghĩ nhiều, lộn một cái rời khỏi vị trí cũ, chỉ nhìn thấy nơi đó xuất hiện một cái hố to.

Nhìn thứ tạo nên cái hố kia là cái đuôi của hổ biến dị, mọi người đều sợ ngây người, đuôi của nó dài như thế, chừng năm mét, trời ơi, đây là hổ biến dị thêm cường hóa sao?

Bạch Nhực Oánh thuận di, chém về phía đuôi con hổ, nhưng cái đuôi giống như có mắt, lại tránh được, nó tức giận nhìn cô, lại là cô gái này.

Thấy hổ biến dị nổi giận, hơn nữa cảm thấy con hổ vì tức giận mà muốn tăng cấp, hơn nữa lúc này nó chỉ nhìn chăm chăm mỗi cô, Bạch Nhực Oánh hét lên, “Ba, bác Hình, Lưu Minh, mọi người mau lên xe, chúng ta không phải đối thủ của hổ biến dị, mọi người mau lái xe đến trước cửa thành phố.”

Nhìn con hổ, cô biết mình không thể chiến thắng nó trong thời gian ngắn được, thần thức cho thấy zombie xung quanh nghe tiếng đã đến, Bạch Nhực Oánh nóng nảy.

“Không được, tiểu Oánh! Chúng ta không thể để con lại.”

“Ba, ba phải làm như vậy, còn các anh mau đi đi, sắp có rất nhiều zombie đến đây.”

Nghe cô nói thế, mấy người đàn ông cả kinh trong lòng, rất không muốn, sao họ có thể nhìn một cô gái mảnh mai chiến đấu với con hổ đây, còn bản thân thì lại bỏ chạy? Tất nhiên bọn họ không đồng ý, nhưng khi họ nghe cô nói có một đám lớn zombie đang đến, họ nhìn ra xa.

Thật sự có một nhóm zombie kéo đến, nhìn số lượng khổng lồ kia, họ đều nổi da gà, quần thể lớn như vậy, mấy người bọn họ không đủ nhét kẻ rặng cho chúng, vậy cô gái này sẽ ra sao?

“Các anh đi mau, tôi có cách.” Nhìn bọn họ do dự, cô nghĩ tiểu đội này cũng không tệ lắm, dù sao tận thế đến, con người rất ích kỷ, nhưng bọn họ ít

nhất còn có chút nghĩa khí.

"Không được, Tiểu Oánh, chúng ta không bỏ con đâu."

"Đúng, vậy, Nhược Oánh, bọn tôi không thể để cậu lại."

"Không được, chúng tôi không thể để một cô bé như cô mở đường cho mình đường." Nói xong mọi người xông về phía hồ biến dị.

Nhìn mọi người kiên trì như thế, cô cảm động, rồi lại nhìn zombie đằng xa, không còn cách nào khác, đành phải đánh nhanh thắng nhanh thôi, "Tạm thời mọi người ngăn đám zombie lại đã!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: No36

Editor: Mai Tuyết Vân

Nhìn thân pháp quý mị của cô, hồ biến dị tức giận đỏ mắt, nhìn bày zombie đằng xa, mọi người quyết định cứ giết hết. Nghĩ là làm, mọi người đều mang súng đạn tích trữ ra. Người nhà họ Bạch cũng vậy, bọn họ lấy súng đạn, chuẩn bị kỹ càng.

Còn Bạch Nhược Oánh vẫn chọc giận con hồ, khiến ánh mắt của nó chỉ nhìn vào cô, thần thức của Bạch Nhược Oánh đều tập trung lên hồ biến dị. Bây giờ nó rất tức giận, ánh mắt đỏ lên, càng muốn thắng cấp, dù có thắng được hay không, điều này khiến nó khó chịu, là hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Lúc tiếng súng vang lên, bên này mọi người đều nổ súng vào đàn zombie, các zombie ngã xuống từng con một. Bây giờ, hồ biến dị cũng di chuyển, mà mục tiêu của nó không phải là Bạch Nhược Oánh, không phải những người kia, mà là bọn zombie. Nhìn cảnh kỳ lạ này, mọi người đều ngẩn ngơ, chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ đột nhiên hồ biến dị quyết định trợ giúp đồng loại của nó sao?

Bạch Nhược Oánh không nghĩ như vậy, xem ra hồ biến dị đang bước vào giai đoạn thăng cấp, lại xuất hiện đàn zombie, để nó ngửi thấy mùi năng lượng. Nhìn hồ biến dị ăn zombie, Bạch Nhược Oánh hô to, "Mọi người mau lên xe, rời khỏi chỗ này."

Nghe cô nói thế, mọi người mới kịp phản ứng, lên xe chân nhún ga, [] muốn chạy đến cửa chính thủ đô. Lúc này, hồ biến dị nhìn chiếc xe rời đi, quay đầu lại, vẫn ăn đám zombie dưới chân.

Cuối cùng cũng rời khỏi phạm vi có hồ biến dị, mọi người thở phào nhẹ nhõm, Bạch Nhược Oánh quay đầu lại phía sau. Nếu cô không nhìn nhầm, thì ánh mắt của hồ biến dị tràn đầy hận ý, thấy hồ biến dị bắt đầu có chỉ số thông minh. Không được, hồ biến dị này không thể giữ lại, không riêng gì nguyên nhân khác, chính là muốn trấn an Âm Huyết đang run rẩy. Cô quyết định tìm cơ hội lên ra ngoài giải quyết con hồ biến dị cho xong.

Thủ đô không hồ danh là thủ đô, từ xa nhìn lại, thủ đô đã có quy mô bảo vệ rất hoành tráng rồi. Bạch Nhược Oánh cảm thán, xem ra những người bên trong rất có tài lực, khi tận thế xảy ra mới có thể trong một thời gian ngắn đã thành lập được khu phòng vệ có quy mô như vậy đúng là không dễ dàng.

Khi xe cách cửa thành phố năm mét, có người bảo bọn họ dừng xe, tiếp theo đã thấy một chiến sĩ mặc quân trang đi tới. "Chào cô!" Anh gõ vào cửa sổ xe. "Vâng, chào anh." Bạch Nhược Oánh hạ cửa xe sổ xuống đáp lời.

Mắt liếc nhìn về chiếc xe Hummer, người đàn ông bên trong xe trình ra một tấm thẻ, người lính để họ đi. Rồi lại nhìn người lính bên cạnh mình, tác phong chuyên nghiệp đang nói gì đó.

Thấy khuôn mặt thanh tú của cô, người kính lập tức sững sờ, sau đó đỏ bừng mặt, "Thật xin lỗi, lần đầu tiên vào thủ đô, phải tiến hành kiểm tra. Hơn nữa mỗi người cần nộp một lượng vật tư nhất định cho thành phố. Nếu như cô là dị năng giả thì mục này có thể miễn."

Người lính đếm trong xe có tổng cộng bốn người, trong đó ba người là trung niên, chẳng qua nhìn họ không hề nhếch nhác. Đã như thế phải có chút thực lực, rồi lại vết máu ở đầu xe, không biết đã cán chết bao nhiêu zombie rồi.

"Phải kiểm tra thế nào? Tôi là dị năng giả tốc độ." Bạch Nhược Oánh nghe phải kiểm tra, gật đầu, quy trình cũng rất hoàn thiện, tránh để người nhiễm độc zombie vào thành phố.

"Chúng tôi có dụng cụ chuyên dụng, chỉ cần lấy ít máu là có thể xét nghiệm xem có lây nhiễm virus hay không. Nếu không sao có thể trực tiếp tiến vào thành phố, nếu như bị lây, sẽ cách ly 12 giờ, vì sau khi nhiễm virus sau 12 giờ đều sẽ có khả năng tiến hóa thành dị năng giả." Người lính nói.

Bạch Nhược Oánh cảm thán, đúng là thủ đô có khác, đã nghiên cứu ra phương pháp kiểm nghiệm vị khuẩn từ lâu, cũng may, cô còn tưởng phải cách ly rất lâu đấy, nói như thế, muốn vào thành phố cũng rất phiền phức.

"Được rồi, có thể kiểm tra ở đâu?" Bạch Nhược Oánh gật đầu.

"Mời đi bên này." Người lính nghe nói cô là dị năng giả, trong ánh mắt thêm phần tôn trọng.

Theo anh đến nơi kiểm nghiệm, nhìn mấy người đàn ông đã kiểm tra xong đứng cạnh máy đo lường, không có ý rời đi, xem ra muốn chờ bọn họ đây.

Lúc này, tiếng hừ lạnh của Lưu Minh truyền đến tai cô, Bạch Nhược Oánh lắc đầu, sau đó kiểm tra cùng mọi người. Có lẽ mới sáng sớm, người vào thành phố cũng không nhiều lắm, nên cũng không đông lắm.

Bác gái quân nhân trung niên chỗ kiểm tra, vừa nhìn thấy Lưu Minh, [] ánh mắt đã bị sự đáng yêu hấp dẫn, sau đó từ miệng của bác ấy, Bạch Nhược Oánh biết không ít chuyện trong thành phố.

Bây giờ tốc độ trấn áp bộc phát zombie của thủ đô là nhanh nhất, chế độ quản lý cũng khôi phục. Thủ đô chia làm các bộ phận: Đầu tiên, trung tâm của thủ đô chính là cao ốc trung bộ, là nơi quản lý của thủ đô, thứ hai là viện nghiên cứu khoa học, là địa bàn của các nhà khoa học, cũng là nơi quan trọng nhất, thứ ba là nơi người dân sinh sống.

Mà nơi ở cũng chia làm ba cấp, cao cấp, trung cấp và cuối cùng là sơ cấp. Nở ở cao cấp, chính là chỗ ở của dị năng giả, dĩ nhiên người thân của dị năng giả phải nộp lên một lượng vật tư nhất định mới có thể ở cùng.

Trung cấp, còn gọi là công hội, là nơi người bình thường và dị năng giả tiếp nhận nhiệm vụ, hai là nơi trao đổi buôn bán của dị năng giả. Sơ cấp là nơi người bình thường ở.

Về công hội, bất kỳ ai trong trụ sở đều có thể đến công hội đăng ký để trở thành thành viên. Cũng có thể thông qua nhiệm vụ mà đổi điểm vinh dự để thăng cấp. Bây giờ, tiền tệ lưu thông trong kinh thành chưa phải là thủy tinh thể, mà là điểm vinh dự, 1 điểm vinh dự có thể đổi được khẩu phần ăn một ngày.

Người có cấp bậc càng cao, thì có thể nhận càng nhiều nhiệm vụ ở công hội, hoặc cũng có thể nhận một số nhiệm vụ cao cấp, dĩ nhiên nơi này dị năng giả chiếm đa số.

Phần lớn người có dị năng đều đến đây thành lập tiểu đội đánh thuê của mình, có thể thông qua việc nhận nhiệm vụ để thăng cấp, cấp càng cao thì tiếng nói của tiểu đội mới có trọng lượng.

Trong căn cứ có mấy tiểu đội đánh thuê nổi tiếng, một là tiểu đội Lôi Điện, đội trưởng là Tần Thiên, dị năng giả hệ lôi*. Hai là tiểu đội Phi Ưng, đội trưởng là Nguyên Ưng, là dị năng giả hệ hỏa. Ba là tiểu đội Băng Linh, đội trưởng là Thiện Lăng Băng, dị năng giả hệ băng. Bốn là tiểu đội Kim Quang, đội trưởng là Lý Kim Quang, dị năng giả hệ kim. Năm là tiểu đội Như Phong, đội trưởng là Hình Phong, dị năng giả hệ phong.

*lôi: sấm sét.

Nghe bác gái giới thiệu, Bạch Nhược Oánh không nói gì, lúc ông Hình nghe tên tiểu đội Như Phong, sắc mặt bỗng trầm xuống. Ngược lại hai mắt Lưu Minh vút sáng, bên trong ngập tràn sự sùng bái và ngưỡng mộ, khiến bác gái yêu thích không thôi. Lập tức viết cho bọn họ một bức thư đề cử, muốn chồng của bác gái, cũng chính là người quản lý nhà ở, phân cho họ một chỗ ở tốt.

Cầm thư đề cử, khoe miệng Bạch Nhược Oánh giật giật, không ngờ con hàng bại não cũng có bản lĩnh này. Mấy người bọn họ, ngoại trừ bà Bạch ra, bốn người đều cầm huy hiệu dị năng giả và một cái thẻ ra ngoài. Nhìn bọn họ đi ra, mấy người đàn ông kia mới đi về phía trước.

"Chào mọi người, trước đây cùng chung hoạn nạn, tôi còn chưa kịp giới thiệu. Tôi là Nguyên Ưng, nếu như sau này mọi người có khó khăn gì trong thành phố, mọi lúc đều có thể đến tìm tôi." Người đàn ông anh tuấn giới thiệu mình, ánh mắt của anh lướt qua Lưu Minh một chút, dĩ nhiên chỉ rước lấy một trận khinh thường.

Nguyên Ưng? Đội trưởng tiểu đội Phi Ưng, không ngờ cô lại may mắn như vậy. "Cảm ơn anh, tôi là Bạch Nhược Oánh, còn đây đều là người nhà của tôi, hiện giờ chúng tôi phải đi lấy xe, sau đó đến chỗ quản lý nhà ở."

"Nếu như thế, chúng tôi không quấy rầy nữa." Nói xong Nguyên Ưng mang theo đồng đội rời đi.

"Hừ, tên này hả, nói chúng ta có chuyện thì tìm họ giúp một tay, nhưng cả địa chỉ cũng không nói một chữ, không có thành ý, hừ!" Nghe Lưu Minh nói, cô lắc đầu, địa chỉ của tiểu đội Phi Ưng, chỉ cần tùy tiện hỏi cũng biết, thế là tìm được rồi.

"Chào mọi người, tôi là hướng dẫn viên ở đây, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho mọi người?" Bạch Nhược Oánh cau mày, [] đưa thư đề cử cho anh ta, anh ta đọc thư đề cử, "Mời đi theo tôi làm thủ tục nhập cư." Làm thủ tục nhập cư rất đơn giản, chỉ cần ghi những thông tin cơ bản vào một tờ giấy là được.

Điền xong những thứ này, không ngờ anh ta lại đưa cả nhà cô đến một khu biệt thự, xem ra một bức thư tiến cử đúng là rất tốt, Bạch Nhược Oánh nghĩ thầm. Thực tế thì các thành viên của tiểu đội dị năng đều ở cùng nhau, như vậy cũng thuận tiện hơn. Bạch Nhược Oánh lựa chọn một căn biệt thự nhỏ, vị trí tương đối tốt. Trong căn cứ cho phép lái xe, nhưng xăng xe thì tự mình xử lý, cho nên xe trong căn cứ cũng không nhiều, Bạch Nhược Oánh nghĩ, nếu đây là trước khi tận thế, không phải rất bảo vệ môi trường sao? Giao chìa khóa nhà cho cô, anh ta rời đi.

Nhìn căn nhà tạm thời, cô khá hài lòng, lầu dưới là phòng khách, phòng bếp, phòng ăn, ba phòng ngủ cho khác, trên lầu có phòng sách, hai phòng ngủ. Nơi đây điện nước đều đủ cả, thực sự không tồi, nhìn cách bày trí nội thất xem ra chủ nhân của biệt thự rất có mắt nhìn. Không xa hoa lại lịch sự tao nhã, khiến người khác thư giãn, mọi người đều rất vừa ý.

Mặc dù nói, tiền thuê chỗ này hơi cao một chút, tất nhiên tiền thuê chính là điểm vinh dự, nhưng bọn họ còn chưa có một điểm nào. Bây giờ căn cứ chưa biết được tầm quan trọng của thủy tinh thể, tin rằng không lâu sau các nhà khoa học sẽ phát hiện ra công dụng của nó. Nhưng về phần thủy tinh thể có ích lợi gì, không phải là việc cô quan tâm. Nói vậy cho đến lúc đó, tất cả phí chi trả đều dùng thủy tinh thể mà thanh toán rồi.

Bà Bạch đặt ít nguyên liệu vào bếp, nấu mấy món đơn giản, mọi người đã lâu không ăn một bữa thế này, đều ăn như hổ đói, vô cùng vui vẻ. Nhìn cả nhà như vậy, trong lòng cô cảm thấy rất hạnh phúc. Nhưng hai phòng ngủ chính trên lầu cho ba người trung niên, cô và Lưu Minh lựa phòng khách dưới lầu.

Cô trở về phòng của mình, tắm rửa sạch sẽ, Bạch Nhược Oánh nhớ đến không gian của cô, tiến vào không gian, nhìn rau quả trái chín bên trong. Xem ra cô không hái chúng cũng không hư, cô đi đến ao máu lần trước.

Máu trong ao càng lúc càng đặc lại, may mà không có mùi tanh, nếu không không gian sẽ toàn mùi máu thì không tốt. Nhưng vì sao ao máu này lại ở đây? Còn bông hoa giữa ao máu, hay là còn gì nữa? Suy nghĩ một chút, Bạch Nhược Oánh vẫn nghĩ không ra, cô uống một ít nước suối, cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều.

Lúc này, Bạch Nhược Oánh nhớ tới con hồ biến dị kia, cô thả thần thức ra, thấy người nhà mình đã ngủ. Cô biết mình phải thừa dịp hồ còn ở gần đây, động thủ trước giết nó. Bạch Nhược Oánh mặc đồ đen, cầm áo lông trong tay, suy nghĩ một chút, cuối cùng để nó lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: No37

Editor: Mai Tuyết Vân

Kể từ khi có Âm Huyết, cơ thể cô đối với sự nóng lạnh của thời tiết đều tự điều chỉnh cho phù hợp. Dù trời rét hơn nữa, cô cũng không thấy lạnh, nhưng năng lực này cô vẫn không muốn để lộ. Vì nếu bị người khác nhìn thấy trời lạnh lại không mặc áo lông, sẽ bị nghĩ ra sao? Không còn cách nào khác là phải mặc, nhưng buổi tối hôm nay, hành động của cô cần có tốc độ, nên cô không mặc áo lông. []

Lợi dụng sự uyển chuyển của cơ thể, và dị năng tốc độ của mình, vượt qua trạm gác và tường rào. Bạch Nhược Oánh đến nơi cô đã gặp hồ biến dị lúc trước, thả thần thức ra tìm, cuối cùng cũng tìm thấy chỗ ở của hồ biến dị.

Xung quanh nó có rất nhiều zombie, phần lớn zombie đều bị con hồ ăn mất đầu. Xem ra hồ biến dị đã ăn sạch tinh thể trong đầu chúng, nhìn hành động của hồ biến dị, có một số zombie muốn rời đi. Không biết là theo bản năng, hay là chúng đã bắt đầu có sự thông minh.

Nhưng sao hồ biến dị có thể cho chúng toại nguyện, cuối cùng mấy con zombie cũng ngã xuống, còn hồ biến dị cảm thấy hai mắt nó đã khá hơn nhiều. Nhìn hồ biến dị, không biết nó đã ăn bao nhiêu thủy tinh thể zombie, con người bị súng nã thương đã khép lại, trở về màu đỏ. Thấy nó muốn đi, Bạch Nhược Oánh tiến lại gần, còn hồ biến dị giống như cảm thấy gì đó, nhìn về phía Bạch Nhược Oánh.

Bị con hồ nhìn chăm chăm, Bạch Nhược Oánh run lên một cái, chẳng lẽ con hồ đã phát hiện ra cô? Ngồi yên một lúc, Bạch Nhược Oánh lắc mình tiến vào không gian, thả thần thức ra. Bạch Nhược Oánh nhìn thấy khi cô tiến vào trong không gian, nơi đáy mắt của hồ biến dị lóe lên một tia nghi ngờ. Chẳng lẽ chỉ số thông minh của hồ biến dị cũng thay đổi rồi?

Chỉ số thông minh của hồ biến dị thay đổi, có liên quan đến thủy tinh thể của zombie sao. Nếu như vậy, zombie ăn thủy tinh thể của đồng loại, sau khi tiến hóa, trí thông minh của chúng cũng giống như con người ư? Hay là còn cao hơn?

Bạch Nhược Oánh cảm thấy lo sợ, nếu trí thông minh của zombie cao hơn loài người thì sao? Cô không dám nghĩ đến, không được, con hồ biến dị trước mặt này không thể giữ lại.

Hồ biến dị vừa cảm thấy có một luồng sát khí nguy hiểm ép sát mình, vậy mà ngay lập tức lại đột nhiên biến mất.

Sự thông minh của hồ biến dị mới được hình thành, nó cảm thấy nơi này có nguy hiểm. Nhớ lại có gặp mấy kẻ vào buổi sáng, nghĩ đến con đau đớn mù mắt, sự thù hận dâng lên trong đầu con hồ, cả Bạch Nhược Oánh cũng cảm thấy được hận ý này.

Hồ biến dị lại muốn rời đi, nhân cơ hội này, cô vừa muốn ra khỏi không gian, nhưng bất ngờ lại xuất hiện một hơi thở khác thường khiến cô dừng bước. Không biết từ đâu lại xuất hiện một kẻ mặc áo đen, anh ta bỏ một đao về phía hồ biến dị. Cảm nhận được nguy hiểm, hồ biến dị tránh né. Thấy con hồ né được, anh ta cau mày, một đao chém xuống chỉ sượt qua da khiến hồ biến dị bị xước.

Bạch Nhược Oánh cảm thán trong lòng, người đàn ông này rất lợi hại. Hồ biến dị bị thương rất tức giận, nó gầm lên với anh ta, phát động thể tấn công. Nó giương nanh múa vuốt, nhào về phía anh ta, anh né được, xoay người chém một nhát, lưỡi đao chém trúng chân trước của hồ biến dị.

“Gào!” Hồ biến dị vung cái đuôi dài, đánh về phía anh ta, người đàn ông nhảy lên đồng thời bỏ một đao xuống cái đuôi cộp. Bạch Nhược Oánh chỉ nghe một tiếng “keng”, cô khiếp sợ, không ngờ cái đuôi của nó lại cường hóa đến mức cứng như sắt thép. Anh ta thu đao về, đứng một bên, cô mới

nhìn rõ được mặt anh ta.

Chân mày sắc như kiếm, đôi mắt sáng hơn sao, con ngươi đen tuyền sâu không thấy đáy, sống mũi cao thẳng tắp, đôi môi phiếm hồng, khuôn mặt hoàn mỹ như thiên thần. Khiến cho người ta cảm thấy những từ đẹp để để hình dung một người đàn ông như hào hoa, cao to, anh tuấn, mạnh mẽ, đều tụ hội trên người anh ta.

Người đàn ông này khiến Bạch Nhược Oánh cảm thấy, là một tổng thể kết hợp từ báo, hổ, sói, sư tử và chim ưng, tính tình ngạo nghễ, giống hệt như chúa tể muôn loài. []

Bạch Nhược Oánh không hiểu sao tìm mình lại đập nhanh như vậy, cô đưa tay đặt lên trái tim. Dĩ nhiên, cô không phải là dạng vừa thấy anh ta đã lập tức yếu. Nhưng lại có một cảm giác quen thuộc khiến trái tim của Bạch Nhược Oánh rối loạn. Vậy mà trong tích tắc, cô đã khôi phục bình thường ngay sau đó.

Mùa đông giá rét, nhưng anh ta chỉ mặc một cái áo da, nhìn hình dáng chiếc áo, cô còn thấy được cơ thể cường tráng của anh. Người đàn ông thấy một chiều kia không thành lại trở tay lần nữa, vung thanh đao trong tay lên, Bạch Nhược Oánh nhìn thấy trên lưỡi đao có mang theo lưỡi đao gió*. Anh ta dùng sức bỏ một đao xuống, hồ biến dị kêu thảm thiết, cái đuôi cường hóa rơi dưới đất.

*lưỡi đao gió: gió kết thành hình lưỡi đao, uy lực rất lớn.

Cô ở trong không gian nhìn toàn cảnh, người đàn ông này rất mạnh, nếu như là cô, có thể làm được như vậy không chứ?

Anh không để ý đến tiếng kêu thảm thiết của thú biến dị, phi thân qua, đầu hồ biến dị rời khỏi thân thể, anh thu đao lại. Vốn muốn đến gần đầu hồ, nhưng đột nhiên anh cảm nhận được điều gì đó, xoay người rời đi.

Thấy anh đã đi xa, Bạch Nhược Oánh tò mò liếc mắt nhìn sang. Sau đó cô đi ra ngoài, nhìn đầu hồ biến dị bị anh chặt xuống, tìm được một viên thủy tinh đỏ thẫm, không ngờ nó là thú biến dị cấp bốn. Ban ngày còn là cấp ba, không nghĩ nhanh như thế đã tăng cấp. Chắc nó đã nuốt không ít zombie, còn là zombie biến dị, mới tiến hóa nhanh như vậy. Nghĩ thế Bạch Nhược Oánh lấy thủy tinh thể của con hồ.

Chính anh không cần, không phải cô cướp, nghĩ thế cô vui vẻ ném thủy tinh thể vào không gian, rồi mới nhìn xác hồ biến dị nằm dưới đất.

Sau tận một thế kỷ, vì thực phẩm thiếu hụt, phần lớn động vật lại biến dị, mọi người đều không có thịt ăn. Một lần tình cờ, có người giết chết một động vật biến dị, nhưng anh ta quá đói, cũng rất thèm thịt, không chịu đựng nổi mới ăn thịt thú biến dị. Lúc ăn thì rất ngon, nhưng sau khi xong lại tỉnh ra, sợ mình sắp chết, bị lây virus trở thành zombie rồi bị người ta giết chết.

Cho nên anh ta không nói với ai, lén lút che giấu, nhưng đợi rất lâu, anh phát hiện ăn thịt thú biến dị không biến thành zombie. Có thể giải thích rằng ăn thịt thú biến dị đều không sao, cuối cùng chuyện này được các quốc gia chứng thật, sau đó mọi người bắt đầu kiếm sống ăn thịt.

Ném xác con hồ biến dị vào không gian, Bạch Nhược Oánh xoay người rời đi. []

Bạch Nhược Oánh không biết khi mình lác người rời đi, ở nơi hồ biến dị vừa chết đó xuất hiện một người đàn ông. Còn chính là người đã giết hồ biến dị, anh nhìn theo bóng lưng của cô chạy càng lúc càng xa, cuối cùng xoay người rời đi.

Còn có thứ cô không biết, khi Bạch Nhược Oánh ném viên thủy tinh cấp bốn vào không gian, ao máu trong không gian xảy ra biến đổi. Nó hấp thụ thủy tinh thể, khi bị ao máu hấp thụ hết, đoá sen đỏ lại bung cánh, từ từ nở rộ từng chút một.

Đúng lúc đó, người đàn ông áo đen vốn đã xoay người rời đi chần động, anh nhìn về phía Bạch Nhược Oánh sau đó cau mày, cũng đi về phía ấy.

Nhìn đồng hồ, trời sắp sáng, Bạch Nhược Oánh tăng tốc về thành phố, vượt qua trạm gác trở về biệt thự của mình. Nằm trên giường, nhớ đến chuyện tối hôm qua, đột nhiên Bạch Nhược Oánh sờ bụng mình, hơi đói, cô lác người tiến vào không gian.

Trong không gian sao lại có một mùi hương ngọt ngào như thế? Cái gì, sen đỏ, nở hoa rồi ư? Nhưng tại sao lại nở một chút, đã xảy ra chuyện gì? Còn thủy tinh thể cấp bốn của cô đâu?

Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, phát hiện trong không gian chỉ có thủy tinh cấp một và cấp hai, còn viên thủy tinh cấp bốn không thấy đâu. Cô tò mò, nhìn sen đỏ bên trong ao máu, thủy tinh thể đó không phải bị nó hấp thụ chứ? Nhưng nhìn sen đỏ mở ra một chút, chẳng lẽ muốn sen đỏ nở hết phải có rất nhiều thủy tinh thể cấp bốn trở lên sao? Há?

Bạch Nhược Oánh cảm thấy năng lực của mình tăng lên một chút? Chẳng lẽ sen đỏ nở càng lớn cấp bậc của cô cũng tăng lên. Nghĩ thế, Bạch Nhược Oánh liền vui vẻ.

Nhưng bây giờ mới chỉ là phán đoán của cô, còn phải tìm được thủy tinh thể cấp bốn để chứng thực mới được. Hoàn cảnh bây giờ như thế, thủy tinh thể cấp bốn rất hiếm.

Nhớ trước khi tận thế, cô có thu gom được rất nhiều đồ ăn vật, ngày mai phải phân phát cho mọi người.

Đồ ăn vật cô để trong không gian, vừa nhìn thấy thủy tinh thể trên bàn, Bạch Nhược Oánh nhớ lại khi mình đi ngang qua vài nơi, cũng thỉnh thoảng có nhìn thấy vài con zombie bị tách đầu.

Xem ra chuyện thủy tinh thể có trong cơ thể zombie sớm muộn gì cũng bị phát hiện. Sợ là mọi người đã nghi ngờ đến khả năng này. Đến lúc ấy thời đại đen tối này sẽ bước sang một trang sử mới, có thể trở thành chuyện có một không hai trong lịch sử, niên đại của cường giả mạnh nhất!

Ăn uống no say, cô trực tiếp ngủ trong không gian, linh khí bên trong rất nhiều, thích hợp cho việc tăng thực lực của cô.

Trời đã sáng, mọi người rời phòng, từ khi tận thế đến nay, đây là đêm đầu tiên ngủ ngon giấc. Bà Bạch làm bữa sáng trong bếp, ông Bạch và ông Hình nghe tin tức gần đây. Bạch Nhược Oánh giúp mẹ một tay, còn Luru Minh thì xoa mắt, mơ mơ màng màng bước từ phòng ra trên khóe miệng còn có một dấu vết khả nghi.

Vì hấp thụ năng lượng thủy tinh thể, nên dị năng của mọi người đã lên cấp hai. Ở trong đám dị năng giả đều là cấp một, bản lĩnh của họ đã không nhỏ rồi.

Ăn xong bữa sáng ngon lành, mọi người quyết định đến công hội xem một chút, có thể tiếp nhận nhiệm vụ gì ở đó hay không. Mặc dù bọn họ an toàn trong thủ đô, nhưng không ai chắc có thể nhân nhả bao lâu. Tình hình tận thế có xảy ra biến hóa gì hay không, không người nào nói trước được. []

Đi tới công hội, bên trong đã có rất nhiều người tụ tập, nhìn danh sách nhiệm vụ công hội thông báo, Bạch Nhược Oánh lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: No38

Editor: Mai Tuyết Vân

Bây giờ đang là mùa đông, thời tiết khá lạnh, mọi người đều mặc khá nhiều áo, trang phục vừa dày vừa nặng, cộng thêm áo lông và mũ trùm đầu. Cho nên khi cô vừa tiến vào, ngoại trừ toàn thân màu trắng khiến mọi người chú ý ra thì cũng không quá khác biệt. Nhưng khi cô tháo chiếc nón xuống, bọn họ nhìn được khuôn mặt của Bạch Nhược Oánh, cùng ngân người.

Cũng không phải vì Bạch Nhược Oánh có dáng vẻ rất xinh đẹp, mà là vì trên người cô có một loại khí chất tao nhã như một đoá sen trắng vậy. Thời mạt thế, cô gái nào mà không một mồi xanh xao, cho dù là nữ dị năng giả, trên người các cô gái ấy ít nhiều cũng có dấu vết sương gió. Hơn nữa trước mạt thế, rất nhiều cô gái xinh đẹp là nhờ sử dụng mỹ phẩm, vậy nên trong thời này mà gặp được mỹ nữ là rất hiếm. Còn cô gái trước mắt, xinh đẹp như đoá phù dung nở rộ, làn da trắng nõn, cho dù là trước đây những cô gái như vậy đã không nhiều, huống chi là bây giờ.

Thấy cô như vậy, có một số kẻ nổi lên suy nghĩ khác thường, lúc này cô cũng cảm thấy, có rất nhiều người thay đổi ánh mắt khi nhìn cô, sự thay đổi này khiến cô mảy.

Ông Bạch và ông Hình nhìn thấy thế cũng lộ vẻ mặt không vui, dĩ nhiên còn có Luru Minh. Vậy mà Luru Minh cũng tránh không thoát, ánh mắt của một số kẻ nhìn anh khiến Luru Minh nổi hết da gà. Nếu như không phải quy định công hội không cho phép đánh nhau, thì Luru Minh thật sự muốn đánh đám người đó.

Mạt thế, thủ đô thu hút dị năng giả, chủ yếu là người có năng lực, một mặt là vì bảo vệ căn cứ thủ đô, một mặt là khi có chuyện khó khăn, vẫn cần những người như vậy đi giải quyết. Còn về những thứ khác, tạm thời không cần biết quá nhiều.

Nhưng vẫn có một số quy định, chỉ cần còn ở trong căn cứ thì không thể làm những chuyện mất đạo đức, nếu không sẽ bị đuổi khỏi thành phố, không bao giờ thu nhận nữa. Điều luật như vậy, trước đây vẫn có thể áp chế một số người, nhưng mặt trời không thể chiếu sáng hết, ngoài mặt thì không được, nhưng âm thầm bên ngoài căn cứ thì sao. Những điều này, người của căn cứ muốn quản cũng không quản được.

Lúc Luru Minh muốn nổi giận, thì một giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền đến: “Bác Bạch, bác Hình, cô Bạch, anh Luru, mọi người cũng ở đây sao?”

Mọi người nghe tiếng thì nhìn sang, vừa nhìn đã thấy người đàn ông kia ở ngay trước mắt, anh tuấn, hòa nhã, nhưng giữa ấn đường lại phảng phất sự ngang tàn, không ngờ lại gặp người quen ở đây. Người đàn ông này chính là người ngày ấy, Bạch Nhược Oánh và Luru Minh cứu ra khỏi đám zombie, phía sau anh ta là mấy người đi cùng ngày hôm đó. Nhìn người đàn ông trước mắt, trong lòng cô khò sò, cũng không phải vì Bạch Nhược Oánh yêu anh ta, mà kiếp trước có một số chuyện, khiến Bạch Nhược Oánh vẫn ghi tạc trong lòng.

Thấy anh ta, ông Bạch và ông Hình rất hào hứng, trước đây khi họ nhìn thấy anh, đã biết anh không tệ, là người làm chuyện lớn, nhưng khi đó quá vội vàng, lại bỏ qua. Hai người đi về phía anh ta, cùng nhau chuyện trò, từ khi anh xuất hiện, phần lớn những ánh mắt không có ý tốt nhìn Bạch Nhược Oánh đều thu lại. Từ cuộc nói chuyện của mấy người đàn ông, cô biết được anh ta chính là Tàn Thiên, đội trưởng của tiểu đội Lôi Điện.

Khi mới đến thủ đô, nghe bác gái quân nhân giới thiệu, còn nghĩ rằng do trùng tên trùng họ. Nhưng bây giờ xem ra là cùng một người, mà sau lưng anh có mấy người đàn ông, cũng chính là mấy người họ đã cứu hôm đó.

Tàn Thiên trò chuyện với người nhà của mình, nhìn anh như vậy, cô nhớ lại sự tình đời trước. Khi đó cô và Lý Hiến Nghiêu ở một căn cứ khác, lúc ấy cô không có cách nào đến được thủ đô. Thật ra thì lúc đó cô muốn tự sát, cũng không có ai biết, thời điểm đó cô đã có thai.

Đó là lần duy nhất, cô không phải vì Lý Hiền Nghiêu mà đi ngủ với kẻ nào khác. Còn nhớ rõ, khi ấy Lý Hiền Nghiêu đã thức tỉnh dị năng, không cần dùng thân thể của cô để đổi thức ăn nữa. Ngày hôm ấy, đã khuya rồi hẳn còn chưa về nhà, vì cô lo lắng nên mới đi tìm. Lại không ngờ, thấy được cảnh hẳn ân ái với Bạch Tuyết ở đó,

Lúc ấy cô che miệng, vừa khóc vừa chạy ra ngoài, không biết chạy đi đâu, thì bị một người đàn ông bắt đi, sau đó lên lút đưa cô cho một người đàn ông khác. Không biết anh ta là ai, chỉ phát hiện anh ta không giống người bình thường, thần trí cũng không tỉnh táo, không khống chế được sức lực, cô cũng không phản kháng được, cứ như vậy, cô và anh ta xảy ra chuyện.

Sau khi tất cả chấm dứt, người đàn ông ban đầu bắt cô đi, cho cô một ít thủy tinh tế rồi không nói gì đuổi cô ra ngoài. Khi ấy cô từ xa nhìn lại, anh ta bước vào lều rồi nói gì đó, “Đội trưởng, không sao rồi, tiện nhân kia dám bỏ thuốc anh, em giúp anh tìm một cô gái...”

Không biết có phải do cô gái anh ta tìm không đến, nên mới bắt đại cô hay không. Lúc đó, mọi suy nghĩ của cô đều đặt trên người Lý Hiền Nghiêu và Bạch Tuyết, đau lòng muốn chết. Chuyện như thế cô cũng không quan tâm, càng không để ý xem anh ta là ai, lập tức rời đi, nhưng không ngờ ít lâu sau cô lại mang thai, sau đó bị hại chết.

Chính cô cũng hiểu rõ, mang thai thời mạt thế thật sự là chuyện đáng lo. Nhưng bất luận thế nào, đó cũng là con của cô, Lý Hiền Nghiêu đã phản bội khiến cô đau đớn. Hôm nay chỉ còn có đứa trẻ trong bụng, mới là lẽ sống duy nhất của cô, nhưng cuối cùng lại...

Nhớ đến đứa trẻ ấy, còn chưa chào đời đã rời bỏ cô, dù không biết ba nó là ai, nhưng đó là cốt nhục của cô mà, nghĩ tới đây, suýt chút nữa Bạch Nhưộc Oánh đã khóc.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của Bạch Nhưộc Oánh, Tần Thiên xoay đầu nhìn sang, lại thấy cô đang khóc. Tần Thiên kinh ngạc, sao Bạch Nhưộc Oánh lại nhìn anh bằng ánh mắt đau lòng đến thế, chẳng lẽ anh đã gây ra chuyện gì có lỗi với con gái nhà người ta sao? Không biết vì sao, nhìn cô như thế, anh lại cảm thấy đau lòng.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia công hội, có một người áo đen cũng nhìn Bạch Nhưộc Oánh như vậy, sau đó cau mày.

Những kẻ có ý xấu, thấy cả nhà Bạch Nhưộc Oánh quen biết tiểu đội Lôi Điện. Hơn nữa nhìn họ nói chuyện, rất giống như đã thân thuộc từ lâu, trong lòng mọi người suy đoán, rốt cuộc người nhà này là ai?

“À, bác Bạch, bác Hình, cô Bạch, còn có bánh bao nhỏ nữa, mọi người cũng đến đây à?”

Lúc mọi người đang suy đoán sâu xa, thì một giọng nói vang lên, nghe được tiếng gọi, mọi người nhìn lại. Nhưng Lưu Minh lại là người không vui vẻ gì, anh trùng mắt với anh ta, người đối trá, còn nói có chuyện gì thì tìm anh ta, thế mà ngay cả địa chỉ cũng không dám nói. Thế nào, sợ anh tìm anh ta gây phiền phức sao, thôi đi do anh ta nghĩ quá nhiều, anh cũng ngại đi tìm anh ta gây chuyện.

Nhìn vẻ mặt mất hứng của Lưu Minh rồi lại rước lấy một trận khinh thường từ anh ấy. Về mặt anh ta có chút khó hiểu, nhưng cuối cùng vẫn cười xuề xòa: “Thì ra mọi người cũng biết đội trưởng Tần của tiểu đội Lôi Điện à.”

Nhìn chàng trai tuấn mỹ trước mặt, không biết anh ta quen biết cả nhà họ Bạch thế nào, Tần Thiên hòa nhã mỉm cười: “Đội trưởng Nguyên, chào anh.”

Lúc nghe Tần Thiên gọi người đàn ông đáng ghét kia là đội trưởng Nguyên, Lưu Minh mới kinh ngạc mở to mắt. Khi ấy, anh mới kịp nhận ra, hóa ra anh ta lại chính là đội trưởng của tiểu đội Phi Ưng, Nguyên Ưng. Nhìn Nguyên Ưng đánh giá một lượt, Lưu Minh bĩm môi, anh sẽ không bao giờ thừa nhận mình ghen tỵ với người đàn ông này đâu. Thấy vẻ mặt đáng yêu của Lưu Minh, rồi lại nhìn ý tứ trong mắt anh ấy, Nguyên Ưng mỉm cười gian tà, quay đầu: “Đội trưởng Tần, chào anh.”

Người ở chỗ này, vốn đã thấy đội trưởng Tần Thiên, đại đội đứng đầu căn cứ, quen biết nhà họ Bạch, ai cũng ngạc nhiên. Nhưng thấy đội trưởng Nguyên Ưng, đại đội đứng thứ hai căn cứ, cũng quen biết nhà họ Bạch, mọi người càng kinh ngạc. Không ngờ người đứng đầu hai tiểu đội toàn căn cứ lại thân thiết với nhà họ Bạch như vậy, vậy bọn họ là ai, chẳng lẽ?

Mọi người nhìn cô, rồi lại nhìn hai đội trưởng, đồng thời suy đoán. Thì ra hai người đàn ông này đều nhìn trúng cô gái xinh đẹp kia rồi. Không thể không nói, đầu óc bọn họ thật giàu trí tưởng tượng.

Lúc này Bạch Nhưộc Oánh mới hoàn hồn, những chuyện đó đã là đời trước, hôm nay lại không có gì cả. Nên bắt đầu lại rồi, mọi thứ đều đã qua, nếu đời này cô có con, nhất định sẽ sinh con bình an, cho dù đánh đổi cả tính mạng, cô cũng phải bảo vệ đứa trẻ an toàn.

Nghĩ như vậy, tâm trạng của Bạch Nhưộc Oánh cũng tốt lên, rồi đột nhiên cô cảm thấy một ánh mắt phức tạp đang nhìn mình, cô quay đầu lại, nhưng không phát hiện được gì hết.

Ông Bạch nhận ra sự khác thường của con gái, “Tiểu Oánh, sao vậy?” Ông Bạch quan tâm hỏi.

Nghe câu hỏi của ba mình, cô xoay đầu lại, “Không sao, không có gì cả, đứng rồi, ba à, không phải chúng ta muốn lựa chọn nhiệm vụ sao?”

Ông Bạch mới nhớ ra, lần này đến công hội không phải là gặp lại người quen cũ, mà để tìm nhiệm vụ thích hợp cho cả nhà, “Thật ngại quá, anh Tần, anh Nguyên, chúng tôi còn có việc, nếu có thời gian, chúng ta lại ôn chuyện cũ.”

Tần Thiên cười nói, “Bác Bạch, bác cứ trực tiếp gọi cháu là A Thiên đi, nói thế nào thì mạng của cháu cũng là do cả nhà mình cứu về, bác gọi vậy là coi cháu như người ngoài rồi.”

“Bác Bạch, cháu cũng vậy, mấy người chúng cháu cũng coi như chung hoạn nạn với cả nhà rồi. Bác c gọi cháu là A Ung, không nên quá khách sáo, em nói có phải không, bánh bao nhỏ.”

Nhìn thấy Nguyên Ung đến trước mặt mình, còn gọi anh là bánh bao nhỏ, Luru Minh tức giận đến nghiến răng, anh rất muốn đánh Nguyên Ung. Nhưng lại không thể ra tay, đúng là buồn bực, hừ đúng rồi, anh không để ý đến anh ta nữa, không nhìn anh ta nữa.

“Đúng rồi, bánh bao nhỏ, cả nhà em chuẩn bị nhận nhiệm vụ ư, là nhiệm vụ gì vậy, có muốn chúng tôi giúp một tay không?”

Thấy đội trưởng nhà mình đùa giỡn Luru Minh, mấy người đàn ông phía sau im lặng hỏi trời xanh, bệnh cũ của của đội trưởng lại tái phát, vừa nhìn thấy nam sinh đáng yêu thì muốn trêu chọc. Còn cô gái sau lưng mấy người này, trong đôi mắt đẹp lại thoáng qua chút tức giận.

P/s: Cảnh báo bạn đọc trước, MÃY CHƯƠNG sau lòng tốt của nữ 9 bị chó ăn mất rồi. Nên đọc mà thấy cô ta không cứu ai thì cũng đừng hỏi mình sao cô ta ác vậy. Đã quên mất bản thân từng ngu dốt, kiêu ngạo ra sao, sau đó gặp ai giống mình kiếp trước, thấy người ta bị cưỡng không cứu thì thôi còn mắng người ta, dù chẳng ai làm gì mình == Muốn bỏ truyện này ghê lộn Nữ chính làm tức điên người

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: No 39

Editor: Mai Tuyết Vân

“Có liên quan gì đến anh, hừ, tránh ra, thật là đáng ghét.” Nói xong Luru Minh đi về phía Bạch Nhược Oánh.

Nghe người bên này nói chuyện, Tần Thiên cũng nhìn phía ông Bạch: “Bác, nhà mình muốn nhận nhiệm vụ ư, là muốn nhiệm vụ nào. Tiểu đội của cháu, gần đây có nhận một nhiệm vụ, cần tìm khá nhiều trợ thủ, mọi người có đồng ý giúp một tay không?”

Nhìn thấy Tần Thiên, thật ra cô không muốn anh can thiệp vào chuyện nhà mình. Nhưng ông Bạch và ông Hình nghe anh nói vậy, tỏ vẻ muốn can nhắc.

Nghe hai người nói phải can nhắc, mấy người sau lưng Tần Thiên không vui lắm, nhiệm vụ này vốn là của bọn họ. Đội trưởng lại muốn mấy người trung niên già yếu này tham gia là bọn họ có lời rồi. Đội của họ nhiều người như vậy, chẳng phải là để bọn họ hưởng thụ miễn phí điểm vinh dự của đội mình ư, lại còn muốn can nhắc cái gì. Cô gái kia chỉ có mấy phần xinh đẹp mà thôi, phụ nữ bây giờ có ích gì, bộ dạng có đẹp hơn nữa thì cũng không bằng mấy ký lương thực.

Nghe đồng đội bàn luận, Tần Thiên cau mày xoay người lại, nhìn về phía anh ta, anh ta nhìn thấy ánh mắt của Tần Thiên, vội ngừng lời.

Bạch Nhược Oánh cay mảy, nhưng cô không nói gì, cô cũng không cần thiết phải chấp nhậ với anh ta. Vốn cô cũng không muốn đội ngũ của Tần Thiên tham dự vào, nhưng Luru Minh lại không vui. Anh ghét nhất là có người nói xấu Bạch Nhược Oánh, mặc dù anh hay ghen tỵ với năng lực của cô.

Được rồi, là hâm mộ, nhưng Bạch Nhược Oánh là ân nhân cứu mạng của anh, sao người khác có thể nói xấu ân nhân của anh chứ, “Này, nói lớn lên một chút, chú nói cái gì, anh đây không nghe rõ. Có phải cầm tinh con chuột hay không, mà còn là chuột nhất, nói chuyện cứ lén la lén lút. Còn không bằng một con zombie, đồ chơi đó ít nhất còn biến dị, không biết sợ cái gì.”

Anh ta vốn đã nảy sinh bất mãn, nghe Luru Minh nói thế càng không thích, người bên họ nghe Luru Minh chửi đồng đội của mình, cũng không vui về gì.

Nguyên Ung nhìn bánh bao đáng yêu cau mày, mắt mở to trong veo như nước, người thì nhỏ nhắn dễ thương, cũng thoải mái đứng bên cạnh anh, “Đúng vậy, bánh bao nhỏ nói rất đúng, các chú chỉ là một đám chuột nhất.”

Thật ra trong căn cứ thủ đô, tiểu đội Phi Ung và tiểu đội Lôi Điện vì danh hiệu nhất nhì trong căn cứ đã không hợp nhau từ lâu. Lúc này, Nguyên Ung lại nói thế, khác nào khơi mào mâu thuẫn giữa hai đội.

Thấy hai tiểu đội nảy sinh mâu thuẫn hết sức căng thẳng, lúc này một giọng nói dễ nghe truyền đến: “Vị tiểu thư này, nguyên nhân xảy ra chuyện này đều xuất phát từ cô. Lúc này, có phải tiểu thư nên làm chút gì đó không đây?”

Nghe cô ta nói thế, Bạch Nhược Oánh xoay đầu, thanh khiết như băng tuyết, chẳng phải là đội trưởng tiểu đội Băng Linh, Thiện Lăng Băng sao. Nhưng nhìn ánh mắt của cô ta, không xứng với tên gọi, ngay cả dung mạo cũng không xứng. Đều nói lúc phụ nữ ghen tỵ là xấu nhất, cũng không biết vì ai, mà cô trở thành vật hy sinh bất đắc dĩ vậy.

Bạch Nhược Oánh nghĩ thầm, không cần để tâm bên ngoài như thế, nên cô không quan tâm ai nữa: “Ba, con có thấy một nhiệm vụ, cảm thấy ổn, chúng ta đi nhận đi.” Nói xong, Bạch Nhược Oánh kéo tay ba mình đến quầy đăng ký.

“Xin chào, tôi có thể giúp gì được cho mọi người.” Nhìn thấy có người đi tới, nhân viên đăng ký lễ phép hỏi. Anh ta chỉ phụ trách phân bổ nhiệm vụ, còn

những chuyện khác xảy ra trong công hội không phải việc anh ta có thể quản. Nếu có người gây chuyện, quân đội dị năng giả sẽ ra tay, cho nên, anh chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi.

“Tôi muốn nhận nhiệm vụ này.” Bạch Nhược Oánh chỉ lên nhiệm vụ trên vách tường, nói với nhân viên đăng ký.

Nhân viên đăng ký ngăn người, nhìn cô gái này không tệ, khuôn mặt này mới gọi là xinh đẹp. Nhưng nhìn lại Thiện Lăng Băng, cô ta rất lợi hại, dù mặt thể, còn lấy được mỹ phẩm, thật là nhân hạ thoải mái. Nhân viên đăng ký oán thầm, nhưng ngoài mặt không biểu hiện gì: “Cô gái, nhiệm vụ này cần có lập đội để hoàn thành, đội của mình bao nhiêu người?” Nhìn cấp bậc nhiệm vụ, nhân viên hỏi cô.

“Bốn người.” Nghe nhân viên đăng ký hỏi, cô suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Nhân viên đăng ký nhận được câu trả lời của Bạch Nhược Oánh, giật mình hỏi: “Cái gì, cô gái à, nhiệm vụ này khá nguy hiểm, các cô chỉ có bốn người? Quá nguy hiểm!”

Đây là một nhiệm vụ thu thập thủy tinh thể đổi điểm vinh dự, giết zombie biến dị, lấy thủy tinh trong đầu nó. Mỗi viên thủy tinh thể bằng 10 điểm vinh dự, là nhiệm vụ không giới hạn cấp bậc, nói cách khác, dù là ai cũng có thể nhận nhiệm vụ này.

Cách đây không lâu, các nhà khoa học ở viện nghiên cứu đã phát hiện, một số zombie biến dị có một loại thủy tinh thể màu đỏ. Lại liên kết với sự tiến hóa của một số zombie hiện nay, bọn họ cảm thấy kỳ lạ, nên muốn nghiên cứu. Vì thế họ cần một số lượng lớn thủy tinh thể để nghiên cứu, đáng tiếc hiện giờ zombie biến dị không nhiều, còn khá lợi hại. Muốn lấy được thủy tinh thể không dễ dàng, cho nên viện nghiên cứu mới ban bố nhiệm vụ này.

Khi mới bắt đầu, người ta còn cảm thấy nhiệm vụ này rất tốt, điều kiện cũng cao, cho phép nhiều tiểu đội cùng nhận. Nhưng mọi người phát hiện, trong đầu zombie bình thường không có thủy tinh thể như vậy, còn zombie có thủy tinh thể kia lại linh hoạt, lợi hại hơn rất nhiều. Đã khiến rất nhiều người mất mạng, sau đó cũng ít người đến nhận nhiệm vụ này.

“Không sao, chúng tôi muốn nhận.” Không để ý đến lời nói của nhân viên đăng ký, Bạch Nhược Oánh nghĩ đến có ít nhất mấy trăm viên thủy tinh thể trong không gian của mình và mẹ, thì cô lại gật đầu nói được.

Bây giờ, ba cô, ông Hình, Lưu Minh đều là dị năng giả cấp hai rồi, cho nên thủy tinh thể cấp một không có nhiều tác dụng với họ. Vì thế còn dư lại không ít, bây giờ một viên thủy tinh thể còn đổi được 10 điểm vinh dự, nhưng về sau, có lẽ mười viên thủy tinh thể mới đổi lấy được 1 điểm vinh dự đấy.

Một điểm vinh dự có thể đổi lấy khẩu phần lương thực một ngày, mặc dù bây giờ người nhà họ Bạch không thiếu cái này. Nhưng càng có nhiều điểm vinh dự, mới có thể tiếp nhận những nhiệm vụ cao cấp hơn. Nhìn những nhiệm vụ phía trên, còn vị trí bí ẩn kia một chút, mặc dù không biết làm thế nào để tìm ra. Nhưng cô cảm thấy, nơi đó có thể bắt gặp thủy tinh thể cấp ba.

Giờ phút này cô rất muốn biết, khi hoa sen nở hoàn toàn, sẽ thành hình dáng gì.

Nhận ra sự kiên quyết của cô, nhân viên đăng ký lắc đầu một cái. Mặc dù nhiệm vụ không giới hạn cấp bậc, nhưng nhìn bọn họ chỉ có bốn người, đừng bảo là khó tìm được zombie có thủy tinh thể, dù có tìm được, lực lượng của họ phải đông, thật đáng tiếc. Không biết có phải do họ nghĩ nhiệm vụ này quá dễ dàng hay không, thôi vậy, đã ghi rõ không giới hạn cấp bậc, vậy thì cứ cho họ nhận. Khi nào họ cảm thấy quá khó khăn sẽ tự đến xin bỏ, thật sự không muốn nhìn thấy cô gái trẻ kia chết vì zombie mà.

Cô vốn không quan tâm đến Thiện Lăng Băng, khiến cô ta cảm thấy mình không có đường lùi. Dựa vào địa vị của cô ở căn cứ thủ đô, ý vào việc cô ta là dị năng giả cao cấp. Chưa bao giờ cô ta bị đối xử như vậy, nhất là khi ở đây còn có người cô thích. Lén lút liếc mắt nhìn Tần Thiên một chút, bây giờ mới phát hiện anh chỉ một mình Bạch Nhược Oánh, khiến mặt Thiện Lăng Băng vẩn vơ.

Khi cô ta nhìn thấy nhiệm vụ mà Bạch Nhược Oánh nhận, Thiện Lăng Băng bĩu môi khinh thường, lại nhìn thấy ánh mắt của Tần Thiên, cô ta đầy ghen tỵ liếc Bạch Nhược Oánh.

Cảm nhận được ánh mắt của cô ta, nhưng Bạch Nhược Oánh không quan tâm. Trong lòng mắng người, bệnh thần kinh, sau đó tiếp tục chuẩn bị nhiệm vụ. Nhận nhiệm vụ cần lập tiểu đội, vậy thì cô lập tiểu đội. Nghĩ đến áo máu trong không gian của mình, cô lập tiểu đội phần lớn là vì muốn sen đỏ nở hoa. Vậy gọi tiểu đội là Huyết Sắc đi, về phần thành viên thì có ba mẹ cô, ông Hình, Lưu Minh, cũng có phần. Mặc dù cô không muốn để mẹ tham gia, nhưng thêm vào cũng tốt rồi, đến lúc có điểm vinh dự cũng xài được. Điền tên tuổi mấy người nhà mình xong, Bạch Nhược Oánh ký tên mình lên bản nhận nhiệm vụ.

Người xung quanh rất tò mò không biết cô chọn nhiệm vụ gì, thật ra rất nhiều người lần đầu tiên nhận nhiệm vụ. Cũng sẽ nhận một số nhiệm vụ trong căn cứ, vừa không nguy hiểm, vừa dễ hoàn thành, đợi đến khi điểm vinh dự tăng lên, tiểu đội thăng cấp. Nhìn xem trong căn cứ có nhiệm vụ nào thích hợp với mình không. Nếu như không chỉ có thể tiếp tục làm nhiệm vụ cao cấp trong căn cứ, mặc dù điểm không cao. Nhưng vẫn có thể lãnh cơm sống qua ngày, cũng bảo toàn được sinh mệnh của mình.

Nhưng khi nhìn thấy cả nhà Bạch Nhược Oánh, bọn họ chỉ có bốn người, đa số là già yếu, có một thiếu niên trẻ tuổi thì nhìn như trẻ con. Hai ông già, một thiếu niên, và một cô gái yếu đuối, haizz, nghĩ tới đây, mọi người lắc đầu một cái. Người một nhà này có thể nhận nhiệm vụ đơn giản gì đây?

Phần lớn phụ nữ ra ngoài căn cứ đều rất phiền phức, nhất là đến kỳ sinh lý của phụ nữ. Zombie rất nhạy cảm với mùi máu tươi, cho nên phụ nữ đến kỳ sinh lý không được phép ra khỏi căn cứ. Cho dù không có thời gian ấy, phần lớn phụ nữ đều yếu đuối. Tuy cũng có mấy cô gái kiên cường, nhưng đều có tiểu đội bảo vệ, có là đội trưởng Thiện Lăng Băng, đội trưởng tiểu đội Băng Linh đi nữa. Nếu không có tiểu đội Băng Linh phía sau và người nhà làm bên quân đội hỗ trợ cô ta, thì làm gì còn duy trì được.

Nhìn cô gái nhận huy hiệu tiểu đội, Bạch Nhược Oánh chỉ có dị năng tốc độ, ngay cả hai người già cũng không tề lắm. Một người dị năng hệ thủy, một người dị năng sức mạnh, còn người trẻ tuổi kia là dị năng hệ băng. Nhưng người của bọn họ quá ít, haizz! Nghĩ như thế mọi người lắc đầu một cái, đại đa số đều khoanh tay xem kịch vui, nhỏ giọng bàn tán.

Nguyên Ưng nhìn tiểu đội Huyết Sắc của Bạch Nhược Oánh, bọn họ lại biết thực lực của nhà họ Bạch, nhất là Bạch Nhược Oánh. Thực lực của cô, ngay cả Nguyên Ưng cũng không nhìn ra. Nhìn những người xung quanh nghi ngờ, khinh thường và không có ý tốt với Bạch Nhược Oánh. Nguyên Ưng lắc đầu một cái, về sau sẽ có người gặp xui xẻo đấy.

“Nhiệm vụ lấy thịt động vật biến dị có thể nhận được ư?” Đang lúc cô muốn rời đi, thì đột nhiên trên bảng danh sách xuất hiện một nhiệm vụ. Là thu thập xác động vật biến dị, thuộc nhiệm vụ cao cấp, cần 100 điểm vinh dự mới có thể nhận. Bạch Nhược Oánh nhớ lại xác hổ biến dị trong không gian, buột miệng hỏi một câu, thế nhưng bây giờ nhiệm vụ còn đang màu xám tro, chỉ khi nhiệm vụ có màu đỏ mới được nhận.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: No 40

Editor: Mai Tuyết Vân

“Đây là nhiệm vụ mới của viện khoa học vừa công bố, nghe nói là vì thí nghiệm xem thử thịt động vật biến dị có thể ăn hay không, sẽ dựa vào trọng lượng và cấp bậc để đổi điểm vinh dự. Gần đây viện khoa học đã chế tạo ra, dụng cụ kiểm tra cầm tay rồi, sẽ nhanh chóng đưa vào sử dụng hàng ngày. Chỉ có dị năng giả có cấp bậc nhất định mới có thể nhận nhiệm vụ này. Hơn nữa một ký thịt động vật biến dị cấp một có thể đổi một điểm vinh dự, hai ký thì hai điểm vinh dự. Thịt động vật cấp hai thì một ký hai điểm vinh dự, hai ký bốn điểm vinh dự. Cấp ba thì một ký ba điểm vinh dự, hai ký sáu điểm vinh dự. Cứ như thế mà suy ra, bây giờ chưa thể tiếp nhận nhiệm vụ được, đợi khi nào dụng cụ kiểm tra cầm tay được phổ biến rộng rãi mới có thể nhận.”

Cô nhớ đến hổ biến dị trong không gian, thịt hổ ít nhất phải 1000 kg, còn là hổ biến dị cấp bốn, coi như đã có mấy nghìn điểm vinh dự rồi. Nhưng bây giờ phần lớn điểm vinh dự trong căn cứ chỉ đổi lương thực. Mà nhà cô lại không thiếu cái ăn, hơn nữa hổ biến dị này do người khác giết. Cô chột dạ, cuối cùng vẫn không báo danh, dù sao sau này còn cơ hội, cô cũng không muốn quá lộ liễu.

“Tiểu đội Băng Linh chúng tôi ghi danh nhận nhiệm vụ này, có một số nhiệm vụ không phải hạng tầm thường nhận được.” Thiện Lăng Băng vừa nói xong, mọi người đều muốn xem kịch hay nhìn hai cô gái.

Ở đây có ai không biết, đội trưởng Thiện Lăng Băng, tiểu đội Băng Linh, thích đội trưởng Tần Thiên của tiểu đội Lôi Điện. Đứng nhìn vẻ ngoài đẹp đẽ hòa nhã của Tần Thiên, độ dạng là một thiếu gia đọc sách. Nhưng ai biết Tần Thiên đều hiểu, khi tiếp xúc không hề tốt như vẻ ngoài, bên trong lạnh nhạt nguy hiểm. Thiện Lăng Băng theo đuổi Tần Thiên lâu như vậy, mà ngay cả ánh mắt anh cũng chưa từng nhìn cô ta. Không ngờ, hôm nay Tần Thiên lại tỏ vẻ coi trọng với một cô gái giống hệt đoá sen trắng đang nở. Thái độ vô cùng thân thiết, điều này không chọc Thiện Lăng Băng ghen mới là lạ đấy.

“Đúng vậy, nhiệm vụ này cũng chỉ hạng rẻ tiền mới nhận.” Nghe cô gái mặt đầy son phấn hạ nhục Bạch Nhược Oánh, Lưu Minh không chịu được, không phải đều nói mặt thế sao, cô ta còn có thời gian trang điểm. Chẳng lẽ mặt cô ta lúc bình thường quá khó coi, sợ người ta không dám nhìn à?

Mà Bạch Nhược Oánh lại lười nhìn cô ta: “Chúng ta đi thôi.”

Vì lời nói của đội ngũ Tần Thiên lúc trước, mà ông Bạch và ông Hình không thèm chào hỏi Tần Thiên một cái, chỉ gật đầu với Nguyên Ưng rồi đi. Nhìn bóng lưng mọi người, Tần Thiên nhớ đến lời vừa rồi của người trong đội mình, một tia sắc lạnh thoáng qua đáy mắt.

Nguyên Ưng cũng đi nhận nhiệm vụ, mọi người đều giải tán, để lại một mình Thiện Lăng Băng không ai chú ý.

Thiện Lăng Băng phải có tiểu đội Băng Linh sau lưng, hơn nữa địa vị của tiểu đội trong căn cứ không thấp. Thật ra đằng sau cô ta còn có vị người thân làm trong quân đội kia. Mà người thân đó lại chính là anh trai cô ta. Nhưng làm sao đây, cô ta nhất định phải có thành tích để mọi người tin phục, khiến Tần Thiên thích cô ta. Nhìn theo bóng lưng của Tần Thiên, Thiện Lăng Băng âm thầm thở.

Về đến nhà, lấy xe, báo với mẹ một tiếng, mọi người nhanh chóng lái xe ra khỏi cổng. Phần lớn zombie ở khu vực lân cận thủ đô đã bị tiêu diệt, nhưng vì trong thành phố có rất nhiều người. Cho nên chúng bị hơi sống trên người hấp dẫn, bọn chúng chỉ biết đó là thịt người nên đi tới. Trên đường còn gặp một số tiểu đội làm nhiệm vụ khác, nhưng bọn họ không liên quan đến nhau.

Đi theo tiểu đội của Bạch Nhược Oánh, còn có một vài người, mà những người này dĩ nhiên không đi về phía zombie rồi.

Cảm giác được như vậy, Bạch Nhược Oánh không vui, đột nhiên, cô nhìn về phía trước, có một người đàn ông mặc áo đen đứng cách chỗ cô không xa, đang nhìn cô.

Thấy người đàn ông này, cảm giác khác thường lại xuất hiện, trong đó có chút hồi lỗi. Dù sao thì người ta giết hổ biến dị, còn cô thì chiếm tiện nghi.

Bên cạnh anh ta có xác vài con zombie, đầu bọn chúng đều bị tách ra, anh lặng lẽ nhìn cô, sau đó tiếp tục nhặt thủy tinh thể rồi xoay người rồi đi.

Nhìn thấy ánh mắt của anh ta, Bạch Nhược Oánh cau mày, lại gặp phải anh ta. Nhưng anh ta chưa từng gặp cô mà, khi đó cô ở trong không gian, nhưng tại sao anh ta lại nhìn cô như vậy. Thấy anh ta cũng biết trong đầu zombie có thủy tinh thể, nói thật, Bạch Nhược Oánh đang cảm đồ của người ta, vẫn có chút chột dạ.

“Tiểu Oánh, là ai vậy, con có biết không, nhìn có vẻ rất lợi hại.” Nhìn về phía anh chàng đã nhìn con gái ông rất lâu, ông Bạch quan tâm hỏi.

Bạch Nhược Oánh lắc đầu, cô cũng không biết, định mặc kệ anh, đợi người ta tìm tới cửa rồi nói. Nhìn cái đuôi đáng ghét cứ theo sau mình, rồi lại nhìn đám zombie đối diện một chút, Bạch Nhược Oánh ngừng xe lại. “Đúng là đã lâu không hoạt động mạnh rồi.” Bạch Nhược Oánh xoay cổ, sau đó cầm dao xuống xe, đoàn người kia cũng xuống xe.

Mấy kẻ lái xe theo sau Bạch Nhược Oánh, chính là những trọng phạm, bị xử tử hình. Mạt thế đến, họ không biến thành zombie, mà còn thức tỉnh dị năng rồi trốn thoát. Vốn sắp bị giết, bất ngờ một ngày lại có siêu năng lực, còn được thả tự do. Tâm tình của bọn chúng không biết thế nào, chính chúng cũng không nói được. Một đường đều cướp của giết người mới đến được căn cứ, còn được đối xử như khách quý, điều này khiến bọn chúng rất vui vì mạt thế đã đến.

Trước mạt thế đã chẳng sợ thứ gì, huống chi mạt thế xong, dù trong căn cứ không được gây chuyện, nhưng âm thầm thì sao. Bọn chúng ở khu người bình thường, lén lút làm không ít chuyện, chơi đùa mấy cô gái trẻ, càng không đáng nhắc đến. Ngày tháng bây giờ, một cô gái mất tích cũng sẽ không có ai để bụng. Phụ nữ mạt thế đều cùng một dạng, không phải loại hạ tiện thì cũng mặt dính đầy bụi. Khiến bọn chúng phát chán, không có hứng thú gì nữa, nhưng khu dị năng giả lại có một số cô gái xinh đẹp.

Đáng tiếc phần lớn họ đều gia nhập một trong những đội ngũ lớn của căn cứ, nên được bảo vệ rất tốt. Thủ đô cũng có sự bảo vệ nhất định với dị năng giả, điều này khiến chúng không xuống tay được. Cho nên mỗi lần nhìn thấy mấy cô gái kia, đều ngứa ngáy trong lòng. Nhất là Thiện Lăng Băng, nhưng dị năng của cô ta rất mạnh, phía sau còn có một tiểu đội, và ông anh làm bên quân đội. Vì thế chúng chỉ có thể ngắm cho đỡ thèm mà thôi.

Vậy mà hôm nay, khi Bạch Nhược Oánh xuất hiện tại công hội, nhìn thấy cô như đóa phù dung nở rộ, khí chất giống hệt một đóa sen trắng tinh khiết. Bọn chúng lại nổi lên ý đồ với cô, thời khắc nào trong đầu cũng nghĩ tới việc, 데 cô gái kia xuống thân, hăng hái chà đạp. Đáng tiếc, Bạch Nhược Oánh lại là dị năng giả, chúng không thể động thủ trong thủ đô, nhưng đêm khuya vắng vẻ, ai đảm bảo dị năng giả không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Huống chi cô gái này mới đến, còn chưa nhận được bất kỳ sự bảo vệ nào.

Đám người này, không già thì cũng non choẹt, dù có dị năng, nhưng bên cạnh chúng có ai không phải dị năng giả, hơn nữa còn rất mạnh, người cũng đông hơn bọn họ, còn sợ không thể ra tay ư? Nghĩ như thế, ánh mắt bọn chúng tối dần, chuẩn bị tìm cơ hội động thủ, nhưng không ai ngờ, chính lúc này. Tiểu đội Lôi Điện xuất hiện, sao đội trưởng Tần Thiên còn biết cả nhà cô gái kia. Hình như còn rất thân thiết, không lâu sau, người của tiểu đội Phi Ưng xuất hiện, đội trưởng Nguyên Ưng cũng biết cả nhà cô ấy, rốt cuộc cô ta là ai?

Trong trường hợp này khiến bọn chúng do dự, dù sao thì hai đội này cũng rất lớn, bọn chúng đành buông tay. Nhưng Thiện Lăng Băng cũng đến, khiến bọn chúng hiểu, thì ra là vì tranh giành người tình. Thiện Lăng Băng không thể động, còn cô gái không rõ lai lịch kia bọn họ lén lút cũng làm được. Chỉ cần không để hai người trong công hội kia biết là tốt rồi, nghĩ như thế chúng bắt đầu kế hoạch.

Không ngờ, cô gái lại không tham gia bất kỳ tiểu đội nào, còn cùng người nhà lập thành một tiểu đội tên Huyết Sắc. Nhìn cả nhà cô gái, có lẽ bọn họ muốn ra ngoài thi hành nhiệm vụ một mình. Đó lại là cơ hội tốt cho anh em bọn chúng, nghĩ như vậy, bọn chúng lái xe theo sau Bạch Nhược Oánh.

Nhìn đám zombie đang đến, còn cả nhà Bạch Nhược Oánh lại xuống xe, nhìn hành động của họ, bọn chúng không biết người nhà Bạch Nhược Oánh định làm gì. Mặc dù mạt thế đã lâu, nhưng đối với zombie, con người không sợ hãi thì cũng có kiêng kỵ. Dù sao thứ kia cũng biết gây thương tích, sao phải liều mạng chứ.

Nhìn Bạch Nhược Oánh cầm dao, ở phía xa lắc mình một cái, năm sáu cái đầu zombie cứ thế rơi xuống, bọn chúng há to mồm, không ngờ, cô gái xinh như hoa kia lại lợi hại đến thế.

Cảm nhận năng lực của mình, không ngờ khi sen đỏ nở thì năng lực của cô cũng tăng một bậc, xem ra cô cần thu thập nhiều thủy tinh thể cao cấp hơn mới được. Ông Bạch, ông Hình và cả Lưu Minh đều khiếp sợ nhìn cô, sao bọn họ có cảm giác chỉ sau một buổi tối, năng lực của Bạch Nhược Oánh đã tăng lên không ít vậy?

Tách đầu zombie ra, tìm được mấy viên thủy tinh đỏ nhạt, cả nhà cô lên xe. Còn bọn chúng suy nghĩ một chút, cuối cùng không đi lên.

Sắc trời dần tối, nhìn thời tiết bên ngoài, giống như sắp có tuyết, ông Bạch dừng xe lại, cảm thấy thời tiết chuyển hóa: “Chúng ta tìm nơi an toàn dừng xe, xem ra sắp có tuyết rồi, một trận tuyết rơi, sợ là zombie còn tiến hóa. Con nhìn bản đồ, trước mặt có một thị trấn nhỏ cách đây không xa, chúng ta đến đó, thủy tinh thể trong tay chúng ta cũng không ít, ngày mai lập tức trở về thành trả nhiệm vụ.” Bạch Nhược Oánh nói.

Mọi người nhìn sắc trời, dừng lại theo lời cô nói, zombie lại tiến hóa lần nữa, tâm tình mọi người đều không tốt. Nhưng đây không phải là chuyện họ có thể kiểm soát được, chỉ có thể tăng nhanh khả năng của mình lên. Tất cả gặt đầu một cái, lái xe đi về phía trước.

Ở phía xa, Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, nhìn xem khu vực xung quanh có an toàn không. Không ngờ chỉ nghe thấy một giọng nói mất kiểm soát vang lên: “Các người thật khốn nạn, súng và đồ ăn đều là của chúng tôi. Sao các người lấy chứ? Bây giờ khắp nơi đều có zombie, anh tôi lại bị thương, các người muốn hai chúng tôi chờ chết ở đây sao? Còn nữa, không phải tị cô sao, tại đồ dễ tiện này. Nếu không phải anh tôi vì cứu cô, sao anh ấy lại bị thương. Bây giờ cô thì tốt rồi, còn phải bội anh tôi, đi theo đám người bọn chúng. Lại muốn cướp đồ của chúng tôi, muốn giết anh trai tôi. Tôi nói cho các người biết, nếu cô dám làm thế, tôi sẽ liều mạng với các người.”

Chương 41: No 41

Editor: Mai Tuyết Vân

“Ồ, giọng nói này nghe rất quen tai.” Nghe như thế, cô cảm thấy rất quen.

“San San, cô đừng kích động, trước tiên cứ bỏ súng xuống, cô đi với chúng tôi. Chúng ta cùng nhau vào thủ đô, bây giờ anh trai cô đã bị zombie cắn, anh ta sẽ biến thành zombie, khi đó tất cả chúng ta đều gặp nguy hiểm. San San, cô đi với tôi đi, tôi sẽ chăm sóc cô thật tốt.” Lúc này có một người khác đang khuyên cô gái.

“Lâm Hạo, anh câm miệng cho tôi, anh không cần nói tôi cũng biết, anh và con tiện nhân kia chung một ruột. Muốn tôi đi theo các người sao, đừng hòng.” Cô gái khinh thường nói.

Bạch Nhược Oánh thả thân thức ra lần nữa, chỉ cách đó không xa bên trong một căn nhà có mấy người. Một người đàn ông bị thương nằm trong phòng, anh ta bị trói chặt, có một cô gái đứng trong một căn phòng khác. Cô ấy cầm một khẩu súng trong tay, mà đối diện cô còn có hai cô gái và hai người đàn ông, chà, xem ra đều là người quen.

Người bị thương không phải là con trai của thị trưởng, Vương Vĩ Quang sao. Còn cô gái đang cầm súng không phải là người hỏi cô dùng mỹ phẩm gì à, Vương San San. Sao bọn họ lại ở nơi này?

Còn đám người đối diện, cô ta không phải Phương Di à, còn một người nữa, lại là Ngải Tiểu Vũ. Ái chà, hai cô gái này cũng đến đây rồi, còn hai người đàn ông cô không quen biết. Một người bộ dáng sạch sẽ cao to, sôt ruột nhìn Vương San San, có lẽ anh ta là Lâm Hạo. Còn người kia toàn thân cơ bắp, không biết là ai, liếc nhìn Phương Di ôm chặt tay người đó, bộ ngực lớn dán sát vào cơ thể anh ta. Đúng là có ý tứ, sao bọn họ lại đến đây cùng nhau? Còn Trình Vĩ đâu?

“Vương San San, cô đừng có nói hươu nói vượn.” Ngải Tiểu Vũ nghe Vương San San nói xong, thẹn quá hóa giận.

“Tôi không nói bậy, trong lòng các người tự hiểu, cô cho rằng chuyện cô dạng chân kẹp lấy hông Lâm Hạo, làm tình trong nhà vệ sinh không ai biết sao. Nói cho cô biết, tất cả những kẻ ở đây không ai không biết. Cũng chính là anh trai tôi, vì anh ấy nợ cha cô một ân tình, nên vẫn chăm sóc cô đến tận bây giờ. Tốt rồi, bây giờ anh tôi vì cô bị thương, chúng ta không ai thiếu nợ nhau nữa, nhưng những thứ kia các người đừng hòng đụng đến.”

Nghe Vương San San nói, mặt Lâm Hạo và Ngải Tiểu Vũ đã tái xanh, “Anh Hồng?” Lâm Hạo nhìn về phía kẻ cơ bắp.

“Mẹ kiếp, đừng có lên mặt, dựa vào khẩu súng rách của cô, mà muốn ông đây sợ cô sao. Để cô đi theo bọn tôi, là ông đây vừa ý cô, muốn cho cô con đường sống, anh cô là cái thá gì, sắp trở thành zombie cả rồi. Ông đây mà sợ hấn sao, nói cho cô biết, những thứ này cô muốn hay không muốn cũng phải đưa.” Nói xong, hấn ta ra tay, khẩu súng trong tay Vương San San đã bay đến cửa hấn.

Dị năng hệ kim? Nhìn thấy động tác của hấn, mắt Bạch Nhược Oánh sáng lên. “Á!” Thấy súng trên tay mình bất ngờ bay đến tay của hấn, Vương San San sợ hết hồn.

“Muốn chơi với ông sao, giờ ông đây làm cô, mẹ kiếp, đến lúc nào rồi còn giữ tính tình tiểu thư đó. Cô nghĩ cô là ai, nếu không phải anh cô có dị năng, ông đây đã sớm làm cô rồi.” Nói xong hấn tức giận, bắt lấy Vương San San ném lên giường.

“Á!” Bị ném đau, Vương San San thét lên một tiếng.

“Á, anh làm gì vậy, thả tôi ra.” Quần áo bị xé rách khiến Vương San San sợ hãi, nhìn hấn ta rồi hét lên.

“Bốp!” Vương San San cảm thấy choáng váng.

“Gọi con khi, kêu nữa đi, ông đây ném cô vào đám zombie. Mẹ nó, ngực vừa trắng lại vừa trơn, rất mềm, nói cho cô biết. Khi ông đây còn là vệ sĩ của cô, đã nhìn trộm cô rồi, lúc ấy rất muốn coi cô như cún con mà sử dụng, bây giờ thì thế nào, không phải đã ở dưới thân ông đây rồi sao.”

Vương San San bị tát một cái, cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó cảm nhận được bộ ngực mềm mại của mình bị nắm lấy.

“Buông tôi ra, tên khốn chết tiệt, buông tôi ra, đau quá, anh ơi, cứu em, cứu em.” Bây giờ, Vương San San rất sợ, mặt thế đến, vì thân phận của mình, cộng thêm việc ăn sung mặc sướng. Đã hình thành nên tính tình kiêu ngạo của cô gái, dù mặt thế cô sợ zombie, nhưng vẫn không thay đổi. Chưa từng sợ bất kỳ ai, cảm thấy những người kia không đáng để cô sợ. Cô vẫn cho rằng mình là chim không tước cao quý vạn phần, cộng thêm việc có anh trai bảo vệ. Cô càng xem trời bằng vung, vậy mà anh trai bị cắn, không ai bảo vệ cô nữa, lúc này cô mới ý thức được, cái gì mình cũng không còn. Vương San San đẩy tay hấn ra, nhưng lại không được.

“Bây giờ cô kêu cũng vô ích, anh cô sẽ chết ngay thôi, không ai cứu cô được đâu. CMN, thật thom, khó trách là người có tiền, da trơn bóng, một vết sẹo cũng không có. Vừa trắng lại vừa thom, tốt lắm, ông đây không nhận được.” Nói xong, vung tay lên.

Vương San San cảm thấy quần mình bị xé, cô biết được tình cảnh của mình, “Á, không được, không được, buông tôi ra, cầu xin anh, buông tôi ra. Lâm Hạo, cứu tôi, cứu tôi.” Không còn cách nào khác, cô gái sợ hãi, kêu tên Lâm Hạo, không phải hấn thích cô ư? Hấn sẽ cứu cô chứ?

“Hừ, con đàn bà đê tiện, còn muốn Lâm Hạo cứu cô sao, nghĩ mình đẹp đến thế à, đáng đời cô. Ai bảo cô luôn ra vẻ đại tiểu thư, trước đây Lâm Hạo thích cô, nhưng cô xem anh ấy là gì, thành một con chó, kêu thì tới, đuổi thì đi. Khi cô gặp nguy hiểm lại nhớ đến Lâm Hạo rồi sao, hừ giỏi nhỉ. Tôi và Lâm Hạo ọc ùng nhau thế nào, để tôi nói cho cô biết. Tôi quyến rũ anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi, hai chúng tôi tốt như thế, cô tự mình lo liệu đi.” Ngái Tiểu Vũ nghe Vương San San gọi Lâm Hạo, cô ta tức giận hết lớn, sau đó muốn kéo Lâm Hạo đi ra ngoài.

Hấn chính là kẻ lợi hại nhất, cũng không có ai là đối thủ của hấn, dù có muốn giúp cũng không có cách. Liếc mắt nhìn Vương San San, Lâm Hạo thờ dài, rồi rời đi với Ngái Tiểu Vũ.

Nhìn thấy Lâm Hạo rời khỏi, Vương San San tuyệt vọng.

“Anh Hồng, cô ta có gì tốt chứ, sao anh không để ý đến người ta.” Nhìn hấn nổi tình thú với Vương San San. Phương Di cảm thấy lo sợ, không được! Không thể để cô gái kia cướp mất cái cây to của cô ta. Nghĩ Phương Di dấn lồng ngực mình vào kẻ cơ bắp trước mặt.

Nhìn hấn đối xử với Vương San San như vậy, Phương Di cũng không phải lương thiện gì. Cô ta chỉ sợ hấn muốn Vương San San sẽ không cần mình nữa. Dùng sức cọ bộ ngực lớn của mình lên lưng của hấn ta.

Hấn bị Phương Di chọc giận: “Cút, tránh qua một bên, cút ra ngoài cho ông, xem ngực cô ta đi, đó mới là hàng thật giá thật, còn cô thì sao, đến silicon ông đây cũng bóp chán rồi, không muốn chết thì cút ra một bên.” Hấn nghe Phương Di nói, tức giận mắng to, còn không kịp cởi quần, kéo dây khóa chuẩn bị hành động.

Nhìn hấn như vậy, Phương Di bĩu môi, mặc quần áo đi ra ngoài. Vương San San tuyệt vọng, nhìn thấy dự vọng của hấn, cô hét lên muốn rời đi, nhưng sao hấn có thể dễ dàng thả cô đi được.

Chuyện như vậy, đời trước cô đã thấy rất nhiều, huống chi người này lại là Vương San San. Cô cũng không thích cô gái này, cô ấy à, trước mặt thể đã không đáng yêu, nhưng có ít nhất còn có ba mình làm chỗ dựa, để cô ấy thoải mái làm gì thì làm. Còn bây giờ đã là mặt thể, vì sao cô ấy còn không hiểu được? Huống chi khi cô rời khỏi nhà, vậy không phải đồng nghĩa với việc không còn chỗ dựa sao? Vẫn ngang ngược càn quấy như trước đây, haizz, cô tự nói mình không có tốt bụng như vậy, xen vào việc của người khác đi cứu Vương San San.

[Mai Tuyết Vân: Đáng lẽ không muốn nói đâu, nhưng dịch chương này thì tức quá. Nữ 9 phán như đúng rồi, trong khi đời trước bà khác gì San San đáng thương. Còn không phải bị chiều đến sinh hư sao? Người ta nói phía sau một cô gái kiêu ngạo là một người đàn ông nguyên sùng cô ấy đến kiêu ngạo. San San khác gì nữ 9 kiếp trước chứ? Nếu nữ 9 không sống lại, không phải cũng ngu dốt chết vì trai kiếp trước sao? Còn làm ra vẻ ta đây nói không đủ tốt bụng đi cứu San San. Nhưng xin lỗi bà San San cũng chưa làm gì nên tội với nữ 9 cả. Nói một câu khen bà dùng mỹ phẩm gì cũng bị ghét, ĐM. Thật sự dịch chương này mà chữ thì chực lặn, muốn bỏ quách khỏi dịch luôn. Sorry, bạn đọc.]

“Á, không được, đau quá, đau quá, buông tôi ra, hu hu, cứu mạng!” Bất ngờ bị dị vật xâm nhập, khiến Vương San San hét lên.

“Câm miệng, mẹ kiếp còn dám gọi, cô mà kêu zombie đến, ông đây sẽ ném cô cho chúng ăn.” Hấn nắm chặt bắp đùi cô gái, mắng chửi.

Nghe hấn nói, cô gái sợ không dám kêu nữa, cô rất sợ mình bị zombie cắn, Vương San San cắn răng, chịu đựng đau đớn.

“Ta nói, CMN, thật chặt mà, tiện nhân, sớm biết cô không còn trinh, nhưng khít đến mức này, nhìn đáng người cũng không tệ, yên tâm, anh đây sẽ yêu thương em.” Không lâu sau trong phòng vang lên tiếng bạch bạch. Vương San San cảm thấy cơ thể mình, lúc mới đầu rất khô sở, dần dần biến thành một thứ cảm giác không thể nói thành lời.

Cô gái mềm mại như thế, hấn càng ra sức đâm chọc, đúng là tiểu thư nhà giàu, hấn đã làm qua không ít phụ nữ. Nhưng chưa có ai giống cô gái này, chặt chẽ khít khao, giống như muốn hút hấn vào vậy.

“Anh Hồng, bên ngoài có xe đến.” Lúc này, Lâm Hạo gõ cửa bên ngoài nói, nghe bên trong có tiếng động mập mờ, mặt Lâm Hạo tràn ngập vẻ bi thương.

“Á, thoải mái, quần làm cái gì, các cậu cần làm gì thì làm đi. Bọn họ cũng chỉ muốn tìm một nơi ở, đây cũng không phải nhà chúng ta, đừng quấy rầy ông đây. Hừ, con đàn bà khôn nạn, vừa rồi còn kêu la cứu mạng. Bây giờ thì hay rồi, kẹp ông đây chặt như thế, tốt, chặt lắm.”

"Ừ, ừ....." Nghe tiếng động trong phòng, Lâm Hạo mất mác rồi đi.

Lái xe vào thị trấn nhỏ, Bạch Nhược Oánh mở rộng phạm vi thần thức, nàng phát hiện, bên ngoài thị trấn không có một con zombie hay con người nào. Khắp nơi cũng không có dấu vết đánh nhau, nhìn có vẻ không giống bị tiêu diệt. Thấy vậy, cô cau mày, cảm thấy kỳ quái.

Ông Bạch nhìn thấy bên ngoài một căn nhà có xe, ông lái xe về phía khác, tránh va chạm với bọn họ. Dù sao cũng mặt thể, lòng cảnh giác của mọi người rất cao, sơ suất một cái rất dễ nảy sinh xung đột. Việc gì có thể tránh thì tránh, nghĩ như vậy, ông Bạch lái xe đến một căn nhà trống trước mặt.

Xe dừng lại, mọi người xuống xe, từ xa Phương Di và Ngái Tiểu Vũ nhìn xe hàng, cảm thấy quen mắt. Song khi Bạch Nhược Oánh xuống xen, hai người

nhìn thấy rõ, không ngờ lại là xe của nhà họ Bạch. Cũng không nghĩ rằng sẽ gặp lại người nhà họ Bạch ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: No 42

Editor: Mai Tuyết Văn

Nhìn Bạch Nhược Oánh không sao, hình như còn đẹp hơn, Ngải Tiểu Vũ rất hâm mộ. Nhưng cũng phải nói thêm, dù sao Bạch Nhược Oánh có thực lực và dị năng. Chỉ bằng việc gặp mặt thể lại không hoang mang đã mạnh hơn cô rất nhiều, hơn nữa mạng của cô cũng do Bạch Nhược Oánh cứu. Nhưng Phương Di lại ghen tỵ.

Phương Di tức giận trong lòng, tại sao cô ta lại trở thành đồ chơi của lũ đàn ông, còn cô gái kia vẫn sống tốt. Thật không muốn thừa nhận, nhưng Bạch Nhược Oánh chính là đóa sen trắng thanh khiết, vì sao lại tao nhã như vậy, nói không chừng sau lưng đã bị người ta chơi nát. Cô ta thừa nhận đây là điều cô ta trông đợi, rồi lại đột nhiên nghĩ đến đám đồ của mình. Mặt thể vừa đến, cô ta không biết thức ăn quý giá như vậy, còn cho nhà Bạch Nhược Oánh rất nhiều, bây giờ nghĩ lại cảm thấy mình bị thiệt. Nghĩ đến bản thân trên đường mặc rách ăn đói, giống như bị một con mèo cào quấy trong lòng, hời hợt, ghen tỵ đan xen.

Cảm nhận được ánh mắt của hai người kia, Bạch Nhược Oánh không xoay đầu, đi vào nhà.

Sự tình xong xuôi, tên cơ bắp nhất lấy cái quần mình vứt một bên, mặc xong rồi nhìn gương mặt ma mị của Vương San San. Rồi lại nhìn dấu vết xanh xanh tím tím trên khắp cơ thể cô gái, cũng chính là kiệt tác của hắn. Nhìn như vậy hắn tự hào, tiểu thư nhà giàu có khác, đến bây giờ hắn mới được ném thư tư vị đây.

Vương San San nằm trên giường, gió lạnh lùa qua khe cửa khiến cô gái rùng mình. Cô suy nghĩ rất nhiều chuyện, vừa rồi đã khiến cô ý thức được rằng mình không còn là công chúa được nâng niu chiều chuộng nữa. Nếu như có anh trai ở đây thì may rồi, ít nhất hắn còn sở hữu dị năng, mới bảo vệ được cô. Nhưng hôm nay anh cô lại bị zombie cắn, đang bị trôi ở một căn phòng khác, chưa rõ sống chết, chỉ còn biết dựa vào bản thân, vậy cô làm sao để sống yên ở mặt thể đây?

Cô biết mình chỉ là một cô gái bình thường, không có dị năng, nhìn thấy zombie đã sợ hãi, không thể tự mình giết được nó. Nếu như anh trai không có ở đâu, trong hoàn cảnh này cô không biết phải làm sao. Nếu muốn sống, một chỗ dừng chân an toàn, chỉ có thể dựa vào một người đàn ông lợi hại.

Nghĩ như vậy, Vương San San nhìn về phía người đàn ông được gọi là “Anh Hồng”, tên của hắn là Trương Hồng, là vệ sĩ của nhà cô trước mặt thể. Khi ấy, cô vẫn luôn khinh thường những người như vậy, cho rằng họ không cùng đẳng cấp với mình.

Mặt thể không lâu, hắn liền thức tỉnh dị năng, vẫn luôn ở cạnh cha cô không hề hai lòng. Cho đến khi zombie phá hủy căn cứ, ba cô chết chỉ còn mỗi anh trai và cô, còn hắn nữa. Bọn họ đã bàn bạc xong, chuẩn bị đến căn cứ thủ đô tị nạn, đang đi trên đường, bọn họ gặp được Ngải Tiểu Vũ.

Vì ba của Ngải Tiểu Vũ từng giúp anh cô, hắn ấy còn nhớ chuyện này, nên mới mang theo Ngải Tiểu Vũ cùng lên đường. Trên đường còn có bạn trai của cô ta, Trình Vi, và một cô gái khác, Phương Di.

Trình Vi là dị năng giả hệ thủy, Ngải Tiểu Vũ và Phương Di không có dị năng, nhưng nhìn hai người họ thì đều là phụ nữ của Trình Vi. Còn nhớ khi đó cô thấy cảnh này, cảm thấy rất buồn nôn, vốn đã không coi họ ra gì, còn khinh thường quan hệ của bọn họ.

Sau đó trên đường, không biết Trình Vi bị zombie cào khi nào, còn hai cô gái kia đều không ai để ý đến hắn. Chẳng những không quan tâm còn nói thẳng ra muốn bỏ Trình Vi lại. Cứ như thế, hắn ta bị ném xuống, sau đó bọn họ gặp được Lâm Hạo, Lâm Hạo là dị năng giả hệ phong.

Hai cô gái không có dị năng, không cách nào sinh tồn một mình, Ngải Tiểu Vũ còn may, có anh trai cô bảo vệ, mà nghĩ cũng phải, cô ta đã bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai của mình rồi.

Vương San San nhắm hai mắt lại, tự cô cũng biết khi Lâm Hạo nhìn thấy mình đã thích cô rồi. Đáng tiếc cô không coi trọng hắn, vì trong lòng cô vẫn nghĩ mình là một công chúa. Chỉ có chàng trai có năng lực xuất sắc mới xứng với cô, nên chưa từng để hắn trong lòng, nhưng không ngờ...

Sau đó, Ngải Tiểu Vũ quyến rũ Lâm Hạo, khi đó cô không thèm để ý đến những thứ đó. Bởi vì cô bị sốc, vì chuyện Phương Di bắt đầu quyến rũ anh cô. Nhưng anh cô không động tâm, cô ta quyến rũ anh cô không thành lại đi quyến rũ Lâm Hạo. Nhưng nhìn dị năng của Lâm Hạo không mạnh bằng Trương Hồng, thể trạng cũng không tốt hơn hắn ta, cộng thêm việc Lâm Hạo và Ngải Tiểu Vũ đã ở chung. Cô ta cảm thấy mình không nắm chắc, cuối cùng, Phương Di quyến rũ Trương Hồng, còn Trương Hồng cũng không cự tuyệt.

Nhìn Vương San San cứ nằm trên giường, nhìn thấy ánh sáng chuyển động trong mắt cô gái. Trương Hồng cảm thấy có điều gì đó xuất hiện trong đầu mình, sau đó hắn cúi đầu xuống nhào về phía cô gái...

Rất lâu sau, Trương Hồng mới kéo quần lên, đi ra ngoài, mà lúc này, Vương San San nghe thấy có người đi vào phòng mình, cô gái mở mắt, sao lại là

Lâm Hạo?

Dáng vẻ của hắn bình thường, nhiều nhất cũng chỉ ưa nhìn, rất giống với một đứa trẻ lớn xác đang tức giận. Nếu là ngày trước, cô sẽ không để hắn ta vào mắt, nhưng bây giờ, nghĩ đến tình huống của mình. Mắt cô gái chuyển động, Lâm Hạo giống như bị mê hoặc nhào lên người Vương San San, liếc mòng nắm lấy ngực cô gái, gặm cắn. Cảm thấy bên ngoài có người, cô kêu to: “Hạo, anh cắn nhẹ một chút, là người ta đau quá. Thật sâu, Hạo, anh giỏi quá, dùng sức, Hạo, a a...”

Ra ngoài đi tìm người lại đi qua cửa phòng Vương San San, nghe thấy tiếng động mập mờ trong phòng, người ngoài cửa một cước đạp văng cửa: “Rầm!”, “Hai người đang làm gì vậy?” Nhìn thấy hai người đang đưa đẩy trong phòng, Ngải Tiểu Vũ tức giận hét lên.

“Cô không nhìn thấy à, xem ra, Hạo vẫn thích tôi hơn đấy.” Nói xong Vương San San còn rên rỉ lớn tiếng hơn, còn Lâm Hạo kể từ khi Ngải Tiểu Vũ vào đến cửa, đều chôn trong cơ thể của Viên San San, cả đầu cũng không ngẩng lên.

Ngải Tiểu Vũ tức giận chạy ra khỏi phòng, nhìn thấy cô ta chạy ra, Phương Di lắc lư cơ thể bước đến: “Ái chà, sao lại thế này? Tại sao lại có bộ mặt giống như bị vút bỏ vậy?” Nhìn thấy Phương Di, ánh mắt của cô ta chứa đầy phẫn hận, Phương Di chính là cái gai trong mắt cô ta.

Cô ta và Trình Vĩ vẫn luôn rất tốt, vậy mà khi cô gái kia xuất hiện, không biết xấu hổ quyến rũ Trình Vĩ. Còn Trình Vĩ cũng là tên khốn, không cưỡng lại được, làm tình với tiện nhân này, đúng là một đôi nam nữ chó má. Hừ, bọn họ vẫn tưởng cô không biết chuyện này sao, cô đã biết từ lâu, nhưng muốn mượn tay ba mình trả thù.

Ba cô ta vốn là lãnh đạo cấp cao của thành phố C, nghĩ rằng cứ về thành phố C thì ba cô sẽ giúp cô trả thù đôi cầu nam nữ này. Nhưng không ngờ, Trình Vĩ lại bất ngờ thức tỉnh dị năng, mà ba cô vì địa vị của mình, muốn thêm một dị năng giả vào đội ngũ của ông. Nhân tâm bán cô cho Trình Vĩ, nghĩ đến đây, Ngải Tiểu Vũ thật sự rất hận.

Khi đó Trình Vĩ thế nào? Kể từ khi hắn có dị năng, liền thay đổi, vốn lén lút với Phương Di, sau lại không sợ thứ gì, công khai mọi chuyện. Hơn nữa thay phụ nữ như thay áo, ngay cả cô và Phương Di cũng trở thành đồ chơi của hắn.

Tưởng rằng cứ tiếp tục như vậy, nhưng không ngờ, thủy triều zombie đến, thành phố C thất thủ, ba cô bị zombie ăn thịt. Cuối cùng, trải qua nguy hiểm, chỉ có ba người Phương Di, Trình Vĩ và cô thoát được, bọn họ định đến căn cứ thủ đô tị nạn, sau đó trên đường gặp được đoàn người của Vương Vĩ Quang.

Khi hắn ta còn ở thành phố C gặp ít chuyện, nhưng nhờ có ba cô giải quyết, nên hắn ta thiếu ba cô một ân tình. Cô không ngờ, hắn ta lại rất có nghĩa khí, trong hoàn cảnh hôm nay, hắn ta vẫn mang theo bọn họ. Còn chăm sóc cô chu đáo, khiến cô cảm động, cũng cảm thấy hắn ta đúng là một người tốt.

Dị năng của Vương Vĩ Quang rất lợi hại, Trình Vĩ và Trương Hồng không phải đối thủ của hắn ta, nên hắn chính là lão đại của đội ngũ này. Còn em gái hắn ta, là Vương San San, chính là một công chúa nhỏ trong đội ngũ, cao ngạo, tùy hứng.

Lúc đó cô không ngờ được, tên Vương Vĩ Quan này lại có bộ mặt cảm thụ đến vậy. Hắn giống như Trình Vĩ, không chỉ còn cưỡng bức cô, còn nói với tên Trương Hồng, Trình Vĩ chơi đùa cô. Mà hai người kia không hề ngăn cản, còn thích thú.

Khi đó cô rất muốn chết, bị ba người đàn ông cùng đùa bỡn, cô rất nuốn nôn, nhưng cô không đủ dũng khí để chết. Cô cũng không muốn chết, cô muốn sống, tìm cơ hội báo thù, cũng may, còn một Phương Di để chia sẻ thay cô.

Hai người đàn ông này có lẽ đã chán cô, nên họ đến tìm Phương Di, nhưng không biết vì sao, Vương Vĩ Quang lại cố tình không chịu Phương Di. Không bỏ qua cho cô, nhưng cô không thể phản kháng, chỉ có thể bị Vương Vĩ Quang hành hạ.

Một ngày kia, mọi người gặp phải một đám zombie, nhìn Trình Vĩ, nghĩ đến mình từng rất yêu hắn, còn hắn thì phản bội mình, chơi đùa mình. Cô tàn nhẫn, thừa dịp mọi người không đề ý, đẩy Trình Vĩ ra, Trình Vĩ bị cào trúng, bị đám người bỏ lại.

Không lâu sau, bọn họ gặp được Lâm Hạo, Lâm Hạo là một sinh viên đại học, dáng vẻ cũng ưa nhìn, trông rất sạch sẽ, không ngờ hắn là một dị năng giả. Vương Vĩ Quang nhân tiện kéo hắn vào đội ngũ, nhưng không nghĩ rằng, sao Lâm Hạo có thể thích công chúa kiêu kỳ Vương San San chứ.

Dọc đường, Vương San San tùy hứng điều ngoa, thật khiến người khác tức giận, mặt thế đến còn giữ bộ dạng đại tiểu thư, cả ngày vênh váo tự đắc khiến người ta chán ghét, một chút cũng không tự giác biết ý.

Buổi tối ngày hôm đó, Vương Vĩ Quang lại đến hành hạ cô, rất lâu sau hắn ngủ thiếp đi, khi đó hắn không biết cô không hề ngủ, mà trừng mắt nhìn lên đỉnh lều. Đột nhiên Vương Vĩ Quang nói mở, rốt cuộc cô đã hiểu vì sao hắn không chịu buông tha cô.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: No 43

Editor: Mai Tuyết Vân

Nếu như không phải nghe Vương Vĩ Quang nói mớ, Ngải Tiểu Vũ cũng không phát hiện ra. Thật ra cô và Vương San San có giống nhau mấy phần. Cũng vì mấy phần giống nhau này, mà cô bị Vương Vĩ Quang giữ chặt, không ngờ, hần ta lại nảy sinh tâm tư như thế với em gái mình.

Tức giận sôi trào, vì sao cô ta lại trở thành vật thế thân cho kẻ khác, vì sao lại muốn xem cô ta là Vương San San. Không chỉ làm tình nò trên giường cho Vương Vĩ Quang, mà dưới giường còn phải giống nò lệ phục dịch Vương San San.

Từ khi cô biết được bí mật đó, mỗi ngày đều làm bộ như vô ý nói với Vương Vĩ Quang, Vương San San liếc mắt đưa tình với Lâm Hạo thế nào. Lâm Hạo lấy lòng Vương San San thế nào, rồi em gái hần ta đã dần thay đổi cái nhìn về Lâm Hạo. Nhìn hần ta bằng cặp mắt khác xưa, thậm chí còn có phần tình ý. Ngày đó Vương San San và Lâm Hạo còn lên lút hôn nhau, các loại chuyện như thế, cuối cùng một ngày kia Vương Vĩ Quang không chịu được.

Đêm hôm đó, Vương Vĩ Quang không đến tìm cô ta, vì chỗ đó zombie đã bị tiêu diệt hết, nên mọi người cứ an tâm mà ngủ. Chỉ có cô là không ngủ, âm thầm đến phòng Vương San San, nghe được tiếng động bên trong.

“Anh trai, anh làm gì vậy?” Giọng nói sợ hãi của Vương San San truyền ra.

“San San, anh hai vẫn luôn yêu em.” Vương Vĩ Quang vội vã lên tiếng.

“Anh hai, anh điên rồi, em là em gái ruột của anh.”

“Thế thì sao, San San, bây giờ mặt thế, em chỉ còn anh là người thân duy nhất, cũng chỉ có anh mới có thể bảo vệ được em.”

“Không thể làm vậy, anh hai, không được, cầu xin anh, a, đau quá, á, anh hai, không được, hu hu.”

“San San, đừng khóc, cơ thể em rất đẹp, lần đầu tiên sẽ đau, em biết không, để anh có được lần đầu tiên của em, anh rất vui. Lần đầu tiên của San San là anh, toàn bộ San San đều là của anh. Nơi này, nơi này, còn có chỗ này, anh rất hạnh phúc. San San, bên trong em thật thoải mái, San San, ừ...”

Sau đó trong phòng vang lên những tiếng động mập mờ, nghe đến đó, cô nở nụ cười thỏa mãn, xoay người rồi đi, khi đó cô ta cảm thấy rất tốt đồng thời cũng thấy ghê tởm. Trời sáng, mọi người lên đường, tư thế đi đứng của Vương San San kỳ lạ, trong lòng cô ta không khỏi vui vẻ.

Từ ngày đó, Vương Vĩ Quang không hành hạ cô ta nữa, vì hần đã có em gái của mình rồi. Chỉ cô biết, mỗi đêm hần sẽ ngủ trong phòng em gái, cô ta thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng bọn họ vẫn muốn giày vò cô như nô lệ, khi ấy Phương Di chỉ lo quyền rũ Trương Hồng. Hần cũng không có thời gian để ý đến cô, cũng chỉ có Lâm Hạo là giúp cô một chút. Dần dần, cô thích Lâm Hạo, nhưng trong lòng Lâm Hạo chỉ có mỗi Vương San San.

Lâm Hạo còn là sinh viên, cô nhìn một chút cũng biết hần rất trong sáng. Sau đó cô liền quyến rũ Lâm Hạo, không ngờ hần vẫn là xử nam, điều này khiến cô ta vui vẻ. Cứ như vậy, đám người bọn họ đến thủ đô, không ngờ sắp đến căn cứ thì Vương Vĩ Quang lại bị thương.

Lúc ấy zombie cách cô ta và Vương Vĩ Quang rất gần, hần chỉ muốn dùng cô làm đá kê chân cho hần, hừ, hần ta muốn tốt sao. Thật ra vài ngày trước cô đã thức tỉnh dị năng, là dị năng hệ sức mạnh, nhưng cô lại không nói với ai. Khi hần muốn đẩy cô ra, chính cô lại dùng sức kéo hần ra ngoài. Vương Vĩ Quang không ngờ cô lại mạnh như vậy, hần không cảnh giác đã bị rơi vào bẫy zombie, sau đó bị thương, rồi diễn ra một màn trước mắt.

Nhớ tới cảnh lúc nãy, cô rất đau lòng, thì ra vô tri vô giác đã thích Lâm Hạo, nhưng hần lại nằm trên người Vương San San. Ngay cả khi cô vào phòng cũng không nhìn cô lấy một cái, hừ, đàn ông đều xấu xa, về sau cô sẽ không dựa vào đàn ông nữa, nghĩ như thế Ngải Tiểu Vũ trở về phòng mình.

Đoàn người Bạch Nhược Oánh dừng xe lại, cũng đã sắp xếp xong xuôi, cô đi ra ngoài. Buổi tối, một mình cô đi dạo khắp thị trấn, tìm được vài cái siêu thị, đi một vòng, phát hiện đã bị người ta dọn sạch từ trước, chỉ còn một số thứ không thể mang theo vứt lại đây. Theo nguyên tắc không nên lãng phí, Bạch Nhược Oánh bỏ hết đồng đô ấy vào không gian.

Dọc đường đi, gió lạnh thổi qua, lại không có trăng, bốn bề yên ắng rất dọa người. Trên đường cái, giấy báo xe hơi, rác rưởi nào cũng có, nhưng không hề có bất kỳ xác người hay vết máu nào. Toàn bộ thị trấn rất quái dị, đây lại là ban đêm, so với việc khắp khắp nơi đều có zombie thì càng đáng sợ hơn nhiều. Đi thêm một lát lại gặp một cái siêu thị nhỏ và máy bán lẻ tự động.

Mặc dù phần lớn siêu thị đã bị cướp sạch, nhưng còn nhiều chỗ vắng vẻ vẫn còn hàng trên giá. Rất nhiều thực phẩm chưa bị lấy đi, cô gấp thì bỏ vào không gian hết. Bạch Nhược Oánh đập cửa, đi ra phía sau kho hàng có nhiều đồ hơn, nhanh chóng thu vào không gian. Cửa hàng sau nhà kho còn rất nhiều thứ, Bạch Nhược Oánh càng hưng phấn thu hết mọi thứ, cô cũng không phải thánh mẫu gì, quản làm gì đối no của kẻ khác?

Đội Bạch Nhược Oánh thu hết đồ xong, đi ra ngoài, bên ngoài vẫn yên tĩnh giống như trước, cả tiếng gió cũng không nghe thấy.

Lúc này, một tiếng gầm nhẹ vang lên, Bạch Nhược Oánh thuận di theo bản năng, vừa lúc có hai con zombie mặt mũi dữ tợn nhào qua. Bạch Nhược Oánh xoay người vung Đường đao, một đao chém xuống thế mà nó lại tránh được. Không ngờ lại là zombie biến dị cấp bốn, Bạch Nhược Oánh nghiêm mặt, nắm chặt Đường đao, thuận đi ra sau lưng zombie, chém ngang, chặt đứt đầu một con, còn một con lại dễ chạy mất.

Nhìn Âm Huyết trong tay, may mà nhờ có bảo bối này, và sen đỏ trong không gian, lần này hoa nở, khiến thực lực của cô gia tăng không ít. Hai con zombie cấp 4, một con mới vừa thăng cấp xong, năng lượng còn chưa hấp thụ hết, nên bị cô hạ gục dễ dàng, nhưng còn con đã chạy trốn, xem ra đã có trí thông minh.

May mà Âm Huyết thích uống máu, nên trên người cô khó lòng dính phải máu. Nghĩ đến việc giết zombie người dính đầy máu, cô còn đang mặc áo lông

trắng, không phải rất ghê tởm sao? Đúng lúc này, lại có tiếng gầm nhẹ vang lên, ở nơi xa, con zombie kia đã mang theo hơn mười zombie đi tới.

Bạch Nhược Oánh sững sờ, sau đó mỉm cười: “Không ngờ còn tìm được cứu binh, đáng tiếc, chỉ là một con zombie cấp bốn, nghĩ lấy đồng hiệp ít sao? Xem ra còn chưa tiến hóa đủ, Âm Huyết, bây giờ sẽ để ngươi uống no.” Nói xong, Bạch Nhược Oánh cảm thấy Âm Huyết đang phấn khích, lắc người lao vào bầy zombie. Hơn mười zombie cứ như vậy bị cô giết chết.

“Ai đang ở đây?” Đột nhiên, có một cảm giác lạ thường xuất hiện, Bạch Nhược Oánh nắm chặt Đường đao, lớn tiếng quát.

Lời vừa dứt, một bóng đen đã xuất hiện trước mắt Bạch Nhược Oánh, từ xa đến gần, rồi bất ngờ dừng lại. Bạch Nhược Oánh cảm thấy khuôn mặt mình và anh ta chỉ cách nhau 1cm, cô có thể cảm nhận được hô hấp của người đối diện. Bạch Nhược Oánh cảm thấy trái tim mình đập thình thịch, anh ta rất nhanh.

Bạch Nhược Oánh nắm chặt Đường đao của mình, cảm thấy lo sợ, đêm tối yên tĩnh, chỉ nghe được nhịp tim của cô.

Anh ta rất lợi hại, cô không biết mình có phải đối thủ của anh ta không nữa, nhưng tình huống thế này, địch không động ta không động ư?

Khi nhìn con người đen tuyền của anh, Bạch Nhược Oánh không cảm thấy bất kỳ sát khí nào. Anh áp sát cô trong tích tắc rồi nhanh chóng cách xa, sau đó biến mất. Để lại Bạch Nhược Oánh còn chưa kịp phản ứng, hai mắt mở to, biến mất rồi sao, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? Là chuyện gì đang diễn ra? Cảm giác mát lạnh mềm mại, Bạch Nhược Oánh sờ môi mình, bị hôn rồi? Bị đùa giỡn ư? Còn nữa, trong tay cô đang cầm thứ gì? Hai viên thủy tinh thể cấp bốn?

Chết tiệt, anh xem cô là gì? Hôn một cái thì cho cô hai viên thủy tinh thể, có ý gì chứ? Hừ, không phải, tại sao anh lại muốn hôn cô, Bạch Nhược Oánh thật sự muốn ném hai viên thủy tinh thể vào mặt anh. Dù anh nhìn rất đẹp trai, nhưng người đã biến mất từ lâu, cô chỉ có thể cúi đầu nhìn thủy tinh thể trong tay mình. Hừ, không lấy mới là phỉ phạm, nghĩ như thế cô ném thủy tinh thể vào ao máu trong không gian.

Cảm thấy không gian chấn động, Bạch Nhược Oánh nhìn thấy phản ứng của sen đỏ, cô thả thần thức biết xung quanh không có ai, mới tiến vào không gian. Đi tới ao máu, nhìn sen đỏ trong ao, thật sự đã nở ra một chút, nhìn hiện tượng này cô rất vui vẻ. Vậy ra cách để sen đỏ nở hoa chính là vì năng lượng trong thủy tinh thể.

Cảm thấy năng lực của mình tăng lên mấy phần, Bạch Nhược Oánh quyết định quên người đàn ông vừa rồi đi. Quên chuyện không thể giải thích được kia đi, cô ngồi xuống, từ từ dung hòa năng lượng của mình.

Không biết đã qua bao lâu, Bạch Nhược Oánh ra khỏi không gian, Bạch Nhược Oánh mở hai tay mình ra, một ngọn lửa màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay. Bạch Nhược Oánh nhìn xác zombie dưới đất, vung tay lên, lửa đen lướt qua, trong nháy mắt zombie chỉ còn lại tro bụi. Nhìn mấy viên thủy tinh thể dưới đất, Bạch Nhược Oánh phát tay, thu hết vào không gian. Làm xong mọi chuyện, cô cảm thấy có được năng lực này sẽ dễ dàng hơn, về sau ít nhất cô không cần phải lật tới lật lui tìm thủy tinh thể nữa rồi. Bạch Nhược Oánh đi về phía trung tâm thị trấn, cô luôn cảm thấy, nơi này có cái gì đó không ổn.

Bầu trời lại đỏ tuyệt, cô tìm khắp thị trấn một vòng vẫn không thấy cái gì, nhìn trời sắp sáng. Bạch Nhược Oánh nhớ tới người nhà của mình, nếu họ tỉnh lại không thấy cô, nhất định sẽ lo lắng, nghĩ như vậy, cô không còn cách nào khác là buông tha việc tìm kiếm lý do giải thích chuyện kỳ lạ kia, xoay người trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: No 44

Editor: Mai Tuyết Vân

Khi Bạch Nhược Oánh muốn rời đi, bỗng nhiên mặt đất rung chuyển một cái, sau đó trở lại bình thường. Trời đã sáng, một tiếng súng vang lên, sau đó hoàn toàn yên tĩnh.

Bạch Nhược Oánh ngồi lên xe, hôm nay Lưu Minh phục trách lái, còn cô ngồi ở ghế phụ, nghe tiếng súng. Lưu Minh, ông Bạch, ông Hình cảnh giác. Thấy mấy người đối diện rời khỏi nhà cách đó không xa, hai nam ba nữ. Nhìn loáng thoáng có chút quen thuộc, nhưng họ đều rất nhếch nhác, cả nhà không nói gì, cũng không tiến lên chào hỏi. Lưu Minh khởi động xe, đi về phía công cảnh cũ.

Họ liếc mắt thấy xe của nhà họ Bạch, cũng vội vàng lên xe của mình, đi theo sau Bạch Nhược Oánh, cũng đi về phía công cảnh cũ đang mở. Lúc đi, Bạch Nhược Oánh xoay đầu nhìn lại, cô chắc chắn sẽ quay lại tìm hiểu xem sao, Bạch Nhược Oánh cau mày. “Tiểu Oánh, con sao vậy?” Nhìn thấy con gái giống như có tâm sự, ông Bạch hỏi. “Không sao ạ.” Nghe ba hỏi, cô quay đầu, thôi, có thể là cô quá nhạy cảm rồi.

Nhưng Bạch Nhược Oánh không biết, ở thị trấn nhỏ cô vừa rời khỏi, có một đám cây sợi gai bao quanh một con zombie, ở dưới lòng đất sâu hơn 10m, sợi gai máu ngọ nguậy, không biết muốn làm gì. Mọi người qua cổng, vẫn kiểm tra giống như cũ, Lưu Minh lái xe về phía công hội, khi xe dừng lại, rất nhiều người nhìn sang. Vẫn là mấy người cũ, có gái giống đóa sen trắng đang đi vào công hội. Dù đã một ngày không nhìn thấy, nhưng quần áo trên

người cô vẫn trắng tinh như mới. Không ngờ, mới sáng sớm đến công hội đã có nhiều người chờ mình đến thế, đa số đều muốn xem kịch hay, nghĩ vậy, Bạch Nhược Oánh tiến tới quầy đăng kí.

Đang lúc ấy thì, “Không phải tới hủy nhiệm vụ chứ, đã nói rồi kẻ không có thực lực, đừng nhận nhiệm vụ lung tung. Đến khi đó mất mặt là chuyện nhỏ, không còn mạng trở về mới là chuyện lớn.” Giọng điệu của Thiện Lăng Băng khiến Bạch Nhược Oánh nhớ tới mẹ của Lý Hiền Nghiêu, đều chanh chua giống nhau. Không biết sau này kết cục của cô ta ra sao, có giống với mẹ Lý Hiền Nghiêu không nhỉ? Hình ảnh một cô gái đẹp kéo ruột lét trên đất, Bạch Nhược Oánh rùng mình một cái.

“Bánh bao nhỏ, em về rồi, có đói bụng không, hay anh lấy chút thức ăn cho em nhé?” Đúng lúc Nguyên Ứng cũng ở công hội, nhìn thấy Lưu Minh thì hai mắt sáng lên, nhanh chóng chạy về phía bánh bao nhỏ quan tâm ân cần, đáng tiếc Lưu Minh không thèm để ý đến anh ta. “Bác Bạch, bác Hình, cô Bạch, chuyện hôm qua, thật xin lỗi mọi người.” Không ngờ Tần Thiên cũng đến, thật là có ý tứ đây, Tần Thiên nhìn bọn họ, sự áy náy hiện lên nơi đáy mắt. Ba cô, ông Hình và Lưu Minh đứng lại vì lời này của Tần Thiên còn cô thì bước đến quầy đăng ký.

“Xin chào, tôi có thể giúp được gì cho cô?” Nhân viên đăng ký thấy Bạch Nhược Oánh đến gần, trình ra nụ cười công thức hóa. Một ngày không gặp, thấy cô gái này vẫn tươi sáng sau sạch sẽ, nhìn quần áo trên người cô một chút, còn giống như mới giặt qua vậy. Xem ra, hôm qua không đi thu thập được rồi, nhưng cũng tốt, mặt thể diện, những cô gái có khí chất rất hiếm. Nếu có thể sống tốt, khiến người ta nhìn thuận mắt nghe quen tai cũng hay, ít nhất thì ở nơi máu tanh ghê tởm này còn có chút ánh sáng.

“Xin chào, tôi tới trả nhiệm vụ, cái này giao cho anh.” Nhìn thấu tâm tư của nhân viên kia, Bạch Nhược Oánh không giải thích gì thêm, cũng không thèm giải thích, lấy một cái túi ra, đặt lên bàn. “Tốt lắm, xin hỏi, cô mang về bao nhiêu thủy tinh thể, mang thẻ của cô ra, tôi sẽ đổi điểm vinh dự giúp cô.” Nghe cô nói tới trả nhiệm vụ chứ không phải tới hủy nhiệm vụ, nhân viên có chút giật mình.

“Đây là thủy tinh thể, còn thẻ của tôi đây, điểm vinh dự có thể dùng chung đúng không, lập tức chuyển cấp giúp tôi là được.” Lấy một cái túi ra rồi lại lấy thẻ, Bạch Nhược Oánh nói với anh ta. “Hừ, sao nào, cầm một túi lớn ra ngoài, nói rằng mình tìm được thủy tinh thể sao?” Nhìn động tác của Bạch Nhược Oánh, Thiện Lăng Băng bĩu môi nói. Không chỉ để ý đến lời nói của Thiện Lăng Băng, Bạch Nhược Oánh không biết cô ta đến đây làm gì, cô mở túi ra. Thấy số thủy tinh thể trong túi, nhân viên đăng ký hai mắt tròn to, “Cô Bạch, thật xin lỗi, có thể chờ tôi một lát được không, tôi sẽ đi gọi cấp trên đến.”

Nghe anh ta nói thế, cô bảo không sao rồi gạt đầu một cái, mọi người đều thấy bộ dạng của nhân viên kia, đều tò mò. Thì ra trong công hội, chỗ giao trả nhiệm vụ, chỉ khi hoàn thành nhiệm vụ vượt mức chỉ tiêu trở lên, trưởng công hội mới xuất hiện. Bây giờ nhân viên đăng ký kia đang đi tìm quản lý, chẳng lẽ Bạch Nhược Oánh đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ rồi sao?

Tần Thiên thấy tình hình như vậy, cau mày, Nguyên Ứng vẫn ở bên cạnh Lưu Minh như trước, đùa giỡn bánh bao nhỏ, Thiện Lăng Băng cũng cau mày. Không lâu sau, một quân nhân đi vào, anh ta nhìn Bạch Nhược Oánh, kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó hồi phục tinh thần, mở túi ra, nhìn thủy tinh thể bên trong.

“Xin chào, tôi là người phụ trách ở đây, Tiêu Dương, xin chờ một chút.” Sau đó, anh ta cầm lấy thẻ của Bạch Nhược Oánh, “Cô Bạch, xong rồi. Điểm vinh dự của tiểu đội đã tính xong, hiện giờ lập tức thăng lên tiểu đội cao cấp, có thể tiếp nhận nhiệm vụ cao hơn. Bắt đầu từ giờ, nhiệm vụ này chỉ đổi một điểm lấy một viên thủy tinh thể thôi.”

“Cảm ơn.” Nhận thẻ, Bạch Nhược Oánh không để tâm đến ánh mắt của những người xung quanh, đã một ngày không gặp mẹ, cô rất nhớ tay nghề nấu ăn của bà. Sau khi đám người Bạch Nhược Oánh đi khuất, “Chuyện gì vừa xảy ra vậy? Sao có thể thăng cấp thành tiểu đội cao cấp nhanh như vậy?”

"Lừa người ta sao?"

"Bao nhiêu thủy tinh thể thế?"

“Sao điểm nhiệm vụ lại giảm, tôi còn đang chờ tuyết ngừng rơi, rồi đi kiểm chút thủy tinh thể đổi điểm vinh dự đây.”

“Theo tôi thấy, hình như trong túi có mấy chục viên đấy?”

“Anh nhìn nhầm rồi, bây giờ không phải zombie nào cũng có thủy tinh thể đâu, anh cho đó là củ cái trắng à, giết bao nhiêu zombie cho đủ?”

Mọi người bàn tán ầm ĩ, Tần Thiên nhìn theo bóng lưng của Bạch Nhược Oánh, nhìn rất lâu. Thiện Lăng Băng thấy Tần Thiên như vậy, tức giận hận không thể cào rách mặt Bạch Nhược Oánh. Nguyên Ứng lại không ngạc nhiên lắm, một cô gái còn đánh ngang tay với hổ biến dị, xem như cô lấy ra cả trăm thủy tinh thể, anh cũng không giật mình đâu.

Lúc này, Bạch Nhược Oánh đã về nhà, bà Bạch thấy mọi người trở lại, vui vẻ không thôi. Bạch Nhược Oánh nhớ đến đồ ăn vặt trong không gian, cũng lấy ra, Lưu Minh thấy được lại trừng mắt, nước miếng chảy ra.

Cả nhà ăn uống no say, ngồi trong phòng khách, cô nhớ tới người áo đen, anh ta là ai, mục đích của anh ta là gì? Bạch Nhược Oánh sờ môi mình, môi người kia rất mềm, đột nhiên tay cô giống như bị phỏng vậy, rút tay lại, lắc đầu một cái, cô đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy chứ?

Không nghĩ nữa, càng nghĩ càng đau đầu, đúng lúc ấy, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. Nhà cô không quen ai ở đây, sao có người đến gõ cửa chứ? Lưu Minh nghi ngờ ra mở cửa, thấy mấy quân nhân đứng ngoài, anh mời họ vào nhà.

Mấy quân nhân đi vào, bên trong cũng không có đồ gì đặc biệt, chỉ có nhiệt độ rất ấm áp. Biết được nhà cô có điểm vinh dự rất cao, nghĩ chắc cũng phải dùng không ít điểm vinh dự đổi lấy. Nhưng như thế cũng thật lãng phí, nghĩ như thế một sĩ quan cao cấp đi về phía cô gái trẻ tuổi duy nhất trong nhà,

“Xin chào, xin hỏi cô là cô Bạch phải không?”

Đứng trước mặt Bạch Nhực Oánh, vẻ mặt sĩ quan kia sừng sờ một chút, không ngờ, cô Bạch là một cô gái xinh đẹp như vậy, giống hệt một đóa phù dung, trong thời đại máu tanh này giống một tia sáng ấm áp. “Xin chào, tôi chính là Bạch Nhực Oánh, ngài là?” Nhìn sĩ quan trước mắt, Bạch Nhực Oánh có chút buồn bực hỏi. “Cô Bạch, tôi là Thượng úy Lý Tử Kiện, vì có một tình huống đặc biệt nên mới đường đột quấy rầy cô.” Nói xong, anh ta đưa một sấp tài liệu cho Bạch Nhực Oánh, cô nhận lấy rồi đọc một chút.

“Cô Bạch, thời gian lên đường, đều có đủ, tôi xin tạm biệt trước.” Nói xong, anh ta mang theo thuộc hạ của mình đi.

Đến vội vã, đi vội vàng, cả nhà đều tò mò nhìn tài liệu trong tay Bạch Nhực Oánh. Đây là lệnh thu thập của quân bộ, tất cả các tiểu đội cao cấp, bất kể lớn nhỏ, đều phải phát ít nhất một người tham gia nhiệm vụ này. Nếu như có ai tự nguyện vẫn có thể tham gia, buổi sáng ngày mai 10h xuất phát, đích đến là thành phố H, nội dung nhiệm vụ là tìm kiếm một nhóm vật tư.

Nhìn như vậy nội dung, mọi người nhìn về phía Bạch Nhực Oánh.

Đọc xong nội dung, mọi người nhìn về phía Bạch Nhực Oánh, cô mỉm cười nói không sao cả: “Chúng ta có thể hưởng phúc trong căn cứ, đương nhiên phải trả một cái giá cao. Ba mẹ, bác, lần này mọi người ở nhà đi, con và Lư Minh nhận nhiệm vụ này là được rồi. Sau khi mệt mỏi, mọi người đều bận rộn, đều đã có tuổi, nên nghỉ ngơi nhiều mới phải.”

Nhìn hai người già nóng lòng muốn thử, Bạch Nhực Oánh lắc đầu, lần này ra ngoài không biết có nguy hiểm gì phía trước. Nếu không làm sao lại triệu tập nhiều tiểu đội cao cấp lên đường như vậy, ba và ông Hình đã lớn tuổi, lần này nên ở nhà thôi.

“Đúng vậy, bác Bạch, bác Hình, lần này con và A Oánh đi được rồi, mọi người hãy ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, con và A Oánh có thể chăm sóc lẫn nhau.”

“Đúng rồi, ba, bác, ở đây có vài viên thủy tinh thể cấp hai, mọi người mau hấp thụ đi. Con đã cho Lư Minh rồi, trên đường đi cậu ấy vẫn còn thu thập thêm nữa.” Hai ông suy nghĩ một chút rồi không nói gì, ông Hình nhìn những người trong danh sách đi, đội trưởng của mỗi đội đều phải đi. Như vậy, anh ta cũng sẽ đến, nghỉ một chút, anh ta có lẽ không muốn nhìn thấy ông, ông cũng không cần phải xuất hiện. Mọi người dặn dò cô và Lư Minh phải chăm sóc lẫn nhau, bà Bạch chuẩn bị đồ dùng cho hai người.

Ban đêm, Bạch Nhực Oánh đi vào không gian, nhìn sen đỏ trong không gian, đột nhiên người kia lại xuất hiện trong đầu cô. Bạch Nhực Oánh sờ môi mình lần nữa, lắc đầu một cái, chuyện tình đời trước, chẳng lẽ chưa học được bài học nào sao? Đời này, chỉ cần ở chung với người nhà là tốt rồi, những thứ khác không quan trọng nữa. Nhắm mắt lại, không lâu sau Bạch Nhực Oánh đã ngủ mất, trong mơ, giống như đã thấy gì đó, nhưng lại mơ hồ không rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: No 45

Editor: Mai Tuyết Vân

Cả đêm ngủ ngon, ngày thứ hai, cô và Lư Minh đến địa điểm tập hợp. Lần này, họ không mang theo xe hàng của mình, để lại cho ba mẹ và ông Hình sử dụng. Địa điểm tập hợp chính là sảnh lớn công hội, bây giờ đã có rất nhiều người đến.

“Bánh bao nhỏ, không ngờ em cũng đi đó.” Nghe giọng nói này, Bạch Nhực Oánh biết đó là Nguyên Ứng. Còn Lư Minh thì trừng mắt nhìn người đàn ông đáng ghét kia một cái, cùng với Bạch Nhực Oánh tiến lên báo cáo, ký tên.

“Cô Bạch, nhiệm vụ lần này có lẽ sẽ không đơn giản, nên hãy thật cẩn thận.” Vừa ký tên xong, Bạch Nhực Oánh đã nghe thấy một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai. Cô nhìn sang, lại là Tần Thiên, cô và anh ta có quen biết gì à, không nhìn thấy ánh mắt muốn giết người kia sao?

“Cám ơn đội trưởng Tần, anh cũng vậy.” Khách sáo nói vài lời, Bạch Nhực Oánh đứng sang một bên. Còn Lư Minh thì tiến lên vị trí của cô, tất nhiên, cái đuôi Nguyên Ứng cũng leo theo sau.

Lúc này, một người đàn ông kiên nghị lướt qua Bạch Nhực Oánh, cô nhìn anh ta một chút. Toàn thân mặc áo lông đen tuyền, khuôn mặt góc cạnh nam tính, cơ thể cao lớn. Người đàn ông này khiến cô cảm thấy quen thuộc, nhưng anh ta là ai?

“Này, cậu không thấy khuôn mặt của anh ta rất quen sao?” Lúc Bạch Nhực Oánh đang suy nghĩ, thì Lư Minh cũng nói ra những lời giống như vậy. “Bánh bao nhỏ, em thật không ngoan, sao có thể tùy tiện nhìn người đàn ông khác, hẳn có đẹp trai hơn anh không?” Không để ý đến Nguyên Ứng đang cố tình gây sự chú ý, Lư Minh vẫn nhìn anh ta chăm chăm.

“Này, bánh bao nhỏ, anh đau lòng rồi đấy, tên Hình Phong đó có đẹp trai hơn anh không, hả?” Thấy thiếu niên đáng yêu không để ý đến mình, Nguyên Ứng cảm thấy bị tổn thương.

Nghe Nguyên Ứng nói thế, Bạch Nhược Oánh biết hóa ra anh ta chính là Hình Phong, đội trưởng tiểu đội Như Phong. Phía sau anh ta có một cô gái và ba người đàn ông, cô gái cũng mặc áo lông đen giống Hình Phong. Nhưng trang phục này không khiến cô gái trông mập lên, mà thật ra càng khiến cô giống soái tỷ.

“À, tôi nhớ ra rồi, anh ta giống bác Hình, chẳng lẽ lại là họ hàng với bác Hình. Á, bọn họ cũng họ Hình, không phải là con riêng của bác Hình chứ? Hi hi, không ngờ, bác Hình mặt đen còn có phụ nữ chịu đẻ ỷ. Ha ha, không ngờ, bác cả Hình cũng có sức hút như thế...” Lư Minh cười gian.

Không để ý đến lời nói của con hàng Lư Minh, Bạch Nhược Oánh cũng nhận ra, anh ta giống với bác Hình. Nhớ ra từ khi biết ông Hình đến nay, cô cũng cảm thấy ông giấu rất nhiều bí mật. Nhưng, ông không nói, cũng không ai hỏi, cô chỉ biết ông là cực chiến hữu với ba mình, là anh em tốt nhất. Mặc kệ, ai mà không có bí mật chứ, nghĩ làm gì cho mệt thân.

Cảm thấy một ánh mắt luôn nhìn mình, Hình Phong quay đầu lại, đó là một cô gái, còn mặc trang phục lông trắng, lại là màu trắng!

Đây là thế giới nào rồi, còn muốn nổi bật sao, nghĩ như thế, Hình Phong cau mày, cô gái như vậy đến đây làm gì, chẳng lẽ muốn lợi dụng cơ hội lần này đạt được mục đích gì sao. Giống như quyến rũ mấy người lợi hại, lại thấy cô đứng bên cạnh Nguyên Ứng, anh càng cau mày, anh ghét nhất loại phụ nữ này.

Cô gái bên cạnh Hình Phong cũng cảm thấy anh ta đang nhìn Bạch Nhược Oánh, cau mày, rồi lại nhìn sang cô gái mặc áo lông kia. Chân mày nhíu càng sâu, mặt thế vẫn mặc đồ trắng, nếu như gặp phải zombie, trên người nhiễm máu không biết sẽ bắt mắt thế nào.

Cảm nhận được ánh mắt của hai người, Bạch Nhược Oánh nhìn trang phục của mình, rồi lại nhìn xung quanh. Chỉ có cô mặc đồ trắng, Lư Minh cũng đã sớm đổi thành màu đen. Nhưng có liên quan gì chứ, đồ đen, Bạch Nhược Oánh không để tâm đến họ.

Sau đó Lý Kim Quang cũng xuất hiện, Lý Kim Quang là một người đàn ông cao gầy, sau lưng hắn là ai? Là người đi cùng với Vương San San và tên cơ bắp, tên là Lâm Hạo, bên cạnh họ cũng có phụ nữ, Vương San San và Phương Di, há? Ngai Tiểu Vũ đâu? Vừa nhắc đã đến, Thiện Lăng Băng cũng tới, phía sau cô ta có hai nam hai nữ, một người trong số đó không phải là Ngai Tiểu Vũ sao? Ngai Tiểu Vũ nhìn Vương San San và Lâm Hạo, bằng ánh mắt căm hờn.

Gần đến thời gian lên đường, trong công hội liên tục xuất hiện người mới, bên cạnh Nguyên Ứng và Tần Thiên cũng có vài người. Xem ra bên mình chỉ có Lư Minh, đúng là hơi ít một chút, nhưng, không phải đều là tinh hoa sao?

“Tốt lắm, bây giờ mọi người đã đến đông đủ, tôi sẽ nói qua về nhiệm vụ lần này. Chủ yếu các vị sẽ đến thành phố H đón một vị chuyên gia hóa học, và các trang thiết bị, tài liệu trong tay của anh ta nữa. Lần này, có hai người là dị năng giả không gian đi theo, đây là cô Phương và cô Lãnh. Chức trách của mọi người là bảo vệ hai vị tiểu thư này và chuyên gia hóa học kia trở về an toàn.” Lúc này, một sĩ quan nói qua về nhiệm vụ, Phương Di cao ngạo nhìn mọi người, không ngờ cô ta còn thức tỉnh dị năng, hơn nữa còn là dị năng không gian hiếm có, đột nhiên, cô ta thấy được Tần Thiên, chính là anh!

Điều này khiến cô ta nhớ đến đoàn người hôm đó đã cứu Tần Thiên, cô nhìn anh ta, rồi lại nhìn Trương Hồng. Cảm thấy Trương Hồng còn không thể so bằng một đầu ngón chân của người ta. Xem ra cô phải tìm phiếu com mới thôi, Phương Di nghĩ, dựa vào dị năng không gian đặc biệt và khuôn mặt này, còn không bắt được người đàn ông này sao?

“Sĩ quan Tiêu, tôi không cần đâu, tôi là dị năng song hệ, hỏa hệ và không gian. Cho nên mọi người không cần phải chăm sóc tôi đặc biệt đâu.” Lúc này, soái tỷ áo đen lạnh lùng lên tiếng.

Mọi người nghe thấy giọng nói lạnh lùng đó, thờ dãi. Bây giờ, dị năng giả không gian đã rất hiếm, huống chi song hệ. Ngay cả Thiện Lăng Băng cũng chỉ có dị năng đơn hệ, cô Lãnh này cũng quá lợi hại rồi.

Nghe mọi người tán thưởng, Lãnh Thanh Thanh kiêu ngạo nhìn bọn họ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Hình Phong. Cô biết Hình Phong ghét nhất phụ nữ yếu đuối, còn cô lại để anh ta nhìn thấy mình là một người phụ nữ kiêu ngạo. Thấy ánh mắt hài lòng của Hình Phong với mình, Lãnh Thanh Thanh cảm thấy mình có dị năng song hệ thật sự rất may mắn.

“Thôi đi, dị năng song hệ có gì ghê gớm chứ.” Nghe cô gái tự kiêu, Lư Minh bĩu môi khinh thường, nhỏ giọng nói. Bạch Nhược Oánh nghe Lư Minh nói, lắc đầu một cái, còn Nguyên Ứng cũng cho là Lư Minh đang ghen tỵ. Nhìn vẻ mặt khinh bỉ của Lư Minh, thấy thế nào cũng đáng yêu.

“Lần này, chúng ta chia làm các tiểu đội, ngồi trên các xe quân dụng. Thời tiết bên ngoài không tốt, mọi người chịu cực rồi, đợi khi hoàn thành nhiệm vụ, quốc gia nhất định sẽ không bạc đãi mọi người.” Nói xong, mấy chiếc xe quân dụng được lái đến, mọi người lên xe, Bạch Nhược Oánh nhìn những người trên xe của mình, đều là người quen, đúng là trái đất tròn.

“Cô Bạch, đã lâu không gặp, cô Bạch vẫn xinh đẹp động lòng người như trước.” Phương Di ghen tỵ nhìn Bạch Nhược Oánh, tại sao cô lại càng ngày càng xinh đẹp, khuôn mặt trắng như trứng gà mới bóc, còn trời sinh khí chất nữa chứ?

Nhìn Phương Di ghen tỵ, rồi lại nhìn Bạch Nhược Oánh một chút, thật giống với đóa sen trắng đang nở. Người trong xe cảm thấy, Phương Di vừa rồi còn xinh đẹp, đã lập tức trở nên xấu xa. “Cô Phương cứ nói đùa, không ngờ ở đây lại gặp được cô, chúng ta đúng là có duyên.” Bạch Nhược Oánh nhìn Phương Di, cười rồi nói.

“Đúng rồi, cô Phương, cô là Phương Di đúng không, hèn gì tôi lại thấy cô rất quen, đúng rồi bạn trai cô đâu? Trình Vĩ ấy, thật là tôi nói hai người thật là, làm trực tiếp ở bãi hoang, thật xin lỗi tôi nói sai rồi ngày đó nửa đêm đi vệ sinh, nhất định không thấy cái gì cả, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không có ý gì đâu.” Phương Di biến sắc, Lư Minh thầm mừng không biết xấu hổ, còn dám chọc Bạch Nhược Oánh nhà anh. Hừ xem thiếu gia ta thu thập cô thế nào.

Mặc dù chỉ là bạn học với Bạch Nhược Oánh, nhưng ở chung với người nhà họ Bạch lâu nay, anh đã sớm xem họ như người thân của mình. Còn Bạch Nhược Oánh lại giống như em gái anh, ai dám động vào em gái, hừ, chán sống rồi sao.

Mọi người nghe thấy Lưu Minh nói, chợt hiểu hết mọi chuyện, đột nhiên Phương Di lúng túng, liếc nhìn Tần Thiên một chút, cũng may anh ta không có vẻ khinh bỉ. Hừ, tên Lưu Minh thật đáng ghét, Phương Di trở lại chỗ ngồi của mình.

Nhìn hai cô gái trò chuyện, Hình Phong cau mày, đúng là chán ghét, vì sao anh ta lại ngồi cùng xe với hai cô gái này chứ. Lãnh Thanh Thanh khinh thường nhìn hai người, rồi lại thấy vẻ mặt chán ghét của đội trưởng nhà mình, yên lòng.

Lúc này, trong xe có Bạch Nhược Oánh, Tần thiên, Nguyên Ứng, Hình Phong, Lý Kim Quang, và Thiện Lăng Băng, mấy đội trưởng tiểu đội cao cấp. Còn có Lưu Minh, Lãnh Thanh Thanh, và Phương Di, Lãnh Thanh Thanh và Phương Di vì là dị năng giả không gian, cho nên được an bày trên xe này, còn Lưu Minh là do Nguyên Ứng mặt dày kéo đến.

Trở lại chỗ của mình, nhìn Tần Thiên cách đó không xa, anh ta rất đẹp trai. Kể từ lần đầu nhìn thấy đã rất thích anh ta, đáng tiếc anh ta đi quá sớm. Không cho cô cơ hội, không ngờ lần này đến thủ đô còn gặp anh ta. Anh ta vẫn mê người như cũ, hơn nữa còn là đội trưởng tiểu đội đứng đầu căn cứ, nghĩ tới đây, Phương Di liếc mắt đưa tình nhìn Tần Thiên.

Tần Thiên cảm thấy có một đôi mắt luôn nhìn mình, anh ta xoay đầu, là Phương Di. Anh ta gật đầu cười một cái, không nói gì.

Nhìn hai người giao tiếp, Thiện Lăng Băng nghiêng muốn gãy răng, đáng ghét, một Bạch Nhược Oánh còn không nói, nay lại là Phương Di. Hừ, không ngờ là một dị năng giả không gian, đáng vẻ cũng không có gì đặc biệt, vừa nhìn có chút dễ tiện, Thiện Lăng Băng oán hận.

Từ đầu đến cuối, Nguyên Ứng đều trêu chọc Lưu Minh, khiến anh trừng mắt cả lên. Lý Kim Quang nhìn ba cô gái khác trên xe, Phương Di là người đội mình, còn lại ba người kia, ừ đều có phong cách riêng, hẳn ta nhìn xong lại suy nghĩ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: No 46

Editor: Mai Tuyết Văn

Sau khi xe rời khỏi cổng căn cứ, phía trước đoàn xe có một đội binh chuyên mở đường, nên xe chạy rất êm. Bên trong xe chỉ yên lặng được chốc lát, Phương Di không cam lòng, lại mở miệng lần nữa: “Đội trưởng Tần, xin chào, anh còn nhớ tôi không?” Nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tần Thiên, cuối cùng Phương Di cũng không nhịn được nữa.

Nghe Phương Di gọi, Tần Thiên nhìn cô ta lần nữa, cô gái này là ai, anh từng gặp cô ta sao? Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Tần Thiên, Phương Di nhắc lại: “Lần đó, khi các anh gặp zombie chuột, tôi cũng đang ở trên xe của cô Bạch, chúng ta đã gặp nhau rồi.”

Nghe Phương Di giải thích, Tần Thiên mới nhớ ra, hình như hôm đó trong buồng xe còn có người. Nhưng khi đó có ai, anh cũng không nhớ rõ nữa, nếu đôi phương đã mở miệng, anh cũng không thể không đáp, Tần Thiên gật đầu: “Thật xin lỗi, không nhận ra cô.”

“Không sao, đội trưởng Tần, nhưng lần đó chưa kịp trò chuyện thì anh đã đi mất. Vốn tưởng rằng sẽ không gặp lại, nhưng không lại nhìn thấy anh ở đây. Chúng ta rất duyên!” Nhìn Tần Thiên đáp lời, Phương Di hết sức vui vẻ, thấy bên cạnh anh ta còn chỗ trống, thế là lập tức chạy đến rồi ngồi xuống.

Mọi người đều khinh thường, nhưng không ai thèm nói mà thôi.

Bạch Nhược Oánh dựa vào balo của mình, nhắm mắt dưỡng thần, sáng nay mẹ cô đã chuẩn bị balo cho cô và Lưu Minh. Giả bộ mang ít thức ăn và nước uống, mặc dù dọc đường quân đội đều phát thức ăn, hơn nữa cô còn có không gian. Nhưng cô không muốn để lộ, còn Lưu Minh nữa chứ, anh ấy cũng cần mang theo vài thứ thiết yếu.

Phương Di nói liên tục, Tần Thiên bên cạnh thỉnh thoảng trả lời, nhưng khi nói chuyện với Phương Di, ánh mắt lại như vô tình mà cố ý liếc nhìn Bạch Nhược Oánh. Mặc dù Bạch Nhược Oánh nhắm mắt lại, nhưng ánh mắt kia như thế, sao cô lại không cảm nhận được, chỉ là không muốn để ý đến mà thôi. Lúc này, cảm xúc của mọi người trên xe đều không giống nhau.

Đoàn xe đi một lát rồi ngừng lại, mọi người nhìn ra ngoài, thì ra đã đến một trạm xăng. Người trong quân đội đang chuẩn bị đi lấy một ít xăng, nhưng nghĩ đến chỗ đó dù có xăng chắc cũng không nhiều. Các dị năng giả quân đội dọn dẹp đám zombie lang thang xung quanh trạm xăng, vài người kính xác theo can nhỏ, vội vàng xuống xe, bắt đầu lấy xăng. Đột nhiên, Bạch Nhược Oánh cảm thấy chân động, đúng lúc này lại bất ngờ có biến, một bóng đen lướt vụt qua, đầu của người lính kia bị chém xuống.

“A Minh!” Binh sĩ bên cạnh thấy chiến hữu của mình bị giết bất ngờ, máu văng lên người anh ta, anh hét to một tiếng.

Nghe có người hét lên, những người khác phát hiện ra có điều gì đó không ổn. Các dị năng giả thấy thể đều xuống xe chuẩn bị sẵn sàng, còn Phương Di lại dán sát vào Tần Thiên. Không biết là sợ hãi hay cố ý, nhưng cả người Phương Di cứ như muốn đè lên người Tần Thiên vậy.

Thấy cảnh này, Thiện Lăng Băng tức giận muốn giết con đàn bà đề tiện kia. Còn Bạch Nhược Oánh thì dồn toàn bộ sự tập trung vào bóng đen khi này, đây là một con zombie dị năng cấp bốn. Nghĩ đến thủy tinh thể trong đầu nó, Bạch Nhược Oánh cảm thấy rất hưng phấn.

Tuyệt không biết đã ngừng rơi khi nào, bên ngoài xe vẫn còn lạnh, nhưng tuyết trên đất đã tan đi không ít. Mọi người cảnh giác nhìn xung quanh, vừa rồi cái gì xuất hiện vậy? Lại thêm một người chết, người ấy còn là một dị năng giả, lúc này đã chết mất hai người, nhưng ngay cả bóng dáng hung thủ bọn họ cũng không nhìn thấy.

Thấy tình hình như thế, sĩ quan chỉ huy yêu cầu mọi người lên xe, anh ta không thể để bọn họ hy sinh vô ích, vì họ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Hiểu rõ tình nghiêm trọng, mọi người đều lên xe, chỉ có Bạch Nhược Oánh là không đi, tất nhiên cô sẽ không bỏ qua cơ hội lấy được thủy tinh thể cấp bốn đâu. Khi mọi người trở lại xe, lại có thêm một người nữa âm thầm bị khoét mất trái tim.

Lúc này, rất nhiều người hoảng sợ, bọn họ chấp nhận làm nhiệm vụ, chính là vì muốn đổi lại lương thực để sinh tồn. Nhưng bây giờ, mới đi được vài bước đã chết hơn mấy người, ngay cả hung thủ ra sao còn không biết, mới nghĩ đến, nhiều người đã muốn rút lui.

Cảm thấy zombie đang ở gần đây, Bạch Nhược Oánh biết đây là một con zombie biến dị có dị năng, muốn bắt nó lại cũng rất khó. Đang lúc suy nghĩ, ở nơi xa xuất hiện một bóng người, Bạch Nhược Oánh cảm thấy hơi thở quen thuộc, cô xoay đầu nhìn. Người kia vẫn mặc trang phục màu đen, không có áo lông công kênh, chỉ có một cơ thể khỏe khoắn, anh ta không sợ lạnh, bước chân vững vàng không tốn sức.

Thấy vậy, bọn họ đều mắng ngu ngốc, sao còn đến đây, chẳng lẽ phải nhắc nhở đối phương, nơi này có nguy hiểm đừng đến sao? Người trong xe đều đề cao cảnh giác, không biết lúc nào bản thân sẽ gặp nguy hiểm, cảm giác thế này còn đáng sợ hơn lúc đối mặt với zombie. Nhìn bóng dáng từ xa tiến lại, Bạch Nhược Oánh đột nhiên nhớ đến nụ hôn đó, cảm thấy nhịp tim của mình tăng nhanh.

Tần Thiên luôn âm thầm quan sát Bạch Nhược Oánh, cô mang đến cảm giác rất đặc biệt. Ngoại trừ một lần nhìn anh như sắp khóc, còn khi đối mặt với anh vẫn luôn dịu dàng. Dù anh có nói chuyện với cô, cô cũng sẽ không giống hầu hết phụ nữ mà trực tiếp nhào đến. Cũng không giống người đàn bà không biết xấu hổ bên cạnh nàng. Bạch Nhược Oánh giống như không thích nói chuyện, vẫn luôn yên lặng không lên tiếng ngồi một bên. Đột nhiên một người an tĩnh lại có vẻ mặt khác thường như thế? Tần Thiên nhìn người ngoài xe một chút, cau mày.

Anh ta đi về xe quân dụng, càng đến gần cảm giác khác thường khiến anh cau mày lại, nhìn về phía sau xe.

Sĩ quan chỉ huy thấy anh ta cứ đứng nhìn xe mình như vậy, đột nhiên cảm thấy rất lo sợ, rồi nhìn cấp dưới của mình, sau đó nhìn những người ngồi phía sau xe. Lúc này mới bắt đầu cảm thấy khó khăn, nên làm gì đây? Nghĩ như thế, sĩ quan chỉ huy mới xuống xe.

“Chỉ huy, ngài không thể xuống xe.” Nhìn thấy chỉ huy của mình muốn xuống xe, binh lính vội vàng ngăn lại, bây giờ rất nguy hiểm, sao anh ta có thể để chỉ huy của mình ra ngoài gặp nguy hiểm chứ.

Nhìn cấp dưới của mình, sĩ quan nghĩ thầm, anh cũng không muốn xuống xe. Nhưng nếu anh không ra mặt trấn an những dị năng giả này, đến lúc đó họ đều rời đi thì nhiệm vụ này ai làm? Là một quân nhân, anh không thể lùi bước, phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp là chức trách của anh: “Tiểu Lưu, cậu tránh ra.”

“Không được, chỉ huy.” Nghe chỉ huy nhất quyết xuống xe, người lính trẻ đỏ mắt.

“Tránh ra, đây là mệnh lệnh!” Sao anh không biết sự quan tâm của cấp dưới chứ, nhưng không còn cách nào khác. Nghĩ như thế, sĩ quan xuống xe, anh nhất định phải trấn an những người này, cho dù phải đánh đổi cả mạng sống.

Đúng lúc ấy, có một cơn gió thổi qua, sĩ quan cảm thấy có một hơi thở lạnh lẽo xông đến, trực giác mách bảo sĩ quan rằng, cái chết đang sắp đến. Anh biết mình chạy không thoát, vậy mà, khi cái chết sắp ập đến, thì một bóng người ngăn trước mặt anh. Là ai, là ai đã không để ý tính mạng cứu anh? Cuối cùng, khi anh nhìn rõ ràng, đó là một người đàn ông áo đen, dù đứng sau lưng anh ta, nhưng sĩ quan vẫn cảm nhận được tử khí của thứ kia. Thứ đứng trước mặt người áo đen là cái quái gì vậy?

Zombie sao? Nhưng không phải zombie đều có da thịt thối rữa ư, sao lại giống hệt mô hình cơ bắp con người trong phòng học vậy. Cuối cùng cũng thấy rõ quái vật trước mắt, mọi người hoảng hốt, đây là cái gì? Có thể tưởng tượng được một kẻ không da, chỉ có cơ thịt bao quanh xương khớp đứng thẳng trước mặt mình sẽ như thế nào? Trong đội ngũ dị năng giả có mấy cô gái, thấy quái vật như thế hoảng sợ đến mức run cầm cập.

Những người khác nhìn thấy người áo đen bất ngờ xuất hiện, cảm đao trong tay chặn quái vật, trong lòng rất khiếp sợ.

Quái vật bị anh phá hư chuyện, rất tức giận, nhưng nó có thể cảm nhận được trên người anh có sát khí. Theo bản năng, quái vật tránh ra, anh vung đao bỏ về phía quái vật, thế nhưng nó lại đột nhiên biến mất.

Cảm thấy một luồng sống tinh thần bất thường, Bạch Nhược Oánh cau mày, không ngờ nó lại là zombie biến dị hệ không gian, nhưng bắp thịt toàn thân là sao đây? Nhìn quái vật biến mất trước mặt, anh cau mày lại, cũng cảm nhận được sống tinh thần cho nó toát ra khi chạy trốn.

Cảm thấy không còn nguy hiểm, sĩ quan nhìn anh rồi nói: “Chàng trai trẻ, cảm ơn anh.” Nghe được lời này, anh xoay đầu lại.

Nhìn thấy diện mạo của anh, sĩ quan âm thầm cảm thán, đúng là khó gặp trai đẹp, công thêm khí chất trên người, nhất định anh không đơn giản, nhưng anh là chứ? Trong căn cứ thủ đô không có người như vậy, chẳng lẽ từ căn cứ khác tới? Nhìn anh một mình đi đến, chắc chắn bản lĩnh không cần nói,

nghĩ như vậy, sĩ quan nổi lên chút tư tâm. Nếu có thể chiều mộ người này, không phải như hỏ mọc thêm cánh sao? Coi như không được, cũng có thể đi cùng anh ta, vừa rồi nhìn cảnh này, nếu có anh đi cùng, tin chắc rằng sĩ quan có thể trấn an mọi người, lòng bọn họ cũng cảm thấy lạc quan hơn.

“Chàng trai trẻ, anh đi một mình sao, là muốn đến thủ đô phải không? Chúng tôi chính là người của căn cứ thủ đô, đang ra ngoài làm nhiệm vụ. Mặc dù nhiệm vụ lần này nguy hiểm, nhưng thù lao nhiệm vụ rất đa dạng. Anh xem, có muốn đi cùng chúng tôi không?” Nghĩ sao nói thế, sĩ quan hỏi anh.

Nghe sĩ quan nói thế, anh nhìn sĩ quan một cái rồi lại nhìn Bạch Nhược Oánh trên xe.

Cảm nhận được ánh mắt của anh, Bạch Nhược Oánh không phản ứng gì, mới vừa rồi mắt hờn đã sớm bình thường lại. Nhưng chỉ có cô mới biết, trong lòng mình rất sốt ruột, mà nóng lòng cái gì, cô cũng không biết nữa. Nhưng cô không hiểu sao người kia vẫn luôn nhìn mình.

Ánh mắt của anh, nhiều người cũng nhìn thấy, nhìn anh rồi lại nhìn cô, trong lòng sáng tỏ. Nhưng không biết anh là người từ đâu đến, lại có bản lĩnh như vậy...Nghĩ thế, tâm tư mỗi người một khác.

"Được, nhưng tôi muốn đi cùng cô ấy." Nói xong anh chỉ vào Bạch Nhược Oánh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: No 47

Editor: Mai Tuyết Vân

Sĩ quan vốn còn tưởng phải phí công thuyết phục, lại bất ngờ nghe anh ta nói, ngăn người, nhìn theo ngón tay của anh. Người này là...Bạch Nhược Oánh đội trưởng Huyết Sắc.

Nhìn Bạch Nhược Oánh rồi lại nhìn sang anh, dù sĩ quan không biết thực lực chính xác của Bạch Nhược Oánh. Nhưng ngày hôm đó, cô có thể mang tới đồng thủy tinh thể kia đủ để tiểu đội của cô thăng lên cao cấp. Nên nhiệm vụ lần này mới đưa cô theo, nhưng nói thật, nhìn dáng vẻ xinh đẹp của cô, không nghĩ Bạch Nhược Oánh sẽ lợi hại đâu. Về phần số thủy tinh thể kia, xem ra tiểu đội Huyết Sắc vô tình có được, hoặc đội viên của cô khá mạng, còn cô nhiều nhất chỉ được có cái dị năng.

Sĩ quan gật đầu: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.” Thấy anh cũng nghiêm nghị không ngờ cũng có tâm tư kia. Rồi lại nhìn Bạch Nhược Oánh, xinh đẹp như phù dung, khí chất như sen trắng, một cô gái như thế rất hiếm thấy thời mạt thế, khó trách.

“Được, chàng trai trẻ, cậu có thể lập tức lên chiếc xe đó, còn không biết cậu tên gì?” Sĩ quan cho anh lên xe, còn về phần khác sẽ không giúp, muốn theo đuổi người ta, phải dựa vào chính anh rồi.

“Mặc Doãn Cuồng!” Nói xong, anh đi về phía xe của Bạch Nhược Oánh.

Nhìn theo bóng lưng của anh, sĩ quan lắc đầu một cái, thật đúng là cuồng vọng! Nhưng người ta có bản lĩnh, đúng là có tư cách kiêu ngạo: “Tiểu Lưu! Hạ lệnh, tiếp tục lái xe đi!”

Bạch Nhược Oánh ngồi trong xe, nhìn người đến gần, cô ép mình xoay đầu lại, không nhìn anh ta nữa. Nhưng ánh mắt của anh lại khiến người ta không có cách nào phớt lờ. Cho đến khi anh lên xe, ngồi kế bên cạnh cô, đột nhiên Bạch Nhược Oánh cảm thấy mặt mình rất đỏ.

Xe tiếp tục lái đi, người trên xe nhìn anh, về mặt mỗi người mỗi khác.

Tần Thiên nhìn Bạch Nhược Oánh, cau mày, Nguyên Ứng cũng không vừa mắt anh, có chút tính toán nhưng lại buông xuống. Người đàn ông này không phải ai cũng có thể thao túng được, anh dựa vào bánh bao mà ngủ, bánh bao ấm áp nhất. Lưu Minh nhìn anh một chút, rồi lại nhìn Bạch Nhược Oánh, được, người đàn ông này không tệ, còn phải quan sát thêm.

Hình Phong nhìn anh, rồi nhìn cô, trêu hoa ghẹo nguyệt. Lãnh Thanh Thanh cũng nhìn anh, rồi nhìn Hình Phong bên cạnh mình, không nói gì. Lý Kim Quang liếc nhìn anh, Thiệp Lăng Băng cũng nhìn anh, rồi nhìn Tần Thiên, sau đó nhìn Phương Di. Không biết đang nghĩ cái gì, mà xét lại dù anh rất đẹp, tiếc là quá lạnh lùng, cũng không có thể lực. Thể lực của Tần Thiên ở căn cứ rất lớn, cô ta dán thật chặt vào Tần Thiên, giống như còn chưa khôi phục tinh thần được.

[Mai Tuyết Vân: Mần nhìn nhau này hơi cực nha!]

Không để ý đến biểu hiện khác nhau của họ, anh chỉ nhìn Bạch Nhược Oánh, còn Bạch Nhược Oánh thì nhìn ra cửa để che giấu sự khản trương của mình.

“Nhớ kỹ tên anh, Mặc Doãn Cuồng.” Đột nhiên anh mở miệng, dọa Bạch Nhược Oánh giật mình, nghe anh nói thế, Bạch Nhược Oánh thật ra rất muốn nói, nhớ em gái anh, tại sao chứ? Nhưng cô không thốt nên lời, sau đó anh ngồi thẳng lưng, nhắm mắt lại.

Cảm nhận hơi thở vững vàng của anh, Bạch Nhược Oánh âm thầm thở dài một tiếng. Làm cái gì vậy chứ, thiết là, làm người khác vội vã cuống cuồng. Nhưng cô không biết, khi cô âm thầm thở dài, thì anh cũng cười khề.

Lúc này, trong xe cũng yên tĩnh lại, suốt hành trình, cũng không ai nói chuyện. Luru Minh nhìn người tựa lên vai mình, tức giận đến mức muốn đập anh ta xuống, nhưng cuối cùng vẫn không xuống tay được.

Xe đang chạy, không biết vì sao mọi người lại thấy càng lạnh, đành phải dựa sát vào nhau. Còn Bạch Nhược Oánh và người áo đen lại giống nhau, nhắm mắt an tĩnh nghỉ ngơi, giống như không muốn bị quấy rầy vậy. Nhìn hai người họ, mọi người có cảm giác không nói thành lời.

Cảm thấy hơi thở bên ngoài không giống, Bạch Nhược Oánh biết thời tiết thay đổi, giống đời trước sẽ bắt ngờ có mùa đông. Sau đó mùa xuân đến, vạn vật hồi sinh, khi đó đến thực vật cũng sắp biến dị, thế giới lại càng thêm nguy hiểm.

Đoàn xe quân dụng đi thẳng một đường, gặp phải zombie thì trực tiếp lái xe cán qua. Cho nên ngoại trừ xe lắc lư mấy cái, cũng không có chuyện gì đặc biệt.

Tuyết bắt đầu tan, làm nhiệt độ xung quanh giảm mạnh, xe quân dụng bình thường tất nhiên sẽ kém xe điều hòa không khí trên xe hàng. Cuối cùng, khi mọi người sắp chịu không nổi, xe ngừng lại, lúc này trời đã tối, lái xe ban đêm không an toàn. Mọi người tìm nơi dừng chân gần đây chuẩn bị nghỉ ngơi để sáng mai lên đường.

Vì chưa lên quốc lộ, nên xung quanh đường vẫn còn vài căn nhà. Nơi này cũng không có nhiều zombie, chỉ có mười con, dị năng giả quân nhân dọn dẹp zombie, thu gom thủy tinh thể. Mọi người thấy vậy cũng không nói gì, tất cả đều nhớ rõ cái nhiệm vụ thủy tinh thể đó. Nên cảnh này, mọi người đều ghim trong lòng, sau đó xuống xe chuẩn bị cơm tối rồi nghỉ ngơi.

Xuống xe, đi theo đội của mình, mặc dù nói hành động lần này quân đội có phát lương thực, nhưng vẫn có người mang theo lương thực của mình.

Luru Minh ăn thịt khô trong balo của mình, là bà Bạch tự tay làm cho anh, thật sự rất ngon. Nhìn Luru Minh ăn ngon miệng, Nguyên Ứng cảm thấy như có nghìn con côn trùng cào xé trong ruột. Mặt dày đi theo Luru Minh, đoạt lấy mấy miếng thịt khô trong tay Luru Minh, khiến thủ hạ của mình xấu hổ không thôi.

Bạch Nhược Oánh ngồi một góc ăn thức ăn, vậy mà khi người ta đang ăn vẫn có một người nhìn cô chăm chăm. Đồ ăn có ngon hơn nữa, cũng nuốt không trôi, Bạch Nhược Oánh nhìn Mặc Doãn Cuồng: “Anh muốn ăn sao?”

“Ừ!” Mặc Doãn Cuồng chỉ nói một chữ, nhận lấy mấy miếng thịt khô trong tay Bạch Nhược Oánh. Lần này cô đã nhìn thấy anh cười mỉm, Bạch Nhược Oánh bĩu môi.

“Này, Mặc Doãn Cuồng, anh rất lợi hại, dị năng của anh là gì, tốc độ cũng rất nhanh, dị năng tốc độ sao? Anh từ đâu đến, sao không thấy xe của anh, anh đi bộ đến ư? Trời ạ, đường xa như vậy, đứng rồi, tôi vẫn luôn muốn hỏi anh. Mặc ít như vậy không thấy lạnh sao? Còn nữa.” Luru Minh đang ăn thịt khô tò mò nhìn Mặc Doãn Cuồng. Anh phải tính toán thật tốt cho Bạch Nhược Oánh, trước tiên phải bắt đầu tìm hiểu anh, nhưng anh rất lợi hại, cũng đẹp trai, rất xứng với Bạch Nhược Oánh nhà Luru Minh.

“Bánh bao, bánh nao, anh còn chưa ăn no, em cho anh hết chỗ thịt khô này đi.” Thấy Luru Minh chỉ chú ý Mặc Doãn Cuồng, Nguyên Ứng không vui đoạt lấy thịt khô trong tay Luru Minh, nhét hết vào miệng.

“Á, thịt khô của tôi, cái tên khốn khiếp này, trả lại đây.” Trong nháy mắt đã khiến Luru Minh chú ý, cuối cùng cũng không hỏi dồn Mặc Doãn Cuồng nữa.

Bạch Nhược Oánh nhìn Mặc Doãn Cuồng, thật ra cô cũng muốn biết anh từ đâu đến và đang muốn làm gì. Thấy cô nhìn mình, Mặc Doãn Cuồng cảm thấy mùi vị của thịt khô này đúng là rất ngon. Ngày thứ hai, mặt trời nhô lên cao, đoàn xe tiếp tục đi, băng tuyết tan rất nhanh, đoàn xe lại đi đường nhỏ. Đất đầy tuyết, cho nên đường cũng tương đối bằng phẳng, nhưng bây giờ mấy lần bánh xe chìm trong bùn sinh. Sĩ quan chỉ huy quyết định, mọi người sẽ đi đường quốc lộ.

Mặt thể đã lâu, dị năng giả cũng xuất hiện, nên xe bỏ lại trên đường cao tốc cũng không nhiều. Thành thạo có vài con zombie lang thang bị xe quân dụng cán nát, liên lạc thông qua đài vô tuyến điện, sĩ quan quyết định sẽ đến căn cứ J trước. Tối đó bổ sung, sửa chữa một đêm rồi đi tiếp.

Trên đường đến căn cứ J, nhìn thấy một đám người lái xe chạy từ căn cứ J ra. Nhìn thời tiết như vậy, sĩ quan cảm thấy hoảng hốt, có cảm giác không ổn lắm giống như cái chết đang ập đến vậy. Nhưng bây giờ mọi người đều an toàn, không phải là anh nghĩ nhiều rồi chứ?

Cuối cùng, cũng tới được cổng vào căn cứ J, nhưng ở lối vào, có một cánh cổng sắt đã ngăn họ lại. Nhìn bên cạnh có một phòng nhỏ, xuyên qua cửa sổ thấy một người đứng gác bên trong.

Binh lính cho họ coi văn kiện xác nhận, người giữ kia nói rõ, muốn cũng được, nhưng mỗi người phải nộp một kg gạo. Đây là giá ưu đãi cho quân đội rồi, người bình thường đều là 3kg, nếu không cũng không được vào.

Người bên quân bộ nghe xong cũng cau mày, cuối cùng vẫn phải đồng ý. Bởi vì giống chỗ họ mà, người ngoài muốn vào căn cứ, không phải cũng phải làm như thế sao? Cuối cùng nộp lương thực, đăng ký xong rồi lái xe vào căn cứ J.

Sau khi kiểm tra một lượt, mọi người không bị thương hay xảy ra tình huống bất thường mới cho phép họ xuống xe. Lúc này, mặt trời vẫn còn ở trên cao,

ánh mặt trời gay gắt chiếu xuống cả một vùng đất.

Xuống khỏi xe, sĩ quan đi đến bộ chỉ huy của căn cứ, còn mọi người đều ngồi trong xe, không ai muốn ra ngoài chút nào. Trời càng ngày càng nóng, nghe tiếng nước ngoài cửa sổ chảy ngày càng lớn, thì ra tuyết trên nóc xe cũng đã tan ra.

Mọi người đều đang chờ sĩ quan hạ lệnh, Bạch Nhược Oánh nhắm mắt lại, nhớ đến việc đã lâu không vào không gian. Không biết sen đỏ đã nở thế nào, Bạch Nhược Oánh tập trung tinh thần, thần thức tiến vào không gian. Vậy mà lúc này, anh lại đột nhiên mở mắt, nhìn Bạch Nhược Oánh bên cạnh mình, ánh mắt lóe sáng rồi nhắm mắt lại.

Không khí trong không gian vẫn mát mẻ như thế, hít sâu vài hơi, Bạch Nhược Oánh cảm thấy tinh thần thoải mái không ít. Nhìn vườn ăn trái không xa, có một cây đào hấp dẫn sự chú ý của cô, nghĩ một cái, quả đào ngọt đã đến tay cô. Tiếc là cô dùng thần thức tiến vào không gian, ăn không được, đành phải để đào xuống. Bạch Nhược Oánh đi về phía ao máu, nhìn sen đỏ trong ao, không biết sau khi sen đỏ nở hết sẽ ra sao nhỉ?

Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Nhược Oánh vẫn nghĩ tới anh, Mặc Doãn Cuồng, cái tên có bao nhiêu tự đại kia chứ? Người đàn ông này vẫn luôn theo cạnh cô, không thích nói chuyện, tuy nhiên lại không bỏ qua được sự tồn tại của anh, đây là loại người đàn ông gì thế?

Không lâu sau, Bạch Nhược Oánh cảm thấy sĩ quan đã trở lại, thần thức trở lại cơ thể. Mọi người đều được gọi đến một kho hàng lớn nghỉ ngơi, may mà cũng không cách chỗ này mấy. Đứng dậy xuống xe, đi theo sĩ quan.

Mọi người đi đường, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt, phải biết trong mặt thể, đa số cuộc sống của mọi người đều như chạy nạn vậy. Nhìn đám người trước mặt, mỗi người đều mặc áo lông rất dày, có chút nào giống đang chạy nạn chứ? Mà bọn họ là ai?

Không để ý đến ánh mắt của họ, mọi người thần nhiên đi về phía kho hàng. Lúc này mọi đồ đạc trong kho hàng đã bị dọn sạch, chỉ có lẻ tẻ vài người, tìm nơi ngồi xuống. Bạch Nhược Oánh nhìn mặt trời ngoài cửa sổ cau mày lại. Người kính trẻ lấy nồi ra, đốt chút củi, nấu cơm, cơm trưa mọi người đều ăn chung.

Phương Di cả ngày đi theo Tàn Thiên, mà anh ta cũng thật dễ tính. Một chút cũng không nhìn ra vẻ nhẵn nhụi, Phương Di nói gì cũng đáp lại đôi câu. Nhưng Thiện Lăng Băng lại tức gần chết, sau đó là Ngải Tiểu Vũ, cũng khinh miệt nhìn Phương Di.

“Chị Phương Di, chị ở đây sao, đã mấy ngày không nhìn thấy chị rồi?” Đúng lúc này, một cô gái xinh đẹp đi về phía Phương Di và Tàn Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: No 48

Editor: Mai Tuyết Vân

Vì mọi người đều đang ngồi nghỉ, nên hành động của cô gái trẻ khiến bọn họ đều chú ý. Cô ta rất đẹp, hai mắt to tròn, khiến người khác cảm mến. Nhìn Vương San San lúc này, Bạch Nhược Oánh cảm thấy trên người cô không còn khí chất ngạo mạn nữa. Tựa hồ giống như một búp bê xinh xắn, lay động lòng người.

Cô gái ôm chặt tay Phương Di làm nũng, điều này khiến mấy chàng trai ở đây mềm lòng. Đột nhiên Bạch Nhược Oánh không biết, người đàn ông bên cạnh cô lúc này nếu nhìn thấy cảnh đó sẽ ra sao. Có giống bọn họ, đều mềm lòng hay không?

Khi cô làm bộ vô tình nhìn sang, thì phát hiện Mặc Doãn Cuồng đang nhìn mình. Trong con ngươi của anh chỉ có bóng dáng của cô phản chiếu, trái tim Bạch Nhược Oánh đập thịch một tiếng, rồi vội vàng đứng lên.

“Tiểu Oánh, cậu sao vậy, muốn đi đâu à?” Thấy Bạch Nhược Oánh đứng dậy, Lưu Minh tò mò hỏi. “Tôi đi vệ sinh.” Nói xong Bạch Nhược Oánh đi tới phòng vệ sinh.

“À, sao cậu lại gấp như vậy? Đau bụng à?” Lưu Minh nói xong, Bạch Nhược Oánh đen mặt: “Không có.” Bạch Nhược Oánh đi nhanh.

Thấy Bạch Nhược Oánh đã đi xa, ánh mắt của Mặc Doãn Cuồng như lóe sáng. Quan sát cô gái đang làm nũng và Phương Di bị ôm đến chán ghét, Mặc Doãn Cuồng nhắm hai mắt lại.

“Chị Phương Di, đây là bạn của chị sao. Anh ấy không phải đội trưởng Lôi Điện ư. Tàn Thiên, em đã nghe nhiều đến anh. Xin chào, đội trưởng Tàn, em là Vương San San. Là bạn của chị Phương Di, em là đệ năng giả hệ thủy, rất vui được gặp anh.”

Nhìn Vương San San, Tàn Thiên cười đáp lại: “Xin chào, anh là Tàn Thiên.”

Mặc dù, Tàn Thiên vẫn nhìn cô gái, nhưng trong lòng lại nghĩ đến Bạch Nhược Oánh, vừa rồi giọng nói của Lưu Minh không nhỏ, anh nghe thấy được, lo lắng không biết Bạch Nhược Oánh có sao không?

Thấy Tần Thiên tươi cười, sóng mắt Vương San San lưu chuyển, cau mày sau đó mỉm cười ngây thơ: "Đội trưởng Tần, anh rất đẹp trai, giống như mình tình hạm một vậy." Nhìn Vương San San đơn thuần, Tần Thiên lắc đầu cười: "Là em quá khen rồi." Sau đó hai người tiếp tục trò chuyện, Phương Di và Thiên Lăng Băng méo mặt. Hình Phong nhắm mắt, trong lòng khinh thường đám phụ nữ kia.

"Haizz, đã hơn bốn giờ rồi, sao mặt trời còn chói chang như vậy?" Lúc này, Lưu Minh lên tiếng. Hình Phong nghe xong cũng nhìn ra ngoài cửa sổ. Nguyên Ung xem thời tiết, cau mày, anh cũng cảm thấy không đúng lắm. Nhưng chỉ một lát không lâu sau, mọi người đều cảm thấy ngồi mãi cũng mệt. Nên muốn vận động một chút, rời khỏi vị trí cũ, kho chứa hàng rất lớn, có đến mấy tầng, mọi người nhanh chóng tản ra.

Bạch Nhược Oánh đi tới phòng vệ sinh, nhìn qua gương, thấy mặt mình đỏ hồng, thậm chí bản thân không có tiền đồ. Nhưng phòng vệ sinh rất hôi, vì ngày nay nước thiếu hụt nghiêm trọng, cho nên trong nhà vệ sinh sớm đã hết nước.

Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, Bạch Nhược Oánh thả thân thức, thấy có hai người đi vào nhà vệ sinh, cô lách người tiến vào không gian. Hai người đi vào, tra xét bên trong không có ai, khóa kỹ cửa, trong chốc lát đã coi hết đồ, bàn tay lớn nắm lấy bộ ngực đầy đặn, tùy ý vuốt ve, động tác phía dưới liên tục không dừng.

Cô gái ngồi trên bồn rửa tay, lắc lư theo động tác của người đàn ông, tiếng động mờ ám vang khắp nhà vệ sinh. Giọng điệu rên rỉ đứt quãng, nhưng rất kiềm nén, không lớn lắm, xem ra sợ người khác nghe thấy.

Thì ra là Vương San San, làm tình ở đây, xem ra chuyện ngày hôm đó đã khiến cô thay đổi không ít. Nhưng bọn họ cũng thật giỏi, nhà vệ sinh hôi như vậy mà cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng làm việc của hai người.

"Á, đội trưởng, đội trưởng, chậm... Chậm một chút, ư..." Giọng nói ngọt ngào, khiến người ta tê dại, mềm mại đến tận xương. Người đàn ông gia tăng tốc độ, hôn lên cơ thể trắng như tuyết của Vương San San. Càng bóp mạnh tay, "Lẳng lơ, kẹp chặt như vậy còn không thừa nhận mình lẳng lơ. Nhìn Tần Thiên không chớp mắt, sao nào, muốn để hân ta đút vào miệng nhỏ của em sao!"

"Em, em đâu có, em là nhìn chị Phương Di, cả ngày chị ấy đi theo Tần Thiên. Thậm chí cũng quên mất đội chúng ta, em nhìn không thuận mắt. Ừ, à, ừ, bây giờ dĩ nhiên giả không gian hiểm như vậy, nếu chị ta theo Tần Thiên. Nếu vậy, đội của chúng ta sẽ mất một kho hàng di động rồi, em không phải vì anh sao, đội trưởng, anh thật mạnh, thật là mạnh!"

Nghe cô ta kêu, Lý Kim Quang hưng hăng nhào nặn bộ ngực đầy đặn, phía dưới càng dùng sức. Trộn loạn ái kịch liệt như vậy, nhưng cô lại cảm thấy Vương San San không ổn. Khi Vương San San xoay người ngồi trên người Lý Kim Quang, đột nhiên Bạch Nhược Oánh thấy được sóng mắt của Vương San San thay đổi. Sau đó là một lần sóng tình thần phát ra, Bạch Nhược Oánh cau mày, sau đó gật đầu một cái, thì ra là vậy.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng kết thúc, vốn tưởng rằng hai người họ sắp đi. Nhưng không ngờ họ còn ở lại, vốn không có ý tách ra, Bạch Nhược Oánh cũng không muốn nhìn tiếp nữa.

"Đội trưởng, anh thật giỏi." Vương San San vươn đôi tay trắng ngần ôm lấy cổ Lý Kim Quang. "Đội trưởng, thật ra em có lên quan sát anh, có phải anh đã để ý Bạch Nhược Oánh rồi không?"

Không để ý đến họ nữa, Bạch Nhược Oánh muốn thừa dịp này hấp thụ linh khí trong không gian, tu luyện một chút. Nhưng đột nhiên nghe Vương San San nhắc đến tên mình, Bạch Nhược Oánh dừng động tác, tiếp tục xem. "Sao nào, bảo bối của anh, em ghen à?" Nghe Vương San San nói, Lý Kim Quang cau mày, bàn tay lại không đành lòng vuốt ve thân hình gợi cảm.

"Hừ, em nào có chứ, nhưng nhìn người đàn ông bên cạnh Bạch Nhược Oánh khó đối phó lắm. Hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh ta, không phải là cũng có ý với Bạch Nhược Oánh chứ?"

Lý Kim Quang cau mày, hân đối với cô gái tên Bạch Nhược Oánh kia rất muốn có được, nhưng đàn bà thì có nhiều, ngược lại người đàn ông bên cạnh cô, nếu có được sự trợ giúp của anh, như vậy... Đột nhiên, Lý Kim Quang nói với Vương San San, "San San, em cảm thấy Mặc Doãn Cuồng thế nào?"

Nhìn vào mắt Lý Kim Quang, Vương San San biết hắn đang muốn gì: "Đáng ghét, đội trưởng, trong lòng em chỉ có anh, anh cũng biết mà."

"Bé ngọc, trong lòng anh cũng chỉ có em. Nhưng năng lực của Mặc Doãn Cuồng rất mạnh, nếu tiểu đội của ta có hắn, không phải như hổ thêm cánh sao. Coi như hắn nhìn trúng Bạch Nhược Oánh, nhưng bảo bối của anh cũng đâu kém hơn cô ta là abo, bảo bối đã ra tay, tên kia còn chạy thoát sao."

Lý Kim Quang nói lòng hắn chỉ có cô, Vương San San khinh bỉ, nhưng ngoài mặt lại không để lộ: "Đội trưởng, anh xấu chết đi được, được rồi, vì sự nghiệp của đội trưởng, San San chỉ có thể chịu ảm ức. Nhưng đội trưởng, anh nhất định phải xử tốt với San San đấy!" Vương San San giống như không xương nằm trên người Lý Kim Quang.

"Tất nhiên rồi, bảo bối của anh, anh nhất định sẽ đối tốt với San San. Bây giờ, để anh làm bảo bối thoải mái nào. Bảo bối San San, nếu gã đàn ông nào yêu em, cũng sẽ trầm luân hết, bảo bối, miệng nhỏ phía dưới thật chặt, rất đẹp..." Sau đó, tiếng động mập mờ lại vang lên.

Bạch Nhược Oánh rơi vào trầm tư, nghĩ đến Mặc Doãn Cuồng, không biết anh ta sẽ phản ứng ra sao? Nghĩ xong, cô lắc đầu, cái này thì có liên quan gì đến cô, thôi, không muốn nghĩ, cũng không muốn nhìn thấy "chuyện tốt" nữa. Bạch Nhược Oánh xoay đầu, vung tay lên, lấy một chén nước muối, lạnh lạnh, uống xong cô ngồi xuống, bắt đầu hấp thụ linh khí trong không gian.

Không biết bao lâu nữa, cuối cùng phòng vệ sinh không có ai nữa, cô cũng đi ra.

"Tiểu Oánh, cậu chạy đi đâu vậy, bị đau bụng rồi đúng không, sao lại lâu như thế, có sao không? Cậu biết đó, có vài lời không hay, đau bụng không tính là bệnh, nhưng ăn nhiều quá cũng không tốt. Tiểu Oánh, có phải cậu ăn quá nhiều..."

Nghe Lư Minh lầm nhảm, cô không để ý đến con hàng nữa, liếc nhìn Mặc Doãn Cuồng. Sau đó nhìn ra bên ngoài, bây giờ đã hơn năm giờ chiều, mặt trời còn chưa lặn xuống núi, vẫn đứng giữa bầu trời, bên ngoài tuyết đã tan hết, khắp nơi đều ẩm ướt.

Mở túi đeo lưng, lấy một bình nước bên trong ra, Bạch Nhược Oánh đưa cho Lư Minh: "Cầm lấy nước và tinh thể của cậu, uống nhiều vào, rồi tìm nơi yên tĩnh đi hấp thụ năng lượng đi." Bạch Nhược Oánh đưa cho Lư Minh chai nước suối đã pha loãng, đối với việc hấp thụ năng lượng rất tốt. Hơn nữa, cô đã chuẩn bị đưa cho Lư Minh từ lâu, từ trước đến nay, cô đã xem Lư Minh như người nhà rồi.

Nhận lấy nước trong tay Bạch Nhược Oánh, nhìn cô cau mày nghiêm mặt, Lư Minh mặc dù bại não cũng sẽ hiểu được nó quan trọng. Cầm nước rồi gật đầu một cái, sau đó rời đi, lúc này, Nguyên Ứng cũng không ở cùng với Lư Minh. Vì đội viên tìm anh có việc, nên Lư Minh được thanh tịnh một mình.

Đã rất lâu, có người nhìn bên ngoài, đồng hồ đã báo tám giờ tối. Nhưng tựa sao mặt trời vẫn nhô cao như cũ.

Nhìn thời tiết bên ngoài, mọi người hoài nghi, vì sao hôm nay mặt trời không lặn? Ở các tầng lầu mọi người đều tụ tập lại một chỗ, cảm thấy rét lạnh, bỏ chút củi rồi đốt lên, tất cả đều quay quần, im lặng không lên tiếng.

"Chào mọi người, hoan nghênh đến căn cứ J, tôi là người phụ trách ở đây, Bạch Vũ. Hôm nay tình hình có chút đặc biệt, không biết vì sao bây giờ đã là buổi tối, nhưng mặt trời vẫn không lặn. Vì không xác định được nguyên nhân, nên hi vọng mọi người chú ý an toàn." Lúc này, loa trong căn cứ vang lên, "Còn nữa, vì nhiệt độ mặt trời rất cao, nên tuyết đã tan hết, đường xá vô cùng ẩm ướt, hi vọng mọi người chú ý an toàn."

Nhiệt độ tăng cao, dù trời không tối, nhưng người vẫn sẽ mệt mỏi, cũng may cửa sổ kho hàng có rèm che. Mọi người ăn xong, kéo màn lại rồi tìm một góc nhắm hai mắt lại.

Băng tuyết tan ra, lộ những thứ nằm dưới lớp tuyết, thi thể bị tàn phá dần dần lộ ra. Trong căn cứ J còn may, bởi vì thi thể đã bị dọn dẹp hết, nhưng bên ngoài căn cứ là những người bị zombie cắn chết, hoặc zombie còn sống, nhưng cũng chính ở đây, lại chưa có ai xử lý.

"Rầm rầm rầm" Một loạt tiếng vang đánh thức mọi người, cô thả thần thức cau mày lại, tháo rèm cửa xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: No 49

Editor: Mai Tuyết Vân

Hành động của Bạch Nhược Oánh cũng đánh thức một số người. "Ai vậy, làm gì vậy hả, có để người khác ngủ không?" Ánh mặt trời chói chang chiếu vào phòng, khiến nhiều người khó chịu tỉnh giấc. Phương Di vừa nhìn là Bạch Nhược Oánh đánh thức mọi người, càng thêm ôn ào, khuôn mặt chán ghét.

Cô không để ý đến họ, cô nhìn trời, lại thấy mấy con chim bên ngoài cửa sổ. Khi tuyết rơi, đã lâu rồi không thấy động vật, mà lúc này lại nhìn thấy chim màu đen, là quạ!

Cũng có rất nhiều người nhìn thấy chim ngoài cửa, những con chim này đều muốn phá vỡ cửa thủy tinh: "Không phải chúng muốn phá cửa vào đây tránh nóng chứ. Bây giờ đã là một giờ đêm, sao mặt trời còn chưa lặn?"

Giọng nói của Lư Minh khiến mọi người chú ý, họ nhìn đồng hồ, đúng là đã hơn nửa đêm, sao mặt trời còn chưa lặn.

Đám quạ ngoài cửa sổ giống như lời anh nói, bay đến trước mặt Bạch Nhược Oánh, khi cô nhìn thấy chúng, là zombie quạ. Không ổn rồi, nghĩ thế cô nhanh chóng kéo rèm cửa sổ lên. "Không ổn, là zombie quạ, mau đến chỗ an toàn đi."

Nghe cô nói thế, trong lòng mọi người đều oán trách: "Không phải chỉ là quạ sao, chỉ vài con, có gì ngạc nhiên chứ."

"Đúng thế, chỉ có vài con quạ, đã bị dọa đến mức này, thật không biết sao cô ta lại đi theo nữa."

"Thật không biết lúc cô ta làm nhiệm vụ sẽ thế nào đây."

"Vài con quạ đã dọa cô ta sợ đến thế này."

"Đàn bà, vẫn là đàn bà."

Mọi người khinh thường, cô cũng không tức giận, điều nên nói cô đã nói, nếu họ không nghe, hậu quả tự gánh chịu. Nơi này hội buôn bán, sẽ có kho

hàng khác, nghĩ như thế cô thả thần thức ra, phát hiện trên lầu có một kho hàng rất ổn.

Bọn họ tiếp tục ngủ, Bạch Nhược Oánh không quan tâm, cầm balo lên, nhìn Bạch Nhược Oánh hành động. Mặc Doãn Cuồng đứng dậy đi theo. "Tiểu Oánh, cậu chờ tôi với." Mặc Doãn Cuồng đã sớm bước theo, còn Lưu Minh thì vội vàng đứng dậy, cầm balo theo. Nhìn Lưu Minh đi rồi, sao Nguyên Ứng lại chịu ngủ một chút, thuộc hạ của Nguyên Ứng không còn cách nào khác là phải lẻo đẻo theo Nguyên Ứng.

Tần Thiên thấy Bạch Nhược Oánh rời đi, suy nghĩ một chút cũng đứng dậy rời đi. Thuộc hạ phía sau anh ta cũng phải đi theo, nhìn chằm chằm hành động của Tần Thiên, khi anh ta đứng dậy, Phương Di cũng thăm thách rồi đứng dậy. Thiện Lăng Băng nhìn thấy Tần Thiên đi, không cần phải nói, dĩ nhiên sẽ đi theo.

[MTV: Cái này như hiệu ứng bầy đàn nhỉ, đi một người là kéo cả bầy đi!!!]

Mặc dù, Hình Phong khinh thường tác phong của Bạch Nhược Oánh, nhưng nghe tiếng rầm rầm ngoài cửa sổ, buồn bực một chút cũng rời đi. Theo anh ta có Lãnh Thanh Thanh và đội viên của mình. Cuối cùng là Lý Kim Quang, vốn hắn cũng không muốn đi, nhưng nghĩ nếu như có cơ hội tiếp cận Mặc Doãn Cuồng thì tốt, sau đó cũng đi theo, đương nhiên còn có Vương San San. Cứ như vậy, một đoàn người rời đi, mọi người bĩu môi thăm thách thần kinh, xoay người tiếp tục ngủ. Sĩ quan chỉ huy, thấy nhiều dị năng giả rời đi như vậy, mang theo một đội binh đi theo, anh muốn biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Nhược Oánh đi lên lầu, tìm được vị trí kho hàng kia, mở cửa ra, bên trong kho hàng tối đen như mực. Hôm nay rất nhiều căn cứ không có điện, Bạch Nhược Oánh lấy ra một chiếc đèn pin cầm tay trong balo. Mặc Doãn Cuồng đi sau cô tiến lên cầm lấy đèn pin chiếu xung quanh một chút. Sau đó chỉ vào một vị trí, để Bạch Nhược Oánh ngồi xuống, nhìn hành động của anh, Bạch Nhược Oánh không nói gì cả.

"Tôi nói này, Tiểu Oánh, sao cậu lại đi nhanh như vậy chứ..." Cuối cùng, Lưu Minh cũng đuổi theo, anh thở hổn hển rồi ngồi xuống, theo sau anh có một đám người, "Hả, sao lại có nhiều người như vậy, Tiểu Oánh, đã xảy ra chuyện gì?"

Người theo sau Lưu Minh cũng đi đến trước cửa kho hàng, nhìn bên trong tối đen lạnh lẽo, cũng không muốn đi vào, nhưng đội trưởng đã đi vào, bọn họ không thể đứng ngoài được. "Đã xảy ra chuyện gì, Bạch Nhược Oánh, cô dẫn chúng tôi đến đây làm gì?" Nhìn kho hàng lạnh lẽo tối tăm, Phương Di không vui hỏi. "Bọn tôi không dẫn mấy người đi, là các người tự đi theo." Nghe Phương Di nói, Lưu Minh phản bác: "Không ngờ, cô lại đi theo, ai mượn cô đi chứ?"

Thật ra, Phương Di muốn rời đi, nơi này tối như mực rất đáng sợ, đến một chút ánh sáng cũng không có. Sĩ quan chỉ huy theo tới, thấy trước cửa kho hàng tụ tập một đám người: "Sao thế? Xảy ra chuyện gì? Sao lại tụ tập ở đây, đúng rồi, cô Bạch đâu, vừa rồi cô ấy nói quạ gì cơ?"

"Ngài chỉ huy, ai biết cô Bạch nói điên cái gì, dẫn cả một đám người đến đây, cũng không biết muốn làm gì. Cái gì mà zombie quạ, không phải chỉ là mấy con chim rách..." Phương Di bất mãn nói với sĩ quan.

"Nhìn phía sau, mau vào đi, rồi đóng cửa lại." Lúc này, Bạch Nhược Oánh hét lên.

Sĩ quan chỉ huy giật mình, sau lưng lại nhìn, tầng lầu này vẫn chưa có ai ở nên rèm cửa vẫn được mở. Phương Di càng hoảng sợ, vừa định phản bác, đã quay đầu nhìn cửa sổ. Lúc này có vô số đám quạ đen bay từ đâu đến.

Mọi người vội vàng đi vào kho hàng, vừa nhìn thấy đám kia, đã dọa một nhóm người cứng đờ. Ít nhất phải đến nghìn con, một đám đông như vậy nhào đến, con bà nó, lấy ở đâu ra nhiều quạ như thế?

Mọi người đóng kỹ kho hàng, lúc này, người ở dưới lầu vì chuyện lúc nãy nên ngủ không yên. A Ly đứng dậy kéo rèm cửa, muốn nhìn xem sao mặt trời còn chưa lặn. Nhưng khi hắn nhìn thấy bầy quạ đen bên ngoài, cả người đều ngậy ra, có người bị ánh sáng đánh thức: "CMN, mày làm gì vậy, có phải không để người khác ngủ... Á! Mau dậy đi, có biến rồi." Hắn ta gào thét đánh thức một nhóm người, mọi người mở mắt nhìn ngoài cửa sổ: "Nhanh lên, mau tìm chỗ trốn, kho hàng, đúng rồi mau tìm kho hàng." Sau đó bên trong hội trường hỗn loạn.

Rầm rầm, quạ đen liều mạng đập vào cửa sổ, nhìn đám người nháo nhác bên trong, mùi con người rất đậm, điều này khiến zombie quạ càng bị kích thích. May mà nơi này là kho chứa hàng lớn, cửa sổ ở đây dày hơn cửa sổ bình thường rất nhiều. Phần lớn quạ đen thấy không đập vỡ được liền thay đổi phương hướng, nhưng vẫn có con không để ý sống chết đập mạnh vào. Vì tiếng quạ kêu gào khiến rất nhiều người thức giấc: "Á, đã xảy ra chuyện gì?"

Người đàn ông gần cửa, vì ban đêm mặt trời còn sáng, nên kéo rèm cửa lại rồi ngủ. Nghe thấy tiếng quạ kêu, dụi dụi con mắt, mở rèm ra, cũng chú ý đến bầy quạ đen này. Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này dọa chết khiếp, nhưng cũng không để bụng, không phải chỉ là bầy quạ thôi sao? Đến khi quạ đen bắt đầu tông vào cửa sổ, lúc này mọi người mới có phản ứng.

Bọn họ không có gì để gia cố cửa sổ, cũng không có kho hàng để ẩn nấp, may là mùa đông, nên không ai mở cửa sổ hóng mát. Nhưng ngay cả như vậy, cũng không ngăn được bầy quạ đen ngửi được mùi con người mà lao đến, chúng cứ liên tục nhào vào cửa sổ.

"Rầm." Quạ tông vào cửa thủy tinh.

"Hả, đứa nào, không muốn sống nữa à? Làm tao giật mình!" Có người oán trách, dĩ nhiên có người còn đang ngủ.

"Rầm"

"Á! Cứu mạng!"

Cuối cùng, cửa sổ sắp bị tông nát, tiếng kêu thảm thiết vang lên bốn phía, có người phản ứng nhanh đều kéo rèm cửa lại, tưởng rằng như thế là xong nhưng kết quả vẫn như cũ: “Rầm, rầm.” Tiếng động va đập vẫn vang lên.

Đoàn người Bạch Nhược Oánh vẫn núp trong kho hàng, nhưng trên cửa của kho hàng vẫn có mắt mèo, hình như là cửa chống trộm. Trước nay sẽ không đặt châu báu ở nơi thế này, nhưng sao lại có cửa chống trộm được?

Người gần cửa nghe tiếng động bên ngoài, nhìn xuyên qua mắt mèo, người nọ bịt miệng, trượt xuống. Nhìn thấy dáng vẻ của binh sĩ kia như thế, cũng có rất nhiều người đi đến, muốn nhìn tình hình bên ngoài.

"Pằng" "Pằng" "Pằng"

Một đám quạ liều chết tông vào cửa sổ, bụng chim, miệng chim đều có vết nứt, đều méo mó. Nhưng bọn chúng lại không thấy đau, dùng hết sức đập mạng vào. Cho đến khi con đầu tiên tông đến nỗi nội tạng nát bét, máu tươi phun trào, nổ tung trong nháy mắt. Nghe thấy mùi máu, những con quạ này càng điên cuồng, cửa sổ tầng này bị tông vỡ, quạ đen bay vào....

Sau cửa chỉ còn lại một binh sĩ đang quan sát, thật ra anh cũng rất ghê tởm, nhưng sĩ quan đã dặn dò, không còn cách nào khác, binh sĩ vừa nhìn vừa báo lại tình hình bên ngoài. Mọi người chỉ nghe tiếng va chạm và tiếng kêu thảm thiết đã đủ run rẩy. Còn nghe trực tiếp từ miệng người lính, mấy cô gái run lấy bầy tìm kiếm cảm giác an toàn.

Đột nhiên người lính không lên tiếng nữa, sĩ quan hỏi: “Sao thế?”

Người lính trẻ nghe chỉ huy hỏi, từ từ xoay người lại, sắc mặt tái nhợt, trên trán đổ một tầng mồ hôi: “Báo, báo cáo chỉ huy, vừa rồi, vừa rồi có quạ cắn người, còn cắn xé nội tạng ra... Ặn.” Nói đến chỗ này, người lính trẻ nuốt nước miếng.

“Ặm!” một tiếng, trái tim mọi người nhảy lên một cái, vì cửa của họ bị tông vào. Nhưng đây là cửa chống trộm, thật phải cảm ơn người đã lắp đặt cửa chống trộm này. Bên ngoài tiếng kêu thảm thiết không ngừng lại, có người vừa kêu một tiếng đã lập tức bị một màu đen bao trùm, chưa tới mấy giây khắp người đã loang lổ toàn máu ngã dưới đất.

Cứ như vậy, có lẽ do cửa quá dày, quạ đen phát hiện không thể tông vỡ được, cho nên dừng lại. Thời gian từng giây trôi qua, không biết qua bao lâu, tiếng động bên ngoài nhỏ dần, tiếng va chạm cũng biến mất, trong không gian đột nhiên an tĩnh đến quỷ dị.

Bạch Nhược Oánh thả thần thức nhìn hoàn cảnh phía ngoài, lúc này trong này chỉ còn tiếng thở hổn hển.

Phượng Di ôm lấy tay Tần Thiên, Tần Thiên cau mày nhưng không đẩy cô ta ra. Còn Vương San San đâu, vừa mới nãy, cô còn thấy Vương San San điên cuồng chạy đến chỗ Mặc Doãn Cuồng. Càng muốn bay vào lòng ngực của Mặc Doãn Cuồng, nhưng chưa kịp tới gần, đã bị Mặc Doãn Cuồng đập một cước. Đáng thương cho Vương San San, một cái đập này lại ngay giữa ngực, đau đến chết đi sống lại, bây giờ còn chưa đứng dậy nổi, Bạch Nhược Oánh suýt chút nữa không nhìn được mà bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: No 50

Editor: Mai Tuyết Văn

“Sao thế, sao không có tiếng gì?” Không biết đã qua bao lâu, tiếng huyền não bên ngoài đã dừng lại, lúc này không biết là ai đang nói. Người lính trẻ nhìn ra ngoài, từng đàn quạ đen lần lượt bay ra: “Nó, bọn chúng đều bay đi rồi.” Sĩ quan chỉ huy và mọi người nghe anh ta nói bầy quạ đen đã đi rồi, đều thở phào nhẹ nhõm.

"Đi rồi."

"Nhanh như vậy sao."

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Đột nhiên, tất cả đều có một cảm xúc vui mừng vì sống sót qua tai họa, nghe quạ đen đã bay đi, cũng thở phào. Lúc này, Bạch Nhược Oánh cảm thấy có một luồng hơi thở nóng ấm kẻ sát bên tai, phả lên mặt cô. Bạch Nhược Oánh vừa muốn cử động, đột nhiên, một loại cảm giác ấm áp chạm vào môi cô.

Mặc Doãn Cuồng, sao lại là anh ta, lại hôn trộm mình vào lúc này chứ? Ở đây nhiều người như vậy, nếu bị phát hiện sẽ làm sao? Còn nữa sao cô không cảm nhận được nhỉ? Trong lúc Bạch Nhược Oánh còn bận suy nghĩ, thì đầu lưỡi của Mặc Doãn Cuồng không biết đã tiến vào khoang miệng cô khi nào. Hơi thở nóng ấm lấp đầy khoang miệng, cái lưỡi nóng bỏng đảo quanh từng góc ngách, sau đó mút chặt lấy đầu lưỡi cô.

Người đàn ông này, thật sự, nếu không phải nơi này có người, cô lại không muốn bị người khác nhìn thấy điệu bộ lúng túng. Rất muốn đánh anh, nhưng mà bây giờ không được, may mắn anh đã tắt đèn pin rồi, không phải đã dự tính đó chứ.

Anh hôn càng lúc càng sâu, Bạch Nhược Oánh cảm thấy mình không thở được, đúng lúc cô hết đường khí để thở, cuối cùng anh cũng buông cô ra. Tham lam hít thở, Bạch Nhược Oánh tức giận nhìn chằm chằm Mặc Doãn Cuồng. Trong bóng tối, giống như anh có thể nhìn thấy đáng về tức giận của cô. Anh mỉm cười, còn cô lại bị nụ cười ấy làm ngây ngẩn. Đầu nói, mỹ nhân cười khuyh thiên hạ, khi Mặc Doãn Cuồng cười đúng là một yêu nghiệt. Hơi thở ấm áp lại thổi bên tai, khiến Bạch Nhược Oánh run rẩy, tỉnh táo lên.

“Em là của anh.” Giọng điệu phảng phất sự tự tiện, kiên định, những lời này vẫn cứ lặp lại bên tai Bạch Nhược Oánh. Lại đợi một lát, xác định đám quạ đã bay đi xa, người lính trẻ thận trọng mở cửa, nhìn thi thể đầy đất. Anh ta lập tức nôn, sau đó mọi người đi ra ngoài, người thấy mùi máu tươi trong phòng, nhìn mảnh vụn xác người khắp nơi, nội tạng đều bị lôi ra ngoài. Trong lòng mới thấy may mắn, hèn là mình đã núp kịp.

“Sao đám quạ lại bay đến đây?” Nhìn tình cảnh trước mắt, Tần Thiên cau mày. “Tuyệt tan, dưới tuyết lộ ra rất nhiều zombie, động vật ăn thịt zombie bị thối rửa nên bị lây nhiễm, giống như chuột vậy.” Nghe câu hỏi của Tần Thiên, Nguyễn Ứng cau mày suy nghĩ rồi nói.

Không sai, Bạch Nhược Oánh biết, mặt thể rất nhiều động vật ăn thịt zombie, một số sẽ bị lây, trong số đó quạ là loài chim điển hình thích ăn thịt thối rửa nhất. Chỉ có một số ít bị lây, còn lại phần lớn không có việc gì cả, nhưng loài quạ không biết sao lại như thế. Trên lý thuyết thì không bị lây mà là tiến hóa, cho nên hỏi trong mặt thể loài nào đáng ghét nhất, tuyệt đối quạ đen sẽ đứng đầu bản. Bởi vì zombie quạ đều xuất hiện theo đàn, nhiều kiến còn cắn chết con voi, huống chi là một đám quạ đen có cánh.

“Chúng ta mau rời khỏi đây, nếu quả thật là zombie quạ, vậy xác người khắp nơi sẽ biến thành zombie đấy.” Đột nhiên nhớ đến vấn đề này, sĩ quan chỉ huy lớn tiếng nói. Nghe anh ta nói thế, mọi người run rẩy, đúng vậy, trong trụ sở này có bao nhiêu con người. Nhưng ai sẽ ngăn nổi đám zombie này, trong căn cứ đã trở thành một căn cứ chết, khắp nơi đều là zombie. Nghĩ thế, mọi người nhanh chóng rời đi.

Xác chết trên đất có bạn bè, có chiến hữu, trong lòng họ đều khổ sở, nhưng ngay cả khi như vậy, chỉ có một đường để đi. Chạy ra bên ngoài hội trường, xác chết khắp nơi không hề khiến họ dừng lại, mục tiêu của họ chỉ muốn lái xe rời đi. Loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu cứu bên tai, nhưng không ai qua giúp họ, bởi vì kết cục đã được định sẵn rồi.

Cuối cùng cũng chạy đến xe, còn may, bên trong xe không có ai, nên không bị quạ đen tấn công, cửa sổ xe vẫn nguyên vẹn. Khi lái xe đi, họ nhìn về phía cửa sổ, đã có một số bộ phận người bắt đầu cử động, bò dậy...

Không biết lính canh phòng và những người lãnh đạo căn cứ thế nào, tin rằng một căn cứ lớn như vậy, có thể vẫn còn người sống sót. Nhưng bên mình còn chưa lo xong, dù là ai cũng không thể quản nổi. Bạch Nhược Oánh cảm thấy một luồng sóng tinh thần ập đến, sau đó tiếp theo là tiếng thắng xe. Người trên xe lao về phía trước theo quán tính, không đợi họ kịp phản ứng thì rầm một tiếng. Xe của đám người Bạch Nhược Oánh bị một lực mạnh đập vào, khiến mui xe lồm xồm một lỗ.

Binh lính trên xe trong thời gian ngắn nhất đã chuẩn bị xong súng ống, nổ súng, nhắm vào con zombie ngay mui xe. Một con zombie người đầy cơ bắp, lại là một zombie cấp bốn? Chẳng lẽ đây là hình thái sau khi tiến hóa của zombie? Tốc độ zombie tăng nhanh, sức mạnh rất lớn, độ phản xạ cũng khiến người khác kinh sợ.

Bạch Nhược Oánh nhìn con zombie, đời trước cô chưa từng thấy qua, bây giờ zombie cấp bốn đã có cơ thịt, chẳng lẽ sau khi tiến hóa hoàn toàn, zombie sẽ biến thành bộ dạng ban đầu? Vì sao cô chưa từng thấy qua, chẳng lẽ cô sống lại đã tạo hiệu ứng cánh bướm? Thật ra khi nhìn thấy con zombie này, Bạch Nhược Oánh rất vui mừng! Vì cuối cùng cũng có thủy tinh thể, vậy sen đồ trong không gian mới có thể nhanh chóng nở hoa, và năng lực của cô mới có thể thăng cấp được.

Sĩ quan chỉ huy trấn định, nhìn hai cô gái trong xe, Phương Di và Vương San San im lặng. Phương Di là dị năng giả không gian, người này nhất định phải mang theo, nhưng còn Vương San San, không biết sao lại theo đến đây.

Nhìn Vương San San khỏe mạnh, Bạch Nhược Oánh liếc mắt, vừa rồi Mặc Doãn Cuồng đập một cái, ít nhất phải gãy mấy cái xương sườn. Nhưng bây giờ nhìn lại, vốn không sao cả, cô nhìn Vương San San kỹ một chút. Thì ra là vậy, không ngờ Vương San San lại là dị năng song hệ. Vương San San muốn dựa sát vào Mặc Doãn Cuồng, cô ta nhìn Mặc Doãn Cuồng, sóng mắt lưu chuyển, khóe miệng mỉm cười. Vật mà chỉ cười được một giây, Vương San San đã ngẩn người, giây sau đó đau đớn bất tỉnh dưới đất.

Nhìn Vương San San như vậy, người trong xe khinh thường, bọn họ cho là Vương San San bị dọa sợ nên ngất đi. Hình Phong càng thêm mắng phụ nữ là như thế, cảm thấy toàn bộ đàn bà đều yếu đuối thế kia. Còn cả Bạch Nhược Oánh không nhúc nhích kia nữa, dĩ nhiên ngoại trừ cô gái bên cạnh anh ta, Lãnh Thanh Thanh. Nhưng chỉ có Bạch Nhược Oánh biết, Vương San San không phải vì sợ mà ngất, chỉ là cô ta sử dụng dị năng với Mặc Doãn Cuồng, kết quả bị tinh thần lực cản trở, dẫn đến hôn mê.

Bạch Nhược Oánh nhìn hai người họ, không hiểu sao khóe miệng mình đã cong lên. Không ngờ Vương San San lại có thể sở hữu mị hoặc và chữa khỏi, khó trách đội ngũ lại mang cô ta theo. Dị năng chữa khỏi đúng là bảo bối đấy, chỉ tiếc rằng cấp bậc của Vương San San quá thấp.

Lúc này, zombie cấp 4 bị đạn lửa bắn bốc cháy, nó vung tay lên, một loạt cầu lửa lao đến. Mọi người đề ứng phó không kịp, đạn bắn cũng dừng lại, zombie cấp bốn dùng móng vuốt sắc bén của nó cào rách mui xe, mở toang nắp mui kim loại.

“Á!” Lần này chỉ còn Phương Di hét, Vương San San đã hôn mê, nhưng càng khiến người ta phiền não gì tiếng hét như xé rách màn nhĩ. Móng vuốt đen vung lên, quờ quạng trong không trung hình như muốn kiếm gì đó. Nhưng vì mui xe mở ra quá nhỏ, không thể làm gì được, lúc này Mặc Doãn Cuồng vung một đao, trong nháy mắt cánh tay của nó đã bị chặt đứt. Còn rơi một cách đẹp mắt lên người Vương San San đang hôn mê, nhưng không ai quan tâm việc ấy, có lẽ một đao kia khiến zombie càng thêm tức giận, lập tức nhảy xuống xe.

Nhìn cầu lửa trong tay zombie, mọi người vội vàng xuống xe, còn Vương San San cũng được Trương Hồng khiêng xuống xe. Từng quả cầu lửa bay về phía xe, không biết là cái nào đã đánh trúng thùng xe, khiến xe nổ tung. May là mọi người đã chạy nhanh, nhưng tiếng nổ to đã hấp dẫn xung quanh. Những zombie từ từ đứng dậy đi về phía này. Nhìn đám zombie xung quanh, toàn bộ đều ra tay, dĩ nhiên ngoại trừ Phương Di và Vương San San, trong lúc nhất thời, các loại dị năng đều thi triển trên người đám zombie.

Bạch Nhược Oánh lấy Âm Huyết từ trong balo ra, đây chỉ là che mắt, Âm Huyết luôn trong cơ thể cô, zombie chưa đến Bạch Nhược Oánh đã áp sát. Lửa đen, Bạch Nhược Oánh không muốn để lộ, cô nhắm ngay vào zombie cấp bốn. Nghĩ như thế, Bạch Nhược Oánh xông lên, dị năng tốc độ của cô phát huy ưu thế, xoay người thuận dị, Đường đao vung lên. Zombie cấp mới có trí khôn, đột nhiên cảm nhận được một hơi thở nguy hiểm đang lao đến mình.

nó lập tức muốn lách người tránh đi, nhưng tốc độ của nó sao sánh bằng Bạch Nhược Oánh được. Bạch Nhược Oánh vung đao chém vào thân thể của nó, cơ bắp zombie cấp 4 cứng như sắt, nhưng ngay cả khi thế cũng không quan tâm, cô đã có bảo đao Âm Huyết.

Một đao của Bạch Nhược Oánh chém đứt nửa người của zombie, máu của nó đều bị Âm Huyết âm thầm hấp thụ, không dây vào áo lông trắng của Bạch Nhược Oánh. Khi uống máu Đường đao rất phấn khích, nhưng zombie không mất đầu sẽ không chết. Bạch Nhược Oánh xoay người né tránh zombie cấp 4 vì tức giận mà bắn cần lửa. Lại bồi thêm một đao, đã bỏ đôi đầu zombie, cuối cùng nó cũng ngã xuống, rớt xuống thủy tinh thể. Bạch Nhược Oánh ném vào balo, âm thầm thu vào không gian, ném vào ao máu. Bạch Nhược Oánh thu hồi Đường đao, xoay người lại, chỉ thấy đám người phía sau ngậy người.

Ban đầu, họ không biết thực lực của cô, cho rằng cô chỉ là một cô gái không phù hợp. Mạt thế đến, dựa vào người thân mới có thể thoát nạn, dù lập tiểu đội Huyết Sắc, lấy được rất nhiều thủy tinh thể đổi điểm vinh dự. Trở thành tiểu đội cao cấp, nhưng đó cũng dựa vào người nhà hoặc là may mắn mà thôi. Nhưng hôm nay, thấy cô chỉ cần vài động tác đã tiêu diệt zombie lợi hại như vậy. Thấy cô di chuyển trong tích tắc, rồi nhìn thanh bảo đao của cô, khí chất thể kia, thật sự rất soái! Ngắn người, thực lực của cô không yếu, như vậy nếu cô muốn lấy những thủy tinh thể kia chắc cũng là điều dễ dàng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: No 51

Editor: Mai Tuyết Vân

Mọi người nhìn Bạch Nhược Oánh, thấy hơi thở khác thường của cô, rồi lại nhìn áo quần lông vũ trắng như trước. Tất cả đều kinh ngạc, mỗi người một suy nghĩ, tán thưởng, kinh ngạc, dĩ nhiên là ghen tỵ. Ngay cả những kẻ có ý xấu muốn động đến Bạch Nhược Oánh cũng phải thay đổi suy nghĩ, thu hồi ý định của mình. Cho dù họ còn tâm tư kia, bọn họ cũng tự biết mình không có năng lực cao đến thế.

Sĩ quan quân đội nhìn Bạch Nhược Oánh như vậy, cuối cùng cảm thấy tiểu đội của cô rất xứng đáng trở thành tiểu đội cấp cao. Anh liếc nhìn Bạch Nhược Oánh, rồi lại nhìn Mặc Doãn Cuồng, khoan hãy nói, hai người này rất xứng đôi, đen trắng? Nghĩ như vậy, sĩ quan không thể không bật cười vì suy nghĩ của mình.

Ở xa, phần lớn zombie đã bị tiêu diệt, chỉ còn một ít là đang từ từ bò dậy. Vì mới bị bày zombie quạ tấn công, hy sinh rất nhiều người trong đội, cho nên có nhiều chiếc xe để trống. Mọi người rời khỏi chiếc xe hư, đổi xe lần nữa rồi lên đường.

Ngồi trong xe, Bạch Nhược Oánh nhắm mắt lại, cảm thấy rất nhiều ánh mắt nóng bỏng nhìn mình. Có Tần Thiên, Lý Kim Quang, còn có những người khác, không ngờ, còn cả Hình Phong. Tất nhiên có chút oán hận, ghen tỵ, Thiện Lăng Băng, Phương Di. Cũng có người tán thưởng như Nguyên Ứng, Mặc Doãn Cuồng. Xe vẫn đi thẳng về phía trước, nhưng tâm tư mỗi người lại khác nhau.

Xem đồng hồ, đã là buổi trưa ngày hôm sau, đưa mắt nhìn lên, mặt trời vẫn chiếu sáng như trước, không có dấu hiệu sẽ lặn. Lúc này, Vương San San cũng tỉnh lại, dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cô ta cảm thấy không khí trong xe có chút quái dị. Cô nàng cũng không dám đến gần Mặc Doãn Cuồng nữa.

Xe vẫn đi, mọi người cứ nhìn Bạch Nhược Oánh, cũng có chút mệt mỏi, hướng chỉ, xe là các chiến sĩ quân đội thay nhau lái. Cho nên mọi người cũng không cần quá tập trung tinh thần, không lâu sau, người trong xe đều nhắm hai mắt lại.

Cảm thấy bọn họ đều nhắm mắt dưỡng thần, thần thức của Bạch Nhược Oánh tiến vào không gian, nhìn ao máu, ngắm sen đỏ, hình như đã nở ra một chút. Vậy khi nào nó mới nở hết đây? Cô đoán muốn đóa hoa này nở hết phải cần rất nhiều năng lượng, vậy thì thủy tinh thể phải cao cấp hơn rồi.

Nghĩ tới đây, Bạch Nhược Oánh nhớ tới khi mình giết zombie kia, zombie cấp 4 rất mạnh, nhưng vẫn không phải đối thủ của cô. Vậy thì cô không cần phải e ngại zombie cấp 4 nữa, nhưng còn zombie cấp 5 cô có thể đối phó được không?

Zombie cấp 4 đã có bắp thịt, vậy zombie cấp 5 hoặc cao hơn thì sẽ có cả da ư? Nếu vậy thì bọn chúng và con người có gì khác nhau? Không biết khi cô đối mặt với zombie cấp năm có thể giải quyết nhẹ nhàng như vậy không nữa?

Thời tiết bên ngoài kia, mặt trời vẫn luôn nhô cao, nhưng chỉ vài ngày thôi, vài ngày nữa thời tiết sẽ bình thường. Đông đi xuân đến, vạn vật hồi sinh, khi đó động vật, thực vật đều tham gia tiến hóa. Nói như thế thì cuộc sống càng thêm khó khăn, bây giờ việc duy nhất có thể đảm bảo tương lai an toàn, chính là cả nhà phải nhanh chóng tăng thể năng. Nhưng cô không biết hiện giờ người nhà ra sao rồi, chỉ là cô phải mau chóng trở về mới được. Nghĩ đến thế, cô nhìn sen đỏ một chủ rồi đưa thần thức ra ngoài không gian.

Đoán chừng nếu đi như vậy, không lâu sau nữa sẽ đến căn cứ H, hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ sớm, rồi trở về nhà an toàn.

Người trong xe cũng nhắm mắt dưỡng sức, có người mơ hồ ngủ mất. Lúc này, Phương Di tỉnh lại, cô ta muốn đi vệ sinh, Phương Di chỉnh sửa quần áo một chút, muốn gọi người kính dừng xe, để cô ta đi xuống. Nhưng ai ngờ khi cô ta nhìn về phía cửa đã nhất thời hết âm lên.

Bị tiếng hét chói tai đánh thức, mọi người không vui cau mày, nhìn theo ngón tay của Phương Di, qua cửa sổ đã nhìn thấy rất nhiều zombie, có khoảng ba, bốn trăm con.

Cách rất xa cũng có thể ngửi thấy mùi vị tanh nồng trên người zombie, ánh mặt trời khiến tuyết tan, không bị đóng băng nữa, không có gì có thể ngăn cản đám zombie. Mặt trời gay gắt khiến máu xác chết bốc hơi, tạo nên một mùi hôi thối khiến người khác buồn nôn! Lúc này mọi người cảm thấy, thì ra tuyết rơi cũng rất tốt.

Binh sĩ nhìn thấy tình hình như thế, nhanh chóng lấy súng lên đạn, binh sĩ có dị năng cũng đã chuẩn bị xong. Dù sao những người trong xe đều là tài nguyên quý giá, nhiệm vụ lần này rất quan trọng.

“Cứu mạng, cứu mạng!” Đúng lúc ấy, phía sau bắt gặp có một chiếc xe nhỏ, trong xe có mấy người. Họ chạy phía trước zombie, nhìn thấy nơi này có xe quân đội, người trong xe hét lớn.

Mọi người đều thấy, nhưng không ai nói gì, các binh sĩ cũng không để ý đến những người này. Vì mục tiêu của bọn họ là đám zombie phía sau, trong lúc nháy mắt, tiếng súng vang lên, máu tanh và đầu người bay lên. Bên trong chiếc xe nhỏ vang lên tiếng hét chói tai, điều này khiến mọi người cau mày.

Xe nhỏ cũng đuổi kịp xe quân đội: “Các anh là quân nhân sao, mọi người muốn đi đâu, có thể đưa tôi theo được không?” Cửa sổ xe mở ra, bên trong có người thò đầu ra ngoài, là một cô gái nhìn chiến sĩ trên xe rồi hỏi.

Thấy cô gái điềm đạm đáng yêu, khiến người lính kia mềm lòng, nhưng chuyện này anh không thể làm chủ được, cần phải có chỉ thị của sĩ quan: “Cô chờ một chút, tôi đi báo với chỉ huy.” Nói xong, người lính trở vào bên trong.

Xe vẫn đi về phía trước, phía sau zombie ngã xuống từng mảng lớn, vẫn đuổi theo đoàn xe. Cuối cùng cũng cách bầy zombie rất xa, đến khi không thấy chúng nữa, người lính mới ra ngoài nói với cô gái trong xe bán tải: “Chúng tôi đi thành phố H, nhưng là làm nhiệm vụ. Mọi người muốn đi theo cũng được, nhưng thức ăn phải tự lo liệu.”

“Được, cảm ơn anh, binh sĩ.” Nói xong cô gái cười nói với người trong xe, mấy người trong xe vui vẻ hẳn lên.

Không biết bọn họ là ai, nhưng chẳng ai đi quan tâm, Bạch Nhược Oánh nhìn chiếc xe đằng xa, cảm thấy không thoải mái. Nhưng cô cũng không để trong lòng, những người này là ai, đầu liên quan đến cô, sau đó cô nhắm mắt lại. Mặc Doãn Cuồng nhìn chiếc xe kia rồi cau mày, sau đó anh nhìn Bạch Nhược Oánh bên cạnh mình, cuối cùng cũng nhắm mắt lại. Thời gian trôi qua rất lâu, mọi người đều mệt mỏi, nên dừng xe, lấy đồ ra ăn. Mọi người ăn chút lương khô, nghỉ ngơi một chút rồi tăng tốc lên đường đến căn cứ H.

Cứ như vậy, hai ngày rong rã trên đường, chiếc xe kia vẫn bám theo. Cũng không đến gần, dù là ăn cơm cũng không quấy rầy mọi người. Cho nên không ai quan tâm trên xe là ai, dần dần đều quên mất họ. Hai ngày trôi qua, cuối cùng đêm cũng đến, mọi người vui đến mức suýt nữa khóc. Trời đã tối rồi, dù có nằm ngủ ban ngày nhưng ngủ không thể thoải mái bằng ban đêm. Đêm đầu tiên tới, mọi người quyết định tìm một nơi tốt rồi ngủ một giấc an ổn.

Không biết vì sao, khi mặt trời không lặn, thời tiết cũng càng ngày càng ảm áp. Giống như mùa xuân đã đến, mầm non ven đường cũng nảy nờ. Nói như vậy, cho dù người bình thường cũng sẽ không thấy lạnh. Đoàn xe lên đường, cuối cùng cũng nhìn thấy một khu dân cư, mấy căn nhà bỏ trống, bốn phía không có ai, ngay cả zombie cũng không có. Mọi người thấy hoàn cảnh như vậy, trong lòng đều cảm thấy vui vẻ, tự tìm phòng cho mình rồi nghỉ ngơi.

“Cô Bạch, tôi có thể gọi cô là Nhược Oánh không?” Thấy Bạch Nhược Oánh xuống xe, Tàn Thiên đi theo, anh ta dịu dàng nhìn cô. Nhìn anh ta, rồi lại nhìn Phương Di đổ ký và Thiện Lăng Băng ở sau lưng. “Đội trưởng Tàn, chỉ là tên thôi mà, gọi thế nào cũng được.”

“Nhược Oánh, lần này ra ngoài, chỉ có cô và Lưu Minh, các bác vẫn khỏe chứ?”

Nhìn Tàn Thiên như vậy, Bạch Nhược Oánh không biết anh ta muốn làm gì, làm quen sao? Nhưng hình như có chút chàm: “Thật xin lỗi, vì không có thiết bị truyền tin, tôi cũng không rõ tình hình ở nhà lắm. Tôi nghĩ, bọn họ đều khỏe, dù sao cũng là căn cứ thủ đô.” Lúc đang nói, Bạch Nhược Oánh nhìn người đi về phía mình, Mặc Doãn Cuồng. Thấy anh nhìn Tàn Thiên rồi cau mày, Bạch Nhược Oánh cảm thấy cũng không tệ.

“Tiểu Oánh, cậu làm gì ở đó vậy, mau tới đây, chúng ta chuẩn bị ăn cơm.” Lưu Minh gọi, Bạch Nhược Oánh nghe thấy, cô nhìn về phía Tàn Thiên: “Thật xin lỗi, đội trưởng Tàn, người nhà tôi đang gọi, anh có chuyện gì sao?”

“Không có, đứng rồi Nhược Oánh, nếu như cô thiếu đồ ăn thì cứ đến chỗ tôi mà lấy. Mọi người ra khỏi nhà đã không dễ dàng gì, hai người cô và Lưu Minh cũng không mang nhiều lắm, lại ăn không nhiều, chỗ tôi có rất nhiều.”

“Không cần, chỗ tôi cũng có rất nhiều, đủ để bảo bối của tôi ăn no.” Lúc này, không biết Nguyên Ứng chạy đến lúc nào, nghe Tàn Thiên nói, cũng chen vào: “Đi thôi, đừng để bánh bao nhỏ của tôi đợi lâu chứ.” Nói xong, Nguyên Ứng đi về phía Lưu Minh, mà lúc này Mặc Doãn Cuồng cũng tiến lên kéo

Bạch Nhựt Oánh rời đi. Nhìn Mặc Doãn Cường kéo tay Bạch Nhựt Oánh, Tần Thiên cau mày, Vương San San ở xa thấy cảnh này, mắt lóe sáng.

“Này, cái tên biến thái này, ai cho anh ới chứ, tôi gọi là Tiểu Oánh, anh đến đây làm gì...” Từ xa vang lên tiếng kêu của Lưu Minh.

“Anh không thích hẳn.” Nghe tiếng Lưu Minh và Nguyên Ứng ồn ào, Bạch Nhựt Oánh lắc đầu, đột nhiên một giọng nói vang lên bên tai. Bạch Nhựt Oánh xoay đầu lại, vậy mà khi cô nhìn vào ánh mắt ấy, cứ như bị hút vào đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy kia vậy.

“Này, hai người nhìn đủ chưa, tôi nói nếu hai người nhìn chưa đủ thì đợi ăn cơm xong rồi tiếp tục nhìn. Hoặc nhìn không nổi thì về đi xem phòng trước đi, đừng để bánh bao nhỏ của tôi chờ sốt ruột chứ.” Câu nói đánh thức Bạch Nhựt Oánh, đột nhiên cô không ý thức được mình đang làm gì, khuôn mặt ửng đỏ, trừng mắt nhìn Mặc Doãn Cường, xoay đầu đi về phía căn nhà.

Thấy khuôn mặt ửng đỏ của cô, ánh mắt của Mặc Doãn Cường lại sâu thêm, thời khắc ấy, anh đã quyết định mình không thể chờ được nữa.

P/s: Hôm nay sinh nhật mình *tung bông, tung bong* Dù không biết viết như thế này thì có ai đọc được. Nhưng chỉ muốn thỏa mãn tâm trạng tự kỷ một chút thôi Không cầu giàu sang phú quý, chỉ cầu hạnh phúc bình an!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: No 52

Editor: Mai Tuyết Văn

Thật ra ngày khi nhìn thấy Bạch Nhựt Oánh, anh đã biết cô gái này chính là của mình. Nhưng cô còn yếu như vậy, vẫn chưa thể nào chịu được chuyện anh muốn làm. Cho nên anh quyết định đi theo cô, chờ cô mạnh lên. Nhưng khi anh chính thức ở bên cạnh cô, thì trên người Bạch Nhựt Oánh lại có một sự hấp dẫn vô hình. Vừa bắt đầu, anh cho rằng đây là vì linh khí trên người Bạch Nhựt Oánh. Khi ở hội trường kho hàng, anh hôn Bạch Nhựt Oánh, lúc đó mới biết hóa ra không phải vì linh khí trên người cô, mà là vì bản thân Bạch Nhựt Oánh.

Lúc này, chỉ một ánh mắt đã khiến tim anh đập nhanh, biết mình không còn nhiều thời gian, Mặc Doãn Cường quyết định không đợi nữa, vì anh đã thích cô mất rồi. Quay đầu nhìn về chiếc xe bán tải cách đó không xa, Mặc Doãn Cường cau mày lại, xem ra thời gian không còn nhiều, không ngờ họ lại tìm thấy anh sớm như vậy. Ngồi trên ghế ăn thức ăn do Lưu Minh nấu, Bạch Nhựt Oánh không biết mình đang ăn cái gì, có mùi vị thế nào. Trong đầu cô toàn hiện lên ánh mắt vừa rồi của Mặc Doãn Cường. Mặc Doãn Cường đi vào nhà, Lưu Minh tự động xới cơm cho em vợ tương lai, Nguyên Ứng nhìn thấy lại ghe tỵ.

Đêm đã khuya, Nguyên Ứng mất ngủ, đòi ngủ chung phòng với Lưu Minh. Cuối cùng Lưu Minh không ngăn được, dù sao cũng không phải lần đầu tiên. Thôi, nghĩ vậy Lưu Minh đành phải đồng ý với kế hoạch “ở chung” của Nguyên Ứng. Nhưng anh lại không biết, tình hình sau này sắp trở thành “Bánh bao nhỏ bị đè” Haizz! Một đi không trở lại.

Bạch Nhựt Oánh nhắm mắt nằm trên giường, lần đầu tiên cô cảm thấy mất ngủ, trong lòng cảm thấy khó chịu. Không biết vì sao, nhưng cảm giác kỳ quái này rất đáng ghét. Càng nghĩ càng phiền lòng, cô quyết định đi vào không gian tĩnh lặng, hít thở chút linh khí sạch sẽ, thanh tịnh đầu óc. Vừa mới tắm xong đã phát hiện trong phòng mình đột nhiên xuất hiện tiếng động khác thường. Bạch Nhựt Oánh nhanh chóng ra khỏi không gian, vừa định gọi Âm Huyết, thì một hơi thở quen thuộc đã ập đến.

Không gọi Âm Huyết nữa, Bạch Nhựt Oánh nhìn Mặc Doãn Cường xuất hiện từ hư không, cô cau mày: “Rốt cuộc anh là ai? Vì sao lại đột ngột xuất hiện, còn nữa, đến đây làm gì?” Mặc Doãn Cường nhìn Bạch Nhựt Oánh, thời tiết đã ấm lại, mặc dù không mặc áo lông nữa. Nhưng anh lại không ngờ lúc này Bạch Nhựt Oánh chỉ mặc một áo ngủ mỏng manh.

Nhìn thấy sự đề phòng trên mặt Bạch Nhựt Oánh, Mặc Doãn Cường cau mày anh không thích ánh mắt này của cô. Anh không trả lời câu hỏi của Bạch Nhựt Oánh, đi về phía giường ngủ, ngắm cơ thể đẹp đẽ mà bộ đồ ngủ không cách nào che giấu được. Đôi mắt của anh càng sâu, trong nháy mắt, Mặc Doãn Cường đã trực tiếp đè lên người Bạch Nhựt Oánh, nuốt tiếng hét sắp thoát ra khỏi miệng Bạch Nhựt Oánh vào miệng mình.

Bị động tác bất ngờ của Mặc Doãn Cường dọa sợ, lúc này cô không biết phải làm sao. Bạch Nhựt Oánh có thể gọi Âm Huyết, giết chết người đàn ông này, nhưng không vì sao, trong lòng lại không muốn. Cô quyết định tiến vào không gian, như thế thì có thể tránh được Mặc Doãn Cường. Lúc này cô cũng không quan tâm sẽ bị bại lộ nữa, nghĩ là làm, cô lặn người vào không gian. Nhưng không ngờ người đàn ông này cũng tiến vào không gian với cô, hơn nữa còn nằm thoải mái trên chiếc giường kingsize nữa, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mặc Doãn Cường cũng không có bởi vì hoàn cảnh đột nhiên biến hóa xảy ra mà dừng lại động tác của hắn, đang ở Bạch Nhựt Oánh cảm giác mình mau đầu chỉ là tức tới thời điểm, mặc Doãn Cường mà cần chính mình là một, đôi môi đau đớn thức tỉnh Bạch Nhựt Oánh, nàng xem hướng mặc Doãn Cường.

“Em không tập trung, nên chịu phạt.” Nói xong, Mặc Doãn Cường hôn cô lần nữa. Bạch Nhựt Oánh cảm thấy trong xoang mũi mình đều tràn ngập mùi hương của Mặc Doãn Cường. Mặc Doãn Cường bắt đầu hôn đến tai, thật ra Bạch Nhựt Oánh biết, lỗ tai chính là vị trí nhạy cảm nhất của cô. Cho nên khi Mặc Doãn Cường ngậm lấy vành tai của mình, Bạch Nhựt Oánh cảm thấy có một dòng điện chạy khắp cơ thể. Cổ áo ngủ không bị kéo ra lúc

nào, bàn tay nóng bỏng của Mặc Doãn Cường luồn vào trong bắt lấy một bên ngực đầy đà.

Bạch Nhựt Oánh cảm thấy toàn thân đều run rẩy, giống như là lần đầu tiên, đời trước, mặc dù cô đã làm rất nhiều, nhưng đều vì cô ngu ngốc. Chưa từng có cảm giác như thế này, đột nhiên cảm thấy trên ngực ẩm ướt, cô cúi đầu nhìn. Chỉ thấy không biết từ khi nào Mặc Doãn Cường đã ngấm lấy một bên còn lại, đầu lưỡi nóng bỏng đảo quanh nụ hoa hồng nhạt.

“Anh...Anh...Anh...” Bạch Nhựt Oánh không biết mình nên nói gì bây giờ, phải làm gì đây. Lúc này cô nên bảo vệ trinh tiết của mình, ngăn người đàn ông này lại: “Á!” Khi Bạch Nhựt Oánh vừa định biến suy nghĩ thành hành động, Mặc Doãn Cường bỗng nhiên cắn một cái, khiến đầu óc Bạch Nhựt Oánh trống rỗng.

Mặc Doãn Cường mút nụ hoa của Bạch Nhựt Oánh, phía dưới đã bắt đầu cắn trướng khiến anh điên cuồng. Hung hăng nhào nặng bộ ngực mềm mại, khiến đóa hoa càng thêm nổi bật, lại cắn mút thật sâu. Cảm thấy cô ươn eo lên một chút, đưa nụ hoa đến gần hơn, một tay kia anh cũng không nhả rời, không hề bỏ quên nụ hoa còn lại. Trong miệng Mặc Doãn Cường ngấm một bên, tay thì yêu thương bên còn lại. Mùi thơm trên cơ thể Bạch Nhựt Oánh sau khi tắm khiến anh mê muội, Mặc Doãn Cường vuốt ve làn da trơn mượt của Bạch Nhựt Oánh, lần tìm xuống dưới.

Đầu óc Bạch Nhựt Oánh trống rỗng, không biết giờ phút này đang xảy ra chuyện gì. Cô chỉ cảm thấy một cảm giác không thể nói thành lời, trong cơ thể có thứ gì đó muốn vỡ tung, khiến cô khó chịu. Nhưng khi cô tỉnh táo lại, quần ngủ của cô cũng không biết đã bị vứt ở đâu mất. “Không, không được.” Bạch Nhựt Oánh yếu đuối rên rỉ, giống như con mèo nhỏ giương móng vuốt khiến Mặc Doãn Cường ngứa ngáy, bàn tay vuốt ve bấp dùi bóng loáng của Bạch Nhựt Oánh.

Linh khí trong không gian khiến Mặc Doãn Cường rất thoải mái, anh ngừng đầu lên từ bộ ngực của Bạch Nhựt Oánh, trong đôi mắt sâu không thấy đáy tràn ngập hình bóng cô. Nhìn đôi môi đỏ mọng rung động lòng người của Bạch Nhựt Oánh, Mặc Doãn Cường hôn cô. Áo ngủ sớm đã cởi ra, quần ngủ cũng không thấy đâu, Bạch Nhựt Oánh bị Mặc Doãn Cường hôn đến mức không thở được. Cô cảm thấy bàn tay của Mặc Doãn Cường giống như có lửa, lướt đến đâu nơi đó như bốc hỏa.

Không biết từ khi nào, trang phục của Mặc Doãn Cường cũng không thấy đâu, da kề da, hợp làm một. Bạch Nhựt Oánh rung động, không ghé thăm giống đời trước, nhưng là trái tim rung động. Bàn tay lớn của Mặc Doãn Cường không ngừng tung hoành ngang dọc trên người cô, cuối cùng cũng di chuyển vào sâu trong bấp dùi, lạng lẹ vuốt ve hoa huy*t của cô.

Bạch Nhựt Oánh giật mình tỉnh táo, nhìn người đàn ông yêu nghiệt trước mắt. Con người đen tuyền sâu không thấy đáy, khuôn mặt anh tuần bất phạm. Lúc này vì động tình mà đôi môi xinh đẹp đỏ mọng, người đàn ông này rất xuất chúng. Lúc này, vật cực nóng của anh cũng đang hung hăng đặt trên bụng cô. Tay của anh chỉ quyền luyến vuốt ve bên ngoài hoa huy*t, đã khiến Bạch Nhựt Oánh bụng dưới của Bạch Nhựt Oánh co giật theo bản năng: “Không...Không được.” Nhưng cô lại thấy anh hít một hơi thật sâu.

Mặc Doãn Cường nhìn Bạch Nhựt Oánh, thấy trong mắt cô chỉ có bóng dáng của anh. Lúc này Mặc Doãn Cường mới cảm thấy thỏa mãn, vuốt ve bấp dùi Bạch Nhựt Oánh, đi tới hoa huy*t, cảm thấy Bạch Nhựt Oánh rung động. Anh duỗi ngón tay, trong nháy mắt đã đưa vào, cảm thấy cơ thể co giật. Động hoa siết chặt lấy ngón tay của mình, cảm thấy thế, khiến Mặc Doãn Cường có chút không chịu được. Miệng hoa đã sớm ướt át khiến Mặc Doãn Cường không cách nào tiếp tục màn dạo đầu được nữa, anh đã không nhịn nổi rồi, cắn răng đỡ phần thân của mình lên, tiến thẳng về phía trước....

Nóng bỏng, huyết động ướt át bao quanh anh, Mặc Doãn Cường cảm thấy rất thoải mái, thoải mái muốn chết được. Vật cực nóng đâm vào, đau đớn trong tích tắc, sau đó loại cảm giác rất nóng lui tới khiến Bạch Nhựt Oánh giống như cá mắc cạn, hô hấp khó khăn. Cuối cùng, vận động đưa đẩy nguyên thủy nhất cũng bắt đầu...

Không biết đã qua bao lâu, không biết trong cơ thể tích bao nhiêu chất lỏng. Cả mắt cũng không mở nổi, cuối cùng anh cũng rời khỏi cơ thể cô. Sau đó, cơ thể cô được đặt trong hồ nước mát lạnh, sức lực dần dần được hồi phục, tinh thần cũng khôi phục mấy phần, rồi từ từ rời khỏi hồ nước. Bạch Nhựt Oánh cảm thấy mình được đặt lên giường, cô cho rằng mình đã được ngủ. Nhưng khi cô muốn ngủ, lại cảm thấy hai chân bị mở ra, một cỗ nóng bỏng truyền đến từ dưới thân. Bạch Nhựt Oánh cố mở mắt, giữa hai chân mình là đầu của Mặc Doãn Cường, Bạch Nhựt Oánh mở to mắt...

Mặc Doãn Cường không biết mình đã phát tiết bao nhiêu lần, đến khi bụng cô không chứa nổi nữa, anh mới thả cho Bạch Nhựt Oánh. Khi anh rời khỏi cô, từ hoa huy*t chảy ra chất lỏng trắng hồng, khiến anh suyt chút nữa nhịn không được hóa sỏi lần nữa. Nhưng khi nhìn thấy thể lực của Bạch Nhựt Oánh mất hết, anh lại không đành lòng, ôm lấy Bạch Nhựt Oánh, nhìn suốt thán ngoài cửa sổ, Mặc Doãn Cường ôm Bạch Nhựt Oánh đặt vào hồ nước.

Cuối cùng cũng tắm rửa sạch sẽ cho cô, đặt cô lên giường, mở hai chân cô ra. Thật sự anh chỉ muốn xem cô có bị thương hay không, nhưng khi nhìn cánh hoa xinh đẹp kia, lại khiến anh trầm luân lần nữa. Đóa hoa mới nở, tản ra mùi thơm dụ hoặc, quyến rũ anh hóa thân làm sỏi...

Cuối cùng khi Mặc Doãn Cường ngừng đầu lên, Bạch Nhựt Oánh cũng thấy rõ phần thân của Mặc Doãn Cường. Giống như cánh tay nhỏ của em bé, Bạch Nhựt Oánh không biết mình phải làm gì. Nhưng vật kia lại tiến vào hoa huy*t của cô lần nữa, Bạch Nhựt Oánh hiểu, đời này chắc chắn cô sẽ không có cái danh tiết trong truyền thuyết kia rồi. Sau đó lại mỗi hồi dời sông lấp biển, để mặc cho bản thân điên cuồng thác loạn trong bể dục...

Không biết lai lịch của anh, không biết anh làm thế vì cái gì, càng không biết sao anh có thể tiến vào không gian của cô. Cái gì cô cũng không biết, nhưng lúc này cô chỉ biết, phần thân của anh vui trong cơ thể mình. Cô thật sự chỉ muốn cả đời kết hợp với anh thật chặt, hi vọng đời này anh đừng rời khỏi cô...

P/s: Máu máu mất máu

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: No 53

Editor: Mai Tuyết Vân

Không biết trời đã sáng từ khi nào, trong không gian đã sáng chứng tỏ bên ngoài cũng sáng. Có linh khí trong không gian nên hai người không mệt nhiều, rửa mặt xong, chuẩn bị thật tốt. Trong tích tắc, Bạch Nhưộc Oánh mang theo Mặc Doãn Cuồng ra khỏi không gian trở về phòng. Cô nhìn Mặc Doãn Cuồng, không nói gì cả. Mặc Doãn Cuồng cũng nhìn cô, không nói gì. Mặc Doãn Cuồng ôm Bạch Nhưộc Oánh, ôm rất chặt, giống như Bạch Nhưộc Oánh chính là bảo vật quý báu của anh vậy, siết chặt.

“Anh nghĩ mình sắp phải đi, anh thật sự không muốn, nhưng đến cuối cùng anh vẫn không thể quyết định được.” Mặc Doãn Cuồng cảm thấy, khi mình nói ra lời này, Bạch Nhưộc Oánh căng thẳng, “Anh không muốn đi, nhưng không thể không đi, Nhưộc Oánh, anh không bỏ được em. Chuyện ngày hôm qua, có lẽ đối với em mà nói, xảy ra quá nhanh, nhưng mà anh không chịu được. Anh vốn là kẻ ích kỷ, anh phải làm thế, vì em là của anh.”

Chưa bao giờ nghe Mặc Doãn Cuồng nói nhiều như vậy, Bạch Nhưộc Oánh không lúc này tâm tình mình ra sao nữa. Thì ra tình yêu chính là đến lúc không đề phòng, tình yêu chỉ trong khoảng khắc, thế nhưng người đàn ông này sắp rời khỏi, cô phải làm gì đây? Với kinh nghiệm kiếp trước, cô không thể để mình tin tưởng vào tình yêu, nhưng kiếp này thì sao, cô còn có thể tin anh không? “Khi nào anh trở lại?” Cố gắng kiềm nén cảm xúc, Bạch Nhưộc Oánh tỏ ra kiên cường hỏi, không hỏi anh khi nào đi, chỉ hỏi lúc nào anh về.

Biết cô cố tỏ ra mạnh mẽ, Mặc Doãn Cuồng ôm chặt lấy Bạch Nhưộc Oánh: “Sen đỏ vốn vô tâm, nếu như nó có cơ hội nở hoa, khi hoa nở là lúc thích hợp.” Không trả lời câu hỏi của Bạch Nhưộc Oánh, Mặc Doãn Cuồng chỉ nói một câu, nhưng những lời này lại khiến Mặc Doãn Cuồng cảm thấy mình vô dụng. “Làm sao anh biết sen đỏ?” Nghe Mặc Doãn Cuồng nói thế, Bạch Nhưộc Oánh khiếp sợ đẩy Mặc Doãn Cuồng ra, nhìn vào mắt của anh, sao anh có thể đi vào không gian của cô, vì sao lại biết về sen đỏ?

“Anh không thể tiếp tục ở cạnh em, càng không thể làm liên lụy đến em, thật xin lỗi, Nhưộc Oánh, anh yêu em.” Vẫn không trả lời cô, Mặc Doãn Cuồng khổ sở nhìn Bạch Nhưộc Oánh. Lúc Mặc Doãn Cuồng nói thế, Bạch Nhưộc Oánh cảm thấy có một chấn động trong không gian. “Mau trở lại không gian!” Bạch Nhưộc Oánh cảm thấy mình bị anh đẩy một cái, rồi tiến vào không gian của mình. Lúc này, cô muốn đi ra ngoài, lại phát hiện, không gian giống như bị hạ một cấm chế, vì sao cô không thể ra ngoài.

“Âm Huyết, Âm Huyết.” Bạch Nhưộc Oánh gọi Âm Huyết, nhưng Âm Huyết không xuất hiện. “Mặc Doãn Cuồng, người chạy đi đâu, không ngờ đã thành hình người rồi, lại còn dám lang thang trong tam giới, hôm nay chúng ta phải đánh người hồn bay phách tán!” Giọng điệu mềm mại vang lên, không hiểu vì sao lại có bốn cô gái xuất hiện, đều mặc áo trắng, khiến người ta cảm thấy phiêu diêu như thần tiên.

“Không!” Bạch Nhưộc Oánh hét lên, đáng tiếc người bên ngoài không ai nghe thấy. Mặc Doãn Cuồng bị bốn thanh kiếm xuyên tim, biến mất. Nhìn cảnh tượng này, bốn cô gái kia lộ vẻ tươi cười, “Hừ, còn tưởng thứ gì, dù là đại ma đầu đi nữa, tỷ muội chúng ta mỗi người một kiếm, hần còn không hồn phi phách tán sao?”

“Vẫn là sư tôn lợi hại, không ngờ nhiều năm như vậy, lại để hần hóa hồn lang thang, may đã bị tỷ muội chúng ta tiêu diệt, nhưng tại sao thế giới này lại bắt ngờ xuất hiện một cỗ tà khí vậy?”

“Ta nghĩ là sư tôn chuyện nhỏ xé ra to, để chúng ta cẩn thận tên ma đầu này.”

“Mặc kệ nó, chúng ta nhanh đi thôi.”

“Chờ một chút, các tỷ có cảm thấy trong phòng này còn một hơi thở khác, hình như có người?”

“Người nào chứ, không có đâu.”

“Đúng vậy, chuyện tỷ lo nhất hiện nay chính là roi tiên.”

“Roi tiên là sư phụ cho chúng ta để bắt sống Mặc Doãn Cuồng, đáng tiếc, khi chúng ta vừa đến thế giới này, roi tiên đã bị mất, khi trở về làm sao ăn nói với sư tôn đây?” Đúng lúc bốn người còn đang nói chuyện, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, “Tiểu Oánh, tiểu Oánh, mau dậy ăn cơm thôi.”

Lúc tiếng của Lưu Minh vang lên, bốn cô gái kia nói: “Chúng ta mau rời đi, Mặc Doãn Cuồng đã bị tứ kiếm xuyên tim, hồn bay phách tán, chúng ta trở về nói với sư phụ. Mặc Doãn Cuồng không chịu an phận lãnh phạt, đã đồng vu quy tận với roi tiên. Về phần roi tiên, chúng ta vốn không có cách nào tìm thấy, lại nói nếu không phải sư tôn cảm thấy hơi thở của Mặc Doãn Cuồng, sư phụ sẽ không quản chuyện nhân giới. Nói gì thì nói, nhân giới không liên quan đến chúng ta, chỉ cần bốn người chúng ta cùng nhất trí, ai cũng không thể biết được.”

“Tốt!” Nói xong, bốn người biến mất vào hư không, lúc này, cuối cùng Bạch Nhưộc Oánh cũng có thể từ không gian bước ra. Ngoài cửa tiếng gõ cửa vẫn vang, nhưng Bạch Nhưộc Oánh giống như không nghe thấy, cô ngơ ngác nhìn căn phòng. Nhìn vào chỗ Mặc Doãn Cuồng biến mất, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Mặc Doãn Cuồng đã đi đâu, bốn cô gái lúc này là ai, bọn họ đang nói gì vậy, ai là ma đầu, cái gì là roi tiên, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì thế này?

Hồn bay phách tán? Không, không đâu, đột nhiên nói đến bốn chữ này, Bạch Nhực Oánh hoảng sợ, cô liên tục phủ nhận, không đâu, không thể nào. Mặc Doãn Cuồng không thể biến mất như vậy, nhưng anh lại cứ thế mà biến mất, không còn gì cả.

Bạch Nhực Oánh nhớ tới lời Mặc Doãn Cuồng nói, cô lách mình vào không gian lần nữa, nhìn sen đỏ trong ao máu, Bạch Nhực Oánh do dự, nên hay không nên? Cuối cùng, cô đến gần sen đỏ, hoa nở giữa ao máu không nhìn rõ được bên trong. Bạch Nhực Oánh bước xuống ao máu, ao máu sùi bọt, giống như axit, Bạch Nhực Oánh cảm thấy hai chân bị ăn mòn. Nhưng cô vẫn tiến về phía trước, cô muốn biết một chuyện, càng đến gần càng đau đớn, vẫn không ngăn được Bạch Nhực Oánh tiến lên, cuối cùng, sen đỏ hé nở gần ngay trước mặt.

Sen đỏ không có nhụy? Nhìn sen đỏ, Bạch Nhực Oánh cẩn thận vuốt ve cánh hoa, vậy mà lúc này, cánh sen lại úp vào, nước trong ao máu cũng không sùi bọt nữa. Cuối cùng cô đi từng bước trở về bờ ao.

Ao máu khiến chân cô bị ăn mòn, đau đớn không dứt, cô đi về phía suối nước, bỏ hai chân vào bên trong. Loại bỏ da thịt hư thối, sinh ra da mới, đau đớn càng tăng lên, nhưng cô không cảm thấy gì. Nhìn sen đỏ từ xa, nó nhất định sẽ nở hoa, khi đó, Mặc Doãn Cuồng, em mặc kệ anh là người hay quý, anh đều phải xuất hiện trước mặt em.

Ngày trước, hy vọng sen đỏ nở hoa để gia tăng thực lực bản thân, vì muốn sống thật tốt, vì muốn bảo vệ an toàn cho người thân. Nhưng bây giờ, lại thêm một lý do nữa, Mặc Doãn Cuồng, muốn anh trở lại! Muốn sen đỏ nở hoa, sẽ phải cần rất nhiều thủy tinh thể cao cấp nữa, còn phải có nhụy hoa, nhất định phải tìm thấy hoa tâm. Thì ra ngay từ lúc đầu anh xuất hiện, lần đầu tiên hôn cô, khoảnh khắc anh nhìn cô, cô đã dần dần đặt anh trong lòng. Hiểu được những thứ này, sự kiên nghị lóe lên trong mắt cô gái, cuối cùng Bạch Nhực Oánh ra ngoài, tiếng gõ cửa vẫn vang lên, Bạch Nhực Oánh mở cửa phòng

“Tiểu Oánh, cậu làm sao vậy, sao không trả lời tôi, cũng không mở cửa cho tôi, suýt nữa là tôi đập cửa rồi, có phải cậu bị sao không...” Thấy vẻ mặt căng thẳng của Lưu Minh, trong lòng Bạch Nhực Oánh dần âm lại, chỉ là vừa cẩn thận quan sát bộ dạng Lưu Minh một chút, Bạch Nhực Oánh đã cau mày. Nghĩ thế nào, Bạch Nhực Oánh lại lấy từ không gian ra một bình nước, đưa cho Lưu Minh. “Rửa vết thương một lần, lập tức sẽ khép miệng, haizz!” Sao Bạch Nhực Oánh lại đột nhiên có cảm giác “nhà có con gái đã lớn” là thế nào nhỉ?

“Hà? Vết thương, tiểu Oánh?” Lưu Minh vẫn còn đang lù lù đột nhiên bị Bạch Nhực Oánh cắt ngang, anh nhận lấy bình nước trong tay Bạch Nhực Oánh, hoài nghi nhìn cô. Nhưng lúc này, Bạch Nhực Oánh đã đi ra ngoài, Lưu Minh vừa cử động, thì một cơn đau thấu tim truyền đến từ phía dưới. Lưu Minh tỉnh ngộ, chẳng lẽ tiểu Oánh đã đoán đúng, là cái này, vậy, vậy... Trời ạ, Nguyên Ưng đáng chết, anh không còn mặt mũi nhìn ai nữa rồi...

Đi tới phòng khách, ngồi trước bàn ăn, nhìn người đang mặc tạp dề bận rộn, “Đối tốt với cậu ấy, không được lừa gạt hay bắt nạt Lưu Minh, nếu không tôi sẽ không bỏ qua cho anh.” Nghe thấy Bạch Nhực Oánh nói, khóe miệng Nguyên Ưng lộ nụ cười thỏa mãn, “Cô yên tâm, bánh bao nhỏ là của tôi, ngoại trừ tôi ra, không ai có thể bắt nạt em ấy.” Nhìn Nguyên Ưng kiên định, Bạch Nhực Oánh cúi đầu ăn bữa sáng trên bàn, “Mặc Doãn Cuồng, anh cũng là của em, ngoại trừ em ra, ai đừng hòng bắt nạt anh.” Bạch Nhực Oánh âm thầm thề.

Lúc này, Lưu Minh đi ra, anh cúi đầu, giống như trẻ con làm sai việc bị bắt quả tang vậy, mắc cỡ, ngại ngùng không dám ngồi xuống. “Bánh bao nhỏ, em làm sao vậy, sao lại xuống giường rồi, không phải đã bảo em ở trên giường nghỉ ngơi rồi sao ư? Còn xuống giường làm gì, còn đau không, thật xin lỗi, hôm qua anh dùng sức hơi mạnh. Có thể ngồi ghế được không, hay là anh lấy cho em cái đệm, không thì về giường đi, anh mang đồ ăn vào cho em...” Nhìn Nguyên Ưng riu rít như bà mẹ già, Lưu Minh thật sự muốn giết người tị chỗ, nhưng anh vẫn cúi đầu, cẩn thận liếc trộm Bạch Nhực Oánh.

Nhìn bộ dạng cô vợ nhỏ của Lưu Minh, Bạch Nhực Oánh cảm thấy trên trán mình đổ mồ hôi: “Khụ, vết thương của cậu ấy đã tốt hơn rồi.” Bạch Nhực Oánh có ý ho khan, thật ra cô không có thành kiến với việc này. Trước khi mặt thế, cô không kiêng kỵ gì, huống chi bây giờ đã mặt thế, phần lớn phụ nữ là hàng hóa trong tay đàn ông. Một số đàn ông cũng tìm người mạnh, đi chung với mình. Ai còn để ý chuyện này chứ? Thêm việc dọc đường cô đã quan sát Nguyên Ưng, nhân phẩm của người này không tệ. Nghĩ thế, Bạch Nhực Oánh không kiêng dè lấy mấy viên thủy tinh thể và mấy bình nước từ không gian ra.

Nhìn động tác của Bạch Nhực Oánh, Nguyên Ưng sững sờ một chút, sau đó thoải mái, thì ra Bạch Nhực Oánh cũng sở hữu không gian, nghĩ thế, anh ta bật cười. “Anh cười cái gì?” Thấy Nguyên Ưng cười, Lưu Minh hung hăng trừng mắt nhìn Nguyên Ưng.

“Bánh bao nhỏ, em thật đáng yêu.” Nói xong, Nguyên Ưng hôn lên mặt Lưu Minh một cái, khiến Lưu Minh đỏ bừng mặt: “Không ngờ, cô Bạch lại có dị năng không gian, thấy như vậy, tôi nhất định phải nhìn Tàn Thiên bị xấu mặt, nhưng bánh bao nhỏ không sao thật chứ?” Thật ra, cả Lưu Minh và Nguyên Ưng đều rất cảm động, Lưu Minh không ngờ cô lại vì mình mà bộc lộ không gian trước mặt người khác, còn lấy rất nhiều thủy tinh thể và nước suối ra ngoài.

Thì ra trong lòng Lưu Minh đã sớm phát hiện nước suối của Bạch Nhực Oánh là nước suối thánh rồi. Vì nước không chỉ nâng cao thực lực dị năng giả, mà còn chữa được bệnh và vết thương. Thật ra anh rất muốn gọi nước suối này là “nước thần tiên”, nhưng ngày hôm đó khi anh vừa nói ra suy nghĩ này, đã bị mọi người cười nhạo. Bạch Nhực Oánh vừa cho anh nước suối rồi, vậy còn lấy ra vài bình nữa, Lưu Minh nhìn Nguyên Ưng bên cạnh một chút, rồi đẩy một bình qua.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: No 54

Editor: Mai Tuyết Vân

“Em không sao, nhưng nước Tiểu Oánh đưa cho anh không phải nước suối bình thường, đây chính là nước suối thánh. Nếu như anh bị thương, cho dù vết thương có nặng đến đâu, chỉ cần nhỏ vài giọt, sẽ lành lại ngay. Chưa hết đâu, nước suối này còn có thể tăng cấp dị năng của anh lên đấy.” Nói xong, Luru Minh đưa nước suối và thủy tinh thể trên bàn cho Nguyên Ứng.

“Nói cho anh biết, dị năng giả muốn tăng cấp phải dựa vào thủy tinh thể, nhưng bây giờ trong căn cứ mọi người còn chưa biết. Còn chúng em là ngoài ý muốn mà biết được, anh nắm chặt thủy tinh thể trong tay, phát động tinh thần hấp thụ năng lượng bên trong, như vậy dị năng của anh sẽ tăng cấp.”

“Hả? Nhờ vào cái này mà tăng cấp sao, anh vẫn cho là dựa vào thực chiến để nâng cao năng lực chứ. Nhưng bánh bao nhỏ, nước suối có thật là hiệu nghiệm không, em thật sự không sao chứ?”

“Tất nhiên rồi, nước suối của Tiểu Oánh là thuốc chữa bệnh siêu cấp đấy, anh dám không tin sao?” Nghe Nguyên Ứng nghi ngờ nước suối của cô, Luru Minh lập tức đứng dậy, muốn chứng minh công dụng của nước suối: “Anh xem, hiện tại em rất tốt, đi lại bình thường, sao không có tác dụng được.”

Nhìn Luru Minh, Bạch Nhược Oánh lắc đầu một cái, tên ngốc này, cô đã sớm nhận được ánh mắt cảm ơn của Nguyên Ứng. Chỉ có anh là ngốc mà thôi, nhưng khoan hãy nói, con hàng bại não này rất biết cách làm người khác cảm động. “Anh cứ gọi tôi là Nhược Oánh, nhưng vừa rồi anh nói chuyện Tần Thiên là thế nào?” Lắc đầu một cái, Bạch Nhược Oánh nhìn về phía Nguyên Ứng lần nữa.

“Tên Tần Thiên, tôi nghĩ mọi người cũng nhận ra, Tần Thiên luôn nhìn cô với con mắt khác. Nhưng cho dù tiểu đội Lôi Điện có thực lực mạnh mẽ, nhưng bây giờ thứ họ thiếu nhất chính là dị năng giả không gian. Cô nhìn cách Tần Thiên đối xử với à Phuong Di đáng ghét đó cũng biết. Chẳng qua, nếu như hắn biết được cô sở hữu dị năng này mà nói, ha ha...” Nguyên Ứng không nói tiếp.

“Im miệng, nói cho anh biết, việc Tiểu Oánh có dị năng không gian, nếu anh dám nói cho người khác biết, em sẽ dạy dỗ anh, hừ.” Nghe Nguyên Ứng nói xong, Luru Minh lập tức xù lông, Tiểu Oánh làm vậy coi như là vì mình, chuyện này không thể lan truyền.

“Em không thích Tần Thiên, dối trá, cả ngày mang bộ dạng hòa nhã, với ai cũng cười, hắn ta không thấy mệt sao? Hừ, so với Mặc Doãn Cuồng thì hắn còn kém xa, em vẫn thích Mặc Doãn Cuồng hơn, phong thái rất xứng đôi với Tiểu Oánh. Khó trách Tần Thiên có thể chịu đựng sự dằn dũa của Phuong Di. Hừ, anh, nhớ, nếu như anh dám tiết lộ bí mật của Tiểu Oánh...”

Nhìn ánh mắt uy hiếp của Luru Minh, sao Nguyên Ứng lại cảm thấy bánh bao nhỏ đang quấy rối mình thế này? Nhớ đến chuyện tối qua, Nguyên Ứng cảm thấy lòng mình rạo rực. “Yên tâm, anh sẽ không rảnh rỗi mà nói cho Tần Thiên biết đâu. Anh còn muốn xem chuyện cười của hắn mà, nếu hắn thật sự đón nhận Phuong Di. Không biết Thiện Lăng Băng sẽ ra sao, ha ha, khi đó đúng là không dễ nhìn đâu.”

“Hừ, coi như anh biết điều.” Luru Minh cảm thấy có thể miễn cưỡng tha thứ cho Nguyên Ứng được rồi. “Nhưng sao hôm nay không thấy Mặc Doãn Cuồng nhỉ?” Nghe Luru Minh nhắc đến Mặc Doãn Cuồng, Bạch Nhược Oánh đột nhiên cảm thấy mình ăn no rồi, “Tôi no rồi, ra ngoài đi dạo, xem tình hình bên ngoài một chút, chốc nữa sẽ trở lại.” Nói xong, Bạch Nhược Oánh đứng dậy rời khỏi phòng. Nhìn cô rời đi, Luru Minh nhìn Nguyên Ứng, “Tiểu Oánh sao thế, giống như có tâm sự?”

Thấy bánh bao nhỏ cố làm ra vẻ nghiêm túc, Nguyên Ứng hí hóp đôi mắt đào hoa của mình, “Bánh bao nhỏ, em ổn chứ, không được, anh phải tự mình kiểm tra một chút mới được, anh không yên lòng.”

“Á, tên khốn này, sao anh lại cời quần cậu em, á...” Từ xa, Bạch Nhược Oánh nghe được giọng nói quan tâm của Nguyên Ứng còn ẩn chứa sự gian xảo, trong lòng âm thầm mặc niệm cho Luru Minh. Lúc này, Bạch Nhược Oánh lại nhớ đến Mặc Doãn Cuồng, anh đã thật sự hôn bay phách tán rồi sao? Không đâu, sẽ không đâu, nhất định phải làm cho sen đó nở hoa, khi đó mọi chuyện đều rõ ràng, đúng rồi, nhất định phải khiến sen đó nở hoa. “Nhược Oánh, dậy sớm vậy, cô đã ăn sáng chưa?” Bạch Nhược Oánh vừa ra khỏi cửa chưa bao lâu đã nghe thấy tiếng Tần Thiên. Đúng là ‘nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến’, mới vừa rồi bọn họ còn nhắc đến anh ta.

“Đội trưởng Tần, chào anh.” Nói thật, Bạch Nhược Oánh cũng không thích Tần Thiên, không nói chuyện đời trước, chỉ nhắc đời này. Khi vừa quen biết Tần Thiên, bề ngoài hòa nhã khiến người khác có cảm tình với anh ta. Nhưng ở lâu sẽ phát hiện, suy tư của người này rất sâu, bề ngoài hòa nhã chỉ là giả tạo, đã tâm bên trong lớn biết bao nhiêu.

Thật ra cô luôn cho rằng Tần Thiên luôn có ý với mình, nhưng người ta không nói rõ, cô sẽ không hỏi thêm. Sau khi quân đội tuyên bố Phuong Di là dị năng giả không gian, rồi quan sát ý tứ của Tần Thiên, cho nên Tần Thiên càng ân hận. Cô càng không cần nói gì, cho đến cuộc chiến ngày hôm qua, có lẽ anh ta đã thấy được thực lực của cô. Cho nên hôm nay mới bắt đầu chủ động nói chuyện, nhìn nụ cười thân thiện trước mắt, nếu không cần thận quan sát nhiệt độ trong mắt Tần Thiên, có lẽ cô cũng đã bị mê hoặc rồi. Đang lúc Tần Thiên còn muốn nói thêm, “Anh Tần, thì ra anh ở đây, người ta đã làm xong cơm rồi, anh để người ta tìm khắp nơi, á, cô Bạch, sao cô lại ở đây?”

Nhìn Phuong Di ôm lấy cánh tay Tần Thiên, ánh mắt của Tần Thiên lộ ra vẻ chán ghét. Cô cảm thấy Luru Minh nói rất đúng, Tần Thiên rất giả tạo, nhưng chuyện này không liên quan đến cô. “Cô Phuong, tôi vừa ra ngoài đi dạo, không ngờ lại trùng hợp gặp được đội trưởng Tần, nếu hai người có chuyện, tôi cũng không quấy rầy nữa, tôi đi trước.” Nói xong Bạch Nhược Oánh rời đi.

Nhìn theo bóng dáng của Bạch Nhược Oánh, Phuong Di lộ ra vẻ ghen tỵ, vậy mà, khi cô nhìn về phía Tần Thiên, đã là vẻ dấn đuổi, “Anh Tần, bữa sáng của anh, em đã làm xong rồi, nhanh về ăn thôi.” Nói xong kéo tay Tần Thiên. Tần Thiên nhìn theo bóng lưng của Bạch Nhược Oánh, rồi nhìn sang Phuong Di, nhắc chân rồi đi cùng với cô ta.

Thực lực của Bạch Nhược Oánh không thể khinh thường, nhưng thực lực của anh cũng có thể tăng lên. Còn đội ngũ của anh bây giờ lại thiếu đi năng giả không gian, chứ không phải đi năng giả tốc độ. Nghĩ đến thái độ của Bạch Nhược Oánh đối với mình, cục xương không gặm được, sẽ khiến người ta có cảm giác muốn chinh phục. Rồi lại nhìn sang Phương Di bên cạnh, bộ ngực lớn cạ trên thân thể mình, rõ ràng là đang quyến rũ, sao anh ta lại không nhìn ra.

Nhưng suy đi tính lại, vẫn còn Thiện Lăng Băng, ý của cô ta với anh, Tần Thiên không phải là không biết. Như gần như xa cũng là một thủ đoạn, hướng chỉ phía sau cô ta còn có núi lớn làm chỗ dựa, phía trước còn có một tiểu đội không tầm thường. Nghĩ tới đây, Tần Thiên đi cùng Phương Di trở về phòng mình. Bạch Nhược Oánh ra ngoài đi dạo, nhìn thấy mầm cây bắt đầu nhú, nếu như trước mặt thế, nhìn thấy cảnh tượng tươi đẹp như vậy, chắc chắn lúc đó tâm tình sẽ rất tốt, còn bây giờ?

Haizz, kể từ sau khi cô sống lại, mặt thế đã thay đổi, rất nhiều việc cô không thể nói trước, giống như Lý Hiền Nghiêu. Vốn là mặt thế rất lâu, hẳn mới thức tỉnh đi năng, nhưng không ngờ mặt thế vừa bắt đầu có đi năng. Kể từ khi cô có không gian, sẽ không bước theo con đường giống đời trước, như vậy sẽ có rất nhiều chuyện không giống nhau.

Còn gặp được Mặc Doãn Cuồng, từ Mặc Doãn Cuồng lại nhìn thấy chuyện kỳ lạ, còn đám zô kỳ quái nữa. Xem ra những chuyện trong tương lai cô không có cách nào biết trước được, dựa vào một ít kiến thức của cô đời trước không hữu dụng. Hôm nay, cô muốn sống cho thật tốt, chỉ còn cách nâng cao thực lực của bản thân. Nhìn chiếc xe bán tải phía xa, chiếc xe này vẫn luôn đi theo đội ngũ của cô, vậy mà không đến gần, khiến mọi người hầu như quên mất họ. Vào giờ phút này, cổ hơi thở kỳ quái kia lại không thấy, Bạch Nhược Oánh suy nghĩ một chút rồi đi về phía chiếc xe kia.

Khi cô đến gần, chỉ thấy trong xe có một cô gái đang nằm, hình như bị hôn mê. Cô nhận ra, cô gái trẻ này chính là người đã cầu cứu hôm đó. Khi đó cô cảm thấy bên trong xe có mấy người, bây giờ lại không thấy, nghĩ đến, chính là bốn cô gái? Không biết họ là ai, không biết vì sao lại biết được hành tung của Mặc Doãn Cuồng, cũng không biết làm cách nào không chế cô gái trẻ này, sau đó đi theo sau cô.

Nghĩ đến đây, Bạch Nhược Oánh cảm thấy rất hối hận, nếu như cô chú ý đến cái xe này, thì sao đây? Nhưng cô lại lắc đầu, cô làm được gì chứ? Cho dù cô biết rõ bọn họ, cũng không phải đối thủ của họ. Ngay cả Mặc Doãn Cuồng cũng không phải đối thủ của bọn họ kia mà. Bạch Nhược Oánh muốn rời đi, nhưng khi cô xoay người, chiếc vòng hồng ngọc trên cổ cô gái đã hấp dẫn ánh mắt của Bạch Nhược Oánh.

Màu đỏ như máu, giống như sen đỏ, nhìn thấy vòng hồng ngọc, Bạch Nhược Oánh không khỏi muốn chạm vào, cảm giác ấm áp lan truyền khắp cơ thể, rất thoải mái. Bạch Nhược Oánh thả thần thức, bốn phía không có ai, cô gạt tay cô gái kia ra, nhìn thấy cô ta vẫn hôn mê. Mặc kệ cô à, nghĩ như vậy, Bạch Nhược Oánh đoạt lấy hồng ngọc ném vào không gian của mình, lập tức xoay người rời đi.

[Mai Tuyết Vân: Ở đời, cái câu nước sông không phạm nước giếng hình như không bao giờ tồn tại. Mình không làm gì họ, họ cũng kiếm chuyện với mình. R.I.P nữ chính/ ==]

Lúc Bạch Nhược Oánh rời đi không bao lâu, cô gái hôn mê trong xe bán tải bắt đầu tỉnh lại. Cô nhìn xung quanh, ôm đầu đau đớn, đây là đâu? Đột nhiên, ký ức dần trở lại, cô nhớ khi mặt thế mình lái xe bán tải chạy trốn. Một ngày nọ, có bốn cô gái đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, sau đó họ làm gì, cô cũng không biết, nhưng thời gian qua, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì đây?

Cô gái gỡ mạnh lên đầu mình, đột nhiên cô nhớ ra trên cổ mình có đeo một chiếc vòng hồng liên ngọc bích. Cô vội vàng sờ cổ mình, không thấy, không có, sao lại mất rồi, cô nhớ mình luôn đeo nó trên người, một tác cũng không rời mà. Chẳng lẽ, là bốn người kia, thật ra họ vì muốn đoạt hồng liên ngọc bích mà đến sao?

Cô ta tên là Hàn Tinh Nhi, trong một lần mê tiểu thuyết xuyên không, cô ta thích nhất là đọc truyện mặt thế. Nhưng đột nhiên lại có một ngày, cô ta xuyên vào một quyển thiếu thuyết, sau khi tỉnh lại đã thấy mình ở đây. Hàn Tinh Nhi cảm thấy sợ hãi, buồn bực, mất rất lâu, cô mới chấp nhận được sự thật này. Khi đó, biết được tình hình của mình, mới ý thức mình đã xuyên qua cô gái có cùng tên gọi Hàn Tinh Nhi, hơn nữa còn là vai đỡ đạn trong tiểu thuyết mặt thế kia.

Biết được tất cả, cô ta căm phẫn, vì sao khi cô đến thế giới này còn phải vào vai bia đỡ đạn chứ. Cho nên cô gái xốc lại tinh thần, cô nhớ lại, thân phận của mình là bạn học của nữ chính. Mà nữ chính nổi tiếng, tất cả đều vì có vòng hồng liên ngọc bích trong nhà truyền lại. Trong tiểu thuyết có nói, bên trong chiếc vòng có một không gian rất lớn, có thể chứa được rất nhiều đồ, cũng nhờ có không gian này, mà nữ chính mới thu thập vật tư, có bàn tay vàng.

Vì thế, dựa theo hướng đi của cốt truyện, Hàn Tinh Nhi tìm đến phòng ngủ của nữ chính, thừa dịp nữ chính không có ở đây, lấy trộm hồng liên ngọc bích. Sau đó không bao lâu, mặt thế bộc phát, vốn tưởng rằng mình có thể giống nữ chính, có được hồng liên ngọc bích cô ta sẽ có được bàn tay vàng. Nhưng lại không ngờ, khi nhỏ máu nhận chủ, mới phát hiện bên trong ngọc bích chỉ có một không gian 10m², bụi bay mù mù, còn không có gì. Không đúng, cô nhớ, trong không gian của nữ chính rất lớn, rộng mấy trăm mét vuông, sao bây giờ lại như vậy?

Chẳng lẽ vì cô là nữ phụ nên không chiếm được, cho dù có bảo bối trong tay cũng không cách nào sử dụng? Tức giận khi nghĩ đến đây, bốn cô gái kia lại bất ngờ xuất hiện trước mặt mình, sau đó cô ta không nhớ cái gì. Cũng không biết bây giờ đã là lúc nào, trong thời gian qua cô đã làm những gì? Bây giờ sao không thấy bọn họ, mà không thấy hồng liên ngọc bích, cô phải làm sao đây? Nhìn người cách đó không xa, Hàn Tinh Nhi vừa định xuống xe, há? Không gian?

Phát động tinh thần của mình, Hàn Tinh Nhi phát hiện, không gian 10m² của mình còn nguyên. Chẳng lẽ đó vốn là đi năng không gian của cô, không hề liên quan đến hồng liên ngọc bích? Vậy cái đó là giả rồi, nghĩ như thế, giống như mình bị lừa, Hàn Tinh Nhi tức giận. Bây giờ còn không biết đám người nữ chính ở đâu, nhưng cô đã rời khỏi, như vậy đã thoát khỏi cốt truyện từ lâu. Hừ cô xem trước mắt phải phát triển bên này một chút, nếu như không có những tình tiết trong truyện xuất hiện. Tin rằng cô có thể thoát khỏi bi kịch của mình, như vậy cũng tốt, cô ta không tin dựa vào kiến thức của mình cuối thời, lại không thể sáng tạo một khoảng trời cho riêng mình. Nghĩ như thế, Hàn Tinh Nhi bước xuống khỏi xe bán tải của mình, đi về phía một bình sĩ.

Mà lúc này, Bạch Nhực Oánh vừa mới rời đi không bao lâu, đã bất ngờ cảm thấy không gian của mình rung chuyển. Khi cô muốn tiến vào xem tình hình, thì không gian lại cự tuyệt không cho cô tiến vào. Lúc này, Bạch Nhực Oánh không cảm nhận được bên trong trong, hết sức sốt ruột, nghĩ đến sen đỏ, nghĩ đến Mặc Doãn Cường. Bạch Nhực Oánh muốn xông vào, thần thức mạnh mẽ tiến vào không gian, vậy mà, kết quả lại phun ra một ngụm máu tươi.

Bạch Nhực Oánh gọi Âm Huyết, cũng may, Âm Huyết vẫn còn, dùng cảm ứng tâm linh, Bạch Nhực Oánh hỏi Âm Huyết, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, bởi vì không gian vẫn là của Âm Huyết. Âm Huyết trả lời, để cô yên tâm, trong không gian không có chuyện gì, nếu muốn đi vào, phải mất một khoảng thời gian, mà chính nó cũng phải rời đi, bảo Bạch Nhực Oánh kiên nhẫn chờ đợi. Nói xong những lời này, Âm Huyết biến mất vào bên trong cơ thể Bạch Nhực Oánh.

Bạch Nhực Oánh gọi Âm Huyết lần nữa, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào, cuối cùng cô không thể không buông xuống. Bạch Nhực Oánh ôm ngực mình, không quá rầy Lư Minh và Nguyên Ứng, cô trở lại phòng, nghỉ ngơi một lát, tiếp thu những chuyện vừa xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: No 55

Editor: Mai Tuyết Vân

“Khốn khiếp, anh đủ rồi đấy, anh không cần mặt mũi nhưng em vẫn cần, ban ngày ban mặt, anh mau tránh ra chỗ khác, em không muốn nữa.” Lúc này, Lư Minh đang biểu diễn cảnh trẻ con không nên xem trong phòng.

“Bảo bối của anh, bánh bao nhỏ, miệng thì nói không muốn, nhưng sao phía dưới lại kẹp chặt thế này, không để anh đi ra. Xem ra bánh bao nhỏ và phụ nữ đều giống nhau, cũng thích dối lòng.” Nghe bánh bao nhỏ nói, Nguyên Ứng cố ý trêu chọc.

“Anh mới giống phụ nữ, cả nhà anh đều giống phụ nữ, á, anh đang làm gì vậy, ư, anh đừng đụng vào chỗ ấy, không được...” Thấy Nguyên Ứng nói mình giống phụ nữ, Lư Minh xù lông, anh không vui, nhưng chỉ một chút, sau đó lại hét lên một tiếng.

“Bảo bối, thả lỏng, thả lỏng một chút, em kẹp đứt anh rồi.”

“Hừ, đứt thì đáng đời, ư.”

“Nếu quả thật gãy mất, vậy người đau lòng không phải bảo bối sao, thật ra anh sớm đã muốn làm như vậy, ha ha...” Nhìn khuôn mặt vui vẻ gian xảo của Nguyên Ứng, Lư Minh buồn bực. Sao anh lại không cẩn thận, để tên đáng ghét này thành công, lại nói tới ngày hôm qua...

Nguyên Ứng mặt dày bỏ đội viên của mình lại, nhất định phải đi theo Lư Minh, muốn ngủ chung với anh. Lư Minh vốn không muốn, nhưng lại không từ chối được Nguyên Ứng. Nghĩ rằng trước đây đâu phải chưa từng “ngủ chung”, cho nên đồng ý với yêu cầu của Nguyên Ứng, sau đó thì, sắp một bước thành hận thiên cô.

Buổi tối, Lư Minh không ngờ người bên cạnh sắp hóa thành sói, cứ an tâm nằm ngủ. Ngủ bên cạnh Lư Minh, nhìn khuôn mặt bánh bao của anh, đáng vẻ ngày thơ, Nguyên Ứng cảm thấy lúc này Lư Minh rất dễ thương. Nhìn bờ môi hơi đưa ra của Lư Minh, Nguyên Ứng lặng lẽ hôn lên. Anh ta vốn chỉ muốn hôn, nhưng khi hôn xong, ý định liền thay đổi.

Đôi môi của Lư Minh quá mềm mại, rất ngọt ngào, giống như kẹo đường vậy. Nguyên Ứng và Lư Minh, môi lưỡi dây dưa, còn bàn tay lại dạo khắp cơ thể Lư Minh. Thời tiết ẩm ướt, Lư Minh ngủ không mặc áo lông, lại dễ dàng cho Nguyên Ứng. Tay Nguyên Ứng trên người Lư Minh, chạy dọc vuốt ve. Nguyên Ứng đặt tay lên cổ áo Lư Minh, cò từ từ nút áo của anh ra, thuận tay tháo thắt lưng sờ soạng vào, Nguyên Ứng cảm thán, thân thể bánh bao nhỏ thật mượt mà.

“Ừm!” Ngón tay của Nguyên Ứng bất ngờ chạm vào nụ hoa nhạy cảm của Lư Minh, Lư Minh ừ một tiếng, sau đó lật người, tiếp tục ngủ. Động tác của Lư Minh dọa Nguyên Ứng, vậy mà khi nhìn Lư Minh vẫn ngủ như heo, lá gan của Nguyên Ứng lại lớn hơn.

Bánh bao nhỏ ngày thường rực rỡ trước mặt anh, anh sớm đã không nhìn được. Nhưng anh không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nghĩ tới bộ dạng góc gù của bánh bao. Nhớ đến hoàn cảnh lần đầu gặp Lư Minh, Nguyên Ứng hôn lên môi bánh bao nhỏ, không còn dịu dàng triền miên, mà mút lấy gặm cắn. Đột nhiên, Nguyên Ứng cảm thấy có một cánh tay, quấn lên cổ mình, Nguyên Ứng buông Lư Minh ra, cuối đầu nhìn anh, lại phát hiện Lư Minh vẫn chưa tỉnh, là hành động theo bản năng.

“Người đẹp, hôn.” Lư Minh trong mơ gọi người đẹp, điều này khiến Nguyên Ứng không vui, bánh bao nhỏ muốn người đẹp sao, đợi kiếp sau đi. Nghĩ như vậy, Nguyên Ứng cúi đầu, hôn càng lúc càng mãnh liệt, nhớ tới bánh bao nhỏ vừa kêu người đẹp, Nguyên Ứng hưng hăng cắn môi Lư Minh. Anh có thể nhận ra vị máu tanh nhàn nhạt trong miệng mình. Nguyên Ứng hôn chưa đủ, men theo môi Lư Minh, lướt xuống cằm, động vào hầu kết nhỏ của Lư Minh.

“Á...” Khi đầu lưỡi của Nguyên Ứng liếm qua hầu kết của bánh bao nhỏ, thì Lưu Minh lại rên rỉ một tiếng. Tiếng rên rỉ này khiến Nguyên Ứng rất hài lòng, tất nhiên càng thêm động tình. Nguyên Ứng cởi quần áo Lưu Minh, bắt đầu từ quần, sau đó bung hết các cúc áo. Thân thể bánh bao nhỏ trắng mịn, mềm mại, hai núm hoa đỏ thắm trước ngực lộ ra. Đầu lưỡi Nguyên Ứng chạm vào ngực Lưu Minh... “Ừ...ừ...” Lúc này Lưu Minh bị kích thích, ngẩng đầu lên, mờ mắt ra. Mơ hồ nhìn thấy đầu Nguyên Ứng trước ngực mình không biết đang làm gì. Anh chưa từng trải qua chuyện này, sao có thể chống lại sự trêu đùa đó, rất nhanh đã có phản ứng mãnh liệt.

Ngẩng đầu lên nhìn đã tỉnh, nhưng thần trí vẫn còn mơ màng, “Bánh bao nhỏ, em thật đáng yêu, tỉnh rồi à...” Miệng Nguyên Ứng không dừng lại, tựa như đang cười nhẹ, cố ý đưa tay xuống dưới Lưu Minh. “Á...Hả...Dừng...” Sự tiếp xúc xa lạ khiến Lưu Minh không nỡ được lớn tiếng kêu. “Bánh bao nhỏ, có phải rất thoải mái hay không?” Nghe tiếng bánh bao nhỏ động tình, Nguyên Ứng ngẩng đầu lên, trong mắt ngập ý cười nhìn về phía Lưu Minh.

“Á á...Anh...Khốn khiếp, sao anh lại làm như vậy...” Lưu Minh thờ dốc, nghĩ đến khoái cảm bị chơi đùa hỗn loạn, chóng mặt váng đầu, nhưng trong lòng vẫn nhớ Nguyên Ứng là tên khốn khiếp. “Bánh bao nhỏ đáng yêu, em thật xấu xa, anh muốn trừng phạt em.” Núm cười trên môi Nguyên Ứng càng rộng, bàn tay linh hoạt kéo phân thân của Lưu Minh ra, núm cười giảo hoạt, chuyển động trong quần lót của Lưu Minh... “Phân thân của bánh bao thật đáng yêu, còn màu hồng nữa, đúng là cái gì cũng đáng yêu.”

“Á!” Chỗ yếu ớt bí ẩn nhạy cảm nhất lại đột nhiên bị Nguyên Ứng nắm lấy, Lưu Minh kinh hãi hét lên một tiếng, vốn đã không cách nào tỉnh táo, nay đầu óc lại trống rỗng.

Trước mặt thể Lưu Minh là một trạch nam, suốt ngày ở nhà xem phim xxx, tự mình động tay, chưa từng dùng súng thật đạn thật. Sau mặt thể lại càng không có cơ hội, ngoại trừ gặp cảnh Phương Di và Trình Vĩ, nhưng anh lại ghê tởm, không có cảm giác gì đặc biệt. Chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp cảnh đó với mình, lần đầu tiên nếm mùi vị trêu đùa phân thân của Nguyên Ứng. Khoái cảm tràn đến từng nơi trong cơ thể, thân thể xụi lơ nằm trên giường, chỉ còn sức để thờ dốc.

“A á...Không được...Anh...Buông tôi ra, cái tên khốn khiếp...” Lưu Minh liều mạng lắc đầu mơ hồ thét lên, Nguyên Ứng vẫn trêu chọc, Lưu Minh cảm thấy phân thân của mình càng ngày càng trưởng, càng lúc càng nhột. Anh muốn đẩy Nguyên Ứng ra, nhưng đôi tay lại vô lực không còn sức. “Á!” Cuối cùng Nguyên Ứng cũng dừng đột tác, không thể kiềm được nữa, mắt nhắm chếch bắn trong tay của Nguyên Ứng.

“Bánh bao nhỏ thoải mái không, em thoải mái, có phải cũng nên cho anh thoải mái hay không?” Nói xong, Nguyên Ứng thừa lúc Lưu Minh còn chưa hồi phục tinh thần, đặt bàn tay lên mông Lưu Minh.

Lúc này, Lưu Minh mới vô tình liếc nhìn quần Nguyên Ứng, phân thân của Nguyên Ứng trưởng to nhô lên một khối. Sự to lớn này khiến Lưu Minh càng không biết phải làm sao, một màn trước mắt khiến Lưu Minh rung động không kịp phản ứng. Chờ đến khi mông bị lạnh, mới phát hiện Nguyên Ứng đã cởi quần mình, kể cả quần lót cũng không còn. Bây giờ nửa thân dưới của Lưu Minh hoàn toàn lộ ra trước mắt của Nguyên Ứng. Nhìn thấy tình cảnh tung quần của mình Lưu Minh, đưa tay muốn che lại, nhưng bị Nguyên Ứng bắt lấy.

“Bánh bao nhỏ, trước mặt anh còn xấu hổ cái gì. Ngoan mở chân lớn ra một chút.” Nguyên Ứng mỉm cười, giọng điệu nhẹ nhàng dụ dỗ. Đầu óc vốn đã hỗn loạn, hơn nữa giọng nói của Lưu Minh lại dịu dàng hấp dẫn, khiến Lưu Minh mơ màng mở hai chân ra. Đầu ngón tay thon dài của Nguyên Ứng tìm kiếm giữa hai chân Lưu Minh. Ngón tay vừa được bôi trơn tự nhiên, mượn lực trơn, đưa vào bên trong Lưu Minh một chút. “Ừm...” Ngón tay của Nguyên Ứng hơi lạnh lẽ, khiến Lưu Minh khó chịu một tiếng.

“Bên trong bánh bao nhỏ thật nóng.” Nguyên Ứng cười, Lưu Minh thích ứng theo bản năng, không tự chủ được mở rộng hai chân thêm một chút, chủ động mời gọi ngón tay của Nguyên Ứng. “Bánh bao nhỏ thật biết nghe lời, bảo bôi, đợi chút thôi, rất nhanh, anh sẽ đáp ứng lời mời yêu của em.” Nguyên Ứng cúi đầu nhìn vào mắt Lưu Minh, nhỏ giọng dụ dỗ. Ngay khi Lưu Minh còn chưa kịp phản ứng, Nguyên Ứng đã đưa phân thân của mình vào thẳng bên trong. “Đau quá, á, không được, đi ra ngoài, anh mau ra ngoài đi.” Sự đau đớn bất ngờ khiến Lưu Minh kháng cự.

“Ngoan, bánh bao nhỏ, rất nhanh sẽ không đau, ngoan nào...” Nguyên Ứng cảm thấy bên dưới khó chịu, vừa dịu dàng khẽ gọi Lưu Minh, vừa liên tục hôn lên cơ thể Lưu Minh. Cuối cùng bên dưới Lưu Minh cũng thả lỏng, Nguyên Ứng không còn nhẫn nại nữa, chậm rãi bắt đầu làm động tác đưa đẩy.

Cứ như vậy, không biết bao nhiêu lần, cuối cùng Lưu Minh ngất đi, khi trời sáng, Lưu Minh chịu đựng đau đớn đến trước cửa phòng Bạch Nhục Oánh. Một mặt vì anh muốn gọi Bạch Nhục Oánh rời giường, mặt khác bản thân lại như vậy, thật ra trong lòng anh rất bàng hoàng. Trước giờ anh chưa từng nghĩ đến, trên đời này, anh tin tưởng nhất chính là Bạch Nhục Oánh. Cho nên anh mới muốn tìm cô an ủi, không ngờ Bạch Nhục Oánh đã nhìn ra, mắc cỡ muốn chết. Cũng may, Tiểu Oánh không chán ghét hay vứt bỏ anh, nếu không anh thật sự không biết phải làm sao cho phải.

“Bảo bôi, em không chuyên tâm, hừ.” Nhìn bánh bao nhỏ không tập trung, Nguyên Ứng hưng hăng nói. “Á, khốn khiếp, anh còn chưa xong sao, bao nhiêu lần rồi, hừ khốn khiếp, em còn chưa ăn com đấy...” Lưu Minh xù lông.

“Bảo bôi, em thật là không biết thương người, em xem, anh cũng chưa ăn com, nhưng dù ăn chưa ăn, vẫn muốn bảo bôi được ăn no trước. Nhìn xem, không phải anh đang cho em ăn sao, bảo bôi, ăn nhiều một chút.” Nghe giọng nói của Nguyên Ứng, Lưu Minh thật sự muốn đánh chết Nguyên Ứng. “Á, khốn khiếp, anh tự mình ăn đi, hừ, nhẹ một chút, anh, đau...”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: No 56

Editor: Mai Tuyết Văn

Nghi ngại một lát, Bạch Nhực Oánh cảm thấy cơ thể mình không sao, lúc này quân đội cũng quyết định lên đường. “Hả, Mặc Doãn Cuồng đâu rồi?” Mặc Doãn Cuồng biến mất thu hút sự chú ý của quan chỉ huy, anh ta đến tìm Bạch Nhực Oánh, bởi vì Mặc Doãn Cuồng vì cô mới đi theo, nơi này chỉ có mình cô là thân thiết với anh.

“Tôi cũng không rõ lắm, anh ấy nói muốn rời đi, sau đó không thấy đâu.” Bạch Nhực Oánh không có tinh thần nói.

“Haizz, thật đáng tiếc, ai bảo anh ta không phải người của căn cứ chúng ta, nhưng thôi vậy, nhiệm vụ lần này phải tiếp tục.” Nói xong sĩ quan trưởng lắc đầu có chút thất vọng rồi rời đi.

“Hả, sao Mặc Doãn Cuồng lại rời đi? Tôi còn muốn để anh ta làm em rể mình mà, Tiểu Oánh, cậu sao vậy, giống như không có tinh thần vậy.” Lư Minh nghe Bạch Nhực Oánh nói xong, đi lên trước, nghiêm mặt nhìn thần sắc tái nhợt của Nhực Oánh, quan tâm hỏi.

“Tôi không sao, có thể là ngủ không ngon giấc, đúng rồi, chúng ta mau thu dọn đồ đạc, bên kia chuẩn bị lên đường.” Nhìn Bạch Nhực Oánh không có chuyện gì lớn, Lư Minh đi thu thập đồ đạc. Nhưng lần này lên đường, lại có thêm một người, chính là cô gái trên xe bán tải Hàn Tinh Nhi. Không biết làm thế nào cô ta có thể thuyết phục được quan chỉ huy, nhưng quân đội đã quyết định như vậy, mọi người cũng không có ý kiến.

Hàn Tinh Nhi nhìn một đám người ngồi trên xe, quan sát cẩn thận. Cô gái mặc áo lông trắng (Bạch Nhực Oánh) sắc mặt tái nhợt, xem ra rất yếu đuối, khí chất và khuôn mặt không tệ, nhưng bên cạnh cô ấy đến một người đàn ông cũng không có. À, có một người, vừa nhìn đã biết là thụ, hừ, không có đàn ông vây quanh, như vậy chắc cũng là nữ phụ, xem ra không có tí sát thương nào, loại.

Cô gái thanh thuần bên kia (Vương San San), nhưng trong đôi mắt của cô ta lại thỉnh thoảng toát lên vẻ mỉa mai, cô nên cẩn thận, có thể là nữ chính. Nữ chính mặt thế là ai, chính là người thích giả vờ đơn thuần nhất. Còn cô gái bên cạnh (Thiện Lăng Băng), bộ dạng cũng tạm, bên trong ánh mắt đều là ghen tỵ, khiến cô ta xấu xí muốn chết, đáng vẻ này là tình yêu nữ phụ không thể chiếm được nam chính, loại.

Còn soái tỷ lạnh lùng (Lãnh Thanh Thanh) trong mắt chỉ có người đàn ông áo đen, nữ chính mặt thế thường không phải soái tỷ, loại. Cô gái cuối cùng trong xe (Phương Di), nhỉnh nọt, hừ càng phải cẩn thận, người như vậy dù không phải nữ chính, cũng không chừng có thể phá hỏng chuyện của nữ chính, cẩn thận.

Tiếp theo, Hàn Tinh Nhi nhìn toàn bộ đàn ông trên xe, hai người đàn ông này (Lư Minh và Nguyên Ứng) vừa nhìn đã biết là một đôi, loại. Còn người này đáng vẻ không tệ (Hình Phong), nhưng có vẻ không dễ tiếp xúc, luôn chỉ bên cạnh còn có một cô gái, về phần những người khác đều không có phong cách của nam chính, đột nhiên, ánh mắt của Hàn Tinh Nhi chạm phải Tần Thiên.

Chỉ có người đàn ông này là hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn nhân vật nam chính. Nếu anh ta là nam chính mà nói, xem ra trước tiên cô vẫn nên ôm chặt bắp đùi nam chính thôi. Nghĩ như thế Hàn Tinh Nhi đi về phía Tần Thiên, ngồi xuống bên cạnh anh ta.

“Chào mọi người, tôi là thành viên mới, tên tôi là Hàn Tinh Nhi, là đệ năng giả hệ không gian, mong mọi người chỉ giáo thêm.” Giọng nói trong trẻo vang lên, Hàn Tinh Nhi biết bây giờ đệ năng không gian không nhiều, nên vật hiêm mới quý. Cũng không muốn biểu hiện sự đặc biệt của mình, thu hút sự chú ý của người khác.

Nghe Hàn Tinh Nhi nói mình là đệ năng giả không gian, ánh mắt của Tần Thiên sáng lên. Trong tích tắc cũng không ai phát hiện, nhưng lại không qua được mắt của Bạch Nhực Oánh. Lúc này, nghe Hàn Tinh Nhi nói chuyện, Phương Di rất bất mãn. “Không gian của cô rộng bao nhiêu, nên biết, trong xe này có hai đệ năng giả không gian đấy.” Phương Di lên tiếng, nói đúng vấn đề một số người trong xe muốn biết.

Nghe thấy câu hỏi của Phương Di, Hàn Tinh Nhi làm bộ nhu nhược, ngượng ngùng dè dặt khiến mấy tên đàn ông trong xe chú ý, “Thật ngại quá, không gian của tôi không lớn, mới chỉ có mười mét vuông.” Nói xong khuôn mặt khả ái của Hàn Tinh Nhi đỏ lên.

Phương Di ghen ghét, mười mét vuông, còn lớn hơn cô ta hai mét vuông nữa, nhìn ánh mắt của Tần Thiên. Hừ, vừa có gái mới, tất nhiên lại quên mất cô ta. Nghe Hàn Tinh Nhi nói, Tần Thiên ngẩng đầu lên nhìn cô gái bên cạnh mình một chút. Đáng vẻ xinh đẹp đáng yêu, không có sự mê hoặc, nhìn rất sạch sẽ, đơn thuần, hơn rất nhiều so với Phương Di bên cạnh. Nhìn bộ dạng xấu hổ của cô gái nhìn mình, Tần Thiên vui vẻ trong lòng. Vậy mà trên mặt anh ta lại không biến sắc, “Xin chào, mừng cô gia nhập, tôi là Tần Thiên.” Không gian này, anh ta không chê nhiều, đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Cứ như vậy, một đường đi về phía trước, trên đường gặp phải mấy con zô, đều bị phía bên quân đội giải quyết, cuối cùng đội ngũ cũng đến được căn cứ H. Mới vừa tiến vào căn cứ, xe đã bị chặn lại.

“Bạch Nhực Oánh, giới tính nữ, 21 tuổi, đệ năng tốc độ... Tốt lắm, đây là thẻ thân phận của cô.” Kiểm tra viên đưa một tấm thẻ cho Bạch Nhực Oánh, “Đây là chứng minh thân phận đệ năng giả của cô, không giống người bình thường, họ không có. Đệ năng giả có thể dựa vào thẻ thân phận mà được nhận ba bữa cơm miễn phí, người bình thường chỉ có thể nhận lấy một bữa...”

Về thức ăn sau này, mọi người phải dựa vào bản thân, căn cứ chỉ phụ trách an toàn cho mọi người, không phụ trách thức ăn, nhưng có thể thông qua nhiệm vụ để lấy lương thực, được rồi, kiểm tra đồ đạc một chút, xong... Có thể vào căn cứ rồi.” Kiểm tra viên cầm balo đưa lại cho Bạch Nhực Oánh, lại nói: “Vào căn cứ có cái gì không hiểu, có thể đến công hội, công hội cái gì cũng có... Được rồi, người tiếp theo.”

Một đoàn người, ngoại trừ kiểm tra xem mình có bị thương hay đệ năng thì không có gặp chuyện gì đặc biệt. Vào bên trong căn cứ, mọi người được hoạt

động tự do, về phần làm tiếp chuyện gì, dĩ nhiên do phía bên quân đội lãnh đạo tiến hành. Hôm nay, quy mô căn cứ H cũng đơn giản, vì nơi này xung quanh vắng vẻ, khí hậu rét lạnh, nhìn có vẻ không bị xombie quạ xâm nhập.

Bạch Nhược Oánh trên đường đã thử nhiều lần, kêu Âm Huyết, nhưng nó lại không có phản ứng. Nghĩ đến khi nào Âm Huyết có thể thức tỉnh đây, bản thân cô hiện giờ không có vũ khí thuận tay, Bạch Nhược Oánh nói tiếng với Lưu Minh rồi đi về phía trước. Dọc đường đi, Bạch Nhược Oánh cũng không tìm thấy vũ khí phù hợp với mình, nhưng lại có ít súng đạn, đều là ở trong không gian, mà không vào được thì cũng không lấy đồ ra được. Đi tới đi lui, Bạch Nhược Oánh cảm thấy có mấy cái đuôi theo sau mình, ánh mắt lóe sáng, thả thần thức ra, Bạch Nhược Oánh đi đến nơi vắng vẻ.

“Tiểu thư xinh đẹp, xin dừng bước.” Lúc Bạch Nhược Oánh đến con đường nhỏ vắng vẻ, trước mặt cô xuất hiện ba người đàn ông. Cô nhìn bọn họ, trong mắt thế, lại không xanh xao vàng vọt, mặt mũi đỏ hồng. Ngoại trừ dị năng giả còn có con cháu lãnh đạo cấp cao, có thể là ai đây. Nhìn ba người đàn ông trước mặt, quần áo màu mè, cổ làm ra vẻ thiếu niên văn nhả, vừa nhìn đã biết không có năng lực gì.

Chỉ dựa vào phú nhị đại*, phía sau hẳn lại có hai người to lớn, cũng chỉ là hai dị năng giả cấp hai, nhìn có vẻ là vệ sĩ. Bạch Nhược Oánh một mình như vậy, vốn là cô không nên để ý đến mấy người này. Nhưng mà cô lại nhìn thấy trên người anh ta có một thanh đao, nên Bạch Nhược Oánh đổi ý, đến chỗ vắng vẻ này.

Mặc dù cây đao này không giống Âm Huyết, nhưng cũng là bảo đao hiếm có, Âm Huyết không dùng được, vậy đúng lúc lấy thanh đao này làm vũ khí của mình. Vừa nhìn dáng vẻ của hắn, sợ rằng cây đao này hắn còn chưa từng dùng qua, gắt sau lưng chỉ để đùa giỡn mà thôi.

Gã đàn ông đứng giữa dậm tà nhìn về phía Bạch Nhược Oánh, mặt thế đã lâu, hẳn chưa bao giờ nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy. Còn một mình đi trên đường, hẳn cũng không muốn bỏ qua cơ hội hiếm có. Nghĩ thế hắn mang theo vệ sĩ đi theo cô gái, không ngờ cô gái này còn đi đến nơi vắng vẻ, thật là trời giúp hắn.

“Mỹ nữ, một mình em không cô đơn sao, có cần anh đến giúp em không.” Không lâu sau, Bạch Nhược Oánh từ hẻm nhỏ đi ra, cầm trong tay thanh đao sắc bén, vác đao lên lưng, đầu cũng không quay lại. Trong con hẻm nhỏ sâu hút kia, ba người đàn ông nằm trên đất, hôn mê.

Không biết bên phía quân đội thương lượng thế nào, chỉ biết cô còn phải ở căn cứ H một thời gian. Bạch Nhược Oánh nghĩ tới Mặc Doãn Cường, cô cũng không muốn để thời gian chờ đợi trở nên vô nghĩa. Cô quyết định xem có thể tìm chút chuyện để làm hay không, nghĩ thế cô nhớ đến lời kiểm tra viên vừa nói. Đi tới công hội căn cứ, nhìn bản nhiệm vụ được công bố, Bạch Nhược Oánh quyết định, đến công hội nhận nhiệm vụ.

Bây giờ khí trời đã ấm lên, nhưng căn cứ H nằm sát biên giới, nên nhiệt độ vẫn luôn thấp, Bạch Nhược Oánh nhìn trang phục của mình, suy nghĩ một chút, cô muốn đi về nghỉ ngơi, tìm được Lưu Minh. “Cởi áo lông của cậu ra.” Nhìn áo lông đen của Lưu Minh, Bạch Nhược Oánh nói. “Cái gì?” Nhìn Bạch Nhược Oánh không biết từ đâu xuất hiện, vừa trở về câu đầu tiên nói là muốn anh cởi áo, Lưu Minh nắm cổ áo mình thật chặt.

“Tiểu Oánh, cậu...cậu làm sao vậy, cậu muốn làm gì?” Không phải vì Mặc Doãn Cường bỏ đi khiến tinh thần của Bạch Nhược Oánh không ổn định chứ? Nhưng cũng không thể là anh được, anh còn xem Bạch Nhược Oánh là em gái, là thần tượng đó. Lưu Minh thực sự nghĩ nhiều rồi. Nhìn bộ dạng nằng nạnh nhỏ của Lưu Minh, Bạch Nhược Oánh không có ý định để ý đến con hàng này. Cô cởi áo lông của mình ra, rồi tiến lên, nắm lấy áo của Lưu Minh, dùng sức kéo xuống.

“Tiểu, Tiểu Oánh, cậu, cậu, có gì từ từ nói, không thể như vậy, cậu phải tỉnh táo lại.” Nhìn Bạch Nhược Oánh cởi áo của mình, Lưu Minh nóng ruột hét lên. “Sao thế, bánh bao nhỏ, có chuyện gì à?” Nguyên Ứng nghe thấy tiếng kêu, nhanh chóng chạy tới, nhìn thấy một cảnh này, Nguyên Ứng cảm thấy trong đầu mình hiện giờ đầy dấu chấm hỏi, đây là tình huống gì?

“Nguyên Ứng, anh...Anh mau nhìn xem, có phải Tiểu Oánh bị trúng tà hay không?” Lưu Minh liều mạng nắm lấy áo mình, cầu cứu nhìn về phía Nguyên Ứng. Nghe lời nói của Lưu Minh, Nguyên Ứng trừng lớn, cuối cùng, Bạch Nhược Oánh cũng cởi xong áo lông của Lưu Minh. Quay đầu lấy áo lông của mình ném lên người Lưu Minh, “Áo của cậu, tôi mượn mặc một chút.” Nói xong Bạch Nhược Oánh xoay người rồi đi, để lại một mình Lưu Minh nhào vào lòng Nguyên Ứng tìm kiếm sự an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: No57

Editor: Mai Tuyết Vân

Tùy tiện tìm một nơi, lấy than bôi lên khuôn mặt trắng nõn, làm rối tóc, nhìn bộ dạng của mình so với các nữ dị năng giả khác không khác nhau mấy, Bạch Nhược Oánh lại đến công hội của căn cứ khu H, chẳng qua cô làm như thế vì không muốn tự chuốc lấy phiền phức mà thôi.

Công hội ở đây và công hội ở căn cứ thủ đô khác nhau, nhiệm vụ cao cấp của căn cứ thủ đô muốn làm cần phải có điều kiện là tiểu đội cao cấp, cũng vì muốn bảo đảm an toàn cho con người. Nhưng ở đây, không cần phải là tiểu đội cao cấp, nhiệm vụ ở đây, chỉ cần bạn muốn nhận thì có thể nhận. Quan trọng kết quả, những thứ khác đều không cần.

Cô nhìn bảng thông báo nhiệm vụ, nhiệm vụ đầu hấp dẫn sự chú ý của Bạch Nhược Oánh, cách căn cứ H không xa có một thị trấn nhỏ phát hiện có

zombie biến dị. Giết chết zombie biến dị, lấy xác zombie đưa đến viện nghiên cứu khoa học, sẽ được thức ăn nửa tháng.

Bạch Nhược Oánh đến nơi này, tất nhiên không phải vì nhiệm vụ đổi đồ ăn, mà cô muốn thủy tinh thể trong đầu zombie biến dị kia.

Xem bảng nhiệm vụ, cũng không chỉ rõ chỗ của thủy tinh thể, Bạch Nhược Oánh muốn nhận nhiệm vụ này.

Hóa ra còn có một số người khác muốn nhận nhiệm vụ này. Nhưng bọn họ nhìn thấy Bạch Nhược Oánh chỉ là một cô gái yếu đuối đến nhận nhiệm vụ, đều không muốn dẫn cô theo. Không ai muốn mang theo một người trông có vẻ không làm được gì, vừa hại người vừa chia xẻ thức ăn của mình. Thế mà giờ phút này, một cô gái hỏi Bạch Nhược Oánh.

"Xin chào, cô cũng muốn làm nhiệm vụ này sao?" Cô gái nhìn Bạch Nhược Oánh, nhẹ giọng hỏi.

"Đúng vậy!" Nhìn cô gái trước mặt, Bạch Nhược Oánh hoài nghi gật đầu.

Nhiệm vụ này tương đối nguy hiểm, một mình cô cũng không có phương tiện di chuyển. Chúng tôi cũng nhận nhiệm vụ này, chỉ bằng cô đi cùng tiểu đội của chúng tôi, ở đây mọi người không thích có nữ dị năng giả trong đội. Vì bọn họ cho rằng chúng ta rất yếu, chúng ta chỉ lãng phí thức ăn thôi. Cho nên nữ dị năng giả ở đây phần lớn đều tự tổ đội với nhau, tiểu đội của chúng tôi còn bốn người nữa, nếu cô đồng ý, có thể đến chỗ chúng tôi."

Nghe lời nói của cô gái, nhìn vài nữ dị năng giả sau lưng cô, Bạch Nhược Oánh gật đầu.

"Mọi người giới thiệu một chút, đây là đội viên mới tới, tôi là đội trưởng, mọi người đều gọi tôi là chị Mai. Đây là Tiểu Oánh, dị năng gia hệ thủy. Đây là Liễu Liễu, dị năng gia hệ hỏa. Đây là Tiểu Hoa, dị năng gia hệ thổ, còn tôi là dị năng gia hệ lôi, còn cô." Chị Mai giới thiệu mọi người một chút, rồi nhìn về phía Bạch Nhược Oánh.

"Chào mọi người, tôi tên là Bạch Nhược Oánh, tôi là dị năng gia tốc độ."

Mọi người nghe thấy Bạch Nhược Oánh là dị năng gia tốc độ, cũng không lộ ra vẻ không tốt, thái độ hòa nhã trò chuyện với Bạch Nhược Oánh.

"Không sao, cuộc sống trong căn cứ, không có ai dễ dàng cả, không phải lo, chúng tôi sẽ chăm sóc cô." Liễu Liễu hệ hỏa hào phóng nói.

Tiểu Hoa cười ngây ngô, Tiểu Anh cũng ngại ngùng cười.

"Cảm ơn." Bạch Nhược Oánh nghe thấy sự chân thành trong lời nói của Liễu Liễu, mỉm cười gật đầu.

"Đi thôi, chỗ chúng tôi có xe, tuy rằng nhiệm vụ lần này rất hấp dẫn, nhưng mọi người đều phải liệu sức mà làm, nếu tình hình không ổn, lập tức rút lui." Chị Mai nghiêm túc nói với bọn họ, sau đó mang theo mọi người rời đi.

Nhìn mấy cô gái bên cạnh, họ đều là dị năng gia cấp hai. Các cô vốn không phải là đối thủ của zombie cấp bốn, nhưng xem ra cũng không tệ, Bạch Nhược Oánh vẫn quyết định đi cùng bọn họ.

Ngồi trên xe, Bạch Nhược Oánh cầm thanh trường đao trên tay bắt đầu đánh giá, đồng thời tìm hiểu trường đao. Bạch Nhược Oánh nhớ tới người bạn tốt nhất của mình, Âm Huyết, đáng tiếc hiện tại Âm Huyết không ở đây. Bắt đầu tìm hiểu trường đao, hi vọng đến lúc đó có thể sử dụng thuận tay.

"Tiểu Oánh, chúng tôi có thể gọi cô như vậy không? Cô yên tâm, vì cô là dị năng gia tốc độ, cho nên chỉ có thể cận chiến. Nhưng làm vậy sẽ càng nguy hiểm thêm, song đừng quá lo, đến lúc đó cô cứ đứng cạnh mọi người, có cơ hội thì tiến lên chặt đầu zombie là được." Liễu Liễu nhìn Bạch Nhược Oánh chơi đao, nhìn dáng vẻ long dong một mình của cô, Liễu Liễu sinh lòng thương cảm, xem ra hành trình của Bạch Nhược Oánh cũng không tốt lắm.

Nhìn ánh mắt của Liễu Liễu, trong lòng biết rõ suy nghĩ của Liễu Liễu, Bạch Nhược Oánh mỉm cười không nói gì.

Trên đường đi, Bạch Nhược Oánh thấy lẻ loi ven đường, từ xa có tiếng nam nữ thở dốc phát ra trong lều. Đột nhiên, Bạch Nhược Oánh nhớ tới bản thân kiếp trước, tuy rằng đời trước cô không hề can tâm tình nguyện. Nhưng mà thời điểm ấy cô có khác gì những người này đâu?

Thấy Bạch Nhược Oánh nhìn lều trại bên ngoài bằng vẻ mặt khổ sở, mọi người cho rằng Bạch Nhược Oánh cũng đã từng như vậy, sự đồng cảm với Bạch Nhược Oánh càng tăng thêm.

Dọc đường đi, Bạch Nhược Oánh cũng biết chuyện của vài người.

Chị Mai tên là Hàn Lệ Mai, về ngoài không tệ, trước mặt thể mà một giáo viên dạy thể dục, cho nên cơ thể rất tốt. Sau khi mặt thể, bạn trai của cô có bạn gái mới nên bỏ rơi cô. Nhưng cô cũng không nổi giận, luôn kiên cường sống sót, mãi cho đến khi cô thức tỉnh dị năng hệ lôi.

Liễu Liễu tên thật cũng là Liễu Liễu, trước mặt thể cô là sinh viên trường đại học thể dục thể thao. Diện mạo cũng thuộc tầm trung, mái tóc ngắn, tính cách phóng khoáng, không hề giống tên của mình. Cô một chút cũng không mềm mại giống cây liễu, sau mặt thể thức tỉnh dị năng hệ hỏa. Bởi vì tính cách đặc biệt, khiến cô nhìn không vừa mắt những kẻ tự lợi. Cho nên vẫn luôn đi một mình, mãi cho đến khi cô gặp chị Mai.

Tiểu Hoa tên thật là Lý Lệ Hoa, hay còn gọi là Hàm Hàm, về ngoài hết sức đáng yêu. Trước mặt thể là một nhân viên bán hàng, vì tính cách thật thà nên luôn bị bắt nạt. Nhưng người ngốc của cũng phúc của người ngốc, cuối cùng gặp được chị Mai.

Tiểu Anh tên thật là Lưu Tiểu Anh, trước mặt thể là sinh viên khoa âm nhạc, diện mạo ngọt ngào, dịu dàng như nước. Trước mặt thể, vì dáng vẻ bên

ngoài mà Tiểu Anh từng trải qua một cuộc sống không thuộc về mình. Về phần chuyện ấy, cũng không ai muốn nhắc tới. Nhưng đến khi cô gặp được chị Mai, mới thoát khỏi cuộc sống đó, sau này còn thức tỉnh dị năng hệ thủy.

Nhưng bọn họ đều biến khuôn mặt của mình trở nên bản thủ, chắc là sợ về ngoài sẽ mang đến tai họa cho mình chẳng?

Cuối cùng cũng đi đến khu vực gần cửa căn cứ, vì xăng xe là vật phẩm tiêu hao. Cho nên trong căn cứ có rất ít xe đi lại, mọi người đều dừng xe ở cạnh cửa căn cứ.

"Ồ, lại ra ngoài làm nhiệm vụ à, thôi đi, còn không bằng tìm một người đàn ông tốt che chở. Nhiệm vụ gì chứ, cả đàn ông cũng không làm được, huống chi đám phụ nữ các người. Còn cậu mạnh nhận nhiệm vụ này, không bằng đổi xăng thừa thành điểm lương thực đi." Vừa mới lên xe, Bạch Nhược Oánh đã nghe thấy một giọng nói truyền đến, cô ngẩng đầu lên.

Cũng là một tiểu đội, nhưng là một tiểu đội toàn nam, bọn họ nhìn về mấy người các cô bằng ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Không để ý đến lời nói của hắn ta, chị Mai lái ra đi ra ngoài.

"Đội trưởng tiểu đội vừa rồi là bạn trai cũ của chị Mai. Chính là một tên cận bã, khi mặt thế, hắn thức tỉnh dị năng hệ hỏa, lúc này chị Mai còn chưa có dị năng. Lúc đầu, hắn còn đối xử tốt với chị Mai, luôn bảo vệ chị ấy. Nhưng không lâu sau, bên cạnh hắn xuất hiện một bông sen trắng. Đóa sen trắng kia thanh khiết động lòng người, cuối cùng hắn không quản nổi dừng quân, lập tức chia tay chị Mai.

Nhưng lại không ngờ, sau đó chị Mai thức tỉnh dị năng, hắn lại tìm đến chị Mai, còn chị Mai lại không để ý hắn. Đóa sen trắng kia cũng ôm đui một thiếu gia trong căn cứ, chuyện này cũng tốt lắm, để tên cận bã ấy hối hận đi." Nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Liễu Liễu, Bạch Nhược Oánh buồn cười lắc đầu.

Khi đội của các cô xuất phát còn có mấy tiểu đội khác đi cùng, đương nhiên bao gồm tiểu đội của bạn trai cũ của chị Mai. Dọc đường nghe Liễu Liễu riu rít, rất nhanh, xe đã dừng lại, nhưng để đến được thị trấn nhỏ, đã là giữa trưa.

Bạch Nhược Oánh cảm thấy mọi người trong xe rất sốt ruột, dù sao nhiệm vụ này rất khó, vài lần trước cũng là tìm đường sống từ chỗ chết, còn bây giờ thì sao?

Nhưng nếu không làm như vậy, phải tồn tại thế nào với ngày tháng tiếp theo đây.

Đột nhiên, ầm một tiếng, vang lên trên trần xe của họ, mọi người đều phát hoảng, nhưng mà, không ai kêu ra tiếng.

Bạch Nhược Oánh thả thân thức ra, xem thứ gì trên trần xe vậy.

Nhiệm vụ lúc trước có gặp zombie cơ bắp, trên người nó toàn bắp thịt, răng nanh và móng vuốt đều sắc bén, sức mạnh cũng rất lớn, lúc này zombie đang đứng trên trần xe, nhìn chiếc xe bên cạnh.

Chiếc xe bên cạnh nhìn thấy bộ dạng của zombie, sợ tới mức hồn bay phách tán. Vốn rằng bọn họ muốn chiếm tiện nghi, dù sao để mấy cô gái làm đội cảm tử, dù bản thân không tốt cũng sẽ có vớt vát được chút lợi ích. Nhưng thật không ngờ, sau khi zombie xuất hiện, lại không đối phó các cô gái trước tiên, còn nhìn bọn hắn chằm chằm.

Lực đánh của zombie rất mạnh, nó đột nhiên nhảy lên một chiếc xe nhỏ. Vươn móng sắc, trực tiếp đập vỡ cửa xe thủy tinh, từ bên trong lôi một người đàn ông ra, cắn vào cổ hắn. Người đàn ông hét thảm một tiếng, không còn thở nữa.

Con zombie khác với các zombie ngày trước, sau khi zombie tìm thấy thức ăn, sẽ chờ đến một khoảng thời gian mới tìm mục tiêu tiếp theo. Còn con zombie này, sau khi phát hiện người trong tay mình đã bất động, lại ném xuống đất. Sau đó tiếp tục tìm kiếm, xem ra, nó thích đồ ăn tươi sống. Khi chuyện vừa xảy ra đã có mấy chiếc xe nhỏ lập tức rời đi, nhưng chiếc xe rút lại đằng sau thì không hay rồi.

Nhìn thấy cảnh này qua cửa sổ, chị Mai muốn khởi động xe. Không biết vì sao, các cô cảm thấy con zombie này so với trước đây càng lợi hại hơn. Bây giờ bản thân vốn không phải là đối thủ của nó, nghĩ đến mấy người kia đã đi. Nhưng mà, xe lại bị zombie đập bẹp, nhìn zombie quay đầu lại, chạy thẳng đến đây. Mấy cô gái sợ đến mức run rẩy, nhưng mọi người đều cắn răng, không ai dám kêu thành tiếng.

Đối với mấy cô gái trong xe, Bạch Nhược Oánh rất tán thưởng. Cô nhìn về phía zombie bên ngoài, ánh mắt tối sầm, nắm chặt trường đao trong tay, xuống xe.

"Tiểu Oánh, cô làm gì vậy?" Thấy hành động của Bạch Nhược Oánh, chị Mai kêu to. Nhưng cô lại không để ý, bây giờ trong đầu cô chỉ có thủy tinh thể trong đầu zombie mà thôi.

Chị Mai và mọi người kêu Bạch Nhược Oánh vài lần, thấy cô không phản ứng. Mọi người cắn chặt răng, cũng xuống xe một lúc, liệu vậy. Không liệu cũng chết, liệu một chút có lẽ sẽ còn đường sống. Mặc dù hy vọng không lớn, như vẫn phải liều mạng. Nghĩ thế, mọi người theo sát phía sau cô.

Đối mặt với zombie cấp bốn, thật ra trong lòng Bạch Nhược Oánh có chút lo sợ. Bởi vì lúc trước khi cô đối đầu với zombie cấp bốn, chiến đấu cùng cô có Âm Huyết. Bản thân Âm Huyết là một vũ khí tốt bẩm sinh, lúc này, cô nhìn thanh đao trong tay, hạ quyết tâm, Bạch Nhược Oánh xông về phía zombie.

P/S: Nếu giờ thay đổi lịch đăng mọi người có nguyện vọng gì không?

Chương 58: No58

Editor: Mai Tuyết Văn

Nó nhìn thấy Bạch Nhược Oánh, cũng giống như nhìn thấy thức ăn, đồ ăn chạy về phía nó, nó kích động nhảy bật lên, nó thích thức ăn tươi sống, nó lập tức đánh về phía Bạch Nhược Oánh.

"Tiểu Oánh cẩn thận." Liễu Liễu thấy thế la lớn, sau đó một đám cầu lửa bay về phía zombie biến dị.

Bạch Nhược Oánh nhìn zombie xông đến, thuận di một cái, tránh khỏi zombie, đồng thời trước mặt cô còn xuất hiện một bức tường đất. Sau đó có vài lưỡi dao nước, sấm sét đánh lên người zombie. Phải biết rằng hành động của các cô gái vốn không có tác dụng với zombie cấp bốn. Nhưng lại khiến Bạch Nhược Oánh cảm động, tâm trạng cũng mau thuận.

Bốn cô gái cũng biết dị năng của mình không có nhiều tác dụng lên zombie này. Nhưng có còn hơn không, có thể tranh thủ ít thời gian cho Bạch Nhược Oánh chạy trốn cũng là tốt rồi.

zombie nhanh chóng thoát khỏi những dị năng kia, vì bị ngăn lại, nên nó rất tức giận. Giương nanh múa vuốt đánh về phía Bạch Nhược Oánh, cô lập tức hồi phục tinh thần, nâng đao lên, trực tiếp đối đầu với zombie.

"Tiểu Oánh, không được." zombie và con người có chênh lệch, không chỉ có sức mạnh, mà còn độ dày da thịt. Cho dù là một người đàn ông trưởng thành, muốn chém đứt đầu một zombie thông thường cũng không phải chuyện dễ dàng. Trừ khi đó là người đàn ông có dị năng hệ sức mạnh. Nhưng theo tốc độ tiến hóa của zombie, đàn ông có dị năng hệ sức mạnh muốn chém đứt đầu zombie cũng bắt đầu trở nên khó khăn. Nhìn Bạch Nhược Oánh lúc này, một cô gái yếu đuối, hơn nữa còn là một nữ dị năng giả tốc độ, cô muốn chém đứt đầu zombie sao?

Thật ra, bởi vì căn cứ H có một nhà khoa học ở đây, nên đã phát minh ra máy kiểm tra dị năng. Mỗi người đều phải kiểm tra, tất nhiên cũng vì phòng trường hợp có người đục nước béo cò. Còn Bạch Nhược Oánh cũng bị kiểm tra ra chỉ có dị năng tốc độ. Huy hiệu trên ngực cô rất rõ ràng, cho nên mọi người nhìn thấy bộ dạng này của Bạch Nhược Oánh trong lòng rất lo lắng.

Bạch Nhược Oánh nhanh chóng di chuyển về phía zombie, cô vung đao ngang đầu nó.

zombie nhìn đao trong tay Bạch Nhược Oánh, nhưng không hề trốn, trực tiếp đối đầu. Nhưng trên đao của Bạch Nhược Oánh đã được lực lượng tinh thần bao phủ, lập tức khiến đầu zombie rời khỏi cơ thể.

Máu đen tanh tươi bắn khắp thân mình, Bạch Nhược Oánh cau mày, vẫn là ah tốt. Nếu có ah ở đây, cô sẽ không bị thứ đáng ghê tởm này dính vào người. Còn nhớ rất rõ, vừa mới thấy zombie và khi chiến đấu với nó, cũng không nge thấy mùi xác chết. Thật không ngờ, sau khi nó tiến hóa, chỉ có máu mới hôi.

Mấy cô gái nhìn thấy cảnh này, sợ đến ngây người. Các cô không ngờ rằng, zombie khiến người ta khó giải quyết lại bị Bạch Nhược Oánh một đao chém chết. Sau khi kinh ngạc là vui mừng, mọi người nhanh chóng chạy về phía cô.

"Tiểu Oánh, cô thật lợi hại."

"Đúng vậy, Tiểu Oánh, chẳng lẽ cô là dị năng giả sức mạnh sao? Không đúng rõ ràng huy hiệu trước ngực cô là dị năng tốc độ mà."

"Có thể Tiểu Oánh là dị bẩm trời sinh, nhưng cũng thật tốt, cuối cùng đã giết được zombie."

"Tiểu Oánh, zombie là cô giết mau nhân dịp này mang đến công hội đổi thức ăn đi."

"Đúng vậy, Tiểu Oánh, cô đi đi, chúng tôi đều không có năng lực đó, sẽ đi nhận nhiệm vụ khác là được."

Nghe lời nói của mấy cô gái, Bạch Nhược Oánh lau máu đen trên mặt: "Không sao cả, mọi người cũng giúp tôi không ít, vừa rồi không phải các cô cũng đã kéo chân zombie giúp tôi sao. Mọi người cầm lấy xác zombie đi trả nhiệm vụ đi, tôi chỉ muốn thử trong đầu zombie thôi." Nói xong, Bạch Nhược Oánh tách đầu zombie biến dị, lấy một viên thủy tinh thể ra.

"Đúng rồi, Tiểu Oánh, cô muốn làm cái gì vậy?" Nhìn động tác của Bạch Nhược Oánh, Liễu Liễu tò mò tiến lên phía trước hỏi.

Suy nghĩ một chút, cô nói: "Tôi đi làm nhiệm vụ của căn cứ thủ đô, viện khoa học ở đó đã bắt đầu thí nghiệm thủy tinh thể này, nghĩ chắc nó cũng có ích, nên tôi muốn thu thập trước, chuẩn bị khi cần dùng đến tương lai sau này."

"À, nói riêng với mọi người, một lần nữa, cái này tôi vô tình nghe được. Chuyện này, có người nói thủy tinh thể có năng lượng gì đó. Hình như có liên quan đến việc thăng cấp của dị năng giả. Cho nên tôi cũng lén giấu vài viên thủy tinh thể đi, nhưng đều không có màu đậm như của Tiểu Oánh." Nghe Bạch Nhược Oánh nói, Tiểu Anh suy nghĩ, cũng lấy thủy tinh thể trong túi ra. Đồng thời nhắc chuyện này, cô nhớ tới mình trong quá khứ, tất cả đều đã qua, không ngờ Tiểu Anh lại nói ra việc này.

Biết ý tứ của Tiểu Anh là gì, mọi người đều hiểu trong lòng nhưng không nói ra.

Bạch Nhược Oánh nhìn thủy tinh trong tay Tiểu Anh, vừa khéo là thủy tinh thể cấp hai, chắc đã đủ cho các cô hấp thụ rồi.

"Cái này còn chứa năng lượng sao." Nghe Tiểu Anh nói, Liễu Liễu lấy một viên thủy tinh thể ra. "Chi bằng, chúng ta tập trung tinh thần hấp thụ, trong tiểu thuyết không phải đều nói thế sao." Nói xong, Liễu Liễu tập trung lực lượng tinh thần, dần dần, thủy tinh thể trong tay cô biến mất.

"Há? Chẳng lẽ là sự thật." Liễu Liễu mở to mắt: "Tôi cảm thấy mình tràn đầy sức sống."

Nghe Liễu Liễu nói, mấy người còn lại cũng thử xem, không ngờ, là thật. Xem ra dị năng giả muốn tăng cấp dị năng đều phải dựa vào thủy tinh thể.

"Tiểu Oánh, sao cô không hấp thụ?" Chị Mai nhìn Bạch Nhược Oánh, lại nhìn thủy tinh thể trong tay Bạch Nhược Oánh, hỏi.

"Tôi hấp thụ không được." Bạch Nhược Oánh nghe lời chị Mai nói, không biết trả lời thế nào, cuối cùng đành mỉm cười nói cho qua chuyện.

"Tôi nhìn xem." Liễu Liễu suy nghĩ, lấy thủy tinh thể trong tay Bạch Nhược Oánh, nhìn: "Màu sắc đậm hơn của chúng ta, xem ra là thủy tinh thể cao cấp. Đúng rồi, tôi nhớ, trong sách nói, thủy tinh thể không thể vượt cấp hấp thụ. Xem ra viên này cấp bậc cao, chúng ta không thể thấp thụ được. Tiểu Oánh, cô cầm đi, chờ sau này cấp bậc tăng lên, cô hấp thụ là được." Nói xong Liễu Liễu trả thủy tinh thể cho Bạch Nhược Oánh.

"Tôi hỏi này Liễu Liễu, cô đọc sách gì vậy? Sao mấy thứ này cũng có thể." Tiểu Hoa nhìn Liễu Liễu, tò mò hỏi.

"Ha ha, thật ra trước mặt thế tôi là một người mê tiểu thuyết mạng thế, khi đọc thể loại mạng thế cũng từng ảo tưởng một ngày mạng thế đến, tôi sẽ hưởng thụ cuộc sống mạng thế một phen. Thật không ngờ, mạng thế thật sự đến, các cô không biết đâu, khi ấy tôi còn sợ hãi đã sớm quên mất mấy thứ sách đó. Bây giờ đã qua lâu như vậy, cũng thành thói quen, cho nên mới nhớ ra chuyện lúc trước, ha ha."

Nhìn Liễu Liễu ngây thơ như vậy, mọi người lắc đầu.

"Xe chúng ta không đi được, phải đổi xe, may mà thứ mạng thế không thiếu nhất chính là xe. Mọi người nhìn xem, có chiếc nào có thể sử dụng được không, chúng ta chuyển xăng qua." Chị Mai lên tiếng, mọi người làm việc.

Rất nhanh, mọi người đã tìm thấy một chiếc xe bị hỏng không nặng. Bỏ xác zombie vào cốp xe, chuyển xăng qua, rồi lái xe trở về thành phố.

Sau khi nhận kiểm tra ở cửa Bạch Nhược Oánh rời khỏi đội, trước khi đi, cô hỏi bọn họ có muốn đến căn cứ thủ đô không. Sau đó đọc địa chỉ của mình, nói cho bọn họ biết cô sẽ ở căn cứ H một thời gian ngắn nữa, để bọn họ suy nghĩ cẩn thận cho bản thân, rồi từ biệt bọn họ.

Nghe thấy lời nói của Bạch Nhược Oánh, bốn cô gái trầm tư, cuối cùng nhìn nhau. Trong lòng mọi người đã có quyết định, bốn cô gái mang xác zombie trả nhiệm vụ, biểu cảm của những người đó khiến mấy cô gái phải hít thật sâu.

Không biết Bạch Nhược Oánh đã đi đâu, nhưng thấy cô một thân đơn độc trở về, in nhất thời cao tường, rất thôi rất bản, Tiểu Oánh, cô vì chuyện hồi sáng mà trừng phạt anh sao?

Bây giờ không vào được không gian, không có cách nào thay quần áo, cũng không tắm rửa được, đành chịu đựng một thân bốc mùi. Bạch Nhược Oánh cũng không nói muốn đổi lại quần áo với Lưu Minh, cô trực tiếp về phòng mình.

Ban đêm, Lưu Minh có chút áy náy, anh không thể để một cô gái xinh đẹp như vậy mặc quần áo bẩn đi ngủ được. Tuy nói là Bạch Nhược Oánh có không gian, nhưng không thể trước mặt bao nhiêu người lấy quần áo ra thay được. Thôi cứ để bản thân chịu ảm ức, nghĩ thế Lưu Minh gõ cửa phòng Bạch Nhược Oánh.

"Tiểu Oánh, này, đây là áo lông của cậu, cậu mặc đi. Tuy rằng đồ của tôi đã bẩn, nhưng tôi vẫn mặc được, tôi là đàn ông, không sợ bẩn."

Nhìn bộ dạng rối rắm của Lưu Minh, Bạch Nhược Oánh mỉm cười: "Áo lông của tôi còn dùng được, cậu cứ mặc như trước đi."

Đêm yên tĩnh cũng rất cô độc, Bạch Nhược Oánh nằm trên giường, gọi vô số lần cũng không thấy anh xuất hiện. Cuối cùng, Bạch Nhược Oánh cũng hết hy vọng, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, Mặc Doãn Cuồng anh đang ở đâu?

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng động rất nhỏ, Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, muốn biết là tình huống gì.

Hóa ra là Tần Thiên đang ở tầng dưới, lúc này hắn đang ôm Vương San San mà cắn. Quần áo của Vương San San đều bị xé rách, lộ ra hai con thỏ nhỏ trắng mềm. Ánh mắt Tần Thiên cũng không chớp, sau đó một tay cố định hai tay Vương San San, một tay chuẩn xác đặt lên một con thỏ.

Miệng hôn từ gò má xuống cổ, Tần Thiên cúi đầu cắn lên cổ trắng nõn của Vương San San, nhào nặn con thỏ nhỏ, sờ lên núm, dùng ngón tay cái và ngón trỏ se núm hoa. Lúc này, Vương San San sắc mặt ửng hồng, tóc đen rối loạn nằm trên giường, bộ dáng thanh khiết khiến Tần Thiên luôn ôn hòa lộ ra

ánh mắt dâm tà.

Cảm nhận được sóng tinh thần của Vương San San. Bạch Nhược Oánh lắc đầu, sao Vương San San lại sử dụng dị năng quyền rũ với Tàn Thiên. Không biết vì sao Vương San San lại bất ngờ thay đổi mục tiêu, nhưng Tàn Thiên này, hoặc là lực lượng tinh thần không ra gì, hoặc là hấn cố tình bị mê hoặc. nghĩ đến thế, Bạch Nhược Oánh lại nhớ tới Mặc Doãn Cuồng. Đúng rồi, Mặc Doãn Cuồng đã rời đi, Vương San San cũng phải dòi mục tiêu thô.

Bạch Nhược Oánh không muốn nhìn nữa, cô thu thần thức lại, Bạch Nhược Oánh đang ngủ, bên tai còn có thể truyền đến tiếng rên rỉ mơ hồ của Vương San San, cùng với tiếng bạch bạch của cơ thể.

Cứ như vậy, Bạch Nhược Oánh mang theo mấy cô gái đi nhận mấy nhiệm vụ cao cấp. Cuối cùng, khi Bạch Nhược Oánh giết xong ba con zombie cấp 4 thì quân đội đã bàn bạc xong. Cũng đến nơi ở, báo cho họ biết, chuẩn bị hôm sau lên đường về căn cứ thủ đô. Sau vài ngày nghỉ ngơi, cuối cùng đã có thể về thành phố. Nhưng lần trở về này lại nhiều hơn bốn người, bọn họ là bốn cô gái, chị Mai, Tiểu Hoa, Tiểu Anh, Liễu Liễu.

Khi bốn người bọn họ chuẩn bị gia nhập, ánh mắt đám đàn ông trong xe đều sáng lên, song khi họ biết bốn người này là do Bạch Nhược Oánh mang đến, cả đám đều nghi ăn cơm luôn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: No59

Editor: Mai Tuyết Vân

Lúc này, vì có Hàn Tinh Nhi gia nhập, nên trong đội ngũ có đến ba dị năng giả không gian, cho nên khi nhà khoa học kia chỉ vào đồng dụng cụ, công cụ lớn, lại được dễ dàng cầm đi, đưa theo nhà khoa học tóc hoa râm, mọi người bắt đầu lên đường trở về.

Dọc đường đi có lắc lư, có mạo hiểm cũng có thuận lợi, một đường khó khăn, sau khi hy sinh một số người, cuối cùng mọi người cũng chạy về được căn cứ thủ đô, còn Bạch Nhược Oánh cũng thu được vài thủy tinh thể cấp 4.

Người của quân đội bồi thường vật tư cho người nhà đội viên hy sinh, sau đó đường ai nấy đi, bắt đầu cuộc sống của mình.

Vậy là xong rồi sao? Đương nhiên là không.

Bạch Nhược Oánh nhớ, có một ngày, cô vô tình hấp thụ một viên thủy tinh thể cấp bốn, sau đó phát hiện không gian chấn động, phát hiện này khiến cô rất vui.

Bản thân cô là một dị năng giả tốc độ, vì thế cô không hấp thụ thủy tinh thể, cô muốn dành thủy tinh thể cho sen máu, vì khi sen máu nở hoa, thực lực của cô cũng sẽ mạnh lên, cho nên không cần dốc sức đi hấp thụ thủy tinh thể.

Lúc này, sau khi cô hấp thụ toàn bộ thủy tinh thể cấp bốn, cô định sẽ rời khỏi nhà. Chuyện không gian xảy ra vấn đề, cô không nói với người nhà, Bạch Nhược Oánh không muốn họ lo lắng. Cô chỉ nói bản thân mình cần rất nhiều thủy tinh thể cao cấp để thăng cấp khả năng.

Cuối cùng trước ánh mắt lưu luyến của người nhà, Bạch Nhược Oánh rời khỏi nhà. Bây giờ, thời tiết đã trở nên ấm áp, đông qua xuân đến. Sau khi cô đưa bốn chị em của mình giao cho người nhà, mặc trang phục leo núi, một mình lên đường. Mà điểm đầu tiên cô tới, chính là lần gặp được Mặc Doãn Cuồng, cũng là nơi lần đầu tiên bị anh hôn.

Bạch Nhược Oánh tùy tiện tìm một chiếc xe, nhưng chỉ mang theo một ít thức ăn. Người nhà họ Bạch vẫn chưa biết không gian của Bạch Nhược Oánh xảy ra vấn đề, cho nên nhìn thấy cô mang theo ít đồ ăn như vậy cũng không nói gì.

Dù sao muốn thứ gì, không phải trong không gian đều có cả ư? Bốn cô gái muốn đi cùng Bạch Nhược Oánh, nhưng bị cô cản lại. Ý cô muốn nói là để bốn cô gái đi theo ba mình và bác Hình nâng cao thực lực. zombie đã tiến hóa, bọn họ cũng cần nâng cao thực lực.

Kết quả, bốn người cũng gia nhập tiểu đội Huyết Sắc, về phần Lưu Minh, anh cũng muốn đi cùng Bạch Nhược Oánh, nhưng lại bị Nguyên Ứng lôi đi. Nguyên Ứng nói, Lưu Minh là đội trưởng phụ nhân không thể tự tiện rời khỏi công việc, anh còn muốn giới thiệu Lưu Minh là đội trưởng phụ nhân với người trong đội đấy.

Chạy xe đến thị trấn nhỏ kỳ quái, Bạch Nhược Oánh cau mày, thị trấn nhỏ này vẫn khiến cô cảm thấy giống lần trước, không thoải mái, giống như nơi này có thứ gì đó không ổn vậy.

Thị trấn nhỏ ở quanh thủ đô, phía trước đã bị quân đội của thủ đô xử lý qua. Cho nên dù không canh gác trấn nhỏ cũng không zombie hoành hành. Lúc này, trời vẫn còn sáng, Bạch Nhược Oánh lái xe vào trung tâm thị trấn.

Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, thần thức bao trùm bốn phía, vẫn không có thứ gì khác đặc biệt. Bạch Nhược Oánh cau mày, không đúng, cảm

giác rõ ràng như vậy, không thể sóng yên biển lặng không có cái gì. Nhất định nơi này sẽ xuất hiện chuyện gì đó.

Đột nhiên ánh sáng lóe lên trong đầu Bạch Nhược Oánh, cô thu thần thức về, trực tiếp mang thần thức dò xét xuống mặt đất. Lúc này, Bạch Nhược Oánh cuối cùng cũng thấy được thứ khiến mình chán ghét, thật không ngờ, một trần nhỏ này lại có một hầm trú ẩn.

Nhìn hầm trú ẩn có hai đường đi, nơi đó lại bị dây mây màu đỏ lúc nhúc che kín. Ở trung tâm hầm trú ẩn, có mấy cây dây mây rất to, ở xung quanh dây mây lại treo mười mấy cô gái lửa thể.

Nhìn thấy cảnh này khiến Bạch Nhược Oánh hoảng hốt, khi cô nhìn kỹ lại, cuối cùng cô cũng đã thấy rõ được tình hình. Cô ghé tòm, thu thần thức, Bạch Nhược Oánh yên lặng ngồi trong xe, không hề cử động, cũng không nhúc nhích.

Hình ảnh vừa rồi cứ hiện ra trong đầu Bạch Nhược Oánh, đánh sâu vào tâm trí cô. Ở trung tâm hầm trú ẩn, mười mấy cô gái lửa thể bị treo trên dây mây to bị mấy sợi dây mây màu quần quanh thân.

Mà đám dây mây to, được tạo thành từ vô số dây mây máu, giống như xúc tu luồn vào trong cửa động của các cô gái, vừa nhúc nhích và lấy ra đầy vào, còn trên mặt các cô gái lại hiện lên vẻ phồng tím mị hoặc, biểu cảm hưởng thụ.

Ở một bên, cũng có mười mấy cô gái trẻ toàn thân trần trụi, bọn họ nằm trên mặt đất, bụng rất to. Trong bụng giống như có sinh vật sống, chuyển động ở bên trong, không lâu sau, một cây dây mây máu còn non phá bụng cô gái mà ra ngoài, cô gái trẻ kêu thảm một tiếng, tắt thở.

Trời ạ, đây không phải là dây mây máu đang lợi dụng cơ thể người để sinh sản sao, nhớ tới cảnh kia, Bạch Nhược Oánh cảm thấy ghê tởm, lần đầu tiên cô nhìn thấy zombie, cô cũng có cảm giác ghê tởm như vậy.

Đúng lúc này, Bạch Nhược Oánh đột nhiên cảm thấy một trận sóng tinh thần, cô chịu đựng sự ghê tởm, thả thần thức ra, đây là cái gì?

Chỉ thấy chính giữa đám dây mây máu to nứt ra, lúc này có một người xuất hiện từ bên trong. Gọi là một người, vì trên mặt và cổ người kia có da. Còn trên thân thể hần, lại giống như zombie cấp bốn giống nhau, đầy cơ bắp.

Dây mây máu khép kín, hần sờ lên mặt ngoài của dây mây máu, đi đến bên người một cái. Vung tay lên, dây mây máu rút khỏi hạ thể của cô gái, còn mang theo chất nhầy ầu trắng.

Về mặt của cô gái vẫn hết như trước, còn người kia, trực tiếp đi qua, kéo cô gái trẻ lên đùi hần. Phân thân làm từ dây mây máu theo hạ thể của hần ta thăm dò, trực tiếp xâm nhập vào bên trong hạ thể của cô gái, người nọ chuyển động thất lung, Bạch Nhược Oánh mơ hồ có thể nghe thấy tiếng cô gái rên rỉ, và tiếng nam nữ va chạm thân thể.

Cuối cùng hần ta ngẩng đầu lên, cô cũng nhìn thấy rõ mặt hần. Trong nháy mắt, cô quên đi sự ghê tởm, trong lòng cô chân động không nói nên lời. Khiếp sợ, đây...hần đại là Lý Hiến Nghiêu?

Hần, hần không phải bị cô thiến rồi sao, sau đó hần bị chính zombie cô thả ra cắn chết rồi mà? Lại nhìn cái hần luồn lách vào trong hạ thể của cô gái, là dây mây máu. Chẳng lẽ, lúc đó Lý Hiến Nghiêu bị zombie cắn không chết, mà còn biến thành zombie. Còn bây giờ, lại biến dị đến giai đoạn như vậy, thể hiện tại hần đã là zombie cấp mấy rồi?

Lúc này, trong lòng Bạch Nhược Oánh rung động vô cùng, cô không biết giờ phút này bản thân nên quyết định thế nào. Tiến lên giết Lý Hiến Nghiêu hay làm gì khác, nhưng nhìn chỗ ở của In, Bạch Nhược Oánh không biết mình có thể đến được trung tâm của dây mây máu hay không nữa.

Cuối cùng In cũng phát tiết trên người cô gái kia xong, khi Lý Hiến Nghiêu rời khỏi thân thể cô gái. Ngay lập tức bụng của cô ta lại lớn lên, còn khoe miệng Lý Hiến Nghiêu lại nở một nụ cười quỷ dị thỏa mãn, lại trở về bên trong dây mây máu.

Lúc này, sự chú ý của Bạch Nhược Oánh đều đặt lên người Lý Hiến Nghiêu nên không phát hiện ra, có một sợi dây mây máu đang ở gần mình.

Đột nhiên, một sự dao động xâm nhập vào ý thức của bản thân, Bạch Nhược Oánh phát hiện ra dây mây máu này. Nhưng lúc này, dây mây máu đã dùng tốc độ rất nhanh quần quanh người Bạch Nhược Oánh, Bạch Nhược Oánh vừa định phản kháng, suy nghĩ một chút, cô dừng lại.

Vừa lúc Bạch Nhược Oánh muốn phản công, dây mây máu cũng chuẩn bị tấn công Bạch Nhược Oánh, nhưng khi cô bất ngờ thả lỏng, dây mây máu cũng lập tức thả lỏng.

Tùy ý để dây mây máu cuốn cơ thể mình đi, nhớ lại tình huống vừa rồi, cô đã hiểu rõ ý định của dây mây máu.

Nếu không bây giờ cô đã vung đao chém rớt đám dây mây máu này rồi, còn để mặc nó đưa cô vào sào huyệt của hần sao?

Bạch Nhược Oánh quyết định vẫn để dây mây máu đưa vào sào huyệt, lúc trước cô đã hấp thụ thủy tinh thể cấp bốn, ngoại trừ không gian chân động, dị năng của bản thân của tăng lên không ít. Đi xem một chút, Lý Hiến Nghiêu xuất hiện khiến cô rất bất an, lần trước không giết được hần. Lần này nhất định phải tiêu diệt hần, huống chi bản thân cô thấy đám dây mây thô to này thật sự có vấn đề.

Tuy rằng bây giờ không gian và Âm Huyết đều biến mất, nhưng cô vẫn còn lửa đen, nếu thật sự không được thì một trận lửa thiêu cháy hần đi.

Bởi vì Bạch Nhược Oánh không phản kháng, dây mây máu cũng không làm chuyện gì với cô, nhìn cơ thể tiến vào đường hầm. Cuối cùng, mùi tanh hôi nồng nặc truyền đến mũi, vừa mới dùng thần thức chứng kiến xong, bây giờ lại xuất hiện cảnh thật trước mặt.

Vừa rồi còn dùng thần thức để nhìn còn bây giờ mới chính thức nhìn thấy, vốn là hai cảm giác khác nhau. Khi này là cảm giác giống như xem tivi, dù ghê tởm nhưng cũng có giới hạn. Còn bây giờ chính mình rơi vào hoàn cảnh quái dị, khắp nơi đầy mùi hôi thối. Trên người còn có dây mây máu nhầy nhụa thứ chất lỏng ghê tởm, kết cục của những cô gái đều ở trước mắt, bị treo lên sao?

"A, a..." Dây mây máu ghê tởm ra vào bên trong cơ thể mềm mại của cô gái, các cô gái nhắm mắt lại giống như đang hưởng thụ vậy.

Thấy dây mây máu đặt mình xuống, cũng không có ý tấn công mình, ngược lại còn rời đi. Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, mặt đất phía trên đầu cô, xuất hiện hai người, họ lái xe đến nơi này, thấy tình cảnh an toàn, thế là liếc mắt đưa tình với nhau.

Thấy người như vậy, Bạch Nhược Oánh cau mày, nhưng bây giờ bản thân cô còn lo không xong, càng không thể đuổi hai người kia đi. Cô vừa muốn khởi động lửa đen, cô đã phát hiện, ngay khi cơ thể vừa muốn động dậy, dây mây máu đột nhiên hưng phấn. Nhưng khi cô dừng động tác, dây mây máu cũng dừng lại.

Thời tiết đã ấm lên, hai người cảm thấy làm trong xe thật chật chội, bước xuống xe. Nơi này là một bãi đất trống trong trung tâm thị trấn, chàng trai đặt cô gái lên mui xe, hôn cô gái. Sau đó thờ hồn hên, cởi quần áo cô gái, rất nhanh, quần áo của cô ta đã bị cởi ra. Hắn ta hưng phấn cúi đầu, cô gái cũng hưng phấn thờ hồn hên.

Không lâu sau, hắn ta dùng sức lật mình cô gái, đặt lên đầu xe, kéo quần của hai người xuống, cứ như vậy bắt đầu làm việc. Mà lúc này, Bạch Nhược Oánh cũng chú ý tới, dây mây máu vốn bình tĩnh đột nhiên hưng phấn, bọn chúng bắt đầu mấp máy hành động.

"A, a, cứu mạng, cứu mạng!" Dây mây máu dùng tốc độ vô cùng nhanh lao đến hai người kia, sau đó, Bạch Nhược Oánh có thể nghe thấy tiếng kêu gào rất to từ xa tiến lại gần, nghe giọng nói này, Bạch Nhược Oánh cau mày.

Đúng lúc hai người đang cao hứng, một dây mây máu đột nhiên xuất hiện, nó cuốn lấy cô gái, kéo cô ta đi. Lúc này, chàng trai thấy thế, ném quả cầu lửa ra, đánh về phía dây mây máu, nhanh chóng kéo quần của mình lên.

Dây mây máu bị cháy một chút, cũng buồn cô gái ra, cô ta nhanh chóng kéo quần lên chạy ra phía sau chàng trai.

Hắn ta che chở cô gái vừa ném quả cầu lửa. Nhưng dây mây máu càng lúc càng nhiều, dây mây có đầu, có miệng rất dài, mở miệng, bên trong toàn răng sắc nhọn. Thấy cảnh tượng như vậy, cô gái sợ đến mức run rẩy, một tay đẩy chàng trai về phía đám răng sắc nhọn của dây mây máu, còn bản thân thì xoay người chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: No60

EditoR: Mai Tuyết VÂN

Biểu cảm không dám tin trước khi chết của chàng trai hiện lên trong mắt Bạch Nhược Oánh. Cô gái kia không thèm để ý đến tiếng kêu thảm thiết của chàng trai. Cô ta liều mạng chạy trốn, nhưng tốc độ của cô ta, làm sao nhanh hơn tốc độ của dây mây máu được.

Nhìn thấy dây mây máu đặt cạnh mình, cũng không hề tấn công cô, rồi lại nhìn dây mây máu hưng phấn bên ngoài, trong mắt Bạch Nhược Oánh lóe lên tia nghi hoặc.

Bạch Nhược Oánh không biết, thật ra dây mây máu bắt phụ nữ tới đây, đều rất rõ ràng. Cô gái này bị dây mây máu bắt tới, không có chút phản kháng, phụ nữ càng phản kháng càng khiến dây mây máu thêm phần kích.

Mà Bạch Nhược Oánh là cô gái duy nhất không phản kháng, cho nên dây mây máu để cô một bên, đợi đến cuối lại xử lý cô.

Bên tai truyền đến tiếng phụ nữ kêu la âm ỉ, còn có tiếng rên rỉ của cô gái đối diện truyền đến. Nhìn thứ chất lỏng không biết tên từ đuôi cô ta chảy xuống, Bạch Nhược Oánh cảm thấy buồn nôn.

Cuối cùng, cô gái kêu "cứu mạng" vẫn không thể chạy thoát, cô ta bị bắt xuống dưới. Cô ta bị dây mây máu quấn quanh, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định giãy dụa.

Mất thấy Bạch Nhược Oánh, muốn bám lấy Bạch Nhược Oánh để cô cứu mình, nhưng cô càng phản kháng, dây mây máu càng thêm phần kích.

Bạch Nhược Oánh nhìn cảnh tượng trước mắt, cô đã tìm ra quy luật, cô biết, nếu bản thân cũng hành động như vậy, thứ chờ đón mình là kết cục ra sao.

Bạch Nhược Oánh không cử động, cũng không nhúc nhích, vì cô không phải thánh mẫu. Cô không thể trong tình huống an nguy bản thân không rõ lại xúc động đi làm chuyện gì.

Hơn nữa, Bạch Nhược Oánh biết một điều, nếu muốn nhỏ tận gốc đám dây mây máu này mà nói, nhìn các cô cái ở đây, đến tám phần thì không thể giữ lại.

Cô ta liên tục hét chói tai, tiếng vải bị xé rách vang lên bên tai Bạch Nhược Oánh. Quần áo cô ta bị xé nát, roi xuống, cô gái vẫn giãy dụa như trước.

Nhưng mà, đến khi mảnh vải cuối cùng trên người bị xé nát, mấy cái dây mây lại vurun vò người cô gái.

"Á!" Cô ta hét lên một tiếng, lúc này, nhìn dây mây máu mảy mẩy, dường như đang rót thứ gì đó vào trong cơ thể cô gái.

Cô ta lại không từ chối nữa, lúc này, sắc mặt ửng hồng, hàm chứa ý xuân, cô gái nhắm mắt lại. Tiếng rên rỉ theo tiếng gọi cứu mạng khi nãy phát ra, sau đó là đến tiếng bạch bạch truyền đến.

Nhìn đám dây máu khổng lồ này, Bạch Nhược Oánh biết, nếu chỉ dùng đao mà nói, không có phần thắng. Người chém vào đám này vẫn chỉ đứt được một chút.

Mà lúc này, xem khẩu vị của đám dây mây máu đang dần dần quay về phía cô, Bạch Nhược Oánh biết cuối cùng cô đã trở thành mục tiêu rồi.

Lấy đao trên người xuống, dùng thần thức phủ kín thân đao, chặt đứt về phía đám dây mây máu đánh lên mình.

Cảm thấy hành động của Bạch Nhược Oánh, đám dây mây máu điên cuồng hoạt động. Bọn chúng thích nhất là cảm xúc mãnh liệt, phụ nữ có sức sống.

Đám dây mây máu đánh về phía Bạch Nhược Oánh, mũi thổi trực diện khiến Bạch Nhược Oánh suýt nữa nôn ra, đao trong tay bị cuốn lấy, lửa đen xuất hiện trong tay Bạch Nhược Oánh.

Lửa của cô khác với lửa thường, lửa của Bạch Nhược Oánh màu đen, dây mây máu vừa gặp lửa đen, đã lập tức hóa thành tro tàn, nhìn thấy cảnh này Bạch Nhược Oánh rất vui vẻ.

Nghĩ như vậy, Bạch Nhược Oánh tủa lửa đen đi, dây mây máu vừa liềm mạng công kích Bạch Nhược Oánh lúc này lại chạy trốn không có trật tự, nhưng chỉ cần lửa đen lướt qua, đã thành một đám bụi đen.

Lửa đen gặp dây mây máu cũng rất kỳ lạ, không dễ bản thân bị tắt, mà đến khi đốt sạch dây mây máu mới tắt. Nhìn thấy số lượng dây mây máu rất nhiều, nhưng Bạch Nhược Oánh cũng không lo lắng.

Lửa đen sẽ tìm kiếm mục tiêu của mình, lúc này cô muốn đối diện thứ bên trong đám dây mây máu thô to, mà thứ kia bên trong chính là zombie Lý Hiển Nghiêu.

Dây mây máu thô to giống như là gốc rễ của đám dây mây máu này, cảm nhận được nguy hiểm bốn phía, dây mây máu mấp máy, giống như lúc này, mở một cái lỗ, lúc này zombie Lý Hiển Nghiêu từ trong bụng dây mây máu này đi ra.

Còn bộ dạng lại vừa khéo, nhưng làn da của zombie Lý Hiển Nghiêu rõ ràng đã nhiều hơn, ngoại trừ mặt, cổ, còn có hai tay, hai chân.

Nhìn thấy cô gái trước mặt, một sự tức giận xuất hiện trong đầu zombie Lý Hiển Nghiêu. Nhưng hắn không biết đó là cái gì, lúc này ký ức hắn không thể nhớ lại, tuy vậy hận ý sâu trong lòng hắn, khiến hắn đánh về phía Bạch Nhược Oánh.

Nhìn zombie lúc này, trên mặt là sự phẫn nộ, Bạch Nhược Oánh có chút hối hận khi đó không nhìn ln hoàn toàn bị ăn rồi hãy rời đi.

Thuần di một cái để tránh công kích của zombie Lý Hiển Nghiêu, lửa đen lại xuất hiện trong tay Bạch Nhược Oánh.

Nhìn lửa đen trong tay Bạch Nhược Oánh, trong mắt ln xuất hiện sự sợ hãi, lúc này, mấy dây mây máu từ trong tay Lý Hiển Nghiêu chém ra.

Nhớ ra lúc trước Lý Hiển Nghiêu ra dị năng hệ Mộc, thật không ngờ, lúc biến thành zombie lại kết hợp với dây mây máu.

Bạch Nhược Oánh huy động lửa đen trong tay, lửa đen đánh bẻ phía zombie Lý Hiển Nghiêu, zombie Lý Hiển Nghiêu thấy thế chém dây mây máu ra.

Lửa đen gặp dây mây máu thì ngừng lại, lửa đen lập tức cắn nuốt dây mây máu kia. Nhưng lúc này, zombie Lý Hiển Nghiêu lại bỏ qua đám dây mây máu đó, sau đó vòng ra sau, tiếp tục xuất ra một đám dây mây máu.

Nhìn thấy zombie Lý Hiển Nghiêu như thế, trong mắt Bạch Nhược Oánh lại xuất hiện sự tàn nhẫn. Vừa bị mất đao, bản thân phát ra lửa đen cũng không thể công kích bản thể của ln.

Nhìn động tác của ln, hắn đang muốn tiêu hao năng lượng của cô sao? Bạch Nhược Oánh nhìn đám dây mây máu thô to phía sau Lý Hiển Nghiêu, năng lượng của zombie ln, là đến từ đám dây mây thô to phía sau ư?

Nghĩ như thế, Bạch Nhược Oánh phóng lửa đen về phía đám dây mây máu đó.

Dường như nhận ra suy nghĩ của Bạch Nhược Oánh, zombie Lý Hiển Nghiêu đồng thời chém ra vô số dây mây máu, giống như tấm lưới ngăn cách phía trước dây mây thô to.

Lửa đen chỉ có thể đốt mục tiêu nó gặp phải, mà không thể bỏ qua, sau khi trực tiếp hóa dây mây máu thành tro, lửa đen cũng biến mất.

Dây mây máu xung quanh dần dần hóa thành tro, ngay cả những cô gái được chọn là cơ thể mẹ nối dõi cho đám dây mây máu cũng đã hóa thành tro.

Trước mắt chỉ còn thừa lại dây mây máu thô to và zombie Lý Hiển Nghiêu, nhưng Bạch Nhược Oánh cảm thấy bản thân đã đánh giá thực lực của mình quá cao rồi.

Dây mây thô to, phóng ra một một dây mây, luồn vào trong cơ thể zombie Lý Hiển Nghiêu, không ngừng vận chuyển năng lượng cho zombie Lý Hiển Nghiêu.

Bản thân cô cũng vì phóng ra lửa đen tiêu diệt dây mây máu khác, khiến năng lượng bị tiêu hao rất nhiều.

Còn bị Lý Hiển Nghiêu công kích dập tắt hết lửa đen, khiến năng lượng của cô hao tổn gần hết. Nhìn kẻ khiến người ta chán ghét trước mặt, Bạch Nhược Oánh chảy đầy mồ hôi.

Cô cảm thấy sức lực cơ thể dần dần cạn kiệt, chính lúc này, cô phát hiện một dây mây máu lại cuốn lấy eo mình.

Dây mây máu càng quấn càng chặt, Bạch Nhược Oánh cảm thấy ngay cả hít thở cũng khó khăn. Lúc này Bạch Nhược Oánh hung hăng cắn đầu lưỡi, cố gắng duy trì chút tỉnh táo.

Nhưng lúc này, năng lượng của cô đã cạn kiệt, trong đầu cô hiện lên những gương mặt quen thuộc: Ba mẹ, bác hình, Lưu Minh, cuối cùng là khuôn mặt của Mặc Doãn Cuồng.

"Xòa xoạt!" Tiếng động quen thuộc vang lên, Bạch Nhược Oánh phát hiện, quần áo của mình bị dây mây máu xé nát, nhìn bộ dạng Lý Hiển Nghiêu dữ tợn đâm tã trước mặt.

Bạch Nhược Oánh biết mục đích của hắn, không phải là giết mình, mà là muốn dùng cơ thể cô để sinh sản đám dây mây. Nghĩ đến đây, Bạch Nhược Oánh không thể tưởng tượng, nếu người kia là mình, sẽ thế nào đây?

Nghĩ như thế, Bạch Nhược Oánh dùng hết khí lực ngưng ra lửa đen, lửa đen thiêu cháy đám dây mây máu trên người, Bạch Nhược Oánh ngã xuống mặt đất, nhìn trong tay ln xuất hiện dây mây máu, Bạch Nhược Oánh phát hiện bản thân chút sức lực cũng không còn.

Sau khi bị dây mây máu của ln trôi lại, Bạch Nhược Oánh gãy dựa. Nhưng cô càng gãy dựa, dây mây máu quấn quanh càng siết chặt, càng lúc càng gấp.

"Xoàn xoạt" Tiếng động này lại vang lên, ý thức của Bạch Nhược Oánh có chút mơ hồ.

Cô biết, lúc này, đám dây mây máu đã xé nát quần áo của cô. Cảm thấy hai chân bị dây mây máu kéo căng ra, hạ thể tiếp xúc với không khí khiến Bạch Nhược Oánh run rẩy, cũng khiến cô tỉnh táo lại.

Nhìn thấy cơ thể xuất hiện trước mặt Lý Hiển Nghiêu với tư thế sỉ nhục như vậy. Lúc này Bạch Nhược Oánh thật sự rất muốn chết, tất nhiên, trước khi cô chết, phải băm thây Lý Hiển Nghiêu thành vạn khúc.

Đầu óc của zombie Lý Hiển Nghiêu còn chưa mở ra toàn bộ, hắn chỉ dựa vào bản năng, còn có đám dây mây máu đi trước dẫn đường.

Nhìn cô gái trước mặt, zombie Lý Hiển Nghiêu ngoại trừ oán hận trong lòng, còn những cái khác đều giống nhau. Hắn tiếp thu mệnh lệnh của dây mây máu thô to kia với mình.

Vì mới bị tấn công xong, dây mây máu bên hắn chịu rất nhiều tổn thương, cho nên nhiệm vụ tiếp theo của hắn, chính là khiến dây mây máu sinh sôi. Có được mệnh lệnh này, thứ đồ giữa háng zombie Lý Hiển Nghiêu ngẩng cao.

Bạch Nhược Oánh nhìn thấy thứ đồ kia ngẩng cao, chậm rãi vươn lên, khiến Bạch Nhược Oánh nhớ lại đã từng cắt vật này của hắn. nhưng mà lúc này, thứ giữa háng zombie Lý Hiển Nghiêu lại mọc dài ra như vậy, thật là không thể tin được. Lúc này, Bạch Nhược Oánh cảm thấy sợ hãi.

Sau một thời gian tiếp xúc với rất nhiều zombie cấp bốn, Bạch Nhược Oánh phát hiện, zombie cấp bốn tiến hóa biến dị, da thịt trên người bong tróc, sau đó mọc ra cơ bắp mới.

Vì là cơ bắp nên zombie cấp bốn không có đặc tính là nam hay nữ. Bề ngoài của chúng không phân chia, nhưng lúc này zombie Lý Hiển Nghiêu lại mọc dài phân thân, hiện tượng này khiến Bạch Nhược Oánh vô cùng sợ hãi.

Không, không đúng, sau một giây, Bạch Nhược Oánh thấy rõ thứ kia. Cô biết đó không phải là do zombie Lý Hiển Nghiêu mọc ra, mà ra từ đám dây mây máu mô phỏng phân thân của đàn ông.

Nhìn thứ ngẩng cao của Lý Hiển Nghiêu dần tới gần bản thân, Bạch Nhược Oánh muốn cử động, lại không thể cử động, chẳng lẽ bản thân phải chịu để con quái vật này nhục nhã sao?

Không, không được, bản thân chấp nhận chết, cũng không muốn bị như thế, đầu lưỡi truyền đến đau đớn, Bạch Nhược Oánh đang cắn lưỡi tự sát lại

bùng tỉnh.

Cô bất ngờ nghĩ đến một việc, Âm Huyết và cơ thể đã hòa làm một, cô chết nó chết, nó biến mất thì không gian cũng không còn, không gian mất thì Mặc Doãn Cuồng ra sao?

Anh đã nói, sen máu nở, nếu không gian mất đi, như vậy sẽ không có sen máu. Không, không được, cô không thể chết, vì Mặc Doãn Cuồng, bản thân không thể chết.

Nhưng bản thân không chết, đối diện với sự xúc phạm này, nhìn thấy bản thân bị zombie Lý Hiển Nghiêu ghê tởm sắp đến gần.

Chẳng lẽ thật sự để thứ đó xâm phạm bản thân sao, không, không, không được!

P/s: Chương này 3012 từ, một mối với bà nữ chính!!!!

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Chương 60: NO60

EditoR: Mai Tuyết VÂN

Biểu cảm không dám tin trước khi chết của chàng trai hiện lên trong mắt Bạch Nhược Oánh. Cô gái kia không thèm để ý đến tiếng kêu thảm thiết của chàng trai. Cô ta liều mạng chạy trốn, nhưng tốc độ của cô ta, làm sao nhanh hơn tốc độ của dây mây máu được.

Nhìn thấy dây mây máu đặt cạnh mình, cũng không hề tấn công cô, rồi lại nhìn dây mây máu hung phấn bên ngoài, trong mắt Bạch Nhược Oánh lóe lên tia nghi hoặc.

Bạch Nhược Oánh không biết, thật ra dây mây máu bắt phụ nữ tới đây, đều rất rõ ràng. Cô gái này bị dây mây máu bắt tới, không có chút phản kháng, phụ nữ càng phản kháng càng khiến dây mây máu thêm phần kích.

Mà Bạch Nhược Oánh là cô gái duy nhất không phản kháng, cho nên dây mây máu để cô một bên, đợi đến cuối lại xử lý cô.

Bên tai truyền đến tiếng phụ nữ kêu la âm ỉ, còn có tiếng rên rỉ của cô gái đối diện truyền đến. Nhìn thứ chất lỏng không biết tên từ đùi cô ta chảy xuống, Bạch Nhược Oánh cảm thấy buồn nôn.

Cuối cùng, cô gái kêu "cứu mạng" vẫn không thể chạy thoát, cô ta bị bắt xuống dưới. Cô ta bị dây mây máu quấn quanh, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định giãy dụa.

Mắt thấy Bạch Nhược Oánh, muốn bám lấy Bạch Nhược Oánh để cô cứu mình, nhưng cô càng phản kháng, dây mây máu càng thêm phần kích.

Bạch Nhược Oánh nhìn cảnh tượng trước mặt, cô đã tìm ra quy luật, cô biết, nếu bản thân cũng hành động như vậy, thứ chờ đón mình là kết cục ra sao.

Bạch Nhược Oánh không cử động, cũng không nhúc nhích, vì cô không phải thánh mẫu. Cô không thể trong tình huống an nguy bản thân không rõ lại xúc động đi làm chuyện gì.

Hơn nữa, Bạch Nhược Oánh biết một điều, nếu muốn nhờ tận gốc đám dây mây máu này mà nói, nhìn các cô cái ở đây, đến tám phần thì không thể giữ lại.

Cô ta liên tục hét chói tai, tiếng vải bị xé rách vang lên bên tai Bạch Nhược Oánh. Quần áo cô ta bị xé nát, rơi xuống, cô gái vẫn giãy dụa như trước.

Nhưng mà, đến khi mảnh vải cuối cùng trên người bị xé nát, mấy cái dây mây lại vuron vào người cô gái.

"Á!" Cô ta hét lên một tiếng, lúc này, nhìn dây mây máu mấp máy, dường như đang rót thứ gì đó vào trong cơ thể cô gái.

Cô ta lại không từ chối nữa, lúc này, sắc mặt ửng hồng, hàm chứa ý xuân, cô gái nhắm mắt lại. Tiếng rên rỉ theo tiếng gọi cứu mạng khi nãy phát ra, sau đó là đến tiếng bạch bạch truyền đến.

Nhìn đám dây mây máu khổng lồ này, Bạch Nhược Oánh biết, nếu chỉ dùng đao mà nói, không có phần thắng. Người chém vào đám này vẫn chỉ đứt được một chút.

Mà lúc này, xem khẩu vị của đám dây mây máu đang dần dần quay về phía cô, Bạch Nhược Oánh biết cuối cùng cô đã trở thành mục tiêu rồi.

Lấy đao trên người xuống, dùng thần thức phủ kín thân đao, chặt đứt về phía đám dây mây máu đánh lên mình.

Cảm thấy hành động của Bạch Nhược Oánh, đám dây mây máu điên cuồng hoạt động. Bọn chúng thích nhất là cảm xúc mãnh liệt, phụ nữ có sức sống.

Đám dây mây máu đánh về phía Bạch Nhược Oánh, mùi thối trực diện khiến Bạch Nhược Oánh suýt nữa nôn ra, đao trong tay bị cuốn lấy, lửa đen xuất hiện trong tay Bạch Nhược Oánh.

Lửa của cô khác với lửa thường, lửa của Bạch Nhược Oánh màu đen, dây mây máu vừa gặp lửa đen, đã lập tức hóa thành tro tàn, nhìn thấy cảnh này Bạch Nhược Oánh rất vui vẻ.

Nghĩ như vậy, Bạch Nhược Oánh tỏa lửa đen đi, dây mây máu vừa liều mạng công kích Bạch Nhược Oánh lúc này lại chạy trốn không có trật tự, nhưng chỉ cần lửa đen lướt qua, đã thành một đám bụi đen.

Lửa đen gặp dây mây máu cũng rất kỳ lạ, không dễ bản thân bị tắt, mà đến khi đốt sạch dây mây máu mới tắt. Nhìn thấy số lượng dây mây máu rất nhiều, nhưng Bạch Nhược Oánh cũng không lo lắng.

Lửa đen sẽ tìm kiếm mục tiêu của mình, lúc này cô muốn đối diện thứ bên trong đám dây mây máu thô to, mà thứ kia bên trong chính là zombie Lý Hiển Nghiêu.

Dây mây máu thô to giống như là gốc rễ của đám dây mây máu này, cảm nhận được nguy hiểm bốn phía, dây mây máu mấp máy, giống như lúc này, mở một cái lỗ, lúc này zombie Lý Hiển Nghiêu từ trong bụng dây mây máu này đi ra.

Còn bộ dạng lại vừa khéo, nhưng làn da của zombie Lý Hiển Nghiêu rõ ràng đã nhiều hơn, ngoại trừ mặt, cổ, còn có hai tay, hai chân.

Nhìn thấy cô gái trước mặt, một sự tức giận xuất hiện trong đầu zombie Lý Hiển Nghiêu. Nhưng hắn không biết đó là cái gì, lúc này ký ức hắn không thể nhớ lại, tuy vậy hận ý sâu trong lòng hắn, khiến hắn đánh về phía Bạch Nhược Oánh.

Nhìn zombie lúc này, trên mặt là sự phẫn nộ, Bạch Nhược Oánh có chút hối hận khi đó không nhìn ln hoàn toàn bị ăn rồi hãy rời đi.

Thuần di một cái để tránh công kích của zombie Lý Hiển Nghiêu, lửa đen lại xuất hiện trong tay Bạch Nhược Oánh.

Nhìn lửa đen trong tay Bạch Nhược Oánh, trong mắt ln xuất hiện sự sợ hãi, lúc này, mấy dây mây máu từ trong tay Lý Hiển Nghiêu chém ra.

Nhớ ra lúc trước Lý Hiển Nghiêu ra dị năng hệ Mộc, thật không ngờ, lúc biến thành zombie lại kết hợp với dây mây máu.

Bạch Nhược Oánh huy động lửa đen trong tay, lửa đen đánh bẻ phía zombie Lý Hiển Nghiêu, zombie Lý Hiển Nghiêu thấy thế chém dây mây máu ra.

Lửa đen gặp dây mây máu thì ngừng lại, lửa đen lập tức cắn nuốt dây mây máu kia. Nhưng lúc này, zombie Lý Hiển Nghiêu lại bỏ qua đám dây mây máu đó, sau đó vòng ra sau, tiếp tục xuất ra một đám dây mây máu.

Nhìn thấy zombie Lý Hiển Nghiêu như thế, trong mắt Bạch Nhược Oánh lại xuất hiện sự tàn nhẫn. Vừa bị mất đao, bản thân phát ra lửa đen cũng không thể công kích bản thể của ln.

Nhìn động tác của ln, hắn đang muốn tiêu hao năng lượng của cô sao? Bạch Nhược Oánh nhìn đám dây mây máu thô to phía sau Lý Hiển Nghiêu, năng lượng của zombie ln, là đến từ đám dây mây thô to phía sau ư?

Nghĩ như thế, Bạch Nhược Oánh phóng lửa đen về phía đám dây mây máu đó.

Dường như nhận ra suy nghĩ của Bạch Nhược Oánh, zombie Lý Hiển Nghiêu đồng thời chém ra vô số dây mây máu, giống như tấm lưới ngăn cách phía trước dây mây thô to.

Lửa đen chỉ có thể đốt mục tiêu nó gặp phải, mà không thể bỏ qua, sau khi trực tiếp hóa dây mây máu thành tro, lửa đen cũng biến mất.

Dây mây máu xung quanh dần dần hóa thành tro, ngay cả những cô gái được chọn là cơ thể mẹ nối dõi cho đám dây mây máu cũng đã hóa thành tro.

Trước mắt chỉ còn thừa lại dây mây máu thô to và zombie Lý Hiển Nghiêu, nhưng Bạch Nhược Oánh cảm thấy bản thân đã đánh giá thực lực của mình quá cao rồi.

Dây mây thô to, phóng ra một một dây mây, luồn vào trong cơ thể zombie Lý Hiển Nghiêu, không ngừng vận chuyển năng lượng cho zombie Lý Hiển Nghiêu.

Bản thân cô cũng vì phóng ra lửa đen tiêu diệt dây mây máu khác, khiến năng lượng bị tiêu hao rất nhiều.

Còn bị Lý Hiển Nghiêu công kích dập tắt hết lửa đen, khiến năng lượng của cô hao tổn gần hết. Nhìn kẻ khiến người ta chán ghét trước mặt, Bạch Nhược Oánh chảy đầy mồ hôi.

Cô cảm thấy sức lực cơ thể dần dần cạn kiệt, chính lúc này, cô phát hiện một dây mây máu lại cuốn lấy eo mình.

Dây mây máu càng quấn càng chặt, Bạch Nhược Oánh cảm thấy ngay cả hít thở cũng khó khăn. Lúc này Bạch Nhược Oánh hung hăng cắn đầu lưỡi, cố gắng duy trì chút tỉnh táo.

Nhưng lúc này, năng lượng của cô đã cạn kiệt, trong đầu cô hiện lên những gương mặt quen thuộc: Ba mẹ, bác hình, Lưu Minh, cuối cùng là khuôn mặt của Mặc Doãn Cuồng.

"Xòa xỏa!" Tiếng động quen thuộc vang lên, Bạch Nhược Oánh phát hiện, quần áo của mình bị dây mây máu xé nát, nhìn bộ dạng Lý Hiển Nghiêu dữ

ton đâm tà trước mặt.

Bạch Nhược Oánh biết mục đích của hắn, không phải là giết mình, mà là muốn dùng cơ thể cô để sinh sản đám dây máu. Nghĩ đến đây, Bạch Nhược Oánh không thể tưởng tượng, nếu người kia là mình, sẽ thế nào đây?

Nghĩ như thế, Bạch Nhược Oánh dùng hết khí lực ngưng ra lửa đen, lửa đen thiêu cháy đám dây mây máu trên người, Bạch Nhược Oánh ngã xuống mặt đất, nhìn trong tay ln xuất hiện dây mây máu, Bạch Nhược Oánh phát hiện bản thân chút sức lực cũng không còn.

Sau khi bị dây mây máu của ln trôi lại, Bạch Nhược Oánh gãy dựa. Nhưng cô càng gãy dựa, dây mây máu quấn quanh càng siết chặt, càng lúc càng gấp.

"Xoàn xoạt" Tiếng động này lại vang lên, ý thức của Bạch Nhược Oánh có chút mơ hồ.

Cô biết, lúc này, đám dây mây máu đã xé nát quần áo của cô. Cảm thấy hai chân bị dây mây máu kéo căng ra, hạ thể tiếp xúc với không khí khiến Bạch Nhược Oánh run rẩy, cũng khiến cô tỉnh táo lại.

Nhìn thấy cơ thể xuất hiện trước mặt Lý Hiền Nghiêu với tư thế sỉ nhục như vậy. Lúc này Bạch Nhược Oánh thật sự rất muốn chết, tất nhiên, trước khi cô chết, phải bầm thây Lý Hiền Nghiêu thành vạn khúc.

Đầu óc của zombie Lý Hiền Nghiêu còn chưa mở ra toàn bộ, hẳn chỉ dựa vào bản năng, còn có đám dây mây máu đi trước dẫn đường.

Nhìn cô gái trước mặt, zombie Lý Hiền Nghiêu ngoại trừ oán hận trong lòng, còn những cái khác đều giống nhau. Hắn tiếp thu mệnh lệnh của dây mây máu thô to kia với mình.

Vì mới bị tấn công xong, dây mây máu bên hắn chịu rất nhiều tổn thương, cho nên nhiệm vụ tiếp theo của hắn, chính là khiến dây mây máu sinh sôi. Có được mệnh lệnh này, thứ đồ giữa háng zombie Lý Hiền Nghiêu ngẩng cao.

Bạch Nhược Oánh nhìn thấy thứ đồ kia ngẩng cao, chậm rãi vươn lên, khiến Bạch Nhược Oánh nhớ lại đã từng cắt vật này của hắn. nhưng mà lúc này, thứ giữa háng zombie Lý Hiền Nghiêu lại mọc dài ra như vậy, thật là không thể tin được. Lúc này, Bạch Nhược Oánh cảm thấy sợ hãi.

Sau một thời gian tiếp xúc với rất nhiều zombie cấp bốn, Bạch Nhược Oánh phát hiện, zombie cấp bốn tiến hóa biến dị, da thịt trên người bong tróc, sau đó mọc ra cơ bắp mới.

Vì là cơ bắp nên zombie cấp bốn không có đặc tính là nam hay nữ. Bề ngoài của chúng không phân chia, nhưng lúc này zombie Lý Hiền Nghiêu lại mọc dài phân thân, hiện tượng này khiến Bạch Nhược Oánh vô cùng sợ hãi.

Không, không đúng, sau một giây, Bạch Nhược Oánh thấy rõ thứ kia. Cô biết đó không phải là do zombie Lý Hiền Nghiêu mọc ra, mà ra từ đám dây mây máu mô phỏng phân thân của đàn ông.

Nhìn thứ ngẩng cao của Lý Hiền Nghiêu dần tới gần bản thân, Bạch Nhược Oánh muốn cử động, lại không thể cử động, chẳng lẽ bản thân phải chịu để con quái vật này nhục nhã sao?

Không, không được, bản thân chấp nhận chết, cũng không muốn bị như thế, đầu lưỡi truyền đến đau đớn, Bạch Nhược Oánh đang cắn lưỡi tự sát lại bưng tỉnh.

Cô bất ngờ nghĩ đến một việc, Âm Huyết và cơ thể đã hòa làm một, cô chết nó chết, nó biến mất thì không gian cũng không còn, không gian mất thì Mặc Doãn Cuồng ra sao?

Anh đã nói, sen máu nở, nếu không gian mất đi, như vậy sẽ không có sen máu. Không, không được, cô không thể chết, vì Mặc Doãn Cuồng, bản thân không thể chết.

Nhưng bản thân không chết, đối diện với sự xúc phạm này, nhìn thấy bản thân bị zombie Lý Hiền Nghiêu ghê tởm sắp đến gần.

Chẳng lẽ thật sự để thứ đó xâm phạm bản thân sao, không, không, không được!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: No 61

Editor: Mai Tuyết Vân

Nhìn thứ ghê tởm đó sắp xâm phạm vào cơ thể, Bạch Nhược Oánh mới nhớ đến chuyện của mình kiếp trước, bản thân cũng đã từng chịu sự sỉ nhục này,

nhớ tới việc mình gã đàn ông trước mặt đối xử ra sao. Nghĩ đến kiếp này, khi vừa bắt đầu lại, hẳn đáng khi dụng tâm, Bạch Nhược Oánh không biết, lúc này toàn bộ uất hận đã nhanh chóng tụ lại một chỗ trong lòng.

Càng để lâu càng nhiều, cuối cùng, sự phẫn nộ này vờn quanh Bạch Nhược Oánh như có ý thức. Thế nhưng khi phát ra ngoài lại trở thành lửa đen. Lửa đen lướt qua, dây mây máu bị tiêu diệt. Cuối cùng khi Lý Hiền Nghiêu sắp xâm phạm đến cô, thì dây mây máu trên người cô đã biến mất, còn cô cũng té lăn ra đất.

Cổ bò dậy, chẳng quan tâm đến bản thân trần trụi, ngọn lửa màu đen bao vây lấy Bạch Nhược Oánh, đôi mắt của cô ngay cả tròng trắng cũng đều đen thẫm. Bạch Nhược Oánh oán hận nhìn zombie Lý Hiền Nghiêu, nhục nhã, phẫn nộ, đòi trước, đòi này, cô đều trả lại toàn bộ cho hắn, nghĩ như vậy, một ngọn lửa màu đen xuất hiện trong tay Bạch Nhược Oánh.

Thấy Bạch Nhược Oánh như vậy, Lý Hiền Nghiêu theo bản năng thu hồi thứ giữa hai chân vào trong bụng, lúc này, hắn muốn chạy trốn.

Nhận ra ý đồ của Lý Hiền Nghiêu, Bạch Nhược Oánh ném lửa đen vào hắn. Lập tức hắn bị lửa đen cắn nuốt, liền kêu thảm một tiếng chói tai vang tận mây xanh, cả căn cứ thủ đô cách đó không xa còn phải cảnh giác đề phòng.

Nghe thấy tiếng hét to như vậy, toàn bộ thành viên đang canh phòng căn cứ thủ đô đều nâng cao phòng thủ, ngay cả người nhà họ Bạch cũng lo lắng cho Bạch Nhược Oánh. Nhưng chỉ có một tiếng hét thảm thiết, sau đó cũng không có bất kỳ chuyện gì xuất hiện, mọi người dần dần yên lòng.

Lý Hiền Nghiêu hét thảm một tiếng, hắn dựa vào phía sau, lửa đen đã lập tức lan đến dây mây máu thô to. In bị lửa đen cắn nuốt, lửa đen đi qua, lưu lại tro bụi, dây mây máu thô bị lửa đen thiêu rụi không cử động được. Hình như cô cảm thấy, có một loại cảm giác đau đớn chạy dọc cơ thể, nhưng mà lửa đen này chắc cũng rất mau tắt chứ?

Bạch Nhược Oánh nhìn tình cảnh trước mặt, rốt cuộc ngã xuống đất, vừa rồi toàn bộ đều do sự phẫn hận của Bạch Nhược Oánh tích tụ mà bộc phát. Nhưng lúc này mối họa lớn nhất trong lòng đã bị tiêu diệt, Bạch Nhược Oánh cũng hết sức.

Cô nhìn đám dây mây máu run rẩy, không biết đốt bao lâu, lửa đen cũng tắt. Bạch Nhược Oánh nhìn thấy hai màu xanh hồng xen lẫn trong dây mây xuất hiện giữa đám lửa đen. Sau đó dây mây màu xanh đều biến mất theo lửa đen, cảnh tượng lúc này, khiến cô nhớ tới lời bốn cô gái kia đã nói. Bọn họ mất đi dây mây tiên, chẳng lẽ chính là cái này, chẳng lẽ đây mới là người tạo ra tai họa giết người của nhân loại?

Nhìn xung quanh, toàn bộ đều yên tĩnh đến mức quỷ dị. Bây giờ Bạch Nhược Oánh nghĩ tới mà sợ, nếu vừa rồi bản thân không bộc phát lửa đen, như vậy kết quả sau cùng chắc chắn cô sẽ không chịu nổi.

Nhìn mặt đất đầy thủy tinh thể, vừa rồi lửa đen đốt dây mây máu mà để lại thủy tinh thể cấp một, sau khi zombie Lý Hiền Nghiêu biến mất cũng để lại thủy tinh thể. Thật không ngờ, hắn đã là zombie cấp năm rồi? Nhớ tới bộ dạng của Lý Hiền Nghiêu, zombie cấp năm đã bắt đầu phát triển làn da. Như thể về sau, Bạch Nhược Oánh không dám tưởng tượng. Chờ sau này, khi zombie tiến hóa có hình dạng giống con người, chỉ số thông minh sẽ phát triển, bọn chúng trợn mắt vào con người, dùng con người làm đồ ăn, nếu như thế con người làm sao có thể sinh tồn được?

Nghĩ như thế, ánh mắt của Bạch Nhược Oánh bỗng lóe sáng, cô thấy rõ, phát hiện ra khi dây mây xanh bị lửa đen đã để lộ ra mấy viên thủy tinh thể nửa xanh nửa hồng, rất đẹp mắt. Nhìn viên thủy tinh thể này, Bạch Nhược Oánh tò mò cầm lên, nhưng cô phát hiện một chút sức lực cũng không có.

May mắn, nơi cô đang ở rất yên tĩnh, nếu như bộ dạng lúc này của cô bị kẻ khác nhìn thấy, bản thân lại không thể cử động, hậu quả cô không dám tưởng tượng.

Cẩn rằng, cô dùng hết khí lực, bò đến nơi có thủy tinh thể màu lục, nhìn giống như có thể hấp thụ. Cô chuẩn bị hấp thụ viên thủy tinh thể kỳ quái này, nhưng cô phát hiện ra, không thể trực tiếp hấp thụ viên thủy tinh thể này, vì sao vậy?

Không biết vì sao, Bạch Nhược Oánh nhìn đám thủy tinh thể nửa hồng nửa xanh, đột nhiên trong đầu có một suy nghĩ, ăn nó, ăn nó...

Giọng nói quỷ dị không chịu sự khống chế của cô ảnh hưởng đến Bạch Nhược Oánh, cuối cùng, cô cũng nuốt đám thủy tinh thể thạch nửa hồng nửa xanh xuống bụng.

Khi thủy tinh thể vào bụng, Bạch Nhược Oánh cảm thấy có một luồng sức mạnh lớn xuyên thẳng từ dưới bụng sau đó nhanh chóng lan khắp kinh mạch toàn thân.

Lúc này Bạch Nhược Oánh cảm thấy năng lượng trong cơ thể mình giống như thủy triều, mở rộng kinh mạch của bản thân gấp trăm ngàn lần. Mỗi lần như thế đều cần tràn mạnh mẽ, giống như vận động viên trước đây nhiều nhất chỉ có thể nâng 50kg, nhưng bây giờ lại có thể nâng được tạ 500 kg vậy.

Loại sức mạnh khuếch đại này khiến kinh mạch đau đớn, làm Bạch Nhược Oánh hét lớn một tiếng, cho dù lúc trước cơ thể cô đã được linh khí tắm bổ, nhưng vẫn không có cách nào thích ứng được với tốc độ dung nạp này.

Bạch Nhược Oánh đau đớn lăn trên mặt đất, cảm giác xé nát tim gan, khiến cơ thể Bạch Nhược Oánh run rẩy, điều đó khiến cô nhớ lúc mình vừa có ah, có không gian.

Khi đó nhìn nước suối trong vắt trong không gian, bản thân cô còn tưởng rằng uống nước suối sẽ tẩy kinh phạt tủy, vốn nghĩ khi uống vào sẽ có cơ hội trải qua cảm giác rút gân lột da, nhưng mà khi đó không hề có chuyện gì.

Suối thánh kia chính là linh khí dư thừa tích tụ, có thể trị được bách bệnh, lúc đó cô có chút thất vọng, sau đó cười nhạo bản thân, lòng tham quá nhiều.

Bây giờ, không ngờ chỉ một viên thủy tinh nửa xanh nửa hồng lại có thể khiến bản thân có được cảm giác rút gân lột da cũng không thể diễn tả hết.

Bạch Nhược Oánh cảm thấy đau muốn chết, nhưng cô biết mình không thể chết, bản thân còn có ba mẹ, có bạn bè, người thân, còn có người yêu, bản thân không thể chết được.

Cấn răng, chịu đựng thân thể đau đớn, cuối cùng cơn đau cũng giảm bớt, nhưng khi Bạch Nhược Oánh thả lỏng, lại có một sức mạnh nào đó giống như đang chạy trốn trong cơ thể cô, sau đó cô học một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Lau khỏe miệng, Bạch Nhược Oánh cảm thấy, trong cơ thể mình đang có một thứ gì đó cắn nuốt sức mạnh của cô. Không chỉ cắn nuốt sức mạnh, mà nó còn làm chủ đầu óc, giống như muốn cướp đoạt suy nghĩ, rồi thay thế vậy!

Có được cảm giác này, Bạch Nhược Oánh nhanh chóng ngưng thần, cuối cùng tìm ra được luồng sức mạnh kia. Vừa khéo chính là sức mạnh trong thủy tinh thể nửa hồng nửa xanh, lực lượng hoạt động lúc này đang ngằm muốn chiếm lấy ý thức của bản thân, cô vội vàng điều động thần thức chống lại, không biết bao lâu sau, cuối cùng cô cũng cảm thấy mệt mỏi, rồi lập tức ngất đi.

Trong cơn hôn mê, Bạch Nhược Oánh cảm thấy đan điền của mình có chút ảm áp, dường bên trong chứa một đám ánh sáng màu xanh dịu dàng lơ lửng trong đan điền của mình. Cảm giác này khiến Bạch Nhược Oánh có một sự quen thuộc khó hiểu, không tìm thấy chút khó chịu nào, bởi vì lúc bản thân cô hôn mê, nhớ được rằng hình như luồng sức mạnh kia đã biến mất một cách khó hiểu.

Lúc này, có ít thông tin xuất hiện trong đầu cô, Bạch Nhược Oánh mới biết, thủy tinh thể nửa xanh nửa hồng vốn không phải là thủy tinh thể, mà là nội đan của dây mây tiên tự thân ngưng kết.

Kỳ thật, dây mây tiên này vốn là một món pháp bảo, không có nội đan, nhưng có một ngày, giống như nó bị thứ gì đó cuốn lấy, muốn dung hợp với nó, dây mây tiên theo bản năng chống cự lại, nhưng sau đó, dây mây tiên mơ màng, không biết chuyện gì xảy ra, mãi đến khi nó bị ném đến nơi đây.

Lúc ấy, bởi vì trong lúc vô tình làm người bị thương, nó hút được máu của con người, cùng lúc ấy thứ nó nuốt vào khiến sức mạnh phình to. Nó cũng biết bản thân đã hút phải thứ không nên hút, tất nhiên đã trở thành dây mây ma, đáng tiếc lúc nó đã không còn cách nào phản kháng.

Dây mây ma cũng không ngờ, sau khi hút máu con người lại khiến công lực của nó tăng lên, điều này khiến nó khắc sâu tận xương tủy, cũng khiến nó trong lúc vô tình mở ra linh thức, có linh thức tương đương với việc có suy nghĩ.

Thời khắc này, dây mây tiên thay đổi, làm một món pháp bảo của Ma giới là chuyện rất quang vinh, nhưng lúc này nó lại thấy bộ dạng không gò bó của con người, nó vẫn chưa thỏa mãn.

Nó muốn hóa hình, nhưng pháp bảo muốn hóa hình vô cùng khó khăn, không biết phải tu luyện bao nhiêu năm, dây mây ma đợi không được.

Lúc này, nó có một suy nghĩ, đoạt xác, cướp xác của người kia làm thể ký sinh cho mình. Nhưng mà không phải loại người nào nó cũng có thể cướp được, hơn nữa dù tìm được, nó cũng không thể trực tiếp đoạt xác con người, phải có vật dẫn.

Cho nên nó đã sinh sôi nảy nở, tràn lan khắp nơi, tìm kiếm thân thể phù hợp với mình, dây mây ma không thể bỏ qua được mùi vị tươi ngon của máu người, bắt đầu hút máu con người, dần dần, dây mây ma biến chất, trở thành dây mây máu, đồng thời trong cơ thể nó sinh ra một loại bệnh độc.

Bệnh độc theo việc nó hút máu con người máu mà truyền cho nhân loại, có người tiếp xúc với bệnh độc thì có sức chịu đựng của cơ thể, không có chuyện gì, có người vì không ngăn cản được nên biến thành zombie, có người bị bệnh độc này nên biến dị cơ thể, sau đó có dị năng.

Thế giới đại loạn, zombie khắp nơi, nhưng dây mây máu vẫn chưa tìm thấy cơ thể thích hợp, mãi cho đến một ngày, dây mây máu con gặp được rồi ăn sống ln, nó cảm thấy cơ thể của Lý Hiến Nghiêu vừa khéo rất hợp tác làm xác hóa hình cho dây mây máu, cho nên nó đã đợi thời điểm Lý Hiến Nghiêu sắp bị ăn thì mang hắn trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: No 62

Editor: Mai Tuyết Vân

Thân thể của zombie Lý Hiến Nghiêu đã được chữa trị rất tốt, nhưng mà chấp niệm của zombie Lý Hiến Nghiêu như vậy, mới khiến dây mây máu trở nên khao khát dục vọng đến thế, đồng thời cũng khiến nó nảy sinh cảm xúc muốn sinh sản.

Cho nên nó biến một phần thân thể trở thành bộ phận sinh dục của Lý Hiến Nghiêu. Để zombie Lý Hiến Nghiêu gieo giống, lợi dụng ưu thế làm mẹ trời

ban của phụ nữ, sinh sản ra nhiều dây mây máu. Nguyên vọng của dây mây máu sắp hoàn thành, nó cũng đưa năng lượng vào cơ thể Lý Hiền Nghiêu, lúc này, Bạch Nhược Oánh lại xuất hiện, hủy đi con cháu đời sau của nó.

Dây mây máu cảm nhận được, zombie Lý Hiền Nghiêu rất oán hận Bạch Nhược Oánh, hẳn muốn giết cô, dây mây máu cũng không để ý. Nhưng khi nó phát hiện linh khí trên người Bạch Nhược Oánh, lúc này nó lại nghĩ, nếu dùng linh khí của Bạch Nhược Oánh để sinh ra hậu duệ của mình, thì dây mây máu sẽ vô cùng ưu việt, càng có nhiều năng lực.

Cộng thêm việc nó có thể đoạt xác, không phải đến lúc đó, nó sẽ trở thành bá chủ thế giới sao. Cho nên nó mới ngăn cản zombie Lý Hiền Nghiêu giết Bạch Nhược Oánh, còn hạ lệnh cho Lý Hiền Nghiêu phải ân ái với Bạch Nhược Oánh để sinh sản đời sau.

Nhưng khi kế hoạch của nó sắp thành công, thì Bạch Nhược Oánh lại đột nhiên bạo phát, cô không chỉ giết chết cái xác nó đã đoạt, mà còn đốt nó về nguyên hình.

Đến cuối cùng, cơ thể biến mất, chỉ còn chừa lại một viên nội đan. Thật không ngờ cũng bị Bạch Nhược Oánh nuốt xuống, khi cô nuốt vào, nó có thể cảm nhận được, thân thể của cô vô cùng phù hợp với nó.

Nó hưng phấn, cho nên muốn cắn nuốt lý trí của Bạch Nhược Oánh, đoạt lấy cơ thể của cô. Nhưng vào lúc này, lại có một năng lượng khiến nó sợ hãi xuất hiện. Nó run rẩy, năng lượng này vây quanh nó, lúc ấy dây mây máu đã biết, bản thân chết chắc rồi. Bởi vì đó là sự trừng phạt của kẻ phản bội, cứ như vậy, chút năng lượng cuối cùng của dây mây máu cũng bị tiêu diệt.

Lúc Bạch Nhược Oánh hôn mê, mặt trời hết lặn rồi mọc, sau đó lại lặn. Còn cô cũng từ từ tỉnh lại, trong tích tắc, Bạch Nhược Oánh cau mày. Thứ cô hấp thụ kia, đã khiến cô biết rất nhiều việc, nhưng biết càng nhiều lại càng mê muội.

Bởi vì những chuyện đó không liên mạch, cũng không rõ đến cùng là cái gì, cho nên cô không thể diễn tả bằng lời. Nghĩ đến đây, Bạch Nhược Oánh lắc đầu, thôi không quan tâm nó nữa, bây giờ dây mây máu đã chết, cô đứng dậy.

Trên người không có bất kỳ vật gì che chắn, toàn bộ mặt đất chỉ còn dư lại tro bụi. Lúc này, trong lòng Bạch Nhược Oánh vô cùng bất đắc dĩ, không gian không mở ra, người không vào được, đồ cũng không thể lấy ra.

Cô lại mang bộ dạng như vậy, sao đi ra ngoài được, nhìn thủy tinh thể đầy mặt đất, Bạch Nhược Oánh thực sự không muốn lãng phí. Nhưng bản thân ngay cả quần áo cũng không có, làm sao có đồ chứa bọn chúng kia chứ.

Nghĩ như vậy, cô cầm lấy thủy tinh thể cấp năm của Lý Hiền Nghiêu để lại, không có cách nào rời đi, Bạch Nhược Oánh chỉ có thể ngồi hấp thu thủy tinh thể này. Nhưng lúc này, cô lại đột nhiên có một suy nghĩ, thủy tinh thể này có thể ăn giống như một viên nội đan hay không?

Bởi vì thủy tinh thể đều đến từ đầu zombie, cho nên lúc trước chỉ cần bỏ đầu zombie là có thể lấy được thủy tinh thể. Khi nghĩ đến đám trắng đỏ kia, ai có can đảm bỏ nó vào miệng chứ. Nói thật nếu viên thủy tinh thể này là do cô bỏ đầu zombie Lý Hiền Nghiêu tìm được, cô cũng không dám bỏ vào miệng.

Nhưng khi nhớ tới vừa rồi mình dùng lửa thiêu cháy zombie Lý Hiền Nghiêu thành bụi, tìm được viên thủy tinh thể kia, mới không cảm thấy ghê tởm. Bạch Nhược Oánh lập tức bỏ viên thủy tinh thể kia vào miệng, nuốt xuống bụng.

Ngồi dưới mặt đất, Bạch Nhược Oánh cảm thấy có một dòng khí ấm áp ở dưới bụng mình. Thủy tinh thể bị Bạch Nhược Oánh nuốt xuống, lập tức hóa thành một luồng ánh sáng màu đỏ, chạy thẳng vào đan điền của cô.

Bạch Nhược Oánh huy động thần thức nhìn về phía đan điền, chỉ thấy ánh sáng màu đỏ hòa vào ánh sáng màu xanh. Sau đó ánh sáng màu xanh từ từ chuyển thành màu xanh nhạt. Nhìn hiện tượng kỳ quái này xảy ra, cô không biết đó là gì. Nhưng cô không hề cảm thấy cơ thể khó chịu, nên cũng không để ý đến nữa.

Bạch Nhược Oánh nhớ đến chuyện vừa rồi, cô cầm một viên thủy tinh thể nuốt vào bụng. Nhưng mà ngoại trừ việc khôi phục được chút tinh thần ở ngoài ra, viên thủy tinh thể này cũng không khiến Bạch Nhược Oánh xảy ra biến hóa gì.

Cũng chỉ có viên thủy tinh thể cao cấp này mới có thể phát sinh biến hóa mà thôi. Nhưng điều này không quan trọng, hiện tại, trong lòng Bạch Nhược Oánh, quan trọng nhất là chỗ nào có quần áo, và cô làm cách nào để ra ngoài.

Dưới mặt đất không có mặt trời mọc lặn, Bạch Nhược Oánh không biết bản thân đã hôn mê bao lâu. Lúc trước cô có mang theo đồng hồ, nhưng khi chiến đấu với Lý Hiền Nghiêu thì đã bị vỡ thành bột phấn. Đột nhiên cảm nhận không gian dao động một cái, Bạch Nhược Oánh vui mừng đứng lên. Nhưng cô không gọi được Âm Huyết, Âm Huyết cũng không xuất hiện.

Cuối cùng Bạch Nhược Oánh thất vọng ngừng việc gọi Âm Huyết. Lúc này cô thả thần thức ra, thật không ngờ, thần thức của bản thân đã khuếch đại đến khoảng cách mấy ngàn mét. Nhưng lại tiêu hao năng lượng quá lớn, cho dù là mấy ngàn thước, kể bên cô một người cũng không có, làm sao cô biết được thời gian đây?

Còn nữa quân đội cũng quá độc ác rồi, quét sạch cả thị trấn nhỏ này, cả drap giường cũng không bỏ qua. Ít nhất cũng phải để lại gì đó để cô che thân chứ, nhưng mà cho dù cô có mĩ mai đi nữa, trong thị trấn nhỏ này vẫn không có cái gì để cô che thân được.

Không còn cách nào khác, Bạch Nhược Oánh đành phải ngồi tại chỗ bắt đầu thiền định. Khởi động ánh sáng trong đan điền, để nó di chuyển khắp kinh mạch trong cơ thể, một vòng lại một vòng. Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, khi cô mở mắt ra, cô cảm nhận được có lực lượng tinh thần xa lạ

xâm nhập. Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, mới phát hiện có người đến đây.

Phát hiện này khiến Bạch Nhược Oánh lo lắng, làm sao bây giờ, trong trấn có người đến, không phải lúc trước đều không có ai sao. Bây giờ lại có người tới, phải làm sao bây giờ, nhìn bộ dạng của những người này, hình như họ muốn tìm đường xuống lòng đất, phải làm sao bây giờ?

Lúc này, Bạch Nhược Oánh hận không thể tát cho mình một cái, vừa rồi không bằng trực tiếp ra ngoài, cô còn có quần áo để trong xe. Chuyện quan trọng như vậy, thế mà lại quên mất.

Bây giờ cũng chỉ có thể chờ trời tối, đợi bọn họ nghỉ ngơi cô mới đi được. Nhưng mà lúc này Bạch Nhược Oánh lại hận miệng mình quá rộng, thật sự là xui xẻo.

Thật sự không ngờ được, bốn người trong nhóm này đã bắt đầu tới gần nơi đây. Nhìn bộ dạng của bọn họ, hai nam hai nữ, hai đôi tình nhân. Ở không đúng, gã đàn ông A và cô gái B, gã đàn ông B và cô gái A. Hai cặp thông dâm trẻ tuổi đến đây để lên lút yêu đương vùng trộm.

Bọn họ đang chia nhau ra tìm được hai lối vào, nhìn thấy đường hầm đen ngòm dưới đất, bọn họ cũng không hề sợ hãi. Mà còn tiếp tục đi thẳng, muốn tới chỗ này yêu đương vùng trộm.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, nếu bốn người họ đến đây, nhất định sẽ phát hiện ra cô, đến lúc đó? Làm sao bây giờ, trong lúc Bạch Nhược Oánh suy nghĩ thì bốn người trẻ tuổi đã đến càng lúc càng gần.

"Nơi này rất tối, chúng ta trở về đi, chỗ này không có zombie chứ?" Một giọng nói của phụ nữ truyền đến.

"Sợ cái gì, cục cưng, nơi đây là khu vực gần căn cứ thủ đô, đã sớm được dọn dẹp sạch sẽ, không phải tối thì mới có tình thú sao, huống chi anh còn có đèn pin." Sau đó một giọng nói không đứng đắn truyền đến.

"Đáng ghét, á, sao trên mặt đất lại có thể có thủy tinh thể?" Lại một giọng nói truyền đến, cô gái kinh ngạc.

"Đúng thế, mặc kệ nó, có thể lúc trước quân đội dọn dẹp ở đây, cũng không biết công hiệu của đám thủy tinh thể kia, cho nên không nhặt lấy, nơi này đã có thủy tinh thể, như vậy đồng nghĩa ở đây không có nguy hiểm, chúng ta cứ nhặt trước đi đã." giọng nói của gã đàn ông cũng xuất hiện.

"Xem màu sắc đây chắc là thủy tinh thể cấp một, cũng không đáng tiền lắm, nhưng mà có rất nhiều, mười thủy tinh thể có thể đổi được một bữa cơm đấy." Gã đàn ông nói rồi nhặt thủy tinh thể lên.

Phía bên kia cũng giống như vậy, mọi việc đều tương tự.

Bạch Nhược Oánh biết đây là cái gì, đó là thủy tinh thể khi cô giết dây máu để lại, cô còn chưa nhặt toàn bộ về.

"Cục cưng, không cần nhặt nữa, mấy thứ này cũng không có chân chạy mất, anh chờ không nổi rồi."

"Làm gì vậy, đáng ghét, anh sờ chỗ nào thế hả?"

"Cục cưng, em khiến đại XX rất vui sướng."

"Có sướng hơn vợ của anh không?"

"Tất nhiên rồi, đàn bà lớn tuổi có chồng sao có thể tốt hơn em, đến đây nào, cục cưng, cho anh đi vào..."

Nghe tiếng động bạch bạch, Bạch Nhược Oánh biết bên kia đang xảy ra chuyện gì, điều này có nghĩa, một lát nữa bọn họ mới tới đây, còn bên kia thì sao?

Thật đúng là, không phải người một nhà không vào chung một cửa, ngay cả lời thoại và diễn biến cũng giống nhau y hệt, nhưng mà như vậy cũng coi như tranh thủ được cho cô ít thời gian.

Kỳ thực, cô đã loáng thoáng cảm nhận được cảm chế trong không gian có chút thả lỏng. Cảm giác này có thể liên quan đến việc cô hấp thụ nội đan của dây máu, thủy tinh thể cấp năm. Như vậy nếu cô tiếp tục vận hành linh khí trong cơ thể, hi vọng có thể sớm phá vỡ được cảm chế của không gian một chút.

Lúc này, hai bên đều đang ra sức vận động.

"Yêu tinh nhỏ, em siết anh muốn gãy rồi, chờ một chút, chúng ta đi vào bên trong nhìn một chút, đến lúc đó, chúng ta lại tiếp tục."

"Đáng ghét, người ta còn chưa đủ đâu, người ta không cần, còn muốn tiếp tục."

"Được rồi, em đúng là yêu tinh nhỏ làm khổ người, anh đến đây." Nói xong lại tiếp tục vang lên những tiếng bạch bạch.

Vừa rồi nghe hai người nói muốn đi tới, trong lòng Bạch Nhược Oánh sôi ruột, nhưng linh khí trong cơ thể vừa vận hành được một nửa không thể lập tức dừng lại. Sớm biết bản thân cô đã không làm vậy, nhưng có ai ngờ hai người kia nói dừng là dừng chứ.

Hơn nữa, đây cũng là cách duy nhất bản thân cô có thể nghĩ ra. Bạch Nhược Oánh đổ mồ hôi lạnh, nhưng lúc này, lại nghe thấy hai người kia muốn tiếp tục, tốt lắm, hai người này lại tiếp tục, cô cũng phải nhanh lên.

Nhưng cô vừa yên tâm được một bên, bên kia lại không thể khiến cô yên lòng. Chỉ thấy cặp bên kia đã dừng lại, sau đó đi vào bên trong.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, nghe thấy tiếng động như vậy, Bạch Nhược Oánh này sinh căng thẳng trong lòng. Đột nhiên cô cảm thấy trong cơ thể mình, dòng khí đang hỗn loạn, không tốt, cô sẽ không tẩu hỏa nhập ma chứ.

"Ồ, honey, anh nhìn xem, phía trước có đường, hình như có thứ gì đó lóe sáng?" Một giọng nữ truyền đến.

Nghe lời nói của cô ta, Bạch Nhược Oánh biết đó là nguồn điện dự phòng trong đường hầm dưới đất. Nói thật, ngay cả cô cũng không biết làm sao nơi này lại có nguồn điện dự phòng. Không phải ở đây không có điện sao, có phải do dây máy mấu trộm từ căn cứ thủ đồ không.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Bạch Nhược Oánh biết, chỉ cần hai bước nữa, toàn bộ cơ thể cô sẽ lọt vào mắt hai người này. Phải làm sao bây giờ, phải làm sao bây giờ.

"Phốc." Bạch Nhược Oánh cảm thấy hơi thở toàn thân hỗn loạn, lúc này từ trong miệng Bạch Nhược Oánh phun ra một ngụm máu tươi. Sau đó Bạch Nhược Oánh thấy trước mắt bỗng tối sầm, trước khi rơi vào hôn mê, trong lòng Bạch Nhược Oánh chỉ có một suy nghĩ, đó là: "Trời muốn giết tôi mà!"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: NO 63

Editor: Mai Tuyết Vân

Trong mơ màng, Bạch Nhược Oánh cảm thấy có trận ồn ào vang lên bên tai cô, tiếng động như vậy khiến Bạch Nhược Oánh cau mày.

"Người phụ nữ đề tiện này, các cô làm gì ở đây hả?"

"Anh và con đàn bà hèn hạ kia, đang làm cái gì hả?"

"Đồ đề tiện, dám quyến rũ chồng tao."

"Mày cũng là đồ dâm dăng, thế mà lại lén lút với chồng tao sau lưng tao.."

Bạch Nhược Oánh chậm rãi mở to đôi mắt, ánh mặt trời dịu dàng chiếu lên hàng mi, có chuyện gì vậy.

Đây là đâu? Thật không ngờ lại là không gian của cô, không gian của mình là được rồi, có thể đi vào là tốt.

Thả thân thức ra, nhìn hai người phụ nữ bên ngoài đấm đá nhau hỗn loạn, hai người đàn ông cũng giống như vậy. Bạch Nhược Oánh lắc đầu, chắc đã bị phát hiện ra gian tình rồi. Còn bản thân cô trong lúc cấp bách, lại tiến vào được không gian, gọi Âm Huyết, cầm lấy chuỗi dao Âm Huyết, từ sâu trong tâm hồn cô mới an tâm. Hóa ra đây đều là sự thật, cuối cùng không gian cũng mở ra được, Âm Huyết cũng đã trở lại, may mà kịp lúc. Hiện tại bản thân cô có một cảm giác xúc động muốn khóc.

"Người phụ nữ này, cũng không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt, cô còn không mặc quần áo, là muốn tôi phải chịu trách nhiệm với cô sao?" Lúc Bạch Nhược Oánh xúc động muốn khóc, bỗng nhiên một giọng nói vang lên sau lưng, giọng nói này rõ ràng là của một đứa trẻ mà?

Bạch Nhược Oánh hơi giật mình quay đầu lại, một khuôn mặt vô cùng đáng yêu đang tươi cười xuất hiện trước mặt mình, quá đáng yêu, quá dễ thương, đây là con cái nhà ai vậy!

"Này, cô gái này, cô đứng ngăn người nhìn cái gì vậy?" Thấy bộ dạng nhìn mình đến ngây ngốc của cô gái, đứa trẻ mắt híp.

Lúc Bạch Nhược Oánh bị vẻ đáng yêu đánh bại, cô nhìn thấy đứa trẻ, đang đỏ bừng mặt, hình như là tức giận, lại có vẻ xấu hổ. Đột nhiên, Bạch Nhược Oánh nhớ đến điều gì đó, cô hét to một tiếng, chạy đến lau nước mắt. Thật đáng sợ, bản thân cô lại trần trụi trước mặt một đứa trẻ, thật đáng sợ. Hình như đã rất lâu rồi cô chưa tắm rửa nhỉ? Nghĩ như vậy, Bạch Nhược Oánh tắm rửa, mặc quần áo xong rồi mới đi ra.

Khi cô đi ra, ở trong phòng khác đã có một đứa trẻ béo mập đang ăn một quả đào rất to, còn to hơn khuôn mặt của nó.

Nhưng mà, nó là ai? Trong không gian của cô, từ khi nào lại có một đứa trẻ béo mập vậy?

Đứa trẻ béo mập để trần mông nhỏ, mặc một cái yếm màu hồng, rất đáng yêu. Nhìn đứa trẻ ấy, đáng vẻ hình như mới năm tuổi, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu, hạ gục được Bạch Nhược Oánh. Bộ dạng đứa trẻ này thật giống như kim đồng hồ trong tranh tết, vô cùng đáng yêu. Bị vẻ đáng

yêu đánh gục, cô thật sự không khống chế nổi lòng mình, lập tức chạy tới ôm lấy đứa trẻ béo mập, thật là đáng yêu.

"Bé mập, con là ai?" Bạch Nhược Oánh ôm lấy quả bóng nhỏ tròn tròn cười hỏi.

"Hừ, thật sự là cô ngốc, ngay cả tôi cũng không biết là ai, còn nữa, vì sao tôi phải nói cho cô biết tôi là ai, hừ! Cô gái không mặc quần áo, thật không biết xấu hổ mà." Nói đến đây, mặt đứa trẻ mập đột nhiên đỏ lên rất khả nghi.

Nghe đứa trẻ mập nói như thế, Bạch Nhược Oánh mỉm cười rồi lắc đầu, đột nhiên cô nhớ tới việc trong hồ máu còn có sen máu, đột nhiên cô chạy ra ngoài.

Thấy hành động của Bạch Nhược Oánh, đứa trẻ mập cau mày, cô gái này sao thế, vì sao lại có bộ dạng gấp gáp như vậy, đứa trẻ mập suy nghĩ, cuối cùng cũng buông quả đào lớn trong tay xuống, chạy theo ra ngoài.

Đi đến trước hồ máu, Bạch Nhược Oánh đột nhiên quỳ rạp xuống đất, cô đè chặt ngực mình, đau, đau quá, đã xảy ra chuyện gì, ao máu đâu, sen máu đâu, tại sao đều không thấy, còn Mặc Doãn Cuồng đâu? Cuối cùng anh không trở về được sao?

Đứa trẻ mập theo sau đi đến, nhìn thấy bộ dạng của Bạch Nhược Oánh, cau mày lại, đột nhiên thấy lòng mình không thoải mái: "Này, cô gái kia, cô đang làm gì vậy?"

Nghe thấy giọng nói của bé mập, Bạch Nhược Oánh đột nhiên tỉnh lại, đứng rồi, bé mập luôn ở trong không gian, như vậy nhất định nó sẽ biết được chuyện của ao máu và sen máu, Bạch Nhược Oánh nghĩ như thế nên nhìn về phía bé mập.

"Bé mập, con có biết ao máu và sen máu ở đây không?" Bạch Nhược Oánh sốt ruột hỏi.

Nghe thấy giọng nói khàn khàn của Bạch Nhược Oánh có chút run rẩy, bé mập suy nghĩ, sau đó lắc đầu: "Không biết, khi tôi tới đây đã không thấy."

Nghe thấy lời nói của bé mập, khuôn mặt của Bạch Nhược Oánh lập tức trở nên trắng bệch.

Nhìn bộ dạng Bạch Nhược Oánh lung lay lúc nào cũng có thể ngã xuống, trong lòng bé mập cảm thấy không thoải mái: "Cô gái này, cô làm sao vậy, hoa sen máu cô thích không thấy nữa sao? Trong nhà tôi có rất nhiều, ngay ở bên kia, thấy cô thích hoa sen máu như vậy, không bằng tôi cho cô vài bông thật đẹp."

Không phải chỉ là mấy bông sen máu thôi sao? Thật là.

Nghe thấy lời đứa trẻ mập nói, Bạch Nhược Oánh nhìn theo hướng ngón tay bé mập chỉ, bãi đất trống phía xa đột nhiên xuất hiện một tòa cung điện. Mà tòa cung điện này, nhìn thế nào, cũng là hình dáng của một đóa sen máu, còn rất quen thuộc, đây là cái gì vậy? Bạch Nhược Oánh suy nghĩ, đây không phải là đồ cô đã trộm của Hàn Tinh Nhi sao, khụ, là vòng cổ sen đỏ phi thủy à?

Một hồi lâu, Bạch Nhược Oánh quay đầu lại, cô nhìn bé mập trước mặt mình, cẩn thận nhìn bé mập trước mặt mình một chút, bộ dạng hình như rất quen. Tuy rằng hơi béo, hơi bé, còn nét trẻ con, nhưng mà đứa trẻ này có một chút giống Mặc Doãn Cuồng, không, không thể nào, đứa trẻ này không phải là Mặc Doãn Cuồng đây chứ.

Nghĩ đến đây, Bạch Nhược Oánh cảm thấy một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ trán, "Bé mập này, tên của con có phải là Mặc Doãn Cuồng không?" Bạch Nhược Oánh cẩn thận hỏi bé mập.

Nhưng khi nghe thấy câu hỏi của cô, bé mập lập tức mở to hai mắt: "Làm sao cô biết tên tôi?"

Lúc này, Bạch Nhược Oánh lại bất ngờ có cảm giác, muốn một tia sét từ trời giáng xuống, đánh chết cô đi.

"À, tôi hơi mệt, tôi muốn đi nghỉ, tuy rằng không biết vì sao cô lại biết tên tôi, nhưng sau khi tôi tỉnh lại cô chính là người đầu tiên tôi nhìn thấy, hơn nữa tôi còn thấy thân thể của cô, cô yên tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm, bây giờ tôi sẽ hỏi cung bé quan nghi ngại, cô nhớ không được quấy rầy tôi bé quan, tôi cần bé quan rất lâu đấy."

Nói xong bé mập ngáp một cái, chậm chạp tiến về phía cung điện của mình, "À, đúng rồi, tuy rằng cô là cô gái có chút không biết xấu hổ, nhưng tôi cũng không ghét cô, cho nên bây giờ mà nói cô chính là người của tôi. Cứ như vậy đi, cô không được gả cho người khác, chờ tôi lớn lên sẽ đến cưới cô."

Nghe thấy lời nói của bé mập, khóe miệng Bạch Nhược Oánh co giật, sau đó, không nhìn thấy bé mập đâu, Bạch Nhược Oánh lắc đầu, cô ngồi xuống chỗ trước đây là ao máu. Suy nghĩ có lẽ việc không gian thay đổi có liên quan đến vòng phi thủy sen đỏ, Mặc Doãn Cuồng xuất hiện cũng có liên quan đến vòng phi thủy sen đỏ kia. Nhưng nghĩ đến anh, lại nhớ đến một người đàn ông áo đen lạnh lùng. Nay lại đột nhiên bày ra bộ dạng của một bé mập, Bạch Nhược Oánh cảm thấy có chút hỗn loạn. Nhưng vì sao bé mập không còn ký ức, thôi, chờ anh tỉnh lại sẽ hỏi sau, đã biết anh còn sống, vậy là tốt rồi. Bạch Nhược Oánh thả lỏng thần thức ra, mấy người đánh nhau kia đã rời đi, nhìn bốn phía không có ai, Bạch Nhược Oánh rời khỏi không gian.

Chuyện của người khác không liên quan đến mình, cũng không muốn biết chuyện của người khác thế nào. Bạch Nhược Oánh đi lên mặt đất, tìm một chiếc đồng hồ, lúc đó Bạch Nhược Oánh mới biết, bản thân cô đã ngủ người dưới lòng đất hai tháng rồi. Lúc này bên ngoài đang là mùa xuân, trăm hoa đua nở.

Nghĩ tới bé mập ở trong không gian, nếu bé mập xuất hiện, bản thân sẽ biết, đến lúc đó cô sẽ hỏi bé mập thêm một số chuyện. Bạch Nhược Oánh lại lấy một cái balo từ trong không gian ra, đeo lên lưng. Tuy rằng nguyên thân của dây này màu đã bị cô tiêu diệt, nhưng lúc này nó đã có không ít nhánh nhỏ.

Huống chi cho dù không có mấy dây mây máu kia, thế giới đã biến thành như vậy, còn không biết có khả năng khôi phục không. Nghĩ tới đại họa thế giới lần này là do chủ ý của bốn cô gái kia tạo thành, Bạch Nhược Oánh vô cùng tức giận, chẳng lẽ các cô đều không phát hiện ra việc dây mây máu thay đổi màu sắc sao? Đáng tiếc, cũng không biết bọn họ là ai, cũng không biết họ tới từ chỗ nào.

Một đường đi thẳng, cảm thấy nơi nào có zombie cấp bốn thì đến nơi đó, giết vài zombie cấp bốn, hấp thụ thủy tinh thể của zombie. Bạch Nhược Oánh tìm được nơi đỗ xe, xe không có xăng, vẫn nên kiểm xe nửa đường còn lại, nhưng mà cứ thế này cố gắng, biết được bản thân đã đi rất xa.

Bạch Nhược Oánh xuống xe nghỉ ngơi một lát, nói ra cũng thật kỳ quái, sau khi cô dùng nội đan của dây mây máu, thì cơ thể cô đã không còn nhu cầu cao với các loại đồ ăn. Có phải hay không thì khi nào trở về, mang những thứ trong không gian ra đưa cho mẹ vậy. Dù sao nếu gặp phải lúc không gian có vấn đề gì, lại không biết đến khi nào mới xảy ra vấn đề.

Ăn xong một quả táo ngọt trong không gian, cô đứng lên, chuẩn bị xuất phát. Đột nhiên từ xa có tiếng xe truyền đến, Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, dẫn đầu là một chiếc xe jeep, phía sau có mấy chiếc xe tải quân dụng lớn.

Chiếc xe jeep dừng ngay trước mặt Bạch Nhược Oánh, sĩ quan nhìn thấy nét mặt mệt mỏi trên mặt Bạch Nhược Oánh, mở miệng nói: "Cô là người sống sót từ thành phố S sao?"

Lúc trước Bạch Nhược Oánh luôn cố tình hóa trang cho mình có vẻ phong trần mệt mỏi, cho nên mọi người khi nói chuyện với cô đều không có nhiều nghi ngờ, cũng vì cô không muốn thu hút quá nhiều ánh mắt khác thường mới cố ý hóa trang.

"Đứng." Bạch Nhược Oánh nhìn binh sĩ trong chiếc xe.

"Chúng tôi là bộ đội bảo vệ thành phố F, bây giờ sẽ hộ tống những người sống sót của thành phố S đến thành phố F, nơi đó đã thành lập căn cứ, cô có muốn đồng hành cùng chúng tôi không?"

"Được, được." Bạch Nhược Oánh nhìn người lính, suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý. "Xe của tôi hết xăng rồi."

"Cô đến chiếc xe quân dụng phía sau đi." Người kính trẻ nghe được cô nói như vậy, chỉ về chiếc xe phía sau rồi nói.

Nghe thấy anh ta nói vậy, Bạch Nhược Oánh liền xuống xe lấy balo rồi đi qua xe jeep.

"Nhìn cô đi đường một mình, chắc là một dị năng giả, hiện tại tuy rằng dị năng giả đều biết đến cách thăng cấp dị năng, nhưng mà một cô gái như cô đơn độc đi đường, vẫn rất nguy hiểm, sau này không cần phải như vậy nữa." Một sĩ quan lớn tuổi nhìn Bạch Nhược Oánh, cau mày.

Nghe thấy lời nói của sĩ quan lớn tuổi, Bạch Nhược Oánh cảm thấy người này không tệ, lại nhìn thấy người trong xe, Bạch Nhược Oánh lập tức có một cảm giác trời đất sụp xuống, thật không ngờ ở đây còn có thể gặp được người quen đó.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: NO 64

Editor: Mai Tuyết Vân

Người kia không phải là khách Lệnh Hồ Xung mà cô gặp ở nhà ga trước đây ư, được rồi, người kia vô cùng mê võ hiệp, là người bệnh tâm thần, Lý Tiểu Cường, sao hẳn lại ở trong xe quân đội, chẳng lẽ hết bệnh rồi.

Đúng lúc này, một giọng nói ngắt quãng suy nghĩ của cô.

"Muốn gia nhập quân đội phải nộp toàn bộ thức ăn lên trên, để quân đội phân chia thống nhất." Nghe một người lính khác nói, Bạch Nhược Oánh nghĩ chỉ bỏ hai ba chai nước khoáng trong ba lô, tất nhiên chính là loại thông thường, không phải là nước suối Minh Nguyệt, và mấy gói mì ăn liền.

Không còn cách nào khác, nếu muốn cô lấy ra bánh mì cũng không phải là không được, nhưng quan trọng là cô có không gian trữ đồ tươi. Bây giờ người ta còn chưa sản xuất ra được bánh mì mới, tất cả bánh mì hiện giờ đều quá hạn sử dụng, cho dù không bị mốc meo, cũng được sấy khô. Vẫn là mì gói thì tốt hơn, dù có không gian trữ đồ tươi, cũng sẽ không nhận ra mì gói có chỗ nào khác.

Cô giao tất cả đồ trong balo ra, còn để người lính trẻ kiểm tra một chút, hoàn toàn không còn gì nữa, mới để Bạch Nhược Oánh rời đi.

"Cảm ơn." Đi ngang qua người lính lớn tuổi, Bạch Nhược Oánh nói ra mấy lời này, rồi tiến về phía sau xe quân đội.

Nghe thấy cô nói như thế, người lính lớn tuổi gật đầu, sau đó hình như hẳn lại nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt lập tức tối sầm u ám, một lát sau đã xóc lại tinh

thần.

Bạch Nhược Oánh bước đi, tốt nhất là cô không nên ngồi cùng xe với Lý Tiểu Cường, vì thế cô liền đi đến một chiếc xe khác. Nhưng khi vừa lên xe, Bạch Nhược Oánh đã phát hiện ở đây vẫn có rất nhiều dị năng giả sống sót.

Có quân đội mở đường cũng không tệ, trên đường cũng không gặp phải zombie cao cấp, bây giờ zombie phần nhiều là cấp hai cấp ba, đường nhiên vẫn còn một số zombie cấp một.

Zombie cấp một chống lại dị năng giả sẽ trực tiếp bị giết ngay lập tức, nhưng mà khi gặp người thường, bọn họ vẫn sẽ trở thành đồ ăn cho chúng. May mắn khi quân đội gặp zombie, đều là zombie cấp một, cấp hai cũng có, nhưng không nhiều lắm. Cho nên hầu hết zombie gặp đường đều bị giết, sau đó quân đội tất nhiên sẽ thu thập thủy tinh thể.

Nhìn những người này, Bạch Nhược Oánh thở dài, sau khi cô vừa tỉnh lại, đã qua hai tháng. Từ miệng những người sống sót, cô biết được rằng, hiện tại phần lớn dị năng không hề hiếm lạ nữa. Vì bây giờ có rất nhiều, còn zombie đã tiến hóa thành cấp hai, cho nên hiện tại dị năng giả cấp một đã không còn được biệt đãi nữa.

Nhưng tốc độ hấp thụ linh thạch của mỗi người đều khác nhau, tốc độ tiến cấp cũng không giống nhau. Cho nên cũng xuất hiện dân chạy nạn là dị năng giả, xem ra sau khi cô rời đi, nhân loại đã biết công dụng của thủy tinh thể rồi.

Một đường thuận lợi, lúc sắp tối tầm bảy giờ, đi ngang qua một thành phố nhỏ, quân đội quyết định đóng quân ở đây. Không ai phản đối, mọi người theo đường cái tìm được một ngôi trường tiểu học, phòng cũ một chút, nhưng tốt ở chỗ có nhiều phòng.

Bạch Nhược Oánh và vài người khác ở cùng một phòng, lúc dùng bữa tối, Bạch Nhược Oánh được phân phát một chút bánh mì quá đất, còn về nước uống, cũng chỉ được một chút. Cô nhìn bánh mì, rồi bỏ vào trong balo, cô không thấy đói, nước cũng đặt sang một bên.

Những người còn lại nhìn mẫu bánh mì khô trong tay, nếu là trước khi tận thế, đồ như vậy không ai muốn ăn. Nhưng đây là tận thế, cho dù là mốc cũng có thể lấp đầy bụng, thì không suy nghĩ nhiều làm gì.

Mọi người đều nuốt mẫu bánh mì kia xuống, uống chút nước. Không ai di chuyển, tất cả đều đang chờ bánh mì kết hợp với nước sẽ sinh ra cảm giác no bụng.

Hiểu rõ suy nghĩ của mọi người, Bạch Nhược Oánh ngồi yên lặng ở một bên, đột nhiên cô nhớ tới trước khi tận thế, đã từng xem một quảng cáo. Viên con nhộng XX, bên trong chứa XX đồ chay, ăn nó muốn gây chỗ nào thì gây chỗ đó, không cần cố gắng ăn uống điều độ, cho dù bạn chỉ ăn một chút, cũng không cảm thấy đói khát.

Bạch Nhược Oánh không biết, bây giờ trong hiệu thuốc có còn bán loại thuốc đó không. Cô nhìn bộ dạng của mọi người, phần lớn đều ốm yếu, còn có nhiều người vẫn còn ăn không hưởng lợi đầy chứ.

Đột nhiên, Bạch Nhược Oánh cảm thấy bên cạnh mình có một người, cô ngẩng đầu lên.

"Tiểu thư, tôi nhìn thấy ấn đường của người có điềm xấu." Không thể nào, lại là những lời này, Lý Tiểu Cường, thật sự không biết làm sao hắn có thể sống sót trong mạt thế nữa.

Lý Tiểu Cường chờ một lát, phát hiện cô gái này cũng không đánh hắn, nhớ lại trước đây, hắn cũng nói như vậy với hai cô gái, đều bị họ cho một cái tát, chẳng lẽ hắn đã tìm được đồng môn?

"Tiểu thư, chẳng lẽ nàng là sư muội của ta? Tiểu sư muội, muội đừng sợ, ở đây sư huynh có tiền đàn, muội uống vào, vận xấu sẽ bay sạch, sau đó sẽ không còn cảm thấy đói bụng." Nói xong Lý Tiểu Cường lấy ra một cái hộp.

Đọc mấy chữ bên ngoài chiếc hộp, khoe miệng Bạch Nhược Oánh co giật, đúng là nghĩ cái gì thì cái đó đến, trên mặt hộp có ghi "Viên con nhộng giảm béo XX."

Lý Tiểu Cường lặng lẽ nói chuyện với Bạch Nhược Oánh: "Tiểu sư muội, hiện tại ma đạo hoành hành, sư huynh muội chúng ta xuất thân từ danh môn chính phái, nhất định không được phép mê muội hay kiêu ngạo. Tiểu sư muội, sư phụ vừa mới phái chúng ta xuống núi, chúng ta đã lạc nhau, cuối cùng ta đã tìm được muội, như vậy chúng ta hãy cùng nhau cố gắng, đi tìm các sư huynh đệ đồng môn khác. Đến lúc đó chúng ta sẽ bắt hết đám người Ma Môn trên thế gian này, sư muội, muội nói có được không?"

Nhìn Lý Tiểu Cường như vậy, Bạch Nhược Oánh điên cuồng đổ mồ hôi, nhưng đúng lúc này: "Tiểu Cường, sao anh lại chạy tán loạn vậy, không phải đã nói với anh là rất nguy hiểm sao?"

Bạch Nhược Oánh nghe giọng nói nhìn qua, thấy người đàn ông này có chút quen mắt, cẩn thận nhớ lại, người đàn ông này không phải là bác sĩ bệnh viện tâm thần của Lý Tiểu Cường lúc trước sao?

"Á, hắn là Bạch Liên giáo, sao cứ đi theo ta mãi vậy. Ta nói cho người biết, ta sẽ không bán đứng sư môn, các người là tà môn ma đạo, muốn cướp lấy địa vị danh môn chính phái của chúng ta. Đúng là si tâm vọng tưởng." Thấy người đàn ông kia, Lý Tiểu Cường cau mày quát to.

Có lẽ với cảnh tượng này mọi người đã sớm hình thành thói quen, không ai còn đủ sức để đi quan tâm chuyện như vậy, cho nên, cho dù Lý Tiểu Cường nói rất lớn tiếng, cũng không có ai lên tiếng quát mắng ngừng lại cả.

"Tôi nói này, bác sĩ Vương, anh mang hấn theo một đường cũng đủ mệt rồi, chỉ bằng vút hấn ở đây đi." Lúc này có một giọng nói vang lên.

"Đúng vậy, bác sĩ Vương, tuy rằng các anh là bạn lớn lên từ nhỏ, nhưng anh nhìn đáng vẻ của cậu ta đi, một người bình thường còn khó tồn tại ở thời mạt thế, huống chi là một người bệnh thần kinh?" Có người đã lên tiếng, lại có người nói tiếp.

"A Vũ à, mọi người nói rất đúng, con nghe mọi người nói đi, bỏ chúng ta lại, chúng ta đã gây phiền phức cho con nhiều rồi, con vì nó mới học y, hiện giờ, bệnh của nó đã không còn khả năng chữa khỏi, con. . ." Lúc này, một người phụ nữ trung niên cũng đứng lên, nhìn Lý Tiểu Cường, sắc mặt đau khổ.

"Á, bà là Diệt Tuyệt sư thái đáng hận mà, lão ni cô, vừa nhìn thấy là đã biết bà không phải người tốt, hừ chờ đến khi ta trở lại sư môn, bẩm báo rõ ràng với sư phụ, lấy được Ý Thiên Kiếm, đến lúc đó sẽ cho bà biết tay, hừ hừ..." Thấy người phụ nữ đứng lên, Lý Tiểu Cường đưa tay ra, chỉ vào người phụ nữ rồi tức giận nói.

Nghe thấy Lý Tiểu Cường nói vậy, trên mặt người phụ nữ để lộ ra cảm giác đau lòng, sau đó bà quay sang bác sĩ: "A Vũ à, con là đệ năng giải, rời khỏi chúng ta, con sẽ thăng tiến rất tốt, con không cần lo cho chúng ta, để mẹ con chúng ta chết cùng một chỗ, sang thế giới bên kia, di sẽ chăm sóc nó thật tốt."

"Di à, di đừng nói gì nữa, suy nghĩ của di con biết, nhưng vì Tiểu Cường, con sẽ không từ bỏ đâu." Nhìn ánh mắt kiên định của người đàn ông, bà lắc đầu, lại nhìn con trai của mình, người phụ nữ thở dài.

Sau đó, bảy người mười miệng tán nhảm, Bạch Nhược Oánh mới biết, hóa ra, bác sĩ tên là Vương Vũ, là hàng xóm lớn lên từ nhỏ của Lý Tiểu Cường. Hai người chơi với nhau từ bé, sau này vì người nhà Vương Vũ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh ta mới rời đi, mãi đến khi trở về, thì Lý Tiểu Cường cũng đã như vậy rồi.

Cách đây rất lâu, Lý Tiểu Cường vì tai nạn xe nên bị thương ở đầu, có một cục máu bầm nằm đè lên dây thần kinh, sau khi Lý Tiểu Cường tỉnh lại đã trở thành không bình thường. Nhưng mà cũng không còn cách nào khác, các bác sĩ không thể lấy khối máu bầm này ra được. Nếu cắt chỗ đó đi nhất định sẽ chạm phải dây thần kinh, đây là tổn thương vĩnh viễn.

Cứ như vậy, sau này bệnh tình của Lý Tiểu Cường càng nặng, còn vị bác sĩ kia từ nhỏ đã rất thích Lý Tiểu Cường, vì thế anh chuyển sang học y, còn đến bệnh viện của Lý Tiểu Cường làm bác sĩ. Vị bác sĩ tên là Vương Vũ, hấn luôn cố gắng nghĩ biện pháp trị liệu cho Lý Tiểu Cường, nhưng đều không có hiệu quả, sau đó không lâu thì tận thế tới, nhưng anh ta cũng không vì vậy mà từ bỏ Lý Tiểu Cường, anh còn mang hấn theo, may mắn tìm được mẹ của hấn nữa.

Lúc trên đường chạy trốn, Vương Vũ còn vì cứu Lý Tiểu Cường mà bị zombie đánh trúng, khi ấy anh đã nghĩ rằng bản thân mình sắp chết, muốn đi Lý mang theo Lý Tiểu Cường đi. Nhưng không biết vì sao lý nói cái gì cũng không đi, hấn vừa mừng Vương Vũ là người của Bạch Liên giáo, vừa sợ chết cũng không chịu đi.

Không ngờ Vương Vũ không trở thành zombie, lại còn thức tỉnh dị năng, vì lẽ đó, Vương Vũ càng không thể rời khỏi Lý Tiểu Cường. Anh ta một đường mang Lý Tiểu Cường và bà Lý chạy nạn đến đây.

Một người đàn ông như vậy, trong lòng Bạch Nhược Oánh rất tán thưởng, người tốt như thế trước tận thế còn không tìm được, huống chi là sau mạt thế.

Bạch Nhược Oánh chậm rãi dùng thần thức xâm nhập vào não của Lý Tiểu Cường, cũng bởi vì suy nghĩ của hấn rối loạn, cho nên đầu óc của hấn mới không phản kháng. Vì thế cô tìm một chút là đã nhìn thấy khối máu bầm đè trên dây thần kinh của hấn. Cô âm thầm đổi nước trong ly của mình thành nước suối Minh Nguyệt, rồi đưa nước cho Lý Tiểu Cường uống.

Thấy hành động của Bạch Nhược Oánh, Vương Vũ và bà Lý đều cảm động. Cho dù là trước tận thế, một người bình thường gặp một kẻ điên đều sẽ tránh xa. Huống chi là tận thế, nhìn hành động của Bạch Nhược Oánh, hai người đang nói chuyện cảm kích mỉm cười với cô.

Đôi mắt Lý Tiểu Cường sáng lên nhìn nước cô đưa sang: "Sư muội, chẳng lẽ trước khi xuống núi, sư phụ đã đưa cho muội cái gọi là rượu Ngọc Lộ Quỳnh chưa được bách bệnh sao? Sư muội để cho huynh uống ư, không, không được, sư muội, ta không thể uống. Đây là đồ sư phụ cho muội, cảm ơn ý tốt của muội, nhưng mà sư muội vẫn nên chờ đến lúc cần dùng hãy uống đi."

Mọi người thấy vậy, đều dùng ánh mắt như đang thấy kẻ ngốc để nhìn cô. Bây giờ một chút nước này cũng rất khó tìm, vậy mà cô lại đưa cho một người bị bệnh điên.

Không để ý đến hành động và lời nói của bọn họ, Bạch Nhược Oánh nhìn Lý Tiểu Cường: "Sư huynh, sư phụ cho muội rất nhiều rượu Ngọc Lộ Quỳnh, một chén này là muội mời huynh, nếu huynh không uống, sư muội sẽ đổ hết."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: NO65

Editor: Mai Tuyết Vân

Nghe thấy Bạch Nhược Oánh nói thế, Lý Tiểu Cường lập tức cảm động rơi nước mắt: "Sur muối, hu hu, không được, muối thật sự rất tốt, cảm ơn muối, sư huynh nhất định sẽ uống sạch không chừa một giọt." Lý Tiểu Cường nói xong uống toàn bộ nước vào bụng, "Sur muối, rượu Ngọc Lộ Quỳnh này thật ngọt."

Lý Tiểu Cường nói như vậy, không ai tin cả, sẽ không ai đi tin lời một người mắc bệnh tâm thần nói đâu, chẳng qua cũng chỉ là nước uống bình thường mà thôi. Nhưng bọn họ vẫn ghen tỵ, vì có người đã mang nước đến cho Lý Tiểu Cường bị bệnh tâm thần.

"Sur muối, cảm ơn muối, ân huệ của muối, cả đời này sư huynh sẽ không quên." Nói xong, Lý Tiểu Cường ngáp một cái.

Thấy Lý Tiểu Cường ngáp dài, Vương Vũ ôm chầm lấy hắn ta: "Cô gái không biết tên cô là gì, cảm ơn cô, ở đây còn có chút nước, cô hãy uống chút đi!" Nhìn hai ly nước trong tay Vương Vũ, Bạch Nhược Oánh lắc đầu: "Tôi họ Bạch, không cần đâu, tôi không khát, cảm ơn."

Nhìn bộ dạng khốn khổ của Lý Tiểu Cường, Vương Vũ lắc đầu: "Tôi đưa cậu ấy đi trước, nếu cô Bạch có chuyện gì, tôi nhất định sẽ giúp hết sức."

Bạch Nhược Oánh gật đầu, ba người tách ra, trời cũng đã tối, bây giờ lại không có điện, nên mọi người đều đi ngủ. Xung quanh vang lên tiếng hít thở, Bạch Nhược Oánh phóng thần thức ra, thần thức của cô tiến vào trong cơ thể của Lý Tiểu Cường, tác động vào linh khí trong nước suối Minh Nguyệt trong cơ thể hắn ta.

Đưa linh khí đến não của hắn, dần dần hấp thụ khối máu bầm, vì dây thần kinh não bị khối máu bầm đè ép trong thời gian dài, cho nên dù đã tiêu tan, dây thần kinh vẫn bị co rút tổn thương. Cô lại dẫn dắt linh khí, chữa trị dây thần kinh não cho Lý Tiểu Cường.

Sắc trời dần sáng lên, quân đội gọi mọi người dậy, chuẩn bị xuất phát, vì lương thực có hạn, cho nên Bạch Nhược Oánh biết, một ngày chỉ có thể ăn hai bữa.

Lý Tiểu Cường dụi mắt, tỉnh lại, hắn ta nhìn thấy bên cạnh mình là bạn chơi thuở nhỏ và mẹ, ký ức trong nháy mắt lướt qua trong đầu, biết mình đã làm những chuyện gì, thấy người bên cạnh mình vẫn đối xử tốt với hắn, hốc mắt Lý Tiểu Cường đọng đầy nước mắt.

"Tiểu Cường, cậu làm sao vậy?" Thấy Lý Tiểu Cường như thế, Vương Vũ cho rằng hắn không thoải mái, anh ta sốt ruột hỏi.

"Vương Vũ, cảm ơn cậu, còn nữa, mẹ à, mẹ vất vả rồi."

Nhìn cảnh tượng này, Bạch Nhược Oánh mỉm cười, xách balo đi ra ngoài.

Vừa đi ra cửa, đã thấy hàng lính đang đứng nghiêm, ngay trên sân thể dục của trường học, còn chưa lên xe. Một người lính trẻ bước lại, ý của anh ta là, lần này quân đội xuất động, không chỉ có nhiệm vụ là cứu người sống sót, mà còn có một nhiệm vụ khác.

Vì căn cứ đã mở điện, lần này trở về bọn họ muốn đi đến xưởng làm bánh mì. Khi mặt trời lên, căn cứ còn chưa chinh đồn xong, nên không thể đến được xưởng. Bây giờ bên trong có rất nhiều lương thực sạch, bột mì các thứ, nên bọn họ mới hợp lực cho người ra vận chuyển lương thực.

Đương nhiên đây là tự nguyện, không bắt buộc, nếu cô tham gia, nhất định sẽ được chia lương thực, không tham gia thì không có.

Nghe xong lời anh ta nói, rất nhiều người đều nóng lòng muốn thử. Trong những người sống sót cũng không thiếu dị năng giả.

Rất nhiều người báo danh, sống lâu trong mặt trời, mọi người phát hiện ra, thật ra không có gì đáng sợ bằng đói bụng. Quân đội chia mọi người thành mấy đội nhỏ, có cả Bạch Nhược Oánh trong đó.

Khi di chuyển đến nơi cách xưởng bánh mì 100 mét thì mọi người dừng lại, bởi vì trước mặt bọn họ có không dưới 100 con zombie. Nhìn thấy những zombie này, bọn họ đều nuốt nước miếng.

Những zombie ấy không chỉ là công nhân làm ở xưởng bánh mì, mà còn có người chạy không kịp mà chết, bộ dạng rất kỳ quái. Nhưng chỉ có mình Bạch Nhược Oánh biết, ở đây chắc chắn có zombie cấp cao. Khi zombie thăng cấp sẽ hình thành trí tuệ, bọn chúng sẽ trở thành người chỉ huy đám zombie có năng lực thấp.

Nhìn thấy cảnh này, bọn họ cũng có nghi hoặc, nhưng bọn họ lại không phải là Bạch Nhược Oánh cho nên không thể nhìn thấy zombie cấp bốn. Đối diện với tình huống này, nhiều người cũng là lần đầu tiên gặp.

"Zombie ở đây có chút kỳ lạ, mọi người phải cẩn thận một chút." Người lính có dị năng nhắc nhở mọi người.

"Tình hình này rất có thể bên trong có zombie cao cấp." Bạch Nhược Oánh nói rõ tình hình, nhưng khi bọn họ nghe thấy cũng không phản bác. Cô gái này được nhận vào sau, nhưng chỉ hành động một mình, chắc chắn phải có chút bản lĩnh.

"Zombie cao cấp? Rất lợi hại sao?" Nghe lời nói của Bạch Nhược Oánh, người lính lớn tuổi kia nhìn cô.

Thấy trưởng quan nhìn mình, ấn tượng của cô với ông ta không tệ lắm, "Ít nhất phải từ cấp ba đến cấp bốn."

Nghe thấy vậy, mọi người đều trầm mặc, phải biết rằng hiện tại dị năng giả cấp hai không có nhiều. Nếu zombie bên trong là cấp ba hoặc là cấp bốn, thì phải làm sao? Nghĩ đến đây tất cả đều mang bộ dạng khiếp sợ thoái lui.

Nhìn thấy thế, trưởng quan chỉ huy rất khó xử, thân là binh lính, lính dị năng đạt tới cấp ba chỉ có một người, nhưng phải biết rằng, dị năng giả cấp ba đối đầu với zombie cấp ba, zombie vẫn chiếm ưu thế hơn.

"Báo cáo ngài chỉ huy, tôi muốn đi." Nghe Bạch Nhưộc Oánh nói thế, một người lính đứng lên, đi đến trước mặt trưởng quan chỉ huy. Người này chính là dị năng giả cấp ba duy nhất trong đội ngũ hiện tại.

Thấy người lính dị năng kia kiên quyết, trên mặt sĩ quan già hiện lên sự đau khổ.

Bạch Nhưộc Oánh nhìn về mặt của hai người, lại trông diện mạo của họ, lập tức đã hiểu rõ, hai người này là cha con.

Nhìn trưởng quan chỉ huy cắn răng đồng ý, trong lòng Bạch Nhưộc Oánh xúc động, rõ ràng bản thân cô không phải thánh mẫu, vì sao lại xúc động?

Được ngài chỉ huy chấp thuận, người lính gật đầu, binh sĩ phía sau lưng anh ta đồ mắt: "Đội trưởng!"

Nhưng điều này cũng không khiến người lính kia đổi ý: "Mọi người phụ trách giải quyết đám zombie bên ngoài là được rồi, zombie cấp cao bên trong giao cho tôi. Nếu tôi không thể đối phó được zombie bên trong, tôi sẽ phát tín hiệu cho mọi người, hãy lập tức rời đi." Nói xong, anh ta lập tức xuất phát.

Thấy anh đã kiên quyết, lại nhìn sắc mặt của ngài chỉ huy lớn tuổi, cô nói: "Đợi một chút."

Mọi người đều nhìn về phía Bạch Nhưộc Oánh.

"Zombie bên trong giao cho tôi, thức ăn này tôi không cần, nhưng chỉ có một thứ, tôi muốn thủy tinh thể của zombie này."

Mọi người khiếp sợ, một cô gái như vậy, lại nó ra lời này, có thể không khiến mọi người khiếp sợ sao?

"Cô Bạch, cô ư?" Vương Vũ đứng dậy, ngay bên cạnh anh ta còn có Lý Tiểu Cường.

Lý Tiểu Cường nhớ lại những chuyện lúc trước, nhớ đến khi gặp được cô ở nhà ga, hắn cảm thấy rất mất mặt. Đêm qua, khi hắn biết thực ra mọi người đều ghét bỏ hắn, bản thân điên khùng, tất nhiên người nào cũng sẽ lánh xa.

Nếu không có Vương Vũ, hắn đã sớm bị nhóm người đó bỏ lại. Nhưng cô gái này lại không tỏ ra ghét hắn, còn cho hắn uống nước. Đến tận bây giờ hắn còn nhớ vị ngọt của thứ nước kia.

Sau khi uống xong, thì bệnh thần kinh cũng tốt lên, mặc kệ người khác nghĩ thế nào. Nhưng Lý Tiểu Cường lại cảm thấy bệnh của hắn là được Bạch Nhưộc Oánh chữa khỏi. Tuy hắn bị điên, nhưng không ngốc, hắn rất rõ mỗi người đều có bí mật, cho nên hắn không nói gì.

"Cô Bạch, cô có biết chuyện này nguy hiểm thế nào không?" Đột nhiên thấy cô nói muốn đi đối phó zombie, Lý Tiểu Cường lo lắng hỏi.

Nhìn hai người trước mặt, Bạch Nhưộc Oánh mỉm cười, sau đó nhìn về phía ngài chỉ huy.

Vừa rồi cô dùng thần thức xem xét xương bánh mì quả thật có zombie cấp cao. Nhưng chỉ là một zombie cấp bốn chuẩn bị thăng lên cấp năm, điều này khiến Bạch Nhưộc Oánh nhớ đến zombie Lý Hiến Nghiêu cũng là zombie cấp năm.

Bây giờ đan điền của cô vẫn có màu xanh nhàn nhạt, nếu hấp thụ thêm viên thủy tinh thể này, sẽ có biến hóa chăng?

"Cô Bạch, ý tốt của cô tôi xin nhận, nhưng trong đó rất nguy hiểm, vẫn nên để người trong quân đi." Ông ta cau mày, tuy rằng không muốn con trai mình gặp nguy hiểm, nhưng bản thân cũng không thể để một cô gái yếu ớt gặp nguy hiểm được.

"Ngài chỉ huy, tôi không phải đang đùa, tôi thật sự muốn viên thủy tinh thể này." Biết được tấm lòng của trưởng quan, nhưng Bạch Nhưộc Oánh vẫn khẳng định.

Thấy ánh mắt kiên định của cô, trưởng quan cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

"Nếu như vậy, zombie bên ngoài làm phiền mọi người vất vả rồi." Nói xong, cô rút một thanh đao từ trong balo ra, tất nhiên là Âm Huyết, được cô kêu ra, balo chỉ là vật để che mắt thiên hạ.

Bao đao vừa ra khỏi vỏ, những người đứng gần Bạch Nhưộc Oánh lập tức cảm thấy có một luồng khí lạnh lẽo.

Nhìn đao của cô, mọi người mới hiểu, không phải cô chỉ nói suông không làm. Thanh đao này vừa nhìn đã biết là hàng tốt, trên thân đao thậm chí còn lộ ra mùi vị tanh nồng của máu.

Cầm Âm Huyết, không đợi mọi người kịp phản ứng, Bạch Nhưộc Oánh đã tiến về phía trước một bước. Mọi người cảm thấy giống như có một cái bóng

lướt qua. Trong đám zombie kia, đã có con ngã xuống, nhìn đao pháp xoay vòng vòng, trong lòng mọi người run rẩy.

Tuy rằng đây là zombie cấp thấp, nhưng những người ở đây, chưa có ai gặp qua việc này, nói thật bọn họ đều sửng sốt.

Chỉ khi đám zombie gầm rú mọi người mới bình tĩnh, nhìn Bạch Nhược Oánh như vậy, mọi người đều không sợ nữa, nhắm vào đám zombie phía trước, không chút chùn tay.

Thật không ngờ sau khi Bạch Nhược Oánh ra tay, lại uy lực như thế, ngài chỉ huy mỉm cười, đứng rồi, vừa rồi có người gọi cô là cô Bạch. Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ngài sĩ quan lớn tuổi sốt ruột nhìn về phía cánh cửa Bạch Nhược Oánh biến mất.

"Mọi người mau phân tán zombie đi, rồi tiêu diệt từng tên một." Nghe mệnh lệnh của quân đội, mọi người đều nỗ lực.

Sau khi tiến vào xưởng bánh mì, Bạch Nhược Oánh lập tức dừng động tác lại, cô xoay người tiến vào không gian. Vì cô đã nhìn thấy tên zombie kia, lúc này nó đang ngồi, Bạch Nhược Oánh biết, nó muốn thăng cấp rồi.

Bạch Nhược Oánh không làm nhiễu loạn đến nó, vì cô không muốn zombie thủy tinh thể cấp bốn, mà là cấp năm.

Bạch Nhược Oánh tiến vào không gian, nhìn cung điện Hồng Liên phía xa, thờ dài, sau đó thả thần thức quan sát hình thái bên ngoài của zombie. Zombie này giống Lý Hiền Nghiêu, đã bắt đầu có da và tóc. Cuối cùng một trận sóng tinh thần truyền đến, Bạch Nhược Oánh biết, tên zombie này đã thăng cấp rồi.

Lập tức Bạch Nhược Oánh rời khỏi không gian.

Lãnh địa của mình bắt ngờ xuất hiện con người, zombie hét lớn một tiếng, đánh về phía Bạch Nhược Oánh. Lúc này, những người đang chiến đấu bên ngoài nghe thấy tiếng hét này, trái tim đều run lên một cái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: NO66

Editor: Mai Tuyết Vân

Bạch Nhược Oánh nhìn thấy zombie lao về phía mình, nhanh chóng nâng cao cảnh giác. Đây là lần đầu tiên cô gặp zombie cấp năm sau khi cô giết Lý Hiền Nghiêu. Nhưng lúc này vì có nội đan của dây mây máu, Bạch Nhược Oánh đã không còn là Bạch Nhược Oánh lúc đầu.

Zombie cấp năm hét lên một tiếng, lập tức xông đến, cô vừa đánh nhau với nó vừa thả thần thức ra, cô không dùng đến lửa đen vì có lo lắng của riêng mình.

Bây giờ, bên ngoài zombie cấp năm đã có da thịt, nhưng may mắn chỉ số thông minh cũng không cao. Đợi đến khi chọn chúng thành thạo, nếu tùy tiện mặc quần áo trà trộn vào nhân loại, nếu thế thì không thể tưởng tượng nổi hậu quả.

Cô vốn định dùng lửa đen thiêu rụi con zombie cấp năm này. Nhưng mà nếu làm như vậy thì xương cốt của nó cũng biến mất, không thể khiến giới lãnh đạo của căn cứ chú ý. Không có bằng chứng xác thực chẳng thể tùy tiện chứng minh.

Tình hình hiện tại không tốt, bên ngoài còn có quân đội, nếu mang con zombie này xuất hiện trước mặt bọn họ, hiệu quả cũng tương tự như vậy thôi.

Bạch Nhược Oánh thả thần thức quan sát đám người đang đánh nhau với zombie, cô phát hiện khi zombie ra tay, đám zombie nên ngoài nhiều như vậy lại bất động. Chẳng lẽ zombie cũng có khí thể vương giả? Nếu nói thế cô có thể nhân lúc chúng bất động dẫn dụ zombie đến trước mặt mọi người rồi.

Cô vừa chiến đấu vừa rút lui ra cửa, đột nhiên Bạch Nhược Oánh lắc mình một cái, sử dụng dị năng tốc độ biến mất, zombie cấp năm tức giận.

"Mọi người mau rút lui." Bạch Nhược Oánh hét lên, cô cũng bỏ thêm một chút sức mạnh tinh thần bên trong. Việc này khiến cho tất cả mọi người đang chiến đấu với zombie đều nghe thấy được. Mọi người đang đánh zombie, tuy không có một quy chuẩn gì, nhưng họ đã nhìn thấy thân pháp của cô. Nên lời nói của cô rất có hiệu quả, họ vừa đánh vừa nhanh chóng rút lui.

Nói thật ra khi chiến đấu, vì có rất nhiều zombie bất động, mọi người cũng đã tiêu diệt không ít zombie. Mặc dù có thương vong, nhưng kết quả cũng không tệ, nghe cô hét lên, họ cũng không hoảng loạn mà bị thương.

Đúng lúc này, bóng dáng Bạch Nhược Oánh xuất hiện trước mặt mọi người, sau đó họ phát hiện ra, toàn bộ zombie hình như không cử động, chúng đứng đó có chút run rẩy. Lúc bọn họ đang bức mình, thì cô lại xuất hiện, khiến mọi người ngây dại, cũng khiến cả những người lính trong quân đội ngây người.

Có lẽ họ chưa từng gặp qua zombie cấp bốn, nhưng quân đội đã gặp qua. Toàn thân có cơ thịt không có da, giống như xác người ở trường y, khi nhìn thấy mọi người đều cảm thấy thật đáng sợ. Nhưng lại không đáng sợ bằng zombie trước mặt đây.

Con zombie ngoại trừ cơ thịt, còn có da thịt bọc bên ngoài, chuyện gì đang xảy ra?

Thả thân thức ra, thấy sắc mặt của quân đội và mọi người, Bạch Nhược Oánh biết con zombie cấp năm này đã khiến mọi người chú ý. Lúc này, nó vung tay đánh về phía cô, khiến bọn họ không kiềm được hít sâu một hơi.

Nhưng Bạch Nhược Oánh còn nhanh hơn, hơi ngửa đầu ra sau, tránh được bàn tay sắc nhọn. Hai cái bóng áp sát thoát ần thoát hiện, sau đó xoay người chém ah về phía đầu zombie, nó lại lách người được. Bấy giờ cô mới biết nó có dị năng tốc độ, Bạch Nhược Oánh thả sức mạnh tinh thần ra, khóa chặt zombie lại.

Thần thức là do không gian của ah mạng đến, sau khi Bạch Nhược Oánh cắn nuốt nội đan của dây mây máu, khiến thần thức cường đại hơn. Còn sức mạnh tinh thần cũng là dị năng, bản thân cô là dị năng tốc độ, tuy rằng thần thức và sức mạnh tinh thần đều có thể cảm ứng được zombie cấp năm, nhưng nó cũng có dị năng tốc độ, cho nên cô mới phải dùng thêm sức mạnh tinh thần để chiến đấu.

Mọi người ở đây, không ai dám động đây, đều sợ sẽ hấp dẫn sự chú ý của nó khiến mạng sống nguy hiểm. Tuy Bạch Nhược Oánh rất lợi hại, nhưng không gì quan trọng bằng mạng sống, hai cái bóng cứ ần cứ hiện, giống như phim võ hiệp vậy. Đợi khi bọn họ nhìn rõ, Bạch Nhược Oánh đã chém đầu zombie cấp năm xuống tìm được thủy tinh thể. Cuối cùng mọi người đã hiểu vì sao một cô gái nhỏ bé như Bạch Nhược Oánh có thể hành tẩu giữa mặt thể một mình.

Zombie cấp năm vừa chết, đám zombie đang run rẩy cũng khôi phục lại, bọn chúng bắt đầu tấn công người bên cạnh. Khi mọi người còn chưa phản ứng kịp, thì zombie đã bị Bạch Nhược Oánh xoay người chém bay.

"Xin chào, cô Bạch, chúng ta cần phải đưa zombie cấp năm này về căn cứ, hơn nữa còn phải báo cáo với lãnh đạo." Bấy giờ chiến sĩ cấp ba tiến lên phía trước, tuy cô nói chỉ cần thủy tinh thể của zombie, nhưng nó cũng là do cô giết, bọn họ còn phải hỏi chuyện một chút.

Nghe anh ta nói thế, Bạch Nhược Oánh gật đầu, cô không có ý kiến, thật ra cô cũng có nghĩ đến điều này, cho nên khi tìm thủy tinh thể cũng không phá nát đầu zombie.

Ngay khi anh ta bước ngang qua người cô, đã nghe Bạch Nhược Oánh nói: "Anh hãy thử nuốt trực tiếp thủy tinh thể xem có hiệu quả hay không?" Nói xong Bạch Nhược Oánh rời đi.

Anh ta nghe được câu nói sau cùng của Bạch Nhược Oánh thì dừng lại một chút, sau đó về mặt không chút cảm xúc tiếp tục bước đi.

"Mọi người, zombie ở đó sau khi bị diệt hết, chắc chắn trong đầu nó sẽ có thủy tinh thể, về phần mấy người sắp thăng cấp, tự mình động thủ đi."

Nghe lời trưởng quan quân đội nói, mọi người vội vàng đi tìm thủy tinh thể trong đầu zombie. Khi thấy Lý Tiểu Cường tìm thủy tinh thể, Bạch Nhược Oánh nhớ tới việc cô đã xâm nhập vào đầu của hắn. Lúc đó đầu óc hắn không bình thường nên không có phản kháng, nếu zombie cũng như thế, đều không có ý thức. Vậy cô dùng thần thức thâm nhập vào đầu zombie rồi lợi dụng không gian lấy đi thủy tinh thể của nó, vậy là không cần phải động thủ giết zombie nữa rồi? Nhưng cô lại nhớ tới ah, không được, ah cần uống máu.

Nhưng mà lúc này, dường như nghe thấy lời nói của Bạch Nhược Oánh, ah run rẩy từng đợt, Bạch Nhược Oánh tiếp nhận tin tức của nó, nó đã nói bản thân mình không cần uống máu nữa rồi. Lúc trước nó cần uống máu vì muốn hình thành ao máu, còn để cung cấp máu cho ao, hiện tại ao máu đã không còn, nó cũng không cần uống máu nữa rồi.

Biết ý của ah, Bạch Nhược Oánh đột nhiên muốn biết thân phận thật sự của Mặc Doãn Cuồng, còn về những hiện tượng kỳ quái trong không gian của bản thân. Song khi cô hỏi ah, ah lại ngậm miệng không nói chuyện. Bạch Nhược Oánh muốn hỏi lại nhưng ah lại nói là chưa đến thời điểm, sau đó lại im lặng. Bạch Nhược Oánh cau mày lắc đầu không thôi, thôi, nhưng đó chỉ là suy nghĩ của cô, chờ đến khi có cơ hội sẽ phải thử một lần.

Bấy giờ, sĩ quan lớn tuổi nhìn Bạch Nhược Oánh, rồi đi đến chỗ cô, "Cô Bạch, xin chào, cô họ Bạch à, như vậy cô có biết Bạch Liên Thành không?" Trong mắt sĩ quan lớn tuổi lóe lên sự kích động, sắc mặt biến đổi một chút.

Thật ra khi ông ấy đến chỗ cô, nói ra cái tên này, cũng khiến Bạch Nhược Oánh ngây người.

Bạch Liên Thành, là tên của ba ba mà, như vậy người trước mặt là ai?

Không ngờ bản thân vô tình gặp phải zombie cấp năm, khi lấy được thủy tinh thể cấp năm Bạch Nhược Oánh vốn muốn rời đi. Lại không ngờ nghe được tên của ba mình, Bạch Nhược Oánh không ngừng suy nghĩ, người này là ai, vì sao lại biết tên ba mình.

Tiến vào căn cứ của quân đội, Bạch Nhược Oánh nhìn thấy một quảng trường lớn, trên quảng trường dựng lên một dãy phòng tạm thời, không thể gọi là phòng. Vì nó chỉ có ba tấm gỗ chắn ba vách và một tấm rèm cắt ngang. Nhưng cho dù như vậy, bên trong cũng đầy áp người, lại có tiếng ồn ào xen lẫn tiếng trẻ con khóc, cộng hưởng với nhau, may mà thời tiết ẩm áp, nếu là mùa đông, không biết còn bao nhiêu người chết.

Nghe nói những người này đều là từ thành phố khác đến hoặc người ở tạm, nói đơn giản, đây là khu ổ chuột, nhưng căn cứ cũng được cho là tốt. Ít nhất mỗi ngày bọn họ cũng có được một cái bánh mì và chén nước, miễn cưỡng cũng sống được. Phía trước là căn cứ H, ngoại trừ khi mới vào thành được miễn phí đồ ăn, sau đó muốn thức ăn thì phải tự mình làm lấy.

Phía sau khu ổ chuột là một bức tường, phía sau bức tường lại là một cảnh tượng khác. Phân hóa giàu nghèo rất rõ ràng, Bạch Nhưộc Oánh cảm thán, thật sự là không cùng đẳng cấp. Ở nơi này canh phòng nghiêm ngặt hơn rất nhiều, chắc là sợ sẽ phát sinh bạo loạn.

Ở phòng trực ban riêng biệt, còn có lính gác, không khác gì so với khu dị năng giả ở căn cứ thủ đô hiện nay. Hầu như đều là biệt thự, dù là mặt thể thì cũng giống nhau, chỉ cần là người có năng lực, hoặc là có thủy tinh thể, có thể tận hưởng cuộc sống. Cho nên ở tiểu khu này không phải dị năng giả thì cũng là người nhà quân nhân. Quả nhiên là khu của kẻ có tiền, không có bùn đất rác rưởi, cũng không có tiếng huyền não, ở trong này hoàn toàn không có cảm giác tận thế đã đến.

"Cô Bạch, mời theo tôi." Lúc này dị năng giả cấp ba kia đưa Bạch Nhưộc Oánh đến khu nhà giàu.

Anh ta tên là Bạch Tử Kiều, là con trai của ngài sĩ quan lớn tuổi kia. Không ngờ lại chính là bác hai của cô, hình như lúc trước người nhà mình đã từng đến nhà nội tìm bọn họ, lúc đó ấn tượng của cô với họ đã không tốt.

Theo sau Bạch Tử Kiều, Bạch Nhưộc Oánh đi tới trước một ngôi biệt thự. Đúng lúc này, cửa vừa mở, có vài người từ bên trong đi ra, nhìn đáng vẻ rất lưu manh, là loại con cái nhà có quyền có thế.

"Á, anh họ, anh đã trở về rồi? Em còn tưởng mấy nay anh không ở nhà, chắc đã chạy đến chỗ cô nào ôm ấp không rời được chứ." Một đám đàn ông trẻ tuổi ăn mặc sạch sẽ đi tới, trong đó có một kẻ nhuộm tóc hồng, tuổi còn nhỏ, mở miệng đã nói những lời ngông cuồng.

"Thật là, anh họ ra ngoài mua vui lại không mang theo bạn bè, thực sự không tốt nha!" Lúc này một người khác ôm một cô gái, giễu cợt nói.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: NO67

Editor: Mai Tuyết Vân

"Chà, anh họ được lắm, cô bé này đẹp lắm, khi nào chơi chán thì nói với bọn em một tiếng." Lúc này gã tóc hồng nhìn về phía Bạch Nhưộc Oánh đứng sau lưng Bạch Tử Kiều, hần vron tay ra muốn nâng cằm cô.

"Tử Phong, con lại làm gì vậy?" Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm từ phía sau truyền đến.

"Bác, bác hai, không có gì, đi mau đi mau." Gã tóc hồng nghe thấy giọng nói ấy, đột nhiên sốt ruột, hần thúc gục người bên cạnh, nhanh chóng rời đi: "Con phải ra ngoài, ông nội vừa nhắc đến bác đấy, bác mau trở về thăm ông nội đi." Nói xong, hần kéo đám bạn bè hồ cáo báo chồn của mình rời đi.

Nhìn thấy cháu trai đã đi xa, Bạch Liên Công bắt đầu đi lắc đầu: "Tiểu Oánh, kia là con trai của chú út con, đứa nhỏ này từ bé đã bị chiều hư, bây giờ chú út con lại mất, thằng bé lại bị ông nội con chiều hư rồi."

Qua lời nói của Bạch Liên Công, và vẻ mặt bất đắc dĩ của ông, Bạch Nhưộc Oánh không nói gì thêm. Cô cũng không ngờ rằng, đây lại chính là người nhà mà ba cô mong ngóng. Bạch Liên Công cũng không tệ, Bạch Nhưộc Oánh quyết định vẫn đi xem.

Đi theo hai người đến gần biệt thự, đúng là giàu nghèo chênh lệch, nhìn cách bài trí trong biệt thự, thật sự không khác gì trước khi mặt thể. Ở trong phòng khách, Bạch Nhưộc Oánh thấy một ông lão, nhìn về mặt hồng hào của ông ta, xem ra ngày tháng qua sống rất tốt.

"Các con đã trở về rồi à, cô là ai, là nọ phong lưu của thằng oắt Tiểu Phong sao?" Ông lão nhìn Bạch Nhưộc Oánh phía sau lưng hai người, về mặt kinh ngạc, sau đó là tỏ ra khinh bỉ: "Nhà chúng ta có uy danh trong căn cứ như vậy, loại người này sao có thể vào nhà, ở đâu đưa đến thì mau trả về, thật sự không ổn thì lấy một bao gạo lớn đưa cho cô ta, không phải cô ta vì thứ này mới đến sao?" Nhìn cách ăn mặc của Bạch Nhưộc Oánh, ông lão lập tức xem cô như hạng người bán thân lấy miếng ăn.

Nghe thấy ba mình nói những lời ấy, Bạch Liên Công xấu hổ nhìn Bạch Nhưộc Oánh: "Ba, ba đang nói gì vậy, con bé không như ba tưởng đâu, nó là con gái của thằng ba, cháu gái của ba, Bạch Nhưộc Oánh."

Ông lão vốn dứt lời sẽ lên lầu, lúc nghe con trai cả của mình nói thế, ông ta liền ngừng lại.

"Cái gì mà thằng ba, con chỉ có một em trai, tôi cũng chỉ có hai đứa con trai, sao thế, ở bên ngoài sống không tốt lại mò mặt về rồi à? Nơi này cái gì cũng không có, cho dù có, cũng đừng mơ tôi đưa cho người lạ, đuổi ra ngoài." Ông lão liếc mắt nhìn vết máu trên người cô, ác độc mở miệng nói.

"Ái chà, ai vậy nè, thật bản, ba, sao con chó con mèo cái gì ba cũng đưa về nhà vậy, tuy rằng mẹ mất, nhưng ba muốn tìm ai cũng phải tìm người đẹp

một chút." Đúng lúc này, một cô gái từ trên lầu xuống, nhìn bộ dạng xinh đẹp lộng lẫy của cô ta, đi thi hoa hậu à?

"Từ Vũ, không được nói bậy, đây là em họ con, Bạch Nhượng Oánh."

"Em gái, cái gì mà em gái, con chỉ có một em trai họ, Bạch Từ Phong, ở đâu ra một em gái vậy, ba, ba nhìn cô ta xem, không phải là một tên ăn mày đến nhận bữa người thân chứ." Nghe ba mình nói thế, cô gái khinh thường nhìn Bạch Nhượng Oánh, sau đó khinh bỉ nói.

"Câm miệng!" Chính con gái mình nói ra những lời này, Bạch Liên Công tức giận hét lên.

Thấy ba mình hét lớn, cô gái vội chạy đến bên cạnh ông nội: "Ông nội, ông xem, ba lại có thể vì cô ta mà mắng con."

"Tiểu Vũ ngoan, đừng nghe ba con nói, còn nữa, thằng hai, anh hét cái gì, vì cái gì mà dám mắng cháu gái bảo bối của tôi."

Nghe xong lời nói của ông lão và cô gái, Bạch Nhượng Oánh cảm thấy lần này bản thân đến đây không vô ích, nhìn hai người thân cận phẩm này, đúng là ba cô nên hết hy vọng đi. Khi bọn họ ra ngoài giết zombie, người ta vẫn sống an lành, nhưng hai người kia đúng là không phải người một nhà thì không vào chung một cửa.

"Ba, sao ba lại nói như thế, còn nữa Tiểu Vũ, đây là Tiểu Oánh, là con của chú hai con."

"Chú hai, con làm gì có chú hai, ba quên rồi sao, ông nội đã sớm đoạn tuyệt quan hệ ba con với người kia rồi. Bây giờ tình thế rối loạn, cô ta lại đến tận cửa, chắc chắn là muốn được thứ gì đó tốt."

"Câm miệng, Tiểu Oánh không cần gì tốt của mày, ông nội, chúng con ra ngoài làm việc gặp được em ấy, nên mới mang em về đây thăm ông."

Nghe con trai lớn và cháu nội lớn nói vậy, ông lão đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức hai mắt mở to, giọng nói uy nghiêm phát lên lời khó nghe: "Không muốn lấy thứ gì, chẳng lẽ còn muốn ở đây, cái gì vậy, ở đây ai cũng có thể ở sao, mau đuổi đi ngay, nhìn chướng mắt."

"Đúng vậy, anh hai, anh muốn nhận người quen, cũng phải lựa người có bề ngoài đẹp một chút, không phải cái dạng gì cũng được. Nhìn bộ dạng bẩn thỉu dơ dáy của cô ta xem, thực sự ghê tởm muốn chết, cẩn thận, không biết có bị truyền nhiễm bệnh gì không."

"Tiểu Vũ, mày nói gì vậy?" Em gái mình nói thế, Bạch Từ Kiều cau mày.

"Từ Kiều, câm miệng, em gái con nói không sai, chồn cáo còn muốn bắt gà, không cần thứ gì thì cũng không phải dạng tốt lành."

"Ba, ba nói gì vậy, dù nói thế nào thì Tiểu Oánh cũng là con gái của Liên Thành." Nghe ba mình nói thế, Bạch Liên Công trừng mắt nhìn ba mình, sau đó nhìn về phía Bạch Nhượng Oánh: "Tiểu Oánh à, lời vừa rồi của ông nội và chị họ, con đừng để trong lòng."

"Ông nội cái gì mà ông nội, tôi không có loại cháu gái ấy, đừng nhận bậy, nhìn bộ dạng của cô ta, nếu đi một mình, sao có thể tìm thấy nơi này. Nếu là thật sẽ không đơn giản như vậy, nói không chừng một đường đến đây đã làm những chuyện dơ bẩn, anh dẫn nó tới, ai biết được có mang theo đám cận kề về không. Tuy rằng bên ngoài có quân đội canh gác, nhưng cũng sợ kẻ khác có lòng tham nổi máu liều làm bậy."

"Con cũng nghĩ vậy, con không có em gái như thế." Cô ta phụ họa theo lời ông nội mình.

Bạch Nhượng Oánh không tức giận, dù sao cũng không liên quan, nhưng nghe ông lão nói cô còn muốn cười, tế bào não của ông ta thật phong phú, sức tưởng tượng cũng mãnh liệt thật.

"Bạch trưởng quan, đây là kết quả ngài muốn ta thấy?" Không để ý đến lời ông lão nói, Bạch Nhượng Oánh nhìn Bạch Liên Công, lúc này ông ấy xấu hổ, ông không ngờ ba mình đến bây giờ vẫn như trước, nói thế nào thì chú ba cũng là con của ông ta mà.

"Tiểu Oánh, thực xin lỗi, chuyện này..."

"Anh đừng nói xin lỗi với cô ta, mau đuổi ra ngoài, nhà còn phải ăn cơm, Tiểu Phong vừa rời đi, anh thấy sao, tên nhóc con này, suốt ngày giao du với đám bạn không tốt, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, ba nó mất rồi, anh không thể không lo." Ông lão trách cứ, nhưng thật ra là cung chiêu, nhớ đến đám người lúc này, Bạch Nhượng Oánh nghĩ xem như vậy không xảy ra chuyện gì mới là lạ đấy.

"Nếu đã như vậy, Bạch trưởng quan, tôi xin tạm biệt." Bạch Nhượng Oánh xoay người rời đi, bây giờ chuyện mình từng làm sai đã rất nhiều rồi, cô sẽ không ngốc nghếch như thế nữa. Không cần kể cho ba mình biết, nói ra sẽ khiến ba cô tổn thương, về phần bản thân, trong mắt cô những người này chỉ là hạng tép riu, cô không để trong lòng.

"Tiểu Oánh, Tiểu Oánh." Bạch Liên Công thấy cô xoay người rời đi, vội vàng đuổi theo, Bạch Nhượng Oánh vừa mới ra khỏi cửa, đúng lúc này tiếng chuông nhà họ Bạch đã vang lên.

Cô mở cửa ra, đã thấy hai sĩ quan đứng ngoài.

Họ là người mới ấn chuông, cửa đã mở ra, nhất thời sửng sốt, nhưng đã nhanh chóng phản ứng lại, nhìn thấy bộ dạng của Bạch Nhượng Oánh, đã nói: "Cô là cô Bạch đúng không, tôi là thư ký của tư lệnh căn cứ, tư lệnh có chút chuyện muốn mời cô Bạch đến." Hai sĩ quan đứng trước cửa nhà họ Bạch, một người nho nhã, một người lạnh lùng.

"Á, anh Ngô, mau vào ngồi chơi, đừng đứng trước cửa, có người muốn đi thì đi, đứng ở cửa làm gì vậy." Lúc này thấy người ngoài cửa, ông cháu nhà họ Bạch cũng thân thiện nói.

Vốn nghe lời nói của hai ông cháu họ Bạch, hai người cũng muốn tiến vào, nhưng nghe xong lại cảm thấy thật xấu hổ, tiến vào không được mà đứng ở đây cũng không xong.

"Bí thư Luru, Thượng úy Ngô, sao các cậu lại đến đây." Lúc này, Bạch Liên Công đứng sau Bạch Nhượng Oánh mở miệng nói.

"Trung úy Bạch, lần này chúng tôi đến tìm cô Bạch." Nghe Bạch Liên Công hỏi, bí thư Luru mở miệng nói.

"Hả?" Bạch Nhượng Oánh nhìn hai người, căn cứ tư lệnh tìm cô làm cái gì.

Nói thế nào thì cũng bị người nhà họ Bạch nghe thấy rồi, nhất là ông lão kia, nghe như thế cả ánh mắt cũng trừng lớn.

"Cô Bạch, chào cô, tư lệnh muốn mời cô Bạch đi một chuyến về vấn đề zombie cấp năm."

Qua lời nói của vị bí thư kia, Bạch Nhượng Oánh đã biết, xem ra tư lệnh muốn tự mình biết tình hình này.

"Được, trưởng quan này, tôi còn đang muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, hiện tại hai vị tới tìm tôi, vừa khéo tôi cũng muốn đi xem có nơi nào phù hợp với bản thân không."

Nghe lời nói của Bạch Nhượng Oánh, thư ký nghỉ hoặc nhìn Bạch Liên Công, sao lại, không phải Bạch Nhượng Oánh là người nhà của Bạch gia sao? Sao lại thế này?

"Tiểu Oánh, con nói gì vậy, có bác hai ở đây, thì đây chính là nhà con." Bạch Liên Công cau mày.

"Thật ngại quá, trung úy Bạch, vừa đến nơi đã hiểu rồi, chẳng qua là ngài nhận sai người, còn tôi cũng không dám trèo cao, vị trưởng quan này chúng ta có thể đi được chưa?" Bạch Nhượng Oánh mỉm cười, sau đó quay đầu nhìn về phía hai người kia.

"Hả? Được chứ, mời cô Bạch."

"Đợi một chút, Tiểu Oánh, mặc kệ thế nào, có phải con nên thay đồ không, con xem bộ đồ con mặc này?" Bạch Nhượng Oánh vừa muốn ra cửa, Bạch Liên Công đã vội ngăn lại.

Nghe ông nói, bí thư Luru cũng nhìn Bạch Nhượng Oánh, tóc rối tung, trên mặt đầy bụi, ngay cả trên quần áo cũng vậy, nhìn không ra được con gái, nhìn thấy cô như vậy hẳn ta cũng có chút xấu hổ, là đi gặp tư lệnh đó.

Nhìn ra sự khó xử của bí thư Luru, rồi lại nhìn chính mình, đều là máu của zombie, bây giờ Âm Huyết không uống máu nữa, cô cũng bị dính không ít máu zombie.

"Được rồi, không trung úy Bạch có thể cho mượn phòng tắm một chút được không?"

"Tôi không thừa quần áo." Nghe cô nói thế, Bạch Tử Vũ bĩu môi nói.

"Không cần, tôi có." Cô nhìn về phía Bạch Liên Công.

"Bên kia quẹo trái có phòng tắm, Tiểu Oánh cứ đi đi."

"Cảm ơn." Nói xong, cô lập tức đến phòng tắm, còn Bạch Tử Vũ cũng khôi phục vẻ mặt nhiệt tình chạy đến bên người thượng úy Ngô, xum xoe, ông cháu họ Bạch cùng ngồi xuống nói cười vui vẻ với thượng úy Ngô.

p/s: Không dám hứa trước, nhưng nếu lịch post là hai ngày một chương thì sao nào?? Có ai vui hommmmm

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: NO 68

Editor: Mai Tuyết Vân

Chỉ vài phút sau, Bạch Nhượng Oánh từ trong phòng tắm đi ra, cô đã tắm xong, thay một bộ quần áo thể thao.

Vừa nhìn thấy cô, Bạch Tử Kiều lập tức ngăn người, anh chưa từng nhìn thấy đáng vẻ thật sự của em gái mình.

Không chỉ có anh ta, mà tất cả đều ngây người, bao gồm cả thượng úy Ngô. Từ tận thế đến nay, bọn họ chưa từng gặp qua thiếu nữ nào xinh đẹp như vậy, có khí chất như thế. Toàn thân tràn ngập linh khí thiếu nữ, so với cô gái vừa rồi giống như hai người khác nhau.

Bạch Tử Vũ thấy Bạch Nhượng Oánh như vậy trong mắt đã nổi lên sự ghen tị, sắc bén như dao cạo. Nhưng khi cô phát hiện thượng úy Ngô mà cô thích cũng đang nhìn Bạch Nhượng Oánh đến ngây người, cô ta lại càng thêm ghen tị.

Bạch Nhượng Oánh đương nhiên biết cô ta đang ghen tị, nhưng cô lại không để trong lòng, nói với bí thư Lưu: "Đi thôi, bí thư Lưu."

"À, à, được, cô Bạch, mời đi bên này." Nhìn cách nói chuyện cung kính của hai sĩ quan với Bạch Nhượng Oánh, lại nhìn cô gái giống tiên nữ hạ phàm kia, ông cháu nhà họ Bạch đều mơ hồ, đã có chuyện gì vậy? Không phải là chạy nạn sao?

Mọi người đi ra ngoài, ông lão họ Bạch mới gọi Bạch Liên Công đến, hỏi ông ta đã xảy ra chuyện gì, không còn cách nào khác Bạch Liên Công bèn nói những chuyện xảy ra trên đường cho ông lão nghe.

Nghe xong tâm tư ông ta xoay vòng vòng, mà Bạch Tử Vũ nghe xong cuộc đối thoại lại càng ghen ghét cô hơn.

Vì đây là khu nhà giàu, khi đi trên đường vẫn có người qua lại. Ngoại trừ một số quan chức đến văn phòng làm việc, còn lại là đi dạo. Mọi người đều nhìn Bạch Nhượng Oánh, rồi ngẩng ngẩng cả người. Thấy vậy cô lắc đầu, hấp thụ nội đan khiến linh khí của cô quá nặng, cho nên cô mới không thể không cải trang để tránh phiền phức.

"Chà, Tử Phong, hình như cô gái này vừa từ nhà cậu đi ra, chết tiệt, trong nhà cậu giấu một cô gái xinh đẹp như thế từ khi nào, đẹp đến mức lòng tớ ngứa ngáy cả rồi, nói đi, có phải thằng nhãi nhà cậu định độc chiếm không." Đúng lúc này, mấy người trẻ tuổi vừa xuất hiện trước cửa nhà họ Bạch thấy cô rồi vỗ vai Bạch Tử Phong hỏi.

"Đi, cút mau, đừng nói là các cậu không biết, ngay cả tôi cũng không biết, nếu có người xinh đẹp như vậy, sao tôi có thể buông tha, nhưng nhìn mà coi, người bên cạnh cô ấy là thượng úy Ngô. Đừng hòng nghĩ đến, ngay cả bác hai tôi cũng phải nhường anh ta vài phần đấy." Lúc này, Bạch Tử Phong nhìn ba người đi xa, sờ cằm nói: "Đúng rồi, hàng lần này thế nào?" Đột nhiên nhớ ra cái gì đó, Bạch Tử Phong nhìn người bên cạnh.

Hắn ta thu hồi tầm mắt nhìn Bạch Nhượng Oánh, "Ha ha, chắc vừa mới xong, cam đoan sẽ khiến cậu vừa lòng."

Nhìn biểu cảm đáng khinh của người bên cạnh, Bạch Tử Phong mỉm cười: "Còn không mau đi, cực khổ lắm mới bắt được mấy đứa, còn không đi, chờ người tìm tới tận cửa à."

Mọi người nghe xong cùng nhau chạy về một phía.

Đây là một kho hàng loại nhỏ, trong kho cũng không có hàng hóa gì. Lúc này Bạch Tử Phong và đám bạn của hắn đến cửa kho hàng, mở cửa ra. Chỉ thấy bên trong có bốn cô gái trẻ quần áo rách nát run rẩy ngồi một góc.

"Chỉ có vài đứa sao?" Nhìn bốn cô gái, chắc chắn tuổi chưa qua thành niên, Bạch Tử Phong cau mày.

"Cái gì mà chỉ có vài đứa, bây giờ là lúc nào, cậu muốn tìm đàn bà, có đây ra đó, nhưng muốn hàng non, không dễ tìm đâu, trước mặt thế đã tìm rất khó, sau mặt thế phụ nữ sớm đã bị chơi nát rồi, tìm được vài em này đã là không tệ." Nghe giọng điệu bất mãn của Bạch Tử Phong, một người khó chịu lên tiếng.

"Tôi nói này Tiểu Hồ, sao cậu nói nhiều thế nhỉ, càng ngày càng giống đàn bà, được rồi, người anh em, tôi sai rồi, được chưa nào."

Hắn ta trừng mắt nhìn Bạch Tử Phong: "Bỏ đi, còn nhìn cái gì, mỗi người một cái, hưởng thụ cho tốt vào."

"Các anh em, chuẩn bị, bắt đầu." Bạch Tử Phong ra lệnh một tiếng, bốn người nhanh chóng chạy về phía bốn thiếu nữ.

Bốn cô gái nhỏ sợ hãi chạy loạn, nhưng các cô đã đói đến mức kiệt sức sao có sức chạy được. Còn bốn tên kia ngày ngày ăn no ngủ kỹ, không cần phải nói, các cô đã nhanh chóng rơi vào tay bọn chúng.

"Á, không được, buông tôi ra."

"Hu hu, không được, hu hu!"

"Chúng mày là bọn súc sinh, sẽ chết không từ tế."

"Hu hu, đau quá, hu hu..."

"Ai ôi, miệng cô ta còn lợi hại như vậy, tôi rất thích sự kích thích." Nói xong Bạch Tử Phong xé quần áo cô gái.

"Anh thích những cô bé dịu dàng, bảo bố đừng sợ, anh thương em." Vương Hồ kéo một cô gái đến, tay trực tiếp vớ vào bên trong quần áo của cô.

"Haizz, xem này bảo bố đói rồi, ngực cũng nhỏ đi, không sao, anh sẽ giúp em xoa bóp, lớn một chút mới hấp dẫn người khác." Một tên khác mang về mặt dâm tà dùng sức xoa nắn bộ ngực còn chưa phát dục của cô bé kia.

"Ai, ôi, thật lợi hại, xem cái miệng nhỏ nhắn này, giống như muốn cắn rồi mấy ngón tay của anh vậy, ha ha, người đẹp, cái miệng nhỏ của em muốn nói là không cắn tay anh đâu chỉ cắn cây gậy lớn thôi à." Tên Triệu Thanh vẫn sờ loạn bên trong quần của cô gái.

Lúc này, tiếng kêu khóc đã loạn thành một đồng.

"Báo cáo tư lệnh, cô Bạch đã đến." Hai người bí thư Lưu mang theo Bạch Nhượng Oánh đến Bộ Tư Lệnh, lúc này tư lệnh đang nghe nhân viên bảo vệ báo cáo.

Người đàn ông sau bàn làm việc ngẩng đầu lên: "Hả? Mau mời vào."

"Vâng, mời cô Bạch."

Nhìn cô giả trước mặt, vị tư lệnh ngẩng người, hẳn ta không ngờ người đẹp trước mắt đây lại chính là Bạch Nhượng Oánh. Còn cô thấy hẳn ta như vậy, cũng không ngờ hẳn là tư lệnh. Không phải hẳn ta chính là người nhà của vị trưởng quan làm bên quân đội sao, hình như là họ Lân.

"Thật không ngờ, cô Bạch, chúng ta lại gặp nhau ở đây." Vị tư lệnh mỉm cười nhìn cô rồi mời cô ngồi. Lần đầu tiên gặp đã khiến hẳn nhớ kỹ, vốn tưởng rằng một cô gái như vậy không có sự bảo vệ của người sẽ không sống được. Nhưng với những thông tin nhận được lại khiến bản thân hẳn bất ngờ, cô rất lợi hại.

"Vâng, tư lệnh Lân, đã lâu không gặp."

Bí thư Lưu và thượng úy Ngô thấy hình như tư lệnh và Bạch Nhượng Oánh biết nhau, hai người vô cùng tò mò: "Không ngờ tư lệnh và cô Bạch lại biết nhau."

Tư lệnh cười: "Lúc trước có gặp mặt một lần, ha ha, cô Bạch, nếu mọi người đã quen biết thì tôi cũng không cần giấu diếm nữa. Thật ra mời cô đến đây là vì chúng tôi muốn có viên thủy tinh thể cấp năm này, chúng tôi có rất nhiều thủy tinh thể cấp hai cấp ba có thể trao đổi với cô, chỉ cần cô mở miệng, bao nhiêu cũng được."

Bạch Nhượng Oánh mỉm cười, nụ cười như hoa sen mới nở: "Tư lệnh Lân, thật xin lỗi, không phải là tôi không muốn giao cho ngài, nhưng viên thủy tinh thể này đã bị tôi hấp thụ rồi."

"Cái gì?" Nghe cô nói thế, ba người đều chấn kinh.

Bọn họ vốn tưởng rằng, Bạch Nhượng Oánh cầm viên thủy tinh thể cấp năm đi vốn là muốn đợi bản thân mình đạt đến cấp độ đó sẽ hấp thụ nó. Nhưng bọn họ lại không ngờ rằng cô đã hấp thụ thủy tinh thể cấp năm rồi, phải biết rằng, toàn bộ căn cứ của họ, lợi hại nhất, có tu vi tăng tiến nhất cũng chỉ có một dị năng giả cấp bốn.

Nhìn ánh mắt không thể tin được của bọn họ, Bạch Nhượng Oánh mỉm cười, trong lòng suy nghĩ chỉ biết là không phải chuyện tốt lành. Nhưng năng lực như thế nào, nhìn sự kiêng kỵ trong đôi mắt của vị tư lệnh, cô biết, nhất định mấy người này muốn dụ dỗ, nếu không được sẽ bức ép. Không phải muốn lấy thủy tinh thể cấp năm sao, nhưng mà phải làm sao để cô mở miệng nhỏ ra mới được.

"Thật sự xin lỗi, tư lệnh, cho hỏi ngài muốn thủy tinh thể cấp năm là cho nhân viên bảo vệ của ngài sao, nhìn dáng vẻ của anh ta hình như vừa mới đột phá cấp bốn, tư lệnh thật nóng vội, nếu dị năng giả vừa đột phá cấp bốn đã trực tiếp hấp thụ thủy tinh cấp năm, nếu không ôn thì nội tạng sẽ nổ tung mà chết, huống chi viên thủy tinh thể này đã bị tôi hấp thụ rồi, không còn nữa."

Khi nghe cô nói thế, bọn họ còn chưa tin mấy, nhưng khi nhân viên bảo vệ là đội trưởng đại đội dị năng giả dạng thành nghe vậy cũng kinh hãi. Bạch Nhượng Oánh đã đoán đúng, mời cô đến đây là muốn cô được thủy tinh thể trong tay cô, dùng đồ vật tốt để đổi lấy nếu không thành công sẽ để dị năng giả cấp bốn đối phó với cô. Mặc dù lúc trước đã nghe báo cáo qua, nhưng mọi người vẫn cảm thấy đã quá khoa trương về năng lực của cô rồi.

Thật không ngờ, cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy dị năng giả vừa mới đột phá cấp bốn, nghe nói như thế, mọi người đều đông cứng.

"Chà, ra là như vậy, ha ha ha, cô Bạch, thật sự là người tài không đợi tuổi, một khi đã như vậy, không có gì cả, thật ra tìm cô Bạch đến đây chúng tôi vẫn muốn biết một chút về con zombie cấp năm này..."

Trong kho hàng lúc này hỗn loạn, các cô gái nằm la liệt trên mặt đất, hai mắt trống rỗng nhìn trần nhà trên đầu, còn đám Bạch Tử Phong thì vẻ mặt thỏa mãn mặc quần áo.

"Vừa rồi cô bé này thật hăng hái, mạnh mẽ giống như con ngựa hoang thoát dây cương, nhìn tôi đè lên người cô ta có khiến tay chân ngứa ngáy không." Bạch Tử Phong rút một điều thuốc rồi cười nói.

"Ngựa hoang thoát cương không phải nên để Tử Phong cậu thuần phục sao, ha ha" Vương Hồ cười nói với Tử Phong.

"Ha ha, không cần phải nịnh tôi, nhóc con nhà cậu cũng không tệ, phát nào phát nấy khiến con gái nhà người ta kêu như giết lợn, xem ra uy lực của nhóc Hồ cậu rất lớn nhé?" Nói xong, Bạch Tử Phong đột nhiên mở to hai mắt nhìn vào giữa háng Vương Hồ.

Chương 69: NO 69

Editor: Mai Tuyết Vân

"Ha ha, người anh em thật sự muốn biết sao?" Nhìn thấy mọi người giật mình, Vương Hồ kêu ngo ngo JJ của mình.

Khó trách cô gái vừa rồi kêu gào như heo bị chọc tiết. Dựa vào cái đó, giống như thần khí, còn lớn hơn bọn họ gấp đôi. Nhìn cô gái đang hôn mê, dưới thân còn đang chảy máu, bọn chúng lại nhìn Vương Hồ.

Về mặt bọn chúng tò mò, Vương Hồ lại kéo quần lên: "Này nhé, đây vốn là bí mật của anh, nhưng mà giờ mọi người đã thấy thì anh đây cũng không ngại, nhưng bọn mày thật sự muốn biết sao?"

"Bớt nói xàm đi, nói mau, tôi nói Hồ Tử cậu, trước đây còn nhỏ hơn chúng tôi, sao bây giờ lại lớn gấp đôi rồi, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Bạch Tử Phong nhìn về mặt đặc ý của hắn, trừng mắt nói.

"Ha ha, đợi lát nữa, đợi lát nữa tôi còn phải hỏi anh một vài vấn đề." Vương Hồ cười cười nhìn Bạch Tử Phong, không nói thẳng ra, mà úp mở.

"Vấn đề gì?" Triệu Thanh tò mò hỏi.

"Mấy đứa muốn có thần khí như vậy không?" Vương Hồ cau mày chỉ tay vào đáy quần của mình.

"Nói xàm, thẳng nhóc nhà cậu có nơi hay không." Bạch Tử Phong đánh một cái lên đầu Vương Hồ.

"Đừng nóng vội mà, đừng vội, ha ha." Vương Hồ bị đánh cũng không tức giận, mỉm cười nhìn bốn phía. Giọng nói của hắn đột nhiên nhỏ đi, bọn chúng thấy thế, không thể không vênh tai lắng nghe: "Mọi người đã chơi qua zombie chưa?"

"Hả? Thằng nhóc này điên rồi à, có nhiều đàn bà như vậy, sao mày lại đi chơi zombie?" Bạch Tử Phong lập tức đánh một cái.

"Trời trời, nói nhỏ thôi, nói nhỏ thôi." Vương Hồ nghe Bạch Tử Phong mắng, nhanh chóng dụ dỗ hắn ta: "Nếu không các cậu nghĩ thần khí của tôi từ đâu tới, làm sao tôi có thể khiến cô gái kia kêu đến chết đi sống lại chứ?"

Bọn chúng nhớ lại năng lực trước kia của Vương Hồ, đúng là không được, nhưng bây giờ chẳng phải là quá nghịch thiên rồi sao?

Thấy họ hoài nghi, "Đi, đi theo tôi tôi cho mọi người xem vài thứ tốt." Nói xong hắn đặc ý nhướn mày.

Bộ dạng đặc ý của hắn vừa nhìn đã muốn đánh cho vài cái: "Vậy mấy đứa con gái này phải làm sao?" Trương Lực chỉ vào mấy cô gái trong kho hàng.

"Quản nhiều, đứng lên khóa cửa, trở về lại chơi tiếp, đi thôi, bây giờ thứ tốt kia là quan trọng nhất." Vương Hồ bắt cần nói.

Bọn chúng gật đầu, không để tâm đến bốn cô gái trong kho hàng nữa, mặc xong quần áo lập tức ra ngoài, trước khi đi còn không quên khóa cửa kho hàng lại.

Bên này Bạch Nhược Oánh nói toàn bộ tình hình của zombie cấp năm cho tư lệnh Lãnh biết. "Tôi đã từng thấy một zombie cấp năm, nhưng nó với con này không giống nhau. Vì nó không chỉ có làn da bên ngoài, ngay cả tay chân cũng dài ra. Tôi phát hiện chỉ số thông minh của zombie phụ thuộc vào cấp bậc tiến hóa."

Tư lệnh Lãnh nghĩ đến vài vấn đề, thần sắc lập tức biến hóa: "Bí thư Lưu, chuẩn bị họp! Thật ngại quá, cô Bạch, ở đây tôi sắp có cuộc họp, tôi sẽ đề thượng úy Ngô sắp xếp cho cô một chỗ ở, cô cứ tạm thời ở đó, sau khi hội nghị kết thúc, tôi còn một số việc cần hỏi cô Bạch, không biết ý cô ra sao?"

Vốn cô muốn từ chối, vì cô chuẩn bị rồi đi, nhưng cô lại cảm nhận được không gian đang dao động, chẳng lẽ Mặc Doãn Cường xuất hiện, nghĩ đến đây, Bạch Nhược Oánh gật đầu: "Vậy làm phiền tư lệnh Lãnh rồi."

"Tiểu Ngô, cậu chăm sóc cho cô Bạch một lát." Tư lệnh Lãnh nhìn thấy Bạch Nhược Oánh đồng ý, thở phào nhẹ nhõm trong lòng, hắn ta gọi thượng úy Ngô, liếc mắt nhìn một cái.

"Vâng, tư lệnh." Nhận được ánh mắt đó, thượng úy Ngô biết mình cần phải làm gì, hắn ta hành lễ, rồi mang theo Bạch Nhược Oánh rời đi.

Bạch Nhược Oánh theo sau thượng úy Ngô đến một gian phòng, nhìn trang thiết bị, Bạch Nhược Oánh cảm thán trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không nói gì. Nói cảm ơn với thượng úy Ngô, rồi đuổi người đi, nhìn phòng thể này là phòng Tổng thống. Bạch Nhược Oánh bĩu môi, nhớ tới khu ổ chuột vừa

rồi, xem ra quan lại hưởng lộc dân chúng chết rét là có thật.

Nhìn cô đóng cửa, thượng úy Ngô có chút mất mát rồi đi.

Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, phát hiện trong phòng có mấy cái camera, cười trong lòng, không để ý đến nó, nằm lên giường nhắm mắt lại.

Người đang theo dõi máy giám sát báo tình hình của Bạch Nhược Oánh cho trưởng quan. Lúc này hình như cô đang ngủ, nhưng thần thức của cô đã sớm tiến vào không gian.

Đi theo Vương Hồ, Bạch Tử Phong và hai người nữa đến biệt thự nhà họ Vương, lúc này trong biệt thự không có ai. Nhà Vương Hồ có bốn người, nhưng khi mặt thể đến, mẹ hắn bị cảm nhiễm không lâu liền biến thành zombie, còn làm chị hắn bị thương. Bây giờ nhà hắn chỉ còn hai người, mà ba hắn là nhân viên quan trọng của căn cứ, cho nên không thể lúc nào cũng ở nhà.

Vương Hồ mang theo ba người xuống tầng hầm biệt thự.

"Hồ Tử, cậu sẽ không giấu zombie dưới tầng hầm nhà mình chứ." Nhìn đường hầm dưới nhà Vương Hồ, Bạch Tử Phong khiếp sợ hỏi.

"Đừng ồn ào chứ." Không để ý đến Bạch Tử Phong, Vương Hồ mở chốt cửa, một bức tường mở ra.

"Hả?" Thấy cảnh tượng phía sau, mọi người sợ ngây người.

Chỉ thấy phía sau bức tường có một cái lồng kim loại, bên trong có một zombie. Lúc này tay chân đều bị trói, lồng cũng không lớn lắm, zombie còn có thể chạm đất. Bằng không, nếu không phải zombie không có cảm giác đau, cô ấy đã tự kéo đứt tay của mình rồi.

Khi bốn người xuất hiện, con zombie cũng bắt đầu chuyển động, nó có thể ngửi được hương vị đồ ăn.

"Mọi người nhìn cho cẩn thận." Nhìn bộ dạng của đám bạn tốt, lúc này Vương Hồ cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.

Bọn chúng nhìn kỹ, thấy zombie ở trần, làn da có màu tro nâu, thân thể không bị rách nát. "Đó là một con zombie nữ!" Đột nhiên, Bạch Tử Phong nhớ tới lời Vương Hồ nói: "Hồ Tử, không phải là cậu làm tình với nó đấy chứ?" Nói xong còn nhìn qua đũng quần của Vương Hồ.

"Á, Hồ Tử, nó nhìn rất giống chị mày!" Lúc này, Trương Lực đi qua, hắn tò mò nhìn mặt zombie, nhưng hắn lại phát hiện ra gương mặt rất giống chị của Vương Hồ.

Zombie thấy có người đến, điên cuồng di chuyển, miệng còn gào khóc, nhưng tay chân đều bị xích sắt khóa chặt, cô ta không động đậy được.

Vì zombie chuyển động mà Trương Lực còn phát hoảng, nhưng khi thấy nó vốn không động đậy được, hắn lại yên lòng. Đây là lần đầu tiên hắn quan sát zombie gần như vậy, ngoại trừ mùi hôi thối, thì đáng người còn rất đẹp.

"Không giống sao được, không sai, là chị của tôi." Nghe Trương Lực nói, Vương Hồ thở dài, gật đầu. "Khi mặt thể đến, mẹ tôi biến thành zombie, bị ba tôi đánh chết, nhưng không ai ngờ chị tôi cũng bị mẹ cáo trạng. Chị ấy khóc lóc cầu xin ba đừng giết mình, ba mềm lòng, nhưng ba sợ chị biến thành zombie sẽ tổn hại chúng ta, nên trói chị ấy lại, giam vào lồng sắt, lúc đó chúng tôi đều hy vọng chị ấy sẽ không sao, nhưng không được, mọi chuyện đã được ấn định, chị ấy vẫn luôn ở trong này."

Lúc đầu ngày nào ba cũng đến thăm, nhưng thời gian sau, ba cũng không để ý chị ấy nữa, cho nên chị vẫn luôn ở đây. Sau đó mọi người đều quên mất chị, mãi đến mấy hôm trước, tôi uống say, vô ý vào trong này nhìn thấy chị ấy. Lúc đó quần áo đã rách nát, nhìn đáng vẻ của chị, tôi cũng không biết bản thân lấy đâu ra dũng khí. Nhiều năm như vậy, chơi vô số đàn bà, nhưng còn chưa làm qua zombie nữ bao giờ. Thấy chị ta bị trói chặt, cũng không làm tôi bị thương được, vì thế tôi mượn rượu làm càn một phen, như vậy đó.." Nói xong, Vương Hồ nhìn chăm chăm zombie là chị mình.

"Hồ Tử, đây là chị mày đó." Nghe Vương Hồ nói, Triệu Thanh mở to hai mắt nhìn.

"Im mồm, đó không phải chị tôi, đó là zombie, chị tôi sớm đã chết rồi, từ khi biến thành zombie, thì chị tôi đã chết rồi." Nói xong, trong ánh mắt Vương Hồ lóe lên một tia cảm xúc, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt.

Vứt xuống chút cảm xúc ấy, Vương Hồ trừng mắt nhìn Triệu Thanh rồi nhìn đám người kia: "Sao, cuối cùng các người vẫn không tin ư?"

Bọn chúng do dự, tin là một chuyện, nhưng bảo làm thật là chuyện khác. Nói chứ bệnh độc zombie có bao nhiêu cái hại, ai cũng biết nên bọn chúng đều sợ hãi.

Vương Hồ khinh thường nhìn bộ dạng sợ hãi của chúng: "Các người đều là đám chuột nhắt, hừ, nhìn ông đây." Nói xong, đến trước lồng sắt, cời quần, rồi kéo chân zombie nữ, lập tức làm tình, ba người đứng cạnh nhìn kinh hãi hết lên, còn zombie thì gào thét không ngớt.

"Nói cho các người biết, bên trong zombie quả thật là phong vị khác biệt." Nói xong lại bắt đầu chuyển động liên tục.

Bọn chúng ngơ ngác đứng nhìn, rồi nuốt nước miếng, thấy Vương Hồ đã phát tiết xong, hắn khinh bỉ nhìn ba người kia, rút JJ ra: "Đi thôi, đừng đứng ở đây nữa, giống như cột điện, sớm biết các người không có can đảm đó, ông đây đã không dẫn chúng mày đến đây, gặp một đám nhát hơn chuột..." Vương Hồ vừa kéo lung quần, vừa châm chọc.

Ba người kia nghe thế cũng mặc kệ, có gì đáng sợ, không phải là zombie nữa sao, người ta làm được, bản thân chúng cũng làm được. "Hò Tù, hôm nay tôi phải khiến chú nhìn xem, ông nội chú đây đứng làm tình như thế nào." Nói xong, Bạch Tù Phong không chịu nổi kích thích trực tiếp đến trước zombie nữa, kéo quần ra bắt đầu làm.

Sau đó, Trương Lực và Triệu Thanh cũng đều làm.

P/s: Cảm thấy thật may mắn khi bản thân sinh ra vào một thời đại pháp trị rõ ràng. Ở cái thời kỳ trắng đen lẫn lộn tác giả viết này, quả thật nhân phẩm phụ nữ, và các giá trị đạo đức đều bị quăng cho chó ăn hết rồi. Càng dịch càng thấy kinh tởm hu hu... Truyện này 87c mà đã lết được đến 69, tức là 18c nữa hết truyện nha mọi người, cùng cố gắng nào

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: No 70

Editor: Mai Tuyết Vân

"Đi thôi, ra ngoài vui chơi một chút, sau một tiếng chắc chắn mọi người đều có thần khí." Thấy ba người đều xong việc, Vương Hồ mang mọi người ra ngoài.

Lúc này, ba trong bốn cô gái bị bỏ quên trong kho hàng đã tỉnh lại, cả người đau đớn khiến các cô muốn bật khóc. Nhưng khóc thì thế nào cũng không thể thay đổi được gì. Nhớ đến cái lũ đáng hận kia, nhưng bọn họ lại không có thân phận trong căn cứ, sao có thể đấu lại chúng!

Nghĩ đến đây, ba người ôm nhau òa khóc, các cô nhìn người còn đang hôn mê: "Tôi đi xem Tiểu Lệ thế nào, sao cô ấy còn chưa tỉnh lại." Lúc này một cô gái nói.

Nhưng khi cô đến bên cạnh Tiểu Lệ đang hôn mê, thì cô ta đột nhiên mở mắt, thấy thế cô gái vui vẻ nói: "Tiểu Lệ, cô tỉnh rồi, không sao chứ?"

Tiểu Lệ không đáp lại, chỉ dờ daim nhìn cô gái, động tác cứng nhắc vuron tay bất ngờ bắt lấy cô gái.

"Á!" Cô hét lớn, lập tức bị Tiểu Lệ cắn vào yết hầu, nhìn thấy cảnh này, hai cô gái còn lại sợ đến mức hét ầm lên. Nhất thời tiếng hét vang lên chói tai, nhưng không ai nghe thấy, còn Tiểu Lệ bị biến thành zombie, chính là cô gái đã bị Vương Hồ cưỡng bức.

"Cô gái, cô xuất hiện rồi." Lúc này, Bạch Nhược Oánh nằm trên giường nhưng thần thức của cô đã tiến vào không gian, sau đó nghe thấy giọng nói của một người, cô quay đầu lại.

Chỉ thấy một bóng dáng quen thuộc, thái độ cũng rất quen, đây là ai? Một chàng thiếu niên mười lăm tuổi, đứng trước mặt cô, Bạch Nhược Oánh chớp mắt một cái.

"Sao thế, cô gái, chẳng lẽ bị đáng về oai hùng của tôi dọa sợ rồi?" Thấy bộ dạng ngây ngốc của Bạch Nhược Oánh, thiếu niên quơ quơ tay.

"Cậu, cậu là Mặc Doãn Cuồng sao?" Bạch Nhược Oánh nhìn thiếu niên trước mặt, đây là bé mập lúc trước sao? Lớn nhanh như vậy, tuy tục ngữ nói rất hay, một ngày không gặp như cách ba thu, nhưng mà...

"Đương nhiên, cô gái này, mới có bao lâu mà cô đã quên tôi rồi hả?" Thiếu niên hơi cau mày.

"Không, nhưng mà cậu..." Bạch Nhược Oánh chỉ thân thể thiếu niên.

"À, ý cô muốn nói cái này à, đây vốn không phải tuổi thật của tôi, sức mạnh của tôi đang khôi phục từng chút một, rất nhanh sẽ hoàn thiện." Hiểu được ý tứ của cô, thiếu niên đắc ý nói.

"Hoàn thiện? Là bộ dạng sau khi cậu trưởng thành ư, vậy thì ký ức của cậu cũng sẽ khôi phục sao?" Bạch Nhược Oánh dè dặt hỏi.

"Ký ức tất nhiên cũng sẽ giống thân thể, năng lực khôi phục cũng hồi phục. Nhưng mà thấy đáng về cô cẩn thận như vậy, không phải cô đã làm chuyện gì xấu xa với tôi đó chứ?" Thiếu niên nghi hoặc nhìn về phía cô.

Thấy trong ánh mắt của anh là sự nghi hoặc, đột nhiên Bạch Nhược Oánh đỏ mặt. Ai mới là người làm chuyện xấu xa chứ, rõ ràng là anh đã làm chuyện xấu xa với cô, đột nhiên làm cô nhớ đến chuyện ngày đó, mặt càng đỏ hơn.

Thiếu niên cảm thấy bộ dạng đỏ mặt của Bạch Nhược Oánh rất đẹp, nhưng hình như giữa anh và cô đã từng có chuyện gì đó, đến cùng có chuyện gì chứ, bản thân anh rất tò mò.

Dựa vào độ tuổi của thiếu niên hiện tại, cô biết qua không bao lâu nữa mình sẽ được gặp lại Mặc Doãn Cường. Trong lòng cô vui vẻ, bèn nở một nụ cười rất tươi.

"Này cô gái kia, đừng cười ngây ngô nữa, lần trước không phải cô nói với tôi là thích sen đỏ sao, này tặng cô, đây là sen đỏ của tôi." Nói xong, trước mặt Bạch Nhược Oánh xuất hiện vài đóa sen đỏ, nhìn sen đỏ rồi lại nhìn thiếu niên Mặc Doãn Cường trước mặt, Bạch Nhược Oánh mỉm cười, nhận lấy: "Cảm ơn!"

Đột nhiên thấy cô cười, thiếu niên Mặc Doãn Cường bỗng cảm thấy trái tim mình đập thình thịch.

Bạch Nhược Oánh suy nghĩ, lấy ra một viên thủy tinh thể cấp năm, thật ra lúc trước cô còn chưa có thời gian hấp thụ nó, cô đưa nó cho Mặc Doãn Cường: "Cái này có ích gì cho cậu không?"

Nhìn viên thủy tinh màu đỏ trong tay cô, Mặc Doãn Cường lắc đầu: "Tuy tôi không biết đây là cái gì, nhưng tôi cảm nhận được nó chứa nguồn sức mạnh nào đó. Nhưng nó lại không có ích trực tiếp với tôi, tôi có cảm giác nó có ích cho cô. Cô có thể thông qua việc hấp thụ sức mạnh của nó chuyển hóa thành linh khí trong không gian để trợ giúp tôi nhanh chóng khôi phục."

Bạch Nhược Oánh gật đầu, không sao cả chỉ cần giúp được anh là tốt. Sau khi cô ra ngoài nhất định phải nhanh chóng tìm thời gian hấp thụ viên thủy tinh thể cấp năm này.

"Cô gái này, lần này tôi ra ngoài không lâu, tôi sẽ phải về tu luyện, lần sau xuất hiện, tôi muốn có thể hoàn toàn khôi phục, cho đến lúc đó, tôi sẽ cưới cô." Nói xong Mặc Doãn Cường trở về cung điện Sen Đỏ của hắn trong ánh mắt thiết tha của cô.

Anh vốn không cần đến, nhưng không hiểu vì sao, anh đột nhiên nhớ đến người thiếu nữ không mặc quần áo. Cuối cùng anh vẫn quyết định xuất hiện, thật không ngờ đúng lúc lại được nhìn thấy cô.

Tuy rằng biết lúc này nhìn thấy không phải là cơ thể thật của cô, nhưng không sao cả, anh vẫn thỏa mãn, vừa nghĩ anh vừa biến mất ở đằng xa.

Hoàn toàn khôi phục sao, nếu như vậy không phải Mặc Doãn Cường sẽ nhanh chóng trở về được ư? Tin tức này khiến cô rất vui vẻ, nhìn viên thủy tinh thể trong tay, chỉ cần cô hấp thụ càng nhiều thủy tinh thể cao cấp, như vậy tốc độ hồi phục của anh sẽ càng nhanh.

Nói vậy thì cô phải thu thập càng nhiều thủy tinh thể càng tốt, đến lúc đó cô phải hỏi Mặc Doãn Cường cho bằng được, rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Khi bóng dáng của Mặc Doãn Cường biến mất, thần thức của Bạch Nhược Oánh rời khỏi không gian, lúc này trời đã sẩm tối, Bạch Nhược Oánh không đứng lên, cô biết trong phòng này có camera. Cô không muốn làm chuyện gì để kẻ khác tò mò, nhưng nếu người ta đã muốn nhìn thì cứ xem đi, bản thân cô cứ ngủ thoải mái là được.

Nghỉ như thế Bạch Nhược Oánh nhắm mắt lại ngủ, còn người luôn giám sát cô thì ở trước màn hình máy tính không ngủ một đêm, nhìn Bạch Nhược Oánh ngủ ngon lành trên máy tính.

Đến ngày thứ hai, bí thư Lưu đến phòng Bạch Nhược Oánh, gõ cửa.

Nghe tiếng đập cửa, Bạch Nhược Oánh mở cửa phòng: "Bí thư Lưu, dậy sớm vậy, mời vào." Cô nhường đường mời bí thư Lưu.

"Ha ha, không cần, cô Bạch, không biết hôm qua cô đã nghỉ ngơi khỏe chưa?" Không đi vào, bí thư Lưu mỉm cười nói với Bạch Nhược Oánh.

Thấy bí thư Lưu không có ý muốn vào phòng, Bạch Nhược Oánh cũng không mời nữa: "Cảm ơn bí thư Lưu đã quan tâm, cũng không tệ."

"Vậy là tốt rồi, cô Bạch, tư lệnh mời cô đến đó, không biết bây giờ đã đi được chưa."

Bạch Nhược Oánh gật đầu với bí thư Lưu, trong lòng nghĩ người ta đã tìm đến cửa, lại không vào phòng, cô có thể nói không sao. May mà cô thức dậy sớm, tắm rửa lau mặt xong rồi, nếu không thì sao? Đột nhiên cô lại nhớ tới có camera trong phòng, chắc là hắn ta đã biết cô chuẩn bị xong rồi, mới đến tìm cô, Bạch Nhược Oánh đi theo bí thư Lưu đến Bộ Tư Lệnh.

Lại nói đến người họ Bạch, từ khi nghe thấy Bạch Liên Công về chuyện của Bạch Nhược Oánh, tâm tư của ông lão liền thay đổi. Nếu Bạch Nhược Oánh đã có bản lĩnh lớn như vậy, ông ta sẽ không đuổi cô nữa mà cho cô nhận tước quý tộc.

Hơn nữa dựa vào thực lực của cô, đã được tư lệnh quân khu coi trọng, vậy thì bản thân nhà họ Bạch ở căn cứ không phải muốn gió được gió, muốn mưa được mưa sao.

Bạch Tử Vũ nghe ba mình kể về Bạch Nhược Oánh như vậy, trong lòng thực sự vừa hâm mộ, vừa ghen tị. Dựa vào cái gì mà cô có thể lợi hại như vậy, còn bản thân cô ta chỉ là một dị năng giả không gian nhỏ bé, cần người khác bảo vệ. Nhớ tới ánh mắt của thượng úy Ngô nhìn Bạch Nhược Oánh, cô ta càng ghen ghét thêm.

Ngược lại Bạch Tử Kiều lại không nói gì, nhưng nhớ đến năng lực của lúc trước của Bạch Nhược Oánh, trong lòng anh rất kính nể Bạch Nhược Oánh.

Bạch Liên Công thờ dài bất đắc dĩ, lúc trước thái độ của người nhà với Bạch Nhược Oánh, ông cảm thấy bản thân thật sự không thể đối mặt với cô.

Còn nữa tiểu tổ tông Bạch Tử Phong còn chưa về nhà, cả ngày chỉ biết ăn chơi đùa giỡn. Ông nội còn nuông chiều hắn, nếu tiếp tục như vậy dù sớm hay muộn hắn cũng gây ra chuyện. Haizz vừa nhắc đến ông đã đau đầu, một đêm không ngủ, vừa chớp mắt một cái trời đã sáng.

Còn Bạch Tử Phong, một đêm hắn đã không về, sau chuyện này, thật ra trong lòng bọn chúng còn sợ hãi. Dù nói thế nào thì cách làm kia cũng quá sức tưởng tượng, nhưng chuyện đã rồi, hối hận cũng không kịp. Lúc đó bọn chúng bị Vương Hồ khích tướng, bây giờ chỉ có thể cầu nguyện hy vọng bản thân sẽ không biến thành zombie.

Sau một giờ, cảm giác khó chịu bắt đầu, chúng đều cảm thấy bộ phận sinh dục bắt đầu nóng lên. Lúc ấy, bọn họ thật sự sợ hãi, nhưng Hồ Tử lại nói không sao, chính hắn cũng từng như vậy.

Thấy vẻ mặt của Hồ Tử bọn chúng mới thoáng yên tâm, mãi đến một giờ nữa, bọn chúng mới cởi quần ra. Thật không ngờ là thật, bảo bối của chúng đã lớn gấp đôi lúc trước, nhìn thế này thì sẽ chơi chết người đó. Vào buổi tối bọn chúng lại tiếp tục gọi đàn bà đến muốn thử xem sức bền của mình, cho nên cứ chơi đùa như vậy cả một buổi tối.

Bạch Tử Phong đi về nhà vào phòng tắm, cởi quần áo ra, nhìn thân khí của mình thô dài ra không ít, vẻ mặt thỏa mãn vừa lòng. Nhớ đến đêm qua hắn còn khiến một cô gái thờ gáp liên tục mãi đến khi kêu cha gọi mẹ, nghĩ đến đây hắn liền cảm thấy bản thân mình rất vô địch rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: NO 71

Editor: Mai Tuyết Vân

"Cô Bạch, mời ngồi, hơi mạo muội nhưng tôi có một yêu cầu quá đáng, mong cô Bạch có thể giúp tôi việc này." Tư lệnh Lãnh thấy Bạch Nhục Oánh xuất hiện trong phòng làm việc của mình, ngẩng đầu lên nói.

Bạch Nhục Oánh mỉm cười: "Tư lệnh nói đùa rồi, có thể được tư lệnh quan tâm là vinh hạnh của Nhục Oánh."

"Là như vậy..." Tư lệnh Lãnh vừa mở miệng, bất ngờ có người vào báo cáo.

"Chuyện gì?" Nhìn người tới bộ dạng vội vã, tư lệnh Lãnh cau mày.

Người nọ vừa nhìn Bạch Nhục Oánh vừa không nói gì.

Nhìn thấy ánh mắt đầy, Bạch Nhục Oánh đã hiểu, cô mỉm cười đứng dậy: "Tư lệnh Lãnh có việc, tôi xin tạm biệt trước, tôi muốn đổi phòng ở, không biết tư lệnh cảm thấy thế nào?" Nhớ tới việc có camera trong phòng, Bạch Nhục Oánh nói.

Tư lệnh Lãnh nghe cô nói thế biết là cô đã phát hiện ra máy theo dõi trong phòng, không hề xấu hổ, hắn mỉm cười: "Đương nhiên là được, cô Bạch, phòng ngủ không thoải mái là sơ suất của chúng tôi, Tiểu Lưu, đi sắp xếp giúp cô Bạch một chút." Tư lệnh Lãnh gọi bí thư Lưu bên cạnh.

Bạch Nhục Oánh và bí thư Lưu ra ngoài, cô thả thân thức ra, chỉ nghe thấy người nọ nói với tư lệnh Lãnh: "Báo cáo tư lệnh, ở khu người giàu xuất hiện zombie, đã có người chết rồi." Nghe đến đó, cô không nghe tiếp nữa, việc này không liên quan đến cô. Nhưng trong căn cứ sao lại xuất hiện zombie, việc này là chuyện lớn đấy. Tuy thế bây giờ cô cần tìm một chỗ hấp thụ viên thủy tinh thể kia mới là chuyện chính.

Việc zombie xuất hiện ở khu nhà giàu đây là chuyện lớn, tư lệnh Lãnh nghiêm túc nói: "Không được để lộ tin tức này ra, phải tra cho rõ ràng vào!"

"Vâng!"

Bạch Nhục Oánh không để ý đến chuyện bên ngoài, đi đến chỗ ở mới, phát hiện trong phòng không có camera, Bạch Nhục Oánh lấy viên thủy tinh thể cấp năm ra, nuốt vào bụng sau đó bắt đầu hấp thụ.

Còn lúc này ở khu nhà giàu trong căn cứ đã rối tinh rối mù. Quân đội vừa ổn định tình hình, vừa giết chết zombie, may mắn zombie ở đây đều là cấp thấp, cho nên giết rất dễ dàng. Nhưng khi ấy còn có vài người bị thương, tạm thời bị cách ly, chờ đợi bọn họ không biết là biến thành zombie hay dị năng giả đây.

Lần này quân đội tìm kiếm rất kỹ, bao gồm cả khu ổ chuột cũng không tha. Tất nhiên bọn họ sẽ không nói là điều tra zombie, chỉ lấy lý do khác, trấn an xong rồi kiểm tra. Cuối cùng cũng tìm đến kho hàng cũ nhốt bốn cô gái.

Bây giờ, bốn tên ăn chơi trác táng là nguyên nhân khiến căn cứ xuất hiện zombie ở khu nhà giàu, bọn chúng không có dị năng sợ bị cào trúng nên ngoan ngoãn ở nhà.

Khi binh sĩ mở cửa ra, lập tức bị hai con zombie đánh trực diện, may là cấp thấp nên bị các dị năng giả tiêu diệt. Họ đi vào kho hàng, chỉ thấy bên trong

có một thi thể bị cắn nát, đột nhiên họ lại nghe thấy một giọng nói nhỏ, lập tức đề phòng.

"Cứu, cứu tôi." Một cô gái xuất hiện ở chỗ cao nhất trong kho hàng, chỉ thấy cô gái quần áo tả tơi, vẻ mặt tái mét, quần áo không che được đáng người yếu đuối, sau đó liền ngất xỉu.

Quân lính dè dặt đi lên, kiểm tra đơn giản cơ thể cô gái một chút, phát hiện cô không có dấu vết bị thương, rồi mang người xuống dưới.

Zombie đã bị tiêu diệt, nhưng vấn đề tiếp theo chính là, làm thế nào mà chúng xuất hiện được trong căn cứ, hơn nữa còn là ở khu nhà giàu chứ?

Cô gái tìm thấy trong kho hàng được đưa đến bệnh viện, cô cũng không sao cả, sau khi truyền dịch, cô đã từ từ tỉnh lại.

Thấy cô đã tỉnh lại, lập tức có quân nhân tới hỏi chuyện, tuy rằng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cô vẫn nói sự thật, kể lại từ đầu đến cuối.

"Chúng tôi bị bốn người đàn ông bắt đến kho hàng kia..." Cô gái kể lại những chuyện đã xảy ra với mình lúc trước.

"Cô nói mấy người đó có nói gì đó sao?" Quân nhân cau mày nhìn cô gái trẻ trên giường bệnh, hẳn biết tên cô là Tiểu Văn.

"Vì khoảng cách khá xa, tôi nghe không rõ, hình như là chơi zombie nữ cái gì đấy?" Tiểu Văn cau mày suy nghĩ, nhớ rất rõ sau khi bốn người đi rồi, Tiểu Mỹ đến xem Tiểu Lệ, kết quả bị Tiểu Lệ cắn.

Cô ta sợ hãi, nhanh chóng cùng Tiểu Văn với Tiểu Thu tìm nơi trốn, nhưng không ngờ Tiểu Mỹ bị cắn không lâu sau cũng biến thành zombie, ngay cả Tiểu Thu cũng bị cắn.

Cô hoảng hốt tọt cùng, không biết lấy đâu ra sức lực, trèo lên được một cái gác cao, zombie không lên được, cô thở dài nhẹ nhõm. Nhưng do lâu ngày không được ăn, cũng không kiên trì được lâu, mơ màng ngất xỉu, may mắn là lúc đó đã có người đến đây.

Vị sĩ quan cau mày càng chặt: "Cô có biết tên bọn họ không?"

Trong mắt Tiểu Văn lộ ra hận ý: "Bốn người bọn chúng, ai mà không biết, cả ngày chỉ biết ăn chơi phóng túng, hoành hành ngang ngược, Bạch Tử Phong, Vương Hồ, Trương Lực, Triệu Thanh, là bốn kẻ ấy."

Sĩ quan nắm được tin tức trong tay liền rời đi, còn Tiểu Văn cũng nằm xuống, một giọt nước mắt rơi ra lăn xuống gò má.

"Trung úy Bạch."

"Thượng úy Ngô, sao cậu lại tới đây?" Nghe tiếng gõ cửa, mở cửa ra liền thấy thượng úy Ngô và một đội binh sĩ, Bạch Liên Công khó hiểu.

"Anh Ngô đến à!" Bạch Tử Vũ giống như bướm thấy hoa chạy đến trước mặt thượng úy Ngô: "Anh Ngô vào nhà ngồi chơi."

"Không được, trung úy Bạch, lần này tôi đến là để chấp hành nhiệm vụ, xin hỏi Bạch Tử Phong có ở nhà không?" Từ chối lời mời của Bạch Tử Vũ, thượng úy Ngô nhìn về phía Bạch Liên Công.

Bạch Liên Công càng khó hiểu: "Nó ở đây, Tiểu Vũ còn không mau gọi em con ra đây."

"Vâng, anh Ngô, anh chờ một chút nhé."

Bạch Tử Phong còn say mộng đẹp bất mãn bị Bạch Tử Vũ kêu dậy, hẳn xuống dưới lầu, thấy mọi người ở đây: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Bạch Tử Phong tò mò hỏi.

Đứa cháu bảo bối vừa xuống lầu, ông lão nhìn thượng úy Ngô: "Tiểu Ngô này, có chuyện gì thế?"

Thượng úy Ngô vung tay lên, mấy binh sĩ đi đến bên cạnh Bạch Tử Phong: "Ngài Bạch, trung úy Bạch, bây giờ có một chuyện cần Bạch Tử Phong giúp đỡ chúng tôi điều tra một chút, thực xin lỗi, không tiếp chuyện được." Thượng úy Ngô mang Bạch Tử Phong đi.

Lúc này, Bạch Tử Phong đã hiểu rõ ràng, hẳn liên tục kêu gào gọi ông nội và bác hai. Nhưng là người quân đội mang hấn đi, bọn họ cũng không thể làm gì.

"Thằng hai, con đi xem đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Thấy đứa cháu đích tôn yêu quý bị mang đi, ông lão vội vàng nói với Bạch Liên Công.

Bạch Liên Công vâng một tiếng rồi rời đi.

Ngoại trừ Bạch Tử Phong, ba người khác cũng bị mang đi như vậy. Bạch Tử Phong, Vương Hồ, Trương Lực, Triệu Thanh đều mang vẻ mặt không hiểu gì, nhưng khi chúng nhìn thấy Tiểu Văn, lại lạnh mặt. Chẳng lẽ chuyện này đã bị phát hiện, nhưng mà cũng không cần huy động lực lượng như vậy chứ.

"Là bọn chúng, là bọn chúng nói thần khí gì đó, chơi zombie nữ gì đó, chính là hấn." Tiểu Văn chỉ tay vào Vương Hồ: "Chính là hấn sau khi bắt nạt bạn Tiểu Lệ không lâu, Tiểu Lệ liền biến thành zombie." Tiểu Văn oán giận những người trước mặt hét lên.

Tiểu Văn bị dẫn đi, một trưởng quan nhìn bốn kẻ trẻ tuổi trước mặt, đều là bộ dạng ăn chơi. Thân phận của zombie xuất hiện ở khu nhà giàu đã điều tra

xong, đều là nữ hơn nữa trước đó một ngày đều có quan hệ với bọn chúng.

Nhớ lại lời Tiểu Văn nói: "Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?" Sĩ quan cau mày nhìn bọn chúng.

Bốn người Bạch Từ Phong đến bây giờ còn chưa hiểu chuyện gì, nghi hoặc nhìn sĩ quan.

Thấy thế hần ta lắc đầu, kể lại chuyện của Tiểu Văn và việc zombie xuất hiện ở khu nhà giàu.

Nghe xong bọn chúng ngẩn người, vô cùng sợ hãi, chẳng lẽ vì thần khí của chúng mới khiến những cô gái kia biến thành zombie sao?

Tuy bọn chúng cả ngày chỉ biết ăn uống vui chơi, nhưng tuổi cũng không lớn lắm. Lúc này Bạch Từ Phong sợ hãi, nhất là khi hần nghe có khả năng bọn chúng đã bị cảm nhiễm bệnh độc zombie, hần lại càng sợ thêm. Lúc này, hần biết cả ông nội và bác hai cũng không bảo vệ nổi mình, nên mang toàn bộ sự việc nói ra.

Nghe xong chuyện này, vị quân nhân kia trợn mắt há mồm, đúng là khẩu vị nặng mà, hần mang quân sĩ đến nhà Vương Hồ, xuống tầng hầm tìm được zombie, sau khi giết chết nó, lại nhanh chóng báo cáo đầu đuôi câu chuyện cho tư lệnh.

Tư lệnh Lãnh nghe người kia báo cáo, cũng cau mày, hần thật không biết mấy tên kia nghĩ cái gì. Để vị sĩ quan kia trực tiếp mang bốn kẻ ấy đến sở nghiên cứu, ba của Vương Hồ tạm thời bị cách chức điều tra, chuyện này đến đây bị dè lại.

Còn Bạch Nhược Oánh đã hấp thụ hoàn toàn thủy tinh thể, cô nhìn vào vùng đan điền, màu sắc hình như đã đậm hơn một chút, đúng lúc này cửa phòng cô bị gõ.

Lại là bí thư Lưu, xem ra bí thư Lưu này bị xem thành binh sĩ truyền tin rồi.

Gặp lại tư lệnh Lãnh, Bạch Nhược Oánh phát hiện tư lệnh Lãnh đang cau mày.

"Cô Bạch, là như vậy, tôi biết cô tính trở về căn cứ thủ đô, ở đây chúng tôi cũng có vài thứ cần người đưa đến căn cứ thủ đô, tôi đã sắp xếp một đội dị năng giả hộ tống, nhưng tôi hy vọng cô Bạch có thể giúp đỡ mọi người trong tình thế khó khăn này."

Bạch Nhược Oánh nhìn tư lệnh Lãnh, bản thân vốn đang định trở lại căn cứ thủ đô, rời nhà đã lâu, cũng nên trở về thăm ba mẹ rồi: "Không biết tư lệnh Lãnh quyết định khi nào xuất phát?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: NO 72

Editor: Mai Tuyết Văn

Theo bí thư Lưu đến một hội trường, nhìn đám người trong đấy cô biết đây chính là đội dị năng giả. Nơi này còn có dị năng giả cấp bốn, xem ra nhiệm vụ lần này rất quan trọng, nhưng còn gặp được người quen ở đây. Thượng úy Ngô, Bạch Từ Kiều, Bạch Từ Phong, 'sư huynh' Lý Tiểu Cường, bác sĩ bạn tốt của hần Vương Vũ, thật không ngờ, ngay cả Bạch Từ Vũ cũng ở đây.

Tìm chỗ ngồi xuống, Lý Tiểu Cường và Vương Vũ gật đầu với Nhược Oánh. Nhìn bộ dạng hưng phấn của Lý Tiểu Cường, Bạch Nhược Oánh mỉm cười.

"Nhiệm vụ lần này của mọi người là..." Nghe giới thiệu nhiệm vụ, Bạch Nhược Oánh kinh ngạc, không ngờ lần này là hộ tống người. Hộ tống người không lạ, nhưng mục tiêu lần này chẳng phải người có thân phận, cũng không phải nhà khoa học, mà là hai thanh niên. Chẳng phải ai khác chính là Bạch Từ Phong và Vương Hồ.

Dù sao cũng không liên quan đến cô, tư lệnh Lãnh đã nói chỉ cần khi khó khăn cô ra tay giúp là được, bình thường không cần để ý đến họ. Nhìn Bạch Từ Vũ, Bạch Nhược Oánh biết được nhiệm vụ lần này không chỉ hộ tống hai người kia, còn phải đưa Bạch Từ Vũ đi, cô ta là dị năng giả không gian.

Trở lại chỗ ở, Bạch Nhược Oánh thu thập đơn giản một chút, vì ngày hôm sau phải xuất phát nên cô chuẩn bị nghỉ ngơi sớm. Lúc này cửa phòng lại vang lên tiếng gõ cửa, Bạch Nhược Oánh ra mở cửa, không ngờ người đến là Bạch Liên Công.

"Nhược Oánh, con ở đây có quen không?"

Bạch Nhược Oánh thờ dãi, thật ra ấn tượng với Bạch Liên Công không tệ, ở nhà họ Bạch, Bạch Liên Công và Bạch Từ Kiều là người tốt, về những kẻ còn lại, haizz: "Trung úy Bạch, mời vào, sao hôm nay lại có thời gian rảnh đến chỗ tôi vậy."

Bạch Liên Công xấu hổ nhìn Bạch Nhực Oánh, không vào phòng: "Nhực Oánh à, chuyện lúc trước hy vọng con không để trong lòng. Ông nội con nói lời ác ý nhưng hay mềm lòng. Lần này bác đến thật ra có chuyện muốn nhờ con, con xem có thời gian hay không thì đến nhà đi."

"Trung úy Bạch, nhà của ngài đã đi một lần, tôi thật sự không dám đến lần hai. Về phần làm cháu gái của ông nội nhà họ Bạch, tôi cũng thật không dám làm, bằng không mời trung úy Bạch vào trong nói chuyện vậy." Bạch Nhực Oánh vừa nghe nói muốn cô đến chỗ nhà họ Bạch cực phẩm kia, là đã không muốn đi rồi.

Nhớ tới thái độ của người nhà lúc trước, Bạch Liên Công thở dài, bước vào phòng.

Rót cho Bạch Liên Công một ly nước, cô ngồi trên ghế sofa nhìn ông.

Thấy Bạch Nhực Oánh nhìn chằm chằm mình, Bạch Liên Công thở dài: "Tiểu Oánh, chuyện là như vậy, ngày hôm qua không biết trong căn cứ bị sao lại xuất hiện zombie. Tuy tin tức bị phong tỏa, nhưng chắc con cũng biết, thật không ngờ có liên quan đến Tử Phong, nó bị đưa đi. Bác đã nghĩ rất nhiều cách cũng không thể biết rõ nguyên nhân, không ngờ hôm nay tư lệnh Lãnh lại cho người đưa chúng đến căn cứ thủ đô, bác biết con đi cùng bọn nó, cho nên muốn nhờ con chút việc."

"Hả?" Cô nói: "Không biết trung úy Bạch muốn nói chuyện gì?"

Bạch Liên Công lắc đầu: "Lần này đến thủ đô, vì chuyện của Bạch Tử Phong, không ngờ ông nội con cũng muốn đi, nhưng ông ấy đã cao tuổi, đi đường không an toàn, cho nên có thể nhờ con chăm sóc quan tâm một chút được không?"

Bạch Nhực Oánh nhớ tới ông lão luôn cưng chiều cháu nội kia rồi mỉm cười: "Trung úy Bạch, ngài đã biết đường xá xa xôi nguy hiểm, vì sao còn để ông Bạch đi, hơn nữa cho dù ông ấy đi thì trong đội dị năng kia còn có hai đứa cháu của ông ta. Làm sao ông ta có thể để một người ngoài như tôi chăm sóc chứ?"

Bạch Liên Công biết, Bạch Nhực Oánh vẫn vì chuyện lúc trước mà chống đối nhà họ Bạch: "Nhực Oánh, chỉ cần lúc nguy hiểm con ra tay giúp là được rồi, dù sao cũng là ông nội của con mà!"

Bạch Nhực Oánh không nói gì, nói thật, ông nội này, từ trước đến nay cô không hề biết đến sự tồn tại của ông ta. Khi ba và cô đến nhà họ Bạch nhìn thấy tình hình bên trong, là ông nội đã bỏ rơi ba cô, sau đó đến đây gặp lại, nghĩ đến chỉ càng thêm tội cho ba cô.

"Tôi đồng ý với tư lệnh Lãnh, khi đội ngũ có nguy hiểm tôi sẽ giúp, về phần những người khác, còn phải phiền đến con gái của ngài rồi."

Nghe cô nói vậy, Bạch Liên Công an tâm, ít nhất khi có nguy hiểm cô sẽ giúp. Nhưng ngẫm lại vẫn thấy lo lắng, ông phải xin đi cùng đội ngũ mới được.

Về tới nhà ông lão nghe Bạch Liên Công đi tìm người bảo vệ mình, mừng ông một trận, bảo rằng có cháu trai cháu gái, không cần đến người ngoài bảo vệ.

Bạch Liên Công lắc đầu, cháu trai cháu gái cái gì, trước mặt Bạch Nhực Oánh đều là đồ bỏ.

Ngày hôm sau, mọi người đều tập hợp đông đủ chuẩn bị xuất phát, khi thấy ông cụ Bạch, tất cả đều cau mày. Nhưng khi Bạch Liên Công đến đã đồng ý vài chuyện, nên họ cũng không để ý nữa.

Lần này xuất phát có ba chiếc xe, đối tượng hộ tống một xe, thượng úy Ngô mang theo quân nhân và một số dị năng giả một xe, ông cụ Bạch ngồi xe đó. Bạch Nhực Oánh lại chọn xe cuối cùng, ánh mắt thượng úy Ngô nhìn cô tối sầm, nhưng nhớ tới nhiệm vụ lần này, hẳn ta nhanh chóng khôi phục. Nhưng đã bị Bạch Tử Vũ nhìn thấy, ghi nhớ trong lòng.

Trên đường đi, bên ngoài bây giờ đã xuất hiện nhiều zombie cao cấp hơn, nên mọi người đều cẩn thận hơn bình thường. May mà zombie cao cấp đều sẽ không chạy long nhong trên đường lớn, còn gặp zombie cấp thấp đều bị tiêu diệt.

Sắc trời dần tối xuống, xe đến một thị trấn nhỏ chuẩn bị để mọi người nghỉ ngơi. Xung quanh thị trấn đều là rừng cây, vào buổi tối nhìn âm u tĩnh mịch. Sau khi mọi người tiêu diệt một số zombie lang thang đều tìm nơi nghỉ ngơi.

Trong một căn phòng, người nhà họ Bạch ngồi cạnh nhau, vì Bạch Tử Phong bị chuyên gia trông coi, nên người nhà họ Bạch không thể nói chuyện với hắn.

Nhưng lần này có người nhà họ Bạch tham gia nhiệm vụ, nên Bạch Liên Công cũng hỏi thăm được sự tình. Cuối cùng biết được Bạch Tử Phong sắp phải đối mặt với cái gì, chỉ có thể tức giận Bạch Tử Phong quá hồ đồ.

Ông cũng không còn cách nào, chỉ có thể cùng cả nhà vào thủ đô với Tử Phong, để xem có cách nào cứu hắn hay không.

"Thằng hai, con nói xem đã xảy ra chuyện gì, sao vô duyên vô cớ Tử Phong bị bắt vậy. Còn đưa đến thủ đô gấp như vậy chứ?"

Nghe ông cụ nhà mình hỏi, Bạch Liên Công nhìn ông rồi lại nhìn con trai, con gái của mình. Quan sát ngoài cửa không có ai, ông đóng cửa cẩn thận: "Còn không phải tại tên súc sinh Tử Phong làm ra chuyện xấu xa sao, nó..."

Bạch Tử Kiều và Bạch Tử Vũ nghe xong không biết phải phản ứng như thế nào. Sao Tử Phong có thể làm như vậy?

Còn ông cụ nghe xong ngoại trừ tức giận thì vẫn nuông chiều hẳn như trước: "Cái thằng ngỗ nghịch này, nhưng mà đưa Từ Phong đến viện nghiên cứu ở thủ đô, như vậy làm sao nó sống được. Không được, thằng hai, con phải cứu nó."

"Ba, ba cảm thấy tình hình hiện tại có thể cứu sao, huống chi tại nó làm sai, nó phải gánh chịu hậu quả."

Ông cụ nổi giận: "Mày nói cái gì, nó là cháu ruột của mày, là hậu duệ duy nhất của em trai mày, bây giờ em trai mày mất, sao mày có thể..."

Bạch Nhược Oánh dần thu lại thần thức, không ngờ Bạch Từ Phong có thể hoang dã đến mức này. Ngay cả zombie cũng không tha, còn ông cụ kia, chuyện đã thành như vậy còn muốn bảo vệ Bạch Từ Phong, cảm thấy những chuyện hẳn làm không đáng gì. Không thể không khen, trong lòng cô, ông cháu họ Bạch thật sự rất đặc sắc.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, từ khi Mặc Doãn Cuồng bế quan đã được mấy ngày, trong không gian cũng không có động tĩnh gì, có phải sẽ giống như lời anh nói, lần sau gặp lại cô sẽ được gặp anh một cách hoàn chỉnh không?

Đúng lúc này, Bạch Nhược Oánh cảm thấy một luồng sóng dao động tinh thần bất ngờ xuất hiện, chỉ nghe đằng xa vang lên tiếng xì xèo, mà tiếng động này khiến cô biến sắc: "Zombie chuột!"

Cô thả thần thức ra, chỉ thấy một đôi mắt màu đỏ tươi, bộ lông dựng thẳng, con chuột to lớn từ đằng xa vọt đi mất.

"Cô Bạch, sao thế?" Vương Vũ và Lý Tiểu Cường nghi ngại cùng phòng với Bạch Nhược Oánh, đột nhiên thấy sắc mặt cô nặng nề, nghi hoặc hỏi.

"Có zombie chuột đến." Bạch Nhược Oánh cau mày, zombie chuột không đáng sợ, nhưng cả một đàn zombie chuột thì đáng sợ. Động tác của chúng nhanh nhẹn, răng móng sắc bén, chỉ cần bị cào trúng sẽ bị cảm nhiễm.

Tuy rằng hai người không thấy bóng dáng zombie chuột, nhưng họ tin tưởng Bạch Nhược Oánh, nhìn hai người họ thu dọn mọi thứ, Bạch Nhược Oánh suy nghĩ một chút rồi đến phòng nhà họ Bạch.

"Nhược Oánh, là con sao?" Thấy người đẩy cửa vào là Bạch Nhược Oánh, Bạch Liên Công kinh ngạc chớp mắt.

"Không biết phép tắc, cút mau!" Ông cụ mắng.

Không để ý đến ông cụ, cô nói: "Có zombie chuột đến."

"Zombie chuột ở đâu chứ, suýt nữa bị dọa rồi." Bạch Từ Vũ khinh thường nói.

Không để ý đến họ nữa, Bạch Nhược Oánh cảm thấy mình đã làm việc mình đáp ứng, về phần họ có nghe hay không thì không liên quan đến cô.

Lý Tiểu Cường và Vương Vũ nhanh chóng báo cáo sự việc cho thượng úy Ngô. Hắn ta nghe nói là Bạch Nhược Oánh phát hiện ra, nhớ tới thực lực của cô, hắn tuyên bố mệnh lệnh, để toàn bộ thành viên đề phòng. Dị năng giả hệ thổ, bố trí tường đất, dị năng giả hệ kim đất vàng mặt ngoài của tường đất.

Vì năng lực của hai dị năng giả không cao, cho nên tốc độ cũng chậm, còn có người cho rằng đây là chuyện hù dọa. Bây giờ đến cả một cái lông chuột cũng không nhìn thấy, nhưng đây là mệnh lệnh của trưởng quan, dù không nghe thấy cũng chỉ có thể tiếp tục làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: NO 73

Editor: Mai Tuyết Văn

Đột nhiên truyền đến tiếng va chạm, mọi người sợ hãi đứng bật dậy. May đã có chuẩn bị từ trước, mọi người nghe theo lệnh, tìm chỗ có lợi mà công kích đám zombie chuột.

Nhìn đám chuột chỉ chít ngoài tường, thượng úy Ngô không biết dị năng thổ này có thể kiên trì được bao lâu. Lúc này, hắn không quản việc dùng súng sẽ thu hút zombie đến, hắn ra lệnh cho binh sĩ nâng súng máy lên, nhắm vào đám chuột mà bắn. Người trong đội phần lớn đều là dị năng giả, cho nên mức độ phản ứng của họ cũng cao hơn người thường, sử dụng súng cũng chuẩn hơn nhiều.

Khi tiếng súng vang lên, đám chuột gào lên thảm thiết, nhưng ngay cả khi như vậy, đám chuột vẫn không bỏ qua miếng ăn sắp đến miệng. Bọn chúng nhảy dựng lên, trực tiếp tấn công người.

Thật không ngờ bên trong đám chuột có con có thể nhảy cao hơn mấy thước, trực tiếp trèo lên tường. Sau đó có tiếng người hét lớn, nghe thấy tiếng hét, Bạch Tử Vũ, ông cụ Bạch, hai người Bạch Tử Phong và Vương Hồ đều run rẩy. Nhưng may mà bọn họ đang ở giữa vòng bảo vệ của dị năng giả.

Khi một con zombie chuột sắp cào trúng một binh sĩ, hắn ta tuyệt vọng nhắm mắt lại. Trước mặt hắn lúc này xuất hiện hình ảnh người nhà, người yêu. Người thân của hắn còn đang mong ngóng hắn trở về, trên khuôn mặt thoáng qua nét đau khổ tột cùng. Thực xin lỗi, ba mẹ và người yêu của hắn, họ đã luôn trông chờ hắn trở về!

Nhưng không có đau đớn như dự đoán, hắn mở to mắt, lúc này hình như hắn đã nhìn thấy tiên nữ, mà nàng ấy còn đang đứng trước mặt hắn.

"Còn thất thần như vậy làm gì, không bắn sao?" Thấy hắn sững sờ, Bạch Nhục Oánh nói.

Cuối cùng hắn cũng tỉnh táo lại, nhìn zombie bị chém thành hai mảnh trước mặt. Rồi lại nhìn thanh Đường đao màu đỏ sậm tản ra khí lạnh, hắn lại nổ súng vào đàn chuột.

Chỉ cần có zombie chuột nhảy lên, Bạch Nhục Oánh sẽ bất ngờ xuất hiện, chém nó thành hai khúc. Vốn cô đang ở phía nam, lại đột ngột xuất hiện ở phía bắc, tốc độ quỷ dị khác thường khiến mọi người kinh hãi, trong lòng cảm thán, không biết Bạch Nhục Oánh đã đạt đến cấp mấy!

Nhìn Bạch Nhục Oánh đang hăng hái chiến đấu, Bạch Tử Vũ không thoải mái. Cô không thích Bạch Nhục Oánh, từ ngày đầu tiên nhìn thấy đã không thích.

Vốn cho rằng bản thân mình sở hữu dị năng không gian hiếm có đã tài giỏi cỡ nào. Chuyện Bạch Nhục Oánh cũng là dị năng giả cô vốn không để tâm, cô cho rằng so với người bình thường thì Bạch Nhục Oánh chỉ lợi hại hơn một chút.

Ba của cô còn mạnh hơn Bạch Nhục Oánh gấp mấy lần, cô không cần phải so đo. Nhưng hôm nay thấy Bạch Nhục Oánh như vậy, bản thân không phải không thích, mà là càng thêm khó ưa.

Nhìn số lượng chuột không hề giảm, Bạch Nhục Oánh cảm thấy phiền phức. Lửa đen của cô có thể tóm gọn hết chúng nó, nhưng cô không muốn để lộ trước mặt mọi người.

Nghĩ thế cô đưa tay vào balo âm thầm lấy ra mấy bình xăng từ không gian ném vào đàn zombie chuột. Dị năng giả hệ Hỏa thấy Bạch Nhục Oánh ném xăng, ánh mắt lập tức sáng ngời, quả cầu lửa được ném theo.

Một ngọn lửa bùng lên hấp dẫn ánh mắt mọi người, Bạch Nhục Oánh lên lút thả lửa đen ra, cô biết chỉ cần lửa thông thường là đã lập tức giết chúng rồi. Lửa đen vừa lướt qua, số zombie chuột không may dính phải nó đều không thoát khỏi. Tiếng chuột gào thét vang lên chói tai. Mùi thịt cháy tanh tưởi truyền đến mũi mọi người.

Có vài con đã xuất hiện trí thông minh, nhìn ngọn lửa trước mắt ngoại trừ lửa bình thường còn xen lẫn một loại lửa đáng sợ khác. Mà một khi đã dính phải nó, xương cốt đều biến mất, nó nhanh chóng chạy trốn.

Ánh lửa dần dần biến mất, nhìn thủy tinh thể đầy mặt đất, mọi người rất vui vẻ, nhất là dị năng giả hệ Hỏa. Nhưng mọi người không ai cướp đoạt, bọn họ nhìn cô, dù sao thì thân pháp quỷ mị và mấy bình xăng đều là của cô gái tựa hoa sen này.

Bạch Nhục Oánh mỉm cười: "Thủy tinh thể này là kết quả nỗ lực của mọi người đấy."

Nghe cô nói thế, mọi người vui mừng đi nhặt thủy tinh thể, may mà gần đây không nhiều zombie. Tiếng súng lớn như vậy cũng không đưa đàn zombie nào đến, giải quyết mấy con lẻ tẻ, mấy binh sĩ và dị năng giả bị chuột cào trúng đều được sắp xếp cách ly.

Một đêm vất vả, còn có thu hoạch, ngoại trừ những người cách ly, mọi người đều vui vẻ.

Ngoài người gác đêm, người đi ngủ, người đi hấp thụ thủy tinh thể. Ban đêm tĩnh lặng, Bạch Nhục Oánh đứng dậy, nhìn về phía rừng cây cách đó không xa, hôm qua lúc đi ngang qua nơi đó, cô cảm thấy hình như có thứ gì đó.

Lúc này bầu trời đã tối đen, nhưng ánh trăng lại rất sáng, không đến mức không thấy cả bàn tay năm ngón. Bạch Nhục Oánh tiến vào rừng cây, đã nhanh chóng thích ứng có thể nhìn rõ mọi vật. Trong rừng rất yên tĩnh, Bạch Nhục Oánh chậm rãi đi vào giữa rừng cây, dừng lại dưới một thân cây. Cô cau mày phát động thần thức cẩn thận cảm ứng.

Cách đó không xa có một cây đại thụ, nhánh cây ra sức lay động, cành cây sắc nhọn tạo ra đao gió. Thật không ngờ cây lớn chuyển động lại không phát ra âm thanh, nhìn cái cây này cô biết nó đã biến dị.

Cây cối xung quanh nó cũng đã bị cảm nhiễm, nhưng không có năng lực như nó. Bạch Nhục Oánh cảm nhận được dao động truyền đến từ thân cây, cô dùng lửa đen bao lấy thân thể, không chế để nó không đốt những cây xung quanh rồi đi tới.

Có lẽ cảm nhận được lửa đen trên người Bạch Nhục Oánh lợi hại, mà hỏa khắc mộc, cho nên không có cây nào dám công kích cô. Bạch Nhục Oánh một đường thông suốt đi đến cây đại thụ to mấy người ôm, lúc cô đến nhánh cây đột nhiên không tiếng động di chuyển. Bọn chúng không để ý đến lửa đen quanh thân Bạch Nhục Oánh, cô gọi Đường đao ra, chém đứt mấy nhánh cây.

Không ngờ, sau khi nhánh cây đứt ra lại chảy ra thứ chất lỏng màu đỏ như máu. Thấy cành cây tiếp tục di chuyển, Bạch Nhục Oánh thả lửa đen ra quấn quanh thân đại thụ. Xao động không dứt, những đốm lửa bắn tung tóe, cái cây bốc cháy.

Nhìn đại thụ sắp phát hỏa, Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra, tìm kiếm một hồi, cuối cùng cũng tìm được thủy tinh thể. Không ngờ nó đã tiến hóa đến cấp bốn, cô phát hiện ra dưới đáy rễ của nó nhét đầy xác zombie. Chắc đại thụ này đã hấp thụ thủy tinh thể của chúng mới tiến hóa được.

Cô sớm đã có suy nghĩ, có nên phát động thần thức, cách không trực tiếp đoạt lấy thủy tinh thể ném vào không gian, nhưng hiện tại không có zombie vậy dùng nó thử nghiệm vậy.

Bạch Nhược Oánh phát động thần thức cách không chạm vào thủy tinh thể của đại thụ. Thử hai lần vẫn không làm được, vì khi cô định lấy thủy tinh thể đi thì cây đại thụ lại dùng sức mạnh tinh thần để chống lại Bạch Nhược Oánh, nhưng cô đã kịp thời thu lại thần thức.

Xem ra không thể làm được, nếu kiên quyết dùng thần thức bức ép đối phương, sẽ khiến bản thân càng tiêu hao nhiều hơn. Ngẫm lại vẫn là thôi, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cô sẽ không làm như thế.

Bạch Nhược Oánh nhìn cây đại thụ bị đốt, tuy lửa của cô màu đen, trong đêm nhìn không thấy. Nhưng mùi hương đốt cây cô không lừa được người khác, rất nhanh mọi người đang nghỉ ngơi trong trần nhà sẽ ngủi thấy. Bạch Nhược Oánh tìm được chỗ đặt thủy tinh thể, bỏ một đao xuống.

Đại thụ bị Âm Huyết chém đứt trong nháy mắt, Bạch Nhược Oánh thu hồi lửa đen, cầm thủy tinh thể cấp bốn trong tay, rời khỏi rừng cây.

Không còn cách nào mới đốt cây cối, nhưng lửa đen còn lại đã bị cô thu về, không sợ rừng sẽ bị hỏa hoạn. Nếu không sợ gió nổi lửa lớn, Bạch Nhược Oánh thật sự muốn thiêu rụi đám cây biến dị.

Sắc trời dần sáng, khi cô về đến phòng, binh sĩ gác đêm cũng nghe được mùi gỗ cháy. Hắn ta nhìn phía xa, không có ánh lửa, trời cũng không có khói, nghĩ có thể là hắn bị ảo giác, nên ngáp một cái. Muốn hết phiền gác đề nhanh nghỉ ngơi, không để ý tới nữa.

Bạch Nhược Oánh nhìn viên thủy tinh thể cấp bốn trong tay, đặt nó vào không gian, dù sao thì không có ích với cô, vậy mang nó về xem người trong nhà có ai cần đến không.

Trời đã sáng lên, mọi người đều chuẩn bị tiếp tục lên đường. Đêm qua thân pháp quý dị của cô mọi người đều đã nhìn thấy, họ đều nhìn cô bằng con mắt khác. Nhưng Bạch Nhược Oánh không để trong lòng, sau khi ăn xong điểm tâm yên lặng ngồi lên xe trước nhắm mắt dưỡng thần.

Xe bắt đầu di chuyển, đoàn người lại bắt đầu đi đến thủ đô.

Thấy càng ngày càng gần thủ đô, Bạch Nhược Oánh trong lòng xuất hiện một cảm giác, sốt ruột, khát khao và vui vẻ. Cuối cùng lang thang lâu như vậy mới về được nhà, bây giờ ba mẹ cô đang làm gì?

"Tiểu Minh và Tiểu Nguyên đã rời khỏi nửa tháng, không biết tiểu đội Phi Ưng có xảy ra chuyện gì hay không?" Ông Bạch ngồi trên ghế sofa nhìn bạn tốt của mình ông Hình.

Lưu Minh và tiểu đội của Nguyên Ưng ra ngoài làm nhiệm vụ đã hơn nửa tháng, ngoại trừ một số đội viên của Phi Ưng trở về, hai người đó lại không có tin tức.

"Thật là gặp chết đi được, bây giờ cũng không biết tình hình thế nào, ngay cả Tiểu Oánh cũng không có tin tức." Bà Bạch cũng phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 74: NO 74

Editor: Mai Tuyết Vân

Ba người ngồi trong phòng khách, nghe thấy trong giọng nói của ông bà Bạch và ông Hình đều có sự lo lắng.

Đúng như vậy, mấy người Liễu Liễu đã đi tìm mấy lần, đến tiểu đội Phi Ưng hỏi, những người trong đội ngoại trừ nói không biết ra chẳng giúp được gì.

Bọn họ còn tỏ vẻ chuyện không nghiêm trọng, nói nhiệm vụ lần này thương vong rất nhiều. Toàn bộ đội viên đều cần khôi phục nguyên khí, không có dư dả năng giả cao cấp, cho nên không có ý muốn phái người tìm kiếm.

Vừa bắt đầu mọi người cho rằng nhiệm vụ lần thật sự hao tổn nguyên khí, cho nên không nói gì thêm. Nhưng một lần, hai lần, ba bốn lần thì sao?

Bọn họ không phải kẻ ngốc, ngay cả điều này cũng không nhận ra. Chính vì thế mà họ càng thêm lo lắng cho tình hình của hai người kia.

Nhưng dù có lo thì thế nào, dù là chuyện nội bộ tiểu đội Nguyên Ưng, nhưng Lưu Minh cũng là người của tiểu đội Huyết Sắc. Lần này là anh tự nguyện đi, cho nên bọn họ không thêm để ý là chuyện thường.

Không còn cách nào khác, tiểu đội Huyết Sắc chỉ có thể mỗi ngày ra ngoài tìm kiếm, nhưng nhiều ngày như vậy, vẫn không có tin tức gì về hai người họ.

Lúc này hai người đang ở đâu?

Nguyên Ưng và Luru Minh đang ở trong một nhà dân cách căn cứ thủ đô không xa, lúc này Luru Minh nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch hiện lên màu xám tro. May mắn nơi này không có người ngoài, nếu họ nhìn thấy bộ dạng của anh, nhất định sẽ bỏ chạy, Luru Minh đã rơi vào trạng thái sắp hóa thành zombie.

Nhìn Luru Minh hôn mê, Nguyên Ưng lấy một bình nước suối trong balo của mình ra, trong đó còn chứa một ít nước. Đây là nước Bạch Nhược Oánh cho anh, bản thân thăng cấp cũng nhờ nước suối. Biết là thứ tốt nên chưa uống hết, còn chừa để thời khắc nguy cấp cần dùng.

Nguyên Ưng cẩn thận vặn nắp chai, tỉ mỉ đổ nước suối lên miệng vết thương của Luru Minh.

"Hu hu."

Vì đau đớn mà vẻ mặt của Luru Minh hết sức dữ tợn, trong lòng Nguyên Ưng như xé ruột xé gan.

Biết công dụng của nước suối này, có thể khiến mọi vết thương phục hồi như cũ. Nên khi cứu được Luru Minh, đã lập tức cho anh dùng. Nhưng không ngờ, Luru Minh bị cảm nhiễm, anh không thể chữa cho Luru Minh. Lúc đó anh rất hoảng sợ, nhưng may mắn, anh có thể làm chậm bệnh tình của anh ấy. Đây là tình trạng hóa zombie của Luru Minh, lúc này trái tim Nguyên Ưng mới bình ổn được một chút.

Nắm lấy tay người yêu, nhìn những ngón tay vốn mềm mại nay đã mọc ra móng xám, vành mắt Nguyên Ưng đỏ ửng, bản thân còn có thể đợi bao lâu, Luru Minh có thể chờ được bao lâu?

Nguyên Ưng nhìn nước suối trong tay, đã không còn nhiều, chẳng lẽ anh phải trở mắt nhìn người mình yêu biến thành zombie, sau đó tự tay giết chết anh ấy sao?

Nghĩ đến đây, trái tim Nguyên Ưng vô cùng đau đớn, không, không thể, bản thân anh không làm được!

Bạch Nhược Oánh, cô đang ở đâu?

Nước là do cô đưa, nếu cô có ở đây nhất định sẽ có hy vọng, nhưng giờ không biết cô ở đâu, nếu cô ở đây chắc chắn có thể cứu được bánh bao.

Nhìn sắc mặt bánh bao đã dần bình thường, Nguyên Ưng nhẹ nhàng thở ra.

Người mình yêu hấp hối, trong lòng Nguyên Ưng vô cùng khổ sở không nói nên lời. Nhìn những vết mụn đen xỉ trên người Luru Minh, Nguyên Ưng tràn ngập hận ý.

Từ trước tới nay, chiến hữu luôn kề vai sát cánh với anh, những kẻ anh tin tưởng gọi là bạn bè, đã từng là anh em cùng sống chết. Nhưng bản thân anh không ngờ rằng, đến cuối cùng bọn họ lại làm tổn thương đến mình và người anh yêu. Nhìn lại cuộc đời của mình, Nguyên Ưng cảm thấy buồn cười, ha ha..

Muốn nói phải kể từ đầu, là khi mọi người bắt đầu trở về căn cứ thủ đô.

Anh và Luru Minh về căn cứ thủ đô, vốn Luru Minh muốn trở lại nhà họ Bạch, nhưng bị anh cản lại.

Từ trước đến nay chuyện anh và Luru Minh yêu nhau không phải bí mật, những người gần gũi bên cạnh đều biết. Cho nên khi họ trở về căn cứ thủ đô, anh lập tức lôi Luru Minh đến giới thiệu với tiểu đội của mình.

Cô gái kia có tình cảm với anh, anh cũng biết, nhưng bản thân anh không thích phụ nữ, hơn nữa sau khi đối phương bị anh từ chối cũng không có hành động khác thường, nên không để tâm, nhưng ai ngờ cô ta sẽ làm thế?

Lúc trước anh trên đường làm nhiệm vụ, cứu được cô ta, vốn nghĩ sau khi mang về căn cứ, bản thân sẽ không xen vào chuyện của cô nữa. Nhưng qua quá trình tiếp xúc, cô không kiêu cũng không nóng, quản lý mọi việc gọn gàng ngăn nắp.

Cứ như vậy chiếm được cảm tình của những tiểu đội khác, mọi người từ từ tiếp nhận cô, hơn nữa lúc đó tiểu đội thành lập chưa lâu, rất nhiều thứ chưa hoàn thiện. Nhất là phía hậu cần trong tiểu đội, nơi đó cần có người quản lý, vốn là chỗ trọng yếu của cả đội.

Nhưng người trong đội đều là đám thanh niên sơ lý lơ là, vừa bắt đầu thành lập thì không sao, nhưng khi đội lớn mạnh, thì không thể không quan tâm đến.

Đúng lúc này, cô gái kia xuất hiện, hơn nữa cô ta còn có khả năng quản lý, cho nên cuối cùng mọi người quyết định giao cho cô ta sắp xếp.

Khi tận thế xảy ra, phần lớn phụ nữ đều trở thành đồ chơi của đàn ông. Vì miếng ăn mà bán đứng cơ thể mình, người như vậy tuy ở tình thế bất buộc nhưng bọn họ lại không thích. Nhưng cô ta lại không như vậy, rất kiên cường, cũng rất cứng đầu.

Cho dù làm việc gì cũng rất dụng tâm, chưa từng mắc lỗi. Phụ nữ như vậy ở tận thế rất hiếm, nên mọi người đều đánh giá cô rất cao, dần dần, bản thân

cũng buông tay đưa toàn bộ việc hậu cần cho cô.

Mãi về sau, bản thân cô thổ lộ lòng mình nói là thích anh, nhưng anh lại không bình thường, hơn nữa còn biết phó đội trưởng của mình rất thích cô ấy, nên đã từ chối cô ta.

Sau lần từ chối đó, ngoại trừ cô ta đau lòng một trận thì không có phản ứng khác lạ nào, nên anh không để ý nữa. Thật không ngờ, cô ta lại ngằm cầu kết với phó đội trưởng của anh, kích động người bên dưới phản bội anh. Còn nhớ lúc anh thấy cô ta đẩy Lưu Minh vào đàn zombie, trái tim anh như muốn bắn ra ngoài.

Lại nhìn cái chai trong tay, nghĩ tới lúc trước Bạch Nhược Oánh còn dặn dò anh phải chăm sóc tốt Lưu Minh. Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng Lưu Minh như vậy, Nguyên Ung cười tự giễu, bản thân anh đúng là vô dụng mà.

Sắp tới căn cứ thủ đô, trong lòng Bạch Nhược Oánh vô cùng vui sướng. Vốn là cô chỉ tiện tay bảo vệ mọi người, giờ đã đến thủ đô an toàn. Tất nhiên cô không cần để ý đến những người khác, tự mình vào căn cứ.

Thấy Bạch Nhược Oánh như vậy, Bạch Liên Công muốn gọi cô lại, ông rất muốn gặp em trai của mình. Nhưng nhớ lại chuyện lúc trước, cuối cùng ông vẫn buông tay. Nhìn theo bóng lưng rời đi của Bạch Nhược Oánh, trong mắt thượng úy Ngô xẹt qua một tia mất mát, nhìn chăm chú theo cô.

Bạch Tử Vũ thấy vậy, trong mắt lại nổi lên sự ghen tị vào phần uất. Còn ông cụ thấy cô rời đi, trong mắt lại thoáng qua một suy nghĩ sâu xa.

Nhưng Bạch Nhược Oánh không thêm để bụng họ, người nhà họ Bạch, cô không quan tâm. Sau khi qua chốt kiểm tra ở cửa căn cứ, Bạch Nhược Oánh kích động đi vào nhà.

"Ba, mẹ, bác Hinh, con đã trở về!" Vừa vào cửa, Bạch Nhược Oánh đã gọi mọi người đang ngồi trên sofa. Nghe thấy giọng nói của cô, bọn họ lập tức ngừng cuộc nói chuyện, không dám tin nhìn về phía cửa.

"Tiểu, Tiểu Oánh?" Bà Bạch chớp mắt, con gái bà đã trở lại, chuyện này là thật sao?

"Mẹ." Nhìn mẹ cô không dám tin liên tục chớp mắt, vành mắt Bạch Nhược Oánh đỏ lên, đã rất lâu rồi cô không về nhà.

"Ba." Nhìn mắt ba cũng đỏ hoe, nước mắt chực lăn xuống. Ôm ba mẹ mình, cuối cùng cô cũng rơi lệ.

Nhìn dáng vẻ một nhà ba người, ông Hinh nhớ tới chuyện gì đó, trong mắt thoáng qua một cảm xúc khác thường, sau đó chứa đầy sự vui vẻ.

Ôm ba mẹ, trấn an lẫn nhau, mọi người ngồi trên ghế sofa rồi nói chuyện.

Trả lời câu hỏi của người nhà, kể chuyện mấy tháng qua gặp phải, Bạch Nhược Oánh không nói là có gặp người nhà họ Bạch, cô muốn đến lúc đó nói riêng với ba mẹ.

"Đúng rồi, bọn Lưu Minh đâu? Ra ngoài làm nhiệm vụ rồi sao?" Đột nhiên Bạch Nhược Oánh không thấy Lưu Minh ở cùng mọi người, Bạch Nhược Oánh tò mò hỏi.

Nghe cô nhắc đến Lưu Minh, ba người thờ dãi, kể cho Bạch Nhược Oánh nghe mọi chuyện. Bạch Nhược Oánh sốt ruột, chẳng lẽ Nguyên Ung và Lưu Minh thật sự đã xảy ra chuyện sao?

"Ba mẹ, bác, con nghe mọi người nói vậy, cảm thấy chắc chắn họ đã xảy ra chuyện." Bạch Nhược Oánh cau mày.

Nghe Bạch Nhược Oánh nói thế, ba người gật đầu.

"Ba, mẹ, bọn họ nhận nhiệm vụ ở đâu?" Bạch Nhược Oánh hỏi, trong lòng cô Lưu Minh sớm đã thành người nhà. Người thân xảy ra chuyện, bản thân sao có thể an tâm chờ đợi được: "Con muốn đi tìm bọn họ."

Vốn ông bà Bạch không muốn để con gái ra ngoài, cô vừa mới về nhà. Nhưng trong lòng họ, đã sớm coi Lưu Minh như nửa con trai của mình. Hơn nữa nghe về kinh nghiệm trên đường của Bạch Nhược Oánh, tin vào khả năng xuất sắc của cô. Cho nên mọi người kể cho cô nghe về nơi tiểu đội Phi Ưng làm nhiệm vụ.

Bạch Nhược Oánh nghe xong lập tức đứng dậy, trong lòng cô cầu nguyện, bọn họ không có chuyện gì, chào người nhà một tiếng, Bạch Nhược Oánh vội vàng rời khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: NO 75

Editor: Mai Tuyết Vân

Rời khỏi nhà đi đến gara, Bạch Nhược Oánh lát một chiếc xe ô tô màu đen từ trong không gian ra. Lúc này lòng cô vô cùng hỗn loạn, có chút bất an, cảm giác giống như đã xảy ra chuyện gì đó.

Khi ra khỏi cửa căn cứ, Bạch Nhược Oánh thả thần thức ra gặp phải đám zombie lẻ tẻ, một là không để ý hai là lập tức tiêu diệt. Gặp phải đàn zombie, cô đi đường vòng, không phải vì Bạch Nhược Oánh sợ hãi, mà là vì cô không muốn phí thời gian.

Nhìn mấy con zombie cấp ba, Bạch Nhược Oánh dùng thần thức tìm kiếm Luru Minh và Nguyên Ứng. Vì căn cứ thủ đô càng ngày càng nhiều người, đối với zombie mà nói đây chính là một cái bánh bao nhân thịt hấp dẫn.

Với tình hình này, những khu vực xung quanh căn cứ thủ đô sẽ có nhiều zombie cấp cao, nhưng cô không quan tâm, cô chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất tìm thấy hai người bọn họ.

Tìm kiếm hơn hai tiếng, cuối cùng xe của cô cũng đến nơi họ làm nhiệm vụ. Dừng xe lại, cô thả thần thức ra, cô phát hiện số lượng zombie ở đây chẳng những rất nhiều mà cấp bậc cũng không thấp, thậm chí còn có zombie cấp bốn.

Vừa rời nói chuyện với ba mẹ, cô biết được Luru Minh và Nguyên Ứng bây giờ đều là dị năng giả cấp bốn. Nếu như vậy mà nói cho dù nhóm của họ gặp zombie cấp thì cũng không nguy hiểm gì chứ!

Lại tìm thêm một lượt, vẫn như trước không thấy bóng dáng của họ đâu, hai người ấy đi đâu được?

Tình hình tệ nhất, nếu hai người kia thật sự xảy ra chuyện, họ sẽ tìm một nơi an toàn để trốn. Đoạn đường vừa nãy có nơi nào tương đối an toàn hay không, chắc chắn phải gần căn cứ thủ đô.

Bạch Nhược Oánh nhớ ra gần căn cứ có một cái trấn nhỏ, gần với nơi tìm kiếm.

Cô vừa lái xe đến thì nhìn thấy có rất nhiều đội ngũ đi qua, Bạch Nhược Oánh dừng xe ở chỗ trống sau đó thả thần thức ra, nhẫn nại tìm kiếm.

Lúc này, Nguyên Ứng nhìn chai nước rỗng trong tay, đây là phân nước tuổi cuối cùng anh cho Luru Minh uống.

Không biết bây giờ Bạch Nhược Oánh đã trở về căn cứ chưa? Bản thân anh rất muốn đi xem, nhưng lại không thể mang Luru Minh như thế này về. Cũng không thể để anh ấy một mình lại đây, sẽ có người đến nếu anh không ở đây, kết cục của Luru Minh sẽ ra sao? Nghĩ đến đây, Nguyên Ứng sợ hãi.

Cúi đầu nhìn sắc mặt Luru Minh càng tái thêm, một cảm xúc thoáng qua khuôn mặt Nguyên Ứng, cuối cùng anh kiên định,

Từng giây từng phút trôi qua, Bạch Nhược Oánh vẫn chưa tìm thấy bóng dáng của họ, nhìn sắc trời dần tối, Bạch Nhược Oánh càng sốt ruột.

Nguyên Ứng thấy Luru Minh giật giật, hình như đã tỉnh lại, Nguyên Ứng không hề vui vẻ mà vô cùng lo lắng, anh lấy dây thừng ra, cầm chắc trong tay.

"Đội trưởng, trước đó không lâu hình như có người nhìn thấy Bạch Nhược Oánh ở cửa căn cứ." Lúc này tại căn cứ thủ đô, trong căn phòng làm việc sáng sủa, một người đàn ông cung kính nhìn người đang ngồi trên ghế tựa.

"Bạch Nhược Oánh đã trở lại sao?" Người đàn ông nho nhã ngẩng đầu lên nhìn thuộc hạ của mình.

Người này là đội trưởng tiểu đội Lôi Điện, Tàn Thiên.

"Đúng vậy, hình như Bạch Nhược Oánh và đội ngũ của căn cứ khác trở về, nhưng mấy người đó không quen nhau, có thể là chung được mà thôi. Bạch Nhược Oánh vừa về căn cứ đã vội vã về nhà, chưa được bao lâu đã vội vàng chạy ra ngoài."

"Cô ấy về một mình hay là về cùng với Mặc Doãn Cuồng?" Tàn Thiên hỏi người nọ.

"Cũng không thấy tên Mặc Doãn Cuồng kia." Nghe Tàn Thiên hỏi, người kia cung kính trả lời.

"Được, biết rồi, chắc là cô ấy đã biết chuyện của Luru Minh, đúng rồi, chuyện bên kia làm thế nào?" Tàn Thiên hài lòng nói.

Người kia hiểu ý Tàn Thiên: "Chuyện bên ấy mọi thứ đều thuận lợi."

"Tốt lắm, cậu đi xuống trước đi." Nghe xong, Tàn Thiên thỏa mãn gật đầu.

Hắn ta cúi chào rồi đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của hắn, lại nhớ đến người con gái đẹp tựa hoa sen, Tàn Thiên mới buông bút, tựa lưng vào ghế suy nghĩ gì đó.

"Anh Thiên, Vương San San đến đây." Đúng lúc này, truyền đến tiếng gõ cửa, một người đàn ông bước vào phòng.

Tần Thiên cau mày một chút: "Cho cô ta vào."

"Vâng!"

"Anh Thiên." Sau đó, một giọng nói ngọt ngào vang lên, Tần Thiên ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

"Không phải đã dặn mấy ngày nay em không được đến sao?" Nhìn cô gái ở cửa, trong mắt Tần Thiên lóe lên tia không vui, nhưng chỉ trong nháy mắt, cô ta cũng không nhìn thấy.

"Anh Thiên, người ta rất cẩn thận, huống chi lần này là Lý Kim Quang bảo em tới, người ta đã lâu không gặp anh, trong lòng rất nhớ đấy."

Người vừa đến chính là Vương San San, trên người mặc áo khoác màu trắng, khuôn mặt đầy vẻ mỉa mai, vừa qua cửa đã cởi áo khoác ra.

Cảnh tượng sau áo khoác khiến đôi mắt của Tần Thiên trầm xuống, hắn nhìn chằm chằm Vương San San.

Nhìn biểu cảm của Tần Thiên, trong lòng Vương San San không khỏi đắc ý. Lúc này cô nhớ tới Phuong Di, không biết bây giờ cô ta đang ở cái tổ ấm nào nữa. Hừ đầu với cô ư, cho dù có dị năng không gian thì thế nào, không cần biết không gian có lớn không, ngay cả lớn thì cô ta có dị năng chữa lành không?

Mặc một chiếc áo bra màu đen viền ren, nhìn biểu cảm của Tần Thiên, lại mỉm cười tự tin, cởi từng phần quần áo trên người, uyển chuyển đi về phía Tần Thiên. Cùng với dáng vẻ của cô, bộ ngực lớn đung đưa khiến ánh mắt Tần Thiên chuyển động.

Sắp đến chỗ Tần Thiên, cô ta mỉm cười, cởi bỏ chiếc áo bra màu đen vốn không che được nhiều. Đôi thỏ trắng nhảy nhót theo động tác của cô khiến ánh mắt Tần Thiên càng sâu, sau đó Vương San San bất ngờ bỏ nhào vào ngực Tần Thiên.

Kéo tay Tần Thiên, Vương San San đặt nó lên ngực mình, thổi khí bên tai Tần Thiên.

Lúc đó Vương San San không hề thấy Tần Thiên đã lập tức khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, đồng thời trong mắt hắn tràn ngập sự khinh ghét và coi thường, nhưng động tác không hề dừng lại.

Nghe thấy âm thanh mê hoặc của Vương San San, ánh mắt của cô lại khôi phục sự si mê và kinh hãi.

Hắn thật sự không ngờ Vương San San lại có hai loại dị năng mê hoặc và chữa lành. Tuy rằng dị năng mê hoặc không thể dùng với đàn ông cấp cao, nhưng dị năng chữa lành này ở thời mạt thế là tốt nhất. Lúc này muốn tìm thuốc đã rất khó, nhưng đã có dị năng giả chữa lành, là thành viên mà mỗi đội ngũ đều tha thiết mơ ước.

Tâm tư Vương San San đối với mình, hắn đều biết, trước mắt như gần như xa, nhưng dễ khiến Vương San San dễ dàng nhiều đến mình mà thôi. Huống chi bây giờ tiểu đội Lôi Điện là đội ngũ lớn nhất căn cứ, thân phận của hắn mà bảo phải chung thủy với Vương San San là không thể, hơn nữa dị năng của cô đặc biệt, hắn cứ vui vẻ đón nhận vậy.

Nhưng hắn cũng không cho Vương San San lập tức tham gia đội ngũ của mình, hắn biết ý tứ của Lý Kim Quang, hắn ta là người có dã tâm, nhưng năng lực lại thấp kém, muốn dọn sạch tiểu đội Lôi Điện của Tần Thiên ư, mơ tưởng hão huyền.

Tần Thiên lại tăng thêm lực tay.

"Á, anh Thiên, thật thoải mái, dùng thêm chút sức, anh Thiên..."

Nhìn biểu cảm dâm dăng của Vương San San, ánh mắt Tần Thiên rất tinh táo, lúc này trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện khuôn mặt thanh khiết tựa như hoa sen kia.

Hắn đột nhiên dùng sức, giọng nói của Vương San San càng trở nên kích động.

Trong một thị trấn nhỏ, một đám người một mình đứng ngoài xe. Ai cũng đều tiều tụy, nhưng đám người trong ô tô lại rất yên tĩnh. Khoảng nửa giờ sau, một người đàn ông đi ra từ nhà dân, hắn nói: "Mọi người có thể vào được, tự mình tìm nơi nghỉ ngơi đi."

Hắn ta vừa nói xong, lúc này người trong ô tô mới đi xuống, đủ cả lùn cao gầy béo, còn có vài người lớn tuổi, còn lại đều là người trẻ tuổi hoặc người trung niên.

Nhưng đội ngũ này không có nhiều dị năng giả, có thì cấp bậc cũng không cao, thật không biết bọn họ từ chỗ nào tới, sao có thể đến được nơi này.

"Trước mặt là căn cứ thủ đô, hôm nay mọi người nghỉ ngơi ở đây một chút, ngày mai chúng ta có thể vào thành phố rồi."

Nghe hắn ta nói thế, sắc mặt mọi người đều vui sướng, tự tìm phòng ở, rồi tiến vào.

Ngay khi mọi người vào phòng, Bạch Nhục Oánh cũng đến trấn nhỏ này.

Trời đã tối sầm, cả ngày sử dụng thần thức, mệt mỏi không ít, đây đã là trấn nhỏ cuối cùng. Nếu ở đây không có, Bạch Nhục Oánh cũng không biết

Lưu Minh và Nguyên Ứng có thể đi đâu.

Lúc này, Nguyên Ứng đã trối Lưu Minh lại, anh khiêng Lưu Minh xuống tầng hầm dưới đất, trước đây là anh phát hiện ra. Nhưng trong đó ảm uớt, nên anh không muốn giam Lưu Minh bên trong, vừa khéo, anh lại nghe thấy tiếng xe. Biết có người tới đây nghỉ ngơi, anh sợ bộ dạng của Lưu Minh bị người khác phát hiện. Không còn cách nào khác chỉ có thể đưa Lưu Minh xuống tầng hầm.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: NO 76

Editor: Mai Tuyết Vân

Tôi là một linh hồn lang thang trên nhân gian, rất cô độc không người bầu bạn, cũng chưa từng gặp qua thứ gì như tôi. Tôi không biết mình là ai, lại càng không biết mình đã sống bao nhiêu năm. Nhưng tôi có thể chắc chắn mình có ý thức.

Có thể quyết định được bản thân mình sẽ đi đâu, tôi có thể bay, nhưng tôi lại thích thả mình theo gió. Tôi thích cảm giác này, gió thổi đến đâu tôi sẽ bay đến đó, mãi cho đến hôm ấy, làn gió đưa tôi đến cạnh một cô bé.

Đây là một cô bé bị nuông chiều khiến người khác chán ghét, cô điều ngoa tùy hứng, tôi không thích cô. Nhưng tôi lại không rời đi, không biết vì sao đột nhiên tôi lại muốn biết cô sống thế nào.

Cô ấy có ba mẹ yêu thương, điều này khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ và ghen tị, vì tôi không có. Nhưng ba mẹ cô lại cưng chiều quá đáng, điều này khiến tôi không hài lòng. Cũng chẳng còn cách nào khác, đó là ba mẹ người ta. Cô bé đó luôn trưởng thành như vậy, mãi đến lễ hội gặp gỡ sinh viên đã làm thay đổi cả cuộc đời cô.

Tên cô là Bạch Nhục Oánh, từ nhỏ đến lớn đều là công chúa nhỏ trong nhà. Tính tình cô nóng nảy, đã sớm bị người nhà nuông chiều sinh hư. Vì thế mà đường nhân duyên của cô không tốt, cũng không có bạn bè.

Theo lý mà nói, nhân duyên không tốt lại không có bạn bè, thì làm sao có người gọi cô tham dự lễ gặp gỡ sinh viên được. Bởi vì ba cô có rất nhiều tiền, nên cô cũng sẽ được người khác chú ý. Vào ngày hôm đấy, cô quen biết người đàn ông làm thay đổi cuộc đời mình tên là Lý Hiền Nghiêu.

Bộ dạng Lý Hiền Nghiêu không tệ, tuy rằng không có gia thế hùng hậu sau lưng, nhưng hắn dựa vào hai bàn tay trắng tự mở một công ty, cuộc sống cũng không thiếu thốn. Đồng thời hắn lại rất dịu dàng, đối xử với Bạch Nhục Oánh xấu tính luôn rất nhã nhặn, không có chút nào sơ suất. Cho nên trái tim Bạch Nhục Oánh rất nhanh đã rơi vào tay hắn rồi.

Nhưng tôi lại không thích hắn, vì hắn mang đến cho tôi cảm giác lừa gạt. Nhưng bản thân chẳng qua chỉ là một người đứng xem, cuộc sống của người ta, người ta tự quyết định.

Không lâu sau, chứng minh cái nhìn của tôi là đúng, gã đàn ông này rất gian dối. Hắn tiếp cận Bạch Nhục Oánh, quan tâm cô, theo đuổi cô, chẳng qua vì tiền tài và địa vị của nhà họ Bạch. Ngay cả hai vị trưởng bối họ Bạch cũng nhận ra, đáng tiếc chỉ có mình Bạch Nhục Oánh là không biết gì.

Tiếp theo chính là tiết mục người nhà không đồng ý ta liền bỏ theo trai, nhìn đến đây thật sự tôi đã muốn rời đi. Chuyện như vậy, không biết bản thân tôi đã thấy bao nhiêu lần, cũng không có ý kiến.

Nhưng khi bản thân chuẩn bị thả mình theo gió, thì Bạch Nhục Oánh lại vì hắn mà cắt đứt quan hệ với người nhà. Nhìn bộ dạng thương con gái đến tận xương tủy đau lòng muốn chết của ông bà Bạch, trong lòng tôi rất tức giận. Được, Bạch Nhục Oánh, tôi không đi, tôi muốn nhìn xem, sau khi cô đi theo hắn sẽ có kết cục tốt đẹp nào.

Từ ngày đó trở về sau, tôi luôn đi theo cô, tâm tư ban đầu muốn chế giễu cô ấy, nhưng tôi thật không ngờ. Bạch Nhục Oánh lại yêu Lý Hiền Nghiêu như vậy, tình yêu thuần túy không pha tạp chất, khiến tôi không hiểu, tên Lý Hiền Nghiêu tốt như vậy sao?

Say này mới biết, từ nhỏ cô đã được nuông chiều, kiêu căng ương bướng, cả đời không có bạn bè. Mãi đến khi tốt nghiệp, mọi người đều không thích cô, nếu không phải vì nhà cô có tiền, có lẽ chẳng ai chịu gặp cô cả.

Cô kiêu ngạo, nhưng nội tâm cô lại rất cô đơn. Lần đầu tiên cô gặp được một người đàn ông bao dung toàn bộ tính xấu của cô. Hắn dịu dàng nuông chiều cô, cho nên cô rất quý trọng, đương nhiên điều này là nhờ vào kỹ thuật diễn xuất của Lý Hiền Nghiêu, có thể nói là vô cùng hoàn hảo.

Nhưng tôi cảm thấy Bạch Nhục Oánh là người ngu dốt, người đàn ông này rõ ràng là vì tiền nhà cô mới tốt với cô. Vậy mà Bạch Nhục Oánh lại không thấy, cô đơn độc đã lâu, cho dù có ba mẹ yêu thương vẫn rất cô đơn. Ba mẹ cô ngăn cản không được, cho nên trong mắt cô chỉ có người đàn ông dịu dàng và nhã nhặn kia. Cô yêu hắn đến tận xương tủy, có thể nói là trong nhà chưa tỏ nhưng ngoài ngõ đã tường.

Qua mấy tháng tôi không nhớ rõ, chỉ biết thành phố nơi cô sống xảy ra động đất. Cô và mẹ con Lý Hiền Nghiêu may mắn thoát nạn. Sau khi ba người

bàn bạc, họ quyết định đi nhờ vả ba mẹ Bạch Nhược Oánh.

Bạch Nhược Oánh đối với Lý Hiền Nghiêu là thật lòng thật dạ, nhưng Lý Hiền Nghiêu với cô lại chần chừ. Không sai, bên ngoài hẳn còn có một người phụ nữ khác, hẳn đang nuông dưỡng cô ta, ngoại trừ cái đó, Lý Hiền Nghiêu là một kẻ bất lực. Lúc đó Bạch Nhược Oánh không biết, cô vẫn luôn cho rằng Lý Hiền Nghiêu không làm gì cô là vì yêu thương quý trọng cô sâu sắc.

Tôi đi theo bọn họ một đường bên ba, đi đến một trấn nhỏ, bọn họ ở nhờ nhà của gã mổ heo. Lúc nửa đêm, Lý Hiền Nghiêu phát bệnh, tình thế nguy cấp cô đi tìm thuốc cho người mình yêu, lại bị tên mổ heo kia chà đạp.

Sau khi xảy ra chuyện này, Bạch Nhược Oánh vô cùng đau lòng, nhưng Lý Hiền Nghiêu không ghét bỏ cô, càng thêm yêu thương cô. Điều này khiến cô lại không kiềm được yêu hắn sâu đậm, thật ra cô cũng không biết, mọi chuyện đều do Lý Hiền Nghiêu sắp xếp. Hắn đã sớm muốn lợi dụng bán cô đi, cô lại không biết, khi mình bị chà đạp, Lý Hiền Nghiêu mà cô yêu sâu sắc vừa ăn uống vừa trò chuyện với mẹ hắn.

Còn tôi tuy biết hết mọi thứ, nhưng không làm được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi thứ xảy ra.

Rời khỏi nhà tên mổ heo, Bạch Nhược Oánh toàn tâm toàn ý tin tưởng người yêu, cô cho rằng hắn sẽ báo thù cho cô. Nhưng cô không biết, tên mổ heo cũng không bị sao, mãi mãi nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Trên đường đi, Bạch Nhược Oánh vì chuyện này bị sốc nặng, tinh thần uể oải không khá lên được. Lý Hiền Nghiêu sợ Bạch Nhược Oánh gặp chuyện không may, phá nát kế hoạch của hắn, nên không đi nữa dừng lại ở một chỗ nghỉ ngơi. Hắn luôn luôn chăm sóc Bạch Nhược Oánh, cuối cùng Bạch Nhược Oánh hồi phục lại nhờ 'tình yêu' của hắn. Mọi người chuẩn bị tiếp tục lên đường, nhưng vào ngày đó, bầu trời lại có mưa sao băng.

Bạch Nhược Oánh và người cô yêu nhìn mưa sao băng trên bầu trời, bọn họ hứa nguyện với nhau, nói ra lời thề tốt đẹp nhất trên thế gian. Nhưng không ai biết, sau khi mưa sao băng qua đi, thế giới lại đón tai họa khủng khiếp chưa từng có.

Mưa sao băng qua đi, thời tiết thay đổi, sau đó có nhiều người phát sốt vào bệnh viện. Tất cả mọi người đều cho rằng đây là bệnh cảm thông thường, nhưng mọi người lại không biết đây là thứ sẽ khởi phát bệnh độc.

Hệ miễn dịch mỗi người không giống nhau, cho nên việc cảm nhiễm bệnh độc này có người không sao, chỉ phát sốt rồi hôn mê, sau đó từ từ tỉnh lại. Nhưng mọi người không thể vì bệnh nhân tỉnh lại mà vui vẻ, vì sau khi bệnh nhân tỉnh lại trong một giờ sẽ xảy ra biến bị.

Mà người bị biến dị sau khi thức tỉnh, gặp ai cũng không nhớ, năm giác quan mất hết. Trực tiếp gặp người thì cắn, thấy máu thì uống, là quái vật ăn thịt người, hơn nữa mục tiêu của bọn chúng là con người.

Càng đáng sợ hơn, làm đám người mang bệnh độc bị cảm nhiễm này lại khỏe hơn con người, người bị cắn sau khoảng một giờ sẽ hoàn toàn bị lây bệnh, trở thành một trong số chúng.

Tình hình này tôi đã từng xem qua ở rạp chiếu phim nào đó, không hoàn toàn giống nhau. Nhưng cơ bản cũng na ná, cho nên mọi người đều gọi bọn chúng là zombie.

Tất nhiên, còn có hơn 20% nhân loại sau khi bị cảm nhiễm có sức đề kháng, dùng bệnh độc biến dị, khiến bản thân có những năng lực phi tự nhiên, mọi người gọi họ là dị năng giả.

Tai họa toàn cầu, đám người bị nhiễm bệnh độc biến dị, cả quá trình chỉ diễn ra trong vòng vài ngày ngắn ngủi. Nhưng phần lớn nhân loại đều chưa từng gặp qua zombie, sự sợ hãi khiến bọn họ không thể chống đỡ. Rất nhanh thành phố xô bồ trong chớp mắt đã rơi vào tay zombie, trở thành một đồng đồ nát.

Sau mặt thế, đồ ăn nước uống đều trở thành những thứ xa xỉ, tôi vẫn luôn theo Bạch Nhược Oánh. Thật không ngờ, Bạch Nhược Oánh vì Lý Hiền Nghiêu bán đứng cơ thể mình. Nhìn thấy cảnh này tôi sợ hãi người, tôi thật sự muốn bỏ đầu cô ra để xem bên trong chứa thứ gì, nhưng tôi không làm được.

Tôi rất muốn mắng là đồ ngu ngốc, tôi rất muốn hỏi cô. Vì sao lại yêu Lý Hiền Nghiêu đến hèn mọn như vậy, hạ thấp bản thân như vậy, sao không vì bản thân mình, nhưng tôi không có cách nào nói với cô.

Tôi thật sự muốn bỏ đi cho xong, nhưng không hiểu sao trong lòng tôi vẫn có cảm xúc không thể nói nên lời, không thể rời đi.

Dần dần tôi phát hiện, Bạch Nhược Oánh thức tỉnh dị năng, khoảnh khắc ấy không hiểu sao tôi lại rất vui vẻ. Cuối cùng cô không cần làm những chuyện như vậy rồi, nhưng cô vì sợ làm tổn thương lòng tự tôn của hắn. Bỏ qua cơ hội thăng cấp dị năng này, lúc đó tôi rất muốn hỏi, vì sao tình yêu của cô lại mù quáng như thế?

Chẳng lẽ vì sau khi cô bị chà đạp, Lý Hiền Nghiêu không vứt bỏ cô. Còn nữa là vì sau khi mặt thế đến, quái vật tràn lan khắp nơi, hẳn vẫn không bỏ cô sao?

Nhưng cô có biết suy nghĩ của hắn không, hắn đã sớm hiểu rõ lòng người sau mặt thế. Hắn giữ cô lại để đổi đồ ăn mà thôi, thật không ngờ cô lại coi đó là tình yêu, bản thân tự mình dâng hiến.

Lý Hiền Nghiêu thức tỉnh dị năng, hẳn không cần đến Bạch Nhược Oánh, cô cũng đã nhận ra, nhưng vì sao cô không rời đi? Còn phải đi theo hắn? Thấy hắn ngọt ngào với người khác, vì sao cô không buông tay?

Mãi đến khi Bạch Nhược Oánh đi đánh gãy hai chân, bị đẩy vào trong đàn zombie, không biết vì sao, tôi cũng vội vàng đi theo. Nhìn Bạch Nhược Oánh bị ăn thịt, trong ánh mắt tràn đầy hận ý.

Đột nhiên tôi nghĩ, nếu lịch sử có thể quay lại một lần nữa, Bạch Nhược Oánh sẽ không có kết cục như vậy. Sau đó, một cảm giác đau đơn xé tim truyền đến, đã bao lâu rồi tôi không cảm nhận được cảm giác rồi?

Vì sao lại đau như vậy, linh hồn cũng biết đau ư? Sau đó bóng tối bao phủ lấy tôi, khoảnh khắc ấy tôi chợt nhớ ra. Tôi cũng có tên, tên của tôi là Mặc Doãn Cuồng, tôi là một u hồn, đồng thời cũng là con trai của Ma vương Ma giới Mặc Kinh Vân, là Thái tử Ma giới.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: NO77

Editor: Mai Tuyết Vân

Không biết từ khi nào, Mặc Doãn Cuồng mở mắt ra, anh phát hiện bản thân không giống lúc trước, cũng không sờ được vào thân thể mình. Nhưng hoàn cảnh này khiến anh cảm thấy quen thuộc, vì sao lại quen thuộc chính anh cũng không biết. Anh chỉ nhớ mình ở Ma giới đã chết rất lâu về trước.

Không biết vì sao có ý thức, không hiểu sao lại cảm thấy nơi này rất quen thuộc. Anh luôn thả mình theo gió, mãi đến ngày hôm đó, mưa sao băng xuất hiện. Anh phát hiện bản thân dần thực thể hóa, cảm giác này khiến anh rất vui vẻ.

Nhưng trên thế giới lại xuất hiện một loại quái vật, chuyên đi ăn thịt người. So với ma vật cấp thấp nhất ở Ma giới còn không bằng, thân thể thối nát, tanh tưởi, lại còn ăn thịt người.

Mặc Doãn Cuồng rất ghét thứ thấp kém ấy, nhưng hắn phát hiện trong đầu bọn chúng có một thứ chứa năng lượng, mà năng lượng này lại có thể giúp được hắn.

Để chứng minh suy nghĩ ấy, hắn giết một con zombie cấp thấp, lấy thủy tinh thể trong đầu nó. Mãi như thế đến khi anh gặp một cô gái, cô gái này khiến anh có một cảm giác quen thuộc. Hơn nữa trên người cô ấy có thứ mà anh cần tìm.

Trần nhỏ gần căn cứ thủ đô, vì có đoàn người xa lạ đến, Nguyên Ứng nhìn vết thương của Lưu Minh ngày càng nặng. Sợ có chuyện không hay, không còn cách nào khác, Nguyên Ứng chỉ có thể đưa Lưu Minh đến tầng hầm.

Đêm đã dần khuya, Lưu Minh bị trói chặt, vẻ mặt càng ngày càng dữ tợn. Nước suối đã hết, thấy Lưu Minh sắp tỉnh lại, điều này khiến Nguyên Ứng không yên tâm.

Tiểu đội đến trần nhỏ, ngoại trừ vài dị năng giả, còn lại đều là người thường. Lúc trước, hình như vị đội trưởng dị năng phái ra hai dị năng giả gác đêm ở cửa. Còn những người khác đã an toàn nghỉ trong phòng. Nghĩ đến việc ngày mai vào được căn cứ thủ đô, nên bọn họ đều vui vẻ ngủ không yên.

Bạch Nhược Oánh đã đến trần nhỏ, đây là nơi cuối cùng cô tìm kiếm, trong lòng cô âm thầm cầu mong, hy vọng hai người này sẽ ở đây. Nếu không có thật sự không biết mình phải làm gì. Cô kiểm nên sự mệt mỏi, thả thần thức ra đã nhanh chóng nhìn thấy tiểu đội trong nhà dân. Bên trong cũng không có Lưu Minh và Nguyên Ứng, cô không để ý đến, là trực tiếp bỏ qua.

Đúng lúc này, một trận sóng tinh thần tiến về phía Bạch Nhược Oánh, đây là cái gì, zombie dị năng, còn là cấp bốn nữa?

Lưu Minh đã tỉnh lại, anh thoát được dây trói quanh người, đứng thẳng trước mặt Nguyên Ứng. Cơ thể xám ngoét không xảy ra tình trạng hư thối, nhưng đôi mắt lại biến thành màu xám.

Nhìn thấy Lưu Minh như vậy, Nguyên Ứng đau lòng muốn chết, trong ánh mắt của Lưu Minh không hề có anh. Nhưng Nguyên Ứng không hề sợ hãi hay chán ghét, anh chỉ hỏi hận và đau lòng. Lưu Minh vẫn đứng thẳng nhìn anh, không nhúc nhích.

Bất chợt, Lưu Minh há miệng gầm rú với Nguyên Ứng, khi Lưu Minh mở miệng Nguyên Ứng nhìn thấy những chiếc răng nhỏ đã biến thành sắc bén. Thật ra Nguyên Ứng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nếu Lưu Minh thật sự biến thành zombie, vậy anh và cậu ấy sẽ cùng nhau chết.

Nhưng tưởng tượng thì đẹp còn hiện thực thì tàn nhẫn. Nhìn Lưu Minh đã biến thành zombie, anh phát hiện mình không có cách nào ra tay.

Mọi người đều chưa đi ngủ, tiếng zombie gào thét đã khiến tiểu đội chú ý. Mọi người đều lo lắng đề phòng, vừa rồi nơi này không có zombie, đang xảy ra chuyện gì vậy. Bạch Nhược Oánh nghe tiếng thì nhìn lại, khi cô nhìn rõ zombie cấp bốn kia lại sợ ngây người. Đó chính là Lưu Minh, Bạch Nhược Oánh cảm thấy lửa giận tràn ngập cơ thể.

Nguyên Ứng nhìn Lưu Minh, anh đưa tay lên rồi bỏ xuống, cứ thế lặp đi lặp lại, bản thân không thể động thủ, một khi đã như vậy...Cứ để Lưu Minh giết

chết anh đi, sau đó Nguyên Ứng nhắm hai mắt lại.

Lưu Minh biến thành zombie nhìn Nguyên Ứng trước mặt, anh hít một hơi, con người thật thơm, anh rất muốn ăn. Nhưng không biết có phải do tác dụng của nước suối trong không gian của Bạch Nhược Oánh hay không, mà zombie đã phát triển trí tuệ. Trí lực của Lưu Minh so với zombie cấp bốn còn cao hơn.

Zombie Lưu Minh nhìn Nguyên Ứng, anh là ai vậy, hình như là đồ ăn, nhưng vì sao bản thân anh cảm thấy, có một cảm giác không muốn ăn anh ấy, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này zombie Lưu Minh cảm thấy bản thân rất phiền, nhưng thôi không ăn anh ấy. Bên ngoài còn nhiều đồ ăn để anh từ từ hưởng thụ. Suy nghĩ thế, Lưu Minh mừng rỡ, anh vung tay lên, một cái cột bằng đá phá nát cửa tầng hầm. Dùng sức nhảy lên, zombie Lưu Minh trực tiếp nhảy ra ngoài.

Bóng dáng Lưu Minh biến mất, Nguyên Ứng sốt ruột đuổi theo, sau đó anh cảm thấy một bóng dáng xuất hiện trước mặt mình: "Nhược Oánh!" Cuối cùng cũng thấy rõ người trước mặt, không ngờ là Bạch Nhược Oánh. Cô đã đến vậy có phải Lưu Minh đã được cứu rồi không.

"Trước hết bắt Lưu Minh trở về đã, trong nhà dân lúc trước có một tiểu đội đóng quân, bây giờ chúng ta qua đó." Bạch Nhược Oánh thấy Nguyên Ứng nghiêm túc nói.

"Được."

Nguyên Ứng đi theo Bạch Nhược Oánh về phía nhà dân kia.

"Á!" Một tiếng hét chói tai bất ngờ vang lên, Bạch Nhược Oánh và Nguyên Ứng nhìn nhau, nhanh chóng đi về phía nhà dân.

Lúc này, Lưu Minh đang ở trong nhà, nhìn người trước mặt, trong lòng Lưu Minh có một khát vọng ăn sạch. Nhưng trong đầu anh lại xuất hiện một giọng nói ngăn cản, điều này khiến anh rất bức mình.

Người trong nhà nhìn zombie, ôm nhau run rẩy, bao gồm cả tiểu đội trưởng. Hắn chưa bao giờ gặp phải zombie lợi hại như thế, nói thật ra đội ngũ của bọn họ cũng may mắn, một đường tới đây lại chưa từng gặp zombie cao cấp. Cho nên khi gặp zombie Lưu Minh, bọn họ cũng sợ ngây người, nhưng con zombie này không có ý muốn tấn công bọn họ.

Đúng lúc ấy, Bạch Nhược Oánh và Nguyên Ứng xuất hiện, làm bọn họ giật cả mình, nhưng khi bọn họ phát hiện đó là người, thì thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Nhược Oánh và Nguyên Ứng không để ý đến họ, bọn họ nhìn Lưu Minh, còn Lưu Minh lại dời sự chú ý lên người bọn họ. Lúc nhìn thấy Bạch Nhược Oánh, thế mà Lưu Minh lại nghiêng đầu nghi hoặc nhìn cô.

Hai người nhìn nhau gật đầu, vừa công kích vừa né tránh dẫn dụ Lưu Minh rời khỏi nhà dân. Nhìn ba cái bóng rời đi, người của tiểu đội nhẹ nhàng thở ra.

Ngày hôm sau trời còn tờ mờ sáng mọi người đã vội vã rời đi, tóm lại là sau khi xảy ra chuyện đêm qua, bọn họ bị kích động, cho nên lái xe thần tốc về phía cửa căn cứ, dọa đám lính canh cửa căn cứ giật cả mình.

Sau khi dẫn Lưu Minh rời khỏi, Bạch Nhược Oánh niệm một cái liên không thấy anh đâu. Nguyên Ứng linh ngạc nhìn cảnh này, lúc đó Bạch Nhược Oánh xoay người lại, nghiêm túc nhìn Nguyên Ứng: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đột nhiên bị đưa đến một nơi xa lạ, zombie Lưu Minh hoảng sợ. Nhưng ở đây lại khiến anh thoải mái, nên anh cũng không bất an nữa, đi đến suối Minh Nguyệt tò mò nhìn bên trong.

"Lưu Minh?" Lúc này phía sau lưng vang lên một giọng nói, Lưu Minh xoay người sang, nhìn thấy bộ dạng của anh thì kinh ngạc: "Zombie?"

Lưu Minh không hề cử động, anh cũng không biết Mặc Doãn Cuồng là ai, nếu lúc này anh còn tỉnh táo, nhất định anh sẽ nhận ra người này.

Bây giờ, Mặc Doãn Cuồng đã khôi phục toàn bộ trí nhớ, bao gồm cả kiếp trước. Lúc ấy, anh đã vô tình phát động pháp lực cuối cùng khiến Bạch Nhược Oánh sống lại, còn khiến bản thân anh vì thế mà hóa hình tái sinh.

Mặc Doãn Cuồng không biết đã xảy ra chuyện gì, bản thân ngủ say chưa bao lâu, sao Lưu Minh lại trở thành zombie rồi?

Bạch Nhược Oánh vô cùng đau đớn, trước nay luôn ở cạnh nhau, cô đã sớm coi anh như người nhà. Bây giờ anh lại trở thành zombie, sao cô không đau lòng.

Cô sẽ không bỏ rơi anh, nhất định phải dùng mọi cách cứu Lưu Minh. Nhưng làm sao để cứu anh đây? Bạch Nhược Oánh đột nhiên nhớ đến việc không gian của cô không thể chứa được nhân loại, nhưng zombie thì được ư?

Ý niệm cô vừa di chuyển, thật không ngờ Lưu Minh đã thật sự bị cô đưa vào không gian. Vì bỏ Lưu Minh vào không gian nên cô không cảm nhận được Mặc Doãn Cuồng đã tỉnh lại. Lúc này cô còn đang nhìn Nguyên Ứng, hỏi anh những chuyện đã xảy ra.

Chương 78: NO 78

Editor: Mai Tuyết Vân

Hồi Nguyên Ứng chuyện xảy ra sau khi cô rời đi, Bạch Nhược Oánh cau mày. Cô không ngờ Lynda lại là người của tiểu đội Phi Ưng, ấn tượng của cô với à, là một người đẹp Châu Âu. Cũng không ngờ Nguyên Ứng lại bị cô gái này và anh em của anh bán đứng, mới khiến Lưu Minh có bộ dạng này.

Trong ánh mắt của Nguyên Ứng nhìn cô, tràn ngập sự hối hận và áy náy.

Nhìn cảm xúc trong mắt Nguyên Ứng, chân mày cô vẫn không giãn ra: "Trước tiên chúng ta trở về căn cứ thủ đô. Sau khi các anh mất tích, người nhà đều vô cùng lo lắng. Chị Mai, Liễu Liễu mỗi ngày đều ra ngoài tìm các anh, tôi trở về còn chưa nhìn thấy các chị ấy.

Bây giờ đã tìm thấy người, phải trở về báo bình an. Còn chuyện Lưu Minh, tôi cũng không biết với tình hình hiện tại có thể cứu được cậu ấy không. Cho nên chúng ta không cần nói với họ việc đưa cậu ấy trở về. Chỉ nói là Lưu Minh bị zombie làm bị thương đã biến thành zombie, không biết kết cuộc ra sao."

Nói xong cô nhớ tới lúc trước bản thân đã giao cho Nguyên Ứng việc chăm sóc Lưu Minh. Nhưng hiện tại Lưu Minh như thế, khiến cô rất tức giận. Cô rất muốn mắng Nguyên Ứng, đội ngũ của anh thế nào mà khiến Lưu Minh như vậy.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng suy sụp như người sắp chết của anh. Haizz! Mấy ngày qua nhất định anh cũng không sống tốt. Nghĩ đến đây cô chỉ có thể thở dài: "Nguyên Ứng, trước khi tôi đi đã nói anh phải chăm sóc Lưu Minh. Bây giờ cậu ấy đã biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ, món nợ này tôi sẽ nhớ kỹ, về sau sẽ tính với anh. Nhưng người thao túng tiểu đội Phi Ưng kia, tôi nhất định sẽ không bỏ qua!"

Cô tái mặt nhìn lên trời, lúc này trong lòng cảm xúc phức tạp: "Đi, trở về căn cứ." Nói xong, Bạch Nhược Oánh vẫy tay, một cái xe hơi lập tức xuất hiện trước mắt hai người. Hai người lên xe, Bạch Nhược Oánh lái xe điên cuồng, chạy về phía căn cứ thủ đô.

Nguyên Ứng ngồi trong xe, nhớ tới lời Bạch Nhược Oánh nói, lại nghĩ đến Lưu Minh, ánh mắt tối sầm, thậm tự trách mình không quan tâm Lưu Minh chu đáo, mới hại anh ấy bị thương. Tuy rằng không biết Lưu Minh hiện tại ra sao, cũng không biết anh ở đâu. Nhưng nhìn dáng vẻ của cô, chắc Lưu Minh chưa hề rời đi.

Về phần tiểu đội Phi Ưng là do anh một tay thành lập. Không ngờ bọn họ lại phản bội mình, hừ, từ trước đến nay anh không phải người lương thiện, đã không là anh em vậy đừng trách anh tự tay phá hủy.

Hai người lái xe cấp tốc trở về căn cứ thủ đô, vừa đến nơi hai người không ngờ lại gặp những người trong nhà dân kia. Nhưng họ không để tâm, vì họ là người của căn cứ thủ đô, cho nên có thể thông qua văn bản xác nhận làm nhiệm vụ, trực tiếp vượt qua bài kiểm tra của cổng căn cứ. Sau khi vào thủ đô, Bạch Nhược Oánh mang theo Nguyên Ứng về nhà.

Khi Bạch Nhược Oánh và Nguyên Ứng trở về căn cứ thủ đô, tin tức này lập tức được nhiều người biết đến, bao gồm cả tiểu đội Phi Ưng.

"Cái gì, cậu nói Nguyên Ứng đã trở lại, còn Lưu Minh đâu?" Lúc này trong tổng bộ của tiểu đội Phi Ưng, nghe thấy thuộc hạ báo cáo, phó đội trưởng đội Phi Ưng cau mày hỏi.

Hắn nhớ Lynda đã nói với mình rằng, cả Lưu Minh và Nguyên Ứng đã bị zombie đánh trúng, vết thương đều đã thâm đen. Chắc chắn bọn họ sẽ biến thành zombie, nhưng bây giờ Nguyên Ứng đã trở lại, chẳng lẽ Lynda gạt hắn.

"Báo cáo phó đội trưởng, cũng không thấy Lưu Minh, chỉ có Nguyên Ứng và Bạch Nhược Oánh trở về cùng nhau." Người kia trả lời.

Nghe hắn gọi mình là phó đội trưởng, hắn ta cau mày, ừ một tiếng. Trong lòng hắn nghĩ, nếu Lưu Minh không cùng trở về, có lẽ đã bị biến thành zombie, còn Nguyên Ứng sao không biến thành zombie quách đi nhỉ, hừ! Nguyên Ứng đúng là ăn may, bị zombie cào trúng cũng không biến dị trở thành zombie.

Không biết hắn đang nghĩ cái gì, nhưng thuộc hạ thấy hắn khó chịu, lập tức sửa lại: "Đội trưởng, anh nói có phải chúng ta nên chuẩn bị chút không, phòng bị là nhất."

"Được." Nghe hắn ta sửa lời, phó đội trưởng cũng giãn chân mày ra.

"Không cần thiết, dù Nguyên Ứng có năng lực như thế nào, thì những thuộc hạ trung thành nhất của hắn đã bị tôi phái đi làm nhiệm vụ nguy hiểm nhất rồi. Mười phần là không trở về được, trong đội ngũ chỉ còn lại người của tôi và Lynda, các cậu sợ cái gì.

Chẳng lẽ các cậu sợ đám người Huyết Sắc, cậu cũng không nghĩ lại chỉ dựa vào vài người bọn họ. Ở đây chúng ta có bao nhiêu người, mặc dù ai cũng nói Bạch Nhược Oánh rất lợi hại. Nhưng hai tay còn khó đánh bốn địch, huống chi chúng ta có mấy trăm cánh tay. Còn nữa hình như các cậu đã quên, tôi là dị năng giả cấp bốn."

Phó đội trưởng chưa từng thấy thủ pháp của Bạch Nhược Oánh, trong suy nghĩ của hắn, một cô gái có thể lợi hại bao nhiêu. Bản thân hắn là dị năng giả cấp bốn, chẳng lẽ còn sợ Bạch Nhược Oánh sao?

Nghe hắn nói thế, nhìn bộ dạng tràn đầy tự tin của hắn, thuộc hạ cũng yên tâm.

"Đúng rồi, Lynda đâu?" Phó đội trưởng hỏi, lúc này đột nhiên hắn nhớ ra, từ đêm qua hình như hắn đã không nhìn thấy Lynda, cô ta đã đi đâu?

Lúc này, trong nhà của Tần Thiên, một cô gái xinh đẹp nằm dưới thân một người đàn ông to lớn.

"Hu hu, đau." Bị dị vật bất ngờ xâm nhập, cơ thể chưa bao giờ tiếp nhận thứ gì như thế, bất giác cứng ngắc.

Tần Thiên đột nhiên dừng lại, hắn cuối đầu nhìn cô gái nước ngoài, cô ta chính là Lynda, không ngờ cô ta còn là xử nữ.

Dần dần cảm nhận được Lynda thả lỏng, Tần Thiên bắt đầu động tác.

Đây là loại phụ nữ bình thường không có dị năng, không chỉ sống tốt ở mặt thể, ngay cả mạch máu tài vụ của tiểu đội Phi Ưng đều nắm trong tay, đồng thời cô ta còn là xử nữ. Ha ha, xem ra đây cũng là một cô gái lợi hại, nhớ tới là Lynda đến trước hợp tác với hắn, giúp cô ta thu phục tiểu đội Phi Ưng. Còn bản thân cũng đã thỏa mãn cô ta, nghĩ đến đây, ánh mắt Tần Thiên trầm xuống.

Nằm dưới người Tần Thiên, chịu đựng cơn đau từ thân thể, Lynda bất giác cau mày. Cô biết từ ngày đẩy Lư Minh vào đàn zombie, nhìn thấy ánh mắt của Nguyên Ưng, cô hiểu mình không còn đường lui. Lừa phó đội trưởng nói với hắn cả hai đều bị zombie làm bị thương, chỉ là kế sách tạm thời. Nếu Nguyên Ưng trở về, sau đó cô ta sẽ bị vạch trần, nghĩ đến đây cô ta muốn tìm một chỗ dựa vững chắc cho bản thân.

Nhìn người đàn ông trên người, nghĩ tới người đàn ông anh tuấn kia, trong lòng Lynda hồi hận. Còn nhớ khi mặt thể chưa lâu, quái vật tràn ngập thế giới, bản thân vô cùng sợ hãi, cho rằng mình sẽ chết. Nhưng cô lại gặp được Nguyên Ưng, khi anh cứu cô, từ lúc đó cô cũng bắt đầu thích anh.

Nhưng cô cũng biết, sau khi Nguyên Ưng cứu cô vốn muốn trở về căn cứ rồi sẽ mặc kệ cô. Cô không có dị năng, nhưng cô cũng không muốn bị Nguyên Ưng ném đi như vậy. Cho nên cô liều mạng chứng tỏ, cuối cùng biểu hiện của cô được công nhận, nên được giữ lại.

Khi đó cô vô cùng vui vẻ, cho nên khi cô thổ lộ với Nguyên Ưng, thật không ngờ anh lại từ chối, cô cũng không biết vì sao. Nhan sắc, đáng người, tuyệt đối không thể chê, vì sao Nguyên Ưng lại từ chối cô? Cô không rõ, chẳng lẽ vì cô không có dị năng sao.

Nghĩ đến đây, trong mắt Lynda thoáng qua một tia đau đớn. Cảm giác đau này không giống nỗi đau thân thể, nhìn người đàn ông trên người. Tần Thiên, đội trưởng tiểu đội Lôi Điện, là tiểu đội lớn nhất trong căn cứ thủ đô. Hắn rất anh tuấn, cũng rất có dã tâm, theo cách đối nhân xử thế của hắn, cô chỉ biết dã tâm của hắn rất lớn.

Điều kiện của cô hấp dẫn như vậy có thể khiến hắn chú ý. Nên cô mới đến đây, không chỉ dâng hết toàn bộ gia sản, mà còn thân thể của mình. Nhưng không còn cách nào khác, chỉ hận thì hận bản thân không có năng lực nào khác, cũng không phải dị năng giả.

Cảm giác vật kia đang ra vào trong cơ thể, suy nghĩ của Lynda lại bay đi.

Nhớ tới việc Nguyên Ưng từ chối cô, anh cũng không nói thêm gì, nhìn người đàn ông yên lặng này, cô còn tưởng là do mình không có dị năng, nên anh mới không thích cô. Nếu như vậy cô sẽ nghĩ mọi biện pháp để có dị năng, khi đó trong lòng cô chỉ có Nguyên Ưng, cô cũng không biết hóa ra phó đội trưởng tiểu đội Phi Ưng luôn thích cô.

Từ ngày đó trở đi, đối với công việc Lynda lại càng nghiêm túc cần mẫn, cô biết chuyện dị năng này không thể một sớm một chiều. Dù không có dị năng, cô cũng muốn đề Nguyên Ưng kính trọng bản thân vài phần. Cho nên cô đã nhanh chóng nắm được trong tay quyền lực tài vụ của tiểu đội Phi Ưng. Nguyên Ưng cũng chưa từng thiếu lời khen dành cho cô.

Hơn nữa bên cạnh Nguyên Ưng cũng không xuất hiện người phụ nữ nào khác, cô cho rằng cuối cùng mình có thể thổ lộ với hắn lần nữa. Nhưng cô không ngờ, Nguyên Ưng lại nảy sinh hứng thú với một thiếu niên. Nhìn ánh mắt của Nguyên Ưng với thiếu niên ấy, cô mới phát hiện mình sai rồi. Hóa ra Nguyên Ưng là một người đồng tính, bản thân cô lại yêu sâu đậm một người đồng tính.

Không lâu sau, Nguyên Ưng mang theo vài thân tín và rất nhiều dị năng giả của căn cứ đi làm nhiệm vụ. Đàn ông đều thích quyền lực, nếu cô thu mua người của tiểu đội Phi Ưng. Đến khi anh trở về, thấy tình hình như vậy, có phải chỉ có thể lựa chọn sánh đôi với cô hay không?

Đúng lúc này, cô lại phát hiện, hóa ra phó đội trưởng thích mình, đối với cô ta mà nói như hổ mọc thêm cánh. Cuối cùng, cô dự dồ mời chào thành công phó đội trưởng. Khiến hắn đứng cùng chiến tuyến với mình, vì trong đội ngũ cô rất được tôn trọng. Hơn nữa với địa vị của phó đội trưởng, cuối cùng cô ta thành công nắm giữ tiểu đội Phi Ưng trong tay mình.

Khi Nguyên Ưng trở lại, anh lại tuyên bố trước mặt mọi người, Lư Minh chính là người bạn đời duy nhất kiếp này của anh, sao có thể chứ? Cuối cùng Lynda tức giận, khi Nguyên Ưng làm nhiệm vụ, yêu cầu dẫn cô theo, cô quyết tâm đẩy Lư Minh về phía zombie.

Cô biết bản thân có thể sống tốt, là vì có Nguyên Ưng và các anh em của anh. Thật ra cuộc sống như vậy có thể làm cô bằng lòng, nhưng ai biết cô lại đi yêu Nguyên Ưng, lòng ghen tỵ đã hủy đi cuộc sống của cô. Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, cô không có cách nào sửa chữa, chỉ có thể nghĩ cách khác. Tuy rằng phó đội thích cô, nhưng dù sao hắn cũng không phải nơi mình có thể dựa vào, cuối cùng ánh mắt của cô đặt lên người Tần Thiên.

P/s: Là con gái ai cũng có lòng ganh tỵ, nhưng đừng để lòng ganh tỵ làm mờ mắt, hại mình hại luôn người khác. Mỗi cô gái đều xứng đáng có cho riêng mình một người để yêu và được yêu. Đừng vì bất kỳ ai mà đau lòng rơi lệ hay tự hủy hoại bản tính thuần lương của mình như Lynda nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: NO 79

Editor: Mai Tuyết Vân

Dã tâm của Tần Thiên không nhỏ, trước giờ luôn tuyển dụng người giỏi, tiểu đội Lợi Điện của hắn cũng đã sớm trở thành tiểu đội dị năng đứng đầu căn cứ thủ đô. Nhưng Tần Thiên vẫn chưa thỏa mãn, hắn còn muốn nhiều hơn thế.

Nhìn cô gái dưới người, cô ta có thể giúp hắn, không chỉ phá hủy lực lượng của tiểu đội Phi Ưng, hơn nữa thời mạt thế khó gặp được đồ sạch sẽ như vậy, vì sao phải làm khó bản thân?

Đều nói đàn ông đều có trách nhiệm với lần đầu tiên, thật không ngờ bản thân hắn cũng như vậy. Nhưng cũng chỉ là chơi đùa mà thôi, nếu cô gái này thật sự có thể làm những điều kiện cô đã hứa. Bản thân hắn sẽ cho cô một chốn an thân, nếu cô có ý nghĩ gì không an phận, thì đừng trách hắn, Tần Thiên càng dùng sức.

Tuy rằng Lynda hối hận, nhưng trên thế giới này không có thuốc chữa được hối hận. Bây giờ cô chỉ có thể ôm lấy cây to Tần Thiên, cho dù hắn và Thiên Lăng Băng, đội trưởng tiểu đội Băng Linh đã đính hôn. Nhưng ở thời mạt thế này có người nào không ba vợ bốn bồ, huống chi Tần Thiên là đại đội trưởng.

Lúc này, Nguyên Ưng và Bạch Nhược Oánh đã trở về nhà, vừa vào cửa, đám người chị Mai cũng đã trở về. Nghe ông bà Bạch nói cô đã trở lại, sau khi cô về biết được tình hình của Lư Minh, lại ra ngoài tìm bọn họ.

Bốn người không đi ngay, mấy ngày nay bọn ba vất vả, nhưng họ cũng không vội nghỉ ngơi, đợi tin tức của Bạch Nhược Oánh đã tròn một đêm.

Bây giờ, Bạch Nhược Oánh đã trở về, người nhà ra đón từ sớm, tất cả đều vui vẻ. Đám người chị Mai nhìn thấy cô, nước mắt lưng tròng, bạn bè lâu ngày gặp lại, là chuyện đáng vui.

Bạch Nhược Oánh nhìn bọn họ, cũng thấy được an ủi, thật không ngờ bản thân rời đi chưa lâu, mà các cô đã thăng cấp. Nhưng khi mọi người phát hiện sau lưng Bạch Nhược Oánh chỉ có Nguyên Ưng mà không thấy Lư Minh, tất cả đều hoảng loạn.

"Tiểu Oánh, Lư Minh đâu?" Thấy sắc mặt con gái không tốt, lại nhìn điệu bộ tiểu tụy suy sụp của Nguyên Ưng, bà Bạch sốt ruột hỏi.

"Mẹ, chúng ta vào nhà rồi nói." Bạch Nhược Oánh thở dài, cùng người nhà vào phòng khách.

Thấy vẻ mặt Bạch Nhược Oánh nghiêm túc, mọi người đều theo cô vào phòng khách. Nhìn bộ dạng sốt ruột của mọi người, Bạch Nhược Oánh chịu đựng khổ sở trong lòng, kể lại một lượt lời của Nguyên Ưng, đồng thời cũng giấu việc Lư Minh bị cô đưa vào không gian.

"Cái gì, là người tiểu đội Phi Ưng, vậy Lư Minh đã thật sự biến thành zombie sao?" Liễu Liễu tức giận, vì chuyện của Lư Minh mà khiến mọi người mất đi niềm vui khi Bạch Nhược Oánh trở về.

"Đúng vậy, thật không ngờ, Lư Minh lại lập tức biến thành zombie cấp bốn, sau đó mất tích." Không biết bản thân có thể cứu Lư Minh được hay không, cho nên cô đành phải nói như vậy.

Mọi người nặng lòng, còn trong lòng Nguyên Ưng càng đau khổ khó chịu.

"Ba mẹ, chuyện của Lư Minh, con không thể bỏ qua như vậy, nhưng con cũng biết rõ mọi người vất vả lắm mới tìm được một chỗ ổn định. Nhưng chuyện đã xảy ra thế này, có khả năng con phải xin lỗi mọi người." Nói xong, Bạch Nhược Oánh cúi đầu, cô đã từng nghĩ sẽ bảo vệ tốt người nhà, nhưng mà...

Người nhà họ Bạch vừa nhìn đã biết Nhược Oánh muốn nói gì, bọn họ gật đầu: "Tiểu Oánh, chúng ta biết con muốn nói gì, không sao cả, không cần lo lắng. Chúng ta đã sớm coi đứa nhỏ Lư Minh như con của mình. Con cái có chuyện, làm sao chúng ta có thể khoanh tay đứng nhìn được." Ông Bạch nói.

Bạch Nhược Oánh mỉm cười, còn Nguyên Ưng thì cảm động không biết phải nói gì cho phải.

"Cảm ơn ba." Bạch Nhược Oánh xoay người nhìn đám người Liễu Liễu.

"Chị Mai, Liễu Liễu, Tiểu Hoa, Tiểu Anh, các cô không giống chúng tôi, tuy đều là do tôi đưa mọi người tới. Nhưng tôi cũng không thể quyết định vận mệnh của các cô, tôi nghĩ chúng tôi sắp phải rời khỏi đây. Chuyện của Lư Minh tôi không thể không quản, tôi cũng biết rõ, quy định căn cứ thủ đô có nói, dĩ năng giả không thể sinh sự giết người, nếu không sẽ bị đuổi khỏi thành phố. Nhưng thủ của Lư Minh tôi không thể không báo, cho nên." Nói xong, cô lại nhìn bốn người họ, "Mọi người chắc đã hiểu ý tôi, tôi cũng không khó xử mọi người, nếu ai muốn rời đi, cứ đi là được tôi sẽ không trách."

Liễu Liễu cau mày lại: "A Oánh, cô đừng nói như vậy, tuy rằng chúng tôi quen Lư Minh trẻ hơn. Nhưng chúng tôi cũng là bạn tốt, làm sao chúng tôi có thể rời đi lúc này. Hơn nữa căn cứ thủ đô cũng không phải tốt nhất, chúng ta có thể đi căn cứ khác. Trên thế giới này không chỉ có mỗi căn cứ thủ đô, nghe nói các căn cứ khác bây giờ cũng tiện nghi lắm, em nói có đúng không chị Mai?" Liễu Liễu nói xong nhìn về phía chị Mai.

Chị Mai đột nhiên do dự, cuối cùng cô gật đầu: "Đúng vậy, Liễu Liễu nói rất đúng, A Oánh, chúng tôi không đi."

Tuy thấy chị Mai do dự, Bạch Nhược Oánh có chút nghi hoặc, nhưng cô không để trong lòng, nhìn ánh mắt kiên định của bốn người, cô cảm kích gật đầu.

"Nguyên Ứng, việc hiểu biết người của tiểu đội Phi Ứng, vấn đề này chắc không làm khó được anh chứ?" Bạch Nhược Oánh nhìn về phía Nguyên Ứng.

Nguyên Ứng cười khò lắc đầu: "Nơi đó đã không còn là tiểu đội Phi Ứng tôi biết nữa."

Tất cả mọi người đều không nói gì, Bạch Nhược Oánh đứng cạnh cửa sổ, im lặng nhìn bầu trời sáng chói: "Vậy cũng chẳng sao, tôi tin rằng tin tức chúng ta trở về, đã sớm bị chúng biết được. Một khi đã như vậy, mọi người cũng không cần lên lút, muốn làm gì thì làm công khai vào. Đội thời cơ đến, chúng ta sẽ trực tiếp cho bọn chúng một đòn công kích phủ đầu." Trong mắt Bạch Nhược Oánh thoáng qua ý lạnh.

Bạch Nhược Oánh và mọi người cất đồ ăn vào trong xe, phần lớn đều cho vào không gian của bà Bạch. Sau khi mấy người Liễu Liễu đến đây không lâu, đã biết việc bà Bạch thức tỉnh dĩ năng không gian, cho nên cũng không nói gì thêm.

Sau khi thu dọn xong, mọi người đều tranh thủ đi sửa soạn hành lý cá nhân. Vào lúc này, chị Mai chợt thất thần, nhìn thấy cô như vậy, Liễu Liễu tưởng rằng chị Mai bị bệnh: "Chị Mai, chị làm sao vậy, cơ thể không ổn ư?" Liễu Liễu lo lắng hỏi.

Nghe Liễu Liễu hỏi, chị Mai mỉm cười, lắc đầu: "Chị không sao."

Thấy chị Mai cười nói không sao, Liễu Liễu mới có thể an tâm.

Mọi người ngồi trong phòng khách, tâm tình ông bà Bạch, ông Hình đều không tốt, còn Nguyên Ứng cũng ngồi ở một bên, trong lòng anh rất muốn biết tình hình hiện tại của Lư Minh, nhưng bây giờ anh không có cách nào hỏi Bạch Nhược Oánh được.

Bạch Nhược Oánh hít một hơi sâu: "Ba, bác, mọi người đừng đau lòng, thuyền tới đâu cầu tự nhiên thẳng. Mọi thứ đều chưa thể biết chắc, bây giờ mọi người hãy kể con nghe tình hình căn cứ thủ đô một chút đi."

Ông Bạch và ông Hình mới khôi phục tinh thần, từ tốn kể cho cô nghe những chuyện xảy ra sau khi cô rời đi.

Hóa ra, sau khi Bạch Nhược Oánh đi rồi, trong căn cứ thủ đô lại xảy ra rất nhiều chuyện bất ngờ. Tần Thiên và Thiện Lăng Băng đính hôn, còn người được quân đội mang về là Hàn Tinh Nhi.

Trở thành người của anh trai Thiện Lăng Băng là Thiện Lăng Dương, cũng là con trai của Thiện tướng quân. Không biết thế nào Phương Di luôn đi theo bên cạnh Tần Thiên lại mất tích. Đồng thời Vương San San lại có dĩ năng chữa lành.

Hóa ra, thái độ của Tần Thiên luôn dịu dàng với Phương Di, Hàn Tinh Nhi cũng có dĩ năng không gian, mà cô ta lại có ý với Tần Thiên. Cho nên Phương Di sốt ruột, sợ Tần Thiên lựa chọn Hàn Tinh Nhi, vì thế cô ta chuốc thuốc Tần Thiên, muốn làm hấn ta xx với mình, để mọi người đều biết.

Như thế thì dù Tần Thiên không thích cô ta, vì danh dự cũng không thể vứt cô ta được. Thật không ngờ, kế hoạch của cô ta bị Thiện Lăng Băng phá hủy. Tần Thiên không trở thành người của cô ta còn không nói, còn làm chuyện có lợi cho Thiện Lăng Băng.

Chuyện của hai người họ ai cũng biết, đương nhiên Thiện tướng quân cũng vậy. Ông ta tất nhiên không thể cho qua, vì thế để Tần Thiên và Thiện Lăng Băng đính hôn, bắt Phương Di đi, cũng vì thế mà biết Hàn Tinh Nhi.

Sau này, Hàn Tinh Nhi và Thiện Lăng Dương ở cùng nhau, còn Thiện Lăng Băng lại có thai ngoài ý muốn, ở nhà dưỡng thai. Tiểu đội Băng Linh cũng giao cho Tần Thiên, còn Phương Di lại biến mất.

Nghe đến đó, Bạch Nhược Oánh đột nhiên nhớ đến chuyện của mình, vào lúc đó hình như có người hại Tần Thiên, mà người giải thuốc cho hấn lại là cô, nhưng thời gian và địa điểm không hề thay đổi.

Bạch Nhược Oánh lắc đầu, quỹ đạo thế giới cũng vì cô sống lại mà thay đổi, phát sinh ra chuyện như vậy không có gì ngạc nhiên. Nhưng nói như thế lớn mạnh nhất căn cứ hiện giờ chính là tiểu đội của Tần Thiên. Đã mạnh nay càng thêm mạnh, nhìn thấy tình cảnh này những đội khác có thái độ gì?

Cô trở về phòng mình, suy nghĩ những chuyện kia. Nơi nào có người nơi đó có phân tranh, Tần Thiên có được tiểu đội lớn mạnh nhất thủ đô, cho dù hấn không cưới Thiện Lăng Băng, thì căn cứ cũng không dám xử tệ với hấn.

Thật không ngờ, Tàn Thiên lại dính hôn với Thiện Lăng Băng, còn xác nhập cả tiểu đội Băng Linh, xem ra dã tâm của hắn không nhỏ. Lúc này trời còn chưa tối, một mình Bạch Nhưộc Oánh trong phòng bất ngờ cảm nhận được một luồng giao động quen thuộc trong không gian của mình, cô mừng rỡ trong lòng: "Mặc Doãn Cuồng, Mặc Doãn Cuồng?" Cô cảm giác được anh đã tỉnh lại.

Lập tức tiến vào không gian, lúc này chỉ thấy một người áo đen đứng cạnh suối Minh Nguyệt. Tuy rằng vẻ mặt lạnh lùng vẫn như cũ, nhưng bên trong ánh mắt của anh tràn ngập ý cười dịu dàng.

"Mặc Doãn Cuồng!" Bạch Nhưộc Oánh hô to rồi chạy về phía Mặc Doãn Cuồng, nước mắt rơi theo từng bước chân: "Cuối cùng anh đã trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: NO 80

Editor: Mai Tuyết Vân

Chạm vào cơ thể mềm mại, Mặc Doãn Cuồng ôm chặt lấy Bạch Nhưộc Oánh: "Đúng vậy, anh đã trở về, cuối cùng anh đã trở về."

Hai người cứ ôm chặt lấy nhau, giống như muốn hòa tan đối phương vào thân thể mình. Mãi một lúc sau, họ mới buông nhau ra, lúc này Bạch Nhưộc Oánh nhớ đến Luru Minh: "Đúng rồi, Doãn Cuồng, khi anh tỉnh lại có thấy Luru Minh không?"

Mặc Doãn Cuồng nghi hoặc nhìn cô một cái: "Có thấy, nhưng sao Luru Minh lại biến thành zombie vậy, bây giờ cậu ta đang ở cung điện Hồng Liên của anh?"

Bạch Nhưộc Oánh vui mừng ngạc nhiên: "Doãn Cuồng, ý của anh có phải là anh có thể cứu Luru Minh không?"

Nhìn đôi mắt tràn ngập hy vọng của Bạch Nhưộc Oánh, Mặc Doãn Cuồng gật đầu, không sai, anh có thể cứu Luru Minh. Vì trước đó Luru Minh đã uống nước suối Minh Nguyệt, nên với anh việc cứu anh ấy không khó.

"Thật tốt quá, vậy thì mọi người không cần lo lắng nữa." Bạch Nhưộc Oánh vui vẻ lau nước mắt.

Mặc Doãn Cuồng đau lòng ôm cô vào lòng: "Nhưộc Oánh, anh rất nhớ em."

Bạch Nhưộc Oánh lập tức đỏ mặt, đồng thời trong lòng cô cảm thấy ngọt ngào, đáp lại tình cảm của Mặc Doãn Cuồng. Khi cô kể chuyện của Luru Minh cho Mặc Doãn Cuồng nghe, cô cũng hỏi Mặc Doãn Cuồng đã xảy ra chuyện gì.

Mặc Doãn Cuồng vuốt ve lọn tóc bên tai cô: "Ừ, chỗ Luru Minh không cần đến anh, nên anh có thể đi ra ngoài. Về phần chuyện của anh, chờ khi anh ra ngoài rồi, sẽ nói với em. Đợi đến khi em ra khỏi căn cứ, anh sẽ ra ngoài, nếu không việc anh trực tiếp xuất hiện trong căn cứ thủ đô sẽ dẫn đến phiền phức không cần thiết."

Bạch Nhưộc Oánh vui vẻ gật đầu: "Được, em đi chuẩn bị, chúng ta rời khỏi căn cứ trước." Nói xong, Bạch Nhưộc Oánh rời khỏi không gian, nói với người nhà một tiếng, ra khỏi cửa.

Mọi người cũng không biết cô chuẩn bị làm cái gì, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Bạch Nhưộc Oánh ra khỏi căn cứ, lúc này Mặc Doãn Cuồng mới từ không gian xuất hiện. Khi hai người trở về căn cứ, cô giới thiệu Mặc Doãn Cuồng với người nhà của mình, dùng thân phận bạn trai của cô trước mặt đám người Liễu Liễu.

Ông Bạch nhìn Mặc Doãn Cuồng, sau đó nhìn ông Hình, hai người gật đầu. Người đàn ông có thể sánh bằng lh không nhiều. Mà bà Bạch nhìn Mặc Doãn Cuồng, như mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hài lòng!

Trong lúc này, chỉ có Nguyên Ứng là vẻ mặt lạnh lùng, toàn bộ tâm tư đều đặt lên người Luru Minh, làm gì còn thời gian để ý Mặc Doãn Cuồng. Nhưng khi cô nói tin tức Luru Minh có thể cứu được cho Nguyên Ứng biết, ánh mắt anh lập tức lấp lánh, phần chân tình thật.

Ông Hình và ông Bạch ngồi trong phòng khách hỏi chuyện Mặc Doãn Cuồng, Bạch Nhưộc Oánh thì giúp mẹ nấu cơm trong bếp. Mặc Doãn Cuồng đã sống hai kiếp, tất nhiên biết phải ứng phó với hai người này ra sao. Nhìn hai vị trưởng bối xem ra rất hài lòng.

Cơm nấu xong, cả nhà ngồi ăn cơm, đúng lúc mọi người chuẩn bị nói đến việc phải đối phó tiểu đội Phi Ứng như thế nào, thì lại có khách không mời mà đến.

Khi cả nhà đang ăn cơm thì tiếng chuông cửa lại vang lên, Bạch Nhưộc Oánh vỗ vai bà Bạch đang chuẩn bị mở cửa, cô đứng dậy ra ngoài. Mở cửa ra, chính cô cũng không ngờ, người tới là Bạch Liên Công, sau lưng ông còn có ông cụ Bạch, Bạch Từ Kiêu, Bạch Từ Vũ, một nhà đều đông đủ, sao còn có thượng úy Ngô? Bọn họ tới đây làm gì?

"Tiểu Oánh." Nhìn thấy Bạch Nhực Oánh về mặt bình thản, Bạch Nhực Oánh xấu hổ lên tiếng.

Bạch Tử Vũ nhìn biệt thự của Bạch Nhực Oánh, trong lòng ghen tị, ông cụ Bạch cũng giống như vậy, trong lòng tức giận, còn nghĩ rằng cả nhà họ sống không tốt, thật không ngờ còn đầy đủ thế này. Lại ở căn cứ thủ đô, tốt lắm, bản thân an nhàn, cứ tưởng rằng căn cứ sẽ quan tâm cả nhà ông ta, nhưng ngay cả thường dân cũng không bằng. Hừ nhìn hoàn cảnh ở đây rất tốt, ông cụ Bạch nâng đầu lên: "Ba mày đâu?"

Không để ý đến ông cụ bộ dạng hống hách, Bạch Nhực Oánh nhìn về phía hai người kia: "Thượng úy Ngô, trung úy Bạch, không biết hôm nay hai vị đến đây là có ý gì?"

Người nhà cô thấy cô còn chưa trở về, đều đi ra ngoài. Khi ông Bạch nhìn thấy người ngoài cửa, lập tức kích động không nói nên lời. Nước mắt lưng trong, vất vả lắm mới tìm lại được giọng nói: "Ba, anh hai!"

Nghe ba gọi, Bạch Nhực Oánh xoay người, ấn tượng của cô với người nhà họ Bạch không tốt. Nhưng trong lòng ba cô, cô biết ông vẫn luôn có tình cảm với họ. Bây giờ, bản thân không cần nói gì thêm, có một số việc, tự mình chứng kiến còn hơn cả người khác nói ra.

"Chú ba, em, em khỏe không?" Bạch Liên Công nhìn em trai mình, sau nhiều năm không gặp, không nghĩ sẽ được gặp lại, nghĩ đến đến ông cũng nước mắt lưng tròng.

"Khỏe, khỏe, anh hai, anh thì sao, khỏe không, đúng rồi, chú út đâu?" Nhìn mấy người ngoài cửa, ông Bạch phát hiện trong bọn họ không có em út của mình, ông nhìn về phía anh trai.

"Chú út nó." Nghe câu hỏi của ông, Bạch Liên Công nghẹn ngào không nói ra lời.

Thấy vẻ mặt của ông ấy, ông Bạch lập tức hiểu rõ, chắc chắn chú út đã xảy ra chuyện, ông cũng không hỏi nữa.

"Hừ, để chúng ta đứng ngoài cửa, lễ đón khách nhà các người đúng là không có phép tắc!" Lúc này, một giọng nói phá cảnh vang lên, tất nhiên là ông cụ Bạch. Ông ta nhìn ba cô đang nước mắt dâng trào, chẳng những không có chút cảm động, còn có vẻ không hài lòng.

Lời ông ta nói, Bạch Nhực Oánh đều không để ý, nhưng nói ba cô không có phép tắc, không có phép tắc, cũng là do ông dạy! Hừ! Còn ông bà Bạch xấu hổ mời mọi người vào nhà.

Thấy trong phòng cách có hai người đàn ông, những người này đều sừng sốt, nhất là Bạch Tử Vũ. Hai người này bộ dạng đều xuất sắc không thua gì thượng úy Ngô, nhất thời hai mắt sáng rực.

Mặc Doãn Cuồng thấy Bạch Nhực Oánh liền đi tới, đứng bên cạnh cô, Bạch Nhực Oánh mỉm cười với anh. Thấy cảnh này, trong mắt thượng úy Ngô lóe lên một tia mắt mát, còn trong mắt Bạch Tử Vũ là sự ghen tị sâu sắc.

"À, đúng rồi Tiểu Oánh, con tới đây, ba giới thiệu cho con biết, đây là ông nội của con, còn không mau gọi ông nội, còn đây là..." Ông Bạch còn chưa nói xong, Bạch Nhực Oánh đã ngắt lời ông Bạch.

"Ba không cần phải giới thiệu, con đã gặp họ rồi, hơn nữa ba đừng bảo con gọi ông cụ kia là ông nội, cũng phải xem người ta có muốn nhận ba không đã, ba cũng không nên tự mình đa tình!" Bạch Nhực Oánh mĩa mai.

Ông Bạch nghe chột định thần, con gái của mình ông hiểu rõ, từ khi tận thế đến con gái đã trưởng thành rất nhiều, đồng thời càng ít nói hơn, chút nóng tính cũng không có, nhưng hôm nay ông Bạch lại có cảm giác, có chút không đúng nhỉ?

"Nghe đi, nghe đi, đây là con gái ngoan được dạy dỗ tốt của mấy người đó, đúng là mất dạy, loại mẹ như thế nào thì sẽ dạy ra con gái như thế, đã sớm nói rồi, không muốn để mày và cô ta kết hôn, xem đi, xem đi, đúng là chưa từng gặp qua chuyện này, tức điên mà." Ông cụ Bạch tức giận hét lên.

Cuối cùng, ông Bạch mới phản ứng lại, từ trong niềm vui tỉnh lại, ông nhớ lại người nhà mình lúc trước, giờ phút này cảm xúc của ông đã bình thường.

Nghe ba mình nói, trong lòng Bạch Liên Công rất xấu hổ, lại nhìn ba mình, nhưng ông ta nào để ý đến ông.

"Tao nói người một nhà bọn mày, sao lại như cộc gỗ vậy? Chúng tao đến lâu như vậy, cũng không thấy bọn mày pha trà, rót nước, sao thế, muốn bọn tao chết khát à!" Ông cụ Bạch lại tiếp tục hét lên.

Tuy trong lòng bà Bạch không vui, nhưng vẫn đi vào trong bếp rót nước, còn trà thì không có.

Ông Bạch đã không còn sự vui vẻ ban đầu, nhưng dù sao cũng là ba mình, ông nhìn anh hai vẫn luôn đối xử với ông không tệ: "Đúng rồi, anh hai, mọi người từ đâu đến?"

Bạch Liên Công trò chuyện cùng ông Bạch, còn ông cụ uống nước phát hiện chỉ có nước không có trà, nhất thời tức giận phun ra, nhìn thấy ông ta như vậy, mỗi người một tâm tư.

Bà Bạch từ lâu đã không chịu nổi, lập tức trốn vào phòng bếp thu dọn, còn Bạch Nhực Oánh và Mặc Doãn Cuồng thì ra ngoài. Nguyên Ứng cũng trở về phòng, nghĩ cách làm thế nào đối phó tiểu đội Phi Ứng. Mục đích của thượng úy Ngô đến là để gặp Bạch Nhực Oánh, nhưng cô đã rời đi, hẳn cũng không muốn ở lại. Cho nên hẳn ta cũng ra về, thấy hẳn đi, Bạch Tử Vũ cũng rời theo. Lúc này trong nhà chỉ còn ông Bạch và ông Hình đối phó với

những người khác.

Đi cùng Mặc Doãn Cuồng, Bạch Nhược Oánh rất hưởng thụ, khi hai người ở riêng, cô ôm lấy cánh tay Mặc Doãn Cuồng, không thèm để ý đến những người khác. Cô đưa Mặc Doãn Cuồng đến một căn biệt thự khác, nơi này là cô thuê vội cho nhóm chị em chị Mai dùng.

Hiện tại người nhà họ Bạch đến, không biết muốn cái gì, nhưng cô mặc kệ sẽ không thay đổi kế hoạch. Cho dù Luru Minh có được chữa khỏi, thì thù của anh, cô vẫn phải báo, nhưng có thể phải thay đổi cách làm.

Dù sao, thì tìm được một cái căn cứ không phải là chuyện dễ, lúc trước tức giận không nói, bây giờ tỉnh táo lại đột nhiên nhớ ra. Cô phát hiện thực vật bên ngoài đều biến dị, hơn nữa tuổi của ba mẹ đều đã cao, cứ mơ hồ mang họ ra bên ngoài, là một quyết định không chính xác.

Người của tiểu đội Phi Ưng có thể xử lý được, nhưng không cần dùng cách công khai, lúc trước bản thân cô đã quá xúc động rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Editor: Mai Tuyết Vân

Hai người đi đến một căn biệt thự khác, Bạch Nhược Oánh ấn chuông cửa, Liễu Liễu nghe thấy tiếng liền đi ra mở cửa. Nhìn thấy Bạch Nhược Oánh đi cùng một người đàn ông xa lạ, nhất thời sững sốt, rồi nhìn thấy thái độ của họ dường như rất thân mật.

Liễu Liễu nhìn Bạch Nhược Oánh, cười không có ý tốt: "A Oánh, ai vậy?"

Nhìn vẻ mặt của Liễu Liễu, Bạch Nhược Oánh bắt đầu đi lắc đầu: "Đây là Mặc Doãn Cuồng, bạn trai của tôi."

Sau đó Bạch Nhược Oánh chỉ vào Liễu Liễu: "Đây là Liễu Liễu, dì năng giả hệ hỏa." Nói xong ba người đi vào phòng khách.

Lúc này, mọi người đều đang thu dọn trong phòng, thấy Liễu Liễu lâu trở lên đều đi xuống, thấy Mặc Doãn Cuồng và Bạch Nhược Oánh thì đều sững sốt. Phản ứng không khác gì Liễu Liễu, Bạch Nhược Oánh lại giới thiệu Mặc Doãn Cuồng với bọn họ lần nữa.

"Lần này tôi và Doãn Cuồng tới đây là có chuyện muốn bàn bạc với mọi người, chuyện đã nói lúc trước, tôi nghĩ chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn."

Nghe cô nói thế, tất cả đều ngồi xuống.

"Tôi đột nhiên nhớ ra, vài ngày trước ở bên ngoài tôi phát hiện ngay cả thực vật cũng biến dị, nói như vậy, bây giờ chúng ta không nên đi ra ngoài, cho nên chuyện đối phó tiểu độ Phi Ưng, chúng ta cần phải tính lại." Bạch Nhược Oánh xin lỗi nói.

Mọi người không có ý khác, cũng chẳng còn cách nào, rồi khỏi thủ đô cũng được mà có cách khác để không rời khỏi cũng rất tốt. Cho nên mọi người cùng nhau thảo luận, sau đó tán gẫu chút chuyện, rồi Bạch Nhược Oánh và Mặc Doãn Cuồng tạm biệt.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của hai người, ánh mắt chị Mai chợt lóe sáng, cô nhìn hai người em của mình: "Chị đi ra ngoài một chút." Nói xong liền rời đi.

Chị Mai đã đi, Tiểu Hoa và Tiểu Anh không tỏ vẻ gì, nhưng trong ánh mắt của Liễu Liễu không tránh khỏi có sự nghi ngờ, gần đây sao cô có cảm giác chị Mai có chút kỳ lạ?

Bạch Nhược Oánh đi cùng Mặc Doãn Cuồng, lên tiếng hỏi: "Bây giờ anh có thể chút chuyện xưa của anh cho em được chưa?"

Mặc Doãn Cuồng dừng bước nhìn cô, hẳn biết Bạch Nhược Oánh muốn hỏi anh là cái gì, Mặc Doãn Cuồng gật đầu: "Có thể, nhưng mà khi anh nói, em không được nghi ngờ. Thật ra, anh là Thái tử Ma giới, sống ở thời thượng cổ."

Từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa, trên đời bàn đầu chỉ có Thần giới và Ma giới, lúc này lại có thêm Nhân giới, khiến Thần giới và Ma giới tách ra. Từ đây, Nhân giới và Thần giới không liên quan đến nhau, đường ai nấy đi. Nhưng vì một lần Đế quân Ma giới đi quá giới hạn, đã xảy ra tình cảnh biến hóa sau này.

Đế quân Ma giới tên là Mặc Liên, hẳn chính là hóa thân của Huyết Liên, nhận truyền thừa của Đế quân Ma giới tiền nhiệm trở thành Đế quân tân nhiệm. Mặc Liên trời sinh tính phong lưu, không thích trời buộc, trong một lần ra ngoài ngoạn du, hẳn đã bắt ngờ gặp được tiên nữ Thần giới, Băng Tịch.

Băng Tịch là tiên nữ đứng đầu chúng Tiên giới, xinh đẹp tuyệt trần, thoát tục thanh lệ giống như đoá u lan ở nơi sâu thẳm, được các Thần quân hết mực yêu quý. Nhưng khi Ma quân nhìn Băng Tịch lần đầu tiên đã sa vào lưới tình.

Hắn dụng tâm suy nghĩ cách theo đuổi Băng Tịch, còn tặng cho nàng một thành bảo kiếm Huyền Quang. Thanh bảo kiếm này không chỉ là thần binh lợi hại, đồng thời còn sở hữu một không gian, bên trong tràn ngập linh khí. Còn có suối Minh Nguyệt chữa bách bệnh trong nháy mắt.

Trước sự theo đuổi của Mặc Liên, Băng Tịch cũng dần dần yêu hắn, nhưng chính nàng lúc này cũng không biết thân phận thật sự của hắn. Càng không hề biết Mặc Liên đã sớm có Ma hậu, hơn nữa Ma hậu cũng đang mang thai.

Nhưng những điều đó cũng không thể ngăn Mặc Liên yêu Băng Tịch, hắn chỉ yêu mỹ nhân không cần giang sơn. Cho nên truyền đế vị cho đứa con còn chưa sinh ra, rồi khỏi Ma giới. Mặc Liên chuẩn bị mang theo Băng Tịch rời khỏi Thần giới, cùng đến Nhân giới sống một đời bình thường, chỉ mong được làm phu thê. Ngay khi hai người rời khỏi, cuối cùng Băng Tịch cũng lộ ra bộ mặt thật sự của nàng.

Băng Tịch lại thừa dịp Mặc Liên không đề phòng mà đánh hắn bị thương, hóa ra nàng đã sớm biết thân phận của hắn. Hơn nữa nàng cũng đã sớm có người mình yêu, nhưng người kia bị thương, cần phải dùng đến nội đan Ma Đế mới có thể cứu được. Mà Băng Tịch đến với Mặc Liên không ngoài mục đích nào khác, là vì muốn nội đan của hắn cứu người nàng yêu.

Ma đế biết được mục đích của Băng Tịch, vô cùng đau khổ, hắn không có cách nào tha thứ cho sự phản bội của Băng Tịch. Cuối cùng tình nguyện tự bạo, cũng không muốn đưa nội đan cho Băng Tịch, nhưng khi hắn tự bạo, bảo kiếm Huyền Quang hút thu nội đan của Ma đế.

Băng Tịch thấy thế lập tức cầm Huyền Quang đi luyện hóa, nhưng không ngờ trong khi luyện hóa, ngọc bội Huyết Liên được khám trên kiếm không cánh mà bay. Còn bảo kiếm lại luyện thành một thanh đao đen, bị một tiểu đồng trộm đi.

Sau khi Băng Tịch biết được rất giận dữ, nàng giết tiểu đồng, nhưng lại lạc mất thanh đao. Nàng đã biết hóa ra Mặc Liên còn một đứa con, Thái tử Ma giới, Mặc Doãn Cuồng, cũng sắp đăng cơ Ma đế. Như vậy thì nội đan của hắn cũng được, cho nên Băng Tịch thừa dịp Mặc Doãn Cuồng chưa trưởng thành, một mình đến Ma giới, muốn lấy đi nội đan của hắn.

Nhưng còn chưa kịp đợi nàng đến Ma giới, thì Ma giới đã xảy ra nội loạn, khi Mặc Doãn Cuồng bảo vệ mẫu thân mà bị giết, nhưng hồn phách của hắn không tiêu tán, mà biến thành du hồn bay về phía nhân gian.

Mặc Doãn Cuồng chậm rãi kể lại chuyện cũ, nhưng Bạch Nhược Oánh nghe câu chuyện của hắn lại mâu thuẫn với ký ức được Âm Huyết truyền thừa cho cô vậy? Bạch Nhược Oánh nghi hoặc nhìn Mặc Doãn Cuồng một chút: "Sao lại khác với ký ức truyền thừa của Âm Huyết thế?"

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của nàng, Bạch Nhược Oánh mỉm cười: "Thật ra đó là vì Băng Tịch đã thay đổi ký ức truyền thừa của Âm Huyết, trong ký ức kia bịa ra sự phụ gì đó, đều là dối trá."

"Cái gì? Bịa đặt dối trá sao." Bạch Nhược Oánh giật mình hỏi: "Vậy ngày hôm đó mấy người phụ nữa kia, bọn họ là ai?" Đột nhiên nhớ tới ngày Mặc Doãn Cuồng bị giết cô lại hỏi.

Biết cô nhắc đến ai, Mặc Doãn Cuồng nói: "Mấy người họ đều là đồ đệ của bà ta, bởi vì Ma đế Ma giới đều phải được nhận truyền thừa thì mới có thể kế vị, nhưng từ sau khi anh chết, vì anh chưa truyền thừa đế vị Ma đế cho ai nên không ai ngồi lâu được trên ngai vàng. Ma giới suy tàn, bọn họ cũng phát hiện ra vấn đề này nhưng tất cả đã muộn, từ đây Ma giới cũng không còn Ma đế nữa.

Người yêu của Băng Tịch cũng không còn cách để cứu sống, đồng thời Băng Tịch phát hiện anh còn chưa hồn phi phách tán, cho nên bà ta tiếp tục phái người tìm kiếm anh.

Mấy trăm năm trước, lúc Băng Tịch tìm thấy anh, phát hiện ra cho dù anh có hồn phách, cũng không có cách nào hình thành nội đan, mà người yêu bà ta đã chết, cho nên ả giận dữ, muốn đánh tiêu tán hồn anh. Tuy anh bị thương nhưng vẫn chạy trốn được, còn ả trong lòng phần hận chưa từng buông tha việc đuổi giết anh.

Thật ra khi phụ vương yêu Băng Tịch, đã sớm mang bản thể lưu lại trong không gian Huyền Quang, nhưng đã bị ả ẩn giấu, trừ khi Huyền Quang nhuộm đầy máu mới có thể triệu hồi đến, đây là điều Băng Tịch không biết.

Trong lúc vô ý em đã chiếm được Huyền Quang, đánh thức nó, đặt cho nó cái tên Âm Huyết, vì tình hình thế giới hiện nay, nên Âm Huyết mới được uống đủ máu để Huyết Liên xuất hiện trong không gian của em, còn anh cũng nhận được sự triệu hồi của Huyết Liên nên đến bên cạnh em, sau đó dần dần bị em hấp dẫn.

Mãi cho đến lần trước, đệ tử của ả tìm được anh, anh lại bị thương rồi hôn mê, thật không ngờ em lại vô tình chiếm được ngọc bội Huyết Liên, khối ngọc bội này được khám trên bảo kiếm Huyền Quang, cũng là nơi giấu nội đan của phụ vương anh, cho nên trong khoảng thời gian này, anh đã hấp thụ nội đan của phụ vương, còn đồng thời khôi phục thân thể."

Bạch Nhược Oánh nghe xong suy nghĩ, nhất định là trong họa được phúc, tất cả đều do cô may mắn có được, cô mang chuyện dây mây máu nói với Mặc Doãn Cuồng: "Còn chuyện dây mây máu này là thứ gì? Tình hình nhân loại bây giờ là thế nào?"

Mặc Doãn Cuồng sững sờ, sau khi nghe cô nói nội đan của dây mây máu đã bị cô hấp thụ hết, ánh mắt của anh lóe sáng, nhưng chỉ trong tích tắc, Bạch Nhược Oánh không nhìn thấy được, Mặc Doãn Cuồng nói tiếp: "Về dây mây máu, là do Băng Tịch mang đến Ma giới. ả vì cứu người yêu, dùng hết cách nhiều lần lui tới Ma giới nhưng thật không ngờ, dây mây máu của Thần giới khi nhiễm khi Ma giới lại biến thành dị vật, còn con người biến thành như vậy là do độc tố của dây mây máu gây ra."

Bạch Nhược Oánh cảm thấy trong đầu chợt lóe một linh quang, cô cảm thấy có chỗ không ổn, nhưng cũng không nghĩ ra chỗ nào không ổn. Còn linh

quang thì lập tức biến mất, cô không bắt được, nhưng thôi Bạch Nhược Oánh lắc đầu: "Có cách nào giải hết độc tố không?"

Bạch Nhược Oánh nghĩ nếu bệnh zombie này đến từ Ma giới, Mặc Doãn Cuồng thân là Đế tôn của Ma giới mới có thể hóa giải được tai họa này thôi.

"Chuyện này sao?" Mặc Doãn Cuồng đảo mắt, khó xử nói: "Độc tố sớm đã biến dị trong cơ thể con người, anh cũng không có cách giải hết, sở dĩ bệnh độc của Lưu Minh có thể trị hết là vì em đã cho cậu ta uống nước suối Minh Nguyệt trong thời gian dài, có như vậy anh mới có thể làm được, nhưng với người khác thì, haizz!" Nói tới đây, Mặc Doãn Cuồng cũng không nói thêm nữa.

Nhìn sắc mặt khó xử của hắn, Bạch Nhược Oánh không hỏi Mặc Doãn Cuồng nữa, sau khi hai người nói chuyện, ai cũng không lên tiếng, tâm tư khác nhau, đi về nhà. Nhưng cô bước vào nhà mình lại phát hiện người họ Bạch chưa ai rời đi, nhìn sắc trời đã tối dần lại nhìn người họ Bạch không ai có ý muốn đi, Bạch Nhược Oánh kinh ngạc, bọn họ còn muốn ở lại đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Editor: Mai Tuyết Vân

Nhìn con gái trở về, trong lòng ông Bạch có chút ngại ngùng ra đón, nhưng tình hình hiện tại, ông cũng không thể trực tiếp đuổi cả nhà họ Bạch ra đường được.

Không còn cách nào khác, ông bà Bạch đành phải nhường phòng của mình cho ông cụ Bạch, Bạch Vũ tự động lấy phòng của Bạch Nhược Oánh, Bạch Kiều và ba mình ở phòng Nguyên Ứng. Ông Bạch và ông Hình ở cùng một phòng, còn bà Bạch quyết định cùng với Nguyên Ứng đến chỗ Liễu Liễu nghỉ ngơi. Bên đây hẳn là còn phòng cho khách, nhìn thấy quyết định như vậy, Bạch Nhược Oánh rất tức giận. Nhìn ông cụ Bạch khoa chân múa tay, lại nhìn vẻ khúm núm của ba mình, bất đắc dĩ cô chỉ có thể xoay người rời đi.

Nhìn cô rời đi, Bạch Vũ khinh thường cười, hừ bây giờ phòng của cô sẽ là của cô ta, từ nay về sau những thứ cô sở hữu đều sẽ là của cô.

Bạch Kiều và Bạch Liên Công xấu hổ không biết phải làm gì mới được, còn ông cụ Bạch chê trách đủ điều, giường không đủ mềm, phòng không đủ rộng, quả thực giống phụ nữ đến thời nấn kinh!

Nhường phòng của mình cho Bạch Vũ cũng không sao, những thứ có ích với cô đều ở trong không gian, buổi tối đã không có chỗ ngủ, vậy thì đến xem tình hình tiểu đội Phi Ứng thế nào. Bạch Nhược Oánh và Mặc Doãn Cuồng đến nơi đóng quân của chúng, tìm một chỗ kín đáo ẩn thân, che giấu sức mạnh tinh thần của bản thân để không bị phát hiện, Bạch Nhược Oánh sử dụng thần thức lên lút xem tình hình của tiểu đội Phi Ứng.

Cô phát hiện ra Lynda, lúc này đang ở cùng tiền phó đội trưởng, bây giờ chính là đội trưởng đương nhiệm, Dương Đông Vũ, hình như đang hai người đang bàn bạc gì đó.

"Lynda, em nói muốn anh đi tìm đội trưởng Tàn Thiên rồi hợp tác với hắn sao?" Dương Đông Vũ nghi hoặc nhìn về phía Lynda.

"Đúng vậy, bây giờ tiểu đội của Tàn Thiên là tiểu đội dị năng giả mạnh nhất trong căn cứ thủ đô, hơn nữa anh ta vừa đính hôn với Thiện Băng Lăng, chúng ta hợp tác với bọn họ nhất định sẽ nhận được không ít lợi lộc." Lynda nhìn Dương Đông Vũ, dịu dàng nói.

"Nhưng tiểu đội của chúng ta cũng không kém, vì sao phải hợp tác với họ, hơn nữa sau khi hợp tác nếu gặp phải vấn đề, cuối cùng sẽ nghe ai chỉ huy đây, Lynda không phải em có tâm tư gì với tên Tàn Thiên chứ?" Lúc này, Dương Đông Vũ càng thêm nghi ngờ nhìn về phía Lynda.

"Đông Vũ, anh suy nghĩ nhiều rồi, em chỉ nhìn đội ngũ của họ ngày càng mạnh mẽ, sợ có một ngày hắn ta dùng vũ lực để khuất phục chúng ta, cho nên mới nghĩ chỉ bằng chúng ta chủ động hợp tác, cứ như vậy bọn họ sẽ kiêng dè ước hẹn hợp tác, cũng không động thủ với chúng ta. Về sau khi thời cơ đến, chúng ta sẽ ra tay, đến lúc đó những thứ này đều không phải của anh sao, nhưng em thật không ngờ, anh lại đi nghĩ em như vậy, em, em..." Lynda bày ra bộ dạng vừa tức giận vừa tủi thân, theo nhịp thở của cô ta, bộ ngực đầy đặn liên tục phập phồng, hai mắt Dương Đông Vũ tròn tròn cả lên.

"Được rồi, anh sai rồi, Lynda của anh, em đừng buồn, anh không có nghĩ như vậy, em tốt nhất, đừng khóc, nhưng nghe nói tiểu đội Nguyên Ứng đã trở lại căn cứ, còn Lưu Minh cũng chưa trở về, tám phần là Lưu Minh đã biến thành zombie, Nguyên Ứng kia thật mạng lớn, Lynda, mấy ngày nay em phải cẩn thận một chút, nhưng anh nghĩ hẳn không dám manh động đâu." Dương Đông Vũ nhắc đến Nguyên Ứng rồi bắt đầu dỗ Lynda.

Nghe hắn nói, trong lòng Lynda bất an, Nguyên Ứng đã trở lại, nói như vậy Lưu Minh không thành zombie thì cũng chết. Ha ha, được lắm nhưng nếu thế Nguyên Ứng sẽ không bỏ qua cho cô ta. Lynda quyết định phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Tàn Thiên.

Nhưng nhìn Dương Đông Vũ, năng lực không lớn, dã tâm cũng không nhỏ, trong lòng hắn lại có mong ước thu tóm các tiểu đội khác, cạnh tranh với Tàn Thiên. Vậy mà hắn lại không nhìn thấy, trong căn cứ thủ đô, có tiểu đội dị năng nào dễ bắt nạt sao?

"Lynda, Lynda ngoan của anh, còn chuyện này, em định thế nào?" Trong mắt Dương Đông Vũ lóe lên tia vui sướng, hắn thích Lynda đã lâu. Lúc trước

trong lòng cô ta chỉ có Nguyên Ứng, bản thân không có cơ hội, nhưng bây giờ, Nguyên Ứng đã rời khỏi tiểu đội, còn Lynda lại chủ động đến tìm hắn, ha ha.

"Chuyện này em tất nhiên rất vui, nhưng anh cũng không cần gấp như vậy, bây giờ vừa tiếp nhận tiểu đội, còn một đồng chuyện lớn đợi chúng ta xử lý, chúng ta không có nhiều thời gian đâu, không phải sao." Nghe Dương Đông Vũ nói, Lynda biết hắn muốn nhắc đến chuyện cưới mình. Nhưng bản thân không thể gả cho hắn, bây giờ thừa dịp thời cơ chưa chín mùi, cô ta chỉ có thể dễ dàng dành hắn. Nói xong Lynda đã lông nheo với Dương Đông Vũ, quả quyết nhìn hắn.

Thất Lynda cười tươi như hoa, Dương Đông Vũ ngửa ngáy: "Lynda tốt của anh, nhưng anh không nhận được, ít nhiều gì em cũng phải cho anh hưởng chút ngọt ngào chứ, em yêu." Dương Đông Vũ lập tức đưa tay lên bộ ngực cao ngất của Lynda.

Chịu đựng sự tức giận và ghê tởm trong lòng, Lynda ngã vào lòng Dương Đông Vũ: "Anh nhẹ chút, đau quá, chỉ được vậy thôi, người ta còn muốn trong đêm tân hôn trao thứ quý giá nhất đời con gái cho anh, cho nên anh phải nhận một chút."

Mềm mại trong tay khiến Dương Đông Vũ suýt chút nữa không khống chế nổi, nhưng nghe Lynda nói, Dương Đông Vũ quyết định cắn răng nhận xuống. Trong lòng hắn tưởng tượng ra cảnh đêm tân hôn tốt đẹp, một bên đưa tay luồn vào quần áo của Lynda, mạnh mẽ vuốt ve cô ta. Trong khi kích động cũng không nhìn thấy sự chán ghét trong mắt của Lynda.

Nhìn cảnh này, Bạch Nhưộc Oánh thu thần thức lại, ả không thích Dương Đông Vũ, cô ta nhắc đến Tần Thiên, chẳng lẽ cô ta và Tần Thiên đã thỏa thuận cái gì. Nếu như vậy sẽ không dễ làm, tuy cô không sợ Tần Thiên, nhưng dù sao tiểu đội của hắn cũng lớn mạnh nhất thủ đô, nếu xung đột với hắn, bản thân cô cũng không có lợi.

Lúc này Bạch Nhưộc Oánh không phát hiện Mặc Doãn Cường đứng cạnh cô sau khi nghe lời ả nói biểu cảm rất lạ, tất nhiên chỉ là trong nháy mắt, anh đã khôi phục như thường.

Tần Thiên đang ở trong nhà trọ, một người phụ nữ mồ hôi đỏ như mưa liều mạng đang đưa trên người Tần Thiên: "Cô ấy đã trở lại, còn dẫn theo một người đàn ông tên Mặc Doãn Cường, hình như cô ấy muốn đối phó tiểu đội Phi Ưng." Cô gái thờ phỉ phò nói.

Tần Thiên do dự một lát, gật đầu không trả lời, sau hồi lâu, Tần Thiên vỗ vai cô ta: "Được, tốt lắm, có chuyện anh sẽ đi tìm em."

Cô gái không tình nguyện rời khỏi thân thể Tần Thiên, sửa sang lại quần áo, một mình lặng lẽ rời khỏi Tần Thiên.

Sau khi cô ta rời đi, Tần Thiên tắm rửa, ngồi dựa vào ghế hút thuốc. Mặc Doãn Cường đã trở lại, Lưu Minh biến thành zombie. Ha ha, còn Bạch Nhưộc Oánh muốn đối phó tiểu đội Phi Ưng, nhưng không thể được, tiểu đội đó là của hắn, sao có thể để cô phá hỏng kế hoạch của hắn được. Hút thuốc, ánh mắt Tần Thiên lóe sáng, kế hoạch bên kia của Tinh, chắc cũng gần thành công rồi nhỉ?

Cùng lúc đó, Hàn Tinh Nhi nằm trong lòng Thiện Lãng Dương, mỉm cười nhìn Thiện Lãng Dương uống hết ly sữa nóng mình đưa đến. Trong lòng cô ta nở hoa, từ khi ở cùng với Thiện Lãng Dương, mỗi tối cô đều pha một ly sữa nóng cho hắn. Còn hắn thì vui vẻ uống hết, nhưng hắn lại không hề biết, chính ly sữa này trong tương lai sẽ lấy mạng hắn.

Chờ Thiện Lãng Dương ngủ, Hàn Tinh Nhi đứng dậy, trong khoảng thời gian này, cô đều kiểm tra khắp mọi góc ngách Thiện gia, cũng không phát hiện ra thứ mà Tần Thiên nói ở đâu. Nhưng Tần Thiên nói Thiện Lãng Dương rõ ràng đã mang vật kia đi, như vậy hắn có khả năng giấu đồ ở đâu mà không bị phát hiện ra?

Nghĩ như thế, Tinh Nhi đột nhiên giật mình, chẳng lẽ hắn cũng có không gian? Đúng là chưa từng nghe nói đến, nghĩ đến đây, Hàn Tinh Nhi nhìn về phía Thiện Lãng Dương, nếu Thiện Lãng Dương thật sự có không gian, chuyện như vậy phải nhanh chóng báo cáo với Tần Thiên, để hắn nghĩ cách.

Tần Thiên không thích Thiện Lãng Băng, nếu là trước đây hắn sẽ không để ý đến cô ta. Cho dù khiến Thiện Lãng Dương không vui, hắn cũng không khiến bản thân chịu thiệt.

Sau khi Phương Di gây ra chuyện, khiến hắn và Thiện Lãng Băng xảy ra quan hệ. Chính hắn lại là người đối ý, như vậy Thiện Lãng Dương sẽ xuất binh đối phó hắn. Tuy tiểu đội của hắn rất mạnh, nhưng nghe nói trong tay Lãng Dương còn có cơ sở thí nghiệm đang thiết kế vũ khí kiểu mới, đã bước đầu hình thành vắc xin phòng bệnh zombie.

Nếu trong tay hắn có thứ này, Tần Thiên có cảm giác cả thế giới đều nằm dưới chân hắn, cho nên hắn phải Hàn Tinh Nhi tiếp cận Thiện Lãng Dương. Đồng thời điều tra thuốc đó để ở đâu, Hàn Tinh Nhi có không gian, nếu tra ra được cô ta có thể mang về.

Bản thân hắn đã đồng ý với Hàn Tinh Nhi, sau khi chuyện này thành công, sẽ cưới cô ta làm vợ, cũng như giúp cô tìm được kẻ thù trả thù cho cô. Hai điều này đều tốt, có gì mà không đồng ý, còn về việc lời hứa với Hàn Tinh Nhi, về sau sẽ thực hiện không phải sao.

Về phần Lý Kim Quang, Vương San San đã dùng dị năng mê hoặc của mình, khiến hắn không biết phân biệt gì cả, thu được tiểu đội kia cũng dễ như trở bàn tay, bây giờ trong căn cứ chỉ còn lại vài tiểu đội khác đường đi, chính là Hình Phong.

Tần Thiên cau mày, Hình Phong chính là một tên điên cuồng luyện cấp, phần lớn tiểu đội của hắn đều do một cô gái quản lý. Cô ta tên là gì nhỉ? Lãnh Thanh Thanh, hình như là dị năng giả song hệ, ánh mắt cô ta nhìn Hình Phong mọi người đều biết. Cô ta có ý với Hình Phong, cũng không biết ý hắn ta thế nào, nếu hắn có thể tiếp cận cô gái kia, thì sao nhỉ? Tần Thiên mỉm cười.

Lúc này, Tần Thiên vẫn còn một chuyện chưa biết, dựa vào phụ nữ để tăng cường sức mạnh có cái gì xấu, lúc này trong lòng hắn phụ nữ là vũ khí lợi hại

nhất, mặc kệ cô ta có thích hần hay vì thứ khác, tất cả đều chủ động mang theo tài nguyên dâng đến tận cửa, vì sao hần phải từ chối người ta?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: NO 83

Author: Mai Tuyết Vân

Nghĩ đến đây, Tần Thiên bất ngờ nhận được tin nhắn của Hàn Tinh Nhi, cô ta nói đã tìm khắp nơi trong cửa Thiện Lăng Dương nhưng không thấy đồ hần cần. Vì thế cô ta nghi ngờ có thể Thiện Lăng Dương không giao đồ cho thân tín mà chính hần cũng là dị năng giả hệ không gian.

Nhận được tin này, Tần Thiên cau mày mọi người đều biết Thiện Lăng Dương là dị năng giả hệ kim, nhưng có phải hần che giấu dị năng hay không thì chẳng ai biết. Nếu Thiện Lăng Dương thật sự có không gian mà nói, vậy làm sao hần động thủ với thứ thuốc kia được? Roi vào thế bí, Tần Thiên chỉ còn cách tạm thời phái người giám sát Thiện Lăng Dương 24/7 tìm kiếm câu trả lời.

Bạch Nhược Oánh xem xong màn diễn mang theo Mặc Doãn Cuồng rời đi, chẳng qua trên đường trở về cô không nhìn thấy trong mắt anh lóe lên tia sáng khác lạ. Lúc này hai người hơi buồn phiền, biệt thự của chị Mai đã có Nguyên Ứng và bà Bạch, tóm lại cũng không còn nơi để đi. Thời thì ít nhất bản thân cô còn có không gian mà, người khác vào không được nhưng Mặc Doãn Cuồng là ngoại lệ.

Hai người tìm một nơi kín đáo, trực tiếp tiến vào không gian.

"Bây giờ em có thể đi gặp Luru Minh không?" Tiến vào không gian, linh khí xông vào mũi, Bạch Nhược Oánh muốn biết tình hình của Luru Minh, cô nhìn Mặc Doãn Cuồng.

"Luru Minh?" Mặc Doãn Cuồng sùng sốt, sự nghi hoặc ánh lên rồi biến mất trong mắt anh, sau đó nói: "Bây giờ Luru Minh đang trong thời kỳ quan trọng, em tạm thời không thể đến đó, Nhược Oánh, em đi nghỉ trước đi, anh cũng phải về cung điện một chuyến, xem thử tình hình." Nói xong anh đi đến cung điện Hồng Liên.

Bạch Nhược Oánh nghi hoặc nhìn theo bóng lưng anh, sao cô cảm thấy hình như Mặc Doãn Cuồng không ổn. Nhưng sau đó cô lại lắc đầu, có thể là vì anh mới tỉnh lại. Cô cũng cảm thấy mệt mỏi, trở về nơi mình thường ở.

Mặc Doãn Cuồng đi phía trước cảm thấy Bạch Nhược Oánh đã không còn phía sau, anh mới nhẹ nhàng thở ra, đồng thời thả chậm bước chân, nhìn cung điện Hồng Liên của mình. Trong ánh mắt lạnh lùng, nghĩ đến chuyện hôm nay, anh cười tà mị: "Xem ra có một số việc, yêu cầu ta phải suy nghĩ một chút, chắc ta phải thay đổi kế hoạch của mình mới được."

Cứ như vậy một đêm bình an.

Tuy rằng nhà họ Bạch bị người khác chiếm, nhưng ngày hôm sau trời vừa sáng là cô đã về nhà, vì ông Bạch và ông Hình đang ở đây.

Cùng lúc ấy trời vừa sáng, ông cụ Bạch đã không biết xấu hổ bắt đầu la lối đòi bụng muốn ăn cơm. Nhưng trước giờ đều là do bà Bạch nấu, ông Bạch nhìn đồng hồ sao giờ này bà Bạch còn chưa về.

Bạch Nhược Oánh và Mặc Doãn Cuồng trở về vừa vào cửa đã nghe: "Mày xem mày cưới đứa con dâu như thế nào, có phải muốn ông cháu tôi đói chết không, giờ nào rồi mà cô ta còn chưa trở về nấu cơm, không có chút kính già yêu trẻ gì cả... Đã nói với mày từ sớm, không được cưới đứa con gái nghèo hèn không có đầu óc đó, nhưng mày không nghe lời, bây giờ thì rõ ràng rồi..."

Bạch Nhược Oánh nhin không được: "Ông cụ Bạch nhà giàu, chúng ta không trào cao nổi, không phải ông đã đoạn tuyệt quan hệ với ba tôi rồi sao, dựa vào cái gì mà bắt mẹ tôi nấu cơm cho ông. Hừ, Đại tiểu thư họ Bạch đâu, cô ta không phải cháu gái ông sao, sao cô ta không nấu cơm, còn muốn để ông nội mình chết đói sao, đúng là không biết lễ nghĩa. Còn nữa ông cụ Bạch, xin ông chú ý thân phận của mình, căn biệt thự này là của chúng tôi, ông chẳng qua chỉ là một người khách còn muốn sỉ nhục chủ nhà, tôi không cần biết ông là cái thứ gì, cút ra ngoài cho tôi!"

"Tiểu Oánh!" Ông Bạch có chút tức giận nhìn con gái mình, tuy rằng ông cũng không vui khi nghe ba mình nói thế, nhưng cũng là ba ông, ông nội của Bạch Nhược Oánh, cô không thể nói thế.

"Nhìn xem, nhìn xem, đúng là gà đẻ ra gà, thứ không có giáo dục!" Ông cụ Bạch tức đến không thở được, ở trong lòng ông ta, cô còn chưa nhận tổ quy tông, ông ta cũng không thừa nhận cô, cho nên vốn không hề xem cô là người nhà.

Mới sáng sớm đã có người mắng mẹ mình, trong lòng Bạch Nhược Oánh vô cùng tức giận, cau mày nhìn ba mình. Ngày hôm qua giữ bọn họ lại đã là hết lòng hết sức, nhưng ông ta lại hoàn toàn không biết tự trọng, còn sỉ nhục cô và mẹ. Chẳng lẽ ba cô còn muốn khúm núm nữa, Bạch Nhược Oánh nhìn ba mình, trong ánh mắt tràn ngập sự thất vọng.

Thấy ánh mắt thất vọng của con gái, ông Bạch sùng sốt.

Ông Hình lắc đầu, đây là việc nhà người ta, nhưng mà ông Bạch cũng quá nhu nhược rồi, haizz!

Bạch Liên Công và Bạch Tử Kiều vừa ra khỏi phòng, nhìn thấy tình hình này cũng xấu hổ không thôi. Bạch Tử Vũ cũng bước ra, thấy Bạch Nhược Oánh đã khinh thường bĩu môi.

"Sao nào, cô giống mẹ mình nhỉ, thực sự xem mình là đại tiểu thư, muốn để cả nhà tôi đói chết sao?" Lúc này ông cụ Bạch lại bắt đầu kêu gào.

Ông Bạch nhìn ra ngoài, bà Bạch phải về từ sớm rồi nhỉ, sao còn không thấy bà đâu?

Nhìn bộ dạng ông Bạch, trong lòng cô cảm thán: "Không ần nhìn nữa, con đã nói mẹ không về, bà ấy cũng không phải bảo mẫu."

Nói xong không thèm nhìn vẻ mặt xấu hổ của ông Bạch, lập tức ngồi xuống ghế sofa, đợi lát nữa còn có chuyện phải làm, nhưng thái độ của ba cô đã khiến cô thất vọng.

"Ngài Bạch hôm qua vì trời đã muộn nên tôi ở lại một đêm, bây giờ đã sáng, tôi cũng nên đi rồi." Ông Hình lắc đầu nói.

"Đúng rồi nên đi sớm đi, người nhà họ Bạch còn không có chỗ ở, một người ngoài còn không biết xấu hổ ở lại đúng là giỏi." Bạch Tử Vũ mỉa mai.

"Tử Vũ!" Nghe cô ta nói thế, Bạch Liên Công gào lên.

Nhưng cô ta làm như không nghe thấy, lập tức đến bên cạnh ông cụ Bạch: "Ông nội, ông xem ba con kia, lại vì một người ngoài mà la con."

"Thằng hai, sao mày lại làm thế hả!" Đỗ dành cháu gái ngoan của mình, ông cụ Bạch trút giận lên Bạch Liên Công.

Ông Bạch xấu hổ nhìn bạn bè thân thiết, vừa muốn nói gì đó lại bị ông cụ Bạch trừng mắt nói không ra lời. Còn sắc mặt ông Hình cũng không tốt lắm, không để ý đến người bạn khiến bản thân mình thất vọng nữa, lập tức đi xuống lầu.

"Bác Hình, biệt thự này là tiền của chú bỏ ra, cho nên ở đây bác không phải là người ngoài, cũng không phải người cần rời đi." Nhìn ông Hình muốn đi, Bạch Nhược Oánh gọi ông lại.

Ông Hình cười bất đắc dĩ, vẫn bước ra cửa, nhưng khi ông vừa mở cửa biệt thự, vừa khéo có người đang muốn ấn chuông cửa. Chuông còn chưa ấn, cửa đã mở ra, người ngoài cửa cũng nhất thời sững sờ.

"Bác Hình, chào bác, mới sớm mà bác đã muốn ra ngoài sao?"

Ông Hình nhìn hấn ta cũng sững sờ, nhưng lập tức trấn tĩnh: "Đội trưởng Tần, anh đến đây là?" Nghi hoặc nhìn Tần Thiên, ông Hình không biết vì sao Tần Thiên lại đến đây.

"Nghe nói cô Bạch đã trở lại, lâu rồi mới gặp, cho nên hôm nay đến thăm hỏi một chút, có hơi đường đột rồi." Nói xong, hấn cười dịu dàng.

Khi bước qua cửa đã nhìn thấy người nhà họ Bạch và vài người không quen: "Bác Bạch, Nhược Oánh!"

Thấy hấn ta xuất hiện, cô cũng sững sờ, còn Mặc Doãn Cuồng sau lưng cô vẫn luôn nhìn Tần Thiên chăm chăm.

Chú ý tới ánh mắt của anh, Tần Thiên nhìn qua: "Thật không ngờ ngài Mặc cũng ở đây, đã lâu không gặp, ngài Mặc vẫn khỏe chứ?"

Mặc Doãn Cuồng đảo mắt: "Đội trưởng Tần, đã lâu không gặp."

Bạch Nhược Oánh ngạc nhiên, Mặc Doãn Cuồng chào hỏi Tần Thiên không giống với tính cách của anh, sau đó cô nhìn Tần Thiên: "Đội trưởng Tần?" Cô cau mày, Tần Thiên đến đây làm gì?

"Nhược Oánh, lâu rồi mới gặp, mấy tháng qua nghe nói cô ra ngoài luyện tập, bây giờ chắc sức mạnh đã tiến bộ không ít nhỉ?" Tần Thiên nhìn cô, hấn phát hiện bản thân dù là cấp bốn vẫn không nhìn rõ thực lực của Mặc Doãn Cuồng và Bạch Nhược Oánh, điều này khiến hấn tức giận, còn tất cả những điều này đều bị Mặc Doãn Cuồng nhìn thấu.

Khi hấn xuất hiện, người nhà họ Bạch đều bất ngờ, ông cụ Bạch đến căn cứ thủ đô lâu như vậy, chuyện Tần Thiên là đội trưởng tiểu đội dị năng đứng đầu thủ đô, sao họ lại không biết.

Bạch Tử Vũ nhìn Tần Thiên rồi suy nghĩ đến thượng úy Ngô, tâm tư lung lay.

"Vị này là ai?" Nhìn ông cụ Bạch, Tần Thiên nhìn ông Bạch.

"Đội trưởng Tần, tôi giới thiệu một chút, đây là ba tôi, anh trai tôi, còn đây là con trai con gái của anh ấy." Ông Bạch giới thiệu một chút.

Tần Thiên kinh ngạc nhưng cũng chào hỏi.

"Xin chào, đội trưởng Tần, em có thể gọi anh là anh Tần được không, nghe nói tiểu đội của anh mạnh nhất căn cứ, anh thật lợi hại mà, em muốn hỏi một

chút, em có thể gia nhập tiểu đội của anh không, em là dị năng giả không gian." Thấy Tần Thiên đã chào hỏi ông nội xong, Bạch Tử Vũ tiến lên một bước, ánh mắt lóe sáng nhìn Tần Thiên.

Bây giờ dị năng không gian cũng thuộc loại hiếm, huống chi ông cháu họ vì chuyện của em họ mà đến, đều không nghĩ đến việc rời đi, hơn nữa căn cứ thu đồ quả thật rất tốt, cho nên cô ta cũng không muốn rời đi.

Tần Thiên nhìn cô ta, xinh đẹp thì xinh đẹp đấy, nhưng mà hắn ta đã thấy nhiều người đẹp rồi. Liếc mắt một cái là đã nhìn thấu tâm tư của cô ta, dị năng không gian cũng không tệ, nhưng nhìn tình hình này xem ra người một nhà không hòa thuận rồi.

"Có thể chứ, nhưng thủ tục cụ thể vẫn nên đến văn phòng của tôi thảo luận." Tần Thiên vẫn giữ bộ dạng công tử nho nhã như trước.

Bạch Tử Vũ gật đầu.

Ông cụ Bạch dịu dàng nở nụ cười: "Đội trưởng Tần, nếu cháu không đề ý thì ông gọi cháu là Tiểu Tần nhé, mau ngồi đi, Tiểu Vũ rót nước mời đội trưởng Tần đi."

Tần Thiên cười: "Ngài Bạch nói đùa, tất nhiên là được."

Khinh thường nhìn bộ dạng quen thuộc của ông cháu họ Bạch, Bạch Nhượng Oánh nhìn hắn: "Lần này anh đến đây có chuyện gì sao?"

Vì hắn đến nên ông Hình không vội đi, ông muốn biết mục đích của hắn là gì.

Hắn nhìn cô: "Thật ra không có gì, chỉ nghe cô trở về nên mới đến thăm, không ngờ trong nhà nhiều người như vậy, xem ra tôi đã quấy rầy rồi, ngày khác tôi lại đến, trước hết xin cáo từ." Nói xong, hắn liền rời khỏi.

Thấy Tần Thiên muốn đi, ông cụ Bạch lập tức ngăn lại: "Tiểu Tần à, cháu đừng đi, quấy rầy cái gì, đều không phải người ngoài, đến đây, mời ngồi..."

Nói xong, ông Bạch kéo Tần Thiên ngồi xuống ghế, nhìn ông ta và Tần Thiên trò chuyện, ông Hình và Bạch Nhượng Oánh đều cảm thấy kỳ lạ. Nhưng xem ra Tần Thiên thật sự không có chuyện gì, suy nghĩ một chút Bạch Nhượng Oánh không nói gì muốn rời đi.

Cô đến đây muốn nói với mọi người biết, thời hạn thuê căn biệt thự đã đến, nhưng nhìn đám người kia chắc sẽ không muốn rời đi. Vậy thì cô cũng không cần thuê thêm nữa, đến chỗ gần biệt thự của chị Mai xem thử vậy.

Cô lắc đầu, nhìn ba mình phải đợi ông tự tình ngộ rồi, Bạch Nhượng Oánh gọi ông Hình: "Bác Hình, chờ một chút, con có chuyện muốn nói với bác."

"Tiểu Oánh?" Ông Hình nghe thấy giọng nói của Bạch Nhượng Oánh, quay đầu lại nhìn cô và Mặc Doãn Cường.

"Bác Hình, con muốn nhắc là kỳ hạn thuê biệt thự đã đến, con..."

Thật ra ông Hình cũng không biết bản thân phải đi đâu, nghe cô nói xong liền đi cùng cô đi thuê biệt thự.

Ở nhà họ Bạch, Tần Thiên trò chuyện với ông cụ Bạch nhìn Bạch Nhượng Oánh rời đi, ánh mắt chuyển động. Hắn cười với ông cụ, trò chuyện với Bạch Liên Công, hôm nay hắn tới đây thật ra là vì nhà họ Bạch.

Theo tin hắn nhận được, căn cứ có thể nhanh như vậy chế ra đột vắc-xin phòng bệnh đầu tiên có liên quan đến hai thực thể thí nghiệm đưa tới từ căn cứ nhà họ Bạch. Mà vừa khéo một trong hai là chính là người nhà họ, cho nên hắn mới chạy đến đây thăm hỏi, muốn nhìn xem thái độ của Bạch Nhượng Oánh.

Nhưng nhìn thấy Mặc Doãn Cường, hắn không thoải mái, hơn nữa năng lực của hai người lại tiến bộ không ít, hắn nhìn không ra. Chuyện Lynda nói hắn phải suy nghĩ một chút, nếu cô thật sự muốn đổi phó tiểu đội Phi Ưng, hắn không thể đứng nhìn.

Bây giờ tiểu đội Phi Ưng có đáng giá để bản thân ra tay hay không, dù sao hắn cũng không muốn làm kẻ địch với hai người.

Nhưng mục đích của hắn tới đây cũng không phải vì chuyện này, quan trọng là thực thể thí nghiệm nhà họ Bạch đã xảy ra chuyện gì. Nhưng sau khi trò chuyện hắn vẫn không hỏi ra được điều gì, lại nhìn thấy ánh mắt của Bạch Tử Vũ, hắn biết rất nhanh mình sẽ biết được.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: NO 84

Editor: Mai Tuyết Vân

Bạch Nhựt Oánh và ông Hình cũng tìm được một căn biệt thự, còn lớn hơn so với cái cũ, cũng nhiều phòng hơn. Vì mùa đông đã qua nên trong biệt thự không cần phải đốt lò sưởi cho nên cũng không mắc lắm, Bạch Nhựt Oánh đã trả đủ thủy tinh thể.

Đúng lúc này Mặc Doãn Cường nói có việc phải làm rồi rời đi, nhìn theo bóng lưng của anh, Bạch Nhựt Oánh cảm thấy gần đây Mặc Doãn Cường rất lạ nhưng cô cũng không xác định được.

Nhìn cô như thế, ông hình gọi.

"Bác Hình." Bạch Nhựt Oánh hồi phục tinh thần.

"Tiểu Oánh, con cũng đừng trách ba con, chuyện nhà ông ấy bác cũng biết, ba của ông ấy là người gì kia chứ! Nhưng con cũng đừng lo lắng..."

Ông Hình an ủi, Bạch Nhựt Oánh mỉm cười không nói gì thêm. Cô biết cũng đã rõ ràng rồi, nhưng có một số việc cô không thể cứ mơ hồ mà nói với ba mình. Chỉ có ông tự mình ngộ ra được mà thôi.

Ông Hình đang nói đột ngột im lặng, Bạch Nhựt Oánh cảm nhận được điều kỳ lạ nhìn theo ánh mắt của ông. Hóa ra là Hình Phong, không ngờ hẳn lại ở khu này, tiểu đội Như Phong cũng cần thuê biệt thự sao?

Hình Phong cũng thấy hai người, lúc nhìn cô thì ngẩn người. Nhưng khi nhìn thấy ông Hình thì cau mày không nói gì rồi rời đi.

Ông Hình đau lòng nhìn theo bóng lưng của hắn.

"Bác Hình?" Bạch Nhựt Oánh dịu dàng gọi, có thể Hình Phong là con trai của ông Hình, nhìn tình hình giữa hai người thì rất có thể.

"Không có việc gì, chúng ta đi thôi." Ông Hình khôi phục tinh thần cười khổ một cái.

Tần Thiên rời khỏi nhà họ Bạch đi cùng hắn còn có Bạch Tử Vũ. Hắn rất nhanh sẽ biết được chuyện của Tử Phong, còn cô ta nhanh chóng bò lên giường hắn, thành công gia nhập tiểu đội Tần Thiên. Trong lòng cô ta suy tính chỉ cần bắt được con cá lớn này, tương lai vinh hoa phú quý, bản thân hưởng xài không hết. Nhưng cô ta lại không biết bên cạnh Tần Thiên đã có đến mấy người phụ nữ, đều không phải hạng người dễ chọc.

Ông Hình đến biệt thự mới, còn Bạch Nhựt Oánh đến chỗ chị Mai đón mẹ về. Cô kể chuyện lúc sáng cho bà nghe, bà Bạch cũng tức giận với ông Bạch.

Nghe cô đã thuê biệt thự mới, không nói gì thêm dù sao trong cái nhà kia cũng không có đồ gì. Tất cả nhu yếu phẩm đều đặt trong không gian, đồ ăn ở đó cũng không còn nhiều, bà sẽ không trở về đâu để bọn họ tự nghĩ cách đi.

Hai người đến biệt thự mới thu xếp một chút, đám người Liễu Liễu vui vẻ muốn đi theo, chị Mai cũng không biết đi đâu. Nguyên Ứng nhìn Bạch Nhựt Oánh muốn nói lại thôi, cô biết tâm sự của anh nhưng tình hình hiện tại của Lưu Minh bản thân cô cũng không nhìn thấy được.

Chỉ an ủi anh vài câu, Nguyên Ứng rời đi trong biệt thự chỉ còn lại một mình Bạch Nhựt Oánh.

Bạch Nhựt Oánh nhớ lại bộ dạng của Mặc Doãn Cường, lúc này không biết anh ở đâu, cô lập tức vào không gian của mình. Nhìn cung điện Hồng Liên phía xa, Bạch Nhựt Oánh cau hàng chân mày xinh đẹp, cô cảm thấy có thứ gì đó đang gọi mình.

Bên ngoài cung điện Hồng Liên lửa vây trập trùng, bên trong lại lạnh lẽo vô hạn. Trong cung điện to như vậy vừa vào đã thấy sảng khoái, bên trong có một chiếc xe trượt tuyết không có phòng ốc.

Nhưng bên dưới sảng khoái có một mặt thất Huyết Trì, Lưu Minh cũng đang nằm bên trong, nhắm mắt lại sắc mặt không u ám như trước. Bên cạnh anh còn có một người, nhưng người kia tròn tròn mắt, muốn giãy dụa rồi đi nhưng lại bất lực.

Người kia không có thực thể, ẩn hiện như không, nhìn kỹ thì đó chính là người nói ra ngoài làm việc, Mặc Doãn Cường.

Bạch Nhựt Oánh đi vào cung điện, nó đã ở trong không gian của cô đã lâu nhưng cô chưa hề đến đây. Không phải cô không tò mò mà đây là nơi ở của Mặc Doãn Cường, lúc trước anh cần tu luyện không nên quấy rầy.

Sau khi tỉnh lại hai người luôn vội vàng, và anh cũng không mời cô đến nên cô cũng không vào. Nhưng hôm nay anh đi vắng, cô lại thấy có thứ gì đó gọi cô vào.

Trong Huyết Trì Mặc Doãn Cường đang giãy dụa kịch liệt, anh biết Bạch Nhựt Oánh đã tiến vào không gian một mình. Anh không dám gọi cô, cũng không hy vọng cô đến đây.

Vì anh biết nếu để người kia biết được, mọi người đều nguy hiểm. Thật không ngờ người kia còn chưa chết lại đi chiếm thân thể của anh. Anh muốn đi muốn hỏi rõ ràng mọi chuyện, nhưng anh không muốn để Bạch Nhựt Oánh mạo hiểm.

Càng tiến gần, Bạch Nhựt Oánh cảm thấy thứ gọi cô càng sát, là cái gì thế? Tuy Mặc Doãn Cường không ở đây, nhưng cô đến thăm Lưu Minh vậy anh sẽ không giận đâu nhỉ?

Bạch Nhựt Oánh đẩy cửa lớn cung điện Hồng Liên, nhưng bên trong trống rỗng chỉ có một chiếc xe trượt tuyết, không có ai cả. Không đúng, Mặc

Doãn Cường nói Lưu Minh ở trong này mà, Lưu Minh đâu?

Đang lúc Bạch Nhục Oánh muốn tiến thêm một bước thăm dò cung điện Hồng Liên, đột nhiên bên ngoài không gian có một trận dao động khiến cô cau mày. Nhanh chóng đóng cửa cung điện Hồng Liên rồi ra khỏi không gian.

Mặc Doãn Cường trong Huyết Trì cảm nhận được Bạch Nhục Oánh rời đi, trong lòng thất vọng một chút nhưng cũng thấy may mắn.

Cô rời khỏi không gian thì con chấn động cũng biến mất, không rõ là chuyện gì, bây giờ Mặc Doãn Cường đi đâu không ai rõ. Nhưng dựa vào cảm ứng của anh và không gian của cô, anh có thể tìm thấy vị trí thôi.

Mặc Doãn Cường rời khỏi lại đi theo Tần Thiên, hẳn đi theo Tần Thiên đến văn phòng nghe Tần Thiên và Bạch Tử Vũ nói chuyện. Cũng biết được chuyện của Bạch Tử Phong, chuyện này khiến hắn rất hiếu kỳ. Khi bọn họ mây mưa hẳn mới xoay người rời đi.

Dựa theo linh khí trong không gian của Bạch Nhục Oánh, hắn bắt ngờ xuất hiện bên cạnh cô. Cô phát hoảng sau đó không đợi cô nói gì đã ông chặt lấy cô, hai người lập tức vào không gian.

Bạch Nhục Oánh không hiểu hắn muốn làm gì, thì Mặc Doãn Cường đã ôm cổ Bạch Nhục Oánh, ngay sau đó điên cuồng hôn, trong miệng nỉ non: "Nhục Oánh..."

Sự việc bất ngờ khiến Bạch Nhục Oánh giật mình, dần dần Mặc Doãn Cường hôn càng lúc càng mãnh liệt, Bạch Nhục Oánh cảm thấy bản thân có chút không thở nổi. Hai chân vô lực vì đề không ngã cô đành phải ôm chặt lấy cổ hắn.

Mặc Doãn Cường thuận thế đặt cô xuống nê cô, hôn kịch liệt.

Lúc này, Mặc Doãn Cường trong Huyết Trì giãy dụa điên cuồng, cảm nhận được sự rung động trong Huyết Trì, trong ánh mắt Mặc Doãn Cường lóe lên một tia khinh miệt.

Bạch Nhục Oánh cảm thấy nhiệt độ trong không gian tăng lên, gò má cũng nóng bừng. Nhưng cô chưa từng tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông khác ngoài Mặc Doãn Cường vì sao lại cảm thấy chán ghét hành động đung chim của anh.

Lúc cô đang thất thần Mặc Doãn Cường đã cởi cúc áo của cô, chậm rãi để lộ ra xương quai xanh tinh xảo, bộ ngực sữa trắng nõn.

Mặc Doãn Cường cũng cởi áo, khoe cơ thể cường tráng hoàn mỹ. Đột nhiên cô hồi phục tinh thần, trong giây phút này đẩy Mặc Doãn Cường ra rồi rời khỏi không gian.

Lúc cô rời đi, Mặc Doãn Cường trong Huyết Trì mới thở phào nhẹ nhõm, còn tên giả mạo lại nhìn về phía anh cười nhạt: "Hừ, người không cần phí công, nàng là của ta, thân thể của nàng làm lộ đỉnh rất tốt, kết hợp với nàng, ta sẽ nhanh chóng không phục, cho nên người đừng hồng ngân cản nếu không ngay cả người cũng bị thương đấy."

Mặc Doãn Cường trong Huyết Trì phản nộ: "Ông không được chạm vào cô ấy, còn nữa rốt cuộc ông muốn làm cái gì?"

Hắn khinh thường: "Không được sao, dựa vào người hiện tại ư? Không biết lượng sức! Về phần ta muốn làm gì sao, người không cần biết, không lâu nữa người sẽ hòa tan bên trong Huyết Trì, cho nên ta muốn làm cái gì, người cũng không cần biết."

"Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?" Nghe hắn nói, anh khiếp sợ nhìn hắn.

"Vì sao? Không có lý do, ít nhất thân thể của người, ta sẽ thay người bảo vệ tốt, ta cũng rất thích, không uổng công ta tìm kiếm người, dẫn người đến đây." Không đề ý đến anh, hắn khinh thường nói.

"Chẳng lẽ đều là âm mưu của ông, để tái sinh tôi đưa tôi đến đây, đều là kế hoạch của ông sao?" Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, anh phản nộ hỏi: "Chẳng lẽ Bạch Nhục Oánh sống lại cũng do ông tạo ra, ông muốn cái gì?"

"Xem ra người không hề nguốc, nhưng mà cũng không đúng, người chính là sinh mệnh kéo dài của ta, còn Bạch Nhục Oánh sống lại là đỉnh lộ tu luyện của ta, như vậy không phải rất tốt sao!"

"Sinh mệnh kéo dài, đây là sinh mệnh ông muốn kéo dài sao, cha của tôi!" Nghe anh gọi tiếng cha, hắn cười.

"Đúng, đây là cách kéo dài sinh mệnh của ta, con trai ta! Ngoan lắm, ta phải đi ra ngoài, Bạch Nhục Oánh rất nhanh sẽ trở thành của ta, còn người sẽ biến mất. Nhưng thân thể này là của người, như vậy cũng không tính là nàng phản bội người đâu, ha ha ha..."

Còn Bạch Nhục Oánh đều không hiểu gì, tự rót cho mình một ly nước ổn định cảm xúc. Đồng thời cô cũng cảm thấy kỳ quái vì sao lại khó chịu. Bạch Nhục Oánh thả thần thức ra không có gì hết, nhưng cô rất tò mò sao lại không thấy gì hết.

Lúc này, Mặc Doãn Cường xuất hiện nhìn cô nhưng không nói gì. Bạch Nhục Oánh cũng không chủ động nói chuyện, hai người giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, đến biệt thự mới, lúc này đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Rất nhanh Bạch Nhục Oánh cũng sẽ biết bản thân mình bị sao rồi.

Nửa đêm, Bạch Nhực Oánh không về nhà cũ cũng không báo cho ông Bạch nơi ở mới, tất cả mọi người đều ngủ say. Nhưng trong lòng cô lại không yên, vì chuyện lúc sáng hơn nửa trong biệt thự mới có nhiều phòng nên cô và hấn tách ra ngủ riêng.

Bạch Nhực Oánh suy nghĩ không thông, nhắm mắt rồi lại mở mắt, đột nhiên nghe thấy tiếng động cách vách. Tuy rất nhỏ nhưng cô lại nghe thấy rõ ràng.

Đó là phòng của Mặc Doãn Cuồng, đã trẻ như thế này, sao lại có tiếng động chẳng lẽ hấn còn chưa ngủ? Hấn đang làm cái gì? Bạch Nhực Oánh triển khai thần thức nhìn về phía phòng hấn.

Mặc Doãn Cuồng không ngủ, hấn đứng dậy đến bên cửa sổ vén màn ra nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Trong giây phút Bạch Nhực Oánh lại nhìn thấy trong đôi mắt của hấn một tia sáng đỏ, bắn thẳng đến mặt trăng, sau đó mặt trăng cũng xuất hiện màu đỏ.

Nhưng mọi thứ diễn ra rất nhanh rồi biến mất, chỉ sợ nếu có người không ngủ mà nhìn thấy cảnh này cũng cho rằng mình hoa mắt.

Mặc Doãn Cuồng làm xong mọi việc, khước miệng nở nụ cười tàn độc rồi lên giường đi ngủ. Còn Bạch Nhực Oánh rất kinh ngạc, đã xảy ra chuyện gì vậy.

Vì sao Mặc Doãn Cuồng lại khiến cô cảm thấy chán ghét không muốn thân cận, còn nữa vừa rồi hấn đang làm gì thế?

Một giờ tiếp theo, Bạch Nhực Oánh luôn quan sát Mặc Doãn Cuồng nhưng hấn chỉ an tĩnh ngủ.

Đột nhiên chuông cảnh báo của căn cứ thủ đô vang lên, cảnh báo vang khắp thủ đô. Từ lúc căn cứ thành lập đến nay chuông chưa hề vang lên, khiến lòng người vô cùng hoảng sợ.

Khi chuông vang lên, cô cũng thu hồi thần thức, Mặc Doãn Cuồng tỉnh lại. Lúc cô thu hồi đã kịp nhìn thấy vẻ tà ác trong mắt hấn.

Cuối cùng cô đã hiểu vì sao bản thân kỳ lạ, Mặc Doãn Cuồng rất khác không hề giống trước đây, còn lừa gạt chuyện Lưu Minh ở trong cung điện Hồng Liên. Cô đang định vào không gian dò xét thì cửa đã bị gõ: "Nhực Oánh, Nhực Oánh, bên ngoài xảy ra chuyện rồi, chúng ta đi xem thử."

Nghe giọng nói của Mặc Doãn Cuồng, Bạch Nhực Oánh hít một hơi thật sâu, được rồi chuyện này tạm gác lại vậy. Cô cũng muốn biết bên ngoài xảy ra chuyện gì mà chuông cảnh báo lại vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: NO 85

Lúc này, nghe chuông cảnh báo vang lên không chỉ Bạch Nhực Oánh và Mặc Doãn Cuồng ra ngoài, mà tất cả đều ra khỏi nhà nhìn ra ngoài, mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, nhất thời hoang mang.

Sau khi ra ngoài mới phát hiện, cũng không phải chuyện gì lớn, không biết mấy vạn zombie từ đâu đến nhưng đã bị vũ khí kiểu mới do Thiện Lăng Dương phát cho quân đội tiêu diệt rồi.

Thấy mọi chuyện đã ổn, mọi người cũng an tâm lúc trở về miệng còn lầm bầm. Không có việc gì còn phát cảnh báo làm gì?

Bạch Nhực Oánh lặng lẽ nhìn Mặc Doãn Cuồng, thấy hấn vì kết quả này mà cau mày, trong đôi mắt xuất hiện sự tức giận nhưng ngoài mặt vẫn như bình thường. Cô cau mày nhớ lại chuyện lúc trước chẳng lẽ thật sự có liên quan đến Mặc Doãn Cuồng?

Ông Hình và đám Nguyên Ứng cũng về tới nhà, chuyện vừa rồi có chút kỳ quái nhưng thấy vũ khí kiểu mới của căn cứ mọi người cũng không để trong lòng. Bà Bạch lo lắng cho chồng mình, vừa rồi cảnh báo vang lên lại không biết họ có an toàn không.

Còn ông Hình lại rất hối hận muốn đi xin lỗi con trai mình là Hình Phong. Nguyên Ứng chỉ nghĩ đến Lưu Minh, nếu có chuyện xảy ra anh còn nhìn thấy Lưu Minh được không.

Nhìn uy lực của vũ khí kiểu mới, trong lòng Tần Thiên nặng nề. Hấn nghĩ nếu đám vũ khí này ở trong tay mình thì rất nhanh toàn bộ căn cứ thủ đô sẽ nằm trong tay hấn.

Không chỉ có căn cứ mà toàn bộ thiên hạ này không phải đều là đồ vật trong tay hấn sao?

Hấn đưa cho Hàn Tinh Nhi một mệnh lệnh, hấn đã phái người đi điều tra Thiện Lăng Dương cũng có không gian. Vậy mấy thứ đó chắc chắn nằm trong tay hấn, muốn cô ta nhanh chóng điều tra rõ ràng.

Lynda rất sợ hãi cô ta không biết đã xảy ra chuyện gì, cô nhớ đến chuyện đã đồng ý với Tần Thiên. Cô ta còn chưa hoàn thành vậy Tần Thiên sẽ không bảo vệ cô ta đâu.

Qua một hồi mọi thứ đều yên tĩnh, Lynda lặng lẽ đi tìm Tần Thiên, nhưng cô lại không phát hiện ra mỗi bước đi của cô đều có người theo dõi. Đã mang chuyện này báo cáo với đội trưởng hiện tại của tiểu đội Phi Ưng, Dương Đông Vũ.

Nghe thuộc hạ báo cáo, hần ta cau mày, Dương Đông Vũ vẫn luôn cảm thấy sau khi xảy ra chuyện Lynda rất lạ. Nhưng hần không nhớ nhiều giờ lại nghe báo cáo, hần nhớ đến thái độ của cô ta, được hần sẽ chờ cô ta trở về, để xem cô ta đang làm cái gì?

Lynda đi tìm Tần Thiên, cùng lúc Tần Thiên đang ở cùng với Vương San San, cô ta lợi dụng dị năng mị hoặc, lôi kéo đám thủ hạ của Lý Kim Quang về dưới trướng của mình, lần này cô ta đến là quang minh chính đại.

Thấy Vương San San, tâm tình Tần Thiên tốt hơn nhiều ít nhất tiểu đội dị năng trong căn cứ bớt đi một đội, còn đội của hần thì mạnh mẽ lên một phần, đương nhiên chuyển thăm hỏi của Vương San San là có nguyên nhân.

Vương San San thấy Lynda cũng không bất ngờ, cô ta là người biết hưởng thụ tình ái: "Chị Lynda đã đến rồi, vậy chúng ta thay nhau quan tâm anh Tần đi."

Vương San San biết công dụng của bản thân, đương nhiên cũng biết tâm tư Tần Thiên, cô không muốn độc chiếm Tần Thiên. Cô ta đi theo Tần Thiên chẳng qua là muốn tìm kiếm một cuộc sống yên ổn, ít nhất là như bây giờ. Lynda đến khiến Vương San San biết Tần Thiên có đã tâm với tiểu đội Phi Ưng.

Trời đã sáng, lê thân thể mệt mỏi vô lực trở về tiểu đội Phi Ưng. Nhớ đến chuyện lúc tối, trong lòng Lynda thẹn thùng, nhưng cô ta biết bản thân phải nhanh lên. Qua lời nói của Vương San San cô ta đã biết Lý Kim Quang đã tiêu rồi.

Nhưng việc cô ta không đề phòng là nhìn thấy Dương Đông Vũ ngay tại phòng mình, vẻ mặt Dương Đông Vũ bùng bùng lửa giận, trong lòng Lynda giật thót.

"Đông Vũ, sao anh lại đến đây?" Lynda cẩn trọng hỏi.

"Em vừa đi đâu?" Lynda không trả lời, Dương Đông Vũ trừng mắt nhìn cô ta, vẻ mị hoặc toát ra mê người. Hần cũng không phải loại chưa trải đời đương nhiên biết Lynda vừa làm gì.

Nhìn bộ dạng mệt mỏi của cô, Dương Đông Vũ tức giận hỏi, nhưng khi hần đến gần bất ngờ phát hiện dấu hôn trên cổ Lynda nhất thời phần hần: "Bốp!"

Lynda ôm mặt nước mắt lưng trong nhìn Dương Đông Vũ, còn hần lại không ngờ bản thân bị đội nón xanh, vẻ điềm đạm đáng yêu kia chỉ là giả tạo!

"Con đàn bà đê tiện, tôi nuông chiều cô, nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan, còn muốn để cô trở thành đội trưởng phụ nhân, nhưng mà cô thật không ngờ lại căm thù tôi, được tốt lắm, nếu cô đã ti tiện như vậy, hôm nay tôi sẽ đền bù cho cô."

Nhìn người con gái mình yêu thương phản bội, vui vẻ bên kẻ khác, làm sao Dương Đông Vũ không hận. Hần xé quần áo của Lynda, nhìn dấu vết trên người cô ta càng thêm phẫn nộ.

Thấy bộ dạng đáng sợ của Dương Đông Vũ, Lynda kêu to: "Không được, không được, Đông Vũ, van xin anh."

Nhưng Lynda chỉ rước được sự bức tức của hần: "Mẹ nó đẻ người khác làm, đến chỗ tôi thì không muốn, hừ đồ đê tiện!" Không để ý đến lời cầu xin của Lynda, trực tiếp làm, xong xuôi còn lớn tiếng mắng: "Tiện nhân, không ra gì cả."

Nói xong kéo quần lên, ra ngoài gọi mấy người anh em, trực tiếp ném Lynda cho bọn họ.

Nghe tiếng động anh em cường bức Lynda, Dương Đông Vũ không quay đầu rồi đi.

Sau khi cảnh báo của căn cứ kết thúc, đã không thấy tăm hơi của Mặc Doãn Cuồng, Bạch Nhược Oánh cũng không đi tìm. Vì cô đột nhiên phát hiện ra một chuyện rất lạ, không thấy Âm Huyết đâu nữa. Bất luận cô triệu hồi thể nào, Âm Huyết cũng không xuất hiện, cô tiến vào không gian.

"Âm Huyết, Âm Huyết?" Nhưng cô không gọi được, Âm Huyết vẫn không xuất hiện.

Nhìn cung điện Hồng Liên phía xa, Bạch Nhược Oánh nghĩ một chút rồi bước đến vừa chạm vào cánh cửa cung điện thì Mặc Doãn Cuồng từ hư không đã xuất hiện trong không gian.

"Nhược Oánh?" Nhìn bàn tay chạm vào cửa cung của Bạch Nhược Oánh, Mặc Doãn Cuồng cau mày gọi.

"Doãn Cuồng?" Nhìn ánh mắt không vui của hần, Bạch Nhược Oánh tươi cười thu tay: "Doãn Cuồng, dạo gần đây anh đi đâu vậy, đã lâu rồi em không thấy anh, anh cũng không nói với em một tiếng, đúng rồi Nguyên Ưng rất muốn gặp Lưu Minh, em cũng muốn biết Lưu Minh thế nào, em có thể gặp cậu ấy không?"

Bạch Nhược Oánh tươi cười như hoa, Mặc Doãn Cuồng không nói gì thêm về không vui cũng giảm bớt.

"Nhược Oánh, anh có chút chuyện phải làm nên mới ra ngoài một chuyến, thời gian cũng ổn rồi Lưu Minh chắc đã có thể ra ngoài. Đúng rồi hình như nhà họ Bạch xảy ra chuyện, em đi xem thử đi." Không muốn Bạch Nhược Oánh ở lại không gian, Mặc Doãn Cuồng nói.

Bạch Nhược Oánh nhớ đến ba mình, gạt đầu rồi rời khỏi không gian.

Khi cô đã biến mất, Mặc Doãn Cường đi vào cung điện Hồng Liên, đến Huyết Trì nhìn Mặc Doãn Cường càng ngày càng mơ hồ, mỉm cười: "Không lâu nữa ngươi sẽ biến mất, khi đó ta sẽ là duy nhất, còn tiểu tử này ta sẽ mang đi, ta không muốn Bạch Nhược Oánh tiến vào đây."

"Luru Minh còn chưa khỏe, ông mang cậu ấy ra ngoài làm gì?" Mặc Doãn Cường trong Huyết Trì gào thét.

"Ha ha, ngươi chăm lo chính bản thân mình đi." Mặc Doãn Cường lời Luru Minh đi, trực tiếp mang ra khỏi Huyết Trì không để tâm đến Mặc Doãn Cường.

Nhìn Luru Minh đang nhắm mắt, Mặc Doãn Cường ném một viên thuốc vào miệng anh.

Khi Luru Minh ra khỏi không gian, bản thân cũng tỉnh lại, anh phát hiện cơ thể rất ổn không sao cả. Anh nhìn người bên cạnh, không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết là Mặc Doãn Cường cứu anh nên vui vẻ cảm ơn rồi đi tìm Nguyên Ứng.

Mặc Doãn Cường mỉm cười: "Tiểu tử, ta sẽ cho ngươi trực tiếp thức tỉnh trở thành zombie cấp bảy, có cả trí tuệ và trí nhớ nhưng khi ta cần ngươi, ngươi nhất định sẽ nghe lời."

Lúc này Luru Minh cũng không biết.

Bạch Nhược Oánh về biệt thự cũ phát hiện hóa ra thời hạn thuê đến có người đến thu nhà, còn ông cụ Bạch lại đang mắng ba cô. Đồng thời ông ta đã biết chuyện của Bạch Tử Vũ và Tân Thiên, nên với ông Bạch mà nói lại biến thành quan hệ xa lạ.

Thất vọng nhìn ba và anh hai của mình, cuối cùng ông Bạch đã nhìn thấu bộ mặt thật của họ, đau khổ nhìn họ: "Ngài Bạch, Bạch Liên Công, từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ gì nữa."

Nói xong cũng không thèm nhìn anh trai đang xấu hổ muốn nói lại thôi, xoay người rồi đi với con gái.

Ông cụ Bạch không nói gì đã mắng một câu rồi rời đi.

Luru Minh và ông Bạch trở về khiến mọi người rung rung, người một nhà thông suốt ăn cơm bà Bạch nấu, nhưng không ai ngờ lúc này căn cứ thủ đô lại vang lên cảnh báo.

Bạch Nhược Oánh nhìn về phía Mặc Doãn Cường, lúc này đã thấy nụ cười củ hủ.

"Sao lại thế này, sao lại phát cảnh báo rồi?" Nhưng trong lúc không ai để ý, ánh mắt của Luru Minh đã trở nên không có tiêu cự.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: NO 86

"Bánh bao, bánh bao, em làm sao vậy?" Nguyên Ứng phát hiện ra sự bất thường của Luru Minh.

"Hả? Không sao cả, nhưng hình như bụng em không ổn, em đi wc một chút, anh và mọi người đi xem chuyện gì trước em sẽ đến sau."

Nguyên Ứng lo lắng nhìn Luru Minh rời đi, thấy anh ấy cũng không việc gì, mọi người mới rời đi, gặp cả mấy người Liễu Liễu.

"A Oánh, cô có gặp chị Mai không?" Liễu Liễu hỏi Bạch Nhược Oánh.

Cô lắc đầu.

Liễu Liễu cau mày nhưng không hỏi lại, mọi người đều ra ngoài quan sát tình hình.

Nhưng lần này lại không giống lần trước, sau khi cảnh báo vang lên chưa từng dừng lại. Quân đội triệu tập toàn bộ dị năng giả vào họp, rất nhanh mọi người đã biết chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra có vô số zombie, thú biến dị, thực vật biến dị áp sát căn cứ thủ đô, khi mọi người biết chuyện thì chúng đã đến sát thành rồi.

Bạch Nhược Oánh nhìn Mặc Doãn Cường, chẳng lẽ những thứ này đều do Mặc Doãn Cường triệu hồi đến sao?

Lúc này trong căn cứ quân sự thủ đô: "Tóm lại là có khoảng bao nhiêu quái vật?"

"Thủ biến dị và zombie cộng thêm thực vật biến dị, tổng cộng gần 100.000 con, chúng di chuyển đến căn cứ hơn nữa còn vây thành hình vòng cung, xuất hiện zombie có trí tuệ, số lượng không ngừng gia tăng." Có người trả lời.

Sau khi thủ tướng nghe báo cáo xong, sắc mặt nặng nề đứng lên nhìn chăm chăm vào bản đồ một lượt, mới chậm rãi nói: "Chỉ mong chúng ta có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này..."

Lúc này, toàn bộ tiểu đội dị năng cũng không tốt, lần đối chiến này sinh tử không rõ, nhưng bọn họ không có cách nào từ chối.

Việc đã đến nước này, dù quân đội có cách cũng không thể tiêu diệt hoàn toàn quái vật, mọi người nhanh chóng gia nhập cuộc chiến. Rất nhiều người không muốn chiến đấu nhưng vì gia đình, vì người mình yêu, vì bản thân mọi người chỉ còn cách chiến đấu.

Cổng thành đã đóng lại, dị năng giả chạy ra ngoài đánh chết zombie, dị thú, còn người bình thường thì ở trong căn cứ, ôm lấy nhau sưởi ấm bản thân.

Gặp tình huống này, có một ít dị năng giả không phục cũng không thoải mái, cũng có ít dị năng giả giấu mình trong căn cứ, hi vọng bản thân có thể may mắn sống sót.

Bạch Nhược Oánh đang chiến đấu với một zombie cấp năm, đối với cô mà nói không khó khăn. Nhưng Mặc Doãn Cuồng biết từ lúc đầu đã không thấy tầm hơi Mặc Doãn Cuồng, càng thêm chứng minh cảm giác của cô. Bạch Nhược Oánh lệ nóng quanh tròng, cô rất muốn hỏi vì sao? Nhưng không ai có thể trả lời cô.

Dần dần, số lượng zombie càng lúc càng tăng lên, cấp bậc cũng ngày càng cao, rất nhiều người đã hy sinh, cũng đã tham gia hàng ngũ zombie.

Nhìn tình hình căn cứ thủ đô qua màn hình, các lãnh đạo đều thở dài, chỉ sợ cuối cùng không thể bảo vệ nơi này rồi.

"Thủ tướng, phi thuyền đã chuẩn bị xong, mời các vị lên thuyền." Lúc này một sĩ quan binh tĩnh nói.

Tất cả mọi người đều thở dài, trước thời tận thế đã bắt đầu thí nghiệm phi thuyền rồi chế tạo. Nếu một ngày xảy ra khó khăn sẽ dùng đến, mọi người không ai hy vọng sẽ dùng đến nó, nhưng bây giờ thì phải dùng rồi.

Đi đến chỗ phi thuyền, giống như chiếc thuyền Noal trong kinh thành vậy, khi nhận được tin tức căn cứ bị tấn công, rất có thể mọi người đều sẽ chết hết.

Xuân về hoa nở, vạn vật hồi phục, muốn giết sạch thực vật, chẳng lẽ phải hủy diệt trái đất sao?

Người bên ngoài vẫn hăng say chiến đấu, còn người trong quân đội đã sớm nhận được tin tức, mang theo người nhà lên phi thuyền.

Thật không ngờ, bây giờ đã xuất hiện zombie cấp sáu, trận chiến càng lúc càng cam go, lấy được thủy tinh thể cấp sáu, Bạch Nhược Oánh khinh thường nhìn về phía căn cứ.

Cô biết tất cả bọn họ đều đã lên phi thuyền, còn dị năng giả đều trở thành vật hy sinh, nhưng sao có thể như vậy chứ?

Nén lệ, nhìn về phía bên kia, ba mẹ, ông Hình đều đã hy sinh, Lưu Minh và Nguyên Ứng cũng không tốt, hai người chết cùng nhau. Mặc Doãn Cuồng đã không còn là Mặc Doãn Cuồng nữa, cô không biết lúc này mình sống còn ý nghĩa gì nữa.

Lúc Bạch Nhược Oánh ngăn người thì một con zombie bất ngờ đánh lên cô, lúc này một lưỡi đao bổ đôi nó ra: "Cô đang nghĩ gì vậy hả?"

Tiếng hét giận dữ khiến Bạch Nhược Oánh bừng tỉnh, cô không ngờ người đó là Hình Phong, hắn ta đỏ mắt nhìn Bạch Nhược Oánh, đồng thời cũng nhìn thấy thi thể của ông Hình, tức giận nhắm về phía zombie.

Hóa ra Hình Phong vẫn quan tâm đến ông hình, khi tiếng gầm rú của động cơ phát ra từ căn cứ mọi người đều phẫn nộ. Họ đều nhìn lên trời, biết rõ rằng người trong căn cứ đã bỏ rơi họ rồi.

Đúng vậy, họ rời đi mà không mang theo dị năng giả, bọn họ sẽ không mang theo một người khác thường đâu, vì trong tay họ đã có dung dịch biến người thành dị năng giả vậy sẽ dễ khống chế hơn.

Ở một phía khác, Tàn Thiên và tiểu đội của hắn đang chiến đấu hăng say, hơn nữa người bên cạnh hắn dần dần biến mất, hắn cảm nhận được ánh mắt của Bạch Nhược Oánh. Hắn nhìn về phía cô cười tự giễu, hắn không biết từ đầu đến cuối luôn tìm kiếm điều gì, nhưng bây giờ nói gì cũng đã quá muộn.

Bạch Nhược Oánh nhìn Tàn Thiên lại nhìn phi thuyền trên trời, Bạch Nhược Oánh mỉm cười bọn họ dựa vào cái gì mà bình yên rồi đi. Nhưng cô đã nhìn thấy bóng dáng Mặc Doãn Cuồng phía trên đỉnh phi thuyền, đáng vẻ vô cùng tà ác.

Đúng lúc này một con zombie lao đến, Tàn Thiên ném một người ra ngã về phía zombie. Người nọ không dám tin nhìn Tàn Thiên, cuối cùng chết không nhắm mắt.

Bạch Nhược Oánh nhìn lại, hóa ra là chị Mai, thì ra cô ta đã sớm ở cùng Tàn Thiên, cô nói sao dị năng của của Tàn Thiên lại tiến bộ nhanh như vậy, hóa ra chị Mai đã đưa nước suối Minh Nguyệt của cô cho hắn.

Bạch Nhược Oánh chớp mắt một cái đã biến mất, Tàn Thiên nhìn thấy cũng vô cùng ngạc nhiên nhưng không tỏ vẻ gì, đã giết rất nhiều zombie nhưng

hắn lại không đề phòng ngọn cỏ nhỏ dưới chân.

Vào không gian, Bạch Nhực Oánh đến cung điện Hồng Liên, cô gọi ah nhưng nó không ra. Khi cô giết zombie có gọi ah, nó cũng không xuất hiện. Nhớ đến Mặc Doãn Cuồng, Bạch Nhực Oánh mỉm cười chẳng lẽ ah cũng phản bội cô sao?

Theo tiếng gọi trong lòng cô đến cung điện Hồng Liên, cuối cùng cô phát hiện ra mật thất Huyết Trì, cô nhìn người bên trong mà sùng sờ.

"Doãn Cuồng?" Nhìn người đàn ông dần trở nên trong suốt, Bạch Nhực Oánh lệ nóng vòng quanh, hóa ra anh chưa từng phản bội cô vì anh luôn ở trong này.

"Nhực Oánh?" Nhìn người con gái toàn thân nhem nhuốc trước mặt, Mặc Doãn Cuồng suy yếu nở một nụ cười.

"Doãn Cuồng, sao anh lại trở thành như vậy, anh có thể đi ra không?" Bạch Nhực Oánh đau khổ nói.

Mặc Doãn Cuồng lắc đầu.

"Đã xảy ra chuyện gì, sao anh lại ở đây, kẻ ngoài kia là ai?" Bạch Nhực Oánh liều mạng muốn kéo anh ra nhưng cô bất lực.

"Ông ta là Mặc Liên, cha anh." Mặc Doãn Cuồng yếu ớt cười bất đắc dĩ.

"Cái gì, không phải ông ta đã chết rồi sao?" Bạch Nhực Oánh kinh ngạc hỏi.

"Anh cũng nghĩ vậy, nhưng ai mà biết hóa ra đều là gạt người, ha ha, ông ta chỉ muốn mượn cơ thể của anh để sống lại. Nhực Oánh, anh phải đi rồi, anh biết anh không xong rồi, còn nữa đừng trách Âm Huyết, nó đã sớm bị hòa tan trong Huyết Trì rồi."

"Cái gì, Doãn Cuồng, anh có ý gì?" Bạch Nhực Oánh nghe Mặc Doãn Cuồng nói phải đi rồi, Bạch Nhực Oánh kinh hãi hỏi.

"Tiểu Oánh, thật xin lỗi, anh không thể ở lại cùng em." Nói xong anh biến mất.

Lúc này Mặc Doãn Cuồng vừa phá hủy phi thuyền cảm nhận được Mặc Doãn Cuồng thật đã biến mất, cũng cảm thấy toàn bộ sức mạnh đổ về thân mình, hắn cười lớn không ngừng. Ánh mắt lộ ra tia sáng đỏ chiến vào ánh trắng, ánh sáng đỏ phản xạ chiếu rọi toàn bộ mặt đất, dần dần zombie và con người đều ngừng chiến đấu, giờ phút này toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Nhìn trái đất bên dưới, Mặc Doãn Cuồng xuất hiện sự giận dữ: "Bây giờ toàn bộ nhân gian đã là của Mặc Liên ta, Băng Tịch, ta xem nàng làm sao đấu được với ta, ha ha ha..."

Toàn bộ việc phát sinh ngoài không gian, Bạch Nhực Oánh biết bản thân không có cách nào ngăn được, còn lúc này Mặc Doãn Cuồng thật sự đã không còn, người nhà cô đã chết vậy bản thân cô sống còn ý nghĩa gì?

Trong mắt cô tràn ngập sự tuyệt vọng, tiến vào trong Huyết Trì. Ngay thời khắc ấy, trên tầng trời thứ 99 có một người mở mắt ra, lắc đầu vài cái rồi nhắm mắt lại, ở nơi này ngay cả Mặc Liên cũng không thấy, có hai tia sáng nhanh chóng bay về phía tầng trời 99.

Mở to mắt nhìn người mình yêu ở trước mắt, hai người đều khóc, đây là chuyện gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Kết thúc

"Các con đã tỉnh rồi." Người kia nhẹ nhàng nói một câu, thu hút sự chú ý của hai người. Bọn họ nhìn về phía đó, nhìn thấy một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp.

Dáng vẻ thanh tao dịu dàng toát ra từ người cô ấy, mái tóc dài màu băng lam, làn da trắng mịn trong suốt, dung mạo rực rỡ như trăng rằm, người này là ai?

"Bà là Băng Tịch?" Nhìn người kia, Mặc Doãn Cuồng không chắc hỏi.

"Đúng vậy, ta chính là Băng Tịch." Người phụ nữ gật đầu.

Kinh ngạc nhìn bà ấy, Mặc Doãn Cuồng và Bạch Nhực Oánh không biết vì sao lại đến đây, không phải họ đã chết rồi sao?

Băng Tịch chậm rãi kể lại mọi chuyện.

Hóa ra những chuyện xưa kia đều là giả, Băng Tịch là tiên nữ cai quản tầng trời thứ 99, thanh lệ thoát tục không nhiễm chút khói lửa nhân gian. Là một

mỹ nhân vang danh Cửu Tiêu Thiên giới, còn Mặc Liên là Đại đế Ma giới, đã tâm bưng bưng bá đạo cuồng vọng.

Nhưng một lần hấn xuất thành lại vô tình gặp được Băng Tịch, nhất thời say mê mới hạ quyết tâm nhất định phải có được nàng.

Băng Tịch vô tư tất nhiên không muốn theo Mặc Liên, nhưng hấn lại ra tay tàn nhẫn làm nhục Băng Tịch, bắt nàng đưa về địa cung Ma giới nhốt lại. Lúc đó hấn đã có Ma Hậu và nàng ta đã có thai.

Sau khi Ma Hậu biết chuyện này đã giúp Băng Tịch chạy trốn, khi Mặc Liên biết được xuống tay với Ma Hậu, khiến nàng ấy bị thương còn sanh non.

Mặc Liên thấy Ma Hậu sanh cũng không có cảm xúc gì, không hề ăn năn lập tức xoay người rời đi. Còn Ma Hậu vì đứa con đáng thương của mình, dùng hết pháp lực cả đời giữ lại linh hồn đứa trẻ, đưa hấn về phía nhân gian.

Ma Hậu đã chết, Mặc Liên một chút cũng không để ý, hấn tiếp tục trung tìm Băng Tịch. Hấn cũng chẳng thật lòng thích nàng mà đã phát hiện ra một bí mật, Băng Tịch không phải tiên nữ bình thường, mà là giọt máu tím của đấng sáng tạo để lại, sau khi hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa mà thành hình. Bất kể là ai chỉ cần hút cạn nguyên âm của Băng Tịch, sẽ thống lĩnh được tam giới, thiên hạ vô địch.

Cuối cùng, quần thần vì cứu Băng Tịch mà ngăn cản Mặc Liên, cũng tiêu diệt được hấn. Nhưng Mặc Liên lại dùng chút sức lực cuối cùng để lại nội đan, phong ấn vào không gian bảo kiếm Huyền Quang.

Bảo kiếm này không phải hấn đưa cho Băng Tịch mà là Ma Hậu, là vật chỉ bảo để bảo vệ nhi tử của nàng, curu mang Mặc Doãn Cuồng để hấn tương lai có thể sống lại. Không ngờ chuyện này Mặc Liên đã sớm nghe ngóng được.

Vì con trai của hấn và hấn có cùng huyết thống, cho nên hấn âm thầm nhúng một tay đặt ra kết giới, khiến hấn cho dù tương lai xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng có thể sống lại trong cơ thể trai mình.

Mọi người vốn đã chuẩn bị ném bảo kiếm Huyền Quang và nội đan của Mặc Liên vào lò bát quái của Thái Thượng Lão Quân để tiêu hủy, ai ngờ chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, trên đường vận chuyển một tiểu đồng đã sơ suất đánh rơi Huyền Quang, cuối cùng bảo kiếm lại rơi vào nhân gian.

Băng Tịch biết được suy nghĩ của hấn, đành phải bốn đệ tử xuống hạ giới tìm kiếm bảo kiếm. Nhưng sự việc chuyển hóa, không thể tìm thấy, sau này Mặc Liên dùng thân thể con trai sống lại, cửa vào Ma giới đã sớm bị phong tỏa. Nên hấn phát tán bệnh độc, khiến con người nhiễm bệnh, hấn muốn mọi người đều trở thành con rối của hấn, để hấn thống lĩnh nhân gian.

"Thực ra, chuyện này các con đã từng trải qua, đó là kinh nghiệm mặt thể của các con ở kiếp trước." Nói xong nhìn hai người.

"Nhược Oánh, kiếp trước của con chính là tiểu đồng lơ là đó của ta, toàn bộ khổ sở kiếp trước đều là sự trừng phạt do sơ suất của con, nhưng duyên đến duyên đi, mọi thứ đều do con người quyết định. Con đã thay đổi mọi thứ, cho nên ta mượn sức mạnh linh hồn của Mặc Doãn Cuồng để con sống lại. Sau đó ta lại dùng bút vẽ ra hai viễn cảnh, một là để con giết chết Mặc Doãn Cuồng, hai là ta tiếp tục sai đệ tử tìm kiếm Mặc Doãn Cuồng. Nhưng vẫn không tránh được việc Mặc Liên sống lại, số mệnh vốn khó đoán, không ngờ đệ tử của ta và Mặc Doãn Cuồng lại yêu nhau!" Băng Tịch thở dài.

Bạch Nhược Oánh và Mặc Doãn Cuồng kiếp sợ không thôi.

"Chuyện ta cho các con sống lại bị hấn biết được, nên cố tình để lại tiên roi trong cơ thể ta, vì hấn biết ta sẽ phải đệ tử đi tìm kiếm Mặc Doãn Cuồng. Hấn mượn tay đệ tử của ta, đưa dây mây máu xuống tế gian, mà vật đã giáng thế mọi thứ lại phát triển quá xa."

"Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao, người trợ mắt nhìn Mặc Liên thống lĩnh nhân gian sao?" Bạch Nhược Oánh hỏi

Băng Tịch mỉm cười, nhưng lại là nụ cười chua xót: "Đã tâm của Mặc Liên, tới bây giờ không chỉ là thống lĩnh nhân gian, cái hấn muốn là tam giới, làm chúa tể mọi loài, thật ra còn một cách nữa đó là hai con sẽ biến mất vĩnh viễn."

Hai người sững sốt, nhưng đều nhìn thấy sự vô ưu vô lo trong mắt nhau.

"Được nếu hai con đã quyết định như vậy, ta cũng sẽ nguyện hy sinh bản thân mình, đưa mọi thứ về lại điểm khởi đầu, hy vọng lần này sẽ không lặp lại viễn cảnh như trước!"

Khi lời nói của Băng Tịch ngừng lại, Bạch Nhược Oánh và Mặc Doãn Cuồng nhìn nhau lần cuối, rồi rơi vào bóng tối.

Còn lúc này, Mặc Liên đang ở nhân gian nhìn lên không trung rống giận: "Băng Tịch, thật không ngờ, dù ngươi hy sinh bản thân cũng không muốn ta thống lĩnh thiên hạ! Ta sẽ không buông tay, ta sẽ trở về!"

Trời xanh mây trắng, gió thổi hiền hòa.

"A Oánh, A Oánh, mau dậy đi, em xem đằng trước là thị trấn rồi!" Thật là ồn ào làm quấy rầy giấc ngủ của cô.

Ánh mặt trời chói chang chiếu lên mí mắt cô, dù có nhắm mắt lại Bạch Nhược Oánh vẫn có thể cảm nhận được. Ánh sáng ấm áp, còn giọng nói quen thuộc, cô chậm rãi mở mắt. Có hơi choáng váng một chút, nheo mắt lại cũng đỡ hơn, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lý Hiền Nghiêu gọi Bạch Nhược Oánh đang ngủ ở ghế sau đây, nhưng cô lại đột nhiên mở mắt, cảm xúc trong mắt cô khiến hấn giật mình: "A, A Oánh, em không sao chứ?"

Giọng nói của hắn khiến Bạch Nhược Oánh trấn tĩnh lại, Lý Hiền Nghiêu sao? Trời xanh mây trắng, hoa nở khắp nơi, còn có mùi đất thơm nồng. Bạch Nhược Oánh giật mình, sao lại quen thuộc vậy? Không đúng, chẳng lẽ cô lại sống lại rồi?

Lý Hiền Nghiêu có cảm giác Bạch Nhược Oánh không giống như trước, vì sao cô gái nhu nhược yếu đuối lúc trước sau khi ngủ dậy lại giống như thay đổi vậy.

"A Oánh?"

Bạch Nhược Oánh hoàn hồn lập tức xuống xe, trước ánh mắt kinh ngạc của hắn kéo hắn xuống xe.

Lý Hiền Nghiêu vô cùng sợ hãi không biết cô lấy đâu ra sức mạnh, dùng một tay tổng hắn xuống xe. Còn bà Lý thấy cảnh này vừa sợ hãi vừa la mắng, thấy con trai mình cũng không có việc gì.

Bạch Nhược Oánh đá văng hai người ra ngoài, trực tiếp lên xe, lái đến bến xe cô đã gặp được Âm Huyệt.

Ngồi ở vị trí lúc trước, Bạch Nhược Oánh chờ đợi không biết đã bao nhiêu ngày vẫn chưa thấy người tên: "Lệnh Hồ Xung."

Bạch Nhược Oánh tự tiểu mỉm cười, bản thân cô đã yêu cầu quá nhiều, cô bước ra khỏi bến xe, nhìn bầu trời trong vắt nhưng trong lòng lại vô cùng buồn bã.

"Chào cô nương, tại hạ là đệ tử Thanh Phong quán ở Ngũ Đài Sơn, tên là Lệnh Hồ Xung, lần đầu tại hạ xuống núi, nếu có đắc tội xin đừng để trong lòng."

Bạch Nhược Oánh kinh ngạc quay đầu lại, thấy Lý Tiểu Cường đang nói những lời khi trước với một cô gái xa lạ. Bạch Nhược Oánh kinh ngạc cô muốn đi qua, nhưng trong lòng lại có chút sợ hãi.

"Vị cô nương này, chúng ta đã gặp nhau ở đây xem như có duyên, đã như vậy tôi sẽ nói cho cô biết một bí mật, cô xem đây là chỉ bảo trấn môn do sư phụ truyền thụ lại cho tôi, bảo kiếm Ý Thiên, cô nương cô xem đi."

Hắn mở cái bọc trong lòng ra, cô gái kia ho khan hai tiếng, rất nhiều bụi: "Khụ khụ khụ."

"Cô nương cô xem đi."

Lúc này, Bạch Nhược Oánh hạ quyết tâm đi qua nhưng vào lúc này: "Nhược Oánh."

Giọng nói bình đạm khiến Bạch Nhược Oánh dừng bước, nhìn người đàn ông trước mặt, cô bất giác rơi lệ, không nói gì cả lập tức chạy vội đến bên anh.

"Á, có kẻ mắc bệnh đại căn người rồi, căn người rồi!" Đám đông rối loạn nhưng Bạch Nhược Oánh và Mặc Doãn Cuồng không ai để ý.

Cuối cùng hai người đã ôm nhau đủ, lên xe lái về nhà: "Thân thể của anh sao rồi?"

"Anh đã có có thể mới, anh không còn là con trai của Ma Đế nữa, anh chỉ là một người bình thường."

"Được thật tốt, chúng ta nhanh chóng về nhà đi."

"Được, về nhà.;;

Lúc này ở cục cảnh sát, tên trộm mộ đang chịu thẩm vấn.

"Còn có một thanh cổ kiếm, lúc hỗn loạn tôi đã nhét vào một chiếc xe."

Lúc này, Mặc Doãn Cuồng nhìn thanh cổ kiếm nằm ở nơi đó rồi nhìn Bạch Nhược Oánh, còn Bạch Nhược Oánh lại nhìn anh, quay kiếng xe xuống, Mặc Doãn Cuồng cầm lấy cổ kiếm ném ra ngoài xe, hai người mỉm cười đi về nhà.

"Anh Tần, anh xem đây là cái gì?" Lúc này một chiếc xe nhỏ đi qua, một cô gái liếc mắt nhìn thấy cổ kiếm ở ven đường.

Tần Thiên dừng xe lại, nhìn thấy thanh cổ kiếm nhặt lấy rồi mang lên xe, lúc ấy hắn cảm thấy hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

"Tin tức dự báo, ngày X tháng X năm X, sẽ xuất hiện mưa sao băng ở thành phố XX..."

Giờ khắc này, không ai phát hiện ra từ thanh cổ kiếm phát ra một ánh sáng màu đỏ.

- Hoàn toàn vẫn -

P/s: Bắt đầu dịch từ 2016 đến tận 2020 mới hoàn thành, bắt mọi người chờ lâu thật sự rất có lỗi, vì nhiều lý do bây giờ mình mới có thể dịch xong. Cảm ơn tất cả vì đã ủng hộ và theo dõi suốt hành trình bộ truyện được dịch.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Lần Nữa Ở Tận Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.